

Giới thiệu Phượng Điểm Giang Sơn

Phượng Điểm Giang Sơn của tác giả Ngự Nghiệp là câu chuyện về giang hồ đại chiến, về hai người bạn họ cùng với những lời hẹn ước...

Nàng là tướng quân Tuyết Hồn, là Phương Diệu công chúa. Hắn là Âm Long tướng quân, là hoàng tử Điểm Thương. Bọn họ đối đầu với nhau trong giang hồ đại loạn, kết quả không thể đoán trước được nhưng nò thế mà hai người lại có thể nhớ đến nhau...

Hắn bây giờ đã trở thành một vị hoàng đế đương thời, giang hồ bình yên, bây giờ đối với hắn nàng chính là cả giang sơn này, vậy thì hãy đem giang sơn ra làm sinh lễ nếu hắn thật sự muốn có được nàng!!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thành Hôn

“Ầm ầm ầm... Ầm ầm ầm...”

Hồng thủy cuộn cuộn bị đè ép giữa hai dãy núi như đàn thú đang tức giận rít gào, sóng nước đục ngầu điên cuồng đánh vào hai bên vách núi. Tiếng đất rung núi chuyển giận dữ vang vọng trong sơn cốc, khiến lòng người run sợ!

Nhưng ở bờ bên kia, Triệu Vũ Quốc dường như không chút ảnh hưởng. Giờ phút này đôi mày kiếm của hắn đang nhíu lại, đôi mắt lãnh đạm bình thản nhìn vào dòng nước đang cuộn trào.

“Thạch Đông Thăng, gần đây có con đò nào chăng?” Triệu Vũ Quốc lạnh giọng hỏi.

Chỉ thấy một người mặc một bộ áo dài xanh vội đi tới: “Theo lời công tử, tiểu nhân đã kiểm tra xung quanh, nơi này ít dấu chân người nên không có đò a!”

Đang khi nói chuyện thì một nam tử trung niên đi tới nói: “Công tử, chúng ta mau qua sông, bằng không hậu quả thật khó lường!”

Triệu Vũ Quốc không đáp mà hai mắt gắt gao nhìn dòng nước dữ, trong lòng lại đang suy tư đối sách.

Đoàn người đi cùng hắn có chừng hai mươi người. Từ cước bộ của người những này xem ra đều mang võ nghệ. Hơn nữa đây mắt bình tĩnh âm trầm, nếu không phải người quen xông pha sinh tử, chỉ sợ là không thể ánh mắt có như vậy.

Chẳng qua giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn Triệu Vũ Quốc với ánh mắt tin phục cùng tôn kính đối với một cường giả!

“Chung Dục, nếu cho ngươi một sợi dây thừng, đem nó buộc sang bờ bên kia, ngươi làm được không?”

Chỉ thấy một thanh niên nhỏ gầy có làn da ngăm đen, không chút do dự hồi đáp: “Chung Dục sẽ tận lực làm được!”

Triệu Vũ Quốc rất vừa lòng với câu trả lời của Chung Dục, khóe miệng hiện nụ bình tĩnh mà thông dong, trong mắt lại phát ra những tia sáng lạnh lẽo: “Ừm, tốt, ta tin ngươi!”

“Công tử yên tâm!”

Chung Dục quan sát khắp con sông chảy xiết một lượt. Thấy giữa sông có một mỏm đá nhô lên. Hắn cười tự tin rồi nhận dây thừng Thạch Đông Thăng đưa cho, dưới chân dùng sức rồi như một hòn đá bắn ra, quả nhiên vọt tới mỏm đá giữa sông.

Ngay sau đó, hắn lại một lần dùng sức dưới chân, nhảy vũng vàng một cái đã sang được bờ sông bên kia cách hơn hai mươi thước.

Hắn liền hướng sang Triệu Vũ Quốc ngoắc ngón cái, ý bảo đã buộc chặt đầu dây thừng vào bên kia.

Triệu Vũ Quốc mệnh lệnh một tiếng: “Theo dây thừng qua sông!”

Nước sông chảy xiết mãnh liệt, thỉnh thoảng còn có những xoáy nước nổi lên. Nếu là thường người đã không dám xuống sông, nhưng những người đi theo Triệu Vũ Quốc không có bất kỳ dị nghị gì. Nghe lệnh một thì im lặng lội xuống. Triệu Vũ Quốc đi ở cuối cùng. Một khắc khi bước xuống sông, Triệu Vũ Quốc liền cảm thấy thân thể mình bị một sức mạnh rất lớn kéo đi. Nếu không có dây thừng, chỉ sợ giờ phút này đoàn người đã sớm bị nước sông chảy xiết cuốn đi. Tuy hung hiểm là thế, chẳng mấy chốc đoàn người phía trước đã bình yên, mà giờ phút này cũng Triệu Vũ Quốc tới giữa sông.

Đúng lúc này, đột nhiên một cây cọc gỗ tròn theo nước sông chảy xiết đánh tới Triệu Vũ Quốc, bởi tốc độ quá nhanh cùng bất ngờ khiến mọi người không ai kịp phản ứng. Triệu Vũ Quốc bị cọc gỗ đụng phải thì sợi dây thừng trong tay tuột ra. Hắn vội ôm lấy cọc gỗ, nước sông chảy xiết cuốn cả hai trôi đi.

Mọi người thấy công tử bị cọc gỗ đụng thì lớn tiếng gọi : “Công tử cẩn thận...”

Thậm chí có người đã qua sông còn định nhảy xuống cứu hắn, nhưng hắn nâng lên cánh tay lên phẩy phẩy. Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, nghĩ muốn xuống cứu chủ nhân nhưng không ai dám cãi lệnh, chỉ trơ mắt nhìn vào Triệu Vũ Quốc ôm cọc gỗ trôi xuống hạ du. Có điều, những kẻ tinh mắt đã phát hiện ra, tại một đầu của cọc gỗ khác còn có một mặc người bộ quần áo màu hồng, thân hình yếu điệu rõ ràng là nữ nhân...

Triệu Vũ Quốc nắm chặt cọc gỗ, mặc dù sóng nước đánh mạnh nhưng hắn không mấy bối rối. Đang lúc tìm kiếm cơ hội lên bờ thì không ngờ va mạnh vào một tảng ngầm giữa dòng. Va chạm mãnh liệt khiến miệng hắn phun máu tươi, tay buông lỏng cọc gỗ còn chân bị khe đá kẹp phải.

Nước sông đục ngầu lập tức ồ ạt vào miệng mũi, lồng ngực đau đớn cùng không thể hô hấp khiến hắn cơ hồ ngất đi. Chẳng qua giờ phút này, trong lúc giây phút thì hắn lại vô tình nắm được một bàn tay, một bàn tay băng lạnh nhưng rất mềm mại.

Cũng bởi vậy mà hắn ổn định trọng tâm trong nước, cái chân kẹt trong khe đá cũng gãy được ra. Coi như tạm thời thoát hiểm, đầu liền trôi lên mặt nước, lúc này mới phát giác người mà hắn vừa nắm tay cũng bị cọc gỗ cản lại. Nước sông chảy quá xiết nên không thấy rõ hình dáng, chỉ là từ bàn tay ôn nhu và mảnh khảnh mà phỏng đoán ra là một cô nương, mà quái dị là cô nương này lại mặc hồng y của tân nương... Tuy rằng đã có chỗ rách...

Cũng may cho Triệu Vũ Quốc, khi thấy thấy cọc gỗ gần sát bờ sông, hắn lập tức ra sức bơi vào bờ, nơi bờ có rễ cây mọc chia ra, Triệu Vũ Quốc gắng gượng túm được, lại cảm thấy quần áo đang bị một luồng sức mạnh lôi kéo, nhìn lại thì chính là hồng y nữ tử đang dùng cánh tay trắng bệch ngâm trong nước nắm chặt quần áo hắn.

Trong lúc nguy cấp thế này, Triệu Vũ Quốc thật không biết có đủ sức lùi theo người này hay không.

Chẳng qua trong đầu hồi tưởng lại, vừa mới khi tính mạng như chỉ mảnh treo chuông chính là hắn vội được tay nàng, mới khiến hắn không bị nước sông cuốn đi. Vì thế ma xui quỷ khiến, hắn dùng hết toàn lực, đem nữ tử không rõ sống chết này kéo theo.

Lúc nữ tử bị kéo lên bờ, Triệu Vũ Quốc có điểm kinh ngạc. Chỉ thấy một thân xiêm y của nàng rối bời, lồng ngực còn cầm một thanh chủy thủ*, trên trán có một vết bầm lớn, bị nước ngâm lâu nên da trắng bệch.

Trong lòng Triệu Vũ Quốc chợt dâng tia tiếc hận: “Đã chết?” Không ngờ cùng lúc thì nữ tử kia lại yếu ớt ho khan một tiếng: “Khụ khụ...”

“Nàng còn sống!” Triệu Vũ Quốc kinh ngạc, không ngờ thiếu nữ yếu đuối này lại có ý chí muốn sống cường đại như vậy.

Có lẽ là trong lúc nàng vô ý cứu hắn một mạng, cũng có lẽ ý chí muốn sống của nàng khiến hắn có điểm khâm phục. Kẻ mà thường ngày lãnh tuyết như hắn, lúc này đã động trắc ần.

Hắn đỡ nàng dậy, thân hình mềm mại mà băng lãnh khiến xúc cảm trở nên kỳ diệu. Nơi đáy lòng đang đóng băng phút chốc khơi dậy một ngọn sóng rất nhỏ, chẳng qua lại khuếch tán không còn dấu vết.

Không muốn lăm nhưng hắn đành đặt hai tay tại phần lưng của nàng khẽ ấn, để nàng phun ra nước sông uống vào.

Sau một trận ho khan mãnh liệt cùng ói nước. Đôi môi của nữ tử có chút hồng hào trở lại, nhưng là sắc mặt vẫn tái nhợt, đôi mày thanh tú còn vương mấy giọt nước đang khẽ rung, như là sắp tỉnh lại.

Triệu Vũ Quốc không hề muốn, thấy nữ tử có phản ứng thì lập tức đứng dậy. Đối mặt với một người xa lạ, hắn cảm thấy mình đã làm quá nhiều. Đối lại ngày thường, hắn thật không biết có cứu nàng hay không.

Khi hắn muốn rời đi, lại nghe thấy một thanh âm rất nhỏ: “Cứu ta! Ta muốn sống!”

Thanh âm phát ra trong miệng nữ tử, tuy rất nhỏ nhưng mang theo vẻ kiên định cùng chắc chắn như bàn thạch.

Đêm trăng sáng tỏ, vắng lặng, bao trùm cả một vùng đất đai mênh mông, xa xa nhìn vào thật lung linh huyền ảo, nhưng nào ai biết dưới vùng đất đấy, mỗi một tấc đất đều thấm đẫm máu tươi!

Long Tuyết Dao ngẩng đầu nhìn ánh trăng, từng áng mây nhẹ nhàng lướt qua mắt nàng, thật cô đơn, thật lẻ loi! Hít một hơi thật sâu, một cổ huyết tinh ủa vào, kích thích dòng dây thần kinh của nàng, trong đầu nàng lại không ngừng xoay chuyển từng màn từng màn chiến đấu cùng Triệu Vũ Quốc sáng hôm nay...

Từ trước đến nay, nàng mạnh mẽ, nàng kiêu ngạo, không ngờ hôm nay lại chỉ có thể đánh ngang tay với hắn. Ngang tay – nhưng đối với nàng, đây chính là bại!

Càng nghĩ càng khó chịu, sự phẫn nộ, bức tức mà nàng kìm chế trong lòng càng lúc càng dâng cao, Long Tuyết Dao khẽ nhíu mày, nàng ngày thường, khi không còn mặc giáp bào, dáng người thật yếu điệu thướt tha, chỉ có điều, chân mày lệ khí quá nặng, thật khiến người phải đau lòng.

Đang trầm tư suy nghĩ, chợt nghe thấy tiếng binh lính bên ngoài doanh trường truyền vào:

- Khởi bẩm công chúa, Trương công công đến!

Long Tuyết Dao hết sức kinh ngạc, Trương công công là thái giám thân cận bên cạnh phụ hoàng, giờ phút này lại đến đây, nhất định là phụ hoàng có việc rồi.

Không suy nghĩ nhiều, nàng vội vàng lạnh giọng nói:

- Truyền!

Trương công công tiến vào doanh trướng, hướng nàng hành lễ, nói:

- Tiểu nhân tham kiến công chúa!

Long Tuyết Dao thấy vẻ mặt háo sắc của hắn không khỏi khó chịu, nhàn nhạt hỏi:

- Công công đến đây gấp như vậy là vì truyền khẩu dụ của phụ hoàng?

Trương công công kia vội rút từ cổ tay áo ra một bức mật hàm, cung kính dâng lên Long Tuyết Dao, đến giờ phút này nàng mới cẩn thận nhìn rõ, Trương công công một thân áo bào đầy bụi đất, hẳn là trên đường không ngừng thúc ngựa cấp bách chạy đến đây, việc này càng làm cho nàng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, nàng liền gấp rút mở bức mật hàm.

Chỉ thấy bên trong vón vện có một hàng chữ:

- Phụ hoàng nhớ hoàng nhi, nhanh trở về!

Nàng biết chắc chắn phụ hoàng không phải vì nhớ mình mà muốn mình trở về, nhất định trong cung đã xảy ra chuyện nên phụ hoàng mới triệu kiến mình lạ lùng như vậy, nàng nhìn thoáng qua Trương công công vẫn đang cúi đầu, vội hỏi:

- Phụ hoàng có bảo người nhắn gì với ta không?

Trương công công nói:

- Hoàng Thượng chỉ nói một chữ.

- Chữ gì?

- Hồi!

Long Tuyết Dao trầm tư suy nghĩ: “Ta thân đang ở chiến trường, thắng bại còn chưa phân rõ, triệu hồi chủ tướng trở về là điều tối kị của binh gia, phụ hoàng không rõ cái đạo lý này sao, nhưng vì cái gì còn muốn mình trở về?”

Nàng cẩn thận suy nghĩ, trong giây lát tức thì bừng tỉnh, trong lòng đã sáng tỏ: “Tân Quốc và Diêm Thương Quốc giao chiến đã lâu, khó mà dễ dàng phân định thắng bại, đối với hai đại quốc đây cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, chiến sự càng kéo dài thì quốc gia càng bị ảnh hưởng nặng nề, nếu hai nước còn tiếp tục chiến tranh thì khó tránh khỏi bị một nước thứ ba ngư ông đắc lợi, cho nên phụ hoàng mới bảo mình quay về, có lẽ giữa phụ hoàng đã đạt được một hiệp nghị nào đó với Diêm Thương quốc, còn vấn đề người chỉ mặt mũi bảo nàng thu binh, nhất định là Hội Trường Lão đã xảy ra chuyện...”

Long Tuyết Dao liền an bài nơi cho Trương công công nghỉ ngơi sau một đêm không nghỉ mang tin tức đến đây, sau khi an bài ổn thỏa hết mọi thứ, nàng liền mang theo một đội quân lên đường trở về thành An Dương.

Cả đội quân liên tục đi không ngừng nghỉ suốt mấy ngày liền, cuối cùng hoàng cung lộng lẫy nguy nga cũng mờ mờ xuất hiện trước mắt nàng: “Đã bao lâu rồi không nhìn thấy? Năm năm rồi sao...” Nhiều năm liền không về hoàng cung, giờ phút này tâm tình nàng có chút kích động.

Ngự lâm quân thủ thành thấy nàng một thân giáp bào màu bạc không ngừng giục ngựa chạy đến, trong đầu đang suy nghĩ không biết đây là ai, đột nhiên thấy cửu tiết tiên (roi chín khúc) có khảm thủy tinh màu đen trên tay nàng, tức thì thừ người ra.

Đó là Dạ Mị Roi, là một vật mà bất cứ ai trong Tân quốc cũng biết, chủ nhân của nó chính là vị công chúa dũng cảm nhất, xinh đẹp nhất của quốc gia, Long Tuyết Dao. Vì thế, Ngự lâm quân không chút do dự lập tức mở cửa cho nàng vào thành.

Còn nàng đang không ngừng giục ngựa thấy cổng thành mờ đột nhiên ngừng lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn tên thị vệ vừa mới mở cửa, tên thị vệ bị nàng nhìn cả người dường như đông băng lại, không nhìn đường mà toàn thân run rẩy.

Trên đỉnh đầu hắn truyền đến giọng nói lạnh lùng của Long Tuyết Dao:

- Tại sao không kiểm tra xem ta là ai mà lại mở cửa thành?

Ba ~

Giống như tiếng sấm đột nhiên từ trên trời vọng xuống, bọn thị vệ bốn phía sợ hãi phát run lên, đây là thanh âm tức giận của Dạ Mị, mà bản thân bọn thị vệ cũng không biết là mình làm sai cái gì, không hiểu lại làm sao chọc giận vị công chúa lãnh khốc như sương băng trong truyền thuyết?

- Hồi bẩm công chúa... tiểu nhân nhìn thấy công chúa từ xa... nên mở cửa!

Long Tuyết Dao cười lạnh lùng, bọn thị vệ thấy thế liền lập tức ngây ngốc cả người, nếu dùng từ “đẹp” để miêu tả nụ cười này thì quá là đơn giản, một nụ cười lạnh lùng nhưng lại mang theo vẻ cao quý hoa lệ, đôi môi phớt hồng như đã lấy đi hết thấy sắc hồng trên thế gian, nhưng trên đôi môi đầy hiện giờ là một nụ cười hết sức lạnh lùng, thật làm người ta không dám nhìn thẳng!

- Làm sao các người biết ta là công chúa?

...

Bọn thị vệ vốn vẫn đang thờ người ra, nghe giọng nói giận dữ của Dạ Mị tức thì phục hồi tinh thần, nói:

- Hồi bẩm công chúa, là vì cái roi này trong tay người...

Tên thị vệ còn chưa nói xong đã thấy Long Tuyết Dao vung Dạ Mị Roi lên, tức thì nghe thấy tên thị vệ kia kêu lên một tiếng thê lương.

Một roi này đánh thẳng vào mặt tên thị vệ, máu tươi lập tức chảy ra, nhưng bản thân hắn giờ phút này cũng không biết rốt cục là mình sai ở điểm nào, hai mắt mở to nhìn nằng khiếp sợ.

- Nếu đây là đang đánh giặc, người lấy vật đoán người, để quân địch dễ dàng tiến vào thì hậu quả không phải chỉ là một roi này!

Long Tuyết Dao nói xong liền giục ngựa mà đi!

Tên thị vệ máu me đầy mặt cùng những tên khác nghe nàng nói xong câu này lập tức hiểu ra, những lời đơn giản này đủ để ảnh hưởng đến tương lai và cả cuộc đời họ!

Đúng vậy, nàng chính là Chiến Thần mà hết thảy dân chúng ở Tấn Quốc tôn trọng, là Phụng Diệu công chúa và cũng là Tuyết Hồn tướng quân cao ngạo, lạnh lùng, đối với thuộc hạ yêu cầu cực cao, từ khi mang binh đánh giặc đến nay vẫn bất khả chiến bại, mỗi lần giao chiến nàng đều là người tiên phong, một thương lâm nên chiến thắng, mỗi lần thắng lợi đều là mang đến khích lệ cùng dũng khí đến các thuộc hạ của nàng, cũng làm cho những người đi theo nàng tâm phục khẩu phục, chưa từng vì bản thân nàng là nữ nhi mà khinh thường!

Nàng một lòng lo lắng chạy về hoàng cung gặp phụ hoàng, mà nào có ngờ đang có một cuộc hôn lễ bất đắc dĩ đang đợi nàng ở đây!

Tiếng trống nhạc còn cách rất xa, Long Tuyết Dao giờ phút này đã đội mũ phượng khăn quàng vai, lặng lẽ ngồi trong tam cung đợi phu quân của nàng đến vén khăn lên, hồng sa che khuất tầm mắt, bây giờ trong mắt nàng đâu đâu cũng là màu đỏ, ngồi trong phòng hoa chúc chờ đợi, nàng lại một lần nữa hồi tưởng lại lời nói của phụ hoàng.

- Dao nhi, ngày tháng của phụ hoàng không còn nhiều lắm, dựa theo quy củ của Tấn quốc, muốn kế thừa ngôi vị hoàng đế phải là người đã cử hành đại hôn, nếu không hết thảy quyền hành sẽ trở về tay Hội Trường Lão, hôm nay quan lại trên dưới trong triều đều mong con nhanh chóng thành hôn, đăng cơ, nắm giữ ngọc tỷ, còn họ Dương kia là cháu họ của mẫu hậu con, là người chúng ta có thể tin cậy...

Vì phụ hoàng, vì giang sơn, nàng chấp nhận thành thân, hôm nay là ngày cuối cùng nàng làm công chúa, bắt đầu từ ngày mai, nàng chính thức đăng cơ kế vị, trở thành Hoàng đế thứ mười ba của Tấn quốc.

Cánh tay không ngừng vuốt ve Dạ Mị Roi, cái roi này vĩnh viễn lạnh như băng, nhưng đối với nàng, lại hết sức ấm áp, đây là thứ duy nhất mẫu hậu để lại cho nàng, còn viên thủy tinh màu đen kia, chính là vật đính ước khi xưa của phụ hoàng và mẫu hậu, cũng chỉ có duy nhất lúc này, nàng mới toát lên vẻ ôn nhu hiếm có, đây cũng là điểm hấp dẫn nhất của nàng, những gì thần bí luôn có sức hút kì lạ.

Nếu nói nàng là Chiến Thần trong lòng dân chúng ở Tấn Quốc, thì với các nam tử nàng là một người mà bất cứ ai cũng ao ước, dù biết nơi đây nguy hiểm cũng nguyện ý lao vào!

Một tiếng động chợt vang lên, cánh cửa bằng gỗ lim bật mở, nam tử bước vào chính là người mà mọi người gọi là Phò mã.

Mắt thấy hán đang dần đi tới, lại đi hết sức vững vàng, Long Tuyết Dao đoán chắc hẳn không có uống rượu, đối với cái vị đại thần trong triều hẳn là chỉ khách sáo mà thôi.

Nàng không thích bị người khác soi mói, nhìn trộm, nàng lập tức ngẩng đầu lên, tự mình vén khăn che mặt.

Hồng sa bị vén lên, Dương Hồng Xương nhất thời bị nàng làm bất ngờ liền đại người ra, trong lòng hết sức run rẩy, thầm nghĩ: “Phụng Diệu công chúa trước giờ đều lấy mặt nạ che mặt, ta cứ tưởng vì bộ dạng nàng xấu xí nên muốn giấu đi, không ngờ đây lại là một nữ tử xinh đẹp như vậy, cho dù vạn nữ nữ trên đời cũng không xứng với nàng, nhưng nàng lại quá đối băng lạnh, bốn phía đều toát ra hàn khí”

Long Tuyết Dao thấy hắn không nói lời nào, cũng không hỏi thêm, nhàn nhạt nói:

- Ngồi!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đêm động phòng hoa chúc.

Câu nói lạnh lùng của nàng như một gáo nước lạnh đổ lên đầu hắn, tất cả những ảo tưởng nhất thời hoàn toàn tan thành bọt nước, nhưng cũng nhờ thế mới khiến đầu óc của hắn thanh tỉnh lại, nữ nhân trước mặt này không phải là một cô gái bình thường, mà chính là Phượng Diệu công chúa có địa vị vô cùng cao quý ở Tấn Quốc này, nghĩ đến đây, Dương Hồng Xương liền nhanh chóng quỳ xuống thi lễ:

- Đề công chúa đợi lâu, Hồng Xương có tội!

Long Tuyết Dao lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, rồi xoay người sang nhìn cung nữ bên cạnh, lạnh lùng hỏi:

- Kê tiếp làm gì nữa?

Cung nữ đứng bên cạnh nghe nàng hỏi thế cả người run rẩy bước ra châm rượu, lại còn lấy ngân châm ra thử xem rượu có độc hay không, kiểm tra không thấy có gì khác thường liền dâng lên cho Long Tuyết Dao và Dương Hồng Xương

- Mời Công chúa và Phò mã cùng uống rượu hợp cẩn!

Long Tuyết Dao trên môi khẽ nở nụ cười chế giễu, nói:

- Cái gì gọi là rượu hợp cẩn?

Vị công công đứng bên cạnh liền vội mở miệng giải thích:

- Rượu hợp cẩn là rượu để tân lang và tân nương cùng uống, ý là vợ chồng từ nay đồng tâm chi ý! (ý nói vợ chồng đồng lòng với nhau)

Long Tuyết Dao ánh mắt không chút kiêng dè, nhìn thẳng vào Dương Hồng Xương nói:

- Người hiểu ý bốn công chúa chứ?

Dương Hồng Xương vội vàng gật đầu nói:

- Thần đã hiểu, từ nay về sau nhất định sẽ hết sức hiệp trợ công chúa...

- Tốt! Vậy không cần nhiều lời nữa!

Long Tuyết Dao nhìn bộ dạng khúm núm của hắn trong lòng cực kỳ chán ghét, lập tức cắt ngang lời hắn, sau đó lệnh cho cung nữ:

- Mang rượu sang đây!

Nhìn Dương Hồng Xương vươn cánh tay trắng nõn ra đỡ ly rượu là Long Tuyết Dao biết ngay hắn chẳng có tí võ công, mi mắt liền khẽ khép lại, nhìn hắn với vẻ khinh thường.

Dương Hồng Xương đối mặt với ánh mắt khinh thường của nàng cả người liền phát run, trên trán ướt đẫm mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cố ra vẻ nho nhã nâng chén rượu lên kính nàng.

- Công chúa...

Ánh mắt mang theo vẻ thăm dò...

Nàng khẽ gật đầu, khuôn mặt vẫn không nở nụ cười, giống như ly rượu này không phải là cái gọi là rượu hợp cẩn, mà người bên cạnh cũng chẳng phải tân lang của nàng, đây cũng chỉ là một thân tử đang dâng rượu nịnh bợ mình thôi.

Thấy nàng đã ngầm ưng thuận, hắn thở phào nhẹ nhõm, đánh bạo vòng tay hắn sang tay nàng, cả hai đồng thời cùng uống cạn chén rượu.

Bọn cung nữ và thái giám từ phía lúc này liền đồng loạt lui xuống, chỉ còn hai người đối mặt nhìn nhau, Long Tuyết Dao xinh đẹp ngồi thẳng lưng không chút nhúc nhích, bộ dạng như sắp sửa ra trận chiến đấu, chỉ có điều, đáng vẻ này, khí độ này, có vẻ không hợp với thời điểm hiện tại, đây là đêm động phòng a....

Còn Dương Hồng Xương kia lại khấn trường đến mức hai tay buông thõng ra, nhưng lại không dám ngồi đối diện với nàng.

Thật lâu sau, hần dường như muốn phát điên với cái bầu không khí căng thẳng này, đành ho khan một tiếng:

- Khụ khụ, công chúa, có cần Hồng Xương đi thổi tắt nến không?

Long Tuyết Dao ngạc nhiên nhìn hần:

- Tại sao?

- Ách...

Dương Hồng Xương cũng ngớ người, không biết nên giải thích với nàng như thế nào nữa.

Nhìn khuôn mặt Dương Hồng Xương thoáng trắng thoáng hồng, nàng thoáng giật mình liền minh bạch ý tứ của hần, hai người đã bái thiên địa, cũng đã uống rượu hợp cẩn, kế tiếp dĩ nhiên là động phòng rồi, trước khi thành hôn cũng có một vị ma ma đến giảng giải sơ lược cho nàng về chuyện này, mà khi làm chuyện này, làm sao lại không thổi tắt nến cơ chứ...

Mặc dù bình thường trên chiến trường nàng là tướng lĩnh dũng mãnh thiện chiến, nhưng giờ phút này nàng lại phải đối mặt với một chuyện nàng hoàn toàn không muốn, cảm giác sợ hãi nhanh chóng dâng lên trong lòng.

Vì để che giấu cho sự sợ hãi và khấn trương của mình, nàng bèn đặt chén rượu đã uống xong đang cầm trong tay xuống bàn, mở miệng nói có chút do dự:

- Người làm đi!

Dương Hồng Xương nghe thấy thế liền vội vàng đứng dậy thổi tắt nến, cũng chính lúc này, do hần đã quay lưng về phía nàng nên nàng không thấy được một tia hàn quang chợt lóe lên trong mắt hần...

Trong căn phòng tối mịt, bầu không khí hết sức tĩnh lặng, đột tiếng một tiếng ầm lớn vang lên kèm một đạo bạch quang chói mắt, con sấm vừa đi qua bên ngoài lại vang lên tiếng mưa rơi lách cách, không ngờ đúng lúc này trời lại đổ mưa to, cơn mưa đến bất ngờ này không hiểu tại sao lại làm cho người ta cảm thấy không khí có chút quý dị.

Thấy trời vừa giáng xuống một cơn sấm sét, Dương Hồng Xương liền nhẹ nhàng đi đến ngồi cạnh nàng, ân cần nói:

- Công chúa không phải sợ, có ta ở đây!

Long Tuyết Dao nhìn hần cười khinh miệt, nhẹ nhàng lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Có gì đâu mà phải sợ!

- Đêm... đã khuya rồi, hay là để ta cởi áo hộ công chúa...

Hần vừa nói xong, đột nhiên nàng ngồi thẳng lưng, đôi tay thường ngày vẫn cầm đao cầm kiếm không ngờ lúc này đã ướt đầm mồ hôi, dù sao nàng cũng là thân nữ nhi, đêm tân hôn làm sao lại không khấn trương cho được!

Trong lòng nàng lúc này có hai suy nghĩ đang đấu tranh mạnh mẽ, rõ ràng nàng hoàn toàn không thích nam nhân trước mặt, nhưng nàng cũng biết đêm nay nếu không động phòng sẽ mang lại hậu quả gì.

Nếu ngày mai trên chốn không có lạc hồng, chắc chắn đám lão già trong Hội Trưởng Lão bất luận thế nào cũng không dễ dàng cho phép nàng thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Hoàng đế Tân Quốc, phụ hoàng của nàng, lúc trước chịu giao một nửa phần quyền lực vào tay bọn lão già đầy chằng qua là kẻ kéo dài thời gian, đợi đến khi nàng danh chính ngôn thuận đăng cơ, kế thừa ngôi vị hoàng đế, cũng là lúc nàng nắm giữ lại toàn bộ quyền lực.

Ở Tân Quốc, có hai thế lực lớn, nắm quyền chủ đạo chính là Đế Đảng và Hội Trưởng Lão, Hoàng đế cảm thấy thời gian còn lại của mình không còn lâu nữa nên không thể nhượng bước thỏa hiệp với Hội Trưởng Lão để giúp nàng đăng cơ, nhưng đây chỉ là một bước cơ bản.

Mục đích của Hoàng đế chính là tạm thời phân chia hai thế lực Hội Trưởng Lão và Đế Đảng, để cân bằng lại quyền lực của triều đình, chỉ có như thế khi nữ nhi của mình đăng cơ mới không bị bất cứ gì kiềm chế nữa, rồi từ từ tìm cơ hội ngư ông đắc lợi, nắm giữ toàn quyền trong tay mình.

Long Tuyết Dao khẽ thở dài trong lòng, dù lúc này không muốn, nhưng nàng cũng chỉ biết chấp nhận mà thôi.

- Ân... vậy phiền Phò mã...

Mãi đến lúc này, nàng mới chịu gọi hắn hai tiếng Phò mã.

Dương Hồng Xương trong lòng nở hoa, thầm nghĩ không ngờ mỹ nhân xinh đẹp như hoa này sắp chân chính trở thành thê tử của mình, cả người không khỏi kích động.

Hắn chậm chậm di chuyển đến gần nàng.

- Âm âm âm...

Một tiếng sấm đình tại nhức óc lại vang, khiến hắn cả người ứa đầy mồ hôi lạnh.

Đúng lúc hắn cúi tay muốn cởi áo nàng ra, đột nhiên nàng cảm thấy một cơn đau đầu ập đến, cả người mệt mỏi, từ trước đến nay, nàng chinh chiến sa trường không biết bao nhiêu lần, mà chưa bao giờ gặp phải trường hợp này, và Cửu Tiết Tiên kia cũng chưa lúc nào rời khỏi tay nàng, lúc này, không cần biết tại sao, vụt một phát nàng liền vùng lên đánh thẳng vào Dương Hồng Xuyên.

Dương Hồng Xuyên không nghĩ đến đột nhiên có biến cố phát sinh, chưa biết làm thế nào đã trúng roi rồi, một roi này lập tức làm hắn phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt hoảng sợ nhìn nàng chằm chằm.

- Công chúa, tại sao nàng lại...?

Đau đầu, choáng váng, mọi thứ nhanh chóng ập đến, nàng biết bản thân đã trúng Mông Hãn Dược, thầm nghĩ trong lòng: “Thảo nào ngân châm cũng thử không ra, Mông Hãn Dược [1] này vốn không phải là độc dược...”

Nàng chìm vào suy tư, nhìn chén rượu, rồi nhìn sang Dương Hồng Xương, trong lòng chợt dâng lên một hồi chuông cảnh tỉnh: “Người này muốn hại mình!”

[1]: Mông Hãn Dược: Mông Hãn Dược, một loại thuốc mê rất phổ biến. Mông Hãn Dược của giới giang hồ chính là bào chế từ hoa của cây Cà Độc Dược, uống vào là mê ngay

Bạn đang đọc truyện *Phượng Diễm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hoa chúc huyết hận

Lúc này đây Long Tuyết Dao mượn giường nương tạm để che giấu sự choáng váng, trong tay Dạ Mị trực chỉ Dương Hồng Xương.

Về mặt Dương Hồng Xương tỏ ra vô tội, hắn hoảng sợ ôm mặt đầy máu hỏi:

- Công chúa, nàng làm sao vậy?

- Không muốn chết thì mau rút đi!

Nàng lạnh lẽo nói, trong mắt không hề có chút bối rối.

Giờ phút này Dương Hồng Xương không có lui ra mà ngược lại gần sát bên nàng, về mặt tỏ ra đáng thương.

- Hôm nay là ngày đại hi của công chúa cùng thân, vì sao công chúa lại đối đãi với Hồng Xương như vậy?

Lúc này Long Tuyết Dao cảm giác như đầu đau muốn vỡ ra, cả người vô lực, thậm chí không thể điều khiển nổi chân mình nữa, nhưng dù cho thế nào đi nữa, nàng cũng sẽ không tỏ ra yếu đuối trước mặt hắn, vẫn lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Dương Hồng Xương lau vết máu tươi trên mặt mình, cơn đau nóng rát do vết roi thiêu đốt mặt hắn, lồng ngực hắn căm hận nàng, hắn cẩn thận đến gần Long Tuyết Dao.

Ba—

Lại một tiếng roi vang lên, lực suy yếu, nụ cười chậm rãi nở ra trên môi Dương Hồng Xương, bộ dạng khúm núm vài giây trước biến mất, giờ phút này, nụ cười hiện trên khuôn mặt dính máu của hắn, phảng phất mùi vị thỏa mãn!

- Ha ha, công chúa, roi này hình như không còn nghe lời nàng nữa, cẩn thận nào, để Hồng Xương thay nàng bảo quan nó!

Con nóng giận của nàng tràn đến giống như lửa lớn muốn thiêu hủy tất cả, Long Tuyết Dao tròn mắt nhìn hắn

- Lùi ra sau một bước, nếu không muốn chết dưới roi này!

- Ha ha, công chúa a, ta với công chúa, làm gì mà miễn cưỡng quá vậy? Chỉ càng làm mình bị thương thêm thôi!

Giờ phút này, bộ mặt hung ác của hắn đã lộ ra, không do dự đoạt lấy roi của nàng.

- Ngươi dám tới!

Long Tuyết Dao cao giọng, nhưng nàng phát hiện yết hầu như bị ngàn vạn xà độc cuốn lấy, giấy lát mắt đi tri giác, tiếng hét kia tưởng chừng như lớn lắm nhưng thực sự lúc này chỉ như tiếng rên rỉ.

Nghe được tiếng rên rỉ này của Long Tuyết Dao, cả người Dương Hồng Xương máu sôi trào, không thể nghi ngờ, dục vọng nổi lên, hắn chỉ cách Long Tuyết Dao có nửa bước chân, trong mắt lóe lên sắc dục vọng.

- Ha ha, không cần mất công hô hét, người trong cung sớm bị ta thay đổi hết rồi, hãy ngoan ngoãn cùng Phò mã của nàng vượt qua đêm nay xem sao...

- Trường lão hội cho ngươi cái gì báu bở, mà sao làm Phò mã cũng không muốn? Long Tuyết Dao dự định lợi dụng nói chuyện để kéo dài thời gian.

Nụ cười gian nhỉnh trên mặt Dương Hồng Xương ngưng lại, hắn khinh thường đáp:

- Hừ, ta đường đường là hoàng thích Tấn quốc, tương lai chẳng nhẽ bám váy nữ nhân mà sống? Lưu trường lão đã đáp ứng ta, chỉ cần ngươi không thể đăng cơ, tương lai thiên hạ này không thể không có phần của ta, ngươi nói, chức danh Phò mã ta còn cần dùng đến làm gì?

Long Tuyết Dao hừ lạnh một tiếng, thâm vận nội lực, lại phát hiện vùng đan điền [1] trống rỗng.

Dương Hồng Xương nhìn ra được nàng có ý kéo dài thời gian, mắt híp lại.

- Ha ha, ngươi không cần phản kháng vô ích, rượu ngươi uống có độc được, loại độc này chuyên môn đối phó với những kẻ có võ công như các ngươi...

Long Tuyết Dao cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa đi, chân nàng mềm nhũn, khụy xuống giường, mắt phượng tròn trừng lên chỉ nhìn thấy Dương Hồng Xương đang đắc ý cười nàng, không hề có chút gì kiêng nể.

Phần nộ khuếch tán trong lồng ngực khiến cả người nàng muốn sôi trào, nhìn thấy Dương Hồng Xương đang tự cởi áo hắn, thân mình gầy gò, vừa nhìn thấy đã biết là đồ dâm dục, Long Tuyết Dao ngay lập tức có ý nghĩ phi hổ vào mặt hắn, nhưng cả người không thể sử dụng một chút khí lực nào, chỉ có thể trưng mắt nhìn hắn đánh tới.

Điều này làm nàng tức giận cực điểm, phần nộ bạo phát, dùng hết lực cuối cùng phát tác qua Dạ Mị, một roi đen đánh lên, lần nữa hung hăng văng trên mặt Dương Hồng Xương.

- A!

Dương Hồng Xương đau đớn kinh hô, bị chọc giận hắn rút từ thắt lưng ra một thanh chủy thủ, một đao đâm trực diện lồng ngực Long Tuyết Dao.

Đau, giống như là thủy triều từ bốn phía đè ép lồng ngực nàng, hô hấp bắt đầu rời xa mình, nhìn vào lồng ngực mình, máu tươi không ngừng trào ra, lần đầu tiên nàng cảm nhận được cái chết từ từ tới, nhưng giờ phút này nàng lại tỉnh táo hơn cả, lồng ngực đau kịch liệt không ngờ làm giảm kịch độc của Mông Hãn Dược, nàng vội vàng thu nội lực, điểm trúng chủy thủ đúng vào huyệt đạo khiến khí lực đã gần hao hết, trước khi hôn mê nàng không quên dùng phương pháp ngụy trang là mình đã chết.

Dương Hồng Xương tức đỏ mắt, cho đến khi thấy Long Tuyết Dao tắt thở, nhất thời có chút kinh ngạc, nhưng lại có chút tiếc nuối, duỗi tay dò xét hơi thở của Long Tuyết Dao, không ngờ đã tắt thở.

- Ách... Chết thật sao?

Hai mắt hắn ngập dục vọng nhìn vào Long Tuyết Dao, nghĩ không muốn buông tha cho thi thể này... Nhưng là, máu nóng trên mặt trào ra khiến hắn nhớ lại mình ăn phải hai roi của Long Tuyết Dao, dục vọng lóe lên trong khoảnh khắc rồi vụt tắt, hắn gọi người bên ngoài vào phân phó:

- Người đâu...

- Dao Nhi, tới đây nào...
- Sư phụ, hôm nay người muốn truyền thụ cái gì cho đồ nhi ạ?
- Truyền cho người quy tức pháp!
- Ha ha, là phương pháp hô hấp của Ô Quy sao? (rùa đen)
- Ân, tức pháp này có thể giúp người ta già chết.
- Thật là lạ a, ai cũng hi vọng mình còn sống, làm sao lại già chết làm gì?

Long Tuyết Dao trong đầu không ngừng xuất hiện mảnh liệt hình ảnh thời nhỏ cùng sư phụ luyện tập, hồi tưởng đến sư phụ truyền thụ cho mình tức pháp Ô Quy, từng chi tiết một...

- Quy tức pháp này chỉ làm người ta ngất đi, không phải là không còn hô hấp, nhưng là thời gian giữa hít vào thở ra kéo dài ra thêm, khiến người khác cảm thấy như hô hấp không còn, mà trái tim cũng sẽ đập thật chậm...

Hồi ức hiện về trong người Long Tuyết Dao đột nhiên bị đè nén cực độ, không hiểu sao một cỗ chất lỏng tiến nhập xoang mũi, không có cách nào hô hấp được, ngược lại mãnh liệt ho khan, miệng vừa mở ra, một khối nước sông ào tới, nàng không còn thời gian nghĩ ngợi, bản năng tự động hô hấp trở lại bình thường, giấy lát, lồng ngực bị rách, cơn đau ập tới giống như trăm ngàn trùng độc xuyên vào trong tứ chi.

Đau đớn này khiến nàng tỉnh khỏi cơn hôn mê, giờ phút này, nàng mới phát giác, nguyên là mình đang bị trôi dạt trên dòng sông chảy xiết, cả thân mình bất động, nước sông ủa vào miệng khiến nàng không thể hô hấp, tình hình thật nguy hiểm, cả người không còn chút khí lực chứ đừng nói gì có thể vùng vẫy chân tay mà bơi ra bờ biển.

Oành oành

Nước sông chảy xiết đỏ ngầu như tơ máu, trong nháy mắt nàng bị sóng dữ đánh đi, bản thân Long Tuyết Dao cũng biến mất sau cơn sóng dữ kia.

Đầu của nàng đánh vào một tảng đá trên sông, trước khi chìm vào hôn mê, liền ôm chặt một đoạn cọc gỗ trôi qua...

Long Tuyết Dao cảm thấy vô cùng lạnh, tựa hồ như bản thân đang ở trong một hầm băng, bên tai có vụn tiếng vỗ ngựa chạy ầm ầm, liên tục không dứt, nhưng nàng có cảm giác tiếng vỗ ngựa kia mơ hồ... Trong thân thể như có cái gì đang chảy trào, lạnh từ xương cốt lạnh ra...

Đột nhiên, nàng cảm giác có chút ấm áp, khối ấm áp kia khiến nàng phản xạ có điều kiện nắm chặt tay không muốn buông ra, từ trong lòng vang lên tiếng kêu khát vọng sống, nàng cảm thấy đây là cơ hội sinh tồn duy nhất của mình.

Cảm giác ấm áp kia như là đồng lửa trong mùa đông giá rét, tràn ngập ánh sáng cùng hi vọng, đánh thức cơ thể như đã chết của nàng.

- Khụ Khụ...

Nàng ho khan dữ dội, cảm giác mình không còn trong nước, tiếng ầm ầm bên tai đã đi xa, nàng cố gắng mở hai mắt nhìn xem mình đang ở nơi nào, thấp thoáng một bóng người, nhưng người nọ hình như sắp rời khỏi nàng, sợ hãi lập tức chiếm cứ nàng, nàng dùng hết chút sức lực cuối cùng, bầu vú lấy người nọ thêu thảo:

- Ta muốn sống!

Cũng không biết là vì cái gì, nói xong câu này Long Dao Tuyết lập tức mất đi ý thức, đem tất cả vấn đề của lại ném cho Triệu Vũ Quốc đang nhủ mảy.

Nếu là bộ hạ của Triệu Vũ Quốc thấy công tử vì một nữ nhân xa lạ mà nhủ mảy, nhất định sẽ nhân cơ hội này mà bàn tán, hẳn sẽ không chú ý tới nàng... Nhưng giờ phút này, Triệu Vũ Quốc vì câu nói “Ta muốn sống” mà không thể rời bước đi.

Hắn ngồi xổm xuống, lúc này đây, hắn cẩn thận nhìn nữ nhân đang hôn mê bất tỉnh, nhưng không phải là muốn nhìn kỹ dung mạo của nàng, đối với hắn từ trước tới nay, đề tài dung mạo nữ nhân không phải là thứ hắn thích thú, giờ phút này hắn đang xem xét nữ nhân mặc y phục xuất giá này, y phục bị xé rách, thật động lòng người...

Hắn nhìn chất liệu của bộ áo cưới, trong lòng thầm nghĩ:

- Chất liệu vải quý như thế này, gia thế nữ nhân này rất đặc biệt, có thể nào là bị người khác mưu hại?”

Chú giải:

[1] Đan Điền: Đan điền là vị trí chính giữa của xương chậu, ngang với chỗ nối đến xương chân, vị trí tối ưu để truyền năng lượng từ hai chân khi di chuyển. Khi muốn đẩy cánh cửa, cánh tay của mình đặt trước đan điền thì tất cả năng lượng từ chân được chuyển qua tay một cách tối đa. Khi muốn kéo vật gì, thì con người dùng một cái đai quấn quanh bụng tại vùng đan điền. Lúc đó sức kéo sẽ mạnh nhất

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nghi hoặc về thân phận

Nhiều năm qua, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, Triệu Vũ Quốc vĩnh viễn vẫn một bộ lạnh lùng, không ngờ lúc này nghe nữ tử yếu ớt la một tiếng thì có cảm giác quen thuộc. Có điều không nhớ nổi từng nghe qua ở đâu, cảm giác khác thường không thể giải thích xuất phát từ cái gì.

Là đồng tình chăng? Nghĩ đến đây, Triệu Vũ Quốc lập tức cảm thấy buồn cười, cho tới bây giờ hai chữ này chưa bao giờ thuộc về hắn.

Hắn tự hỏi vì cái gì mà phải nghĩ ngợi đến nữ nhân đang hôn mê trước mắt, sự tình quan trọng bây giờ là rời khỏi Điểm Thương Quốc.

Đối với hoàn cảnh xung quanh, cho tới bây giờ Triệu Vũ Quốc chưa bao giờ quên cảnh giác, cho dù đối phương chính là phụ thân của hắn. Nhiều năm chinh chiến cùng đấu tranh trong cung đã khiến hắn hiểu được một điều, cảnh giác cùng tinh táo mới là phương pháp để con người ta sinh tồn tốt nhất.

Triệu Vũ Quốc không có hao tổn nhiều tâm tư về nữ nhân được cứu nọ. Cơ hồ thời gian kế tiếp hắn đã quên sự tồn tại của nàng. Thịnh thoảng có đại phu bẩm báo tình huống của nữ tử, mới nhắc hắn nhớ tới nữ nhân xa lạ đã được bản thân phá lệ cứu một lần này.

Bây giờ sau, rốt cục đoàn người Triệu Vũ Quốc đã đặt chân tới lãnh thổ Nam Quốc. Giờ phút này thái tử Nam Quốc là Hạ Ngải đã phái người tới đón tiếp bọn họ, hắn không thể không cảm thán vận khí của mình. Năm đó hắn đi ngang qua một cái hồ trong cung, vừa vặn cứu được hoàng tử Hạ Ngải không cẩn thận ngã xuống nước. Khi đó hắn mười hai tuổi, Hạ Ngải chỉ mới chín tuổi, hai người từ lần đó đã lén kết bái huynh đệ.

Người nghe được sự tình mà Triệu Vũ Quốc trải qua cùng Hạ Ngải, chắc chắn sẽ không tin mà lộ vẻ khinh thường ra mặt. Hắn là một kẻ tàn nhẫn lạnh lùng, sao có thể xuất thủ đi cứu một người xa lạ, sau đó lại có thể có kết nghĩa anh em!

Nhưng ngay lúc đó hắn đã hiểu được hai chữ giá trị. Hắn biết, cứu hoàng tử Nam Quốc sẽ có lợi thế nào, hiện tại chứng minh hành động khi xưa không hề uổng phí.

Hiện Hạ Ngải đã trở thành Thái tử của Nam Quốc, hắn thật sự cao hứng vô hạn. Cho dù biết lần này Triệu Vũ Quốc chạy trốn nhưng Hạ Ngải vẫn an bài cho đoàn người ở tại biệt viện ngoài cung, đủ có thể thấy được vị trí của hắn trong lòng vị thái tử này.

Mới đến Nam Quốc, Hạ Ngải đã an bài thỏa đáng hết thảy, đoàn người rất nhanh ổn định. Ngày hôm đó, Triệu Vũ Quốc đang chuyên tâm đọc sách trong thư phòng. Với thính giác nhạy bén đã nghe thấy tiếng giày cò ở ngoài cửa:

“Vào đi!”

Người vào chính là Thạch Đông Thăng, có tầm cao cũng cỡ như hắn, chỉ là y mặc thanh sam có điểm đơn bạc. Tương phản cùng Triệu Vũ Quốc là diện mạo của Thạch Đông Thăng thật sự quá mức ôn nhu. Nếu không phải thân hình cao lớn, người ta đã tưởng y là một mỹ nhân rồi.

Thạch Đông Thăng thấy chủ nhân ngồi ngay ngắn trước bàn, biết giờ phút này việc y cần chính là im lặng, bất quá trong tâm do dự, không biết có nên hỏi bẩm hay không.

“Có việc sao?”

“A... Đúng vậy, ách... Không có việc gì...” Thạch Đông Thăng vẫn do dự. Triệu Vũ Quốc vô cảm nhìn y, đã đoán được vài phần.

“Nữ nhân kia đã tỉnh?”

Tức khắc trong mắt Thạch Đông Thăng sáng ngời, không thể không cảm khái vì sao lúc nào chủ nhân cũng đoán trúng tâm tư của y.

“Vâng, vừa mới tỉnh lại, chỉ là...”

Về mặt Triệu Vũ Quốc không chút thay đổi nhìn y.

“Chỉ là vị cô nương kia dường như không biết mình là ai!”

Lúc này Triệu Vũ Quốc mới khẽ nhú mày, đứng dậy rồi thông dong đi ra thư phòng. Đến khi Thạch Đông Thăng phản ứng trở lại thì trong thư phòng chỉ còn một mình.

Thấy sắc mặt nữ nhân trước mắt tái nhợt, Triệu Vũ Quốc thật sự bất ngờ là nàng hôn mê hơn một tháng mới tỉnh lại. Ngay cả Trương tiên sinh cũng nói là đây kỳ tích, chẳng qua dù là kỳ tích nào cũng không tạo thành bất luận rung động gì trong lòng hắn.

Cũng không nói lời thừa, hắn thân nhiên hỏi nàng: “Nói ra tên của ngươi!”

Nữ tử ngẩn ngơ, tuy sắc mặt trắng xanh nhưng lại không thể che giấu nỗi ngu quan tuyệt mỹ xinh xắn, nhú mày liễu rồi đưa ngọc thủ thon nõn như tay hài nhi vò đầu: “Ta không nhớ rồi!”

Triệu Vũ Quốc lắc mình một cái đã đến trước mặt của nàng, tuyệt không nửa điểm thương hương tiếc ngọc, nắm chặt tay khiến đau nàng suýt nữa ngất xỉu đi.

“Không cần giỡn cùng ta!”

“Đau... Đau a...” Nàng đau tới hít hà nhưng không rơi một giọt lệ, trong mắt Triệu Vũ Quốc hiện vẻ ngạc nhiên. Với lực đạo như vậy, dù là nam tử cũng khó mà chịu đựng được.

Một bên, Thạch Đông Thăng vừa tới thì tròng lớn hai mắt. Không ngờ công tử lại lạnh lùng như thế ngay với cả một mỹ nhân.

“Công tử... Cô nương này...” Y có điểm lo lắng, muốn khuyên can nhưng thấy ánh mắt lạnh lẽo của Triệu Vũ Quốc thì vội ngậm miệng lại.

Nàng muốn gỡ tay nhưng cảm giác bàn tay đối phương vô cùng cứng rắn. Nhìn dung nhan tuyệt mỹ đang đau đớn kia, cho dù là nữ nhân thấy cũng không nhẫn được mà sinh ý tiếc thương. Chỉ là Triệu Vũ Quốc vốn như được đúc từ hàn băng ngàn năm!

“Buông... tay... ra...” Nàng dùng sức gẩy dụa, đột nhiên cảm thấy đan điền nóng lên, lập tức một cỗ nhiệt khí như một con ngựa hoang chạy chồm truyền tới cánh tay.

Triệu Vũ Quốc liền cảm giác mạch đập của nàng trở nên khác thường, trực giác nhạy bén đối với nguy hiểm báo cho hắn buông tay đối phương. Hắn liền lui về phía sau nửa bước, cơ bắp toàn thân co rút như chuẩn bị phát lực.

Nàng chỉ cảm thấy luồng nhiệt khí kia chất chứa khiến cánh tay căng ra đến mức khó chịu. Tiềm thức vốn tưởng rằng sẽ trúng vào nam nhân lãnh huyết trước mắt. Không ngờ hắn đột nhiên thu tay lại, khiến sức mạnh trong cánh tay lại cường bạo đẩy ngược nàng ngã xuống giường.

Phốc! Sự tình như vậy khiến Thạch Đông Thăng ức chế không được tâm tình: “Cô nương cẩn thận!”

Cảm giác xương cốt toàn thân như rời ra từng mảnh, tiếng la trở nên càng yếu ớt nhưng nàng không muốn bất luận kẻ nào coi thường, quật cường ngẩng đầu nhìn vào hắn.

Ánh mắt này khiến Triệu Vũ Quốc cảm thấy quen thuộc, không hiểu gặp qua nơi nào, trong lòng thầm nghi ngờ.

“Nữ nhân này có ý tiếp cận ta? Hay là vô ý?”

Thạch Đông Thăng thật sự chịu không nổi. Một nữ tử tuyệt mỹ mà lại bị người coi như hạt bụi ném ra trên mặt đất băng lãnh, bước lên phía trước đỡ nàng.

Nàng cảm kích nhìn Thạch Đông Thăng: “Đa tạ ngươi!” Nụ cười khẽ gượng gạo của mỹ nhân lại khiến y thất thần.

Triệu Vũ Quốc thấy nàng không có biểu hiện khác thường, trong lòng càng thêm nghi hoặc, liền dùng mắt ra hiệu cho Thạch Đông Thăng, sau đó rời căn phòng này.

Thạch Đông Thăng gấp theo sau với vẻ sợ hãi, mới rồi y chưa được công tử đồng ý đã tới đỡ nữ tử kia, cúi đầu không dám thờ mặt.

“Trương tiên sinh nói như thế nào?”

Nghe công tử hỏi về thương thế nữ tử, y nhẹ nhàng thờ ra: “Công tử, nữ nhân này mất đi trí nhớ, vừa mới Trương tiên sinh đã dùng kim châm kiểm tra, quả thật là cô nương này không có gạt chúng ta.”

Triệu Vũ Quốc nhú mày, hiển nhiên rất tin phục đối với của y thuật Trương tiên sinh, không nói lời nào lại đi vào phòng.

Thấy hắn rời đi, nàng vừa nhẹ nhàng thờ ra. Thật không ngờ mới ngồi ngay ngắn trên giường thì lại thấy thân ảnh oan gia kia trước mắt, trong lòng có điểm tức giận: “Thật sự là đáng ghét!”

Còn không chờ Triệu Vũ Quốc đi tới bên giường, cảm giác nhói nơi cổ tay lại xuất hiện trong đầu.

“Ngươi đừng đi tới!” Trong mắt nàng mang theo bối rối nhưng cũng không kém kiên quyết: “Ta thật sự đã quên tên, không nên ép ta!”

Đáy mắt hắn lập tức hiện ý cười mà chính hắn cũng cảm thấy không hiểu.

“Người được gọi là Thủy Nhan!”

Không biết vì sao, giờ phút này nhìn thấy tình lại nàng thì Triệu Vũ Quốc liền nhớ tới một màn cứu nàng trong nước kia. Hắn liền vô tình thốt ra tên này. Tựa hồ trong nước sông hùng dữ kia phản chiếu lại dung nhan tuyệt mỹ. Cũng như ước vọng đẹp đẽ của con người ta thường không thể nào đạt thành, giống như hoa dung trong đáy nước.

Thạch Đông Thắng theo phía sau tức khắc như hóa đá, đứng ở cửa không thể nói ra một câu. Trong lòng thầm nghĩ “Công tử vừa nói sao?”

Nàng có điểm không tin hỏi hắn: “Người sao biết ta được gọi tên này!”

“Bởi vì ta mua người!”

Ách! Thạch Đông Thắng như muốn ngã xuống đất.

Nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, tựa như bị người dùng châm đâm vào. Với mới tỉnh đã có một kẻ đến bóp cổ tay đau muốn chết, đáng ghét hơn là hắn tự xưng là đã mua nàng.

Lắc lắc đầu, đôi mắt đẹp trừng lên lạnh lùng nhìn nam nhâna như một khối băng trước mắt.

“Người có hảo tâm mua ta sao!”

“Nữ nhân này không ngốc!” Triệu Vũ Quốc nghe thì có định luận trong lòng.

“Năm mơ, ta không hảo tâm, mua người để sau này giúp việc!”

“Vậy người mua ta ở nơi nào?”

Triệu Vũ Quốc không giải thích, xoay người nhìn Thạch Đông Thắng đang cả kinh choáng váng, nói: “Người nói cho thị...”

Nói xong thì thông dong bước qua Thạch Đông Thắng, lần nữa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ta là Thủy Nhan!

“Ách... Cái gì... Ta kêu là Thủy Nhan?”

Trên mặt Thạch Đông Thắng thoáng hiện tia bối rối. Chẳng qua thân là trợ thủ đắc lực của Triệu Vũ Quốc vẫn phải có chút cơ trí, rất nhanh hắn liền trấn định trở lại.

“Khụ khụ, ừm, đúng vậy, khi trước người ở tại Thanh lâu (lầu xanh), là công tử chuộc thân cho người!”

Cái tên Thanh lâu đối với nàng vừa quen thuộc mà lại lạ lẫm, nhưng ít nhất nàng không ngu ngốc, sao dễ dàng tin tưởng lời nói của Thạch Đông Thắng.

Nam nhân kia vừa mới vào đã dùng sức lay nàng, bảo nàng nói tên. Lúc này lại nói nàng kêu Thủy Nhan một cách khó hiểu như vậy.

Chẳng qua đã không còn nhớ nổi khi trước, suy nghĩ tình cảnh trước mắt của bản thân, cuối cùng nàng lựa chọn tin tưởng vào nói lời của hắn.

“A, thì ra ta gọi là Thủy Nhan!” Nàng cảm thấy mình nên phối hợp trả lời như vậy.

Thạch Đông Thắng thầm nhẹ nhàng thở ra: “Lừa nữ tử mất trí nhớ này... Có phải là dễ tiện?”

Cũng may, Thạch Đông Thắng biết chủ nhân hắn không kiêng dè chữ này, cũng không biết là có mất mặt hay không. Vô độc bất trượng phu [1], cao thượng không phải dùng để kiếm cơm!

“Ách... Người còn có vấn đề gì chăng?”

Đôi mắt tuyệt sắc như thế, hắn cảm giác bản thân khó có thể không chế nổi tâm tình, sợ trong mắt lộ ra vẻ quyến luyến đối với nữ tử trước mắt, liền học

hình dáng lạnh lùng thâm trầm của công tử.

Đáng tiếc hắn chỉ học chỉ được tới bảy phần, ba phần lãnh ngạo tàn nhẫn bản năng thì hắn tuyệt không thể nào có.

Nàng nhìn thoáng qua nam tử có tình lạnh lùng trước mặt này, trong lòng hiện lên khinh thường “Gạt ta... dễ dàng vậy sao...”

Nàng cố ý để ánh mắt trở nên bất lực, khẽ kéo góc áo hắn “Vây về sau ta... Ta cần làm gì đây?”

“À... Công tử sẽ có an bài!” Thạch Đông Thăng có điểm không rõ ý của nàng.

Tuy Thủy Nhan không biết thanh lâu là địa phương gì nhưng tiềm thức cho thấy đó là chỗ không tốt đối với nữ nhân. Nghĩ đến đây, nàng không biết vì sao mà đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Chỉ là ta muốn hỏi một lần, các người đã mua ta, về sau ta nên làm cái gì, còn phải làm chuyện như trước kia chăng?”

“Khụ khụ khụ...” Lại là một trận ho khan, Thạch Đông Thăng nhìn vào đáy mắt trong suốt kia, tin tưởng nàng không biết thanh lâu ra sao, trong lòng càng thêm áy náy.

“Ách... Điều này... Về sau công tử tự sẽ an bài!”

Cho dù mười tuổi đã đi theo công tử nhưng giờ phút này hắn cũng không thể hiểu nổi ý đồ của Triệu Vũ Quốc khi lưu lại nữ tử này, chỉ có thể âm ừ đem vấn đề vớt cho Triệu Vũ Quốc.

“A, ta đã biết!” Thủy Nhan không thêm hỏi lại, liền tự nhìn vào chiếc chăn có những họa tiết được thêu tinh mỹ.

Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu vào làn da vô cùng mịn màng của Thủy Nhan, đôi lông mi yêu kiều theo nhịp hô hấp mà rung động rất nhỏ. Đôi mắt sáng như pha lê chuyên chú nhìn những bông hoa được thêu trên chăn. Vài sợi tóc đen khẽ đong đưa trên đầu vai, một phen phong tình khiến Thạch Đông Thăng suýt nữa đánh mất hồn vía. Ý thức được mình thất thố, hắn ho khan để che giấu.

“Khụ khụ... ta là Thạch Đông Thăng, phụ trách hết thảy các việc trong phủ, cô cứ dưỡng bệnh cho tốt, chờ bình phục thì công tử sẽ có an bài!”

Thủy Nhan cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên ừ một tiếng.

Cước bộ Thạch Đông Thăng có phần hỗn loạn, đến trước cửa còn nghe thấy Thủy Nhan lầm bầm: “Cái gì là thanh lâu?”

Cả người Thạch Đông Thăng cứng ngắc...”Ai, biết nói thế nào a...”

Vừa rời khỏi phòng Thủy Nhan, Thạch Đông Thăng chạy nhanh vào thư phòng Triệu Vũ Quốc. Còn không chờ hắn mở miệng, Triệu Vũ Quốc đã lạnh giọng nói: “Vì một nữ tử mà người vội vàng như thế sao?”

Lời muốn nói của Thạch Đông Thăng liền bị chặn ngang tại yết hầu, vội ngậm miệng đứng thẳng bên cạnh chủ nhân chờ phân phó.

Triệu Vũ Quốc chuyên tâm nhìn vào cuốn sách trong tay. Đây là một quyển binh thư, hắn xem rất chăm chú, đem chuyện của nữ tử bị hắn gọi là Thủy Nhan ném lên chín tầng mây. Mà Thạch Đông Thăng cũng biết đây không phải thời điểm để nói chuyện. Hầu hạ Triệu Vũ Quốc hơn mười năm, hắn biết rõ lúc chủ tử xem binh thư thì ghét nhất bị người khác quấy rầy!

Mặt trời chiều ngã về tây, sắc trời dần dần tối sầm nhưng Triệu Vũ Quốc vẫn say mê với cuốn binh thư. Thạch Đông Thăng đã sớm rời khỏi phòng ra ngoài an bài sự tình. Dù sao mới vừa chuyển tới phủ này, rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị.

Thẳng đến khi nha hoàn vào đốt đèn, hắn mới phát giác sắc trời đã tối, xoa nhẹ đầu vai có điểm ê ẩm, mới nhớ tới nữ nhân ban ngày tình lại gọi là Thủy Nhan.

“Công tử, hiện đã đến bữa tối, hay là để nô tỳ mang tới cho ngài...”

“Không cần, để ta tới đại sảnh dùng, người kêu nữ tử hôm nay tình lại cũng tới đi”

”Dạ, công tử!”

Hiện tại Triệu Vũ Quốc lại ở tại Minh Uyển Viện, đây là uyển viện của thái tử Nam Quốc Hạ Ngải, đương nhiên sẽ không tẻ. Chăng qua cánh sắc chỗ này không xanh vàng rực rỡ giống như nơi hoàng cung, ngược lại đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, thúy kính bồn hoa có một phen phong nhã, đủ thấy chủ nhân không màng danh lợi mà điềm đạm tiêu dao.

Màn đêm buông xuống, trên mặt hồ mênh mông nổi lên từng gợn sóng lăn tăn. Ánh sáng của ngọn đèn dầu chiếu rọi vào giống như phủ thêm một lớp vải sa mỏng, giống như thiếu nữ dị quốc che mặt xinh đẹp mà thần bí. Thủy Nhan nằm trên giường một tháng, mới xuống giường thì choáng váng mắt hoa. Có điều khi thích ứng rồi thì nàng liền tự tàn bạo. Bất quá chỗ này tựa hồ quá lớn, cuối cùng nàng phải thừa nhận mình đã lạc đường.

Chăng qua, thiên tính của nàng không nhát gan như nữ tử bình thường thất kinh hay khóc lóc trong hoàn cảnh lạ lẫm. Cảm thấy mệt thì nàng an vị nghỉ ngơi tại một tiểu đình, thường thức cảnh đẹp trong hồ. Trong hồ có một chiếc thuyền hoa rất tinh mỹ khiến nàng muốn lên đó xem một phen. Nhưng kỳ quái là, khi đến gần bên hồ thì tâm thần của nàng trở nên không yên, càng đi tới cảm giác này càng mãnh liệt, đến cuối cùng không ngờ cả người đổ mồ hôi lạnh, lao đảo một cái rồi ngã trên mặt đất.

Trong đầu đột nhiên thoáng hiện sóng nước dừ dằn trên sông, tiếng nước ầm ầm ầm bên tai vang khiến đầu óc Thủy Nhan đau đốn.

“A, đau... Đau quá...” Nàng không nhịn được ôm đầu.

“Đừng cố nữa!”

Một thanh âm lạnh lùng vang lên bên tai của nàng. Thủy Nhan miễn cưỡng mở hai mắt thì chỉ thấy một chân giày đôi màu đen. Nàng rất muốn ngẩng đầu nhìn người nọ là ai nhưng trong đầu lại đau như muốn vỡ ra, khí lực toàn thân giống như thoát hết, chỉ có thể vô lực phủ phục trên mặt đất.

Chẳng qua Thủy Nhan dùng sức cắn môi, không biết vì cái gì, rõ ràng rất đau nhưng còn thờ hồn hèn, nhìn đôi giày đen nói: “Ta không sao... Nghỉ ngơi một chút là được!”

Vừa nói xong liền cảm thấy trước mắt tối sầm như muốn té xỉu. Thủy Nhan lại dùng sức ngẩng đầu, hạnh mắt giận trừng trừng cắn răng uy hiếp: “Không được chạm vào ta...” Nói xong nàng mới hôn mê bất tỉnh.

Triệu Vũ Quốc nhìn vào nữ nhân ngất xỉu dưới chân, đôi mắt lạnh lùng phút chốc sáng lên, lại trở nên đen nhánh mà sâu thẳm. Hắn nhíu mày, thấy nàng té xỉu mới ngồi xổm xuống. Bàn tay lướt qua hai gò má như dương chi bạch ngọc kia, như chậm rãi nghiên cứu một đồ vật, nhất định phải coi thật kỹ mới có thể phân biệt ra ưu khuyết của nó.

Đương khi ngón trỏ chạm đến chiếc cổ thon dài trơn nhẵn trắng như tuyết thì hắn ngừng lại, trông mắt sâu thẳm càng thêm tối đen ẩn hiện có thứ gì lưu động. Hắn cúi người ôm lấy nàng, vững vàng đi đến tiền viện.

Mơ hồ quá! Thủy Nhan cảm thấy bản thân mình như đang trôi nổi bồng bềnh, phiêu du giữa những đám mây đầy sắc màu, chớp mắt còn ngửi được luồng khí rất đặc biệt, hơi thở lạnh lạnh mang theo mùi mặc hương nhàn nhạt khiến nàng cảm thấy rất thoải mái, vì thế nàng khẽ co người như muốn rúc vào địa phương ấm áp đó, nhưng ngay sau đó nàng lại lập tức bừng tỉnh.” Lúc té xỉu, có người ở bên.”

Thủy Nhan chợt như con mèo cái ngửi thấy mùi nguy hiểm, cả người lập tức oằn lên. Phút chốc nàng mở hai mắt, lại đụng phải ánh mắt kỳ dị sáng ngời mà tối đen, mang theo vẻ rét lạnh đến tận xương tủy.

“Là hắn!” Giờ phút này nàng đã nhớ tới, đây chính là nam nhân nói từng chuộc thân cho nàng.

Thân thể nhu nhược không xương phút chốc cứng ngắc, Triệu Vũ Quốc cũng biết nàng đã tỉnh, vì thế hắn ngừng lại, không nói gì mà chậm rãi thả nàng xuống.

Cho dù Thủy Nhan đã mất trí nhớ, nhưng trong lòng vẫn còn nguyên thứ xúc cảm gọi là thẹn thùng. Giờ phút này khuôn mặt tái xanh của nàng ửng hồng lên như một trái táo đang lúc chín đẹp nhất, không tự chủ được mà bàn tay vẫn về góc áo, xấu hổ không biết nên nói cái gì.

“Ách... Cảm ơn...” Nàng không biết nên xưng hô như thế nào với hắn.

Triệu Vũ Quốc lạnh lùng nhìn nàng, chỉ nói: “Đi theo ta!”

“A...” Lý trí bừng bình nói cho Thủy Nhan không cần nghe lời như vậy, nhưng bởi còn lưu luyến mùi hương mực lạnh lạnh mà nàng không tự chủ được theo qua.

Dọc đường theo phía sau Triệu Vũ Quốc, trong lòng nàng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi hắn, như là: “Thanh lâu gọi là gì? Hắn vì cái gì mà chuộc thân cho nàng, chuộc thân lại là cái gì, thanh lâu lại là cái gì? ... Hàng loạt vấn đề xuất hiện trong đầu, mà rất kỳ quái chính nàng suy nghĩ nhiều như vậy mà đầu không có đau, thật sự là quái dị!

Theo Triệu Vũ Quốc tiến vào phòng, trong lòng Thủy Nhan cũng run lên. Bên trong ngồi nguyên một đám nam nhân, nàng thầm đếm thì có hơn mười người, mà mỗi người này trên thân mang theo khí tức nguy hiểm mà cuồng dã, rất không ngờ chính là nàng lại có cảm giác rất quen thuộc loại khí tức này.

“Những người này rốt cuộc là ai?” Nàng yên lặng trầm nghĩ.

Lúc này Triệu Vũ Quốc đã ngồi vào chỗ, tất cả mọi người về mặt nghiêm túc đứng dậy, cùng kêu lên: “Công tử!”

Triệu Vũ Quốc khẽ gật đầu nói: “Mang đồ ăn lên!”

Tại lúc hắn mang theo Thủy Nhan vào nhà. Một thân váy dài vàng nhạt nữ tính khiến căn phòng tràn ngập dương khí nhiễm thêm vẻ ôn nhu. Vẻ đẹp của nàng độc đáo mà lại tao nhã, phàm là nam nhân đều không biết đôi mắt sắc đẹp này ra sao. Cho nên lúc nàng chậm rãi đi theo hắn vào. mọi người ở đây không ngoại lệ đều tỏa sáng con mắt, chẳng qua những người này có khả năng kiềm chế rất tốt. Chỉ là cợt lóe rồi rất nhanh khôi phục hình dáng nghiêm túc ban đầu.

Có điều hết thảy đã lọt vào trong mắt Triệu Vũ Quốc. Hắn nhìn nàng một cái, tựa hồ rất vừa lòng hiệu quả mà nàng mang đến. Mà Thủy Nhan ở một bên không nói một lời, tựa hồ không quan tâm đến ánh mắt mọi người, chỉ là im lặng mà đứng.

Bọn nha hoàn rất nhanh đem đồ ăn lên, tất cả mọi người vui đầu dùng bữa, chẳng qua hôm nay có chút kỳ quái. Ánh mắt mọi người tại gấp thức ăn, cổ ý hoặc vô ý cũng đảo qua Thủy Nhan đang đứng ở kia.

“Ta đói bụng!” Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn vào khi nghe kháng nghị của Thủy Nhan, không ai ngờ câu này lại được phát ra từ trong miệng của nàng.

—————oOo—————

Chú giải:

[1]: Tiểu lượng phi quân tử, Vô độc bất trọng phu (Lượng nhỏ chẳng thành người quân tử, không độc sao nên đáng trọng phu)

Lượng : theo Mộc thì đó là những chi tiết,sự việc,Tính toán, cân nhắc điều kiện chủ quan và khách quan để quyết định hành động cho phù hợp.

Chữ độc 毒 thuộc bộ: vô (毋)

Nghĩa là:

1.Ác. Như độc kế 毒計 kế ác. Nguyễn Du 阮攸 : Bất lộ trảo nha dữ giác độc 不露爪牙與角毒 (Phản Chiêu hồn 反招魂) Không để lộ ra nanh vuốt nọc độc.

2.Làm hại. Như đồ độc sinh linh 荼毒生靈 làm hại giống sinh linh.

3. Độc, vật gì làm hại được người đều gọi là độc. Như độc xà 毒蛇 rắn độc, độc dược 毒藥 thuốc độc, v.v.

Quân Tử :

Người có nhân cách cao thượng, theo quan điểm của nho giáo.

Quân tử (tiếng Trung: 君子) (chỉ áp dụng với đàn ông con trai) là hình mẫu con người lý tưởng theo nhân sinh quan của Nho giáo phù hợp với phương thức cai trị xã hội đức trị (nhân trị) của học thuyết này.

Trọng Phu.

Người đàn ông có khí phách, khí khái,lấy chuyện lớn làm trọng theo quan niệm của xã hội phong kiến.

(Đã là người làm chuyện lớn...thì phải Độc,không nên quá nhân từ chỉ dành cho những người có Tham Vọng).

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điềm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Trầm lãnh

Thủy Nhan thấy sắc mặt kinh ngạc của đám người. Tưởng trên mặt nàng có dính thứ gì đó, vội lấy tay xoa xoa mặt:

“A... Có vấn đề gì sao?”

Mỹ nữ cất tiếng, dịu dàng mà thánh thót, giống như làn gió xuân mon man qua mặt. Mọi người chỉ cảm thấy tê ngứa lỗ tai, trong tâm nói không nên lời.

Oa.. Thật dễ nghe a!

Nhưng ở trên đang là Triệu Vũ Quốc như tượng đá băng lãnh. Đám người ngẩng đầu nhìn Thủy Nhan một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Nhất thời phòng trong chỉ có tiếng bát đĩa cách lách cùng tiếng nhai nuốt rào rào.

Thủy Nhan tưởng rằng có người chú ý thì sẽ cho nàng một câu trả lời, lại không ngờ đáp lại là sự im lặng như vậy.

“Ta đã đói bụng...” Nàng lại nhắc nhở mọi người.

Giờ phút này, rốt cục Triệu Vũ Quốc buông đôi đũa trong tay, một bộ như xem kịch vui nhìn vào Thủy Nhan:

“Đây không phải chỗ để nữ nhi ăn cơm!”

Thủy Nhan thấy được sự khinh miệt trong mắt hắn. Tức khắc trong lòng bốc lên cảm giác không thoải mái, mảy liễu nhủ lại nhưng ngay sau đó lại giãn ra, thanh âm nhả nhận mà dịu dàng vang lên:

“VẬY TA RỜI ĐI LÀ ĐƯỢC!”

Triệu Vũ Quốc nheo đôi mắt lãnh đạm, tựa hồ không tin rằng nữ nhân này ngoan ngoãn như vậy. Mà lúc này Thủy Nhan bắt ngờ đi tới cạnh hắn, làm cho đám người phía dưới giật mình ngửa đầu ra.

Không ngờ nàng cầm lấy một cái bát trước mắt Triệu Vũ Quốc, sau đó ngay ngắn lấy một chút đồ ăn bỏ vào trong, tiếp theo bình tĩnh đi ra phòng, dường như không hề để ý hay cố kỵ nam nhân tự xưng là chủ nhân của nàng.

“Chủ nhân, lại là... Cái gì?” Lúc rời khỏi phòng, trong lòng Thủy Nhan còn nghĩ thầm như vậy.

Đám người ở đây đã chinh chiến qua vô số sa trường, lúc hành quân đánh giặc đã gặp rất nhiều phong tục dị sự. Không ngờ hôm nay thấy một nữ tử đẹp đến người phải si mê, lại không chút đồ mặt làm ra sự tình như vậy. Từng người như hóa đá nhìn chằm chằm Thủy Nhan, cho đến lúc nàng chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Chẳng qua vừa mới tới cửa, Thủy Nhan lại quay ngược trở về. Những người khác đều nghĩ nàng đã nhận ra chỗ sai nên muốn đem đồ ăn trở lại. Nhưng càng khiến bọn họ thêm choáng váng là, không ngờ nàng tới lấy đôi đũa mà Triệu Vũ Quốc vừa buông xuống, còn nhẹ giọng hỏi: “Thứ này dùng để ăn cơm?”

Sắc mặt Triệu Vũ Quốc vẫn không chút thay đổi, ngồi bất động trên chiếc ghế làm bằng gỗ Hoàng Hoa Lê (Cây Sưa), nghe vậy thì hỏi ngược lại: “Vì sao lấy đũa trong tay ta!”

Thủy Nhan nhìn những người khác rồi lại nhìn hắn, thân nhiên nói: “Ở nơi này, bộ dáng của người tốt hơn bọn hắn nhiều. Ta không chán ghét người, nên mới lấy đũa của người!”

Oa...

Tiếng hít hà liên tục, tất cả mọi người thầm ném cho Thủy Nhan ánh mắt đồng tình cùng phức tạp. Bọn họ phỏng đoán, giờ phút này công tử sẽ trực tiếp đẩy nàng ngã xuống mặt đất, sau đó thuận tiện giẫm trên mặt của nàng một cước. Riêng Thạch Đông Thăng với vẻ mặt âm nhu yêu mị, cũng không nhịn được dùng tay ra hiệu đối với Thủy Nhan, ý bảo nàng buông đôi đũa xuống.

Chẳng qua lo lắng của mọi người tựa hồ đã dư thừa. Triệu Vũ Quốc nghe Thủy Nhan giải thích thì chỉ khẽ nhủ mảy, không nói gì thêm, với đôi đũa khác rồi cúi đầu xuống đồng đồ ăn, không nhanh không chậm tiếp tục dùng bữa.

Thủy Nhan một tay cầm bát, một tay cầm đôi đũa, muốn đi nhưng lại ngừng lại. Nàng xoay người nói với hắn: “Người nói đây không phải chỗ để ta ăn cơm, vậy ta về trong phòng của người ăn!”

“Ách...”

“Nga...”

“Hì...”

“Oa...”

Thủy Nhan nghe được bốn phía phát ra thanh âm khác thường, trong lòng thầm nghĩ: “Hít thở mà cũng nhiều biến hóa như vậy sao?”

Lúc này đám người thân kinh bách chiến trầm ổn trong phòng, nhịn không được mà dùng bát dùng đũa, không hện mà cùng nhìn về phía Triệu Vũ Quốc đang vui đầu ăn cơm.

“Tùy người!” Thanh âm không cao không thấp của hắn vang lên trong căn phòng im lặng khác thường.

Mọi người đưa tầm mắt sang Thủy Nhan bên này. Sắc mặt nàng vẫn không chút thay đổi, chỉ có lẽ phép cầm bát cơm, xoay người tao nhã rời đi...

Cạch một tiếng đũa rơi trên bàn, tiếp theo lại là một tiếng...

Triệu Vũ Quốc ngẩng đầu lên, ánh mắt quét bốn phía rồi lại cúi đầu ăn cơm, trên bàn cơm lại khôi phục tiến ăn cơm uống canh rào rào như trước...

Thủy Nhan bung bát ra khỏi phòng thì khoe môi hồng khê nhếch. Vừa rồi nàng là cố ý chọc hắn như vậy. Tuy rằng tổng quản Thạch Đông Thăng đã nói cho nàng là hắn cứu nàng, nhưng trong lòng nàng không hề cảm thấy bản thân phải phụ thuộc vào hắn, vì thế vừa rồi nàng đã xem nhẹ nhiều ánh mắt hào tâm như vậy, bộ dáng ngang ngược là để khiêu khích hắn.

Bất quá thì thấy đôi mắt đen nhánh kia khẽ chớp động, tựa hồ cũng có ý khiêu khích ngược lại nàng. Trong lòng nàng chợt nhảy dựng, có cảm giác rõ ràng là lạ lẫm nhưng lại vừa ý khác thường. Lại giống như từng gặp qua ở nơi nào, có điều nghĩ đến thì trong đầu chỉ một vùng trống rỗng.

Nàng đi không được bao xa. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi nàng không biết đường tới phòng của hắn, mà hắn tựa hồ cũng rõ điều này.

“Ách... Nèn làm sao trở về?”

Giờ phút này, đừng nói đến thư phòng của Triệu Vũ Quốc. Chi là quay về sương phòng khi trước cũng có vấn đề. Vừa rồi nàng rời đi dạo, sau đó té xỉu. Lúc tỉnh lại đã thấp sắp đến phòng ăn, nàng căn bản không rõ đường đi. Hơn nữa lúc này bóng đêm đã in đậm, xa xa bốn phía chỉ có ánh đèn trong phòng, nếu không phải có ánh trăng nhàn nhạt, chi sợ đã khó nhìn thấy đường.

Thủy Nhan nhìn nhìn bốn phía, xem có ai trong viện trở về dùng cơm hay không, có điều một lúc cũng không ai.

Nàng đành buông tha ý nghĩ hỏi đường, thuận tiện đi vào tiểu đình nghỉ mát bên cạnh. Tuy rằng ánh trăng rất nhạt nhưng đủ phủ một lớp ánh sáng mờ ảo lên cảnh vật. Nàng ngồi xuống một cái ghế đá, bưng bát cơm cùng cầm đũa bắt đầu ăn. Động tác dứt khoát, cảm giác hai bờ môi cũng lên xuống rất nhanh nhưng không hề phát ra tiếng vang. Rất mâu thuẫn là người nhìn vào không hề cảm thấy thô tục, ngược lại có cảm giác tự nhiên mà cao quý.

Đúng lúc này, bụi hoa bên đình vang lên một tiếng phạch, Thủy Nhan ngừng động tác rồi tỉnh té nghe ngóng. Thấy một bóng đen bay lên cây thì khoe môi nàng nhếch lên cười khẽ, lại cúi đầu tiếp tục ăn.

Vừa rồi chi là một con cò trắng trong vườn tìm được cái ăn bay trở về tổ. Nhưng trong hoành cảnh này, một nam nhân gặp phải chuyện như vậy chi sợ sẽ bị dọa cho nhảy dựng. Chẳng qua Thủy Nhan chỉ ngừng một chút, sau đó lại tiếp theo ăn như thường.

Qua một lát, Thủy Nhan lấy ra một cái khăn nhỏ nhẹ nhàng lau miệng, đang định tìm đường về phòng thì màng nhĩ lại mạnh mẽ run lên, nàng không tự chủ thốt ra một câu:

“Đi ra!” Một tiếng này đủ lãnh lệ, bình thường đủ dọa kẻ trộm khiếp đảm.

Thấp thoáng trong bóng cây, chậm rãi đi ra một người. Trong ánh trăng nhàn nhạt, Thủy Nhan nhìn ra người tới, chậm rãi thốt lên hai chữ: “Là người!”

Người tới không phải ai khác mà chính là Triệu Vũ Quốc. Về mặt hán không chút thay đổi, chi hỏi nàng: “Sao không trở về?”

“Ta không thấy tìm đường”

Trong bóng đêm, hán nhíu mày: “Không phải nói muốn tới phòng ta ăn cơm sao?”

Thủy Nhan cảm giác như hán cũng đang khiêu khích nàng, lẳng lặng nói thêm một lần: “Ta tìm không thấy đường.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Mật mờ khó hiểu.

Bờ môi lạnh lùng của Triệu Vũ Quốc tựa hồ nằm ra, chẳng qua ngay sau đó liền khô khốc lại. Ánh mắt hán đảo qua Thủy Nhan thì trông mắt co lại như đang nghiên cứu một thứ kỳ lạ, lại không nói lời nào.

Thủy Nhan không thích hán dò xét như vậy nhưng trên mặt vẫn bình thản như nước, miệng lại thản nhiên nói: “Nhìn đủ chưa? Chủ nhân!”

Hán thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói: “Đủ rồi.”

Thủy Nhan khẽ vỗ vỗ bụi trên tà áo, thu hồi bát đũa, rời tiểu đình rồi trực tiếp đi về phía trước.

“Người không hỏi ta đường về?”

Nàng không quay đầu, chỉ nói: “Người là chủ nhân nên ta không dám yêu cầu, chẳng qua chỗ này có tường vây quanh, trong chốc lát ta sẽ tìm được.”

Nói xong những lời này thì thân ảnh của nàng đã biến mất trong tầm mắt Triệu Vũ Quốc. Chi còn hán lẳng lặng đứng, trong mắt một vùng lạnh lạnh: “Người đi tra xét thân phận nữ tử này!”

Thạch Đông Thắng từ trong rừng phía sau đi tới, lên tiếng vang dạ đáp ứng.

Hiện hán càng thêm nghi hoặc đối với nàng.

Một nữ tử mà thấy đám thủ hạ của hắn lại xem như không có việc gì?

Phàm là người không có kinh nghiệm sa trường. Nhìn thấy đám ra người quen ra sinh vào tử kia, đều bị sát khí vô hình làm cho sợ tới mức không dám thở mạnh. Nam nhân còn bị như thế chứ đừng nói nữ tử.

Mà không ngờ nữ nhân được hắn gọi là Thủy Nhan không chút sợ hãi, không những thế còn dám can đảm đối mặt khiêu khích hắn.

Mấy điều này đã đủ hoài nghi về nàng, chẳng qua trong tâm hắn lại thêm phần hứng thú!

Thủy Nhan không biết đường, liền men theo đường mòn bên hồ mà đi, chẳng qua nàng không dám tới gần mà cách khá xa.

Không ngờ lại hữu hiệu, nàng tìm được chỗ nàng bị té xỉu lúc chiều. Tối chỗ này nàng liền nhớ lại đường quay về phòng, tiếp theo men ánh đèn mờ nhạt ven đường nàng thuận lợi trở về.

Vào nhà, sau khi rửa mặt chải đầu đơn giản nàng liền đi ngủ, nhưng lần qua lộn lại trên giường mãi không ngủ được, trong đầu lặp lại ý nghĩ rằng bản thân nàng là ai. Mà khiến nàng cảm thấy kỳ quái chính là, tựa hồ nàng chỉ quên hết thấy các mối quan hệ trước kia, còn kiến thức cùng kinh nghiệm sống thì vẫn nhớ rõ như in, điều này làm cho nàng rất là khó hiểu.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm, trong viện rất yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe được côn trùng kêu vang theo gió truyền đến. Mùa hạ sắp đến, đám côn trùng ban đêm cũng không chịu ngủ yên ...

Thủy Nhan xoay người dậy, khóe miệng chợt lộ nụ cười đắc ý.

Bị bóng đêm cản trở, nàng có điểm khó khăn mới tìm được phòng của Triệu Vũ Quốc. Tuy rằng trên đường có rơi vào giếng cạn một lần, có giẫm lên phá hư cái tổ của cò trắng một lần, tại rừng cây lạc đường một lần. Tóm lại trước khi trời sáng, nàng đã tìm được phòng của hắn.

Thủy Nhan lau lau vết bẩn trên mặt, nụ cười lại hiện trên khuôn mặt, nàng đứng bên cạnh một khóm trúc trước phòng Triệu Vũ Quốc, nhìn qua cửa sổ thì chỉ thấy bên trong tối đen, nghĩa là chủ nhân đang ngủ say.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng xoa tay chân, không nói gì mà xoay người trở về, lần này trở về lại thẳng một đường.

Sáng sớm, khi muôn ngàn tia nắng mặt trời chiếu soi từng nơi trên đại địa, Thủy Nhan đã ngồi ở một cái ghế đá cửa phòng, trên đầu còn vương mấy giọt sương trong suốt, biểu hiện rằng thời gian nàng ngồi ở chỗ này không ngắn.

Thạch Đông Thắng dụi dụi hai mắt không thể tin được. Một cô nương trong bộ y phục trong nhà mong manh, giữa sáng lại ngồi trên ghế đá nhắm mắt dưỡng thần!

Hắn cảm thấy đầu óc có điểm hoang mang, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ... Ở quê cô nương này còn có tục lệ hóng gió?”

Thủy Nhan mất một đêm thời gian đi thăm dò phòng của Triệu Vũ Quốc. Chỉ là trên đường vẫn có cảm giác như bị trời buộc. Cho nên vấn đề đầu tiên nàng muốn biết rõ, chính là nàng thật sự được hắn chuộc từ Thanh lâu?

Đương lúc nàng dựa theo lộ tuyến thăm dò trở về, thấy trước cửa phòng có ghế đá, muốn ngồi ở trên nghỉ ngơi một chút cho tốt.

Vì thế nàng ngồi ở trên ghế đá, lại như có người dạy nàng, tự nhiên nhắm hai mắt, sau đó trong đầu một vùng trống rỗng không có thứ gì, chỉ là cảm thấy có một sự cảm ứng rất kỳ diệu.

Ở đây một khắc, nàng mơ hồ chứng kiến một vật giống như tòa hoa sen màu vàng kim. Rõ ràng bản thân đang ở bên trong thì đột nhiên cảm giác không khí bốn phía dao động, mở hai mắt thì thấy một ánh mắt như không thể tin nhìn nàng.

“Ồ, ngươi tìm ta có việc?”

“A...”

Nàng phút chốc mở hai mắt, bộ dáng thanh khiết như một đoá thủy tiên trong ao trời, thuần khiết đoan trang lại mịn màng trong màn sương. Thạch Đông Thắng chỉ cảm thấy tâm can giống như bị đánh đột ngột một cái, cảm giác như nghĩ đến đứa trẻ từ trong mẹ chui ra.

Thấy mặt hắn đỏ lên nhưng Thủy Nhan vẫn như thường, trên mặt người ta đỏ hay không thì có quan hệ gì đến nàng?

Nàng thong thả đứng dậy, sau đó thân nhiên nói: “Tối nay ăn sáng chẳng?”

Nói xong lại tự hỏi: “Ăn sáng? Sao ta lại biết?”

Thạch Đông Thắng đáp: “Xem ra ngươi có thể quên mình là ai, nhưng không thể quên ăn!”

“Như vậy là không tốt?”

Về mặt nàng nghiêm túc, một bộ xem vấn đề này phi thường nghiêm túc.

Thạch Đông Thăng như bị nghẹn, lại phát ra một tiếng ách.

Nàng thấy hắn không trả lời, nghĩ là đối phương chưa rõ nên giải thích: “No bụng là vấn đề cơ bản của con người, giải quyết không được thì... chỉ có chết!”

Thấy vẻ mặt nàng trịnh trọng như vậy, Thạch Đông Thăng thực sự muốn cười, nhưng cảm giác lời nói không sai, vì thế cũng chỉ có nuốt nghẹn, mặt lại đỏ...

Thủy Nhan mày nhíu lại: “Tinh lực của ngươi tốt như vậy, lấy than đá tại trù phòng mà tẩy, có thể trị tận gốc mặt đỏ..”

“Than đá mà có thể tẩy trắng sao...” Hắn nghe thì thờ dãi, nghĩ đến đầu óc của nàng đã hỏng rồi.

Về mặt nàng không chút thay đổi nói: “Ngươi tràn đầy tinh lực, than đá đương nhiên sẽ tẩy trắng, có điều tinh lực cũng tiêu hao hầu như không còn” Nói xong, xoay người một cái tao nhã như muốn ra ngoài.

Thạch Đông Thăng cảm thấy thương hại... Nhìn vào thân ảnh nàng thì run rẩy nhẹ giọng nói: “Cô nương, một thân y phục trong nhà mà dự định đi ra ngoài?”

Cách hắn hai mươi bước Thủy Nhan ngừng lại, quay đầu: “Ta mặc thế này không phải là quần áo?”

“Phải.”

“Vì sao không thể đi ra ngoài?”

Nàng lại một bộ nghiêm túc, khiến hắn không đành lòng cự tuyệt trả lời.

“Cái này gọi là y phục trong nhà, quần áo mặc bên trong áo ngoài.”

Thủy Nhan gật đầu, lại hỏi: “Nếu không mặc bên trong, ta sao có mặc ở bên ngoài?”

“Chỉ có thể mặc như thế ở Thanh lâu!” Một tiếng nói lạnh lùng hấp dẫn sự chú ý của hai người vang lên.

Người tới chính là Triệu Vũ Quốc, tối hôm qua hắn đã biết Thủy Nhan đến gần phòng, hiện tại tới đây chỉ là lòng hiếu kỳ. Nàng lãng phí giấc ngủ vốn trân quý nhất với nữ nhân để làm gì?

Chẳng qua khi hắn tới tiểu viện, nghe Thạch Đông Thăng cố gắng giải thích, khuôn mặt lạnh lùng như băng cũng giãn ra một chút.

Thạch Đông Thăng thấy Triệu Vũ Quốc tới, vội thi lễ rồi im lặng lui một bên, chỉ là đôi mắt lóe ra vẻ không cam lòng. Dường như sợ câu nói của chủ nhân sẽ gây ám ảnh với Thủy Nhan.

“Sao ngươi hành lễ với ta như hắn?”

Hắn vẫn một bộ lạnh lùng.

“Ta không thích như vậy!”

Hắn xoay người đi đến cửa sân: “Bảo Thạch Đông Thăng mang ngươi dùng bữa sáng, lát nữa đến phòng ta!”

Thủy Nhan không quản Thạch Đông Thăng, chỉ hỏi: “Sáng nay, ngươi không dùng bữa mọi người?”

Triệu Vũ Quốc không trả lời mà lập tức đi ra. Thạch Đông Thăng liền nhắc nhở: “Công tử thích dùng bữa sáng một mình!”

Nhìn vào kia cửa viện trống trơn, nghe hắn giải thích thì Thủy Nhan hỏi: “Ta không cần như vậy được chăng?”

“Ách... Không được, hắn là chủ nhân, cô chính là...”

“Chính là cái gì?” Thủy Nhan truy vấn.

Đương Thạch Đông Thăng lại sa vào tuổi trẻ trong suốt kia, thốt ra một câu: “Nô tỳ!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Diễm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nữ nhân này không tầm thường

Thủy Nhan nhíu mày, nàng đã nghe Thạch Đông Thăng nói là Triệu Vũ Quốc chuộc nàng từ thanh lâu, trong lòng cũng rõ ràng bản thân chỉ là phận gia nô.

Nhưng nàng lại chán ghét dị thường đối với hai chữ nô tài, tựa hồ trời sinh cao ngạo hoàn toàn tự không cho phép những từ như vậy xuất hiện trong đầu.

Thạch Đông Thăng thấy nàng không nói lời nào thì trong tâm nhảy dựng, nghĩ đến nàng đang nhớ tới cái gì, vội hỏi: “Thủy cô nương, hiện tại nên về phòng thay đồ?”

Thủy Nhan cúi đầu nhìn y phục, nàng vẫn cảm thấy không có gì bất thường.

Thạch Đông Thăng lại lắc đầu, tựa hồ nữ nhân này không rõ, có loại thuyết pháp tên gọi là đẹp yêu dị, nàng muốn mặc một thân quần áo trong đi ra ngoài, với dung mạo họa quốc ưng dân, chỉ sợ những tiếng hít khí lại nhiều hơn so với bữa ăn tối hôm qua.

“Àn, ta cũng muốn mặc áo ngoài, có điều áo đã bị ta làm hỏng tối hôm qua rồi...”

“Cái gì... Làm hỏng rồi?” Khuôn mặt thanh tú của Thạch Đông Thăng kinh ngạc muôn màu muôn vẻ, hẳn thật sự không thể tưởng được một nữ tử nhu nhược có thể nghịch phá hư một bộ xiêm y.

“Người rất thích ngắm người sao?” Thanh âm của Thủy Nhan trầm ổn rồi lại lộ ra cảm giác linh hoạt kỳ ảo, khiến người nghe cảm giác rất thoải mái, chỉ là nội dung lời nói...

Thạch Đông Thăng phục hồi tinh thần lại: “À... Ta không có như vậy, là nói chuyện với người thì người không tiếp thu được.”

Thủy Nhan trừng mắt liếc hẳn một cái, vừa đi về phòng ở vừa nói: “Một khi tổng quản cảm thấy ta mặc quần áo này không thích hợp, vậy sao không cho ta một bộ nữa... Cho dù là... nô tài, cũng phải có quần áo...”

Khi Thủy Nhan nói đến hai chữ nô tài, cảm giác chán ghét lại càng mãnh liệt, khiến nàng không nhịn được nhíu mày, vào cửa nàng vẫn còn nghĩ: “Ta thật sự là nô tài của hắn?”

Thạch Đông Thăng rất buồn bực tiếp nhận một bộ quần áo vải mềm từ trong tay một nữ tỳ, khách khí nói tiếng cảm ơn đối với nữ tỳ, đối phương được sủng ái mà kinh sợ, còn không ngừng nói: “Tổng quản khách khí, đây là phận sự của nô tài, vốn nên là nô tài đưa cô nương kia đi, không ngờ làm phiền ngài đại giá...”

Nói xong nữ tỳ còn liếc mắt ngắm trộm hắn, gương mặt tinh xảo đã mê đảo không biết bao nhiêu nữ tử, nhất là ánh mắt có vẻ ưu thương quyến rũ nọ...

Thạch Đông Thăng bất đắc dĩ lắc đầu đối với biểu hiện của nữ tử, ai bảo sư thừa của hắn thuộc Tiêu Dao Môn chứ, năm đó chính là nhờ khuôn mặt giống nữ nhân mới vào Tiêu Dao Môn, không ngờ trở thành người nổi nghiệp chương môn. Mà công pháp bất ngoại truyền của Tiêu Dao Môn chương môn gọi là Thập Yêu Âm Nhiên, luyện cho hắn tự khí chất đặc hữu, có sức hấp dẫn trí mạng với nữ nhân a...

Chẳng qua, cũng may bởi công tử cần, hắn lại trở về làm quản gia, hiện tại để thêm một chút râu, dù thế nào cũng không giống hại nước hại dân như dĩ vãng.

Nhưng, giờ phút này chứng kiến phản ứng của nữ tỳ, cuối cùng hắn mới tìm lại được phong thái của Ngọc Diện công tử trong chốn giang hồ. Từ khi nữ tử được công tử cứu – Thủy Nhan tỉnh lại, hắn cảm thấy mình là người không được nhìn đến.

Không nói đến Ngọc Diện công tử, chỉ sợ là chức quản gia kia là chân chạy... Hắn sờ mấy sợi râu cằm thì lắc đầu, nghĩ thầm: “Kỳ thật, quản gia chỉ là một chân sai vặt... chỉ để chạy việc vặt vãnh và có những người...”

Thủy Nhan nhìn vào bộ y phục xanh nhạt trên bàn, không khỏi nhíu mày, “Sao lại là vậy, chẳng lẽ người không biết mặc nó rất phiền toái?”

Phản ứng ngờ người ra của Thạch Đông Thăng không ngoài dự kiến, nàng không nhìn, tiếp tục nói: “Được rồi, là do ta, vậy người có thể cho ta được mấy bộ xiêm áo thế thôi sao?”

Hắn ngẩn người, nàng vẫn không nhìn hắn...

“Ta nghĩ người nghe hiểu được, ngày mai trên bàn này phải bày nhiều xiêm áo hơn.”

Hắn không tự giác gạt đầu, nàng nhẹ nhàng vuốt cằm xem như cảm kích, nơi cổ lộ ra một mảnh da thịt trắng ngần yếu ớt hoa đào, thật thật là cảnh đẹp ý vui...

Hắn chỉ cảm thấy trống ngực đập mạnh, tiếp theo trong cơ thể còn có lửa nóng thiêu đốt, hắn cố không chế nhìn nàng, lại chỉ có thấy cặp mắt lễ phép rồi lại lạnh lùng dị thường, vô hình trung chỉ cảm thấy bản thân như thấp đi một đoạn...

Không biết cảm giác như vậy có phải gọi là hổ thẹn không?

Đột ngột phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện Thủy Nhan không biết khi nào đã đi vào phòng trong, Thạch Đông Thăng đứng ở gần bàn chờ, trong lòng thầm mắng, “Ta là quản gia, sao để một cô nương không rõ lai lịch làm giảm thân phận?”

Mới nghĩ thì Thủy Nhan đã đi ra, nàng mặc vào bộ váy xanh nhạt càng tôn thêm nước da trắng như tuyết, một đôi mắt trong suốt lại thâm trầm, làm cho người ta không nhận được luôn muốn tìm tòi nghiên cứu, lại không biết rằng vì sao, coi như chỉ có thể bồi hồi tại cửa.

“Ta bụng rất đói bụng...” Nàng kháng nghị.

“A... Người có gặp qua quản gia mang cơm cho nô tài không?” Thạch Đông Thăng cảm thấy mình nên giữ thể diện trước mặt nàng.

Thủy Nhan từ chối cho ý kiến, đi qua rồi xoay người cười với hắn, “Người nói rất đúng, quản gia không biết kêu nô tài dùng bữa, nhưng sẽ cung kính kêu khách nhân dùng bữa!”

Trong lòng Thạch Đông Thăng nổi cơn sóng, “Nàng là người thông minh a...”

Nàng đột nhiên cảm giác tâm tình tốt hơn bình thường, khoe miệng nhếch lên, nhìn bầu trời bên ngoài khẽ cười.

Mất thời gian một ngày, rốt cục Thủy Nhan thăm dò xong xuôi kết cấu cùng sự rộng lớn của phủ đệ này, nàng cẩn thận ghi nhớ các con đường, nàng phát hiện lúc này đây, mình có bản lãnh đã gặp qua là không quên được, lại cẩn thận tỉ mỉ từng đường nhỏ trong biệt uyển.

Chỉ là có một bóng đen đi theo nàng một ngày, kẻ nọ đi theo từ buổi sáng, giám thị hết thấy hành động của nàng, thấy nữ nhân này lạc đường, về mặt uể oải ngồi ở lộ khẩu ngăn người, dường như nghiên cứu con đường trở về.

Bóng đen cười thầm “Nữ nhân luôn ngu xuẩn như vậy, không có nam nhân thì đồ mà làm được cái gì!”

Nhưng kẻ tự phụ này làm sao lại chú ý tới Thủy Nhan cúi đầu nghỉ ngơi, đáy mắt lộ vẻ giao hoạt, từ ngay từ đầu trực giác bảo mách bảo cho nàng có người theo dõi nàng, vừa rồi nàng cố ý lắc lư bên hồ làm bộ như muốn ngã, may mắn kéo vào một nhánh cây mới không ngã xuống nước.

Nhưng chính là lúc hữu kinh vô hiểm như vậy, qua mặt nước hồ hiện lên hình ảnh một nữ nhân..., lúc nàng bắt lấy nhánh cây thì lại tiêu thất.

Trong lòng nàng vốn rất sợ nước, hôm nay cảm thụ càng thêm rõ ràng. Chỉ cần chứng kiến mặt nước chớp lên thì đầu sẽ đau đớn, trong lòng cũng xuất hiện sợ hãi không hiểu.

Chẳng qua vì chứng minh mình ý nghĩ trong lòng, nàng cảm thấy mình chịu khiếp sợ cũng đáng, nàng không muốn bị bóng đen phát hiện dò đường trong biệt uyển, chỉ có thỉnh thoảng hóa trang thành lạc đường, thỉnh thoảng lại ngã sắp xuống. Một ngày về sau, một thân quần áo xem như lại bị hủy...

Chẳng qua nàng lại trở nên cao hứng, một khi đã phát hiện có người theo dõi, như vậy càng tin vào giả thuyết mà nàng phỏng đoán!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Điều tra

Trở về phòng, Thủy Nhan nâng chén trà đã nguội lạnh lên uống, động tác nhanh gọn, lưu loát, không hề kiêu ngạo nhưng cũng lại không khiến người ta thấy thô tục, ngược lại là hình ảnh vừa mắt, vừa buông chén trà xuống thì hay lúc Thạch Đông Thăng gõ cửa đi vào.

Nói là gõ cửa đi vào, kỳ thật là vừa gõ cửa thì đã vừa đi luôn, khi hắn chứng kiến mười ngón tay như ngọc kia cầm chén trà, cả người như dại ra.

Đối với biểu hiện lúc này của hắn Thủy Nhan mặc kệ, nàng chỉ nhún mày, xoay xoay tách trà, nhàn nhạt nói: “Đây là cái mà người gọi là gõ cửa?”

Cô nhẹ nhàng lấy tay xóa đi vệt nước nhỏ xíu bên môi, lại nói tiếp: “Thà không gõ còn hơn, còn làm ra vẻ!”

Thạch Đông Thăng lau mồ hôi, nghĩ thầm, “Sao có thể, nói gì đi nữa, ta cũng là tổng quản...”

Thủy Nhan thấy vẻ mặt mờ mịt của hắn, trong lòng lại cảm thán, “Hắn trông thật tệ, khó cùng hắn khơi thông!

“Khụ khụ khụ...” Ý thức được mình thất thố, Thạch Đông Thăng gấp gấp dùng ho khan để che dấu, “Ách, cô vừa uống trà lạnh... Không sợ bị thương tổn thân thể sao?”

Thủy Nhan nhún vai, “Trà nóng gọi là trà, lạnh cũng gọi là trà, có uống là tốt rồi, làm sao chú ý được nhiều thế?”

“Nga...” Thạch Đông Thăng nghẹn lời, trong lòng cảm thấy như giọng nói này quen tai, giống như có ai đó từng nói qua như vậy.

“Thạch quân gia tìm ta có việc gì?”

Thủy Nhan mấy ngày hôm nay thời gian ngoài việc dùng để thăm dò biệt uyển cùng đường đi, còn tìm hiểu được rất nhiều tin tức, ví dụ như cái người đang ngăn ngó trước mặt nàng kia, lại là Thạch quân gia trong miệng những nữ tỳ trong phủ, càng làm Thủy Nhan khó hiểu, đó là, những nữ tỳ kia mỗi khi đề cập tới hắn, vẻ mặt luôn sùng bái, khiến cho cô có cảm giác buồn ối...

Nghe nàng xưng hô như thế, ánh mắt Thạch Đông Thăng đột nhiên sáng ngời, kinh ngạc pha lẫn khó hiểu, nhưng lóe lên rồi lại chợt biến mất.

“Sau cơm chiều, sẽ có thợ may tới.”

Thủy Nhan không nói gì tiếp tục dùng tay kéo ống tay áo đã bị rách ra khỏi tay áo, chờ hắn mở miệng tiếp.

Thạch Đông Thăng nhìn nàng một cái, lại nói tiếp: “Chúng ta sẽ ở biệt uyển này một thời gian, hiện tại thân thể cô chưa bình ổn được, trước hết không bắt cô làm gì, hãy giữ gìn thân thể mình cho tốt đi.”

“Àn, ta đã biết!”

Thạch Đông Thăng muốn phát cuồng, mỗi lần hắn nói chuyện với nàng, hắn cảm thấy bản thân lùn hơn so với nàng một đoạn.

“Ừm, nếu không có chuyện gì nữa, cô đi ra hậu viện dùng bữa nhé, chỗ lần trước không phải là nơi cô được lui đến.”

Trải qua một ngày mờ mịt, Thủy Nhan rốt cuộc hiểu được lời hắn nói, nơi lần trước nàng tới là chỗ chủ nhân cùng với tâm phúc dùng bữa, nàng chẳng qua là phận nô tài, sao có tư cách ăn ở nơi đó!

Hồi tưởng lại chuyện này, Thủy Nhan không nhịn được nở nụ cười, lá gan mình thật lớn, không chỉ tới đó dùng bữa, còn cầm đĩa của hắn, thật xứng với cái danh, cướp bát cơm người!

Ở đây nàng không phải hạ nhân, nhưng cũng không phải người quan trọng, nhưng là nàng không thể chịu đựng được khoảnh khắc đón nhận mình là nô tài, cho nên chỉ cần nhớ tới nơi kia nữa, trong lòng liền buồn chán một hồi.

Bất quá, trong lòng nghĩ là vậy, nhưng trên mặt nàng bình thản như cũ, hết như không có sóng dậy, thoáng gật đầu, nói khẽ: “Ta đã biết, cảm ơn...”

“Ha ha, khách khí!”

Thạch Đông Thăng vừa ra khỏi cửa miệng liền nói thầm, “Nàng mặc quần áo thường không nâng niu như vậy sao?”

Nhớ tới một màn vừa chứng kiến khi này, trong lòng cứ ngỡ mình sinh ảo giác, lúc đẩy cửa bước vào, ngập trong mắt hắn là vẻ đẹp thanh lệ tuyệt trần, nhưng mà theo đánh giá cẩn thận, hình ảnh nàng mặc xiêm y kia, ngửa đầu uống nước, tư thế ấy khiến hắn liên tưởng tới tiên nữ Dao Trì, nên không biết vì sao, không thể rời mắt đi.

Triệu Vũ Quốc chứng kiến vẻ mặt mờ mịt của Thạch Đông Thăng trước mặt hắn, trong lòng như thể có nhiều vấn đề rối rắm lắm, thái độ khác thường này khiến hắn không nhịn được mỉm cười.

“Người cũng bị nàng hấp dẫn?” Hắn lạnh lạnh cắt ngang dòng trầm tư của Thạch Đông Thăng.

“Ách.. Công tử nói gì vậy?”

Triệu Vũ Quốc từ chối cho ý kiến, lạnh nhạt nói: “Đi theo ta!”

Nơi ở của Triệu Vũ Quốc là phía nam biệt uyển, từ hôm theo dõi Thủy Nhan, nghe qua tình huống của nàng, nghe xong coi như không có vấn đề gì, có thể hắn nhiều lần cân nhắc, khó miệng không ngờ lộ ra ý cười, đó là nụ cười đắc ý, khiêu chiến.

Thạch Đông Thăng theo hắn vào thư phòng, đây là phòng Thái tử Hạ Ngải đích thân bài trí, vô cùng nho nhã, hương thơm nhàn nhạt của hoa làm cho tinh thần người ta không khỏi rung lên.

“Người cảm thấy nàng như thế nào?”

Không đợi Thạch Đông Thăng ngồi xuống hắn liền hỏi

“Dạ, công tử, người muốn đánh giá ở phương diện nào?”

“Nữ nhân này, người cảm thấy nàng ta đẹp sao?”

“Ân, rất đẹp, hơn nữa, là vẻ đẹp đặc biệt!”

“Làm sao đặc biệt?”

Vấn đề này thật khó, Thạch Đông Thăng không biết nên trả lời như thế nào, trầm tư một lát mới lên tiếng: “Thuộc hạ thấy vị cô nương này không hề có chút sợ hãi, ngược lại cả người toát ra khí chất cao quý, loại khí chất này không phải rèn giũa mà có được, là do thiên phú, hơn nữa, cô nương này thích ứng rất nhanh.”

Triệu Vũ Quốc nhíu mày: “Thích ứng rất nhanh?”

“Vâng, đúng vậy, sau khi nàng tỉnh dậy, dùng nguyên một ngày để thăm dò biệt uyển, thăm dò thân phận mỗi người chúng ta, ngoài ra, nàng ấy giờ đã có thể đi lại trong biệt uyển mà không hề bị lạc.”

Phải biết rằng, biệt uyển này là do thái tử Hạ Ngải phát kiến ra, tuy không bằng hoàng cung, nhưng quy mô thì không cần phải nói cũng biết, chỉ sợ cả miền nam trừ hoàng cung của hoàng đế đều tựu lại nơi này,

Lúc trước Thạch Đông Thăng tới đây cũng phải mất tới 3 ngày mới quen thuộc hết, chỉ điểm này thôi, hẳn cũng đã nhìn Thủy Nhan với cặp mắt khác xưa.

“Ta cho người thời gian điều tra thân phận của nàng, có manh mối gì không?”

Thạch Đông Thăng lắc đầu, “Manh mối quá ít, lúc công tử cứu nàng, y phục cô dâu của nàng đã bị xé nát, rất khó nhìn ra kiểu dáng, theo hướng trời đến, là từ Tấn quốc, hiện tại Điểm Thương cùng Tấn quốc mới đình chiến, chúng ta cho người tới truy xét không tiện lắm, cho nên thân phận cô nương này vẫn chưa có gì rõ ràng, tuy nhiên, có thể khẳng định, nàng là nữ tử Tấn quốc.”

“Ân, cũng giống phỏng đoán của ta, nếu nàng là người Tấn quốc, thân phận nhất định có vấn đề, trước mắt không thích hợp điều tra, người báo cho bên kia, tạm thời không nên manh động.”

“Dạ, công tử, thuộc hạ lập tức dùng bò câu đưa tin.”

Triệu Vũ Quốc khẽ gật đầu, thuận tay cầm một quyển binh pháp ở bàn lên đọc, Thạch Đông Thăng muốn nói điều gì đó, đứng ở cửa không chịu rời đi.

Hắn buông quyển binh pháp xuống, cười nhàn nhạt, chậm rãi lắc đầu, “Người muốn hỏi, vì cái gì mà ta có hứng thú đối một nữ nhân như thế?”

“Ách... Không...” Thạch Đông Thăng nghĩ muốn phủ nhận, nhưng mắt lại nhìn Triệu Vũ Quốc gật đầu thừa nhận, “Ài, vì cái gì mà lòng ta không thể gạt người?”

Hắn đứng dậy, môi khẽ nhếch lên thành một đường cong, khiến ngũ quan lạnh lùng kia dịu đi không ít, đứng bên cửa sổ nhìn ánh trăng, có chút cảm khái, “Ta và người, còn cái gì không hiểu, năm đó, ở dưới ánh trăng nơi đó, cũng giống lúc này, chỉ khác là 2 ta đang ăn đối mặt rách!”

Thạch Đông Thăng đi tới nhìn ánh trăng kia, cũng cảm khái, “Đúng vậy, thời gian trôi thật nhanh, làm biến mất nhiều thứ, mà lại có những thứ vĩnh viễn không thể biến mất, ta chỉ nhớ là lúc đó người nói với ta, muốn sống, muốn đối với bản thân mình hung ác, đối với người khác còn ác hơn!”

“Lúc ấy ta quyết định cứu nữ nhân này, chính là vì thấy nàng cứng rắn, dù tư cách ở lại bên người ta, mà hiện tại, ta cảm thấy, giá trị của nàng sẽ có ngày ta dùng tới.”

Nghe xong lời hắn nói, trong lòng Thạch Đông Thăng có chút thất vọng, đối với người này như huynh đệ, như chủ tử này, tâm tình của hắn rất phức tạp, Thạch Đông Thăng nghĩ đến rằng Triệu Vũ Quốc đúng là bị Thủy Nhan khiến nhân tâm động, không muốn nghĩ thế, nhưng thực lòng lại đang dâng lên ý nghĩ như vậy, biết được ý tưởng của Triệu Vũ Quốc, hắn lại bắt đầu lo lắng cho vận mệnh tương lai của Thủy Nhan...

Đi ra khỏi thư phòng của Triệu Vũ Quốc, bên trong ánh nến vẫn sáng, hắn biết người này đã xem binh thư thì sẽ quên cả thời gian, trong lòng cảm khái vô hạn, rõ ràng là người tốt, tại sao hôm nay lại trở nên ác độc như vậy?

Hắn rời khỏi thư phòng không lâu, một thân hình nhỏ xinh phía sau núi giả đi ra, con người lạnh lùng nhìn sáng quắc trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Ánh trăng như nước

Thủy Nhan nương bóng đêm đứng ở bên cạnh cửa sổ phòng Triệu Vũ Quốc, trong phòng có ánh đèn, ngược lại với bên ngoài đang ngập tràn bóng tối, nàng đứng im dưới tán cây đại thụ không nhúc nhích, ánh mắt chăm chú nhìn xuyên qua cành lá vào phòng Triệu Vũ Quốc.

Chỉ thấy hắn đang chăm chú nhìn vào một quyển sách, nhìn bìa sách, Thủy Nhan cảm thấy sự quen thuộc, không biết vì sao, bìa sách màu xanh lam kia khiến cô xúc động đến thế.

Cổ ngăn chặn cơn xúc động, nàng tiếp tục chăm chú nhìn vào phòng Triệu Quốc Vũ, một nén nhang trôi qua, hai nén nhang trôi qua...

Hắn vẫn như cũ không có chút thay đổi nào, mà cô cũng thế, vẫn đứng im lặng dưới tán cây, ánh mắt vẫn bình lặng, đúng lúc này, một con rắn nhỏ từ trong bụi cỏ chậm rãi đi ra.

Lưỡi hồng thè ra, trong bóng đêm làm cho người ta càng thêm sợ hãi, Thủy Nhan lại không hoảng sợ cúi đầu nhìn xem loại rắn này loại gì.

Đang nhìn con rắn xanh thì trong đầu không biết cái gì mách cho nàng biết rằng con rắn này không có độc. Nàng không còn để ý tới việc nó bò qua chân mà thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn vào trong phòng Triệu Vũ Quốc.

Con rắn nhỏ kia không hề kiêng nể gì, chậm rãi bò qua chân nàng, cảm giác lạnh thấu xương từ sau lưng truyền lại, mặt Thủy Nhan chẳng mấy chốc biến sắc, vẫn lạnh lùng tựa sương đêm...

Đột nhiên, trong phòng Triệu Vũ Quốc dịch chuyển, hắn ngẩng đầu lên, hai mắt như đuốc, giống như có lực xuyên thấu, không rõ hắn tìm kiếm cái gì, phóng tầm mắt bay về phía nàng.

Cho dù nàng có tố chất vững vàng, nhưng bất ngờ không phòng thủ bị bắt gặp như thế, trong lòng cũng sẽ run lên, ngay sau đó, cả người dựng hết lông tơ, nhưng cũng chỉ vì qua một nhịp thở, nàng rất nhanh trấn tĩnh lại, nhìn xuống phía dưới, vẫn không nhúc nhích, vững chắc như bức phù điêu, ánh mắt phóng tới kia khiến nàng có cảm giác lạnh thấu xương.

Đến lúc nàng khôi phục lại bình thường, Triệu Vũ Quốc lại thu hồi ánh mắt, cúi đầu tiếp tục đọc sách, nhưng nàng ở bên ngoài hiểu rõ hắn đã nhìn thấy gì, khóe môi còn gọi lên như thể gặp chuyện gì đó thú vị lắm.

Thủy Nhan nhủ thầm, trong lòng có cảm giác như bị người khác đùa bỡn, có chút buồn bực đưa mắt nhìn Triệu Vũ Quốc đang đọc sách, nàng lặng yên rời khỏi tán cây, mắt nhìn thấy con rắn nhỏ kia đang bò quay lại chỗ nàng đứng...

Chứng kiến thân ảnh thướt tha kia biến mất, Triệu Vũ Quốc buông quyển sách xuống, trầm giọng nói: “Đi ra!”

Phút chốc, trên xà nhà một bóng đen xuất hiện, một khắc sau, bóng đen này quỳ gối trước mặt Triệu Vũ Quốc.

Hắn hỏi: “Vừa rồi ngươi thấy gì?”

Bóng đen đáp lời: “Thuộc hạ thấy vị cô nương kia đứng yên dưới tán cây thật lâu, thẳng lưng nhìn về phía công tử, một con rắn xanh bò qua chân nàng, nàng cũng không hề quan tâm.”

“Àn, ta biết rồi, từ giờ trở đi, ngươi rút về, không cần đi theo nàng.”

Triệu Vũ Quốc buông hắn sách ra, đưa tay vuốt cằm, mấy sợi râu đâm vào tay hắn, nhưng mà hắn không quan tâm, suy nghĩ tới một việc gì đó.

Thạch Đông Thắng nói, hằng ngày nàng đều dành thời gian đi lại những con đường trong biệt uyết, nàng rất thông minh, thích ứng nhanh.

Nhưng Thạch Đông Thắng làm sao biết, năm đó hắn chỉ dùng có nửa ngày thời gian đã tìm được lãnh cung nhốt Mẫu Phi, phá cửa xông vào cứu nữ nhân đáng thương kia ra khỏi biển lửa. Cũng vào lúc đó, hắn chứng thực được thân phận của mình...

“Có thể từ vấn đề căn bản tìm ra đáp án, rất tốt!” Triệu Vũ Quốc nhìn những chiếc lá vàng ngoài cửa sổ là tả lay động trong gió thầm nói.

Thủy Nhan lựa chọn một đường gần đây nhất đã đi qua để quay trở về, mặc dù không dễ dàng chút nào...

Trở lại trong phòng, dưới ánh đèn, Thủy Nhan đánh giá đôi giày thêu của mình, hình như xem ra đã mất đi hình dáng ban đầu, nội tâm nàng bực bội, “giày vốn dĩ dùng để đi đường, nên ưu tiên bền là trên hết, dùng sợi gai mà làm, chứ dùng gấm vóc, bông tơ gì đó, nhìn thì đẹp mắt nhưng nhanh chóng bị hỏng, lại còn thêu hoa làm chi nữa, giày vốn dĩ bị che khuất sau váy rồi? Thật là lãng phí thời gian quá đi...”

Triệu Vũ Quốc cùng Thạch Đông Thắng nói chuyện gì nàng nghe không rõ, do khoảng cách quá xa, nhưng biểu hiện cười mà như không cười kia của Triệu Vũ Quốc hoàn toàn lọt vào mắt nàng.

Thủy Nhan có chút rối bời, “Hắn phát hiện ra mình tìm hiểu?”

Nhưng sau đó lại nghĩ, “Hắn vì cái gì mà thân nhiên như không?”

Thủy Nhan sẽ không tìm hiểu chuyện không phải của bản thân mình, nàng chỉ nhằm vào vấn đề máu chốt mà cân nhắc, trải qua điều tra đêm nay, một lần nữa nàng cảm giác mình không phải là người được chuộc từ Thanh lâu ra nhờ tay kẻ kia.

Nói đến thanh lâu, hôm nay nàng rốt cục đã hiểu đó là nơi thế nào, thì ra đó là địa điểm mà nam nhân tới mua hoa thưởng nguyệt, đương nhiên, là nàng nghe lén được trong lúc nghe mấy tên nô tài nói chuyện với nhau, bọn họ cũng nói, nếu nữ nhân có tiền, cũng có thể đi đến địa phương đó...

Nàng biết về thanh lâu xong, trực giác báo cho nàng biết, bản thân không phải đi ra từ chỗ đó, nếu như chứng minh được mình không phải đi ra từ chỗ đó, thì sẽ chứng minh được rằng nàng không phải nô tài của hắn!

Nghĩ đến đây, trong lòng có nhiều mối nghi hoặc đột nhiên sáng sủa hơn nhiều, tháo bỏ hài, thả tóc ra, vui vẻ ở trong phòng, khiến nàng vừa mỹ lại vừa như một đứa trẻ, nhìn nàng thì đã mười tám mười chín tuổi, nhưng lúc này đây chỉ như một cô thiếu nữ đang dậy thì...

Ánh trăng ôn nhu xuyên thấu cửa sổ rơi trong phòng, như một lớp lụa mỏng đeo trên gương mặt nõn nà của nàng, bởi vì tâm tình sung sướng mà má hơi hồng, khiến nàng như có thêm sự kiều mị, kiều mà không tầm thường, mị mà không tà, e rằng dùng từ xinh đẹp cũng không đủ để mô tả, mà ngay cả người đứng bên ngoài cũng lặng đi – Triệu Vũ Quốc giờ phút này đang được chứng kiến một màn kinh ngạc.

Hắn không nghĩ tới, nữ nhân xinh đẹp có thể tới mức này, như một đóa quỳnh, im lặng nở rộ, vẻ đẹp có nó chưa bao giờ phụ thuộc bất kì kẻ nào, vật nào, chỉ là vì mình.

Triệu Vũ Quốc nhìn thấy Thủy Nhan vì cảm nhận ra thân phận của mình mà vui sướng đến vậy, hắn không có nhú mày, ngược lại khẽ gật đầu, thích thú tức thì quay người biến mất trong bóng đêm...

Mà trong phòng cùng lúc Thủy Nhan cảm nhận thấy ngoài cửa sổ như có người nhìn nàng chăm chú, vội nhìn ra cửa sổ, chỉ thấy cây cối lay động, ngoại trừ tiếng gió lao xao, tất cả im lặng.

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ, lộ ra nụ cười khó hiểu: “Ngày mai, ta nên đi ra ngoài một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ngũ nhi thú sự.

Hình như đã là thói quen, Thủy Nhan luôn luôn dậy trước khi hừng đông, hơn nữa không tự giác đã nghĩ đến các công việc cần phải làm trong ngày, tính toán thật kĩ càng, hơn nữa còn có thể hồi tưởng lại sự việc ngày qua một cách tỉ mỉ.

Giờ phút này nàng đang nằm tại giường, trong mắt ngập tràn cảnh đẹp buổi sáng, cẩn thận hồi tưởng lại việc Triệu Vũ Quốc tới hôm qua đến nơi này tìm hiểu sự tình, trong phút chốc mắt hơi lóe lên gì đó, nhất thời không nghĩ ra.

“Hắn phát hiện?” Nàng đoán.

Thủy Nhan ôn nhu cười một cái mê người, sẽ đó kẻ nhũ.

“Mặc kệ hắn có phát hiện ra hay không, ta cũng nhất định tìm được chứng cứ chứng minh ta không phải nô tài của hắn.”

Đẩy cửa ra, ánh nắng ấm áp chiếu khắp vào trong phòng, đôi mắt nàng long lanh, lúc này đây, nàng đang một thân đồ ngủ, nhưng không khiến cho người khác có cảm giác suy nghĩ bậy bạ, ngược lại trong mắt người khác lúc này, Thủy Nhan như một đóa hoa thủy tiên không nhúng trần, đẹp long lanh!

Trên bàn đá đặt ngoài cửa có một bộ xiêm y màu vàng nhạt, hiển nhiên là do Thạch Đông Thăng đư tới, Thủy Nhan có chút kinh ngạc, “Tối hôm qua vừa đi, nay có thể mặc rồi?”

Nàng cầm bộ xiêm y kia lên, vội dệt mềm mại, khiến cho lòng bàn tay nàng có chút tê dại, đối với những việc mà Thạch Đông Thăng đã làm cho nàng, trong lòng nàng vô cùng cảm tạ, chẳng qua là khó mà mở lời nói được câu cảm ơn, thực sự là rất khó.

“Cô nương... Người như thế nào...”

Cùng lúc ấy Thạch Đông Thăng đi tới thấy nàng mặc một thân đồ ngủ, ánh mắt không tự nhiên cup lại.

“Xiêm y này là người cầm tới?”

“Àn, vừa rồi tôi gặp người, thấy trong phòng không có động tĩnh, ta để lại bên ngoài.”

Thủy Nhan mỉm cười nhân nhạ: “Đa tạ!”

“Ừm... Không cần khách khí!”

Thạch Đông Thắng nghe được lời nàng nói cảm tạ, không hiểu được cảm xúc đang diễn ra trong lòng mình, hình như cảm giác nô tài chiếm được lòng chủ tử, được khen ngợi, nhưng không thể nói lên được, chỉ có thể đem cảm giác quái dị kia nuốt xuống.

“Thạch quản gia, hôm nay ta cần làm gì sao?”

“Àn, ta đến là nói cho người, sau khi dùng bữa sang xong, thì công tử dặn người đến phòng bên kia.”

Thủy Nhan đáp: “Hào, ta đã biết.”

Trong lòng Thạch Đông Thắng lại dâng lên cảm xúc buồn phiền, “Vì cái gì mà ta luôn cảm thấy khi nói chuyện cùng nàng, hết như khi nói chuyện với công tử?”

Thủy Nhan tới hậu viện ăn sang, thấy rất nhiều nô tỳ tại đây, mọi người như đang chờ một người có quyền lớn hơn tới đây để bắt đầu bữa ăn sáng.

Nàng hướng tới mấy nữ tỳ có quen biết hôm qua gật đầu chào hỏi, một nữ tỳ dáng vóc nhỏ xinh lập tức được cử tới.

“Nhan tỷ tỷ, ta chờ tỷ đã lâu.”

Nàng cười nhân nhạ, cố ý xem nhẹ ánh mắt bốn phía đang quay về mình, mặc kệ cả những tiếng nuốt nước miếng của đám nô tài.

“Vừa rồi Thạch quản gia tìm ta có việc, chậm trễ chút!”

Nha đầu này xem ra là nô tài của Hạ Ngải, tên là Ngũ Nhi, là một nữ tử đơn giản, Thủy Nhan thấy nàng còn nhỏ tuổi, không có tâm độc, không phòng bị nàng ấy nhiều cho lắm.

Ngũ Nhi nghe Thủy Nhan nói là vì Thạch Đông Thắng mà chậm trễ, hai mắt lập tức phóng quang mang lạ thường.

“Oa...a... Tỷ tỷ thật giỏi a, mới sáng sớm đã khiến cho Thạch quản gia phải tới tìm!”

Giọng Ngũ Nhi như chim hoàng oanh, thanh thúy dễ nghe, trong sáng sớm có vẻ êm tai, nhưng trong những lời này cũng có vài phần cố ý.

Chỉ thấy nam đinh bốn phía rì rầm, nghe thấy Thạch quản gia tự mình đi tìm Thủy Nhan thì những ánh mắt mong chờ lập tức uể oải, cúi đầu chăm chú gặm màn thầu.

Đối với sự lạnh lợi của Ngũ Nhi, Thủy Nhan rất là tán thưởng, nếu không phải Ngũ Nhi này tùy tiện hét lên một tiếng, chỉ sợ về sau này còn gặp nhiều chuyện phiền toái, cũng may hiện tại lợi dụng được Thạch Đông Thắng chắn đỡ.

Nàng linh động hướng Thủy Nhan thấp giọng nói: “Nhan tỷ tỷ, tỷ thấy ta làm có được việc không!”

Thủy Nhan hé miệng cười khẽ gật đầu, “Làm tốt lắm!”

Trong lòng Thủy Nhan cảm thấy kinh ngạc, có thể làm cho mình nói những lời này tựa hồ không dễ dàng gì, nhìn biểu lộ của Ngũ Nhi, có cảm giác không ổn, chỉ cười đáp lại.

Ngũ Nhi thấy nàng cười, gấp gấp nói theo: “Ha ha, tỷ tỷ là người tốt a, lúc nào đi chợ, mời ta ăn chén mỳ thịt bò là được.”

Thủy Nhan nhân nhạ cười, ứng tiếng nói: “Đương nhiên là được, mỳ thịt bò, đây là thứ gì?” Tựa hồ trong trí nhớ của nàng không có nghe qua thứ đồ ăn này.

Ăn điểm tâm mà Ngũ Nhi liên tiếp bị đánh lừa, có thể kể tiếp, Ngũ Nhi lại bị Thủy Nham làm cho kinh hãi thêm.

Lúc Ngũ Nhi mới húp một chút cháo, Thủy Nhan còn chưa cầm bánh mỳ, mà khi Ngũ Nhi cầm đũa gấp thức ăn thì cháo trong chén của Thủy Nhan đã hết sạch, từ lúc ăn bánh mỳ đến húp xong cháo, dường như không ngừng nghỉ, thế mà lại không làm cho người ta cảm thấy nàng lỗ mãng chút nào, với lại lúc đó, Ngũ Nhi cũng không có nghe được tiếng nhai nào, nàng vô đầu, vẻ mặt rất kinh ngạc.

“Nhan... Tỷ Tỷ... tỷ ăn lúc nào vậy?”

Thủy Nhan nhẹ nhàng lau khéo miệng, nhìn vào nàng, có chút kỳ quái đáp: “Mới ăn xong đó!”

“Ách... vậy sao ta không có thấy?”

“Ta ăn nhanh!”

“Sao tỳ lại phải ăn nhanh như vậy? Tỳ bận nhiều việc sao?”

Thủy Nhan nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, chỉ là cảm thấy không nên lãng phí thời gian cho việc ăn uống này...”

Những lời của nàng khiến Ngũ Nhi kinh sợ, giờ phút này trong mắt nàng tựa hồ lệ ngấn, khiến Thủy Nhan không biết làm sao, nhẹ nhàng: “Ách... ngại sao?”

Tiểu Hồng một bên cười ha hả, “Ha ha, nàng từ nhỏ tới giờ thích ăn, người nói với nàng như thế, quả thực là một đả kích lớn!”

Thủy Nhan gạt mình, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Ngũ Nhi, vốn định giơ tay ra vỗ vỗ vai nàng, nhưng nhìn bộ dạng Thủy Nhi, nàng chọn cách lui lại.

Đối với một người từ nhỏ lấy chuyện ăn uống làm mục tiêu phấn đấu hàng đầu, nhưng cũng không thể tùy tiện được nên mẫu bánh mỳ trên trời rơi xuống này đặt trên miệng Ngũ Nhi vẫn còn chần chừ chưa vội nuốt, bờ môi nàng khẽ run rẩy tựa ánh sớm mai lay động mặt hồ thu.

Lý tưởng này của Ngũ Nhi, Thủy Nhan không lý giải nổi, giờ phút này nàng còn có chuyện cần làm mà tối qua đã nghĩ.

Thủy Nhan nhú mày, trong lòng thầm mắng sao vậy lại lờ xờ quá, nàng không hiểu tại sao Thạch Đông Thăng lại đưa cho mình bộ xiêm y phiền toái như thế, giờ phút này, nàng đi qua mấy bụi hoa, bị vướng vào cành lá, xoạt xoạt, tiếng xé rách vang lên, Thủy Nhan khẽ lắc đầu, lại nghĩ tới bộ dạng của Thạch Đông Thăng khi mang xiêm y tới cho nàng.

Từng bước men theo bụi hoa, rốt cục tới bên núi giả, vừa ngừng đầu lên, xen giữa ngọn giả sơn và cây thương tùng là giàn hồ lô xanh mướt với những nụ hoa đáng yêu đang tranh nhau đua nở, nàng khẽ mỉm cười, lòng như dịu lại, bông tháp thoáng giữa giàn cây như có bóng người.

Khẽ thờ hất ra: “Tìm được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mặt Mày Tương Đối

Những nhánh tùng xanh biếc đẹp đến lạ kì kia khẽ khàng lay động trong gió, nhẹ nhàng uyển chuyển tựa như tay ngà ve vuốt, và cả từng làn mây tía trên cao soi mình xuống dòng nước biếc, khi thật khi ảo, đẹp đến say đắm lòng người, khiến kẻ văn cảnh dừng chân ngỡ ngàng đến quên lối về.

Triệu Vũ Quốc vốn đang luận đàm cùng Thạch Đông Thăng trong thư phòng, bỗng đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Triệu Vũ Quốc liền dõi theo, chứng kiến toàn bộ màn kinh diễm vừa rồi, nhưng hần lập tức bình tĩnh trở lại, khỏe mỗi còn thoáng chút tiểu ý nhẹ tựa gió thoảng mây trôi.

Nhận thấy gương mặt Thạch Đông Thăng đỏ ửng, si mê, Triệu Vũ Quốc cũng không làm kinh động hắn, chỉ chăm chú quan sát Thủy Nhan đang bên cạnh ngọn giả sơn.

Chỉ thấy nàng chậm rãi ngồi xuống, động tác vô cùng tao nhã, nhẹ nhàng luồn tay vào khóm hoa xanh biếc kia, trong khi Thạch Đông Thăng chưa kịp trọn vẹn chiêm ngưỡng thân thái tuyệt mỹ đó thì bỗng thấy nàng ta tóm ra một con thanh xà dài chừng hơn một thước, lớn độ hai chỉ, toàn thân nó đang vận vận thống khoái khi bị Thủy Nhan bắm chặt yếu huyệt chỗ bẫy tắc.

Ánh mắt mê mẩn của Thạch Đông Thăng liền tắt ngấm, khuôn mặt trở nên nhợt nhạt đến độ khó coi.

“Nàng... Nàng ta... Thì ra là đang bắt rắn”. Hắn ghen thô, cảm giác mình như chú rắn đang bị tóm chặt kia vậy.

“Thế người nghĩ rằng nàng đang làm gì chứ?” Giọng điệu châm chọc của Triệu Vũ Quốc tựa hồ giáng một đòn thật mạnh vào tâm trí đang hỗn loạn của Thạch Đông Thăng, hắn liền trở nên bối rối.

“Áy... Ta không... ngờ là...”. Chẳng chờ hắn nói xong, Triệu Vũ Quốc đã ngắt lời: “Không ngờ nàng ta bắt rắn chứ gì? Tưởng Thủy Nhan đang hái hoa sao?”, vừa nói vừa đưa mắt nhìn vói đầy vẻ tiểu ý.

Gương mặt Thạch Đông Thăng đỏ bừng, chỉ còn biết cúi gằm mặt:

“Nàng ấy sao vậy nhỉ?” Hắn liếc ra cửa sổ thấy Thủy Nhan đang nhanh chóng lấy một con rắn bắt được cho vào miệng nuốt.

Thạch Đông Thắng toát mồ hôi: “Ách, gì đây...”

Thủy Nhan nuốt tui mật rắn kia, cảm thấy một luồng mát lạnh xoa dịu sự bỏng rát trong cổ họng nàng, trong lòng có chút đắc ý nói: “Chẳng ngờ mình lại nhớ đúng đến vậy, mật rắn thực sự có công hiệu giải độc thanh nhiệt.”

Thì ra, sau khi nàng tỉnh lại, không biết vì sao luôn cảm thấy cổ họng bỏng rát, đầu lưỡi rát và miệng đắng ngắt, nàng có hỏi qua đại phu từng chữa trị cho mình, nhưng đại phu chỉ nói là, do thân thể suy yếu, nội tạng bị đả thương nên bốc hỏa, vì thấy trong đầu nàng nghĩ tới việc phải thanh nhiệt, cũng may đêm đó nhìn thấy con rắn kia, trong đầu đột nhiên hiện ra ý tưởng dung mật rắn để thanh nhiệt giải độc, hôm nay ăn điểm tâm xong lập tức chạy tới đây, sợ con rắn kia trốn thoát....

Sau khi nuốt mật rắn nàng cảm thấy cổ họng đỡ khó chịu, nhưng nàng không biết rằng, một màn này thôi cũng đủ khiến rất nhiều người kinh hãi...

Thủy Nhan đi tới bên phòng lớn, Triệu Vũ Quốc ở bên trong, nàng nghĩ Thạch Đông Thắng cũng ở đây, nhưng trong phòng lúc này chỉ có một người là Triệu Vũ Quốc.

“Công tử... Có khỏe không?” Nàng bắt đầu đi lên tiếng chào hỏi hân

Hắn gật đầu, sắc mặt bình tĩnh, “Khỏe ư? Ngươi nhìn thấy ta khỏe sao!”

Nàng cúi đầu, mắt không hề chớp, cảm giác bị hắn nhìn xuyên thấu thật khó chịu.

“Lời này của công tử nên được hiểu thế nào?”

“Ngươi cảm thấy thế nào?”

Buổi sáng ánh dương tựa pha lê huyền lệ, tĩnh lặng rót khắp phòng, chiếu rọi trên nền đá cẩm thạch, từng làn khói nhẹ lượn lờ quanh hương, ẩm trà vẫn còn tỏa khói, an tĩnh, nhìn hai người trong phòng lúc này cũng bình thản như hòa lẫn cảnh vật, có điều trong lời nói của mỗi bên lại như chất chứa đầy sự tranh đấu kín đáo.

Thủy Nhan ngẩng đầu lên, đôi mắt hân mê không e dè nhìn hắn, trong mắt bình tĩnh, khiến hắn không tìm ra bất cứ manh mối gì.

“Công tử cảm thấy ta nên hiểu thế nào đây?”

Hắn đứng dậy, cả người tản ra một cỗ khí lạnh, xâm nhập vào người nàng, đánh úp lại.

“Ngươi muốn hỏi ta về vấn đề thân phận sao?”

Đôi môi anh đào khẽ mấp máy...

Hắn xoay người lại bước thong thả quay lại chỗ cũ ngồi xuống, “Không cần cho rằng, hiện tại ngươi có tư cách gì hỏi ta.”

“Thân phận của ta, muốn tự ngươi nói.” Thủy Nhan tiếp lời.

“Nếu ta nói, ngươi quả thật là ta mua từ kỹ viện về, ngươi tin tưởng sao?”

Thủy Nhan khẽ nhún vai, “Tin, ngươi nói, ta tin!”

Giờ phút này, Thủy Nhan rõ ràng, nếu cứ nghe ngóng hết từ người này qua người khác, chỉ rước thêm phiền toái, người này kêu nàng tới gặp, mục đích là muốn coi phản ứng của nàng, vì thế nàng cảm thấy cứ yên lặng thuận theo...

Nhìn thái độ của Thủy Nhan giờ phút này, Triệu Vũ Quốc thầm tán thưởng trong lòng, trầm giọng nói: “Tốt lắm!”

Cho tới bây giờ, hắn luôn nghĩ rằng nữ nhân là giống thích khoe mẽ mào, hoặc là ý lại vào mào làm thủ đoạn để đạt được mục đích, nhưng giờ phút này, hắn cảm thấy mình nên thay đổi suy nghĩ này, ít nhất nữ nhân trước mắt không phải người như vậy.

Nàng hiểu được khi nào cần nói, khi nào nên im lặng, thông minh biết được thời thế, thí dụ như vừa rồi, đối với người bình thường, chắc chắn sẽ không nhẫn nhịn được mà ngã bài ra, giảm hết phong thái, nhưng nàng thì không thế, nàng chính là lấy bất biến ứng phó với cái bất biến.

Đã tới lúc quyết định, rõ ràng là nàng không có sự lựa chọn, nàng là một người cao ngạo không muốn thỏa hiệp...

Thủy Nhan cảm nhận được trong mắt hắn lóe ra chút quang mang, ánh mắt ấy thuộc về kẻ cường giả, một ánh mắt cao cao tại thượng, ban phát sự tán thưởng cho kẻ dưới, tuy bề ngoài nàng ta nhẹ nhàng vuốt cảm tựa hồ đang tận hưởng cái vinh quang vô thượng đó nhưng thật ra trong Thủy Nhan tràn ngập sự khinh thường, nàng không cần sự nhận định của bất cứ một kẻ nào cả.

“Một khi công tử đã cứu ta, vậy mời công tử phân phó.”

“Ngươi không hài lòng với hiện tại?” Hắn nhíu mày.

“Không có, ta hiểu được thân phận của mình, hiểu được mình không có vai trò gì trong việc này...”

Trong lòng Triệu Vũ Quốc lại vang lên tiếng tán thưởng, nhưng về mặt vẫn thản nhiên, hẳn không nghĩ đến nữ nhân này quá thông minh, lại không nghĩ rằng nàng lại có dáng vẻ tự nhiên như thế!

“Tốt lắm, từ giờ trở đi, ngươi là tỳ nữ trong phòng của ta!”

“Dạ!” Thủy Nhan có chút suy nghĩ, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh không chút tha đổi, nàng cúi đầu, Triệu Vũ Quốc lại đọc được hai chữ từ nàng: Ân nhân!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Diễm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Mị Lực Bình Thư

Thủy Nhan lại cảm thán, tri thức chính là đến từ quần chúng...

Lúc mới tỉnh lại, đều là tự bản thân nàng lần mò, cho nên đối với những sự việc quanh mình, nàng cảm thấy chậm như rùa, thỉnh thoảng nàng tâm sự cùng Ngũ Nhi, lại thông qua Ngũ Nhi nhận thức được không ít việc về nữ tỳ trong phủ, trong đầu lại hào hứng tìm hiểu, Vương Tài mền Quyên Nhi một năm lại 3 ngày, mọi thứ trong biệt uyển này đều thuộc về Hạ Ngải thái tử, những người trong quý phủ đều tôn kính vô cùng...

Nàng cảm thấy đầu óc mình như một khối bột biển, tham lam hấp thu hết thấy.

Đối với chuyện tình gì nàng cũng cảm thấy vô cùng hứng thú, cho dù là việc của ai, ai làm, nàng cũng hỏi han rất rõ ràng, đương nhiên, đây chỉ là những chuyện vụn vặt, trước mắt mà nói, chuyện đại sự của nàng là việc thân phận của nàng với Triệu Vũ Quốc có quan hệ gì.

Lần trước sau khi trở về phòng, nàng đã nghĩ thông suốt, dây dưa lâu như thế với hắn mà không biết được thêm tí thông tin nào, không bằng tự mình tìm hiểu, biết người biết ta, chắc chắn sẽ được việc, tương lai sẽ có thể thoát khỏi hai chữ nô tài đáng ghét kia...

Nàng từng nghĩ, không muốn gắn với hai chữ nô tài kia, dứt khoát ly khai tại đây, nhưng trước mắt, đó không phải là biện pháp có thể thực hiện được, trước mắt nàng chỉ mới quen thuộc với biệt uyển này, còn lại bên ngoài đối với nàng là sự xa lạ, là khoảng trống.

Còn nữa, sáng nay qua Ngũ Nhi nàng mới biết, nếu ra bên ngoài, việc ăn ở, đồ dùng, quần áo đều khác với việc ở đây được cung cấp, muốn có phải dùng tới tiền, mà, trước mắt, nàng đâu có thứ “đồ chơi” này!

Ngày đó nói chuyện cùng với Triệu Vũ Quốc, nàng đã ra quyết định nhẫn nhịn, lý do rất đơn giản, nàng cần sống sót, mà trước mắt, nàng chỉ có thể sống sót ở nơi này, cho nên cuối cùng nàng chọn lựa cách thỏa hiệp.

Hồi tưởng lại ngày đó, Ngũ Nhi nói cả đoàn người nghe nàng tiến phòng Triệu Vũ Quốc làm việc, trên mặt mỗi người lộ ra một vẻ khác nhau, ó ánh mắt ước ao, lại có ánh mắt khó hiểu, nàng được chiếu cố quá mức, chỉ có điều nàng không hiểu, làm thân nô tài, làm việc ở nơi nào, lại còn phân biệt sao?

Lúc ấy nàng hỏi Ngũ Nhi, ánh mắt Ngũ Nhi đầy khát khao, gật đầu lia lịa nói: “Có khác, có khác!”

Triệu Vũ Quốc hôm nay đi ra ngoài rất sớm, nàng gọi Ngũ Nhi cùng hai nữ tỳ khác tới phòng ngủ của Triệu Vũ Quốc dọn dẹp, còn bản thân thì rảnh rỗi vào trộm thư phòng của hắn.

Đến phòng hắn thị hầu đã năm ngày, nàng cẩn thận quan sát, phát hiện ra mỗi ngày Triệu Vũ Quốc đều không ở biệt uyển, thời gian ở đây thì đa phần là trong thư phòng, điều làm nàng cảm thấy kỳ lạ là những người không bình thường mà nàng gặp hôm ở nhà ăn thì không thấy qua lần nào nữa.

Giờ phút này, Thủy Nhan đứng tại thư phòng hắn nhưng không hề lo sợ Triệu Vũ Quốc trở về, qua mấy ngày quan sát, nàng biết hắn không bao giờ về trước giờ Mùi. [1]

Đợi nhiều ngày như vậy, nàng tiến thư phòng hắn chỉ có một mục đích, chính là muốn xem quyển binh thư mà đêm hôm nàng đứng nhìn Triệu Vũ Quốc đọc.

Nàng nhớ rõ bìa sách kia, nhanh chóng tìm được quyển sách đó, trên mặt viết 3 chữ, “Quỷ Cốc Tử”, bìa sách màu lam xám, vừa nhìn đã thấy đây là một quyển sách cổ, mở tờ thứ nhất, Thủy Nhan đã bị nội dung trong đó hấp dẫn, đây là một quyển sách nói về mưu lược binh thư, tựa hồ rất hợp với khẩu vị của nàng...

Sách rơi vào tay khiến Thủy Nhan như mọc rễ tại chỗ, nàng cúi đầu ngưng thần đọc, mặc kệ gió mon trớn, hoa rơi tung bay, chim chóc bay lượn...

Nàng mặc kệ hết thảy mọi thứ xung quanh, thẳng tới khi ánh chiều tàn bao phủ toàn bộ thân mình, nàng mới vì mệt mỏi mà ngồi xuống, đầu chưa một khắc ngừng lên!

Từ xa Triệu Vũ Quốc nhìn thấy có một thân ảnh trong thư phòng mình, hắn không khỏi nhủ mày, nhưng không lên tiếng, chậm rãi đi tới không chút tiếng động.

Khi hắn thấy Thủy Nhan vì cuốn binh thư mà quên hết mọi sự quanh mình, trên mặt không khỏi lộ ra nét kinh ngạc, nhưng ngay sau đó giọng nói mĩa mai vang lên, coi như giờ phút này việc Thủy Nhan đang làm chỉ là làm bộ làm tịch khiến hắn chú ý mà thôi...

“Ngươi có biết trong đó viết gì không?”

“Từ trước tới nay, Thiên Địa hợp nhất, nhưng chắc chắn có khe hở, không thể không xem xét... Thế gian này, ai cũng có nhược điểm!”

Đang mê mẩn, Thủy Nhan buột miệng ra nói, không biết là dẫn lời ai, đầu óc nàng đang mải mê suy nghĩ vấn đề này, lời này vừa thốt ra khiến Triệu Vũ Quốc kinh ngạc, hắn không phải kinh ngạc chuyện nàng đang cầm cuốn sách kia mà là kinh ngạc với lời giải thích độc đáo của nàng...

“Ngươi muốn tìm kiếm nhược điểm của ai?” Hắn hỏi, mắt híp lại lộ ra sự nguy hiểm, bởi vì cùng lúc đó hắn ý thức được một vấn đề, “Nàng mất trí nhớ, lại có thể đọc sách?”

Cả người Thủy Nhan chấn động, phát hiện ra người mình đang ở cùng chỗ với một người khác, gấp gấp ngừng đầu, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Triệu Vũ Quốc, khẩu khí trong lòng chợt rút xuống.

Nàng vội buông quyển binh thư ra, lắc đầu nói: “Không, chẳng có gì, chỉ là cảm thấy bìa sách này đẹp, nên nghĩ coi qua một chút.”

“Nhưng ngươi đã nói ra nội dung trong sách!”

“Ách... Ta chỉ xem qua chút!”

Hai tay Triệu Vũ Quốc nắm chặt cổ tay nàng, lạnh giọng hỏi: “Nói ra thân phận của ngươi!”

Hai cổ tay như bị hai kim sắt xiết chặt, xương cốt đau nhói, hô hấp của nàng như ngừng trệ, nàng kêu lên, nhưng không hề có chút sợ hãi: “Ta là do ngươi cứu, thân phận của ta, ngươi biết rõ hơn ta chứ!”

Hắn cười nhạt: “Đại phu nói ngươi mất trí nhớ, nhưng ngươi lại biết chữ!”

Thủy Nhan có chút khó hiểu, không nghĩ tới nam nhân này ra tay với mình vì nguyên nhân này, nàng chịu đựng đau, trừng mắt liếc hắn một cái, “Theo như lời ngươi, ta mất trí nhớ, nhưng mà không có nghĩa là ta quên hết mọi thứ, ít nhất mấy cái này ta có thể nhận biết được.”

Triệu Vũ Quốc gất gao nhìn nàng chăm chăm, thông qua lòng bàn tay, dùng nội lực tiến hành thăm dò trong cơ thể nàng, kết quả lại giống lần trước, hắn buông lỏng tay ra, trên cổ tay trắng ngần mỏng manh kia lưu lại dấu tay hắn đỏ ửng, trong nội tâm không hề có chút thương tiếc mà là sự kinh ngạc.

Chắc chắn là rất đau, nhưng nữ nhân này không hề có hé răng!

“Đây không phải là chỗ cho ngươi nên tới!” Hắn cao giọng, cố tình khiến cho Thủy Nhan nhớ rõ giọng nói cao ngạo khó chịu này.

“Nhưng ta đã đến đây, cũng đã nhìn binh thư của ngươi!” Nàng đáp lại.

Triệu Vũ Quốc nhìn nàng thật sâu, sau đó xoay người đi ra, chỉ để lại một câu: “Nhìn thì nhìn, không ngại viết ra mấy lời phê bình!”

Thủy Nhan đứng thẳng, nhìn hắn đi xa dần, nghĩ cho cùng không biết ý của hắn là thế nào đây!

Chú giải:

[1] giờ Mùi: từ 13h đến 15h

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thân Trúng Kỳ Độc

Thủy Nhan đứng ở phía ngoài thư phòng, hai mắt nhìn đôi chim ruồi [1] đang đậu trên cây tử đằng [2], nàng cảm thấy nhàm chán, bắt đầu đếm số lần đập cánh của đôi chim ruồi kia...

Không biết vì cái gì, ngay từ nàng cảm thấy tần suất đập cánh của đôi chim kia rất nhanh, ngoại trừ chứng kiến tàn ảnh, cơ hồ không thấy gì nữa, nhưng mà nàng trời sinh lòng buồn bực không chịu thua, càng khó khăn, nàng lại càng cảm thấy hứng thú.

Nàng hít sâu một hơi, lại nhìn về phía tàn ảnh khiến mắt nàng như hoa đi, nhưng dần dần mắt nàng quen dần, động tác vỗ cánh kia đột nhiên chậm lại, từng nhịp vỗ hiện ra đều đều, tuy nhanh nhưng nàng đã chứng kiến được chim ruồi vỗ cánh như thế nào rồi.

Trong lúc nàng đang âm thầm cao hứng, vùng đan điền đột nhiên đau đớn khiến nàng không chịu nổi khẽ hô nhỏ một tiếng, “A...” Chỉ cảm thấy lồng ngực đột nhiên khó chịu, hô hấp không thông thuận, yết hầu nóng lên phun ra một ngụm máu tươi.

Đối mặt với tình huống này, Thủy Nhan cũng không biết chuyện gì đang xảy ra với bản thân, sững sờ nhìn vết máu trên mặt đất, cổ tay bị xiết chặt, hoàn hồn nhìn lại, Triệu Vũ Quốc đang bắt mạch cho nàng.

“Đừng... Không cần...” Nàng kinh hô, cảm thấy chỗ cổ tay kia một cỗ nóng rực khác thường, phút chốc truyền khắp toàn thân, lồng ngực đang bị đè nén bỗng cảm giác tốt hơn nhiều.

Hắn nhíu mày, ánh mắt nhìn nàng mang sự phức tạp, trầm giọng nói: “Trong cơ thể ngươi có độc!”

“Có độc?” Thủy Nhan có chút không hiểu, như thế nào trong thân mình còn có độc.

Khi nói chuyện, Triệu Vũ Quốc đã buông cổ tay nàng ra, đi vào trong thư phòng.

Thủy Nhan gấp đi theo vào, hỏi: “Như thế nào lại nói trong cơ thể ta có độc? Có liên quan gì tới việc ta phun ra máu vừa xong?”

“Phải, trong cơ thể ngươi có độc, mà độc này rất kỳ quái, độc tính không mạnh, không làm tổn thương lục phủ ngũ tạng, nhưng lại áp chế thân thể của ngươi.”

Người ta nói bệnh do miệng mà ra, nhưng mình chỉ ăn có một túi mật rắn, vấn đề là, theo nàng biết, túi mật rắn thanh nhiệt giải độc, làm sao lại khiến cho bản thân trúng độc?

“Mật rắn không có độc chứ?” Nàng có chút lo lắng hỏi Triệu Vũ Quốc.

Hắn nhìn nàng nhân nhật, đáy mắt tựa hồ có ý cười: “Độc của ngươi với mật rắn không có liên quan!”

“Ách... Ta đây làm sao lại trúng độc?”

“Vừa rồi ngươi đang làm gì?”

“Nhìn chim ruồi đập cánh bay!”

Mày hắn khẽ nhíu mày, tầm mắt thoáng dừng trên gương mặt nàng, rồi ra quay lại quyền bình thư, nhân nhật nói: “Không biết ngươi vừa rồi nhìn gì chuyện kia, nhưng vừa rồi ngươi đem tâm thần tập trung lại một chỗ, đánh bậy đánh bạ, vừa vặn lúc cùng nội công tâm pháp Thiên Nhân Hợp Nhất [3] ăn khớp, vì thế trong cơ thể có chứa chân khí, chân khí này tuần hoàn gặp phải độc khiến cho ngươi học máu.”

Đối với lời hắn nói, Thủy Nhan cảm thấy mình không hiểu hết được, cũng không biết vì cái gì, hắn giải giải những điều kia, tuy rằng mình không nói ra nhưng ngầm trong đầu hiểu đôi chút, không biết cái này gọi là truyền ý...

“Theo như lời ngươi, ta được chuộc ở thanh lâu ra, một thanh lâu nữ tử... không ngờ cũng bị kẻ khác hạ độc, xem ra mặt mũi cũng lớn đó chứ.” Thủy Nhan cười yếu ớt, không ngờ trong tiếng cười lộ ra đôi chút đáng yêu.

Hắn cũng cười, “Ừm, đúng là lớn!”

Nói về vấn đề thân phận Thủy Nhan lúc nào cũng ngẹn giọng, lúc này đây cũng không ngoại lệ, mà Thủy Nhan biết, người này vừa rồi bắt mạch giúp mình, cảm giác như hắn đã cố hết sức, nếu trông cậy người này giải độc cho mình, thực sự là ý nghĩ hão huyền rồi.

Cho nên hướng hắn lễ phép cảm ơn, sau liền tìm cơ rời khỏi thư phòng, mà Triệu Vũ Quốc cũng không nói nhiều hơn một câu, sau khi nàng rời đi, hắn gọi Ám Ảnh ra...

Từ chỗ Triệu Vũ Quốc trở về, vừa vặn gặp Ngũ Nhi từ phòng bếp Trương mục đi ra với bát chè sen, Ngũ Nhi thấy Thủy Nhan liền lấy thêm một chén nữa.

“Nhan tử tỷ thật là lợi hại, vì sao mỗi lần đến phòng công tử mà không phạm phải lỗi nào?”

Thủy Nhan rất nhanh uống xong bát chè sen thơm mát ngọt ngào kia, động tác nhanh chóng mà không hề mất đi sự tao nhã, quan hệ giữa Ngũ Nhi và Thạch Đông Thăng đã trở nên bình thường. . .

Lau khô miệng còn vương chút nước, Thủy Nhan khó hiểu hỏi: “Người cảm thấy phải phạm lỗi?”

Ngũ Nhi xua tay gấp, “Không phải, không phải, ta không phải muốn chê cười tỷ, mà là rất nhiều người đã làm tỷ nữ trong phòng công tử, đều đã bị đánh về lạnh như băng của công tử dọa tới mức hết hồn, làm gì cũng phạm lỗi. . .”

Thủy Nhan đem bát đưa cho nàng, bát đặc đi lắc đầu, “Hắn lạnh như băng và việc của ta là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!”

Hai mắt Ngũ Nhi lập tức mở to đầy vẻ sùng bái: “Tỷ Tỷ của muội ơi. . . những lời này. . . thật khiến người ta run sợ. . .”

Thủy Nhan không phản bác được, nghĩ không biết nên nói gì, lời này thật động nhân tâm, lại còn ánh mắt của Ngũ Nhi toát ra vô số tia sùng bái.

“Trông xấu quá đó. . .”

Ngũ Nhi lại gào khóc. . . “A, a. . . tỷ tỷ châm chọc ta sao. . . miệng lưỡi thật ghê gớm. . .”

“Ghê? Vừa rồi ta ăn bột củ sen. . . Bên trong không có tôi. . .”

Không thể không nói, trong lúc giả ngây giả ngô này, nàng bắt đầu ưa thích chuyện trêu chọc Ngũ Nhi, cảm giác như được sống thật với lòng mình.

Thời gian ở biệt viện cứ thế trôi qua, hiện tại Thủy Nhan đã hiểu thêm được một số chuyện, đó là thân nàng bị trúng độc, mà vì thế nàng lại càng phỏng đoán ra, mình không thể nào là người trong thanh lâu, thử hỏi, ai lại mất nhiều công phu dùng một loại độc không gây chết người đối với một kỹ nữ, muốn chế ngự thân thể một kỹ nữ làm gì?

Việc vui bao giờ cũng đến kèm theo một số sự khó giải thích, tỷ như biết rõ mình không phải là người trong thanh lâu, nhưng lại xuất hiện một sự thật không thể bỏ qua, đó là, bản thân bị trúng độc, hơn nữa lại không biết giải độc như thế nào!

Nhìn gương mặt mình phản qua gương đồng, Thủy Nhan lắc đầu, không nghĩ nữa, càng nghĩ lại càng phiền lòng, búi tóc lên thành một búi đằng sau, đi qua chỗ Thạch Đông Thăng mượn áo khoác, nghĩ chờ thêm chút nữa sẽ cùng Ngũ Nhi đi dạo phố, trong lòng lại có chút ít hưng phấn.

Ngũ Nhi bị kích động chạy vào gian phòng của nàng, thanh âm thanh thúy vang lên trong yên tĩnh.

“Nhan tử tỷ. . . chúng ta xuất phát. . .”

Chợt nhìn thấy Thủy Nhan ăn mặc như nam nhi, nụ cười tức khắc cứng lại, khuôn mặt nhỏ xinh dần dần đỏ ửng.

“Ách. . . Nhan tử tỷ. . . nhìn tỷ thật tuần tú. . .”

Nàng quay đầu lại chứng kiến vẻ thẹn thùng của Ngũ Nhi, cười nhàn nhạt: “Ừm, đồ nữ bị ta phá hết rồi, khi đi ra ngoài không thể tùy tiện được, nên ta tìm Thạch quân gia mượn áo. . .”

“Đây là xiêm áo của Thạch quân gia. . .?”

“Không phải, là hắn giúp ta tìm.”

Ngũ Nhi dần quen với việc nàng cải trang là nam nhi, lại khôi phục vẻ nghịch ngợm, nghe nói là xiêm áo Thạch Đông Thăng, lập tức cười gian trá, “Hắc hắc. . . Thạch quân gia đối với tỷ không bình thường chút nào a!!!”

Chú giải:

[1] Chim ruồi: Còn được gọi là họ Chim ong (danh pháp khoa học: Trochilidae) là một họ chim nhỏ, khi bay chúng đứng nguyên một chỗ, đôi cánh của chúng đập trên 70 lần/giây, vì vậy chúng được đặt tên là chim ruồi.

[2]: Hoa Tử Đằng:

[3]: Thiên Nhân Hợp Nhất: Học thuyết Thiên Nhân Hợp Nhất còn gọi là Quan Niệm Chính Thể. Trong y học cổ truyền từ xưa, người ta đã quan niệm: Cơ thể con người là 1 khối thống nhất giữa con người với khí hậu và hoàn cảnh xã hội, phong tục địa phương, có những mối quan hệ chặt chẽ với nhau. Trong Y Học, học thuyết này được dùng làm chỉ đạo các phương pháp phòng bệnh, gìn giữ sức khỏe, tìm ra nguyên nhân bệnh và đề ra các phương pháp phòng chữa bệnh toàn diện.

Chương 15: Mị Lực Gây Họa

Từ Ngũ Nhi, Thủy Nhan biết được nơi này là Nam quốc, biệt uyển này là của Thái Tử, nơi này là Lạc Thành – kinh đô phồn hoa của Nam quốc.

Về sự phồn hoa của nơi này, cảnh vật trước mắt đủ lý giải để Ngũ Nhi không phải giải thích, giờ phút này hai người đang đi trên đường lớn, hai mắt đủ nhìn thấy đáp án.

Chỗ này là kinh đô, đương nhiên sẽ có rất nhiều khách điểm nổi tiếng, Thủy Nhan tùy tiện liếc mắt, thấy không dưới ít công trình cổ dưới 500 năm tuổi, cửa hàng tơ lụa, tửu lâu, cửa hàng nữ trang, đồ cổ, thật là khiến người ta được mở mắt, nhưng lập tức Thủy Nhan nhận thức được vấn đề, đó là ở Nam quốc thì nghề thương buôn chiếm vị trí quan trọng, chính vì thế dân chúng vùng này tương đối giàu có.

“Chỗ này dân chúng ăn no mặc ấm hết sao?”

Ngũ Nhi nghe nàng mở miệng hỏi, đầu óc hơi có chút mơ hồ: “Ách... Nghĩ như thế nào lại hỏi cái này?”

Thủy Nhan lấy chiếc quạt nhỏ xòe ra, chạm rải quạt, một cổ gió mát truyền tới, trong lòng cảm giác hỗn loạn được bay đi không ít, “Không có gì, chỉ là thuận miệng hỏi.”

Đầu óc của nàng không thể an phận, chứng kiến cảnh đường xá ồn ào náo nhiệt, chứng kiến cảnh mọi người đi lại, nụ cười tươi rói trên mặt, theo phản xạ có điều kiện nàng sẽ hỏi han mọi thứ.

Nhưng điểm chết người chính là, nàng hỏi Ngũ Nhi vấn đề kia không mang theo ý gì, nhưng trong trí tưởng tượng lại cảm thấy có điều gì đó kinh ngạc khó hiểu.

Nàng hiểu được câu đáp của Ngũ Nhi có ý nghĩa gì, từ việc ước đoán thu nhập từng hộ dân ở Nam quốc có thể thấy được tiềm lực của Nam quốc lớn mạnh nhường nào...

Nghĩ đến đây, cả người nàng chấn động, trong lòng buồn bực, “Chuyện này với ta không hề có quan hệ.. Như thế nào lại có hứng thú? Chẳng nhẽ ta cũng trở thành Ngũ Nhi mồm năm miệng mười rồi sao?”

Ngũ Nhi thấy vẻ mặt nàng có chút khác thường, hươ hươ tay trước mắt nàng, “Nhan tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

“À... Không có việc gì, chỉ là đang nghĩ xem, người định đi tìm gì ở trên phố này?” Nàng miễn cưỡng trả lời qua loa, đơn giản là không muốn cho người khác biết bí mật của mình.

Tức khắc khuôn mặt Ngũ Nhi đỏ bừng, hưng phấn vô cùng, như được ánh mai chiếu sáng, “Hắc hắc, tỷ tỷ thông minh như thế, tỷ thử đoán xem hiện tại ta đang suy nghĩ cái gì?”

Thủy Nhan nhìn nhìn phía trước, giọng nói dừng dừng lãnh đạm đều đều: “Người đang nghĩ, là vào “Đệ Nhất Lâu” ăn cơm ngon, hay là vào “Chích Nhất Oản” sát bên cạnh ăn thì ngon...”

Lời vừa mới dứt xong, Ngũ Nhi tức khắc lộ ra vẻ hưng phấn, ôm chặt lấy cánh tay nàng kinh hô, “Oa oa oa... Tỷ tỷ lợi hại quá đi, không ngờ cái gì ta nghĩ tỷ cũng biết.”

"Ban này ban mặt cầm tay nam nhân, thật là làm mất mặt mũi nữ nhân kinh đô chúng ta..." Âm thanh bén nhọn cất lên sau lưng Ngũ Nhi và Thủy Nhan, hai người quay lại, là một phụ nhân béo ú.

Thủy Nhan nghe xong không hề lên tiếng, chỉ lạnh lùng quét mắt qua vị phụ nhân kia, phụ nhân kia nhìn thấy dung mạo Thủy Nhan, vội vàng chỉnh chu lại thân mình, đứng thẳng lưng lên, ngoan ngoãn như một con mèo già béo.

Trong nội tâm Thủy Nhan cảm thấy phụ nhân này đầu óc như bã đậu vậy, cũng không có để tâm nhiều tới ả, lại định tiếp tục đi lên phía trước, nhưng là Ngũ Nhi không bước tiếp.

Nàng tuy là thân phận nô tài, nhưng cũng không phải là hạng nô tài bình thường, nói trắng gia, người ta là nô gia của phủ Thái tử, tuy rằng không phải người hầu cận sát bên Thái tử, nhưng là người trong phủ Thái tử, là nhất đẳng gia hoàn, hiện tại bị một mụ đàn bà đường phố nhục mạ như vậy, sao có thể nuốt cục tức kia xuống?

Ngũ Nhi tiến lên hai bước, cố ý dò xét người kia, tiếp theo khinh miệt cười cười, khoe miệng khê nhếch, mang theo âm điệu châm chọc: “Nói ta đánh mất mắt mũi của nữ nhân kinh thành, ngươi chưa tỉnh ngủ sao, đứng cạnh ta, nói xem, ngươi hay ta, ai là người làm mất mắt...”

Phụ nhân kia ra sức cắn chặt đôi môi, hàm răng vàng khè cắn chặt trên đôi môi bôi son đỏ chót, đủ khiến người khác hít khí lạnh, nhưng ả lại cố gắng làm ra vẻ ủy khuất, giọng nói nũng nịu: “Ngươi nói chuyện thật thô tục, thật sự làm công tử này mất mặt...”

Nói xong lời kia, phụ nhân béo ú còn khề liếc mắt với Thủy Nhan đang giả nam, ánh mắt gọi cho người ta nhớ tới câu chuyện cười về bầy sói cùng con cừu nhỏ.

Cho dù Thủy Nhan có tố chất tốt hơn nữa, giờ phút này cũng không nhìn được, trong lòng khê rung mình một cái, không thể không cảm khái, sự xuất hiện của nữ nhân này thật là tai họa...

Ngũ Nhi vừa rồi còn giận dữ không thể kiềm chế, nhìn thấy biểu hiện lúc này của phụ nhân béo ú, trong lòng lập tức vui vẻ, thì ra, nữ nhân này coi trọng Thủy Nhan tý tỹ...

Nàng nhìn ra bốn phía, giờ phút này mới phát hiện, không chỉ có phụ nhân này, mà còn nhiều nữ tử khác xung quanh đang chăm chú hướng nhìn Thủy Nhan, mọi ánh mắt tham lam như muốn nuốt chửng “Mỹ Nam Tử” này.

Nàng nhẹ nhẹ cọ vào Thủy Nhan, thấp giọng nói: “Hắc Hắc, mị lực của tỷ thật là lớn a...”

Thủy Nhan bình tĩnh xem xét, quạt trong tay phút chốc khép lại, ba một tiếng, rất là kinh người

Phụ nhân béo ú kia thấy động tác thân mật giữa Ngũ Nhi và Thủy Nhan thì trong lòng cảm giận không thôi, mắt nhìn găm găm Ngũ Nhi...

Ngũ Nhi lại thanh thanh giọng hát, nói tiếp: “Đại tỷ a, xin ngài hãy thương xót, hãy tìm chỗ nào có nước ngồi xuống mà soi, bản thân rảnh rồi quá không có việc gì chen vào việc của người khác làm gì, ngươi hãy nhìn lại nếp nhăn trên mặt mình đi, đủ kẹp chết một con ruồi đó, kết hợp với cái mũi lăm chuyen của ngươi, thật là đắc tội với nhân dân cả nước, mọi người cho ngươi xuất môn đã là một việc thiện, ngươi quan tâm đến quan nhân nhà ta như thế... Là có tội đó!”

Kỳ thật, những lời Ngũ Nhi cô nương nói đều là sự thật, có thể nói lớn như vậy thực khiến cho mọi người hường ứng cười lớn, nhưng đồng thời lại mang tới một hậu quả nghiêm trọng...

Phụ nhân béo ú kia vừa rồi còn làm bộ đoan trang, nghe lời Ngũ Nhi nói xong, khuôn mặt phục phịch đã bắt đầu nhăn lại, bẻ tay răng rắc, nghiễm nhiên là nổi giận.

“Hắc, nha đầu chết tiệt kia, đồ không biết xấu hổ, hôm nay lão nương sẽ xé miệng ngươi ra.” Dứt lời phụ nhân béo ú vén tay áo lên, một đôi móng vuốt hướng Ngũ Nhi tới, người đang xem ở bốn phía vội lui về phía sau, không ai đỡ giúp Ngũ Nhi

Ngũ Nhi né tránh, nhưng một khắc sau cảm giác hai tay bị xiết chặt, nhìn lại, hai tay mình bị 2 đại hán giữ chặt, xem tình hình này, hai kẻ này cùng phụ nhân kia là một bọn.

“Cứu mạng!” Nàng kinh hô cầu cứu.

Thủy Nhan bước vội vài bước, không chút do dự, một chưởng đánh vào lồng ngực đại hán bên trái Ngũ Nhi, bốn phía lại bắt đầu sôi nổi, cảnh tượng hết như trong tiểu thuyết võ hiệp đã đọc nhiều, trong tiềm thức mọi người cảm thấy, có thể dùng một chưởng như thế, đích thị là có công phu, một chưởng mạnh mẽ kia đánh vào ngực đại hán, muốn giữ tánh mạng e rằng khó

Mọi người không nghĩ tới, vì một nữ nhân háo sức mà hi sinh một mạng người.

Mọi người ai cũng trông chờ giây phút đại hán kia học máu bỏ mạng, ai dè đại hán kia ngậy ra giấy lát, sau đó xoa nhẹ lồng ngực nói: “Đúng là thằng ẻo ọt!”

Mọi người: “Ách...”

Phụ nhân hung hăng trừng mắt nhìn đại hán kia, lập tức cười đối với Thủy Nhan: “Ngươi không phải sợ, ta chỉ sợ vị cô nương này ăn hiếp ngươi, nên dạy cho nàng ta một bài học!”

Giờ phút này Ngũ Nhi đã biết sợ hãi, cặp mắt lớn quay sang nhìn Thủy Nhan, “Nhan tỷ...”

Không đợi này kịp la lên, phụ nhân kia đã nhắm phía nàng, móng vuốt kia muốn cào nát gương mặt trắng nõn của nàng...

Thủy Nhan thấy tình thế cấp bách, gấp gáp xông lên, dung sức đẩy phụ nhân béo ú ra, 1 tên đại hán nhìn thấy Thủy Nhan mạo phạm chủ nhân, vội buông lỏng Ngũ Nhi, hướng nắm đấm về phía Thủy Nhan với tốc độ ánh sáng, muốn nàng dính nguyên một quyền này, may mắn là Thủy Nhan nhìn thoáng qua, vội vàng khom người, lại bị người nọ bồi thêm một nắm đấm quét qua đầu, dây cột tóc lập tức buông ra, tóc đen như trút xuống, hoa mỹ ôn nhu khiến cho người ta có cảm giác hoa mắt, bốn phía lập tức lặng ngắt như tờ...

Chương 16: Thủy Nhan Tức Giận

Đại hán kia còn đang cảm thấy nơi mu bàn tay một cảm giác rất mềm mại nhưng lại lạnh lẽo, thì trước mắt cả một thác nước uốn lượn như nhung lụa, nhìn thật kỳ thì một mái tóc hiện ra sau đó.

Làn tóc đen mềm mại như dương liễu thướt tha, bóng bóng hơn cả nhung lụa đẹp nhất. Chỉ như chợt lóe sáng rồi tan biến hoàn toàn, trước mắt chỉ còn lại một nụ cười trong sáng như hoa quỳnh vừa hiện.

Đại hán trở nên mơ hồ, rõ ràng ban đầu là một thư sinh tuấn lãng, thế mà chỉ mới cúi đầu đã biến thành một nữ tử...

Thứ lỗi cho, cơ bắp con người luôn chuyển biến rất chậm mà!

Nhưng ma nữ kia lại không như vậy, chỉ thấy nàng che miệng lại, qua kẽ tay chỉ thấy một dải màu hồng như đôi môi tươi thắm, liền sau đó là một tiếng thét thật chói tai:

- Nữ nhân... Ngươi đúng là nữ nhân...

Thủy Nhan lạnh lùng trừng mắt nhìn gã đại hán, hán tự giác lui về sau. Nàng cũng không đoán ra được mọi người lại ngượng ngùng mà hét lên như thế, đáng lẽ phải rất bình tĩnh chứ, nên hoàn toàn xem thường những ánh mắt kinh ngạc kia, lại càng không đếm xỉa đến tiếng thét kia.

Chỉ thấy nàng bình tĩnh nhặt sợi dây cột tóc từ dưới đất lên, buộc lại mái tóc, lạnh lùng nói với ma nữ:

- Không phải nữ tử, vậy ngươi cho rằng ta là nam tử?

- Ngươi... Thật không ngờ ngươi giả nam tử lừa gạt thiếu nữ vọng tưởng ít hiểu biết...

Thủy Nhan híp mắt lại, nàng không thèm để ý đến mấy lời chửi bới trái kia, chỉ lạnh lẽo liếc qua ma nữ kia rồi nói với Ngũ Nhi:

- Chúng ta đi thôi!

Ngũ Nhi bây giờ thật sự đã rất kính trọng Thủy Nhan, nhẹ nhẹ chớp đôi mắt, ngoan ngoãn gật đầu đáp:

- Vâng!

- Muốn chạy sao? Không dễ đâu!

Ma nữ kia hét lớn, sắc mặt tức giận đã sớm chuyển sang đỏ bừng.

- Vừa rồi ngươi còn nghĩ ta là nam tử, giờ đã biết ta là nữ tử, muốn thế nào đây?

Thủy Nhan hơi nhú mày, thầm nghĩ ma nữ này rảnh rỗi dư hơi, không có việc gì làm nên kiếm chuyện.

Nàng đâu ngờ, ma nữ này là người có tên tuổi, tên thật là gì thì không ai biết, nhưng qua nhiều năm, mọi người đều gọi nàng là Hồ Tam Nương.

Hồ Tam Nương từ nhỏ đã đầy võ nghệ, không học hành lại tự tập cùng kẻ khác chiếm núi xưng vương, hành nghề đạo tặc, sau bị quan phủ truy quét, nàng bán đứng thuốc hạ, trốn thoát, nhanh chóng nguy trang thành một thương nhân đang nổi ở kinh thành. Bên ngoài là buôn bán gia cụ, đồ cổ, đồ giải trí, nhưng đến thẳng khò cũng biết, nàng làm ăn không đơn giản, chỉ cần kiểm tra tiền mà không phạm pháp thì nàng sẽ làm, nhất là buôn da bán thịt, kể cả những vụ buôn bán ngầm...

Hồ Tam Nương có đặc điểm là háo sắc. Trong kinh thành, chỉ cần là thư sinh, công tử bề ngoài nhìn được, trẻ tuổi chỉ cầu mong đừng bao giờ gặp phải nàng. Mấy năm nay, nhiều công tử đột ngột biến mất mà không ai hay biết. Nhưng ai cũng hiểu, những kẻ mất tích đều liên quan đến nàng...

Hôm nay, nàng thấy Thủy Nhan thư sinh tuấn tú, sắc tâm liền nổi lên. Vốn là muốn đùa giỡn với vị bạch diện công tử này một chút rồi mới tính kế bắt luôn, nhưng lại không ngờ bên cạnh vị công tử này lại có một nha hoàn chua ngoa, không những không sợ nàng mà còn không nể mặt đùa bỡn nàng, sao nuốt trôi cái tức này chứ?

Hồ Tam Nương liền kêu mấy tên tay sai đến, không muốn bỏ qua cho Thủy Nhan cùng Ngũ Nhi, chỉ là không ngờ đến lúc đánh nhau lại phát hiện Thủy Nhan là nữ tử.

Tưởng rằng chơi đùa với vô số nam nhân, không ngờ hôm nay lại có lúc nhìn nhầm, thật là mắt mờ, mà nghĩ tới việc này về sau sẽ là chuyện cười cho cả thiên hạ, tức đến hộc máu. Đã vậy Thủy Nhan còn không thèm để ý đến sự có mặt của nàng, nói đi là đi, nàng làm sao bỏ qua?

Chỉ thấy nàng hét to:

- Quất Tam Nhi, các người còn không ra tay, đợi lão nương mời nữa sao?

Cả đám nghe nàng gầm lên đích danh Quất Tam Nhi thì đã sợ xanh mặt. Quất Tam Nhi chính là lão đại ở cái ngõ miếu vùng này nổi tiếng hung ác, lại bị kêu như cháu thế kia, mấy kẻ còn đang định xem náo nhiệt tự khắc hiểu mà nữ này chính là Hồ Tam Nương liền kinh hoàng rồi đi.

Đường phố vốn đang náo nhiệt tự dưng vắng lặng lại, không biết chui đâu ra thêm một tên liền vây kín Thủy Nhan cùng Ngũ Nhi lại.

Ngũ Nhi cả người run lên, hay tay kéo chặt tay áo Thủy Nhan, giọng run rẩy:

- Nhan... Tỷ tỷ... Chúng ta... Bây giờ sao đây?

Thủy Nhan liếc nhìn, thấy ánh mắt mỗi người đều lộ hung quang, trong lòng như đèn dầu đã cạn nên cảm thấy lo lắng, nhưng nét mặt vẫn bình thản như đang xem kịch.

- Người nghĩ ta sợ người?

Nàng trầm giọng hỏi Hồ Tam Nương.

Hồ Tam Nương trong lòng chấn động, đứng tới tình cảnh này, cho dù là nam nhân thì giọng nói đã run rẩy rồi. Thế mà một nữ tử mảnh mai như thế lại còn dám hỏi ngược nàng, khiến nàng trở nên nghi hoặc.

- Nữ nhân này không chút sợ hãi, hay là có kẻ giật dây phía sau? Hay là đã có chuẩn bị trước?

Sau nhiều năm lẫn lộn, khứu giác nàng còn tốt hơn cả cẩu, nếu không phải bản thân can đảm và cẩn thận năm xưa kẻ bị quan phủ bắt chính là nàng, chứ đừng nói tới vinh hoa phú quý ngày hôm nay!

Lúc này Quất Tam Nhi đã đến, nở nụ cười quỷ dị, khoe miệng phải hơi xéch lên, cực kỳ khó coi:

- Tam Nương, hôm nay bị ức hiếp sao... Để tiểu đệ thay người trút hận!

Hồ Tam Nương xoa nhẹ cánh tay mập mập, hai mắt hướng về Thủy Nhan. Từ ánh mắt lạnh lẽo của Thủy Nhan, nàng không thấy chút gì sợ hãi hay nao núng, ngược lại, kẻ vào sống ra chết như nàng lại cảm nhận được sát khí, một thứ sát khí bất đồng với đạo phi, có chút lẫn lộn, lạnh lẽo. Đó là thứ sát khí của Sát Thần có được trên chiến trường!

Nàng thấp giọng nói với Quất Tam Nhi:

- Ta cảm thấy kẻ mặc nam trang kia không hề đơn giản!

Quất Tam Nhi thu hồi nụ cười, quan sát kỹ cái dáng người mảnh mai thướt tha của Thủy Nhan sau bộ nam trang, chỉ thấy cổ họng khô khan, dục hỏa bùng lên:

- Cô nàng này... Đúng là cực phẩm mà...

- Cái tên Quất Tam Nhi nhà người, thấy nữ nhân là tình tròng thượng não, nhanh xem nữ tử này có vô không!

Quất Tam Nhi nở nụ cười còn khó coi hơn khóc, nhưng ánh mắt sáng lên, cái thân gầy gò như tên bắn hướng về Thủy Nhan, kẹp chặt lấy cổ tay nàng, vận khí thăm dò, không thấy có gì khác lạ, liền yên tâm cười to với Hồ Tam Nương:

- Hắc hắc, cô nàng này không phải người luyện võ!

Thủy Nhan muốn rút tay mình ra nhưng Quất Tam Nhi như gọng kìm, mặc nàng giãy dụa thế nào cũng không rút ra được

- Buông tay!

Trong nháy mắt, Quất Tam Nhi như nghe thấy hơi thở của tử vong, giống như vừa đi qua Địa Phủ, cả người nổi da gà. Nhưng nhìn thấy dung mạo như tiên tử của Thủy Nhan, cảm giác khác thường kia nhanh chóng bị hấn xem nhẹ.

Chỉ thấy hắn nở nụ cười đậm đắng:

- Ha ha, hảo muội muội, người môn môn như vậy, ca ca làm sao có thể thả người ra chứ?

Ngũ Nhi lúc này sợ đến mức khuôn mặt trắng bệch, run rẩy nhìn khắp nơi, hy vọng sẽ có người ra tay cứu các nàng. Nhưng nhìn khắp chỉ làm nàng thất

vọng. Sau khi biết lai lịch mà nữ liền tránh mặt. Lúc này nàng chỉ nhìn về phía một vị công tử mặc lam bào, cô độc đứng phía xa, phe phẩy chiếc quạt, ánh mắt lạnh nhạt như không muốn can hệ vào chuyện bao đồng.

Mà Hồ Tam Nương thấy Quất Tam Nhi bắt được Thủy Nhan, đã không thấy người ra cứu cũng không thấy Thủy Nhan động võ, chỉ biết mắng mình nhát gan để bị hù dọa. Nghĩ đến nàng liền hô to với Quất Tam Nhi:

- Không cần nhiều lời, nhanh chóng trở về tránh rước thêm phiền phức cho bản thân!

Thủy Nhan nhìn về mặt dâm đảng của Quất Tam Nhi đang nắm tay mình, con tức tràn lên. Ánh mắt hơi tối sầm lại sáng lên, trong mắt chỉ còn hình ảnh bàn tay đang kìm chặt nàng, trong đầu một âm thanh rỗng giặc vang lên:

- Buông tay ra!

Nàng chỉ cảm thấy mọi thứ hỗn loạn, tâm trí trở nên mơ hồ, hai tay không còn do mình điều khiển, nhưng lại là một động tác mà nàng rất quen thuộc. Chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, một bóng hình loáng qua, Thủy Nhan chỉ cảm thấy có gì đó ầm ầm phun lên trên mặt có mùi nồng đậm như máu tươi. Nàng nhanh chóng lấy tay lau đi vết máu trên mặt, nhìn kỹ lại, không biết thế nào trên tay lại xuất hiện một thanh đao, mà cái bàn tay đen thui gầy gò còn đang kìm nàng lại rơi trên mặt đất, mà kẻ gọi là Quất Tam Nhi bị tước đi cánh tay thì đang gào thét khóc.

- A a a... Tay của ta... A...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điềm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Công Tử Áo Lam

Không ai nghĩ tới Thủy Nhan mảnh mai như thế lại có thể ra tay nhanh như chớp, đoạt lấy đoản đao từ thắt lưng Quất Tam Nhi tiếp đó lại chém gọn cánh tay hắn. Động tác cực nhanh chỉ còn lại tàn ảnh khiến người ngoài không kịp thấy rõ, nhưng có lẽ Hồ Tam Nương nhìn rõ nhất.

Thủ pháp lưu loát như thế, nếu như phải trải qua sinh tử nhiều năm không thể nào làm được. Mà ánh mắt bình thản kia lại làm cho nàng cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, nàng mơ hồ cảm nhận được đã chọc nhầm ổ kiến lửa rồi. Khẽ nuốt nước miếng, trong lòng hiện lên ác tâm, quyết không thể lưu lại một tai họa như vậy bên mình, liền nói nhỏ với một tên thuộc hạ:

- Nhanh gọi Quý Trung đến cho ta!

Tên thuộc hạ khẽ gật đầu, nhân lúc không ai để ý lặng lẽ biến mất.

Bên phía Quất Tam Nhi, Thủy Nhan hoàn toàn không có chút ấn tượng gì với hết thấy mọi việc mình làm, nhưng thanh chủy thủ trên tay vẫn còn vương lại vết máu ảm cùng mùi tanh tươi nồng đậm như muốn nhắc rằng đây là tác phẩm của nàng. Trong nhất thời, nàng vẫn không nghĩ ra nên tâm trí có phần hoảng hốt.

Quất Tam Nhi lại càng không ngờ bản thân đã tự kiểm tra qua vậy mà lại bị một nữ tử không chút võ công tước mất cánh tay như vậy, giờ cũng cảm thấy có chút ân hận vì khinh địch. Nhìn thấy cánh tay đầy máu lẫn lóc trên mặt đất, lửa giận trong lòng lại nổi lên, cắn răng hét to một tiếng, dùng tay còn lại điểm vào huyệt đạo để cầm máu, rồi rút một chiếc Thiết Phiến từ sau thắt lưng ra, quay người lại, bay nhanh như sao chớp chém lên cổ Thủy Nhan.

Ngũ Nhi khinh hoàng thét to:

- Á...

Nàng sợ tới mức hai mắt ngây dại ra.

Thủy Nhan cũng giật mình choàng tỉnh, chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh mang theo một vị tanh tanh đập vào mặt, rõ ràng là Thiết Phiến có độc. Nhìn thấy Thiết Phiến chém lên Thủy Nhan, trong lòng Hồ Tam Nương cũng thầm đáng tiếc cho một trang thiên hương quốc sắc...

Ngay khoảnh khắc quyết định, bỗng Thiết Phiến của Quất Tam Nhi đột nhiên khựng lại, về mặt hắn rất quái dị, nhìn thống khổ vô cùng, hai mắt trợn ngược, đồng tử giãn ra, rõ ràng thần chết đã ghé thăm hắn.

Thủy Nhan thờ mạnh nhìn xuống thấy một thanh kiếm đâm xuyên vào ngực Quất Tam Nhi, máu tươi còn đang nhỏ xuống. Thanh kiếm ngay sau đó lại tự thu lại, về mặt Quất Tam Nhi dường như còn không thể tin, há to miệng rồi ngã xuống.

Quất Tam Nhi vừa ngã xuống, phía sau xuất hiện một gã công tử áo lam, trong tay là thanh kiếm không còn giọt máu nào. Nụ cười rạng ngời hỏi nàng:

- Sao vừa rồi ngươi không thét lên?

- Đa tạ công tử đã ra tay!

Thủy Nhan hít một hơi dài, thầm mừng không ngờ mình vẫn chưa chết.

Ngũ Nhi buông lỏng bàn tay đang che mắt ra, thấy Thủy Nhan bình an vô sự, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Nhìn lại thật kỹ mới nhận ra người cứu Thủy Nhan chính là công tử áo lam kia, vội chạy tới như kẻ được đại xá

- Đa tạ ơn cứu mạng của công tử, chúng ta là người trong phủ Thái Tử, đại ân của ngài, chúng ta sẽ bồi đáp hậu hĩnh!

- Các ngươi là người trong phủ Thái Tử?

Ngũ Nhi gật đầu, còn đang muốn trả lời đã thấy công tử áo lam ngậy ngấn cả người. Người này ánh mắt trong suốt như đang cười, đôi mắt như lá trúc, lông mày thanh mảnh, sống mũi thẳng lộ ra một vẻ tôn quý. Câu nói còn đang nghẹn trong cổ, Thủy Nhi đã cảm thấy con tim bắt đầu đập loạn nhịp, không cách nào thốt ra hết những lời muốn nói.

Thủy Nhan vẫn với bộ dạng lạnh nhạt như trước, gật đầu với công tử áo lam:

- Thủy Nhan ngày sau sẽ đền đáp xứng đáng!

Dứt lời nàng liền kéo Ngũ Nhi còn đang sững sờ rời đi. Ngay lúc này lại tiếng của Hồ Tam Nương lạnh lùng vang lên:

- Vẫn còn muốn chạy... Không dễ đâu...

Thủy Nhan hơi nheo mắt nhìn, chỉ thấy sáu người bước tới, những kẻ này không giống với gã vừa rồi. Mấy tên này che mặt, toàn thân hắc phục có thêu một con rắn. Nàng có cảm giác lần này sẽ không dễ dàng như trước...

Nàng khẽ ngẩng đầu nhìn về mặt đặc ý của Hồ Tam Nương:

- Ta đâu có trêu chọc ngươi!

Bộ mặt úm mồm của Hồ Tam Nương run lên:

- Chưa kẻ nào được Tam Nương ta để mắt mà có thể trốn thoát. Hôm nay ngươi giết người của ta, chẳng lẽ để ngươi thoát sao?

- Vị tỷ tỷ này, ngươi nói không đúng rồi, tên kia là do ta giết!

Công tử áo lam cười cười, nhanh chóng nói thay Thủy Nhan, không chút nào e ngại Hồ Tam Nương.

Đôi mắt tam giác Hồ Tam Nương hơi híp lại, lộ ra ánh mắt thèm thuồng đánh giá công tử áo lam:

- Hừ hừ, thì cả đám các ngươi... Cả hai ngươi hôm nay đừng mong chạy thoát!

Công tử áo lam ngoác trước nhìn sau, ung dung mở chiếc quạt ra, phong lưu ý vị không lời nào diễn tả hết, nhìn Hồ Tam Nương đang chảy nước miếng.

- Ban ngày ban mặt, ngươi lớn mật làm vậy, không sợ quan phủ đến bắt ngươi sao?

Hồ Tam Nương như được nghe câu chuyện tiếu lâm nhất thiên hạ, chẳng cần e dè, ánh mắt dò xét khắp người công tử áo lam:

- Ha ha ha ha, nghe ngươi nói cứ giống như ngươi là một vị thanh quan, liêm khiết vậy...

Nàng dừng lại, dâm quang trong mắt thay bằng hung ác:

- Công tử, ngươi không biết đây là nơi trong kinh thành không có người quản sao?

Ngũ Nhi nghe vậy cảm thấy hối hận, nhỏ giọng nói với Thủy Nhan:

- Tỷ tỷ, do ta muốn đi tắt lại mang ngươi tới nơi này.

- Đây không phải là kinh thành sao?

Ánh mắt công tử áo lam có vẻ nghi hoặc.

- Ừm, là... Đúng vậy, nhưng trong kinh thành long xà hỗn tạp, quan phủ cũng chẳng thể quản hết được... Hơn nữa nghe đâu người nhà quan phủ cũng làm ăn trong này...

- Hừ, dưới chân Thiên Tử vẫn còn mấy tên cầu nô tài lớn gan vậy sao!

Vị công tử áo lam trông rất tức giận, đập mạnh gập chiếc quạt lại.

Thủy Nhan thờ dài, nhỏ nhẹ nói với hắn:

- Chúng ta làm liên lụy người rồi. Lát nữa nếu có cơ hội, người liền mang cô nương này đi!

Nàng nhìn chăm chú vào một tên đang chắn đường phía trước, trong lòng có chút sợ hãi. Mà cũng không hẳn là sợ hãi, cái chết đối với nàng không có gì đáng sợ, ngược lại, chẳng qua là nàng không cam lòng. Lúc này, nàng không sợ chết mà là không cam lòng chết như vậy.

- Người không sợ chết?

Công tử áo lam kinh ngạc, không ngờ Thủy Nhan lại nói như vậy.

Thủy Nhan nhìn khắp nơi để tìm đường thoát thân, miệng thì vẫn trả lời hắn:

- Không hề sợ, chẳng qua là không cam lòng thôi!

Công tử áo lam cười rộ, lộ ra hàm răng trắng ngời, nhìn Ngũ Nhi ánh mắt đang lung lay, phía trước cho dù là sai lang hổ báo gì nữa e rằng nha đầu này cũng không biết sợ...

- Tốt lắm, ta rất thích, hôm nay ta sẽ cứu các người!

Thủy Nhan nhìn hắn cảm kích, khẽ gật đầu:

- Vậy người cẩn thận!

Đứt lòi, Thủy Nhan dùng chủy thủ trong tay chém về phía Hồ Tam Nương, tốc độ tuy nhanh nhưng đám kia là người luyện võ nên thoát đòn cũng dễ dàng. Thủy Nhan liền đẩy Ngũ Nhi thoát khỏi vòng vây, chỉ nói một câu:

- Chạy!

Hồ Tam Nương rống lên:

- Đuổi theo cho ta, không để cho nha đầu kia chạy đi báo tin!

Năm tên Quỷ Trùng đều là sát thủ của Hồ Tam Nương, ngày thường cũng hiếm khi lộ dạng, tên nào cũng đặng đặng sát khí. Nghe Hồ Tam Nương ra lệnh, ba tên liền tách ra đuổi theo, nhưng liền bị công tử áo lam phi thân chặn đường. Ngân quang thanh kiếm lóe lên như ánh mặt trời chiếu xuống, nhưng lại khiến bọn chúng cảm giác như màu máu của kiếm ma, trong nhất thời không thể đuổi theo Ngũ Nhi. Ngũ Nhi đáng người nhỏ bé, hơn nữa lại cực kỳ sợ hãi, nên dùng hết sức mà chạy, thoáng một cái đã chui vào một ngõ rẽ nhỏ, không còn thấy bóng dáng.

Hồ Tam Nương thấy Ngũ Nhi chạy, muốn đuổi cũng không kịp, vội hô to:

- Nhanh tay đi, xong việc chuẩn bị!

Tên Quỷ Trùng cầm đầu gật đầu như vế hiểu ý Tam Nương, cùng với chín tên Quất Tam Nhi mang đến liền vây quanh Thủy Nhi cũng công tử áo lam. Bốn phía toàn đao kiếm, thật sự cực kỳ nguy hiểm.

Thủy Nhan không chút để ý quay lưng lại cùng công tử áo lam, tạo nên tư thế bảo hộ lẫn nhau. Công tử áo lam có chút kinh ngạc hỏi:

- Người thật sự không biết võ công?

- Vâng, nên không biết!

- Như thế nào là nên?

- Để ý trước mắt đi, người cứ như vậy chết mất thôi!

Nàng nhắc hắn.

Công tử áo lam ha hả cười, cảm thấy rất thoải mái như những kẻ đang vây quanh cũng chỉ như cọng cỏ cành cây mà thôi.

- Muốn cứu mỹ nhân cũng đâu có nên sợ chết!

Thủy Nhan nghe xong cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn mấy kẻ trước mặt, trong lòng khẽ chột dạ, vừa rồi cũng không hiểu làm thế nào lại chém đứt tay tên Quất Tam Nhi kia. Lúc này lại đụng độ mấy tên này, nàng cũng không biết nên làm thế nào, chỉ biết kiên định nhìn kẻ địch phía trước, cho dù thế

nào cũng không thể thua khí thế được...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Rơi Vào Hổ Khẩu

Con đường mới rồi còn náo nhiệt lập tức trở nên thanh vắng, hàng quán hai bên đường sợ dính líu đến phiền toái nên cũng nhanh chóng đóng cửa, người buôn kẻ bán thoáng chốc mất dạng sạch sẽ, chỉ có nhìn những mớ hỗn độn trên mặt đất mới có thể nhìn ra chỗ này vừa có rất đông người đứng xem...

Thủy Nhan cùng công tử áo lam tựa lưng vào nhau, người nọ phối hợp, yểm trợ cho người kia. Công tử áo lam cười nói:

“Chẳng ngờ cô nương cũng biết giữ trận thế phòng thủ như vậy!”

Thủy Nhan nhẹ cắn bờ môi, cảm thấy vị công tử cũng tốt bụng, chỉ có điều là quá nhiều lời mà thôi...

“Ta chẳng rõ tại sao mình lại thủ thế như vậy, tự nhiên cảm thấy vị trí thế này sẽ thích hợp đối phó với tình hình hiện tại!”

Công tử áo lam chú tâm quan sát đám sát thủ đang vây quanh, khóe mắt lóe lên vẻ tàn khốc kín đáo, trong khi đó vẫn thản nhiên nói với nàng: “Vậy nàng chính là thiên tài võ học trời sinh đó!”

Vừa dứt lời, hần liền tuốt kiếm khỏi vỏ, khẽ gầm một tiếng: “Phá!”. Những làn đao quang đang uy hiếp xung quanh lập tức bật ngược trở lại, ba tên sát thủ lập tức bị đánh toi tã, chúng đưa mắt nhìn Hồ Tam Nương, tựa hồ muốn nói với chủ nhân rằng đối phương lần này chẳng phải hạng dễ đối phó!

Hồ Tam Nương thấy vậy bèn hướng tới đám sát thủ của Quý Trùng hô lớn: “Tất cả xông lên!”

Dứt lời, tất cả đồng loạt hướng công kích công tử áo lam và Thủy Nhan, đến giờ này thực ra Thủy Nhan đã cảm thấy chột dạ, nàng lung tung chẳng biết phải đối phó thế nào với đao quang kiếm ảnh đang ập ập lao tới tựa giông bão, chỉ còn biết dựa sát vào lưng lam y công tử.

Vị lam y công tử sau khi chặn đứng được làn công kích đầu tiên của đối phương liền quay lại, vòng tay ôm lấy eo nàng, đem nàng vào lòng mình để chờ che. Hần cảm thấy một khối mềm mại dẹt thường dựa vào ngực mình, làn hương lan thơm phức tạp sâu vào tận tâm khảm. Hần vùng vẫy thanh kiếm, tươi cười mà nói với Thủy Nhan:

“Thơm quá!”

Lúc này, chứng kiến màn đao kiếm trùng trùng hiểm nguy ngay trước mắt, Thủy Nhan không dám vọng động, ngoan ngoãn dựa sát vào lòng công tử áo lam, cố gắng nhịp bước theo thân pháp của hần để không biến mình thành gánh nặng làm khó khăn cho hần, đối với những lời lẽ khinh bạc kia nàng chỉ còn cách để ngoài tai, coi như không nghe thấy!

“Tránh hết ra cho lão nương!” Hồ Tam Nương gầm lớn, vòng vây đang siết chặt bỗng lộ ra khe hở, cặp mắt lam y công tử đang khép hờ chợt lộ tinh quang khi phát hiện nắm phản trong tay Hồ Tam Nương. Cùng lúc đó, trong lòng Thủy Nhan dấy lên cảm giác bất an khi thấy Hồ Tam Nương lao tới.

Chỉ thấy cánh tay đầy dãi của Hồ Tam Nương vùng lên, sau một khắc vô thanh vô tức, một luồng hương nồng đậm ập đến, Thủy Nhan thất thanh hô lên: “Có độc!”

Thoáng chốc, nàng cảm thấy trước mắt dường như xuất hiện vô số cánh bướm với màu sắc sặc sỡ tạo nên quang cảnh cực kì diễm lệ. Nhưng ngay sau đó, chúng lại nhòa đi, biến thành một xoáy nước khổng lồ và vô tận, từng cơn choáng váng khiến ập tới tâm trí của Thủy Nhan, đôi chân nàng mất dần cảm giác, trước khi mất đi hoàn toàn ý thức, nàng chỉ kịp nắm chặt lấy công tử áo lam mà thì thào:

“Ta chưa muốn chết...”

Công tử áo lam kia cúi xuống thì đã thấy Thủy Nhan chìm vào hôn mê, hần nhếch môi cười, thì thầm bên tai nàng:

“Ta đồng ý với nàng!”

Dứt lời, hần vùng kiếm, hòng bắt ngờ tập kích đám sát thủ xung quanh, thế nhưng kiếm mới xuất được nửa chiêu thì đã mất đi hoàn toàn khí lực, hờ hững rơi xuống đất, ngay cả người cũng không còn trụ vững được nữa, toàn thân đổ gục.

Hồ Tam Nương chứng kiến công tử áo lam cùng Thủy Nhan đồng loạt ngã xiêu, ngã lăn ra đất bèn cất giọng cười đắc ý:

“Võ công siêu quần thì làm được cái rắm gì chứ, chẳng phải đều gục dưới Mê Diệp Túy của lão nương đây sao...”

Mê Diệp Túy thực ra chẳng phải là độc dược mà chỉ là một loại thuốc mê, dược vật này có tác dụng là cho người trúng phải mất đi ý thức trong một khoảng thời gian ngắn và mất đi công lực. Thủy Nhan và công tử áo lam chính là đã trúng phải loại dược vật này của Hồ Tam Nương...

Không biết bao lâu sau, Thủy Nhan cuối cùng cũng dần dần tỉnh lại, nàng mở choàng mắt, chỉ thấy bốn phía tối đen như mực, không rõ được đang ở nơi nào, mùi ẩm mốc khó chịu từ xung quanh xộc vào mũi, nàng không nhận được hắt hơi liền vài cái. Thủy Nhan chống tay đứng lên thì chạm phải thân thể của ai đó bên cạnh.

Dù bốn bề tối đen như mực, không thể nhìn thấy thứ gì, nhưng khi chạm vào chất liệu y phục của người đó nàng liền nhận ra đây chính là vị công tử áo lam kia. Nàng nhẹ giọng gọi: “Công tử... Công tử...”

Công tử áo lam tựa hồ đã chết, chẳng hề có chút phản ứng nào, nàng đưa tay đặt lên mũi hắn, cảm thấy từng luồng hô hấp vẫn đều đều phát ra, nếu lúc này nàng mới thờ phào nhẹ nhõm, nàng không muốn từ giả cõi đời khi còn thiếu nợ kẻ khác.

Sàn nhà nơi này vô cùng lạnh lẽo, từng đợt hàn khí khiến cho người ta phải run rẩy, do vị công tử áo lam vẫn ôm chặt Thủy Nhan trong lòng nên lúc trước nàng không hề cảm nhận được cái lạnh đó. Nàng sợ rằng nếu công tử áo lam vẫn tiếp tục nằm chờ vợ trên nền đất này thì nếu không bị kẻ địch sát hại thì cũng sẽ bị chết lạnh mất thôi.

“Công tử, người mau tỉnh lại.”

Đáp trả câu nói của nàng chỉ là bóng đen vô tận cùng với khí lạnh căm căm.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Thủy Nhan quyết định trước tiên phải cứu người đã rồi tính sau, nàng dò dẫm kéo công tử áo lam vào trong lòng mình, tách thân thể hắn khỏi sàn nhà lạnh lẽo tựa băng đá kia.

Xoảng! Một âm thanh lớn vọng lại, nghe tựa như tiếng mở cửa, thấp thoáng như có ánh đèn chiếu tới phía này. Thủy Nhan liền nhận ra đang có người tới, vội giả bộ vẫn còn bất tỉnh, ngã lộn xuống đất, công tử áo lam từ trong lòng nàng cũng đổ gục xuống theo. Bên tai nàng vang lên một tiếng trầm đục, dường như đầu của hắn đã đập mạnh xuống nền nhà. Nàng thầm xin lỗi: “Đừng trách ta nhé, chuyện ngoài ý muốn mà!”

Khi đầu của công tử áo lam đụng xuống nền nhà, Thủy Nhan thoáng nghe thấy một tiếng rên khe khẽ, tựa như tiếng muỗi vo ve vậy.

Thủy Nhan nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần rồi một âm thanh choe chóc chói tai truyền tới, cũng chẳng rõ là nam hay nữ nữa:

“Hai kẻ này đến giờ vẫn chưa tỉnh lại ư?”

Sau đó nàng cảm thấy có một bàn tay thô ráp lướt qua gương mặt mình, hẳn là kẻ kia đang vuốt ve dung nhan mình, thật ghê tởm, thật phẫn nộ, nàng chỉ muốn bật dậy giết chết ngay kẻ này.

“Lần này Tam Nương đã tìm được bảo vật, hàng này nhìn qua cũng không phải tầm thường, chớ nên tùy tiện”

“Rõ, thưa cữu gia!”

Thủy Nhan nghe thấy cách xưng hô kia liền cảm thấy ngờ ngợ, cảm giác quen thuộc vô cùng, dường như đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải.

Sau đó, Thủy Nhan cảm thấy ánh sáng rọi tới gần, hình như kẻ kia đang cầm ngọn nến soi sát vào công tử áo lam đang nằm bất động, vẻ mặt không vui nói:

“Như thế nào mặt mũi lại bẩn như thế này?”

“Chế phục hai người này cũng chẳng phải chuyện dễ dàng đâu, mãi tới khi lão đại sử dụng dược vật mới có thể tóm gọn được chúng, chỉ sợ lúc gục xuống đã bị rách nát hết khuôn mặt mà thôi...”

“Hừ, nếu diện mạo tuấn tú còn nguyên vẹn thì tốt, nếu không thì bắt đến chuồng cò đi, ở đấy mới chuyên thư nói cần thêm người”

“Rõ”

“Người đi báo lại với Tam Nương, hàng ngày hôm nay không tới, sẽ được bọn tiền”

Tiếp đó Thủy Nhan cảm thấy tối sầm, lập tức nghe được bước chân rời đi xa dần, cuối cùng là tiếng đóng cửa chói tai, biết chắc được hai kẻ kia đã đi xa, nàng mới chống tay đứng dậy

Nàng thân nhiên nói với công tử áo lam vẫn đang một mực nằm dài trên đất:

“Người còn định giả bộ tới chừng nào nữa đây?”

Chương 19: Sơ Định Hiệp Nghị

Hàn khí từ dưới mặt đất thấu lên, Thủy Nhan cảm thấy hô hấp mỗi lúc một khó, hơn nữa trong cơ thể lại đang bị trúng Mông Hân dược, giờ phút này cảm thấy cả người vô lực, mặc dù thế, trong đầu nàng lại vô cùng tỉnh táo, tiếng kêu đau đớn vừa rồi, nàng khẳng định là phát ra từ công tử áo lam, kết luận rằng hán giả bộ bất tỉnh, vì thế lấy tay đẩy hắn, thân nhiên nói: “Người còn định giả bộ tới chừng nào nữa đây?”

“Xi...” Một tiếng cười nhẹ, thân thể công tử áo lam khẽ chút run run, Thủy Nhan ngồi trong bóng tối xem thường, không biết người này rốt cục muốn làm gì.

“Là người cố ý.” Thủy Nhan trầm giọng hỏi, nàng đoán, công tử áo lam cố ý bị Hồ Tam Nương bắt được.

Thanh âm áo bào sột soạt, công tử lam y như ngồi dậy, nàng chỉ cảm thấy vây bốn xung quanh thân mình là hàn khí, đột nhiên có luồng khí nóng qua, đoán là công tử áo lam đã tới gần mình, hô hấp hắn sát bên tai nàng.

Hơi thở lạ lẫm mang theo hơi ấm kia khiến nàng có chút mất tự nhiên, nàng thử dịch thân mình để tránh hắn, không ngờ tay lại chống vào mu bàn tay hắn, cảm xúc ấm áp khiến nàng cả kinh, lập tức rút tay về, trong bóng tối khẽ có tiếng cười trầm thấp, nàng như chứng kiến khuôn mặt tuần lã kia đang tươi cười.

Thủy Nhan hắng giọng, hỏi lại lần nữa, “Ách, tại sao người lại cố tình để bị bắt?”

“Gọi ta là Từ Hạ.” Hắn nói.

“Từ Hạ công tử, ngay từ đầu, người đã lợi dụng ta?”

Giọng Thủy Nhan vẫn như cũ, vô cùng bình thản, nhưng trong lòng bàn tay nàng thật sự đã đỏ mề hôi, không hiểu tại lại trở thành bộ dạng này, nhưng nàng muốn biết thân phận của mình, muốn chứng minh rằng mình không phải thân phận nô tài kia...

Trong bóng đêm, bọn họ không thấy rõ mặt đối phương, nhưng mà vấn đề là Từ Hạ đang phía sau nàng, theo mùi hương nhàn nhạt của nàng tiến tới, hắn hỏi: “Vì sao mà người nghi thế?”

“Người căn bản không có trúng độc được!” Lúc này đây Thủy Nhan khẳng định chắc chắn.

Kỳ thật vừa rồi Thủy Nhan không có dám khẳng định hắn có trúng độc hay không, nhưng bây giờ, qua thăm dò, nàng xác định ngay từ đầu Từ Hạ đã không đơn thuần là muốn cứu nàng.

Hơn nữa, tiếng hô kia bị dụng đầu vào mặt đất kia, nàng ngay lập tức hiểu ra cảm giác bị lợi dụng.

“Nếu ta không trúng độc, làm sao bọn họ có thể bắt được hai ta?” Hắn hỏi lại.

Thủy Nhan nhẹ xoa tay, thấp giọng nói: “Không biết!”

“Ha ha, cô nương là một người thật kỳ lạ, vừa đoán biết, lại không biết!” Trong bóng đêm, con ngươi của Từ Hạ phát ra quang mang khác thường, tựa hồ, đối với nữ nhân trước mắt này hắn cảm thấy rất tò mò.

“Vội chuyện của người ra không rõ lắm, cũng không có hứng thú, nhưng hiện tại chúng ta bị vây khốn, rời khỏi nơi này mới là điểm quan trọng!”

“Vậy nàng cảm thấy chúng ta nên rời đi khỏi chỗ này bằng cách nào?” Từ Hạ hỏi lại.

“Đội!” Thủy Nhan đáp hắn.

Từ Hạ ngẩn ra, lập tức hỏi: “Đội? Đơn giản như vậy?”

Thủy Nhan cảm thấy nam nhân này còn nhiều lời hơn cả nữ nhân, cái gì cũng phải rành mạch, nàng không rõ, nếu nói vậy, đầu óc dung để làm gì?

Thủy Nhan không hề để ý tới hắn, đứng lên, thân thể có chút run rẩy, nàng dò dẫm bốn phía...

“Ách... Cái kia... Người luôn muốn ta nói, cái gì cũng muốn... Vì sao không tìm biện pháp chạy đi?”

Thủy Nhan thật muốn hỏi hắn, vừa rồi có phải đầu óc bị hồng rồi không, nhưng bốn phía là bóng đêm, trò chuyện có vẻ làm mất nhiều không khí, liền đáp: “Chỗ này vốn là nơi giam giữ người chuyên nghiệp, có vẻ như đây là hang ổ của một tổ chức, chúng ta có cơ hội chạy đi sao?”

“Ha ha... đúng vậy, nàng nói có lý lắm!” Lập tức Từ Hạ cũng cảm thấy lời mình hỏi nhảm chán.

Trong bóng đêm không ai rõ mặt ai, Từ Hạ khẽ vuốt cằm, men theo mùi thơm của nàng, hắn biết rõ vị trí nàng đứng, trong lòng không khỏi hiện ra đôi mắt kiên cường của nàng.

Ngay từ đầu hắn đã nhận định nàng là một nữ nhân gan dạ, sáng suốt, nhưng giờ phút này, hắn không thể không nói, là mình đã đánh giá thấp nàng...

“Ngươi tin ta sao?” Từ Hạ thu hồi thái độ bất cần đời, nghiêm túc hỏi.

Thủy Nhan ngừng lại, đối với hắn: “Tin thì như thế nào? Không tin thì như thế nào?”

“Tin, ta sẽ không để cho nàng chết!” Hắn nói như chém đinh chặt sắt.

Thủy Nhan không chút do dự, “Tin!” Lập tức nàng hỏi tiếp, “Vậy ngươi muốn ta làm cái gì?”

Trong lòng Từ Hạ thầm khen một cái, “Nữ nhân thông minh!”, Liền nói: “Nếu nàng nguyện ý phối hợp ta, ta đây cứu nàng ra ngoài, còn có thể làm cho nàng một chuyện!”

Thủy Nhan nhú mày, điều kiện hắn đưa ra thật là khiến động nhân tâm, nhất là nói sẽ giúp nàng một chuyện, trước mắt mà nói, nguyện vọng lớn nhất của nàng là biết rõ thân phận của mình, mà về điểm này, ai có thể giúp?

Đối với sự im lặng của Thủy Nhan, Từ Hạ không chút nóng nảy, hắn lẳng lặng chờ đợi đáp án của nàng, mà đáp án này, hắn cảm giác sẽ làm thỏa mãn hắn, hắn không biết đối với Thủy Nhan sẽ là chịu lỗ vốn để làm làm ăn.

Quả nhiên, trầm mặc trong chốc lát, Thủy Nhan mở miệng nói chuyện, “Ngươi muốn ta làm thế nào ta không rõ lắm, nhưng ngươi nói sau khi ra ngoài sẽ vì ta làm một chuyện, chuyện gì cũng được có thể làm?”

"Bán nước hại dân là việc ta không làm..."

Thủy Nhan hé miệng, đối với sự hài hước của hắn không hề có chút phản cảm.

“Ta cần một thứ gì đó của ngươi làm vật hứa hẹn!” Thủy Nhan nhàn nhạt nói khiến đối phương không thể kháng cự.

“Ách... một nam nhân như ta chẳng lẽ...”

“Đã là lừa đảo thì chẳng phân chia nam nhân hay nữ nhân!” Thủy Nhan cắt ngang lời hắn nói.

Từ Hạ thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, đối với sự hoài nghi của nàng dành cho hắn, hắn rất khó chịu, cho tới giờ chưa có ai dám nghi ngờ hắn, hắn bực mình nói: “Nàng là một nữ nhân chẳng đáng yêu chút nào!”

“Ha ha...” Thủy Nhan cười không chút cảm tình, “Ta không cần ngươi yêu mến ta, cho nên... Chữ này ngươi dùng nhầm người rồi...”

Từ Hạ giật mình... “Ách.. miệng lưỡi thật sắc bén..”

“Hay là xuất ra một thứ gì đó làm bằng chứng!” Thủy Nhan nhắc nhở hắn.

Trong bóng đêm truyền đến tiếng hít thở sâu của Từ Hạ, tiếp theo nghe tiếng sột soạt của áo bào...

“Đây, nàng cầm lấy, xong xuôi mọi việc, hãy đưa lại cho ta!”

Thủy Nhan duỗi tay trong bóng tối tìm kiếm, lại chạm vào mu bàn tay của Từ Hạ, hắn nói: “Tay của nàng thật quá lạnh lẽo!”

Thủy Nhan đỏ mặt, tiếp nhận vật gì đó từ tay hắn, cẩn thận xem xét, hình như là ngọc bội, đường nét hoa văn có vẻ rất tinh mỹ, nhưng là trong bóng tối, không cảm thấy rõ lắm, nhưng chắc hẳn đây là một vật quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tử Cũng Có Thể Là Thử Bài

Hai tay Thủy Nhan vuốt ve, cảm giác được sự khác thường của ngọc bội kia, lúc tay chạm vào vật nhẵn nhụi kia, cảm giác như có lóe sáng hết như ánh mắt thiếu nữ mới lớn, cảm giác ôn nhuận mà kiên cố truyền ra tay, bốn phía khảm hoa văn bằng vàng tinh tế, phát ra khí lạnh, tựa hồ trên mặt ngọc bội có thể hút nhiệt độ của cơ thể, xuyên qua lòng bàn tay, khiến cho Thủy Nhan có cảm giác khác thường, bất an...

“Là ngọc bội?” Nàng hỏi

“Ừm... Cho là thế đi. Cô nương hãy giữ nó cẩn thận!”

Lời hắn nói ra, như có đôi phần hối hận khi giao nàng vật này.

Mặc kệ hắn có thể nhìn thấy hay không, Thủy Nhan thận trọng gật đầu nói: "Ừm, cái này đương nhiên, ta biết đồ vật này quan trọng với ngươi, dĩ nhiên, đối với ta, nó cũng quan trọng!"

Từ Hạ yên tâm gật đầu, "Vậy là tốt rồi, hi vọng sự hợp tác của chúng ta sẽ tốt đẹp!"

"Tốt đẹp hay không ta cũng không dám vọng tưởng, chỉ hi vọng không phải là ác mộng là đủ!" Thủy Nhan vẫn lạnh nhạt nói chuyện, nhưng lại có cảm giác như đang bắt đầu một chuyện gì đó...

Hai người vừa hoàn thành hiệp nghị không lâu, phòng tối một lần nữa bị mở cửa, Từ Hạ lại như cũ giả dạng hôn mê, Thủy Nhan thì thanh tỉnh, không hề che giấu.

Người tiến vào không phải ai khác, là Hồ Tam Nương, đứng sau ả là một người dáng gầy nhỏ, đứng trong bóng tối, bên cạnh là một tên cầm đèn lồng, xem ra là thủ hạ của Hồ Tam nương, Thủy Nhan nhìn hình thể người kia phỏng đoán, có thể là người mà Tam Nương gọi là Quỷ Trùng.

Tên cầm đèn lồng soi lên Thủy Nhan, nhìn về mặt nàng, gấp gáp nhìn nốt Hồ Tam Nương: “Lão đại, nàng tỉnh...”

Qua tiếng nói của hắn, Thủy Nhan đoán được, hắn đã vào lúc này, chỉ có điều lần này không có người có giọng kỳ quái kia đi cùng.

Hồ Tam Nương nghe tên thủ hạ nói Thủy Nhan tỉnh, gấp gáp nhìn tới, dưới ánh đèn dầu mờ ảo, ả thấy Thủy Nhan sắc mặt có chút tái nhợt, không nhúc nhích đang nhìn chăm chú vào mình, trong lòng cả kinh nghĩ thầm: “Nữ nhân này không đơn giản, trong mắt không hề có chút sợ hãi.”

Hồ Tam Nương nhiều năm đối mặt với nguy hiểm nhưng vẫn có thể lạnh lặn vượt qua nhờ áp dụng đúng lời khuyên: "Cẩn thận thì thuyền có thể dùng vạn năm"

Ngày thường những nam nhân hoặc nữ nhân bị bắt làm nô lệ, giờ phút này phân nửa đều sợ tới mức tè ra quần, kêu trời than đất, nhưng nữ nhân này trong mắt không hề có nửa điểm sợ hãi, chuyện này ả chưa bao giờ thấy qua!

“Ngươi không sợ sao?” Hồ Tam Nương cầm tẩu thuốc trên tay hướng Thủy Nhan phun tới.

“Sợ sao? Ta còn đang muốn ra ngoài đây.”

Như là nghe được chuyện cười hay nhất từ trước tới giờ, Hồ Tam Nương cùng thủ hạ bên cạnh lập tức phát ra tiếng cười quỷ mị: “Ha ha ha, vào cửa của Hồ Tam Nương ta, còn muốn ra ngoài?”

Đối với phản ứng của bọn họ, Thủy Nhan vẫn nhàn nhạt đối lại, mặt không chút thay đổi, coi như hai con ếch vừa mới nhảy qua, không thể gây chú ý với nàng.

Hai người kia thấy Thủy Nhan nhìn chúng như nhìn xiếc khỉ, trong lòng khó chịu, không chờ Hồ Tam Nương mở miệng, một tay hướng mặt Thủy Nhan một bạt tai... .

“Nhìn cái gì vậy!”

“Ba-----“

Thanh âm thanh thúy vang dội trong phòng tối.

Nóng cháy thiêu đốt trên má, Thủy Nhan vẫn im lặng nhìn tên thủ hạ kia.

"Ngươi hận hắn?" Tam Nương ở một bên quan sát, hít một hơi thuốc lá.

Thủy Nhan không rời mắt khỏi tên thủ hạ kia, bình tĩnh nói: "Hắn không có tư cách!".

“Hắc... Nha đầu, ngươi đúng là miệng lưỡi cứng rắn!”

Dứt lời, hấn lại động thủ hướng mặt Thủy Nhan đánh tới, lúc này đây, Thủy Nhan vô thức nghiêng mình một cái, rất xảo diệu tránh qua, né được một đòn.

“Dám tránh!” Tên kia phẫn nộ, muốn đánh thêm một cái.

“Chỉ cần ta không chết, ta nhất định bắt ngươi phải chết!”

Thanh âm Thủy Nhan lạnh như băng quanh quẩn trong phòng tối, tay của tên thủ hạ dừng im trong không trung, hấn cảm thấy toàn thân rét run, loại rét lạnh này, không phải do bên ngoài đến, mà là từ trong phát tán ra, thoáng chốc, không khí bốn phía như bị hút hết, toàn thân hấn ảo giác khó thở.

Hồ Tam Nương hít hít đôi mắt xéch, ngồi xổm người xuống, dùng đầu thuốc nâng cằm Thủy Nhan, "Nói cho ta biết, ngươi là ai?"

Thủy Nhan nhìn Từ Hạ trên mặt đất, nói với ả: "Thả hấn, hết thầy ta nghe theo ngươi!"

“Ha ha, ngươi cảm thấy ngươi có tư cách nói chuyện trao đổi với ta sao?”

“Nếu không, ta không còn chuyện gì nói!”

Hồ Tam Nương nhú mày, lại hút thuốc, “Ngươi dựa vào cái gì?”

“Cái chết của ta!” Nàng trả lời ngắn gọn.

“Cái chết của ngươi?” Hồ Tam Nương cười lớn nhìn Thủy Nhan.

Thủy Nhan nhìn tên thủ hạ kia, lạnh lùng nói: "Có thể mời hấn nói cho ngươi, ta có thể kiếm tiền, hơn nữa giá sẽ rất cao!"

“Cho nên, ngươi cảm thấy mình đáng giá nên có thể ra điều kiện với ta?”

Thủy Nhan ngẩng đầu nhìn thẳng ả, mang theo sự khiêu khích.

Ánh mắt băng lãnh của Hồ Tam Nương lướt qua mặt Thủy Nhan, hết cầm lên, nói với về châm chọc: "Vào tù thất của ta, sinh tử của ngươi là do ta định, bán lấy tiền hay không là việc của ta, ngươi dựa vào cái gì mà ra điều kiện với ta?"

“Nếu ta chết, ngươi sẽ chẳng có gì!”

“Ngươi nghĩ rằng đã ở chỗ Hồ Tam Nương ta, ngươi còn nắm giữ được sinh tử của mình sao?” Hồ Tam Nương cả giận nói.

“Nếu ta muốn chết, không ai ngăn được!” Thủy Nhan cao giọng, không hề để mắt ả.

Chỉ thấy nàng phiêu mắt nhìn Từ Hạ đang hôn mê trên mặt đất thầm nói: “Hy vọng ngươi có thể làm được hết những lời ngươi nói!”

Lập tức nàng nói với Hồ Tam Nương: “Ta đoán ngươi rất muốn biết thân phận của ta, bởi vì ngươi là người làm việc cẩn thận, điểm này, ta chắc chắn là việc ngươi quan tâm nhất lúc này.” Nàng tạm ngừng, nhìn thấy con ngươi Hồ Tam Nương dao động, trong lòng biết là đã đi đúng hướng, tiếp tục nói: "Bất quá, ta biết, nếu là chạy trốn, ngươi sẽ không tha cho ta, vì thế ta không có ý định đào tẩu, nhưng ngươi quên là... trước khi ngươi bắt được ta, người đồng hành với ta đã chạy đi được..."

Hồ Tam Nương kinh ngạc, giờ phút này ả hồi tưởng, dường như nghe được giọng nói của Ngũ Nhi kia, nói rằng các nàng là người của phủ Thái tử, ả liền dò xét Thủy Nhan một lượt, có khí chất cao quý, còn có thái độ không hề sợ hãi, hoàn toàn không phải một nha đầu tầm thường.

Nhìn đến đây, trong lòng Hồ Tam Nương không khỏi cả kinh, “Chẳng lẽ ta bắt phải hoàng thân quốc thích?”

Nhưng ngay sau đó, ả lại lập tức phủ quyết ý tưởng, bởi vì từ Hoàng thượng cho tới hoàng thân, chưa có nghe qua nhân vật như Thủy Nhan, hơn nữa, nếu là hoàng thân quốc thích há lại giả nam hành tẩu ở phố phường?

Thủy Nhan thấy Hồ Tam Nương bị lời nói của mình làm cho phân tâm, trong lòng không khỏi thở nhẹ ra, nhưng ngoài mặt vẫn một bộ dạng lạnh lùng.

“Hiện tại có phải là ngươi cảm thấy tiền thoát lương nan? Muốn giết ta, rồi lại cảm thấy có bạc kiếm chân giữ tay; muốn bán ta nhưng lại sợ chủ nhân ngươi, đáng sợ hơn là, không đợi ngươi giết, tự ta có thể chết trước, ngươi sợ đến lúc ấy, ngươi không còn, bạc cũng chẳng thấy đâu, muốn thả thì lại sợ người nhà của ta...”

“Nói, ngươi là ai?” Đối mặt với người có thể đọc ra nội tâm của người khác, Hồ Tam Nương cảm thấy trong lòng có áp lực lớn không thoát ra được.

“Ha ha, ngươi đoán ta sẽ nói cho ngươi sao?” Thủy Nhan khẽ cười băng quơ.

Hồ Tam Nương có chút nhụt chí, ả biết mình hỏi cũng sẽ không có đáp án, trong lòng uất nghẹn.

“Nếu ngươi nói, ta sẽ xem xét có thả ngươi không!” Tam Nương dụ dỗ.

“Nếu ngươi biết thân phận của ta, chỉ sợ đời này ngươi phải kiêng kị tránh ta...”

Một câu mang theo cảm giác bất ổn, hiện tại Hồ Tam Nương có cảm giác đâm lao phải theo lao, nội tâm thầm mắng: "Nữ nhân, thông minh như vậy làm gì?"

Thủy Nhan thấy thời cơ tới, một lần nữa nói ra yêu cầu, “Ta không muốn thiếu nợ ai, hôm nay nếu ngươi thả vị công tử này ra, từ nay về sau ta nghe lời ngươi, cam đoan từ giờ tới trước khi ngươi bán ta sẽ sống khỏe!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tương Kế Tự Kế

Hồ Tam Nương tức giận thở ra một hơi:

“Thôi được, giờ ta sẽ thả người này. Chẳng qua... những lời mà ngươi đã nói ngươi phải làm được, nếu không ta chắc chắn sẽ lại bắt người về đây...”

Thủy Nhan nhú mày:

“Theo lời ngươi nói. Bây giờ thả hần ra chẳng qua chỉ là cho người ta xem mà thôi, đến lúc bán ta rồi, ngươi lại sẽ bắt hần về?”

“Nha đầu này, ngươi ngứa da miệng phải không? Dám nghi ngờ lời nói của lão Đại ta?”

Trên cổ tên thủ hạ nổi đầy gân xanh, cứ như việc Thủy Nhan nghi ngờ là điều không thể chấp nhận được.

“Được rồi, không cùng ngươi nói điều vô nghĩa, Chúng ta cũng có quy củ của chúng ta, tin hay không là tùy ngươi!”

Thủy Nhan nháy mắt, tạm thời làm như có thể tin lời nói của bà ta, thoáng cái, nàng hỏi:

“Bây giờ có thể thả hần ra chưa vậy?”

Hồ Tam Nương hí mắt, cười chế nhạo,

“Nhìn không ra ngươi thật ra cũng đa tình đó chứ, mới quen biết người ta chưa được bao lâu, mà để tâm đến hần như vậy... Nha đầu, bề ngoài ngươi có vẻ hơi hột mà bên trong không phải như vậy a...”

Thủy Nhan cúi đầu, hai mắt nhìn Từ Hạ đang nằm trên mặt đất, trong lòng thầm nghĩ:

“Nếu không phải hần ta ra điều kiện mê người như vậy, ta sẽ bằng lòng cứu hần sao?”

Hồ Tam Nương trông thấy Thủy Nhan không nói lời nào tưởng rằng nàng xấu hổ, trong đôi mắt trên gương mặt to béo hiện lên một tia âm ngoan, khoe miệng bất giác lộ ra vẻ hung ác.

“Được rồi, ngươi cũng không phải nhìn ta, ngày hôm nay xem như mặc ngươi, ta sẽ gọi người cho thả hần, nhưng ngươi 1 lát nữa phải theo ta, nhớ kỹ, chớ có đùa giỡn với lão nương!”

“Chỉ cần ngươi thả hần ra, ta sẽ nghe lời ngươi!”

Hồ Tam Nương ra lệnh cho thủ hạ:

“Làm hần tỉnh cho ta!”

Tên thủ hạ thấp giọng thì thầm:

“Thật là đồ vô dụng, chỉ có một chút được mà cũng ngu mê man như vậy, thật không phải là nam nhân!”

Chỉ thấy Tam Nương lấy trong ngực ra một lọ sứ nhỏ, tên thủ hạ đặt ở dưới mũi Từ Hạ, Từ Hạ nhú mày một cái, khịt khịt mũi, rồi hắt hơi, mở mắt ra.

“Này ... Đây là nơi nào ...”

Từ Hạ xoa cái đầu đau nhức, Bởi vì Hồ Tam Nương e ngại võ công của hắn, khi Từ Hạ tỉnh lại, cho Quỷ Trùng tiến đến chế trụ hắn lại.

Vốn vẫn còn mê man, mặt Từ Hạ lập tức kinh hãi.

“Các người muốn làm gì?”

Đối mặt với Từ Hạ giờ phút này, Thủy Nhan lãnh nhan nhìn hắn trong lòng rất muốn cười lớn, tên này lại diễn trò...

Hồ Tam Nương trông thấy Từ Hạ tuần mỵ ở bên cạnh, 2 mắt lập tức sáng lên, đột nhiên nuốt nước miếng, cười nói:

“Đừng sợ... Đừng sợ... Nơi này của ta rất chi là an toàn...”

Thanh âm làm nững kia khiến Thủy Nhan nghe xong người liền nổi hết da gà, ngay lập tức, Từ Hạ cũng không thể kiềm chế, cả người run lên, lập tức lớn tiếng quát:

“Điều phụ, người muốn như thế nào!”

Hồ Tam Nương khi đang lúc hoan hỷ khi nhìn thấy Từ Hạ tuần mỵ, cũng không nghĩ đến, khi cùng Từ Hạ nói chuyện liền thấy một một bên miệng hắn bị thương, vết máu lem nhem, không khỏi giật mình nhỏ giọng hỏi tên thủ hạ bên cạnh:

“Làm thế nào mà khiến mũi mao của hắn hỏng rồi?”

Tên thủ hạ khẽ lắc đầu

“Không rõ lắm ạ, vừa rồi chỉ thấy trên mặt hắn có vết cắn, cũng không nghĩ là bị thương...”

“Lời người vừa đáp ứng ta phải chẳng đã quên?”

Thanh âm lạnh lùng của Thủy Nhan cắt ngang lời nói của 2 người.

Hồ Tam Nương cảm thấy bản thân thất thố, liền ho khan.

“Không..., Không phải thế, hiện tại liền thả.”

Ả nói với tên Quỷ Trùng đang chế trụ Từ Hạ:

“Thả hắn ra!”

Quỷ Trùng khẽ ngẩng đầu nhìn ả, liền đi xuống, tay hắn khẽ dụng lực, phút chốc đã đem Từ Hạ từ trên mặt đất kéo lên, sau đó không dừng lại kéo Từ Hạ đi đến cửa ám thất.

“Buông ta ra...”

Từ Hạ tức giận hô to.

“Người đi đi, hôm nay cảm ơn người đã cứu ta, bây giờ ta trả lại cho người nhân tình này!”

Dứt lời, Thủy Nhan không hề nhìn Từ Hạ.

“Cô nương, ta cứu người đâu có nghĩ gì... Buông ta ra, ta không đi...”

Thanh âm Từ Hạ dần dần biến mất, khi 1 lần nữa nghe được loảng xoảng 1 tiếng, ám thất lại được đóng lại 1 lần nữa, Hồ Tam Nương cười ha hả đối với Thủy Nhan nói:

“Ta đã đáp ứng chuyện của người, bây giờ người phải báo đáp ta chứ?”

Thủy Nhan đứng lên, vẻ mặt bình tĩnh

“Đi thôi, tìm rằng chỗ này không phải chỗ bán người!”

Hồ Tam Nương đắc ý,

“Ha ha, thật là một cô nương thông minh, hiện tại ta đưa người ra ngoài một phen, đêm nay có thể bán.”

Thủy Nhan liếc mắt nhìn Hồ Tam Nương, rồi liền thu hồi ánh mắt, theo Hồ Tam Nương đi ra khỏi ám thất.

Ra khỏi ám thất, 1 cỗ không khí thanh tân ủa tới, Thủy Nhan tham lam hít một ngụm, mơ hồ lại ngửi thấy mùi máu tươi, nàng liền nhìn lại bốn phía xung quanh, bởi vì giờ phút này là đêm khuya, nhìn không rõ lắm, chỉ là nhìn thấy tối tăm rậm rạp, những cái bóng chồng chất lên nhau tựa như 1 đám đả thú vây xung quanh.

Giờ phút này nàng cảm thấy không ngờ đi ra ngoài càng thêm khó chịu so với ở trong ám thất, lại cảm thấy áp lực vô hình kia, khiến nàng hít thở không thông, rất khó chịu.

“Không cần nhìn, ngươi nghĩ là sẽ chạy khỏi nơi này sao..”

“Hồ Tam Nương ở một bên mĩa mai nhắc nhở.

“giờ ngươi muốn ta làm cái gì?”

Thủy Nhan hỏi.

Hồ Tam Nương chỉ vào một gian phòng có ánh nến nói :

“Đi vào, sẽ có người chỉ cho ngươi, ngươi dựa theo các nàng phân phó mà làm.”

Thủy Nhan theo lời đi vào, tên thủ hạ lập tức tiến lên đóng cửa, hơn nữa thấp giọng hỏi Tam Nương.

“Lão Đại, thật sự là làm theo lời nàng ta nói, thả gã kia đi sao?”

Hồ Tam Nương trừng mắt liếc hắn, thấp giọng nói :

“Nê Thu a, ngươi thật là ngu ngốc một cách đáng yêu, hay là vẫn còn khờ dại? Ngươi đã khi nào thấy ta ăn thịt vào miệng còn nhả ra chưa?”

Nê Thu vò đầu,

“Vậy không phải vừa mới bảo Quý Trung thả hắn ra sao?”

À dùng sức vỗ vào đầu của hắn, cánh tay rung rung thịt béo giống như cuộn sóng,

“Vốn là ta dự định đêm nay dùng người nọ, bán cho lão Hắc, nhưng các ngươi làm cho mũi mao của hắn bị hỏng rồi, ta cũng mất đi hứng thú, đơn giản là làm trò trước mặt nàng ta thả đi ... Chẳng qua Quý Trung thông suốt, biết phía bên kia sẽ có người thay ta tiếp nhận ...”

Nê Thu lộ ra nụ cười âm hiểm,

“Ha ha, bên kia... Thiết ngươi nghĩ muốn đi ra được sao, hắn ta nếu đi đến chỗ đó, về bên ngoài của hắn không quan trọng, chỉ cần thể lực mà thôi, dù hắn ta có chết cũng không thể đi ra, cô nương ngốc nghếch kia vĩnh viễn sẽ không biết rằng thật ra ngươi không có thả hắn”

Hồ Tam Nương gật đầu, đôi mắt lạnh lẽo như rắn rết “Hừ, trước mặt lão nương cứ nghĩ là mình thông minh, không hề biết rằng sống không bằng chết...”

Bên này, sau khi Thủy Nhan vào nhà, lập tức ngồi xổm xuống, dựa vào cửa nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài, chỉ nghe được mơ hồ là Hồ Tam Nương nói sẽ không tha cho Tử Hạ mà thôi, nhưng rất nhanh, hai người đã bước đi ra xa, nàng khẽ hé miệng cười, hồi tưởng lại lời nói mà Tử Hạ nói với nàng lúc trước.

“... Bà ta sẽ không tha cho ta đâu, nhất định sẽ lại đưa ta đến một nơi nào đó, nhưng chính là ta lần này muốn đến nơi đó, nàng cứ đợi ở đây, sẽ có bằng hữu của ta tới đón nàng đi...”

Trong nội tâm nàng trầm nghĩ,

“Hắn thật sự đã đoán trúng, Hồ Tam Nương kia thực không nghe lời ta mà thả hắn đi như vậy, nhưng ... bà ta sẽ đưa hắn đến nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Trí Nhớ Được Mở Ra

Hồ Tam Nương cùng Nê Thu rời đi không lâu, một lão mục mang theo hai tiểu nha hoàn đi vào, lão mục kia trông khoảng sáu mươi tuổi, làn da ngăm đen, trên mặt nếp nhăn giống như ruộng bậc thang trên sườn núi, đôi tay của bà ta lại càng xấu vô cùng, vừa đen vừa thô, ở bên dưới làn da, gân guốc hẳn lên như những con giun, nhìn qua là biết rõ một đôi tay quen làm việc nhà nông, đôi tay của nông dân.

Hai tiểu nha đầu phía sau bà ta bộ dạng khá giống nhau, chỉ là nhìn vào hai mắt thì dường như không có trông đen, tinh tế nhìn vào mắt hai tiểu nha đầu như hoa như ngọc kia, khiến nàng không khỏi trợn mắt nhìn.

“Nhìn đủ chưa? Đôi mắt của hai người bọn họ là bởi vì muốn tìm cách bỏ trốn mà thành ra như thế này đây.”

Thủy Nhan vô cùng kinh ngạc, không thể tưởng tượng Hồ Tam Nương kia làm ra chuyện như thế, muốn chạy trốn ra khỏi nơi này chính là khiêu chiến quyền uy của bà ta, cho nên nàng nguyện ý chết chứ không để ả ta thỏa mãn.

“Gọi ta là Hắc bà, ta là người chuyên chuẩn bị xiêm y cho các cô nương, nguoi chuẩn bị tốt rồi đi ra ngoài nghiệm hàng!”

Thanh âm của Hắc bà khàn khàn, trong đêm khuya yên tĩnh khiến người nghe không nhận được phải rung mình.

Nhưng trong lòng Thủy Nhan không có một chút cảm giác sợ hãi nào, ngược lại càng cảm thấy bình tĩnh.

Hắc bà thấy Thủy Nhan không khóc lóc, lại càng không tìm cách van xin bà ta, trong lòng thầm thấy kỳ quái.

“Nguoi không cảm thấy sợ sao?”

Thủy Nhan từ từ hạ bậc đèn xuống, chớp mắt, thản nhiên nói:

“Nếu ta sợ, có phải là trong lòng nguoi sẽ rất thoải mái?”

Những lời này như là lơ đãng, nhưng khi Hắc bà nghe được lại rõ ràng là giọng mỉa mai châm biếm, thậm chí cảm giác sự bình tĩnh hiện ra rõ ràng ở trên mặt nàng, tựa hồ như châm biếm cùng chế giễu.

“Bà ta theo thói quen vuốt ve đôi bàn tay, khàn khàn nói:

“Nguoi thật to gan, nơi đây vốn là chỗ nguoi không nên tới, một khi đã đến đây, hãy cam chịu số mệnh đi!”

Thủy Nhan nuốt một ngụm khí, một cảm giác lạnh mát ở cổ họng khiến nàng thêm bình tĩnh, nàng buông chén nói:

“Nguoi làm sao phải nói nhiều với ta như vậy?”

Trong đôi mắt Hắc bà xuất hiện tinh quang, Thủy Nhan trong lòng cả kinh, đầu bỗng xuất hiện ý niệm:

“Bà ta có võ công!”

Đích xác, chỉ có nội lực cao cường mới như vậy, mà Thủy Nhan không hề nghĩ ngợi trực giác rằng võ công của bà ta rất cao cường, trong lòng giờ phút này sóng lớn nổi lên.

Hắc bà lấy tay đẩy hạ thân phía sau hai nha đầu kia lập tức hướng tới Thủy Nhan đi tới, nhìn trần thế, như là đã quen thuộc với căn phòng này, ngay cả ghế, chân cũng không đụng tới, nếu không phải Hắc bà đã nói hai mắt nha đầu kia đều đã mù, có đánh chết nàng cũng không tin hai nha đầu này đã bị móc mắt...

Một nha đầu tới, Thủy Nhan nghĩ rằng cô ta muốn cởi bỏ dây cột tóc của nàng, liền vội nói:

“Không cần, tự ta có thể làm được...”

Không chờ nàng nói cho hết lời, nha đầu kia dường như cái kim đem nửa người trên của nàng khóa lại chặt chẽ khiến nàng không thể nhúc nhích.

“Các nguoi muốn làm gì?”

Thủy Nhan trầm giọng hỏi.

“Nguoi có hỏi cũng bằng không, hai người bọn họ lỗ tai cũng bị đâm cho điếc, đầu lưỡi cũng không có, nguoi nghĩ có thể hỏi ra cái gì?”

Hắc bà còn đang khuyên Thủy Nhan, một nha đầu khác dùng song chưởng ở dưới người nàng, kẹp cặp chân không thể nhúc nhích.

Thủy Nhan dùng sức với ý đồ gãy ra, không nghĩ cánh tay của hai nha hoàn này giống như con trăn, một khi bò lên, mặc cho người có gãy dựa thế nào cũng vô pháp thoát được.

“Đừng nhúc nhích, nguoi sẽ không bị thương, ta chỉ là giúp Tam Nương nghiệm hàng, nhìn xem giá trị của nguoi mà thôi.”

“Ta không có bỏ trốn, các người là làm cái gì vậy?”

Thủy Nhan có chút buồn bực hỏi.

Hắc bà kia hừ lạnh một tiếng:

“Nếu không như vậy, người sẽ để cho ta xem sao?”

“Người muốn nhìn cái gì?”

Trực giác nói cho Thủy Nhan, Hắc bà kia nhất định sẽ không làm chuyện gì tốt.

Hắc bà không trả lời, nếp nhăn trên mặt khẽ động, tựa hồ khinh thường đối với lời nói của Thủy Nhan, bà ta ra hiệu ôm lấy Thủy Nhan, hướng tới nha hoàn ôm hai chân gỗ xuống, nha hoàn kia liền ôm lấy Thủy Nhan, song giường đem nàng đưa lên giường.

Thủy Nhan không biết các nàng muốn làm cái gì, nhưng quyền chủ động không nằm trong tay mình, hơn nữa lại bị khống chế, cho dù nàng có lại bình tĩnh có sẽ cảm thấy bối rối, giờ phút này ngoại trừ giả dựa thì không có biện pháp khả thi.

Không biết vì cái gì, khi nàng bị ném lên giường một loại sợ hãi không hiểu quét qua toàn thân, tựa hồ như đó là nhược điểm của nữ nhân, trong một khắc, Thủy Nhan nói với mình, tương lai vô luận là cùng ai đều không thể ở trên giường!

Khi thân thể Thủy Nhan vừa tiếp xúc với giường, hai nha đầu kia tựa như bình thường không có mùi, không cho nàng cơ hội chống cự, nhanh gọn đem tay, chân nàng buộc chặt ở trên giường, giờ phút này nàng không thể động đậy.

“Buông ta ra.”

“Sợ cái gì, ta chỉ giúp người kiểm tra thân thể thôi!”

Dứt lời, Hắc bà hướng tới giường đi đến.

“Biến, người không được lại gần đây!”

Thủy Nhan có dự cảm xấu vô cùng, nghĩ thầm nếu Hắc bà kia mà đến, mình cùng lắm căn lưỡi tự sát là được.

Hắc bà thấy trong mắt Thủy Nhan lộ ra vẻ kiên quyết, kinh nghiệm lâu năm của bà ta lập tức biết không ổn, vội nói:

“Ta chỉ xem xem người đã phá thân chưa mà thôi, người đừng lo sợ, chỉ thoáng cái mà thôi!”

“Cái gì mà phá với không phá, mau buông ta ra.”

Thủy Nhan không rõ bà ta nói là có ý gì, nàng giả dựa, suy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi đoạn dây thừng trói buộc.

Hắc bà thấy thế lập tức nhíu mày, lập tức dùng chân đá nha hoàn kế tiếp, Thủy Nhan còn chưa kịp suy nghĩ bà ta muốn làm gì, chỉ thấy nha hoàn bị đá kia tay tại trước mặt nàng lung lay hạ xuống, nàng không có nghĩ được hương vị gì, nhưng đột nhiên cả người đến đầu lưỡi cũng không thể động đậy.

Hắc bà gật đầu cười cười, nếp nhăn trên mặt bà ta càng sâu:

“Đừng nhúc nhích, rất nhanh sẽ xong thôi!”

Thủy Nhan hung hăng trừng mắt nhìn bà ta, trong thân thể đột nhiên có cảm giác huyết mạch dâng trào, ngay lập tức bốn phía dường như biến thành màu đỏ, bàn tay bị trói không nhận được nắm chặt, trong đầu giờ chỉ muốn giết người, muốn dùng kiếm đâm vào lồng ngực Hắc bà này.

Phút chốc, nàng cảm thấy hạ thân chợt mát lạnh, chỉ thấy một nha hoàn khác đem xiêm y của nàng bỏ ra, hạ thân trần trụi, hai chân trắng nõn lộ ra trước mắt, nàng vùng vẫy, lửa giận từ trong mắt dâng tràn đủ để đốt cháy hết thấy.

Chỉ thấy Hắc bà vươn tay ngấm đen thô ráp ra, không hề báo trước liền tìm vào chỗ kín của nàng ...

Khuất nhục, phần nộ tràn ngập khắp người nàng, ngón tay thô ráp mà lạnh lẽo kia đang va chạm vào chỗ mỏng manh yếu ớt, nàng bây giờ hiểu được, Hắc bà nói hư thân là có ý gì, mà lần này, tựa hồ như hồi tưởng lại, dường như từng có người đã nói về vấn đề tương tự này ...

“Tám màng mỏng manh này mà bị phá, người sẽ chảy ra 1 chút huyết, tạo thành vết máu trên bạch quyền, các trưởng lão sẽ lấy cái bạch quyền này làm bằng chứng khi động phòng ...” (Bạch quyền : khăn màu trắng đặt trên giường)

Thanh âm kia cung kính cùng ôn nhu, như ở sâu trong trí nhớ của nàng, bởi vì Hắc bà, mà giờ phút này hiện lên, nàng mơ hồ nhớ lại 1 vài lời nói.

Giờ phút này nội tâm Thủy Nhan cực kỳ hỗn loạn, đối với việc Hắc bà làm nàng không thêm quan tâm, chỉ là dùng sức hồi tưởng, nàng cố gắng nỗ lực, bởi vì nàng biết, chỉ cần hiện ra hết thấy, nhất định nàng sẽ biết rõ ràng thân phận của mình.

Nhưng đúng lúc này, đầu nàng lại bắt đầu đau đớn kịch liệt, nàng hươ hai tay, bắt được cái gì đó bên cạnh, cảm giác được một cỗ nhiệt lưu hướng về phía bản thân mình, tiếp theo hai mắt bị cái gì đó làm ướt, bốn phía hết thấy cũng đều thành màu đỏ, màu máu đỏ ...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Huyết Ảnh Sương

Một con chuồn chuồn màu đỏ đậu trên chiếc lá trúc xanh biếc bị gió thổi qua khiến nó khiếp sợ bay đi, lại không cẩn thận đâm vào bức tường cao ở bên cạnh, nó choáng váng bay loạn xung quanh, nó không từ bỏ, cố gắng phát cánh, cuối cùng cũng có thể bay ra khỏi ngôi nhà yên tĩnh bốn phía là tường cao này.

Không biết có phải vì quá sớm hay không mà nơi này cực kỳ vắng vẻ, trong viện vô cùng tĩnh mịch, ngay cả không khí cũng tựa hồ ngưng kết lại, duy chỉ có lá sen bên trong cái ao nhỏ là có chút rung động, chắc ở trong ao có con cá nhỏ nào đó chơi đùa ở dưới mà đâm vào cuống lá sen ở bên dưới.

Hình ảnh “Ngư hí liên điệp” (Cá chơi đùa với lá) phải khiến khung cảnh thi vị, nhưng không khí lại có hương vị khác thường khiến con người sợ hãi, cái sợ hãi kia không phải là bởi vì yên tĩnh mà sinh ra, mà cái cảm giác sợ hãi kia hoàn toàn là bởi vì khứu giác mà sinh ra, nếu có ai đó ở đây ngửi được mùi vị này chắc chắn sẽ cảnh giác, đây chính là mùi máu tươi nồng đậm, hơn nữa là mùi máu người ...

Nê Thu mới từ hành lang gấp khúc bên kia đi tới hình như cảm thấy được hương vị này, hần ta liền cảnh giác, thu liễm thân hình, lựa theo chân tường, theo mùi máu kia mà lên đến.

Khi hần chứng kiến tất cả ở trong căn phòng nhỏ, liền dùng sức xoa nhẹ hai mắt, hít một hơi thật sâu lui ra ngoài, lại nhìn ngó bốn phía xem có gì khả nghi không, không nói một lời, hướng tới nơi ở của Hồ Tam Nương chạy đi ...

“Lão Đại ... Lão Đại ...”

Vẫn còn đang trong mộng, Hồ Tam Nương đuổi người, miệng không ngừng phun ra lời thô tục mắng chửi Nê Thu.

“Đại cái gì mà đại? Ngươi bị ai thiên à?”

Nê Thu thần sắc bối rối,

“Lão Đại, theo ta đi xem nhanh, có chuyện không may rồi ...”

Nghe Nê Thu nói có chuyện không may, Hồ Tam Nương nhú mày, thần sắc hoảng sợ nói:

“Trong cung phái người tới tra xét?”

Nê Thu vội vàng xua tay,

“Không có, không có ... Ai có thể tra được chỗ này của chúng ta a.”

Hồ Tam Nương nhẹ nhàng thở ra, uống một ngụm trà nóng, mắt trắng dã liếc mắt nhìn Nê Thu, tức tối nói:

“Ngươi, cái tên chết tiệt Nê Thu này, ngày hôm qua chơi đùa với mấy cô nương chưa đủ à? Mới sáng sớm tỉnh mơ đến phá hoại mộng đẹp của lão nương.”

Nê Thu lo lắng dùng sức nuốt nước bọt,

“Ôi a, hãy nghe ta nói, trong nhà có người chết.”

Hồ Tam Nương trừng mắt liếc hần một cái, buồn cười nói:

“Không phải đã chết người sao? Ở chỗ chúng là còn thiếu người chết à?”

“Là có người chết trong phòng nhỏ.”

Hồ Tam Nương bỗng chốc từ trên ghế nhảy dựng lên,

“Nữ nhân kia tự sát?”

Nê Thu biết đó là chi Thủy Nhan, vội nói:

“Không phải!”

“Vậy người hoảng cái rầm a!”

Hồ Tam Nương buồn cười vắng tục nói.

“Hắc bà bị giết ... Hôn nữa còn chết rất khó coi...”

Ba~

Một tay Hồ Tam Nương hướng Nê Thu chụp đến,

“Người, đồ còn rùa, còn không nói sớm...”

Dứt lời cấp bách xông ra ngoài như có cháy.

Nê Thu xoa chỗ da đầu bị đánh, run lên, ủy khuất nói:

“Vừa rồi ta muốn nói, là người cắt lời của ta đấy chứ...”

Hồ Tam Nương chạy đến căn phòng Thủy Nhan bị nhốt, bị những thứ nhìn thấy trước mắt làm cho ngây người, chỉ thấy trên giường chính là Thủy Nhan đang hôn mê, máu me đầy người, chỉ có điều hô hấp vững vàng, xem ra không có gì đáng ngại, nhưng dưới giường là Hắc bà đã ngã xuống, dù đã giết người vô số nhưng nhìn vào cũng không nhìn được ghê tởm.

Hai mắt Hắc bà mở trừng trừng, có lẽ biến cố phát sinh quá đột ngột, cho nên đến chết cũng không nhắm mắt, cả người không có dấu vết xung đột gì, chỉ có trước ngực một lỗ thủng bằng nắm tay, mơ hồ một chút huyết ở lỗ thủng, vừa đúng là chỗ trái tim, cả người đều bị máu của mình làm cho nhuộm đỏ, bốn phía xung quanh cũng đều còn đọng lại máu tươi, mùi máu tươi khiến hít thở khó khăn...

Sáng sớm tỉnh mơ đã bị đánh thức, Hồ Tam Nương nhìn thấy một màn như vậy, dạ dày không nhìn được cũng quay cuồng, vội vàng rời khỏi căn phòng nổi giận nằng:

“Tên chết tiệt Nê Thu, sáng sớm để cho ta thấy cái này, thực là xui xẻo!”

“Ha ha, lão Đại, người không phải muốn ới ra đấy chứ...”

Hồ Tam Nương hít một hơi thật sâu, sóng to gió lớn trong lòng nhất thời giảm đi, nghe Nê Thu hỏi như vậy, liền ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn một cái, mắt híp lại, trầm giọng hỏi:

“Lúc người đến đây có ai không?”

Nê Thu thấp giọng nói:

“Không có!”

Hồ Tam Nương hướng trong phòng nhìn lại, chỉ thấy Thủy Nhan cả người đầy máu hôn mê bất tỉnh, góc tường hai đũa nha hoàn chồm hồm, sợ tới mức lạnh run, bà ta đi qua đó, một tay kéo lấy một nha hoàn, cái tay to béo tựa như một cái kìm, làm cho cổ tay sinh ra mấy nếp mờ.

“Nói, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu nha hoàn kia nước mắt ràn rụa, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi và bất lực, cả người run run.

“Ồi ... Ta nói này lão Đại, nha hoàn này làm sao có thể nói được cái gì!”

Hồ Tam Nương hạ tay xuống, bây giờ mới nhớ ra, nha hoàn này đã sớm trở thành người điếc, vốn định mắng một chập, lại nghĩ mắng thật dơ hoi, liền hung hăng buông tay nha hoàn kia ra, quở trách Nê Thu nói:

“Sao không nói sớm!”

“Ách.. Không phải ta vừa mới nói sao.”

“Tránh ra!”

Hồ Tam Nương bước qua hắt, hướng Thủy Nhan đi tới, tinh tế xem xét khí sắc, thấy không thiếu tay chân, trên mặt tuy có máu, nhưng không có vết

thương, trong lòng âm thầm giằng căng thẳng, con gà đẻ trứng vàng không có vấn đề gì, trong lòng cũng thoải mái hơn, chỉ là nhìn vào Hắc bà đang nằm trên đất, lông mày không tự chủ nhíu lại.

Bà ta ngồi xổm xuống, nhìn máu tươi đã đông lại trong lỗ thủng, trong lòng thất kinh,

“Cái này không phải là bị lợi khí gây thương tích, thật là giống như bị cái gì đó chọc vào lấy tim ra.”

Nghĩ đến đây, bà ta nhìn Thủy Nhan đang hôn mê, thấy ở đây máu văng ra rất nhiều, trông thấy Thủy Nhan không hề có động tĩnh, mới nhích lại gần.

Nê Thu thấy kỳ quái hỏi:

“Làm sao vậy?”

Bà ta hướng về hắc ngoắc ngoắc,

“Người đến đây nhìn xem, lỗ thủng ở ngực Hắc bà này rốt cục là do cái gì làm ra?”

“Không phải là do đao sao?”

Hồ Tam Nương đá hắc,

“Ngu ngốc, đao có để lại vết như vậy sao?”

Nê Thu tiến đến nhìn kỹ, lỗ thủng này rất kỳ quái:

“Đúng vậy, cái lỗ này nhìn không giống như là đao gây ra, trái tim giống như bị cái gì đó lấy ra ...”

Hắc ta cẩn thận nghĩ, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

“Chẳng lẽ ... Đây là do người lấy ra sao?”

“Chỉ dùng tay để lấy...”

Nê Thu cùng Hồ Tam nương đồng thời há miệng, hai người trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, đem ánh mắt hướng về người đầy máu nằm trên giường chính là Thủy Nhan, lại đem tâm mắt hướng về hai tay Thủy Nhan, hai tay bị trói, ở trên chỉ có chút máu.

Hồ Tam Nương nhìn xong lắc đầu nói:

“Không phải là nàng ta, trên tay không có vết máu.”

“Nhưng vì cái gì mà Hắc bà chết ở trên giường?”

Nê Thu vò đầu.

Hồ Tam Nương lấy tay đánh hắc,

“Đồ ngốc này, nếu thực sự là nha đầu này, thì sao có thể để cho chúng ta bắt?”

Nê Thu nghe xong lời của bà ta cảm thấy có lý, vội gật đầu:

“Àn, lão Đại nói đúng, nha đầu này làm sao có thể chịu a...”

“Nhưng đây là vấn đề... Nếu không phải nàng ta thì là ai, dám đến Đào Hoa lâu giết người, hơn nữa vì cái gì lại ra tay với Hắc bà?”

Nê Thu lại hỏi.

Trong lúc nhất thời, Hồ Tam Nương cũng không nghĩ ra, bà ta suy nghĩ, nói với Nê Thu:

“Chạy nhanh, gọi người thu thập nơi này lại, cho người trong lâu cùng các huynh đệ phải kiểm tra từng góc, ta đi nói cho Cửu gia một tiếng.”

“Thì ra nơi này tên là Đào Hoa lâu ...”

Thủy Nhan đã tỉnh lại còn giả bộ hôn mê thầm nghĩ trong lòng.

Chương 24: Nguyên Nhân Cái Chết Của Hắc Bà

Trong mơ hồ, Thủy Nhan chỉ cảm thấy một hương vị nào đó tràn ngập trong mũi, nàng theo bản năng lấy tay lau lau mũi bởi vì mùi vị đó khiến nàng không thoải mái, khi bàn tay va chạm vào khuôn mặt trắng nõn, mùi vị kia càng thêm khó chịu.

Ý thức bỗng chốc quay trở lại, nàng đột ngột mở hai mắt, chỉ cảm thấy có cái gì đó dính dính ở trên mặt và mắt, nhớ nhộp nhộp dính dính, nàng muốn dùng tay lau đi, lại phát giác ra cả người đau đớn ghê gớm, xương cốt ở trong người cũng mỗi lúc khiến cho một người từ trước đến nay có thể chịu đau gỏi như nàng cũng bắt gặp phải nhủ này.

Vào giờ phút này, trên mặt đột nhiên có người chà chà, rất nhẹ, rất ôn nhu cũng rất cẩn thận, dần dần phạm vi rộng ra cả mặt, Thủy Nhan đoán rằng người đó đang giúp nàng rửa mặt, không có ác ý với nàng, liền thả lỏng thân thể mặc kệ cho người nọ lau.

Mí mắt bị dính rất cục cũng có thể mở ra, nàng mở mắt ra chậm rãi để thích ứng với ánh sáng, đang buồn bực vì sao Hắc bà không động thủ tiếp, chỉ thấy một nha hoàn đang lau người cho mình.

Sắc mặt nàng ta trắng bệch, hai mắt bị mù nhắm liên tục vì sợ hãi, tuy rằng người run rẩy nhưng cố gắng kiềm chế nhẹ nhàng lau cho Thủy Nhan.

Đợi khi Thủy Nhan thấy rõ phía sau, mới phát hiện thì ra cái mùi tanh hôi vô cùng kia chính là máu, không biết máu kia từ đâu mà có, nàng lẳng lặng quan sát nha hoàn đang bên cạnh, nàng ta rõ ràng sẽ không làm gì bất lợi đối với mình.

“Ngươi định làm gì ta?”

Thủy Nhan mở miệng hỏi nha hoàn kia, khóe mắt đột nhiên lại thoáng thấy một người nằm ở trên mặt đất, nàng có chút khó hiểu, liền thấy trên mặt đất chính là Hắc bà, hơn nữa từ lỗ thủng ở ngực lộ ra một miếng thịt, tình thế nhìn lại thì thấy chính là trái tim, Thủy Nhan trong lòng hoảng sợ,

“Là ai đã giết bà ta?”

“Có người đã đến nơi này?”

Trực giác của Thủy Nhan cho thấy hai nha hoàn này có thể nghe được mình nói, không phải là thật sự điếc.

Câu hỏi của nàng có đúng không, hai nha hoàn này không thêm để ý, chỉ là bởi vì Thủy Nhan tỉnh lại không có làm gì lộn xộn, hai người liền bớt lo lắng.

Thủy Nhan thấy thế trong lòng buồn bực, không rõ là đã xảy ra chuyện gì, càng không rõ nha hoàn này muốn làm gì, nhưng cả người cảm thấy vô lực, đối với việc mà hai người kia đang làm nàng cũng không làm nổi, đành phải mặc cho nha hoàn kia dùng khăn lau cho mình.

Lúc trước rõ ràng tiểu nha hoàn này còn run rẩy mà giờ cảm giác được sự bình tĩnh của Thủy Nhan, liền từ chỗ xô nhà lần mò đi tới, nàng lại thử thăm dò cầm tay Thủy Nhan, thấy Thủy Nhan cũng không có giẫy dụa, liền gấp gấp nắm chặt, tựa như là đã bắt được cọng rom cứu mạng, mà đôi mắt vô thần bỗng chốc chảy ra nước mắt.

Nhìn thấy lệ quang từ trong mắt chảy ra kia, Thủy Nhan tâm vốn cứng rắn đột nhiên dao động trùng xuống, đối với hết thảy việc các nàng đã làm trước đây, giờ khắc này lại khiến nàng có xúc động muốn tha thứ, nhưng cái từ này, nàng cảm thấy rằng đúng là không nên xuất hiện ở bên trong từ điển của mình...

Từ trong lệ quang kia, nàng tựa hồ đọc ra rằng hai người này cực kỳ cần sự trợ giúp, liền cầm tay viết lên mấy chữ,

“Ngươi... Nghĩ muốn ta giúp các ngươi?”

Nha hoàn kia lập tức gạt đầu, sau đó nước mắt tựa như mưa rơi nhìn không được mà tuôn ra.

Thủy Nhan cảm giác rất buồn cười, chính mình còn đang nằm cứng ở đây, cả người đều không thể nhúc nhích, hai người này không ngờ lại nghĩ muốn nàng giúp đỡ, thật sự là quá mỉa mai...

Nàng nhẹ nhàng rút tay ra, lại ở trên mu bàn tay viết:

“Ta không thể giúp được các ngươi, bởi vì chính bản thân ta, ta cũng không giữ nổi!”

Nha hoàn kia vội xua tay, sau đó chỉ vào thi thể Hắc bà trên mặt đất, lại chỉ vào Thủy Nhan, tựa như ý tứ là nói, Hắc bà chính là bị Thủy Nhan giết chết!

Điều này khiến Thủy Nhan vô cùng kinh ngạc, nàng có chút không tin lắc đầu, lại viết

“Làm sao có thể? Lúc ấy ta hôn mê..”

Nha hoàn kia vội vàng lo lắng xua tay, lại làm động tác cùng giống trước, nha hoàn cao hơn một chút kia vẫn cúi đầu làm việc, nàng đem tay Thủy Nhan lau khô, lại kỳ quái dính một chút máu chưa khô ở trên mặt đất vẩy lên mu bàn tay Thủy Nhan, động tác lưu loát không giống như người mù chút nào.

Lúc này Thủy Nhan cũng không để ý tìm hiểu nàng ta vì sao lại làm như vậy, chỉ có lẳng lặng nhìn xem tiếp theo nàng ta muốn làm cái gì.

Chỉ thấy nha hoàn kia ngừng lại, đem cái khăn vừa lau rửa kia cẩn thận đút vào túi áo trong người, tựa như là muốn bọc lại giấu nó đi.

Nha hoàn này làm một loạt động tác, rõ ràng chính là vì nàng mà che giấu mọi việc, Thủy Nhan trong lòng hoảng hốt,

“Chẳng lẽ ... Hắc bà này thật sự là do ta giết?”

Đúng lúc này, hai nha hoàn kia đột nhiên khẩn trương đi tới góc nhà, ngồi xổm xuống, cả người lại bắt đầu run rẩy, Thủy Nhan đang cảm thấy kỳ quái, chợt nghe vài tiếng bước chân rất nhẹ nhàng, liền hiểu được, thì ra là có người đang đến đây.

Thủy Nhan lập tức nhắm hai mắt lại, dùng sức chuyển động đầu quay lại gương mặt dính máu, khôi phục dáng vẻ hôn mê.

Qua một lúc chợt nghe thấy Nê Thu hô nhỏ, không bao lâu, Hồ Tam Nương liền đến, khi nghe xong lời nói của Hồ Tam Nương cùng Nê Thu, trong nội tâm nàng liền thất kinh, đủ mọi loại dấu hiệu đều cho thấy, Hắc bà chết khẳng định là liên quan tới nàng, nhưng vấn đề là ... Minh như thế nào có năng lực giết Hắc bà? Hơn nữa khiến Hắc bà bị thê thảm như thế?

Thủy Nhan tận lực bình tĩnh lại, nàng bắt đầu hồi tưởng lại những điều trước khi mình hôn mê...

Khi đó nàng nghe thấy Hắc bà nói muốn kiểm tra thân thể mình, muốn nhìn cái kia có còn hay không, nàng hồi tưởng lại dường như đã từng có người nói với mình về vấn đề kia, mà khi ngón tay thô ráp của Hắc bà đi vào, nàng cảm thấy rất tức giận, sau đó đầu rất đau, tiếp theo dường như có đưa tay xuống, mơ mơ hồ hồ nắm phải cái gì đó nóng hổi, khó chịu nàng liền dùng sức kéo một cái, liền cảm thấy tất cả xung quanh biến thành thế giới màu đỏ, sau đó thì hoàn toàn không biết gì nữa...

Nghĩ đến đây, Thủy Nhan cho ra kết luận: nếu không có gì bất ngờ, Hắc bà chết chắc là do chính mình gây ra, nhất là cảm giác đụng đến thứ nóng hổi kia, hình như là tim của bà ta.

Nhưng nàng như thế nào có năng lực khi đang bị trời đem đoạt tim của bà ta?

Khi mình bạch Hắc bà là bị mình giết, Thủy Nhan không có kinh hoảng, càng không sợ hãi, coi như bản thân chỉ giết một con ruồi, phản ứng như vậy khiến nàng kinh ngạc không hiểu nổi, theo như lúc này nàng biết, chuyện giết người như vậy, bất kể là nam hay nữ, đều là một chuyện kinh khủng, mà sao phát sinh đối với nàng, lại như bình thường.

Trái ngược lại, nàng cao hứng đưa ra kết luận, nàng không phải nữ nhân thanh lâu.

Thử hỏi, nữ tử thanh lâu nào có bản lĩnh như vậy chứ?

Nhưng nghĩ tới đây, Thủy Nhan lại rối bời,

“Nếu ta không phải nữ nhân thanh lâu, thế thân phận của ta là gì? Vì sao ngay cả giết người cũng không sợ?”

Giải quyết được một vấn đề, lại xuất hiện nhiều vấn đề khác, nàng khẽ cảm thán,

“Rốt cuộc ta là ai?”

Đúng lúc này, nàng lại từ trong lời của Hồ Tam Nương cùng Nê Thu biết được tên địa điểm mà mình bị tống giam, đây là nơi Tử Hạ khiến nàng phải đến làm một việc.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tiểu Ách cùng Ách muội

(Ách: câm)

Thủy Nhan nhắm mắt lại, nghe thấy thanh âm thu thập một hồi, có người tới đem thi thể Hắc bà ra ngoài, trong thời gian đó không có kẻ nào phát ra một tiếng nói, chỉ có tiếng thu thập lách cách, Thủy Nhan phỏng đoán rằng có lẽ mấy người làm việc này đều đã bị biến thành người điếc.

Nàng nghĩ tới hai nha hoàn kì quái kia, các nàng hai mắt đã mù, lại còn điếc, trước đó bởi vì muốn đào tẩu đã chọc giận Hồ Tam Nương, liền bị biến thành tàn phế, vốn hai người đã tuyệt vọng, không ngờ lại nhìn thấy nàng có thể giết chết Hắc bà, hết như trong tối thấy được ánh sáng, không cần suy nghĩ mà chạy đến.

Mà hai người đó lại vì nàng mà che giấu, quả thật là đã cứu nàng, nếu không, chỉ sợ Hồ Tam Nương sẽ khiến nàng sống không không dễ dàng, nhất định sẽ phòng bị với nàng, sự tình mà mình đã đáp ứng với Từ Hạ có lẽ không làm được.

Đúng lúc này, một cỗ hơi nóng ập tới mặt nàng, nếu không phải cả người nàng đang vô lực, chỉ sợ sẽ lập tức tránh xa ra, như vậy thì tất sẽ bại lộ rằng nàng bây giờ chỉ là đang giả vờ hôn mê mà thôi, ở trong lòng căng thẳng, nghĩ đến những người này không biết sẽ làm gì, rồi nàng chỉ thấy một chút nước ẩm cùng khăn mặt, trong lòng liền hiểu ra là họ muốn lau rửa cho mình.

“Dẫn tiểu Ách cùng Ách muội đi, mang các nàng đến phòng của ta.”

Thanh âm của Nê Thu từ trong căn phòng im ắng vang lên, giờ phút này Thủy Nhan mới biết được, thì ra 2 nha hoàn kia tên là Tiểu Ách cùng Ách Muội.

Sau đó lại nghe thấy giọng của Nê Thu phân phó nói:

“Làm cho nàng ta sạch sẽ, một lúc nữa gọi Ách muội đến chỉ cho nàng ta cách ăn mặc!”

Thủy Nhan trầm nghĩ:

“Hai nha đầu kia đều là người điếc, còn có thể chỉ cách ăn mặc?”

Đương nhiên nghi vấn của nàng sẽ không có ai trả lời, nơi này lại đắm chìm trong im lặng, ngoại trừ tiếng Nê Thu nói chuyện cùng tiếng thu dọn phòng lách cách.

Mà mấy người thu thập này có thể nghe thấy Nê Thu nói, thì ra người này chưa bị điếc, thính lực vẫn còn, hai người tiểu Ách cùng Ách muội thật là đã chọc giận Hồ Tam Nương, nếu không như thế nào sẽ bị biến thành vừa mù vừa điếc.

Đối với sự tình của người khác, Thủy Nhan phát hiện ra mình không hề quan tâm, cũng không có hứng thú, nhưng hai nha hoàn này đã giúp nàng, nàng ghét nhất chính là thiếu nợ nhân tình người ta, nợ nhân tình với Triệu Vũ Quốc cũng đã khiến nàng phiền lòng không thôi, hiện tại lại thiếu nợ nhân tình hai nha đầu này, thật sự là phiền não.

Nhưng mặc dù là như vậy, nàng sẽ không trốn tránh, nàng đã hạ quyết tâm, chỉ cần mình có thể đi ra sẽ nhất định cứu hai nha đầu kia cùng ra!

Vào lúc này, đột nhiên nàng ngửi mùi hương dị thường, nhưng cảm giác buồn rầu đau đớn lại giảm bớt không ít, nàng biết rằng có người đang dùng dược khiến nàng tỉnh lại, Thủy Nhan lập tức hiện ra dáng vẻ tỉnh lại, chậm rãi mở hai mắt, lúc này phần lớn ánh sáng chiếu vào mắt khiến 2 mắt nở khó chịu, nàng liền lấy tay che mắt lại, bây giờ mới biết được rằng mình đã có thể cử động.

Đợi một lúc chậm rãi thích ứng với ánh sáng, nàng liền trông thấy Nê Thu đang đứng ngay tại bên giường mặt cười mà lòng không cười hỏi thăm:

“Ngươi cũng thật là lợi hại, có thể giết được cả Hắc bà.”

Thủy Nhan khẽ mở to mắt, làm ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng lập tức lại khôi phục vẻ lạnh nhạt, bình tĩnh nói với Nê Thu:

“Hắc bà chết có liên quan gì tới ta?”

“Không liên quan gì đến ngươi, chẳng lẽ là hai nha hoàn đã tàn phế giết chết sao?”

Thủy Nhan biết, Nê Thu này hoài nghi mình, liền giả bộ nhớ lại những sự tình đã trải qua, nhún mày nói:

“Ta chỉ nhớ Hắc bà cho ta ngửi cái gì đó, lúc ấy cảm thấy người vô lực sau đó trước mắt tối sầm, không biết lúc đó có chuyện gì đã xảy ra nữa.”

“Thật sự là như vậy?”

“Vậy ngươi cảm thấy còn có thể như thế nào? Chẳng lẽ ta có năng lực giết chết Hắc bà?”

Về mặt Thủy Nhan mất kiên nhẫn, giống như cảm thấy vấn đề này của Nê Thu rất nhàm chán.

Tên Nê Thu là một người từng trải, hẳn một bên hỏi Thủy Nhan, một bên âm thầm quan sát ánh mắt cùng sắc mặt của nàng, thấy Thủy Nhan từ đầu đến giờ vẻ mặt bình tĩnh, cũng không có hoài nghi Thủy Nhan nữa, dù sao, như lời nói của Hồ Tam nương, nếu là nàng có năng lực giết Hắc bà thì sao lại dễ dàng bị bắt tới đây?

Trừ phi có nguyên nhân gì khác, nghĩ đến đây, Nê Thu giật mình, dò xét Thủy Nhan, trong lòng thầm nghĩ,

“Nếu nàng cố ý bị bắt thì sao chứ?”

Nhưng nghĩ lại, hẳn lại đánh mất ý niệm này ở trong đầu, theo hẳn biết từ Hồ Tam Nương, ngay từ đầu chính là Hồ Tam Nương trêu chọc Thủy Nhan trước, Thủy Nhan căn bản là không có mục đích tiếp cận Hồ Tam Nương từ đầu.

Nghĩ đến đây, Nê Thu không hề hoài nghi Thủy Nhan, dù sao Hắc bà chết thật sự quá quý dị, lấy tay cắm vào ngực moi tìm ra, cái này cần thủ pháp cực kỳ nhanh và lực cánh tay mạnh mẽ, mà lực cánh tay này, nếu không phải võ công cao cường thì không thể làm được.

Bỏ đi hoài nghi với Thủy Nhan, Nê Thu cẩn thận xem xét gương mặt đã lau khô của Thủy Nhan, giật mình,

“Nữ nhân nàykhông chỉ là xinh đẹp bình thường ...”

Nhìn thấy vẻ mặt thuần khiết của Thủy Nhan, đôi mắt to sáng, môi anh đào nhỏ nhắn, khuôn mặt trắng mịn, có vẻ đẹp của thiên nhiên, như Dao Trì tiên nữ mặc “thất thái chi y” (áo bảy màu), vẻ xinh đẹp còn mang theo khí chất cao ngạo của quý tộc, không nhiễm bụi trần, tiêu dao tự tại, Nê Thu liền cảm giác trong tâm dậy sóng, trong lòng có chút ngứa ngáy, nhưng hẳn chính là người thông minh, biết món hàng này đêm nay nhất định là sẽ được bán đi, hẳn không dám làm ầu, chỉ dám ngắm nàng cho đỡ nhện ...

Thủy Nhan cả người không còn đau đớn như vừa rồi, cũng không suy yếu vô lực nữa, miễn cưỡng bước xuống giường.

“Bây giờ các ngươi định mang ta đi đâu?”

Nàng dò hỏi Nê Thu.

Nê Thu hướng phía nàng đến gần một chút, mặc dù trên người nàng còn mùi máu tươi nồng đậm, nhưng thấy sắc đẹp trước mặt thì cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ thấy hẳn ta không hề có hình dáng hung ác, ngược lại cười đến mức mắt híp tịt, cười ha hả nói

“Cứ gấp gáp rời nơi này như vậy, ta thật luyến tiếc a...”

Thủy Nhan thấy hẳn thần sắc khác thường, lại đi đến sát vào mình, trong lòng lập tức cảm thấy cực chán ghét, lạnh lùng đối với hẳn:

“Ngươi tốt nhất dịch xa khỏi ta một chút, bằng không ta sẽ cào vào mặt mình.”

Dứt lời, Thủy Nhan nhanh nhẹn gỡ cây trâm từ trên đầu xuống, nhắm ngay khuôn mặt trắng nõn mềm mại của mình, chỉ cần thoáng cái sẽ có một vết thương xấu xí xuất hiện.

“Đừng, bà cô của ta ơi, xem như ngươi lợi hại, ta liền đứng cách xa ngươi!”

Nê Thu đã gặp qua nhiều loại tàn nhẫn, nhưng chưa có gặp qua loại tàn nhẫn không muốn sống, nữ nhân yêu quý nhất chính là diện mạo của mình, nữ nhân trước mặt này vì để bản thân không bị khinh bạc, dám dùng cách rạch mặt để uy hiếp hẳn, mà hẳn ta hiểu rõ, nếu có chuyện gì với nữ nhân này, mình chắc chắn sẽ bị lộ da. Chuyện này hẳn từng gặp qua.

Giờ phút này Nê Thu nghĩ đến từng có tên thủ hạ làm bị thương cô nương đã treo biển hành nghề, Hồ Tam Nương liền ra lệnh lột da hẳn, lúc ấy tên kia kêu gào rất thảm thiết, đến bây giờ hẳn vẫn còn nhớ rõ, nghĩ đến đây tà niệm liền vụt bay toàn thân lạnh toát, ý nghĩ cũng biến đi.

Vì để bản thân mình không bị sắc đẹp của Thủy Nhan mê hoặc, hẳn lùi lại ra cửa, đứng ở cửa nói với Thủy Nhan:

“Chờ một chút, sẽ có người giúp ngươi chuẩn bị y phục, nghiệm thân, ngươi chỉ cần làm theo là được, chạng vang ta sẽ đến đưa ngươi đi.”

Thủy Nhan nhú mày, trong lòng thầm nghĩ

“Lại là kiểm tra, vạn nhất lại phát sinh chuyện đó thì làm thế nào?”

Lo lắng này rất nhanh liền được tiểu Ách cùng Ách muội giải quyết, nghĩ rằng Hắc bà ngày thường mang theo hai nàng, các nàng cũng hiểu được kỹ thuật, hiện tại Hắc bà đã chết, cách ăn mặc cùng kiểm tra thân thể lại rơi vào hai người này. Nếu là hai người này, các nàng nhất định sẽ không làm chuyện giống như Hắc bà.

Trong phòng còn có hai nha hoàn khác, cũng đều không thể nói chuyện, nhưng lại có thể nghe, Thủy Nhan nói với một người:

“Có thể lấy nước tắm rửa cho ta không?”

Nha hoàn kia đột ngột ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn Thủy Nhan, trước kia có gặp qua các vị cô nương tới đây, nếu không phải khóc lóc thì là đòi tự sát.

Cũng không ngờ, cô gái đẹp như thiên tiên này lại đưa ra yêu cầu tắm rửa, có điều đã thấy qua nhiều chuyện lạ, liền lập tức cùng một nha hoàn khác bê thùng nước ấm đi vào.

Buồng thùng nước xuống, phòng cũng đã dọn dẹp sạch sẽ, trong không khí mùi máu tươi cũng đã nhạt đi không ít, người ngoài cũng đều đi rồi, chỉ còn lại 2 người tiểu Ách cùng Ách muội, các nàng lần mò đi tới bên người Thủy Nhan, tiểu Ách ghé tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, xác định xung quanh không có người nàng mới nắm tay Thủy Nhan viết:

“Ta gọi là Tướng Hàm Doanh, kia là tỷ tỷ của ta Tướng Mộng Nhược, chúng ta là con gái của tả thừa tướng Tướng Kiền, nếu người có thể đi ra ngoài xin hãy giúp chúng ta mang phong thư này đi...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Đẹp, làm sao mà giấu!

Tiểu Ách đem thân phận mình và tỷ tỷ nói hết cho Thủy Nhan biết, mặc dù bên ngoài tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng thì rất kinh ngạc.

Theo lời của Tướng Hàm Doanh thì hai người bọn họ chính con gái của Tể tướng Nam Quốc. Nhưng biểu hiện bình tĩnh của Thủy Nhan y như là chuyện bình thường như gió thoảng mây bay, chẳng có chút kinh ngạc nào. Trước mặt Thủy Nhan là hai người con gái của Tể tướng đương triều mà nàng chẳng có một chút kinh ngạc hoặc nghi ngờ gì, phản ứng này thật sự là vượt quá tưởng tượng của Tướng Hàm Doanh.

Có điều nàng ta không biết Thủy Nhan là một người mất trí nhớ, những gì nàng biết đều là học được sau khi tỉnh dậy. Mặc dù nàng cố gắng hấp thu bất kỳ tri thức nào nhưng cũng không thể bù vào lỗ hổng trong trí nhớ được.

Ví dụ như: Nàng chẳng có khái niệm gì đối với hai từ “Tể tướng”, thậm chí lúc này Thủy Nhan còn đang cảm thấy bức mình, cảm thấy cái tên “Tể tướng” của cha cô bé Tướng Hàm Doanh kia rất kỳ quái, còn thầm nghĩ: “Không lẽ đây là tên cái nghề kiếm sống của phụ thân họ sao?”

Thủy Nhan nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tướng Hàm Doanh, cảm thấy kỳ quái, vội vàng viết lên tay của Tướng Hàm Doanh:

"Làm sao vậy?"

Tướng Hàm Doanh đang ngăn người vội vàng gấp gấp xua tay. Nàng vốn đang thấp thỏm lo âu nay thấy biểu hiện của Thủy Nhan vượt quá phản ứng của người bình thường, trong lòng cảm thấy vững vàng hơn.

Nàng lý giải việc Thủy Nhan lặng im không nói là do Thủy Nhan bình tĩnh trước danh lợi, người như vậy có thể gọi là quân tử được rồi. Mà Thủy Nhan là một người con gái cũng có tấm lòng như vậy, Tướng Hàm Doanh tin chắc rằng cô gái thần bí và lợi hại này có thể cứu thoát chị em nàng.

Thủy Nhan cảnh giác nhìn bốn phía, sau khi không phát hiện có người đi tới mới viết lên tay của Tướng Hàm Doanh:

“Nếu ta có thể thoát ra thì nhất định sẽ cứu các người. Còn việc mang tin thì miễn, bởi vì ta chắc chắn sẽ không tìm ra được phụ thân của các người. Bởi vậy ta đáp ứng cứu các người trốn ra ngoài thôi được không?”

Nghe rõ được ý tứ của Thủy Nhan, đôi con ngươi mờ đục của Tướng Hàm Doanh tựa như sáng lên một chút. Nàng cảm cắt lấy bàn tay của Thủy Nhan rồi đặt nó trước ngực, tựa hồ như có nhiều điều muốn nói. Nhưng Thủy Nhan chỉ nghe được mấy tiếng “A... A...” khàn khàn, vừa chối tai lại vừa hết sức thống khổ.

Nàng nhú mày vội vã bịt miệng Tướng Hàm Doanh lại, tay thì viết:

“Ta có thể thoát, các người cũng có thể thoát mà!”

Tướng Mộng Nhược đang đứng bên cạnh cũng có chút vội vàng, tựa như nàng biết được nội dung trao đổi giữa em gái mình với Thủy Nhan. Khóe miệng nàng còn mang theo một tia cười nhạt, nàng tuy hai mắt không thấy gì nhưng động tác tay rất linh hoạt khác hẳn bộ dáng đờ đẫn khi lần đầu gặp Thủy Nhan.

Tuy là lần đầu gặp được hai tỷ muội này nhưng trong lòng Thủy Nhan cũng đã sinh ra sự kính nể, hai mắt thì mù, hai tai bị điếc, hơn nữa cũng không thể nói chuyện, bị tra tấn tàn khốc như vậy không ngờ lại không thể xóa đi khát vọng tự do của hai tỷ muội họ. Từ khi nàng tỉnh lại đến nay thì những người nàng kính nể rất ít. Nhưng hiện giờ hai tỷ muội họ lại chiếm được sự kính nể của nàng, càng làm nàng thêm quyết tâm phải cứu thoát hai tỷ muội họ.

Trong lúc Thủy Nhan đang lặng người đi thì Tướng Mộng Nhược đã làm xong công việc trang điểm, bắt đầu thay y phục cho nàng. Thủy Nhan chỉ cảm thấy đôi tay mảnh khảnh lạnh lẽo kia có chút sần sùi, nhưng lại linh hoạt dị thường, hơn nữa hai tỷ muội họ phối hợp thật sự không chê vào đâu được.

Tướng Hàm Doanh xe lỏng mặt cho Thủy Nhan, động tác thành thạo lưu loát vô cùng. Tuy đây là lần đầu tiên Thủy Nhan “xe lỏng mặt” nhưng cũng chỉ

thấy hơi rất một chút. Sau đó tỷ tỷ cô ta là Tường Mộng Nhục bắt đầu bôi mặt, thoa phấn, vẽ lông mi, bôi son. ... Không ngờ mọi việc không có một chút khuyết điểm. Ngay lúc Thủy Nhan còn đang kinh ngạc thì muội muội Tường Hàm Doanh tuy không nhìn thấy đường nhưng lại thuần thục dùng mấy mảnh ngọc nhỏ như vảy cá chép dán thành hình hoa mai 5 cánh trên cái trán bóng mượt của Thủy Nhan.

Khi Thủy Nhan còn chưa thoát khỏi sự kinh ngạc trước tài nghệ của hai tỷ muội họ thì công việc trang điểm đã hoàn thành. Đến khi nàng mặc xong bộ áo gấm hoa mỹ, nhìn bóng mình trong chiếc gương đồng thì có cảm giác ngây ngốc.

Về việc xấu đẹp như thế nào thì nàng hoàn toàn không có một chút khái niệm nào, hơn nữa cũng chưa từng chú ý đến vấn đề này. Vậy mà sau khi trang điểm, nhìn bản thân trong tấm gương đồng cũng không tránh khỏi hoa mắt ngạc nhiên.

Chỉ tiếc là hai tỷ muội họ không nhìn thấy được gì, muội muội Tường Hàm Doanh cầm tay nàng lên rồi viết:

“Ngươi có thích đoá hoa mai này không?”

Thủy Nhan viết trả lời:

“Vẽ rất đẹp. Có điều ngươi trang điểm cho ta đẹp đến vậy thì có ổn hay không?”

Tường Hàm Doanh lắc đầu, tay nàng lại viết:

“Không ổn, có điều nếu chúng ta không trang điểm cho ngươi thật thẹn thì không cần ngươi cứu nữa, mà Hồ Tam Nương cũng sẽ đưa chúng ta đi, đi ra khỏi chỗ này, đi đến một chỗ còn khủng bố hơn...”

“Đi đâu?”

“Chuồng cò.”

Nói nghe thấy cái tên này Thủy Nhan liền giật mình. Lúc nàng hôn mê thì tên tay sai Nê Thu của Cửu gia phái người đem Từ Hạ vắt vào nơi mang tên “Chuồng cò” này. Nàng hỏi lại:

"Chuồng cò" là nơi như thế nào?"

Tường Hàm Doanh đang muốn trả lời, Tường Mộng Nhục đột nhiên liền kéo ống tay áo của nàng. Hai tỷ muội lập tức cúi đầu đứng qua một bên. Thủy Nhan biết ngay hai tỷ muội đã cảm thấy có người đang đến gần họ.

Nàng xoay người giả bộ soi gương, nâng chiều lên lối qua cửa sổ chiếu lên tấm gương đồng, khiến nàng không khỏi hí hóp mắt lại.

Đột nhiên trong đầu nàng thoáng hiện lên một cảnh tượng, hình như nàng cũng có lúc ngồi trước gương đồng như vậy, sau đó im lặng để người ta trang điểm cho mình.

Người trong chiếc gương đồng kia đang được vẽ lông mi, sau đó được thoa một lớp son lên miệng. Cảnh tượng khiến nàng cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm. Trong đầu nàng linh quang chợt lóe, nàng thấy được bốn phía xung quanh đều là màu đỏ. ... Một màu đỏ hoa lệ.

Khi những hình ảnh hỗn loạn đang xuất hiện trong đầu Thủy Nhan thì Nê Thu đã đến, hần đứng trước cửa ho khan vài tiếng:

"Khụ khụ khụ..."

“Hiện giờ ta phải đi theo ngươi?”

Thủy Nhan chẳng thèm quay đầu nhìn mà hỏi luôn.

“Đi thôi, đến lượt ngươi rồi!”

Nê Thu cố gắng không nhìn vào dáng người thướt tha trong phòng kia, để tránh việc mình không chế không được lời nói và việc làm.

Thủy Nhan biết rõ Nê Thu sẽ dẫn mình đến chỗ nào, cũng biết là hần sẽ đem mình đến buổi đấu giá. Nhưng nàng lại không cảm thấy sợ hãi, thậm chí khi nàng đứng dậy thì Tường Mộng Nhục không kìm chế được mà khẽ kéo tay nàng. Khi đó nàng cảm thấy thân thể Tường Mộng Nhục cũng đang run rẩy, nhưng nàng chỉ nhẹ nhàng nắm tay cô ta rồi đứng lên.

Sắp sửa đối mặt với cái gì phía trước thì Thủy Nhan cũng không rõ ràng lắm, nhưng nàng hiểu rõ một việc, chính là giờ phút này nàng cần làm cái gì, cần xử sự ra sao đối với kẻ khác thì Từ Hạ đã nói rõ rồi.

Đối với việc Từ Hạ có thể cứu thoát nàng ra hay không thì nàng không thể khẳng định, nhưng chuyện nàng đã đáp ứng với hần thì nhất định nàng sẽ làm được. Những chuyện hần nói tuy nàng không hiểu rõ, nhưng Thủy Nhan biết được chỉ khi nào nàng thực hiện được lời hứa với hần thì mới có thể cứu ra đôi tỷ muội này.

Vài tia nắng cuối cùng của hoàng hôn rớt cuộc cũng chiếu tới mặt Thủy Nhan, đôi con ngươi vốn bình tĩnh cũng lấp lánh ánh sáng. Nếu có kẻ trước đây không mê muội trước sắc đẹp của Thủy Nhan, thì giờ phút này kẻ đó mà nhìn thấy vẻ thánh khiết pha lẫn hấp dẫn của nàng, sẽ cam tâm tình nguyện phủ

phục dưới chân nàng!

Trong nháy mắt này Nê Thu đã có ảo giác, hắn cảm thấy đứng trước mặt mình không phải là một tù nhân, mà giờ phút này Thủy Nhan như vị Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm. Nhưng nhìn thấy được vẻ băng lãnh trong ánh mắt nàng thì hắn không khỏi rùng mình, cũng tự giác cúi gầm mặt xuống.

“Ngươi biết ta mang ngươi đi đâu không?”

Thủy Nhan nhìn về phía tia nắng sắp biến mất kia mà không thèm nhìn hắn lấy một cái:

“Tóm lại là chẳng phải chỗ tốt gì, hoặc là không có chuyện gì tốt, ít nhất đối với ta là như vậy!”

“Ách...”

Nê Thu bị câu trả lời của nàng làm cho nghẹn họng. Nhưng dù hắn có tức giận hơn đi nữa, một khi nhìn thấy vẻ mặt của nàng thì cục tức có lớn cỡ nào cũng tự nhiên biến mất. Hắn chỉ cảm thấy sự hưởng thụ từ những lời nhục mạ của nàng...

Thủy Nhan cũng chẳng xem trọng cái ánh mắt mê luyến của Nê Thu. Trên đường đi chỉ một mực im lặng, mới nhìn có vẻ thấy nàng lơ đãng không chú ý gì, nhưng thực tế nàng đang quan sát chung quanh một cách tinh tế, nhớ kỹ từng đoạn đường, từng khúc ngoặt. Khi họ đến gần một cái giếng thì Nê Thu đột ngột dừng lại.

Chỉ thấy Nê Thu quay đầu lại dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn vào Thủy Nhan. Ánh mắt mang theo tiếc hận cùng một tia quyến luyến, nhưng lại có sự hỗn loạn lẫn tàn nhẫn. Cuối cùng hắn cắn răng một cái nói với Thủy Nhan:

"Đi theo ta!"

Chỉ thấy hắn xoay xoay cái chậu hoa được đặt bên thành giếng. Cách một tiếng, cách giếng khoảng năm bước mặt đất bỗng nứt ra, từ từ xuất hiện một cái thềm đá. Từ trên nhìn xuống thấy lấp lờ ánh lửa, xem ra đây là cửa vào một căn hầm ngầm.

"Vào đi, bên trong sẽ có người nói cho ngươi làm gì kế tiếp."

Nê Thu dời ánh mắt rời khỏi người Thủy Nhan rồi cắn răng nói.

Thủy Nhan không chút do dự theo bậc thang đi xuống. Nê Thu cũng không đi theo mà chỉ nhìn vào bóng lưng đang dần dần biến mất của Thủy Nhan, trong lòng hắn không ngờ lại có cảm giác buồn bã vô cớ.... Cái cảm giác này cho đến một khắc trước khi chết hắn mới hiểu được, thì ra trái tim của mình đã đi theo hình bóng đó....

Đối với sự chuyển biến của Nê Thu, Thủy Nhan chẳng có chút để ý gì. Nàng chỉ cẩn thận bước theo dãy bậc thang đi xuống. Đến khi tới được một đoạn đường lát đá thì nàng thấy một cánh cửa đá. Không đợi nàng chờ lâu, cánh cửa đá liền tự động mở ra, một người từ trong đó bước ra.

Thủy Nhan nhìn lại, người đó chính là Hồ Tam Nương.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Đào hoa lâu (P1)

Hồ Tam Nương nhìn thấy Thủy Nhan thì hiện ra một nụ cười khó hiểu:

“Ngươi quả thật là một kẻ trọng tình, sau này tên công tử kia thật sự còn nhớ đến ngươi sao?”

"Ngươi thật sự tha hắn?"

“Hừ, đến giờ mà ngươi vẫn còn hoài nghi sao?”

Hồ Tam Nương tỏ vẻ khinh thường đáp.

“Không phải ta hoài nghi ngươi, mà là ta hoàn toàn không tin ngươi!!”

Thủy Nhan vẫn giữ bộ mặt lạnh như băng, không sợ sệt cầu xin cũng không kinh hoảng, vẻ mặt cứ ung dung như không có gì xảy ra.

Đến giờ phút này mà vẫn nghe Thủy Nhan nói với cái giọng như vậy khiến nụ cười trên mặt Hồ Tam Nương trở thành cứng đờ. Ắt giật mạnh lấy cánh tay Thủy Nhan:

“Được rồi, ta không nhiều lời với ngươi, đi vào!”

Dứt lời, ả đẩy Thủy Nhan một cái. Ngay khi Thủy Nhan sắp sửa đụng vào vách đá, bất ngờ vách đá lại mở ra.

Thủy Nhan bị đẩy vào trong, chân còn chưa đứng vững thì Hồ Tam Nương cũng đã bước theo vào. Lúc Thủy Nhan ngược mặt nhìn lại thì thấy bên trong có rất nhiều cột đá được trạm trổ hết sức hoa lệ, phía trước là một cánh cửa thật to với tám biển “Đào hoa lâu” gắn ở trên.

Chỉ có điều cánh cửa này được đặt lên cao hơn nửa thân người, ai muốn đi vào thật sự cảm thấy khó khăn.

Thủy Nhan trầm nghĩ:

“Thì ra đây mới thật sự chính là “Đào Hoa lâu”, ai mà ngờ được một cái giếng bình thường lại có đường dẫn đến một nơi như thế này chứ?

Chuyện liên quan đến “Thanh lâu” thì từ lúc ở Biệt uyển Thủy Nhan đã tìm hiểu rõ ràng. Nàng đã biết trên đời cái gọi là “Thanh lâu” và mọi việc liên quan đến nó, coi như cũng do công của Ngũ Nhi đã cung cấp đầy đủ thông tin cho nàng.

Ví dụ như là: Trong Thanh lâu ngoài cô nương cùng má mị ra, thì còn có một hạng người gọi là “Quy nô!” – nói tới đây thì cô bé Ngũ Nhi cũng đỏ mặt tía tai rồi – “Nữ nhân trong chốn thanh lâu cả ngày cả đêm đều cùng đàn ông ca hát, khiêu vũ, ngủ với họ.... thậm chí còn có rất nhiều biện pháp để khách làng chơi được “cao hứng” nữa....”

Đương nhiên những lời Ngũ Nhi nói thì không thể tin tưởng hoàn toàn được, dù sao cô nàng vẫn là hoàng hoa khêu nữ, đối với chuyện ăn chơi chốn thanh lâu kia chắc hẳn là nghe lỏm được từ đám trai tráng trong viện cộng với tự mình tưởng tượng ra mà thôi.

Có điều giờ phút này Thủy Nhan thấy một tên đàn ông đang đứng cúi đầu khom lưng cạnh cánh cửa kia, nàng liền đoán ra hẳn chính là một tên Quy nô rồi.

Đến chốn kỹ viện này, một khi có khách làng chơi đến trước cửa thì tên Quy nô cạnh cửa sẽ kêu lên một tiếng trầm thấp, mà người ta thường gọi là Quy khiêu (tiếng rùa kêu). Cũng chính là để nói cho những người bên trong biết là “Có khách đến”

Thủy Nhan đứng im trước cánh cửa, nàng nhẹ nhàng liếc mắt sang Hồ Tam Nương. Ắt ta thấy nàng không tiếp tục đi vào thì cũng đã ngừng chân lại.

“Sao không đi tiếp?”

Hồ Tam Nương nhếch miệng hỏi.

Thủy Nhan nhìn sang tên quy nô đang cúi đầu khom lưng rước mặt Hồ Tam Nương, rồi lại liếc nhìn tám bản “Đào Hoa Lâu” một cái:

“Ngươi muốn mang ta đi vào đây sao?”

“Ha ha, ta còn tưởng ngươi biết rồi chứ! Cửa này không phải để dành cho người bình thường đi vào! Ngươi xem bậc cửa ở đây rất cao, muốn vào thì cần một tên nô tài khom lưng làm đệm để chủ nhân bước lên. Mấy tên nhà giàu tầm thường hoặc mấy tên quan cấp thấp làm sao có thể được đãi ngộ xa xỉ như vậy được?”

Hồ Tam Nương vừa nói vừa âm thầm quan sát nét mặt của Thủy Nhan. Chỉ thấy nét mặt Thủy Nhan vẫn lạnh lùng như cũ, tựa như không chút hứng thú gì đối với những lời ả vừa nói. Đến lúc này tảng đá trong lòng Hồ Tam Nương mới được bỏ xuống!

Ả vốn hoài nghi Thủy Nhan trà trộn vào đây để thu thập tin tức tình báo, nhưng vừa rồi ả giả bộ lộ ra một chút thông tin nhưng Thủy Nhan cũng chẳng lộ ra chút hứng thú gì. Thậm chí giờ phút này có vẻ như Thủy Nhan còn không chú ý nghe ả nói chuyện nữa.

Khi thấy Thủy Nhan đang nhìn nhìn chằm chằm vào bức bình phong hai mặt đặt cạnh cửa vào Đào hoa lâu, Hồ Tam Nương bèn hỏi:

“Ngươi thấy nó có đẹp không!”

“Ừ!”

Thủy Nhan gật đầu.

Hồ Tam Nương nở nụ cười kiêu ngạo:

“Ha ha ha, tất nhiên là đẹp rồi. Tấm bình phong này ta bỏ rất nhiều bạc mới mua về được. Có nó mới khiến nơi đây tăng phần cao sang không giống những nơi tầm thường khác.”

“Ta chỉ cảm thấy thứ này quá lớn. Tuy là nó đẹp nhưng đặt ở đây lại vướng víu quá.”

Câu trả lời của Thủy Nhan như một chậu nước lạnh hắt thẳng vào Hồ Tam Nương.

“Hừm, con nha đầu này thật sự không biết thương thức gì hết.”

“Biết thương thức” có đôi lấy com ăn sao?

“Ách...”

Lúc này Thủy Nhan cố ý nói chuyện với ả, mục đích chính của nàng là muốn quan sát rõ ràng bốn phía xung quanh xem có cơ quan gì đó không. Còn bên trong như thế nào thì nàng tin rằng sẽ sớm biết thôi. Mỗi câu mỗi chữ mà Hồ Tam Nương nói ra thì nàng đều ghi nhớ kỹ, có điều mục đích được che dấu của nàng thì làm sao Hồ Tam Nương có thể phát hiện ra được.

Theo những gì Thủy Nhan nhận biết, Đào hoa lâu này không phải nơi ong bướm bình thường. Mà theo như lời Từ Hạ nói thì đây chính là một cái Thanh lâu ngầm, hơn những người khách mà thanh lâu này nghênh đón đều được chọn lựa kỹ càng. Nếu nàng không được cung cấp thông tin về nó thì căn bản là không biết tên đời lại có sự tồn tại của địa phương như thế này.

Thủy Nhan trong lòng trầm trồ phúng:

“Từ Hạ, người quả thật rất coi trọng ta, không ngờ là muốn ta tiến vào cái địa phương này.....”

“Đừng nghĩ ngợi gì nữa, người đi theo ta bắt thăm nào!”

Thủy Nhan không hiểu:

"Rút thăm?"

“Cứ đi theo ta!”

Hồ Tam Nương nói xong liền kéo tay Thủy Nhan đi vòng qua cửa sau của Đào hoa lâu mà vào. Trên đường đi Thủy Nhan một mực quan sát, chỉ thấy nơi này tuy ít người nhưng tính ra quy mô cũng tương đối lớn, hơn nữa phía sau còn một cái động khác nữa. Sau khi qua cửa thì lại gặp một thềm đá. Theo bước chân đi lên của Hồ Tam Nương thì càng lúc càng sáng sủa. Thì ra cửa vào Đào hoa lâu nằm ở dưới một cái hang ngầm, nhưng kiến trúc chủ đạo lại nằm hết trên mặt đất. Tuy tòa kiến trúc cao 3 tầng nhưng tựa như có 3 khối vuông chồng lên nhau, hơn nữa bốn phía xung quanh đều là rừng cây rậm rạp thuận tiện cho việc che dấu, muốn bị phát hiện cũng khó.

Cũng bởi vì vậy cho nên càng tiến vào sâu trong Đào hoa lâu thì chẳng cần giấu giếm gì, thậm chí cảnh quan còn trở nên rộng rãi quang đãng. Dưới bầu trời đêm tháng ba là những cánh hoa đào nở rộ, tạo ra một vẻ đẹp vừa rực rỡ lại vừa mỏng lung mờ ảo.

Hồ Tam Nương thấy Thủy Nhan không khóc cũng không dấy dựa thì trong lòng bỗng cảm thấy không ổn. Đi cùng Thủy Nhan một hồi, ả bỗng ngừng chân:

“Người có biết ta mang người đi làm cái gì không?”

“Biết”

Thủy Nhan trả lời ngắn gọn, nàng nhìn thấy một sự hoài nghi thoáng qua trong mắt ả nên tiếp lời:

“Người thấy kỳ quái vì ta không khóc cũng không vùng vẫy à?”

Hồ Tam Nương không nói gì, chỉ lẳng lặng châm thuốc hút rồi thoải mái nhả ra một ngụm khói. Bất ngờ Thủy Nhan bước lại gần sát ả, trong ánh mắt nàng lóe lên sát khí lạnh như băng. Hồ Tam Nương tuy lẩn lộn giang hồ đã lâu cũng đột nhiên cảm thấy sợ hãi, liền gấp gáp lùi về sau mấy bước

“Người muốn làm gì?”

“Ta muốn hỏi người có thật sự thả vị công tử kia ra hay không?”

Sắc mặt Hồ Tam Nương đang sợ hãi, nghe được câu hỏi của Thủy Nhan thì ả đột nhiên rộng to lên:

“Con nha đầu chết tiệt, Hồ Tam Nương ta lăn lộn giang hồ bấy nhiêu năm có từng thất tín với ai lần nào chưa?”

Lời này của ả vừa nói ra, trong lòng Thủy Nhan đã trầm trồ phúng:

“Người nếu mà biết giữ lời, chắc chắn còn được tận hưởng cuộc đời tươi đẹp này!”

Chương 28: Đào hoa lâu (P2)

Trên đường đi Thủy Nhan phát hiện Hồ Tam Nương không ngừng thăm dò mình. Chỉ có điều Thủy Nhan không thể nói tại sao ả đang hoài nghi nàng nhưng lại vẫn cứ tiếp tục dẫn nàng đi vào Đào hoa lâu, thậm chí còn không ngừng nói chuyện với nàng.

Cho đến khi nàng rút ra quẻ thăm.

Thủy Nhan thấy trên quẻ thăm có vẽ hình một đóa hoa quỳnh thì ngớ người. Hồ Tam Nương nhìn thấy hình vẽ ấy thì chỉ thoáng ngạc nhiên rồi khôi phục lại vẻ bình tĩnh nói:

“Ngươi rút trúng quẻ hoa Quỳnh, đêm nay ngươi chính là cô nương cao giá nhất!”

“Giá cả thì liên quan gì đến hoa?”

Về mặt Thủy Nhan vẫn ngẩn ngơ.

Nghe câu hỏi của Thủy Nhan, hai hàng lông mi của Hồ Tam Nương nhú chặt lại:

“Đây là quy củ từ trước tới giờ. Mỗi cô nương tiến vào đây đều phải rút thăm để định giá.”

Trong lòng Thủy Nhan càng cảm thấy kỳ quái:

“Bè lũ của Hồ Tam Nương ngươi cũng có người thích hoa đến như vậy sao?”

Hồ Tam Nương biết mình lỡ lời nên cũng không đáp lại, ngược lại còn đẩy mạnh Thủy Nhan vào một căn phòng hoa mỹ gần đó.

Dò xét bên trong một hồi Thủy Nhan cũng chẳng thấy có gì tục tằn khó coi, đầy rẫy đồ dâm uế như lời Ngũ Nhi nói. Ngược lại căn phòng sạch sẽ tinh khiết còn được trang trí thêm vài chậu hoa, tạo thành một cảnh trang nhã không chút bụi trần.

Nhìn lại cách bài trí của căn phòng, mỗi đồ vật đều là hàng tinh phẩm lộ ra khí độ xuất trần. Bài trí căn phòng khéo léo hoa mỹ, mùi hoa quỳnh tuy nhẹ nhàng thanh nhã nhưng lại át đi mùi sơn nồng đậm của gỗ mối, càng tăng thêm khí chất cao nhã của căn phòng.

Hồ Tam Nương thấy Thủy Nhan không nói một lời, tưởng rằng nàng ta đang sợ ngầy người trước vẻ hoa mỹ của căn phòng nên ả nở nụ cười miệt thị:

“Chỗ này đẹp không?”

Thủy Nhan quay đầu lại nhìn ả một cái, cũng chẳng trả lời mà lập tức bước ngay đến cửa sổ phòng. Nàng đẩy cửa sổ ra, làm ra vẻ thờ ơ nhìn nhìn xuống phía dưới một chút. Kỳ thật nàng đang chăm chú quan sát kết cấu của Đào Hoa lâu, còn về mặt tỏ ra lạnh lùng trả lời Hồ Tam Nương:

“Có đẹp, có tốt hơn nữa thì có ai muốn ở đây cả đời hay sao?”

“Ngươi...”

Hồ Tam Nương bị lời nói của Thủy Nhan làm cho nghẹn họng, nhưng ả chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Thủy Nhan một cái rồi lại lập tức nở nụ cười:

“Ha ha, hiện tại ngươi cứ cứng đầu cứng cổ nữa đi, coi qua hết đêm nay ngươi sẽ biến thành cái gì nào?”

“Ngươi không cần diễn trò cáo mượn oai hùm nữa, chủ nhân nơi này có phải là ngươi đâu!”

Thủy Nhan nhìn Hồ Tam Nương rồi nở một nụ cười khó hiểu.

Hồ Tam Nương gằn người lại, vẻ mặt giận dữ quát lên:

“Đừng có chọc đến ta, mấy con cầm kia chính là kết quả đó...”

Thủy Nhan không chút úy kỵ nhìn thẳng vào mắt ả, hai hàng mi khẽ nhú lại nhưng trong đôi mắt vẫn lạnh lùng không có vẻ gì là đang khiêu khích cả:

“Ngươi đành lòng để bạc đã tới tay còn rơi mất hay sao?”

Hồ Tam Nương hai mắt tròn trĩnh nhưng rốt cuộc cũng không ra tay đối với Thủy Nhan, ả chỉ đóng sập cánh cửa phòng lại.

Hồ Tam Nương vừa đi khỏi, Thủy Nhan liền nở ra nụ cười thắng lợi. Con à Hồ Tam Nương này ngoài miệng thì dữ dằn nhưng rốt cuộc cũng bị Thủy Nhan nắm lấy điểm mấu chốt. Đó là hiện tại Hồ Tam Nương chẳng là gì là một trong những nanh vuốt của chủ nhân Đào hoa lâu mà thôi. Theo như lời Từ Hạ đã nói, chủ nhân Đào hoa lâu chính là một người yêu hoa, không những vậy, mà người đó nhất định là người trong chốn Hoàng cung.

Theo như những gì Thủy Nhan biết được từ Biệt uyển thì cả Nam quốc chỉ có hoàng cung mới trồng được hoa quỳnh. Hơn nữa hoa quỳnh trồng ở hậu cung nên người bình thường không thể thấy được nó, người biết đến hoa quỳnh thì lại càng hiếm hơn. Có thể lấy hoa quỳnh làm cột mốc cao giá nhất thì chứng tỏ người này nhất định có sự hiểu biết rất rõ về hoa quỳnh.

Chỉ có điều khiến Thủy Nhan cảm thấy kỳ quái chính là Đào hoa lâu rõ ràng là một cái thanh lâu, mà Hồ Tam Nương là người của Đào hoa lâu thì giá cả của các cô nương có cao hay thấp cũng có quan hệ gì đến à ta chứ. Nhưng tại sao Hồ Tam Nương lại xem mình như con gà đẻ trứng vàng?

Trong lúc Thủy Nhan suy nghĩ về vấn đề này, cửa sương phòng đã bị đẩy ra. Một cô nương mắt ngọc mày ngài bước vào, sóng mắt long lanh khiến người nhìn vào là cảm thấy mê mẩn.

Nàng thấy Thủy Nhan đang nhìn mình thì lập tức nhoẻn miệng cười:

“Cô nương thật là may mắn, là người đầu tiên rút được quỳnh hoa.”

“Đã đến chỗ này rồi còn xem là có may mắn sao?”

Thủy Nhan vẫn lạnh lùng đánh giá nữ tử này.

Chỉ thấy cô ta cười không đáp. Sau đó khẽ cúi đầu nói:

“Xin gọi ta là Trà Hương, hôm nay ta đến để đưa cô nương đi.”

“Đưa đi? Đưa ta đi đâu?”

Trà Hương lấy khăn che miệng cười:

“Ha ha, tỷ tỷ là người mới đến nên chưa rõ quy củ ở đây. Hết đêm nay cô sẽ biết thôi. Từ giờ trở đi ta là nha hoàn của cô nương, cũng là giáo tập của cô.”

Ả nhẹ nhàng vỗ vai Thủy Nhan:

“Đừng sợ, từ từ rồi sẽ quen thôi.”

Trong lúc Trà Hương nói chuyện đều mang theo nụ cười trên môi, lúc chậm lúc nhanh, giọng nói nhẹ nhàng trầm bổng vừa đủ để khơi gợi sự hấp dẫn của người nghe. Đôi môi với màu hồng hồng, móng tay được trang trí cẩn thận, lại thêm khi nói chuyện lâu lâu lại nâng chiếc khăn tay lên che miệng. Với kiểu này thì đừng nói là đàn ông, cho dù phụ nữ mà nhìn nàng như vậy cũng vô thức bị hấp dẫn liền.

Thủy Nhan lạnh lùng quan sát, đối với “Cái đẹp” thì nàng có một khái niệm khác hẳn người thường. Bởi vậy dù Trà Hương có tạo dáng cỡ nào đi nữa thì thái độ lạnh nhạt của nàng vẫn khiến ả khó xử.

"Người dạy ta tập cái gì?"

“Ha ha, hiện tại chưa cần nói đến chuyện đó. Đêm nay chắc chắn cô nương được định giá cao nhất, lúc đó Trà Hương nhất định sẽ truyền hết những gì mình biết cho cô nương”

Thủy Nhan rất ghét kiểu nói chuyện tránh né như vậy, nàng dứt khoát ngồi xuống cầm lấy chén trà của mình:

“Theo lời người nói thì khi bán được giá cao người mới giảng dạy. Cũng có thể hiểu là ta bán được bao nhiêu tiền thì người cũng sẽ được chia phần theo đó?”

Nụ cười kiêu mỹ của Trà Hương chợt cứng đờ, nhưng ngay lập tức lại nở ra:

“Ha ha, cô nương quả là có trí tuệ hơn người...”

Từ những lời của Trà Hương làm cho Thủy Nhan biết được những điểm khác biệt của Đào hoa lâu này so với những kỹ viện tầm thường khác. Những cô nương bị bắt đến nơi này đều có tư sắc tuyệt vời, sau đó được mang đến đây dạy dỗ cẩn thận. Chờ cho các cô nương đó mất đi tính ương ngạnh, không còn phá rối hay khóc lóc gì nữa thì mới bắt đầu đưa đi rút thăm định giá. Và mỗi tháng vào ngày 15 thì Đào hoa lâu sẽ tổ chức “Đại hội bán hoa” để định giá.

Lúc đó khách sẽ ở phòng riêng chờ đợi, sau đó mỗi cô nương được rao bán sẽ đứng ở sân khấu của Đào hoa lâu tựa như hàng hóa bình thường, mặc sức để người ta “Cò kè bớt một thêm hai”

Mà những khách nhân này cũng chẳng thấy được mặt nhau, bọn họ thích vị cô nương nào thì cứ mặc sức ra giá, cho thủ hạ giờ bằng lên, rồi ai ra giá cao nhất thì cô nương kia sẽ thuộc về người đó. Nhưng cũng có nhiều chuyện không đơn giản như vậy.

Cô nương bị khách mua rồi cũng không lập tức đi tiếp khách mà Đào hoa lâu sẽ cử giáo tập đến. Sau đó tùy theo yêu cầu của khách mà giáo tập sẽ dạy những gì, sau khi dạy dỗ xong thì cô nương đó được đem đi hoặc vẫn ở lại thì tùy vào khách.

Đương nhiên không thiếu những vị khách nóng vội nhào vào tận hưởng “Lần đầu tiên” của cô nương đó. Điều này Đào hoa lâu tất nhiên vẫn cho phép, dù sao “Khách hàng là thượng đế” mà.

Nhưng nếu lựa chọn người giảng dạy rồi thì khách nhân chỉ có thể “hưởng thụ” ngay tại Đào hoa lâu chứ không thể đem cô nương đi ra được.

Sau 1 tháng dạy dỗ thì Đào hoa lâu mới đem cô nương đó giao hẳn cho khách. Có điều thời hạn lại là 1 năm phải đưa trả cô nương về Đào hoa lâu, tất nhiên nếu khách không còn “lưu luyến” thì bất cứ lúc nào cũng có thể “bán lại” cho Đào hoa lâu. Lúc đó cô nương nọ sẽ bị bán đấu giá như những kỹ nữ bình thường.

Tất nhiên là “Đại hội bán hoa” này không phải cô nương nào cũng đủ tư cách tham gia. Những cô nương bình thường đến Đào hoa lâu cũng giống như kỹ nữ trong các lầu xanh bình thường khác, sau “Đêm đầu tiên” rồi thì tiếp khách như bình thường.

Có điều đối với Thủy Nhan tư sắc hơn người này thì Hồ Tam Nương mới có thể nhin nhục đến vậy, vì ả ta thấy rõ ràng Thủy Nhan chính là “Con gà đẻ trứng vàng” của mình. ...

Mặc dù còn nhiều vấn đề Trà Hương nói mập mờ không rõ ràng lắm nhưng Thủy Nhan đâu phải người bình thường, dùng mấy kỹ xảo hỏi dò này thì ả ta làm sao qua mắt nàng được.

Sau khi nói hết những gì mình biết, Trà Hương vừa uống trà vừa lẳng lặng quan sát Thủy Nhan. Trong lòng ả thậm sợ hãi, từ trước đến nay những cô nương được tham gia “Đại hội bán hoa” đều có tư sắc tuyệt hảo, nhưng ả dù gặp qua rất nhiều người tư sắc tuyệt hảo cũng không có một ai sánh bằng Thủy Nhan được.

Dáng người và dung mạo bốc lửa, lại phối hợp với khí chất cao ngạo lạnh lùng, còn có sự bình tĩnh sắc bén trong ánh mắt khiến cho sự cao quý cùng tự nhiên hòa hợp lẫn nhau. Điều này khiến cho nữ nhân mà gặp thì tựa như cao không với tới, nam nhân mà gặp thì sẵn sàng đổi cả gia tài để được thấy nụ cười của mỹ nhân mà thôi.

Một tiếng chuông trong trẻo như ngọc vang lên, Trà Hương chậm rãi đứng dậy, ả hé miệng cười:

“Cô nương, Đại hội đã bắt đầu rồi, xin mời cô đi theo ta.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đào hoa lâu (P3)

Thủy Nhan bước đi theo Trà Hương, chỉ thấy trên đường chỉ có nha hoàn hoặc gia nhân chứ không thấy một khách nhân nào. Điều này làm nàng cảm thấy thất vọng, vốn nàng muốn mượn buổi đấu giá này để xem thử khách đến là những hạng người nào, lại không ngờ các kỹ viện này đặc biệt ở chỗ khách nhân lại không tùy ý xuất hiện trước mặt mọi người

“Không có một khách nào tham gia đại hội sao?”

Thủy Nhan mang theo vẻ mặt nghi hoặc hỏi Trà hương

“Ha ha...”

Trà Hương lại lấy khăn che mặt, đôi mắt hạnh long lanh như sóng nước:

“Người mới đến nên không biết, qua đêm nay rồi ta sẽ từ từ nói hết cho người biết!”

Đào hoa lâu này có 3 tầng, ở tầng kế cuối có dựng một cái sân khấu tinh xảo hoa mỹ, còn tầng cuối cùng mới là nơi các cô nương nghỉ ngơi. Mà những căn phòng đặc biệt dành cho khách đều có thể nhìn rõ ràng sân khấu từ trên cao.

Khi Thủy Nhan đến nơi thì đã thấy có hai cô nương mặt ủ mảy chau đang đợi. Hai cô gái này tư sắc cũng phi phàm, chỉ có điều trong mắt long lanh như chực khóc khiến người ta nhìn vào đã cảm thấy yêu thương. Nhất là cái ánh mắt sợ sệt của các vị cô nương này vừa nhìn là biết đã trải qua tra tấn khủng khiếp, vừa thoáng thấy bóng người là cả hai đều run rẩy không ngừng.

Trà Hương thấy Thủy Nhan đang chăm chú nhìn hai cô nương kia thì hé miệng cười:

“Nhìn đó, mấy nàng này chính là những kẻ “Không nghe lời” mà Hồ Tam Nương đã nhắc tới. Tuy cuối cùng cũng sẽ bị bán, nhưng trước đó còn được ăn đòn no nê, mấy ả ta cũng không thuộc dạng thông minh gì....”

Thủy Nhan không đáp, nhưng trong lòng lại đang phân tích kỹ càng những lời của ả. Dựa theo lời ả thì thủ hạ trong tay Hồ Tam Nương cũng không phải vài người mà là cả một tổ chức khổng lồ. Nhưng Thủy Nhan tin tưởng rằng với cái trí tuệ của Hồ Tam Nương thì nhất định ả ta không có cách nào xây dựng được một nơi như Đào hoa lâu này.

Chỗ này không đơn giản là một cái kỹ viện, khách đến nơi này cũng không muốn bị lộ thân phận. Hơn nữa những cô nương ở đây tư sắc đều siêu tuyệt thì rõ ràng chi phí khách nhân phải bỏ ra cũng phải rất lớn, những vị khách có thể tới được đây tất nhiên thân phận cũng không thể tầm thường. Từ lúc khách nhân vào sương phòng, ngắm cô nương rồi ra giá đều không lộ mặt, không ai biết ai, biện pháp hay như vậy thì làm sao con ả Hồ Tam Nương kia có thể nghĩ ra được?

“Cô nương không cần suy nghĩ nhiều, một khi đã đến nơi này rồi thì Hồ Tam Nương cũng không bạc đãi người đâu”

Trà Hương niềm nở pha một ly trà cho Thủy Nhan, mặt ả vẫn cười tươi như hoa.

Thủy Nhan nhận ra Trà Hương đã sớm bị nơi này nô dịch, lời nói không có câu nào đáng tin tưởng. Mà Hồ Tam Nương có thể phái một người như Trà Hương đến đây thì cũng chứng tỏ một điều rằng Trà Hương cũng không phải là một kẻ đơn giản.

(NBV: Tất nhiên, nhân vật phụ mà có tên thì không giống mấy tên “Quy nô”, “gia nhân” hay “Tỳ nữ” rồi.)

Một tiếng thanh la vang lên, Đại hội bán hoa một tháng một lần đã bắt đầu. Hai cô nương ngồi đối diện Thủy Nhan bắt đầu bước lên sân khấu, tiếng đàn sáo từ bốn phía bắt đầu vang lên cùng với một làn khói nhân nhật phát phơ trong không khí. Hai cô nương này bắt đầu bước tới cái bàn rồi pha trà, động tác nhẹ nhàng tuyệt đẹp, cánh tay trắng như ngọc thỉnh thoảng lại lộ ra khiến người ta nhìn vào mà thâm thán nhận nhạo.

Nhưng Thủy Nhan nhìn thấy đằng sau vẻ trấn tĩnh kia là sự sợ hãi, đôi lông mi của họ khẽ chớp, khi rót trà thì tay run run đã biểu hiện sự sợ hãi cùng bất lực của họ.

“Mấy cô nương này cũng là bị cướp về?”

“Ha ha... cô nương thật là biết nói đùa, sao có thể gọi là “Cướp” được. Đây là do Hồ Tam Nương không đành lòng để cho nhan sắc của các nàng trôi theo thời gian nên có lòng tốt mời họ về. Chủ yếu là có lòng không để nhan sắc như hoa kia tàn phá theo thời gian mà thôi...”

Thủy Nhan cũng không thèm nhìn ả, khoé miệng nàng khẽ nhếch lên nhìn không ra là đang cười hay đang mỉa mai. Những hành động này khiến trong lòng Trà Hương giật thót một cái, thầm nghĩ:

“Nữ nhân này thật không tầm thường!”

Đến phiên Thủy Nhan lên đài, Trà Hương nhẹ giọng nói với nàng:

“Cô nương, đến phiên người rồi.”

Thủy Nhan nhìn lại xung quanh một lần nữa, người ngoài nhìn vào tưởng nàng đang ngắm hoa nhưng thật ra nàng đang tìm một người. Cái tên Từ Hạ kia đã hứa hẹn rằng không để sự trong sạch của nàng mất đi ở cái chốn này, chắc chắn sẽ gọi người đến cứu nàng. Chỉ có điều ngay giờ phút này nàng chẳng thấy có chút bóng dáng của Từ Hạ đâu cả.

Trà Hương đứng phía sau thấy Thủy Nhan vẫn lặng im không nhúc nhích, vội vàng đẩy vào lưng nàng một cái:

“Cô nương, sớm hay muộn thì người cũng phải lên sân khấu.....”

Khi này Thủy Nhan ở dưới đài thì không thấy có gì đặc biệt, nhưng giờ đã bước lên sân khấu thì nàng lập tức cảm thấy có nhiều ánh mắt đang trắng trợn nhìn nàng, khiến nàng nhúm mày lại.

Trà Hương đem một đóa hoa quỳnh đưa cho nàng, dắt nàng đến một cái bàn trang điểm đặt sẵn trên sân khấu. ả đưa nàng một cây lược gỗ rồi bắt đầu mở cái bàn trang điểm ra. Thủy Nhan biết giờ phút này mình phải làm theo ả nhưng những ánh mắt vô hình kia lại khiến nàng cảm thấy tức giận, chiếc lược gỗ trong tay cũng bị nàng bẻ nứt đi. Thủy Nhan một mặt giả bộ cúi người chải đầu, ánh mắt lại lặng lẽ đi tìm một dấu hiệu khả nghi nào đó.

Có điều nàng thật sự thất vọng vì ngoại trừ những cô nương này ra thì chẳng thể gặp mặt bất kỳ vị khách nhân nào, điều đó chứng tỏ rằng nơi này làm công tác bảo mật cho khách rất tốt. Nhưng vào lúc này đột ngột một tia sáng lóe lên trong đầu nàng:

“Hay là Từ Hạ muốn thu thập những tư liệu về khách nhân, có khi nào muốn ta ở đây tiếp đón từng vị khách hay sao.....”

Nghĩ đến đây trong lòng Thủy Nhan bỗng trầm xuống, mặc dù nàng trời sinh có gan lớn nhưng việc liên quan đến sự trong sạch cả đời thì có người con gái nào có thể nhắm mắt làm ngơ đây??

“Tứ Hạ, lần này ta tin vào ngươi, nếu không ta có chết cũng kéo ngươi theo cùng!”

Đúng lúc này những cô nương đứng dưới đài cũng bắt đầu giờ biểu diễn. Ở trên những biển hiệu là những con số, chắc để biểu hiện giá mà khách đưa ra. Chỉ thấy những con số trên các tấm bảng ngay một lớn, bắt đầu từ 1 vạn lượng bạc giờ đã tăng đến 12 vạn, làm cho Thủy Nhan cảm thụ được cái câu “Tiền tiền như nước” là như thế nào rồi.

Cứ mỗi lần có khách bỏ cuộc thì Thủy Nhan bắt đầu khăn trương hơn. Cứ theo đà này thì không bao lâu nữa buổi đấu giá sẽ chấm dứt, cũng có nghĩa là nàng sẽ thuộc về một vị khách ở đây.

Một tiếng búa gõ lên tấm gỗ vang lên, trong lòng Thủy Nhan khẽ nhói lên một cái. Buổi đấu giá đã chấm dứt, Thủy Nhan nhìn thấy chỉ còn một tấm bảng giờ lên với con số 10 vạn, nhưng sau nó lại là 2 chữ - Hoàng kim!

Thủy Nhan vừa rồi còn cảm thấy trong lòng không yên, giờ phút này thật ra nàng lại thấy nhẹ nhõm. Chứng kiến cái giá trên trời kia, nàng tự giễu:

“Một tỷ nữ của Triệu Vũ Quốc cũng đáng giá như vậy..... Muốn mua được thân ta cũng phải bỏ ra 10 vạn lượng hoàng kim....!”

Giờ phút này, không ngờ nàng lại muốn quay về lại Biệt uyển, muốn rảnh rang đi hỏi chuyện khắp nơi, muốn nhẹ nhàng đùa giỡn cái tên “Ám Ảnh” lúc nào cũng lẻo đẻo theo sau nàng.

Trà Hương tay khẽ nâng chiếc váy, vẻ mặt cười cười bước tới gần nàng:

“Chúc mừng cô nương, giá cao như vậy thì cô nương thật có phúc.”

Đôi mắt hạnh của Thủy Nhan khẽ nheo lại, lạnh lùng đảo qua Trà Hương:

“Có phúc? Ngươi nói chuyện có phúc hay không với ta ở đây?”

Trà Hương chỉ cảm thấy cả người lạnh toát, tựa như chìm vào trong một khối băng khổng lồ. Ắt gấp gấp quay mặt tránh cái nhìn của Thủy Nhan rồi đưa khăn lên che miệng:

“Cô nương chỉ thích đùa, để người ta xuất ra hoàng kim thì ở Đào hoa lâu này cô nương là người đầu tiên đó.”

Thủy Nhan không nói gì mà im lặng bước xuống sân khấu, trong lòng nàng âm thầm cầu nguyện, hy vọng khách nhân mua mình không phải là một tên háo sắc, có thể chờ đến một tháng sau mới quay lại.

Trà Hương dẫn nàng về lại sương phòng, muốn mời nàng tắm rửa. Thủy Nhan nghe nói đến “tắm rửa” thì lòng bỗng trầm xuống, nàng hỏi lại ả:

“Có phải khách Sắp tới?”

“Ha ha, Quỳnh Hoa đừng sợ, sau đại hội ta còn phải dạy dỗ ngươi một thời gian. Có điều nếu khách ngươi ta cao hứng thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới kiểm ngươi.”

“Sao lại gọi ta là Quỳnh Hoa?”

Nàng tránh nghĩ đến cái chuyện kia mà đổi sang chủ đề khác.

“Phải, từ giờ trở đi thì ngươi được gọi là Quỳnh Hoa, lấy Quỳnh Hoa làm tên.”

Lúc này Thủy Nhan đột nhiên không muốn buông bỏ niềm tin vào Tứ Hạ nữa. Tuy rằng nàng cũng cảm thấy dao động, nhưng nàng biết rõ rằng hiện tại giá trị của mình đối với Tứ Hạ đã nâng đến tầm cao mới rồi.

Sau một phen tắm rửa, Trà Hương rút cây trâm cài tóc của Thủy Nhan ra. Một dòng suối đen tuyền mặc sức chảy dài xuống. Sau đó đưa nàng một chiếc yếm màu bạc và một cái áo ngoài màu xanh nhạt bằng tơ. Thủy Nhan vốn rất ghét kiểu ăn mặc như thế này nên nhún mày nói:

“Có thể không mặc mấy thứ này không?”

Về mặt Trà Hương như đang thẹn thùng:

“Ha ha, Quỳnh Hoa thật sự là thích nói đùa, cô nương không mặc như vậy đi tiếp khách, chẳng lẽ lại muốn mặc loại quần áo kín như cái bánh chưng hay sao?”

Thủy Nhan không nói, lại trầm mặc...

Trà Hương vẫn giữ cái vẻ mặt thẹn thùng đó, nhưng miệng thì nói hết ra cho Thủy Nhan nghe những chuyện phòng the. Thủy Nhan nghe thì cảm thấy ghê tởm khó chịu, nhưng đối với người nói là Trà Hương thì ả lại cảm thấy mình đang nói chuyện một cách rất “Văn nhã” vậy....

“Được rồi, mấy chuyện này nói với ta làm gì?”

Trà Hương nghe Thủy Nhan nói vậy, trong lòng ả thầm cảm thấy buồn cười:

“Coi người ra về không sợ gì, kết quả cuối cùng không phải cũng bị đặt dưới thân đàn ông hay sao!”

Đợi đến khi Thủy Nhan quay người lại thì Trà Hương đã bước ra ngoài. Mà ngoài cửa có tiếng giày đang bước tới. Nghe là biết đó là tiếng chân của khách, nhưng dù cảm thấy có chút khẩn trương nhưng Thủy Nhan vẫn không thấy sợ hãi gì.

Nàng rút cuộc cũng sẽ có một trong hai cái kết: Nếu không phải Từ Hạ đột nhiên xuất hiện cứu nàng thoát ra, thì nàng sẽ tự sát chứ không để cho tên khách làng chơi kia kiếm chút tiện nghi nào.

Tiếng bước chân kia đến trước cánh cửa thì dừng lại, sau đó là tiếng bàn tay đang mở cửa phòng.

Hai tay Thủy Nhan bất giác nắm chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Giường êm nệm ấm

Trước giường có một tấm bình phong chắn ngang, nhìn xuyên qua tấm lụa trên bức bình phong, Thủy Nhan mơ hồ nhìn thấy một thân hình cao lớn. Nhìn bước chân mạnh mẽ không giống hình ảnh lão già dề như trong tưởng tượng của mình, nhưng trong lòng Thủy Nhan vẫn cảm thấy không ổn!

Lúc trước nàng đoán rằng kẻ bỏ giá cao như vậy để mua nàng hẳn là một kẻ tuổi tác đã cao chứ không phải mấy tên choai choai ăn chơi trác táng. Bởi vì số tiền bỏ ra quá lớn, mấy tên công tử ăn chơi trác táng hoặc nhà giàu mới nổi làm sao có được số tiền lớn như vậy.

Tuy rằng nàng đối với tiền không có khái niệm gì, nhưng từ lúc nàng thấy Ngũ Nhi bỏ hai đồng tiền ra mua cây trầm bạc thì đã khác. Nàng hiểu rõ 10 vạn lượng hoàng kim này có giá cỡ nào, bởi vậy nàng suy đoán rằng kẻ bỏ được nhiều đó tiền chắc không phải loại tuổi trẻ máu nóng. Thậm chí nàng còn nghĩ đến chuyện dùng vũ lực để khống chế cái “lão già” kia để tìm đường thoát ra ngoài.

Không phải là nàng không tin tưởng Từ Hạ, mà nếu ai rơi vào tình thế như vậy đều phải tự nghĩ biện pháp cứu mình trước đã. Nếu không thoát được thì phải chịu cảnh ô uế tâm thân này, như vậy thà rằng nàng chết đi cho xong.

Nàng không phải sợ cái chết, mà là không muốn chết như thế này. Từ khi nàng tỉnh dậy đến bây giờ, trong lòng nàng cảm thấy hình như mình vẫn còn một chuyện trọng yếu cần làm. Có điều là làm cái gì thì nàng nghĩ đến nát óc vẫn không nhớ ra được đó là chuyện gì. Cũng bởi vì lý do đó nên nàng nhất định không được chết, ít nhất trước khi chết cũng phải làm rõ thân phận của mình đã.

Mà lúc nhìn thấy bóng dáng người khách đứng phía sau tấm bình phong thì nàng đã cảm thấy sai lầm rồi... Nàng bối rối, từ hình thể cho thấy nàng đã không có cách nào đánh thắng hẳn, càng khó phải nói đến chuyện khống chế được hẳn. Giờ đây nàng vất óc suy nghĩ, tựa như sắp nghĩ ra một phương pháp trốn thoát, nhưng càng lúc càng không rõ ràng khiến nàng hoảng lên.

“Người đừng có lại gần đây!”

Bất đắc dĩ, nàng đành lớn tiếng cảnh cáo người đàn ông này.

Bóng người ở phía sau tấm bình phong chợt chùng lại, y hỏi nàng bằng một giọng trầm thấp:

“Vì sao?”

Cái giọng nhàn nhạt lại lạnh lùng kia tựa như một nhát chùy đập thẳng vào trong tim Thủy Nhan. Thanh âm này rất quen thuộc, nàng có thể nhận ra được. Vì vậy nàng vội vã bước ra để xác định rõ vị khách này có phải là “người kia” hay không.

“Người... đừng...”

Không đợi Thủy Nhan nói hết câu, người đàn ông kia liền như tia chớp lao tới ôm nàng vào lòng rồi tùy tiện nói:

“Sao rồi người đẹp, đi chơi đã chưa, có cần phải để ta tới tận đây đón về như vậy không?”

Thủy Nhan bị ôm chặt, đầu nàng như dán chặt vào bờ vai của người đàn ông kia. Mà cái giọng trầm thấp kia lại như phả luồng hơi nóng vào tai nàng khiến nàng muốn giãy dụa thoát ra. Nhưng nàng càng giãy thì y lại ôm nàng chặt thêm, không những vậy còn thì thầm bên tai nàng:

“Chủ nhân ôm nô tài, đó là vinh hạnh của người!”

Trong lòng Thủy Nhan lúc này thật sự vừa mừng vừa sợ. Giật mình vì đang bị một người đàn ông ôm chặt vào lòng, còn vui mừng vì người đến là người mà nàng không thể đoán được – Triệu Vũ Quốc.

Vốn lòng đang bối rối nay chợt trở nên kiên định. Nhưng những lời nói năng tùy tiện của Triệu Vũ Quốc lại làm nàng có chút tức giận, vì vậy nàng duỗi tay ra....

.... Vòng tay qua hươu eo của hân....

.... Và xoắn lấy một cách xảo diệu....

(NBV: Tuyệt chiêu tắt sất, ta yêu nàng mất rồi)

Triệu Vũ Quốc giật nảy mình, khẽ gồng người nhận đòn rồi vội vã buông nàng ra. Y vừa cười vừa nói:

“Gặp bờ vai vững chắc này rồi, sao nàng còn khóc?”

Nghe y nói mấy câu này, Thủy Nhan đã phát hiện ra là y cố ý nói như vậy. Chắc từ khi bước chân vào đây y đã bị giám thị chặt chẽ nên mới cố ý biểu diễn như vậy.

Thủy Nhan dùng sức đẩy mạnh y ra, lạnh lùng nói:

“Gĩa, xin tự trọng!”

Triệu Vũ Quốc bật cái quạt trên tay ra, ánh mắt không chút cố kỵ nhìn nàng từ trên xuống dưới tựa như là bị Tây Môn Khánh nhập hồn vào vậy.

“Hắc hắc, đến chỗ này rồi mà nàng còn bảo ta tự trọng. Ta bỏ ra 10 vạn lượng hoàng kim để mua nàng về, nàng thấy chưa đủ “nặng” sao?”

Nói xong, hân gấp cái quạt lại rồi vỗ vỗ lên chiếc cằm của Thủy Nhan.

Thủy Nhan nhú mày vội vàng tránh qua một bên. Không biết vì sao hình bóng kiêu ngạo trầm lãnh ngày thường của y giờ đã biến đâu mất rồi.

Chợt lòng nàng thầm kêu “lợi hại!”, hơn nữa chỉ cần đứng gần sát Triệu Vũ Quốc như hồi nãy lại càng làm nàng thấy không ổn trong lòng. Nàng vội vàng trấn tĩnh lại, quay mặt đi không nhìn tới Triệu Vũ Quốc rồi mới tự hỏi ý đồ của y khi đến đây.

“Làm sao hân biết được Đào hoa lâu? Đây là nơi hân thường tới tiêu khiển sao? Hay hân chính là người Từ Hạ phải đến để cứu mình? Hay ... thật sự là do mình là nô tài nên thân làm chủ nhân như hân mới phải đến đây để cứu mình?”

Nghĩ đến đây Thủy Nhan cũng tự cảm thấy mình thật buồn cười. Một tên chủ nhân thường ngày lạnh lùng như băng thì làm sao có thể bỏ ra một số tiền lớn như vậy để cứu kẻ nô tài không biết vâng lời là mình đây!

Hơn nữa nếu hân có hứng thú với mình thì khi ở Biệt uyển cũng đã ra tay rồi, cần gì phải tốn một số tiền lớn như vậy ở đây chứ?

Nếu các khả năng kia bị loại trừ, vậy thì chỉ có thể là do Từ Hạ phái hân tới đây.....

Thủy Nhan nhìn lại cái bộ dáng đầy những hành vi phóng đảng của Triệu Vũ Quốc, trong lòng nàng càng thêm bức mình:

“Cái Biệt uyển hân ở là của Thái Từ Hạ Ngai của Nam Quốc, chứng tỏ hân có quan hệ thâm sâu với Hoàng gia. Thân phận hân không giàu thì cũng quý, mà một kẻ như vậy làm sao cam tâm nghe lời sai bảo của Từ Hạ được? Mà rốt cuộc Từ Hạ có thân phận gì?”

Còn đang ngây người suy nghĩ, Thủy Nhan chợt thấy trước ngực mình lạnh lạnh. Nàng cúi đầu nhìn xuống thì thấy áo ngoài bằng lụa của mình đã bị cởi ra từ bao giờ, mà bản thân nàng hiện tại đã nửa nằm nửa ngồi trên giường rồi.

“Ách.... Người buông ta ra....”

Nàng dùng sức đẩy mạnh Triệu Vũ Quốc, mà y giờ cũng đã để trần bộ ngực ra. Thủy Nhan chỉ cảm thấy cảm giác vô lực, trong lòng thầm mắng mình không ngờ lại để Hồ Tam Nương hạ thuốc mê lần nữa.

Mà loại thuốc này nhất định có thêm thành phần kích dục, khiến cho nàng khi nhìn thấy bộ ngực rắn chắc đầy cơ bắp kia của Triệu Vũ Quốc thì cảm thấy cổ họng khô khốc, cả người nóng ran lên.

Ánh mắt hân cười mà như không cười, cũng không nói một lời mà xoay người nằm đè lên nàng. Đôi môi hân dịu dàng khẽ cắn lên vành tai mềm mại của nàng. Một tiếng ngậm nhẹ nhàng từ miệng Thủy Nhan bỗng bật ra, cái thanh âm lạ lẫm đó Thủy Nhan cũng không ngờ lại có thể phát ra từ miệng của nàng.

"Người... Muốn làm gì?"

Thủy Nhan nặng nề thở dốc, sắc mặt nàng ửng hồng, đôi môi anh đào khẽ mở phát ra những tiếng kháng nghị yếu ớt.

“Bỏ ra nhiều vàng như vậy, nàng nói xem ta phải làm gì?”

Hắn cười đáp lời, trong mắt hắn giờ đã bắt đầu ánh lên vẻ dâm dật.

Nói xong hắn càng ôm chặt lấy nàng, thân thể cứng rắn đầy nam tính của hắn cùng thân thể mềm mại của nàng như dán chặt vào nhau không lọt ra một khe hở.

Thủy Nhan chỉ cảm thấy càng lúc càng khó thở, theo bản năng muốn tìm được một chỗ có thể hít lấy một hơi thở.

Nàng hướng lại gần đôi môi cương nghị nhưng dịu dàng kia, một cảm giác xúc động khó tả khiến nàng như muốn chạm vào đôi môi đó. Ngay trong khoảnh khắc nàng sắp chạm vào đôi môi đó, hắn lại cố ý quay đầu đi rồi nhẹ giọng thì thầm bên tai nàng:

“Có người đang giám thị. Ta cũng không muốn lợi dụng khi người khác gặp khó khăn, bởi vậy nàng hãy ráng kìm chế lại!”

Thủy Nhan nghe lời hắn xong liền vội vàng dùng sức nhéo vào đùi mình một cái thật mạnh. Cái đau đớn thể xác đó khiến nàng thanh tỉnh không ít, nhưng được tính trong người lại khiến cả người nàng run rẩy. Thủy Nhan không nhịn được, hai chân liền quấn chặt lấy eo của Triệu Vũ Quốc.

Triệu Vũ Quốc thờ dài một tiếng rồi đưa một tay ra vỗ nhẹ lên bụng nàng. Thủy Nhan cả người run run, cố gắng thốt lên:

“Nếu người làm tổn thương ta, ta nhất định lấy mạng mình ra mà liều với người!”

Triệu Vũ Quốc khẽ nhủ mảy mòi rồi cười nhạt không nói gì. Hắn gục đầu vào sát người nàng, hai tay không ngừng trút bỏ quần áo của mình ra. Khi hắn lột ra món đồ cuối cùng trên người mình thì kẻ giám thị cũng đã rời đi. Lúc này hắn mới nhẹ nhàng thở dài một hơi rồi đem nội lực truyền sang người nàng.

Thủy Nhan nói hết câu liền cảm thấy một dòng khí mềm mại mà bền chắc từ bụng nàng chảy vào khắp cơ thể. Cơ thể vốn đang khô nóng của nàng lập tức cảm thấy mát lạnh đi, đầu óc đang hỗn loạn cũng bắt đầu tỉnh táo trở lại. ...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tình hình trong màn trướng

Cổ khí nóng trong người Thủy Nhan theo luồng khí kia dần biến mất. Triệu Vũ Quốc vẫn ôm chặt nàng trong lòng, giờ phút này giữa hai người chỉ còn cách nhau lớp xiêm áo, nhưng đôi mắt của Triệu Vũ Quốc lại lạnh lùng tàn khốc vô cùng, Thủy Nhan chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn như băng như thế...

Thủy Nhan đang muốn hỏi tại sao hắn tới đây thì đã nghe thấy giọng trầm thấp của hắn bên tai: “Ta đáp ứng yêu cầu của một vị bằng hữu bảo đảm cho sự trong sạch của người.”

Đáp án này không sai so với dự đoán nhưng vẫn khiến nàng kinh ngạc, từ lần đầu tiên thấy hắn, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn ấy, chứng minh hắn là một người cô độc, không ngờ rằng hắn có bằng hữu, mà bằng hữu này, hắn không cần nói, Thủy Nhan cũng có thể biết đó là Từ Hạ.

“Hắn quả nhiên không nuốt lời.” Nàng thấp giọng nói.

Hắn nhếch miệng, “Nếu đêm nay không phải là ta, người sẽ làm gì?”

“Mất đi trong sạch, hoặc là giết kẻ động tới ta.”

Hắn nhủ mảy, “Người dám giết người?”

“Giết người, còn cần suy nghĩ dám hay không dám?” Thủy Nhan lời mềm, che khuất phần vai bị lộ ra.

Đối với câu trả lời của Thủy Nhan, sắc mặt Triệu Vũ Quốc không hề thay đổi, chỉ nhẹ cúi đầu nói: “Hắn vậy mà rất biết chọn người đấy, lại tuyển người.”

Thủy Nhan lạnh nhạt nhướn mày hỏi: “Người nói như vậy là có ý gì... A...”

Không chờ cho Thủy Nhan nói xong, Triệu Vũ Quốc liền xoay người nàng, đem môi dán trên môi nàng.

Hai mắt nàng trừng lớn, không dám nhúc nhích, không chỉ như vậy, nàng còn phối hợp đưa hai tay ra ôm thân hình to lớn của hắn, thì ra bên ngoài có người giám thị, đúng lúc này, Triệu Vũ Quốc dùng sức hôn cổ nàng, cảm giác khác lạ làm tim nàng đập mạnh, khẽ bật ra tiếng ngân nhỏ.

Tiếng hô nhẹ thấp kia có thể nghe hơi lạ nhưng đối với người bên ngoài kia thì có thể tưởng tượng ra bên trong phòng tràn đầy xuân ý, người bên ngoài là Hồ Tam Nương, về mặt ả dắc ý, nói với Trà Hương: "Xem đi, lúc trước là trinh nữ, phá hồng rồi cũng thế, người nhìn rồi xem, sau này, nàng ta sẽ kiếm cho chúng ta rất nhiều tiền."

Trà Hương thuận theo gật đầu, "Dạ, Tam Nương."

Triệu Vũ Quốc xác định không ai nhìn lên mới rời môi nàng, thấp giọng nói: "May mắn, trên thân người không có vị son phấn."

Nếu có thể, giờ phút này Thủy Nhan đã dùng roi quất hắn, rõ ràng là chiếm hết tiện nghi còn làm ra bộ là kẻ chịu thiệt.

"Làm chủ tử vất vả rồi sao?" Nàng châm chọc hỏi.

Triệu Vũ Quốc vẫn để lộ thân người trên, nằm thẳng bên nàng, nghe Thủy Nhan hỏi như vậy vẫn không hề tức giận, ngược lại không nhịn được nở nụ cười.

"Nếu người muốn nói gì, ta sẽ không cự tuyệt."

"Yên tâm, ta sẽ không nói gì!" Nói xong Thủy Nhan kéo mền lên thân thể, không có ý định cùng hắn dây dưa, dùng miệng lưỡi phân thắng bại.

"Chỗ này chính là đào hoa lâu, cần phải quan sát địa hình cụ thể mới có thể vẽ được bản đồ, ta đoán, chuyện nữ nhi của các thế gia biến mất có liên quan."

"Làm sao người biết?"

Thái độ của Thủy Nhan là cho Triệu Vũ Quốc thăm khen hay, nàng không chút nào để ý đến miệng lưỡi thế gian, hoàn toàn lấy đại cục làm trọng, nữ nhân như vậy thật hiếm thấy, không phải nói là từ khi Triệu Vũ Quốc hắn biết nữ nhân là gì, chưa từng gặp được nữ nhân nào có tính tình đặc biệt như nàng.

Hắn đã từng chứng kiến, mẹ hắn vì một người nam nhân, nam nhân kia lại vì quyền lợi, tuy mẹ hắn không có chút danh phận gì, nhưng lại vì một nam nhân mà hao phí cả cuộc đời, cả đời lấy nước mắt rửa mặt, sự ân hận ấy hình như chỉ duy có mẫu thân hắn làm được.

Giờ khắc này, Thủy Nhan vẫn như cũ, không nói nhảm một lời, đem chuyện tối trọng nhất ra nói, ở cùng nữ nhân như vậy, hắn cảm thấy rất thoải mái, ít nhất nàng sẽ không dùng nước mắt làm vũ khí.

"Trước khi ta tới Đào hoa lâu, có hai nữ nhân trang điểm cho ta, các nàng chính là ái nữ của Tể tướng Nam quốc Trương Kiên: Trương Mộng Nhục và Trương Hàm Doanh."

"Làm sao người chắc chắn?"

"Các nàng hai mắt bị mù, tai không thể nghe, miệng không thể nói nhưng viết chữ cho ta, tình huống như thế, ta vô cùng tin tưởng."

Triệu Vũ Quốc gật đầu khẳng định sự tinh táo của Thủy Nhan, mặc dù dưới tình huống như vậy nàng vẫn có thể phán đoán chính xác, nữ tử như vậy thật không tầm thường, hắn rất hứng thú với việc tìm hiểu xem thân phận thật của nàng là gì.

Hai người nhỏ to một phen, Thủy Nhan cẩn thận đem tin mình biết được nói cho hắn không thiếu một chữ, thỉnh thoảng lại nhìn hắn một chút, phát hiện Triệu Vũ Quốc nhìn mình với cặp mắt khác trước.

Nói xong chính sự, Thủy Nhan cảm thấy cả người mệt mỏi, mí mắt cũng bắt đầu không nghe lời chủ nhân, riu rít lại, đột nhiên Triệu Vũ Quốc lại hỏi nàng:

"Vì sao người không tin thân phận của người mà ta nói?"

Vấn đề này khiến nàng sắp đi gặp Chu Công trong giây lát liền thanh tỉnh: "Này, muốn ta tin thì cho ta một lý do hợp lý vào!"

Triệu Vũ Quốc nhún mày, "Ta không thích vòng vo, nói thẳng ra là được."

Tuy hắn chỉ nói với nàng vài lời ngắn gọn nhưng Thủy Nhan cảm nhận được sự biến chuyển trong thái độ của hắn đối với mình, trong lòng không khỏi buồn cười, "Như thế nào nam nhân này lại có sự thay đổi nhỉ?"

Thấy nàng không nói tiếp, trong lòng Triệu Vũ Quốc có chút quẫn bách, hắn cảm thấy mình trong lúc lơ đãng với nữ nhân này đã có nhận thức mới, thái độ cũng vì thế mà chuyển biến lớn, phát hiện này khiến hắn không thích ứng kịp, khó chịu lật người nói: "Đã khuya rồi, nên ngủ..."

Thủy Nhan rất vui nhìn bộ dạng lúng túng của hắn, tuy rằng sớm nở tối tàn như phù dung, nhưng mấy ngày nay tâm tình bị buộc chặt, thời điểm này nàng cảm thấy khá thoải mái.

Trước khi ngủ nàng nói: “Kỳ thật, lời người nói dối với ta, không thể nào lừa được, đã từng gặp qua nữ tử thanh lâu nào bị người khác hạ độc như thế chưa?”

Triệu Vũ Quốc á khẩu... ..

Người ta nói thanh lâu hàng đêm ca múa, nhưng ở Đào hoa lâu này không có chuyện phân chia ngày đêm, chỉ cần có khách, các cô nương phải tiếp, không phân biệt ngày hay đêm tối.

Lúc Thủy Nhan tỉnh lại không biết là trời sáng hay chưa, chỉ biết là mình vừa ngủ thật thoải mái, đã lâu không có được ngủ như thế, tựa hồ từ khi tỉnh dậy tới bây giờ, trong tâm trí nàng luôn luôn cảnh giác, lúc ngủ cũng chấp chờn, nhưng không hiểu vì nguyên nhân gì mà tối qua khi ngủ nàng thả lỏng toàn thân, thật là khó hiểu, ngủ ở trong Đào hoa lâu, trước mắt tình hình dầu sôi lửa bỏng, bên ngoài có người giám sát, không ngờ lại ngủ say tới vậy...

Nàng nhìn Triệu Vũ Quốc bên cạnh, nhũn mảy: "Chẳng lẽ hần cũng ngủ sâu giấc như mình?"

“Yên tâm, ta không có ngủ, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.”

Triệu Vũ Quốc mở mắt, trả lời nghi vấn trong lòng Thủy Nhan.

Thủy Nhan nhìn thấy mình chỉ mặc áo ngực, bình thường vẫn luôn bình tĩnh vậy mà mặt cũng nhiễm đỏ, vội vã khoác áo vào, đột nhiên Triệu Vũ Quốc xoay người mà nắm lấy áo nàng, xé thành từng mảnh nhỏ.

“Người làm gì vậy?” Mắt nàng lạnh đi, xem chừng đang cố gắng khống chế cơn giận.

“Ta bỏ ra 10 vạn hoàng kim mua người, ta là chủ, muốn thế nào sẽ thế ấy!”

Thủy Nhan á khẩu, hần nói đúng, “Nơi này là kỹ viện, khác nhân sao lại có thể thương hoa tiếc ngọc với nữ nhân? Huống chi là kẻ háo sắc, làm sao chỉ có thể bỏ xiêm y ra rồi thôi?”

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng đập cửa.

"Cô gia đã thoải mái, thỉnh thương tiếc cô nương... Trà Hương tới hầu hạ hai vị rửa mặt."

(Cô gia: cách xưng hô của kẻ dưới đối với người lấy cô chủ của mình)

Thủy Nhan nhìn Triệu Vũ Quốc kì quái, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu: “Như thế nào, lại gọi hần là cô gia?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Nụ Cười Duyên Dáng

Trà Hương lúng liếng cười, coi như đang nhìn Thủy Nhan, kỳ thực ánh mắt liếc về phía Triệu Vũ Quốc, hé miệng cười, má lúm đồng tiền đỏ như thẹn thùng, ngón tay thon như ngó sen bưng chén súp.

“Quấy nhiễu mộng đẹp của cô gia và tiểu thư, nhưng là mụ mụ sợ canh súp nguội lạnh, uống không tốt, nắng Hương Nhi, bắt phải đem tới ngay.”

Triệu Vũ Quốc lãnh băng nhìn cô ả, ngũ quan cân đối, trong mắt như có sương mù che phủ, trong lòng Thủy Nhan thất kinh: “Hần cũng có bộ dạng như vậy sao!”

Hần nhận bát canh từ tay Hương nhi, khoe miệng khẽ cười, giọng nói trầm thấp vang lên có vài phần lười biếng. “Canh của Đào Hoa lâu nấu bằng sương sớm mai rất ngon... Tuy nhiên...”

Hương Nhi khẽ chớp chớp mắt vô cùng lay động lòng người: “Có chuyện gì thế ạ? Không hợp ý cô gia sao?”

Lúc Triệu Vũ Quốc tiếp nhận bát súp canh, thuận thế dùng ngón trở lướt qua mu bàn tay mịn màng của Trà Hương, bàn tay mang chút thô ráp khiến cho thân thể cô ta có chút lắc lư.

"Tuy nhiên, vì bát canh này mà bắt Hương nhi vất vả mang tới. Thật là phiền cho Hương nhi rồi..."

Giọng nói kia, ánh mắt kia, Thủy Nhan nhìn xong quả thật muốn dụi mắt mình một cái, nàng cảm thấy phảng phất như đang nằm mơ, không giống như bình thường... Triệu Vũ Quốc đang câu dẫn cô nương!

Thủy Nhan liếc hắt một cái, nhàn nhạt, lại tựa hồ như chứa đựng ý cười, nhưng Trà Hương kia lại xem là nàng ghen ghét.

Chỉ thấy Trà Hương gấp rút lui tay về, hai má vẫn còn hơi đỏ, còn ra vẻ sợ hãi liếc mắt nhìn Thủy Nhan: “Cô gia thật là biết nói đùa, Hương nhi sao theo kịp một phần của tiểu thư?”

Thủy Nhan lạnh nhạt nhìn cô ta, thản nhiên nói: “Canh đoàn tụ là thế nào?”

Bị Thủy Nhan nhìn như thế, cả người Trà Hương như bị rơi vào hầm băng, cặp mắt lập tức thu lại, gấp gáp đổi lại vẻ lễ phép kính cẩn như khi nói chuyện với Thủy Nhan ngày hôm qua.

“Quy củ trong Đào Hoa Lâu, có thể mua được đêm đầu tiên của cô nương thì sẽ là phu quân "sương sớm" của cô nương đó, cũng là danh như ý nghĩa, sương sớm mà gặp ánh mặt trời liền sẽ tiêu tan. Mà đoạn duyên phận này của tiểu thư cùng cô gia cũng chỉ vãn vãn ở trong Đào Hoa Lâu. Cho nên đoạn nhân duyên như vậy tiểu thư không cầu thiên trường địa cửu, chỉ cầu được cùng công tử vui vẻ hạnh phúc. Thiết nghĩ Triệu công tử cũng hiểu rõ, trong một năm, Hương nhi chúc tiểu thư cùng công tử nên duyên, cùng hưởng khoái hoạt nhân gian!”

Thủy Nhan gật đầu, cười như không cười, “Thật quá chu đáo!”

Triệu Vũ Quốc cười cười, đem Thủy Nhan thân mật đồ lại vào trong ngực, ôn nhu nói: "Hôm ngươi vất vả rồi, phần cho ngươi." Dứt lời, hắn xuất ra một chiếc trâm vàng cho Thủy Nhan, tiếp theo lại nói với Trà Hương: "Tối hôm qua đã làm ngươi mệt, phần riêng cho ngươi, nói với mẹ mụ bồi dưỡng ngươi cho tốt, bằng không ta sẽ không để yên cho Đào hoa lâu.”

Trong lòng Thủy Nhan biết, đây là hấn diễn trò cho Trà Hương nhìn, liền cúi đầu mỉm cười giả bộ thẹn thùng, lấy tay khẽ vuốt ngực hấn, nàng cười nhẹ nhàng nhưng lại khiến Trà Hương kia thất thần.

Từ khi Thủy Nhan tới Đào hoa lâu chưa từng thấy nàng cười lộ nửa miệng, giờ phút này trong lòng Trà Hương ngây ngốc trầm nghĩ: “Khó trách Tam Nương nguyên ý nhường nhịn nàng ta như vậy, bộ dạng kia khiến không biết bao nhiêu nam nhân phải thần hồn điên đảo?”

Thấy Trà Hương sững sờ, Triệu Vũ Quốc hỏi: “Hương nhi suy nghĩ gì thế?”

Câu hỏi này khiến Trà Hương giật mình đáp: “Không.. Chỉ là Hương nhi thấy tỷ tỷ cười thật xinh đẹp, khiến Hương nhi xấu hổ không dám gặp người.”

Triệu Vũ Quốc véo nhẹ bên dưới Thủy Nhan, ảm áp nói: “Sao lại thế, không nên so sánh hơn kém vậy.”

“Dạ, gia nói rất đúng, Hương nhi hầu gia thay quần áo, Tam Nương đang chờ ngài.”

Dứt lời nàng ta không nhìn được nhìn trộm Triệu Vũ Quốc một cái, chỉ thấy hấn cười lười biếng, nhưng trong mắt kia lại mang theo sát khí, làm cho người ra sợ hãi rồi không nhìn được mang theo cảm giác bị chinh phục, trong lòng rối bời, không nhìn được khiến lòng nàng nhảy nhót.

Lại nhìn làn tóc đen rối tung trên bờ vai rắn chắc, cánh tay vòng về phía trước như muốn sờ hữu nữ nhân trong lòng, giờ phút này nội tâm Trà Hương thâm đồ kị với Thủy Nhan, càng nhìn, trong lòng Trà Hương càng cảm thấy khô nóng, cảm giác hoảng sợ áp chế bản thân, nội tâm bắt đầu tính toán...

“Ngươi ra ngoài trước đi, để Quỳnh hoa hầu ta được rồi.”

Không cam tâm nhưng ngoài miệng Trà Hương vẫn ôn nhu thuận theo, gấp gáp hành lễ Triệu Vũ Quốc rồi chậm rãi rời khỏi phòng.

Cửa vừa đóng lại, Thủy Nhan gãy dựa tính rồi khỏi ngực hấn, vừa mới nhích ra chút thì trông thấy trên trường một vết máu.

“Ngươi bị thương?” Nàng nhíu mày hỏi, trong lòng linh cảm mãnh liệt, “Chẳng lẽ tối hôm qua hấn bị tập kích, nhưng mình có cảm thấy gì đâu?”

Hấn lắc đầu, “Không có gì, chẳng qua là để chút nữa cho Hồ Tam Nương coi.”

“Vì sao muốn bà ta coi?”

“Ách...” Nhất thời Triệu Vũ Quốc không biết nên giải thích với nàng như thế nào.

Thủy Nhan thấy hấn khó xử, trong lòng kinh ngạc, gấp nói với hấn: “Hiện tại chúng ta đang cùng trên một sợi dây, giữa ngươi và ta không nên giấu diếm gì, bằng không sẽ dễ dàng bị Tam Nương phát hiện.”

Triệu Vũ Quốc nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ, hít một hơi thật sâu, khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý lời nàng nói.

“Này... vết máu này là ta tự cắt tay ra.” Hấn nhìn nàng, trong mắt mang theo kỳ vọng, coi như hấn nói tới đây nàng nên hiểu ra.

Nhưng câu hỏi kế tiếp của nàng khiến hấn thất vọng: “Vì sao?”

“Nữ nhân và nam nhân sau sinh hoạt vợ chồng... Bởi vì... Phá... Hạ thể sẽ xuất huyết, đây cũng là chứng cứ để chứng minh lần đầu tiên của người...”

Về mặt Thủy Nhan bắt đầu mờ mịt, theo lời hắn nói, trong đầu hồi tưởng lên thanh âm: “Sinh hoạt vợ chồng... bắt đầu rất đau đớn... Xin ngài hãy tận lực nhẫn nại...”

Nàng đem lời giải thích của Triệu Vũ Quốc với lời nói kỳ quái trong đầu liên hệ với nhau, sau sinh hoạt vợ chồng, nữ tử có lạc hồng, nhưng mà sau đó trí nhớ nàng lại rơi vào mê cung.

Nàng hận lúc này không thể đập đầu vào thành giường kia, mặt nàng đỏ bừng, không nhịn được cúi đầu tránh tầm mắt hắn..

Chứng kiến bộ dạng lúng túng của Thủy Nhan, Triệu Vũ Quốc bắt đầu có chút giật mình, trong lồng ngực xuất hiện ý cười, cuối cùng không nhịn nổi, hắn bật cười thành tiếng: “Ha ha ha... Là người kêu ta nói... Người không biết... Trách ta gì đây...”

Thủy Nhan từng mất liếc hắn một cái, chui vào trong mền để tìm chỗ trốn.

“Ai cho người nói năng như vậy...” Nàng đỏ mặt, cố gắng gằn cổ tranh cãi.

“Không phải là người kêu ta nói thẳng thắn mọi chuyện sao!”

“Ách...” Thủy Nhan tiếp tục đỏ mặt.

Đột nhiên Triệu Vũ Quốc không biết nói gì, lập tức im lặng.

Hai người trầm mặc, tình cảnh này nếu bị Thạch Đông Thăng nhìn thấy, nhất định sẽ vạn vạ không thôi, Triệu Vũ Quốc đột nhiên cười nhẹ, ôn nhu, đúng như là phát ra từ nội tâm...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Gấm Xanh Sở Vân Quốc

“Cửu gia, hàng lần này không phải bình thường, trong một năm mang cho chúng ta trên 10 vạn hoàng kim.” Hồ Tam Nương vì phấn khích mà mặt nhiễm hồng, kính cẩn đối với người phía trước nói.

Chỉ thấy người nọ ước chừng năm mươi tuổi, lông mày đã có chút xám trắng, hai mắt híp lại, vừa nhìn qua thì có cảm giác như một lão nhân tuổi xé chiều, nhưng cẩn thận nhìn lại, phát hiện dưới đôi lông mày kia là một đôi mắt nhạy bén dị thường, hết thấy mọi sự khó chạy thoát khỏi đôi mắt, càng nhìn vào đó càng khiến cho người ta có cảm giác quái dị, gương mặt thì nhẵn bóng, phía dưới cằm lại nhẵn nhụi quá mức, tại sao thế?

Vì điệu cười lớn của Hồ Tam Nương mà trên mặt hắn khẽ cười, trên mặt trơn bóng lộ ra chút ít nếp nhăn, có thể thấy bình thường là một người rất chăm lo cho nhan sắc.

Hắn nhận ngân phiếu từ tay Hồ Tam Nương, không nhìn mà cho thẳng vào trong tay áo đen, áo đen kia nhìn thực không bình thường, người bình thường nhìn đều sợ hãi thán phục cái áo đen đầy thần bí kia.

"Lần này vẫn như cũ, chia làm hai, đã khấu trừ rồi?"

"Ha ha... đã khấu trừ rồi." Hồ Tam Nương không thể khép miệng, trong lòng thầm nghĩ mình ăn nhấm với Thủy Nhan quả nhiên không có uổng phí.

Mà Tam Nương cũng lưu ý hắn đang mặc áo choàng không giống người thường, tinh tế xem xét thì là gấm xanh, trong nội tâm thất kinh, nhanh mồm nhanh miệng: "Ồ, đây không phải là gấm xanh một vạn hoàng kim một tác ư, Cửu gia thật sự là lợi hại, có thể tìm được loại vải này làm thành áo choàng, thật sự là uy vũ."

Gấm xanh này ở Nam quốc không hề có, mà là do Sở Vân quốc hàng năm tiến cống, hơn nữa số lượng tiến cống có hạn, thực sự không phải do Sở Vân quốc keo kiệt, mà gấm xanh kia thực sự khó mà làm được, tơ lụa gấm vóc kia không phải làm từ tầm nhả tơ bình thường, mà là một loại hắc tầm nhả tơ, tầm này ăn lá dâu tím, giống lá này rất hiếm có, ở phía Nam Sở Vân quốc có một ít, ăn ít, tơ mà hắc tầm nhả ra không nhiều, cho nên số tơ này rất được trân trọng, thêm nữa, gấm này là do hắc tầm nhả tơ, gấm bình thường đã có tác dụng tránh côn trùng, công hiệu giải nhiệt, gấm xanh này dệt ra không cần nhuộm phần nữa, phẩm chất tự nhiên, nhìn qua thì một màu đen, nhưng mặc lên mềm mịn tạo thành từng làn màu xanh mực, gọi là gấm xanh.

Hồ Tam Nương chuyển này vuốt đuôi ngựa không sai chỗ, gấm xanh này đúng là hảo phẩm, có thể thấy nếu không phải người hoàng gia, được coi trọng

thì không thể nào được dùng, đủ thấy sức nặng của vị "Cửu gia" này.

Nghe được lời khen tặng của Hồ Tam Nương, Cửu gia kia cười nhạt, trong mắt đúng là đang đắc chí, “Ngươi miệng lưỡi càng ngày càng ngọt đó.”

“Ha Ha, miệng lưỡi Tam Nương đâu có ngọt, Tam Nương không bao giờ nói dối.”

Cửu gia nhếch miệng cười: “Ngươi thật là mồm mép, có khả năng ăn nói, không trách được cô nương kia cam tâm tình nguyện nghe lệnh ngươi.”

“Ha ha, Cửu gia nói đùa rồi, cô nương ấy có thể làm trong Đào hoa lâu, ấy là phải dựa vào ân đức của Cửu gia ngài, còn người bình thường đâu có thể được lọt vào Đào hoa lâu.”

Cửu gia rất vừa lòng với câu trả lời của ả, chậm rãi gật đầu: “Ân, nơi này cũng không thể thiếu được công lao của ngươi, lần này chỉ có cô nương kia giúp chúng ta kiếm tiền, còn nam tử kia thật là đáng tiếc, làm sao lại để cho hồng mặt mũi?”

“Nói tới đây thật là giận dữ, tên nam nhân kia mặt mày tuấn tú, chỉ tại những tên thô kệch làm hồng chuyện, bất quá như thế cũng tốt, cô nương kia nghe lời chúng ta, chỉ hơi thiệt thòi cho tên đó.”

Cửu gia nghi hoặc không hiểu chuyện gì: “Ách, nói gì vậy?”

Hồ Tam Nương đem chuyện thế nào lừa được Thủy Nhan an tâm tiếp khách, mà phần còn lại âm thầm đưa Từ Hạ tới "chuồng cò", Cửu gia nghe được liền tục gật đầu: "Khó trách, nguyên lai này là vì cô nương này cứu tình lang... Ha ha, như thế giảm đi không ít phiền toái!"

“Cũng không hẳn vậy!”

Vào lúc này, bên ngoài truyền tới âm thanh của Trà Hương: “Ma ma, chú rể mới tới.”

Hồ Tam Nương nói với Cửu gia: “Cửu gia, ta muốn nói chuyện với quan gia hôm qua, không tiện bồi ngài.”

Nói xong, Hồ Tam Nương muốn đi ra ngoài, Cửu gia vội vàng kéo ả, thấp giọng hỏi: “Người này ra giá trên trời như vậy, thân phận chắc có chỗ khả nghi?”

“Yên tâm đi, Tam Nương gọi người điều tra, hẳn là thương nhân buôn quặng của Tấn quốc, tiền hôm qua đối với nói chỉ như sợi lông trâu, không đáng kể, hẳn nghe Trương đại nhân giới thiệu rồi tới Đào hoa lâu.”

Cửu gia nghe thân phận người này không có gì đáng ngờ liền yên tâm gật đầu, “Ân, như vậy tốt rồi, ngươi cũng nên chú ý, tiểu tử kia gần đây không chịu an phận trong cung, cả ngày lấy lòng Hoàng Thượng, tuy chỉ là một tên oắt con vất mũi chưa sạch nhưng cũng cần đề phòng tránh sơ xuất ngoài ý muốn.”

Tam Nương vội gật gù đáp:

“Ừm, ừm, Cửu gia nói không sai, sắp tới Tam Nương nhất định cẩn thận hành xử, đối với khách nhân mới tới Tam Nương sẽ tăng cường chú ý”

“Vậy là ổn rồi, kẻ làm việc linh tinh như ta cần phải trở về rồi, bằng không trong nội cung kia lại nhộn nhạo lên.”

“Ha ha, Cửu gia là người tâm phúc của Hoàng Thượng, ngài không ở bên, một khắc hoàng thượng cũng không yên tâm.”

Phút chốc Cửu gia quay đầu lại, híp híp mắt phóng ra tinh quang, cả người Hồ Tam Nương run lên.

“Tam Nương, ngươi nói quá nhiều rồi đó.”

Hồ Tam Nương gật đầu lia lịa nói: “Dạ, là Tam Nương lẩm lõi, sau này chắc chắn sẽ giữ mồm giữ miệng.”

....

Triệu Vũ Quốc theo Trà Hương vào sương phòng, chỉ thấy bên trong Hồ Tam Nương mặt dày bự son phấn, khiến cho trong người nổi lên cảm giác chán ghét, may mắn trong phòng có mùi mực thoang thoảng khiến cho hắn có chút thư thái.

Tam Nương nhìn thấy Triệu Vũ Quốc tức khắc hai mắt sáng quắc, rốt cục hiểu được tại sao Thủy Nhan cam tâm tình nguyện tiếp khách, nếu đổi lại là ả ta đối với một nam nhân tuấn tú như vậy, sợ là phải trả tiền ả cũng nguyện ý.

“Ha ha, ngài là Triệu gia a, đêm qua không muốn quấy rầy gia, Tam Nương không có được diện qua dung mạo ngài, giờ phút này thấy Triệu gia thật không thể tưởng được, Triệu gia quả thật tuổi trẻ tài cao.”

Triệu Vũ Quốc xua tay: “Ma ma không cần khách sao, Quỳnh hoa rất vừa ý ta, tối hôm qua đã thấy lạc hồng, ta tới đây chính là trả lễ ma ma.”

Hồ Tam Nương che miệng cười: “Ha ha, Triệu gia khách khí quá rồi, ngài trả giá cao như vậy, Tam Nương đâu dám dâng cho ngài thứ vật cũ.”

"Ba chữ "Đào hoa lâu" ta chưa có tin, nếu không phải do Trương đại nhân dẫn tiến, chỉ sợ Triệu mỗ này cả đời không thể biết được có một nơi như thế này."

Triệu Vũ Quốc vừa nói vừa đưa một xấp ngân phiếu cho Hồ Tam Nương, tuy rằng không thể so với số 10 vạn lượng hoàng kim đi qua nhưng cũng không ít, Hồ Tam Nương cười đến nỗi không khép miệng được, “Ha ha ha, Triệu gia nói đúng, đào hoa lâu vốn là chỗ để tìm niềm vui, Triệu gia sau này thường tới nhé.”

“Sau này phiền ma ma chiều cô Quỳnh hoa cô nương rồi.” Nói xong, lại thêm ngân phiếu cho Hồ Tam Nương.

Hồ Tam Nương cười híp mí, “Ngài thật là, Quỳnh hoa là nữ nhi của ta, ở đâu lại có mẹ nào không chiều cô con gái.”

Triệu Vũ Quốc phát tay mở quạt, lười biếng cười: “Ân, nhìn ra ma ma đối với Quỳnh hoa rất tốt, lại còn cho nàng một nha hoàn rất thông minh, thật là tốt!”

Hồ Tam Nương nhún mày: “Ha ha, Triệu gia... Có gì sao...”

Triệu Vũ Quốc gấp quạt lại, đặt lên bàn, “Ma ma đừng vội nói vậy, không nên hiểu nhầm chuyện giữa ta và Quỳnh hoa...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tránh Nhặng Tìm Nhẹ

Khi Triệu Vũ Quốc theo Trà Hương đi gặp Hồ Tam Nương, hắn lưu lại trong tay nàng bốn chữ: “An tâm chó nóng!”

Thủy Nhan biết, hắn muốn nàng tiếp tục chờ ở trong này, mà hiện tại khi đã biết khách nhân phải bồi là hắn, cảm giác lo sợ trong lòng tan biến, chỉ có điều nàng cho dù vững vàng thế nào cũng chỉ là một nữ nhi, nhưng nàng lại không nhận thức được rõ điểm này.

Sau khi thức dậy, từng màn đêm qua không có ý liên tiếp xuất hiện trong đầu khiến cho nàng cảm thấy nóng mặt, tâm trí nhảy lên từng hồi, hô hấp khó khăn, miệng lưỡi lại còn cảm thấy khô đắng, Thủy Nhan sờ trán mình, nhiệt độ hoàn toàn bình thường, chỉ không hiểu sao lòng bàn tay đỏ mồn mồn, “Sao có thể như vậy?”

Thủy Nhan không rõ vì sao mình có phản ứng như thế, nàng yên lặng phản ứng, “Chẳng lẽ được hiệu tới hôm qua còn chưa bay hết, hay là độc trong cơ thể ta lại bắt đầu phát tác?”

Nếu giờ phút này có người nào trong này hảo tâm nhắc nhở nàng, cảm giác như thế được gọi là thẹn thùng.

Chính là giờ phút này trong phòng nàng không có một người, mà trước đến nay nàng không dễ dàng cho người khác thấy bộ mặt chân thực của mình, cho nên muốn nàng hỏi một người khác giúp đỡ, là điều không tưởng.

Nghĩ đến có thể độc trong cơ thể mình phát tác, nàng cảm thấy lo lắng, không phải là sợ cái chết, mà không biết vì sao, từ khi tỉnh dậy nàng luôn cảm nhận rằng mình có một chuyện trọng yếu cần đi làm, nhất thời nghĩ không ra, nhưng trong tiềm thức tựa hồ có thanh âm nói cho nàng, vô luận gặp phải chuyện gì cũng không thể buông tay, nhất định phải sống sót.

Tối hôm qua, nếu người tới không phải là Triệu Vũ Quốc, có lẽ nàng sẽ chọn cách tự sát, nhưng trước thời khắc cuối cùng một khắc, không hiểu vì sao nàng do dự...

Nghĩ đi nghĩ lại một màn tối qua lại hiện về trước mắt, Thủy Nhan cảm thấy xấu hổ không thôi, khuôn mặt phút chốc ửng hồng.

Đối với cảm giác lạ lẫm không thể giải thích này, Thủy Nhan bực mình, nàng đẩy cửa ra, đứng ở hành lang gấp khúc gian thông khí.

Mới vừa mở cửa ra, liền trông thấy một vị lão nhân thân mặc hắc bào, lão nhân kia lông mi đã xám trắng, hai mắt cũng híp nửa, người ngoài trông vào như đang ngủ gật, cái cảm tron bóng của lão nhân khiến cho nàng có cảm giác kỳ quái, đáng vẻ hắn khiến cho nàng có cảm giác quen thuộc, trong đầu thoáng hiện ba chữ: “Trương công công!”

Lập tức, trong lòng Thủy Nhan tự hỏi: “Trương công công là ai?”

“Người chính là cô nương mới tới – Quỳnh hoa?” Lão nhân kia chậm chậm nói, chăm chú nhìn Thủy Nhan.

Thanh âm kia vừa bật ra, Thủy Nhan nhận ra lão là người đến tù thất cùng Nê Thu, người mà Nê Thu gọi là Cửu gia.

Cửu gia này nhìn qua có vẻ là một lão nhân hòa nhã, điệu bộ nói chuyện không nhanh không chậm, toàn thân có một mùi hương nhẹ khiến cho người bên cạnh có cảm giác thoải mái, mặc dù là như vậy, Thủy Nhan đọc được trong mắt hắn sự tham lam đối với tiền tài, quyền lực và dục vọng vô biên, được giấu kín bên trong.

Thủy Nhan biết vị lão nhân nhìn có vẻ hòa nhã trước mắt này không phải nhân vật đơn giản, nói không chừng là người chống lưng của Đào Hoa lâu, liền gấp rút giả bộ hoảng sợ hành lễ, sau đó cúi đầu không nói lời nào.

Đối với biểu hiện giờ phút này của Thủy Nhan, trên mặt Cửu gia không có chút thay đổi, khi hắn chứng kiến bờ vai nhỏ nhắn của nàng khẽ run run, khóe miệng không ngờ nhếch lên, rõ ràng là cười miệt thị thỏa mãn.

“Tại sao không nói gì?” Thanh âm nhỏ nhẹ của Cửu gia lại vang lên, làm cho người ta có cảm giác lạnh sống lưng.

“Ách...” Thủy Nhan không nói lời nào, xoay người trở lại sương phòng.

Chứng kiến Thủy Nhan bối rối quay đi, Cửu gia rất đắc ý, lầm bầm nói: “Tam Nương nói cô nương này rất cứng đầu, kiến thức rộng cũng để làm gì, sau khi phá thân cũng không còn dám tự phụ nữa rồi...” Hắn vừa cười nói vừa bước đi.

Thủy Nhan đứng sau cánh cửa nghe rõ được lời cuối trước khi rời đi của tên Cửu gia kia, nàng vô cùng tức giận, âm thầm nghĩ sẽ có một ngày nàng nhất định bắt người này hối hận vì những lời nói ngày hôm nay.

Cửu gia rời đi không lâu, Hồ Tam Nương cùng Triệu Vũ Quốc tới sương phòng Thủy Nhan, Hồ Tam Nương vừa đi vừa cười híp mắt, thấy nàng đang ngồi ở cửa sổ.

Ả nói một tràng, hai mắt Thủy Nhan vẫn hướng ra bên ngoài, không có chút thay đổi, Hồ Tam Nương cảm thấy mất mặt, trong tâm nổi giận, chỉ có điều là có Triệu Vũ Quốc ở đây, mà Thủy Nhan bây giờ lại là cây hái ra tiền của mẹ, đành hít một hơi dài, đem cơn tức này nuốt xuống.

Thủy Nhan thấy ả dừng lại, mới quay đầu lại, hai mắt âm trầm, lạnh lùng hỏi ả một câu: “Ngươi thực sự thả hắn?”

Trong lòng Hồ Tam Nương chấn động, nghĩ thầm lẽ nào việc mình làm đã bại lộ? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu bại lộ, sao Quỳnh hoa lại biết được?”

Vì thế ả khẽ ho khan một tiếng, giả bộ tức giận nói với Thủy Nhan: “Hiện giờ ngươi là nữ nhi của ta, trên đời này, ngươi có gặp chuyện mẹ lừa con mình không?”

“Vậy trên đời này ngươi có gặp qua mẹ nào kêu con gái tiếp khách qua đêm không?”

Không biết vì sao, Thủy Nhan nghe ả xưng là mẹ, trong lòng vô cùng tức giận, coi chữ “mẹ” cao quý này, người như mẹ không xứng đáng!

“Ngươi...”

Câu hỏi của Thủy Nhan khiến Hồ Tam Nương không biết nên trả lời như thế nào, một bụng tức tối hiện dần trên mặt, Trà Hương vui vẻ đứng phía sau ả ta xem kịch, Triệu Vũ Quốc cũng không nói lời nào, đúng khi Hồ Tam Nương mở miệng chửi mắng nàng, hắn đứng ra phía trước Thủy Nhan, chặn lời ả.

“Ta yêu tính cách lạnh lùng này của nàng, ngươi không cần ngày ngày dạy dỗ nàng, đã có ta, ta muốn tự mình dạy dỗ...”

Hồ Tam Nương sùng sốt, lập tức cười khan, “Ha ha, lời Triệu gia nói, Tam Nương xin ghi nhớ.”

Trong mắt Trà Hương chợt lóe lên sự khác lạ, mà hết thấy nhất cử nhất động của nàng ta không ngờ lại rơi trong mắt Thủy Nhan cùng Triệu Vũ Quốc, chỉ là trong lòng hai người cùng lúc không lên tiếng, Trà Hương âm thầm tính toán với Thủy Nhan, thật tình không biết mình đã bị hai người kia tính kế...

Trong lòng Hồ Tam Nương ăn nguyên một cục tức, nhìn Triệu Vũ Quốc với số ngân lượng kia, ả lại một lần nữa tự nói với bản thân: phải nhẫn!”

Triệu Vũ Quốc xoay người, cúi đầu nhìn vào Thủy Nhan đang một mực im lặng, hắn cười ôn nhu với nàng, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai Thủy Nhan: “Nếu cần gì thì hãy nói với Tam Nương, bạc ta không thiếu.”

Dứt lời, hắn lại đưa cho Tam Nương vài miếng vàng lá, “Tuy là chồng hờ vợ tạm, không thể lộ ra bên ngoài, nhưng một đêm là vợ chồng, ngàn năm vẫn vậy, Triệu mỗ là người coi trọng tình cảm, Quỳnh hoa là người của ta rồi, ta sẽ không để nàng chịu ủy khuất, sau này nếu nàng làm gì sai sót, mong mẹ hãy tha thứ, đừng vội đánh, khi ta đến, nếu trên người nàng có một chút thương tổn, vàng hôm sau đưa cho mẹ mẹ sẽ ít đi một mảnh...”

“Ồ, ngài coi, Quỳnh hoa là nữ nhi của ta, làm sao mẹ mẹ ta có thể nhẫn tâm xuống tay đánh được!”

Triệu Vũ Quốc vừa lòng gật đầu, “Như thế là tốt!” Dứt lời, không quản Hồ Tam Nương và Trà Hương đứng đó, lập tức cầm tay Thủy Nhan, đặt vào tay nàng một chiếc trâm cài tóc tinh xảo.

“Ta cảm thấy nàng dùng ngọc rất sáng, mỗi tối đưa cho nàng một chiếc.” Nói xong, hắn hôn nhẹ vào môi nàng.

Thủy Nhan chết lặng, lồng ngực đánh trống, nàng cảm thấy như một hồ tràn nước muốn vỡ tung, nhưng nàng không biết làm gì lúc này, chỉ có thể tỉnh tã chia sẻ với hắn động tác thân thiết trong giây phút này...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Kéo Tơ (P1)

Triệu Vũ Quốc cười nhạt, đường cong nơi bờ môi hắn làm rung động lòng người, Thủy Nhan chợt thấy tâm dao động, bất quá cảm giác này nhanh chóng bị nàng gạt bỏ, đơn giản là nàng hiểu những lời hắn nói có ý tứ gì.

Vàng mặc dù là trang sức quý nhưng lại quá phô trương, hơn nữa lại tính cứng, người đeo nếu không cẩn thận sẽ tự gây thương tích cho mình.

Ngọc tốt thì ánh sáng trong suốt, ôn nhuận, phàm là đeo bên ai sẽ yên phận bên người đó, lại có cảm giác vật này yếu ớt mong manh, sẽ phải trân trọng, cố gắng bảo vệ. Tâm tư Thủy Nhan linh mãnh liền đoán được ý đồ của hắn.

Triệu Vũ Quốc là muốn nàng tận lực làm mũi nhọn ở lại trong Đào hoa lâu để thu tập tin tức, đừng vì sáng khoái nhất thời mà làm cho Hồ Tam Nương mất mặt, phải biết lúc tiến lúc lui, mới không khiến cho bản thân bị thiệt thòi!

Nghĩ là thế, Thủy Nhan hơi cúi đầu ngoan ngoãn nói với Triệu Vũ Quốc: “Tạ ơn...”

Còn không chờ nàng nói hết câu, Triệu Vũ Quốc đã dung môi che miệng nàng... Đây nếu là một màn trước mặt người ngoài sẽ rước lấy chửi rủa hoặc là thị phi, nhưng nơi này là Đào hoa lâu, vốn là nơi để làm những việc này, Triệu Vũ Quốc làm như thế càng khiến cho tảng đá nghi ngờ trong lòng Hồ Tam Nương được thả xuống.

Ấy lấy khăn che miệng cười, “Ha ha, các ngươi đúng là vợ chồng son... Triệu gia sợ là không rời được nữ tử ôn nhu như ngọc rồi...”

Bị Triệu Vũ Quốc cầm chặt tay, giờ phút này tay nàng lạnh như băng, Thủy Nhan không nói nên lời, chỉ hồi tưởng lại Ngũ Nhi từng nói cho nàng về chuyện giữa nam nữ thân mật, mỗi lần đề cập tới chuyện này trong mắt tràn đầy ước mơ, coi như có thể cùng người mình yêu thương có quan hệ thân mật là chuyện quan trọng nhất cuộc đời.

Lúc ấy nàng cảm thấy bộ dạng Ngũ Nhi rất thú vị, mà giờ khắc này, chính mình đang trong ngực một người đàn ông, đôi môi đang chặt chẽ dán cùng một chỗ, không thể phủ nhận, tối hôm qua nàng có cảm giác xấu hổ tim đập thành thịch mà Ngũ Nhi nói tới, chỉ là cảm giác đó quá ngắn ngủi nên nàng không biết cảm giác như vậy được gọi là thẹn thùng?

Trong nội tâm nàng thầm nghĩ: “Đây là hôn nhẹ? Vì sao không giống như Ngũ Nhi nói nhỉ?”

Triệu Vũ Quốc buông nàng ra, mắt mang theo ba phần cười, bảy phần say, hắn nói với Hồ Tam Nương: “Lời này của ngươi nói đúng tâm ta rồi, vì nữ nhân có thể làm hết thấy...”

“Ha ha, Quỳnh hoa của chúng ta thật có phúc, không ngờ gặp được một vị khách tốt bụng như Triệu gia.”

Trà Hương im lặng đứng quan sát Triệu Vũ Quốc và Thủy Nhan, hồi lâu mới lên tiếng.

“Đã đến lúc chú rể mới phải về, xin để Hương Nhi bồi tiểu thư vào phòng tạm nghỉ.”

Hai mắt Triệu Vũ Quốc hơi lưu luyến đảo qua khuôn mặt Trà Hương, mỉm cười nói: “Ừ, vậy ngươi giúp tiểu thư, cô gia ta sẽ không bạc đãi ngươi...”

Hồ Tam Nương âm thầm nhìn Trà Hương và Triệu Vũ Quốc, rồi đảo mắt tiếp qua Thủy Nhan, thấy khoe miệng nàng hơi tròng xuống, coi xem, sắp có kịch hay để coi đây...

Hồ Tam Nương cùng Trà Hương rời khỏi sương phòng. Triệu Vũ Quốc cũng chuẩn bị rời đi, Thủy Nhan thấp giọng nói: “Người Tam Nương ngươi nghe lệnh là Cửu gia, vừa rồi ta đã gặp.”

Thân hình hắn hơi sững lại, rõ ràng Thủy Nhan đã phát hiện một chuyện trọng yếu, hắn trầm giọng nói: “Ngươi nói rõ một chút!”

Bộ dạng lúc này của Triệu Vũ Quốc hoàn toàn khác vừa rồi, vẻ mặt trầm lãnh, ánh mắt lỗ mãng không còn tồn tại, chỉ còn lại sự lạnh lùng sâu thẳm.

“Hình dáng rất bình thường, như một lão nhân, một thân hắc bào xa xỉ, cầm trơn bong không có râu.” Thủy Nhan nói lời ít mà ý nhiều, không có một lời thừa thãi.

Trong mắt Triệu Vũ Quốc hiện lên sự tán thưởng nhưng hắn rất nhanh chóng khôi phục lại thần sắc bình tĩnh, chỉ khẽ gật đầu, “Những lời này ta sẽ chú

tâm, đêm nay ta sẽ lại đến.”

Trong đôi mắt Thủy Nhan khẽ lóe lên tia phức tạp, “Ách.. Lại đến?”

Triệu Vũ Quốc hứng thú nhìn nàng, “Ngươi sợ ta?”

Nàng nhìn hắn kiên định, “Sợ và ngươi có quan hệ gì?”

“Ách...” Hắn nhú mồm nở nụ cười, lúc này đây không phải vì diễn trò mà cười, mà là phát ra từ nội tâm.

Lập tức, Triệu Vũ Quốc đi ra cửa, nhìn thấy Trà Hương chờ ở bên ngoài, nội tâm Triệu Vũ Quốc khẽ động, lập tức thu lại dáng vẻ trầm ổn, phò ra sự bông lơn, khẽ gấp quạt lại, nâng cằm Trà Hương một cái, "Ngươi không nhớ rồi cô gia ta sao?"

Trà Hương làm bộ nữ nhi thẹn thùng cúi mặt xuống, nhưng vì thấp hơn hắn, nên lộ ra một khoảng da thịt mỡ miều nơi cổ áo.

Triệu Vũ Quốc dùng quạt lướt qua khuôn mặt nàng, rồi xẹt qua khoảng da thịt trắng ngần kia, lập tức toàn thân Trà Hương run lên, hai mắt động tình, sóng mắt lần lần.

“Gia...”

“Ngươi hết lần này tới lần khác kêu gia, gia có thể cho ngươi cái gì đây...”

Trà Hương vừa được sủng ái, cười hạnh phúc, vội vàng nói khẽ: "Gia cho Hương Nhi vật gì không sợ tỷ tỷ thương tâm sao?"

Ba!!! Triệu Vũ Quốc mở quạt ra, chậm rãi quạt, nhướn mày, "Người trong phòng kia là tỷ tỷ của Hương Nhi, ta mua tỷ tỷ ngươi một năm, đương nhiên một năm này ngươi cũng phải là của ta rồi!"

Trà Hương thấy Triệu Vũ Quốc này cũng là có ý với mình, trong lòng không khỏi vui sướng, gấp gấp cười duyên: “Gia có tính ăn không nhìn chén, nhìn nồi hay sao?"

Hắn nhéo nhéo cằm Trà Hương, đùa giỡn: “Ha ha, tiểu gia hỏa này nói lời khó nghe ghê.” Dứt lời hắn xoay người hướng xuống lầu, đi được hai ba bước liền ngừng lại.

"Đứng rồi, kêu ma ma ngươi ghi lại ngày sinh tháng đẻ ngươi cùng Quỳnh nhi."

Trà Hương che miệng mà cười, "Ha ha, gia nói đùa sao, ma ma chỉ quen dùng đầu vân tay điểm chỉ, sao có thể ghi được, mà gia muốn ngày sinh của ta và tỷ tỷ làm gì?"

“Người làm ăn kị nữ nhân không hợp tuổi!”

Trà Hương hiểu được chuyện này, “Thì ra là thế, vậy để Trà Hương viết cho gia, sao phải phiền tới ma ma.”

Triệu Vũ Quốc rất là tán thưởng gật đầu, “Vậy làm phiền Hương nhi, lần sau ta tới lấy!”

Dứt lời, hắn rời đi, Trà Hương nhìn bóng hắn tới khi biến mất, khoe miệng đắc ý rung lên, nàng ta hướng phòng Thủy Nhan, thân nhiên cười, đáy mắt lóe lên tia âm lãnh, “Ngươi có khả năng gì vượt mặt ta?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Kéo Tơ (P2)

Những lời này của Trà Hương cơ hồ như thăm thì, nhưng là Thủy Nhan vẫn nghe được, đơn giản là vì khi Triệu Vũ Quốc rời đi, nàng cũng lặng yên đi đến bên cạnh cửa, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Đây là một trong những chiêu Ngũ Nhi dạy cho nàng, muốn nghe chủ tử đánh giá về mình, tìm cách ứng biến trước, thì trước khi vào phòng phải lặng lẽ đứng bên cạnh cửa lắng nghe, tìm hiểu không khí bên trong trước đã.

Cho nên, lúc không có việc gì thì đứng bên cửa, mặc kệ là bên trong hay là bên ngoài, không nói lời nào, lặng lặng đứng, thế nào cũng nghe được thông

tin hữu dụng.

Từ sau khi tỉnh dậy, Thủy Nhan như xác không hồn, cái gì cũng không biết, cái gì cũng phải lưu tâm quan sát học tập, nhất là nếu nàng muốn biết thân phận của mình, thoát khỏi danh phận nô tài, thì nàng càng phải cố gắng học tập hết tất cả.

Ngũ Nhi dạy nàng không ít, nhưng là rất nhiều thứ nàng không dám tiếp thu, thậm chí nghĩ rằng chúng khá hài hước, nhưng không thể không thừa nhận, đây là tổng kết về cách sinh tồn của Ngũ Nhi, mà từ sau khi bị Hồ tam nương bắt, trải qua nhiều chuyện, lại được chứng kiến ân oán cùng kết cục của Trương Hàm Doanh và Trương Mộng Nhục, nàng cũng bắt đầu suy nghĩ đến cái gọi là đạo lý sinh tồn của chính mình, mà những lời vàng ngọc của Triệu Vũ Quốc làm nàng tỉnh ngộ, so với vất óc đi tìm đạo lý thì chẳng bằng bắt chước người khác, ít nhất có thể tránh được cái nạn trước mắt, thời gian dài lâu tự nhiên sẽ tìm được đạo sinh tồn của chính mình thôi.

Nghe thấy thanh âm mĩa mai của Trà Hương, Thủy Nhan không nhịn được hé miệng cười, trong lòng thâm tán thưởng, “biện pháp này của Ngũ Nhi quả không sai a!”.

Vì thế nàng khề khàng đi tới bên bàn trà, không nhanh không chậm ngồi xuống, nói vọng ra ngoài: “Hương nhi, là người ở ngoài sao?”.

Trà Hương đang thi thảo mắng chửi Thủy Nhan, nghe được tiếng gọi của Thủy Nhan không khỏi chấn động, vội vàng đáp: “Dạ”.

Sau đó, Trà Hương tiến vào phòng, chỉ thấy Thủy Nhan khuôn mặt u sầu, ánh mắt âm trầm, nàng không khỏi trào phúng trong lòng: “Hừ, kỹ nữ còn muốn lập miếu thờ, đều đã ngủ cùng rồi, giờ còn giả bộ thương tâm cho ai nhìn chứ? Ta khinh!”.

Thủy Nhan chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn nàng, trong mắt tựa hồ còn ngán lệ, “Người có phải cảm thấy ta quá lẳng lơ không?”.

Trà Hương khề cúi đầu, làm bộ che miệng cười, “Ha ha, tỷ tỷ nói đùa sao, có ai ở hoa lâu mà là liệt nữ không, như vậy làm sao mà sống được chứ!”.

“Nhưng tối hôm qua...”.

Trà Hương vừa tiến lên đưa cho nàng một túi hương, vừa nói: “Tỷ tỷ không nên nghĩ nhiều, một khi đã đặt chân vào hoa lâu, tiếng thờ dài nhất định sẽ có, nhưng là tỷ tỷ nên suy nghĩ xem làm sao sống tốt mỗi ngày, bạc kiếm được nhiều hơn, ma ma tự nhiên sẽ không đối xử tệ với chúng ta”.

Thủy Nhan chậm rãi gạt đầu đầy về bắt đắc dĩ, mang theo chút nhận mệnh, rồi nàng nhìn xuống túi hương trong tay hỏi Trà Hương: “Đây là gì vậy?”.

Túi hương này dùng tơ lụa tốt nhất để may, trên thêu hoa văn tinh mỹ, thoạt nhìn tú lệ dị thường, Thủy Nhan khề ngửi hương, một mùi hương nồng đậm xộc lên mũi nàng, làm nàng phát lạnh toàn thân, cực kỳ không thoải mái.

“Túi hương này tỷ tỷ giữ cẩn thận, ngày sau mỗi đêm khi đi ngủ đều đặt trên rốn”.

Thủy Nhan rất không thích mùi hương nồng đậm kia, liền đặt trả lại trên bàn trà, nhưng khi nghe Trà Hương nói khi ngủ thì đặt trên rốn, không khỏi cảm thiếu hiểu kỳ, vì vậy nàng vội hỏi: “Vì sao lại đặt ở trên rốn chứ?”.

“Túi hương này là bí phương cung đình, nữ tử như chúng ta, giống như trẻ con tập viết chữ vậy, cẩn thận viết từng nét, khách nhân đến đây mua vui, dù có tốt đi nữa thì cũng chỉ là gặp dịp mua vui, không chừng vừa bước ra khỏi cửa phòng liền quên mất người vừa nằm cùng mình là ai, thử hỏi, nếu mang hài tử với người như thế thì sẽ ra sao?”.

“Như vậy túi hương này có thể làm nữ nhân không sinh đẻ?” Thủy Nhan lại nhặt túi hương lên nhìn ngắm.

Trà Hương nghe xong lắc đầu cười, “Cũng không phải, đây chỉ là tạm thời, tương lai nếu tỷ tỷ hoàn lương, bỏ túi hương đi, đốt ngải hương trong phòng một tháng lại có thể sinh đẻ.”

Lúc Trà Hương nói, Thủy Nhan nhìn như đang chăm chú ngắm nhìn túi hương trong tay, kỳ thật, nàng đang lưu ý đến thần thái của Trà Hương, nàng phát hiện khi Trà Hương nói đến đoạn sinh đẻ trở lại, đáy mắt hiện lên tia châm chọc, như thể coi đó là chuyện cười vậy.

Nàng không nói mà chỉ nhìn vào Trà Hương, ánh mắt như nhìn thấu người đối diện làm cho Trà Hương đang nói đến đoạn cao trào, nhìn thấy khuôn mặt chăm chú nhìn của Thủy Nhan, nàng không khỏi sững sờ hạ nhỏ giọng dần.

“Tỷ tỷ nhìn muội như vậy, chẳng lẽ tỷ không tin lời muội sao?”.

Thủy Nhan hơi nhíu mi mày, không nhanh không chậm nhấp trà cho nàng, “Vì sao ta lại không tin người chứ?”.

“A...” Trà Hương bị nàng nói làm cho không biết phải đáp trả như nào, “Tỷ tỷ, mỗi lần nói chuyện với tỷ đều thật thú vị a”.

Thủy Nhan đột nhiên cầm lấy tay Trà Hương, nàng cảm giác được mu bàn tay kia lạnh lẽo, lòng bàn tay lại tứa ra mồ hôi, “Ta chưa bao giờ vui đùa, người cảm thấy vui chỉ sợ là vì tâm tình đang tốt thôi”.

“Tâm tình muội tốt?” Trà Hương vừa chỉ vào mình vừa hỏi.

Thủy Nhan khề cười nhàn nhạt: “Ta không trả lời được vấn đề này, tâm tình là do chính mình cảm thụ, tỷ cũng không có khả năng áp đặt người khác.” Nói xong, nàng nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà nóng, qua màn hương trà mờ ảo, nàng nhìn thật sâu Trà Hương một cái, rồi khề đặt chén xuống bước đi ra

ngoài.

Trà Hương gấp gấp đuổi theo, vẻ mặt thân thiết hỏi: “Tỷ tỷ muốn đi ra ngoài sao?”.

Thủy Nhan khẽ thở dài, nói với Trà Hương: “Chỗ này sợ phải ở lại lâu dài, không bằng phiền người giúp ta quen thuộc địa hình xung quanh!”.

Trà Hương lộ vẻ buồn rầu, giấu tay trong khăn lụa nói: “Tỷ tỷ sao lại nói những lời ử rử như vậy...”.

Thủy Nhan quay đầu lại lạnh nhạt nhìn nàng, không nói một lời, làm cho người khác nhìn không thấu được nàng đang nghĩ gì, Trà Hương đột nhiên có một ảo giác, cảm giác người trước mặt nhìn nàng như nhìn một trò hề, mà cẩn thận nhìn lại, thần sắc Thủy Nhan không có nửa phần khác thường, chỉ nhàn nhạt nhìn.

Trà Hương thấy Thủy Nhan muốn bước ra ngoài, nàng vội vàng gọi lại: “Tỷ tỷ chờ muội chút!”.

Thủy Nhan kinh ngạc: “Làm sao vậy?”.

Trà Hương lại cười kiêu my, “Muội xem tỷ còn là nhớ đến Triệu gia đi, từ sáng đến giờ còn chưa trang điểm lại”.

Thủy Nhan cúi đầu nhìn quần áo, lại sờ sờ búi tóc: “Ta mặc áo khoác, cũng búi tóc...”.

Trà Hương khẽ cúi đầu cười mỉm, trong mắt khẽ ẩn một tia trào phúng: “Ha ha, tỷ tỷ mặc áo khoác thật, chính là màu trắng thuần khiết không hợp với hoa lâu, mà người dùng trâm cài tóc, như vậy, nếu bị ma ma nhìn thấy, nhất định sẽ...”.

“Người nói ta ăn mặc đơn giản sao?”.

“Ha ha, không phải là đơn giản, mà là quá thuần khiết...”.

“Nhưng ta không biết!” Thủy Nhan nói lời này là thật lòng, hôm nay sáng sớm, nàng mặc vào áo khoác vì nhớ đến lời khuyên của Thạch Đông Thăng.

“Tỷ tỷ không biết sao, vậy để muội muội giúp đi!”.

Thủy Nhan khẽ lắc đầu rồi nói: “Ta muốn gặp Tam Nương!”.

Trà Hương nhíu mày lại, không biết nàng có ý gì, “Tỷ tỷ cảm thấy muội hầu hạ không tốt sao?”.

“Không quan hệ đến việc này, người dẫn ta đi gặp Tam Nương đi!”.

Thủy Nhan thái độ kiên quyết không hé lộ chút gì, làm Trà Hương biết có hỏi cũng không có kết quả, đành cắn răng mang nàng đi gặp Tam Nương, dọc đường âm thầm suy nghĩ, hiện tại, nàng rất sợ Thủy Nhan đến gặp Tam Nương để điều nàng đi chỗ khác, phải biết nàng thật vất vả mới gặp được công tử như Triệu Vũ Quắc, mặc dù không nghĩ đến chuyện cao sang như công tử vì mình chuộc thân, nhưng ít nhất có thể thu được một khoản tiền không nhỏ, có thể tính toán cho tương lai của mình.

Nghĩ đến đây, Trà Hương trong lòng hoảng hốt, “Hay là nàng phát hiện túi hương kia...”.

“Người đang sợ gì à?” Thủy Nhan nói vu vơ một câu làm Trà Hương cả người chấn động, mồ hôi đổ ròng ròng, cười so với khóc càng thêm khó coi: “Ha ha, tỷ tỷ nói gì thế, muội vì sao phải sợ hãi chứ?”.

“Ta chỉ hỏi một câu, người trả lời như nào là hai việc khác nhau!”.

Trà Hương mặt hạnh phúc lớn, “A...”.

Đây đúng là bình sinh không làm chuyện ác, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, chứng kiến phản ứng của Trà Hương, Thủy Nhan khẽ cười thầm trong lòng, đồng thời càng thêm chắc chắn túi hương kia có vấn đề, rõ ràng không có ý tốt gì với mình.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Kéo Tơ (P3)

Thủy Nhan xuyên qua khoảng sân nhỏ hẹp, khẽ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thật xanh a, nàng dùng sức hít một hơi thật mạnh, mùi sơn phấn xung quanh ẩn ẩn một mùi máu tươi...

Tuy rằng nàng không thích cảm giác này, nhưng nàng không thể lừa dối bản thân rằng mình không quen mùi máu thoang thoang này, nàng không khỏi khẽ giật mình: “Chẳng lẽ mình từng sống ở một nơi như vậy sao?”.

Dọc theo đường đi, Thủy Nhan không khỏi thấy kinh ngạc khó hiểu với điều này, nhưng dù rất muốn, nàng cũng không dám nghĩ gì thêm, đơn giản vì chứng bệnh của nàng còn đó, chỉ cần dùng sức suy nghĩ liên đầu đau khó chịu, nếu gắng gượng nhớ lại thậm chí còn có thể làm nàng bất tỉnh, vì vậy hiện tại nàng không thể làm thế, nhất là khi bên cạnh còn có chuyện quan trọng phải làm.

Đi tới phòng Tam Nương, cũng không thấy bóng dáng của Tam Nương đâu cả, Trà Hương không khỏi thầm nhủ may mắn trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn phải lộ ra bộ dáng tiếc nuối vô cùng với Thủy Nhan.

“Ai nha, thật không khéo, Tam Nương sợ rằng lại ra ngoài có việc rồi”.

“Ta có thể chờ” Thủy Nhan rất chấp nhất trả lời, còn không đợi Trà Hương trả lời, liền cất bước vào trong phòng.

Trà Hương gấp gấp đi theo sau, mặt lộ vẻ khó xử khuyên nhủ: “Tỷ tỷ, không bằng trở về phòng trước, muội sẽ lệnh người đến trang điểm lại cho tỷ”.

Thủy Nhan nhíu mày nói: “Không, ta phải ở đây chờ Tam Nương”.

Dù có nhẫn nại tới đâu, gặp tính tình ương bướng của nàng cũng không nhịn được, mà Trà Hương vẫn một bộ ôn hòa, chính là Thủy Nhan có thể cảm nhận được sau vẻ mặt ôn hòa kia, cả đồng cơ mặt đang co rúm lại.

Nàng tự nhiên ngồi xuống rồi phân phó: “Ta muốn uống một chén trà nóng!”.

Trà Hương vốn định khuyên nàng trở về phòng liền lập tức im bặt, nàng khẽ nhìn quanh bốn phía, đáng tiếc là hôm nay Hồ Tam Nương thức dậy sớm, trong phòng cũng không chuẩn bị trà nóng, ngụ ý của Thủy Nhan đương nhiên rất rõ ràng là lệnh nàng ra ngoài.

Trà Hương âm thầm cắn môi, không dám nói gì, bình thường chuyện như vậy tự nhiên có người làm, không cần nàng phải động thủ, chính là hiện tại nàng đã bị phân phối tới phòng Thủy Nhan, tự nhiên phải nghe lời Thủy Nhan, giờ phút này Thủy Nhan muốn nàng đi pha trà, nàng cũng chỉ có thể nghe theo.

Thủy Nhan thấy nàng không hề động, lạnh giọng hỏi: “Có phải nguoi nói là sẽ phụ trách hầu hạ ta đúng không?”.

Trà Hương: ...

Thanh âm mềm mại thốt ra từ miệng Thủy Nhan rất nhẹ, không chút nóng lạnh, ngón tay nàng cũng chỉ hờ hững gõ lên mặt bàn, nhưng Trà Hương bất chợt lại cảm giác như nhiệt độ trong phòng đột nhiên giảm xuống, hơi run run, một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, nàng vội đáp: “A, tỷ tỷ chờ chút, Trà Hương đi một lát rất nhanh sẽ trở về”.

Thủy Nhan hé miệng gật đầu, đoạn chính ngồi trên ghế dài khắc hoa lê, nhìn không chớp mắt ra ngoài cửa sổ, một bộ không đợi được Hồ Tam Nương nhất quyết không bỏ qua.

Đội thân ảnh Trà Hương đi xa, Thủy Nhan chậm rãi đứng dậy, quan sát tỉ mỉ bài trí trong phòng, kỳ thật nếu để ý thì trong phòng bài trí tương đối tinh mỹ, chính là chung quy nơi này vẫn là trong thanh lâu, nơi nơi đều là nam hoan nữ ái, ngay cả ống đựng bút cũng khắc xuân cung đồ.

Thủy Nhan biết Hồ Tam Nương vốn là dams nữ, nếu không phải như vậy, nàng cũng không chịu một lần gặp gỡ đó, chính là nhìn vào ống đựng bút, nàng luôn cảm thấy có chỗ không đúng, trong lúc nhất thời không thể nói rõ tại sao.

Từ tế nhìn thật kỹ, ống đựng bút dùng loại trúc tốt nhất tạo thành, chạm trổ vô cùng tinh mỹ, chỉ tiếc lại là hình... Thủy Nhan tỉ mỉ quan sát một lượt, nhất thời đột nhiên hiểu ra vì sao nàng lại có cảm giác như vậy.

Nàng chỉ mới nhìn qua hình dáng ống đựng bút mà quên mất bản chất của ống đựng bút, Hồ Tam Nương căn bản là không biết viết chữ, vì sao trong phòng lại có ống đựng bút, nàng tỉ mỉ nhìn quanh phòng, phát hiện đài trang điểm, tủ quần áo, bình phong... những đồ đạc nữ nhân bình thường dùng ở đây đều có đủ, chính là không có một tờ giấy nào, chính là một khi đã không viết chữ, tại sao còn phải dùng ống đựng bút?

Càng nghĩ, nàng càng cảm thấy ống đựng bút đáng nghi, Thủy Nhan lưu ý bên ngoài chưa có ai đi tới, liền định cầm lên ống đựng bút, cẩn thận quan sát.

Nhưng khi nàng chạm đến ống đựng bút, lại bất ngờ phát hiện không thể di động mấy may, ngay khi nàng cảm thấy kinh ngạc, chợt nghe có tiếng bước chân rất nhỏ ở bên ngoài, hẳn là Trà Hương đã trở lại, Thủy Nhan liền bình tĩnh ngồi lại như ban đầu, vẻ mặt lạnh nhạt, bình tĩnh không chút tâm tình ba động.

Chứng kiến vẻ mặt bình tĩnh của Thủy Nhan, trong lòng Trà Hương lại run lên: “Chẳng lẽ nàng ta nhìn ra túi hương kia có vấn đề? Chờ ở chỗ này là để cáo trạng ta?”.

“Vừa rồi muội nhìn thấy Nê Thu, nói là tỷ ở đây chờ Tam Nương, hẳn Tam Nương sẽ rất nhanh đến thôi”.

Thủy Nhan khẽ gật đầu, tiếp nhận chén trà, không nhanh không chậm uống một ngụm, nàng ngẩng đầu lên nhìn Trà Hương, nhẹ nhàng hỏi: “Trong lòng

ngươi bối rối sao?”.

Trà Hương tâm tình chán kinh, vội vàng nở nụ cười thẹn thùng, nói: “Ha ha, tỷ nói gì vậy chứ, muội vì sao phải hoảng hốt chứ?”.

“Vậy sao khi ngâm trà lại không tẩy trà?”.

“A.. Muội không tẩy trà sao?”.

Trà Hương trong lòng hoảng hốt, vừa rồi bị lệnh đi ngâm trà làm nàng khó chịu trong lòng, bản thân muốn thông qua việc không tẩy trà phát tiết, chính là nàng không ngờ, còn không chờ nàng giải thích, Thủy Nhan lại nói: “Thân phận của ngươi hẳn không thấp, nhưng Tam Nương lệnh ngươi đến hầu thị ta, hiển nhiên địa vị của ta cũng không thấp, nhưng sao ngươi lại cho ta dùng trà cũ?”.

“A...”.

Trà Hương trong lòng bối rối, vốn nàng chỉ muốn âm thầm trên cột Thủy Nhan, lại không ngờ Thủy Nhan có thể nhanh chóng nhận ra như vậy, làm trong lúc nhất thời nàng không biết phải trả lời như nào.

Thủy Nhan dừng lại nói: “Ngươi là một người lanh lợi, lại cố ý đùa giỡn kỹ xảo gây thơ như vậy, ta thật không thể hiểu nổi lý do, ngươi có thể nói cho ta biết không?”.

“Này, kỳ thật, ài, cô nương không cần truy cứu nữa, đúng như lời cô nương nói, Hương nhi trong lòng hoảng hốt nên làm sai”.

“Ngươi vì sao lại hoảng hốt?”.

Trà Hương khôi phục lại thái độ bình thường, vẻ mặt ủy khuất nói: “Còn không phải là bởi vì cô nương sao?”.

“Ta? Lời này giải thích như nào đây?”.

Trà Hương khẽ nhủ mày, vẻ mặt vô tội nói: “Tam Nương không thích chúng ta tùy tiện vào phòng, mà cô nương lại cố ý muốn đến, Trà Hương cũng không dám nghịch ý của cô nương, vừa rồi đi ngâm trà, trong lòng hoảng hốt lo sợ cô nương bị Tam nương quở trách, cho nên nhất thời không tránh khỏi sai sót, mong cô nương lượng thứ”.

“Lượng thứ? Ai muốn lượng thứ thế?”.

Trà Hương vừa mới nói dứt lời, liền thấy Hồ Tam Nương đi đến bên người, vẻ mặt run run đầy dử tợn, cười so với khóc còn khó coi hơn.

Thủy Nhan đứng dậy gạt đầu hành lễ với nàng, cố gắng tỏ ra thái độ nên có của một cô nương đối với ma ma.

Hồ Tam Nương thấy nàng gạt đầu hành lễ với mình, tâm tình cũng tốt lên, nhưng vẫn thầm nhủ: “Thật là đồ dễ tiện, thấy công tử tuần tú thì vút hết trình khiết”.

“Các ngươi tới tìm ta có chuyện gì?”.

“Có thể để Ách muội cùng Tiểu Ách đến phòng ta được không?”.

Hồ tam nương nhíu mày, ra vẻ ôn nhu nói: “Con muốn dùng hai phế nhân này sao?”.

Thủy Nhan có chút khẽ cúi đầu, giả bộ thẹn thùng nói: “Các nàng chải đầu cùng tô son rất đẹp, có thể trang điểm rất xinh đẹp, Triệu gia rất thích nhìn a...”.

“Ha ha, sao không nói sớm, nếu là như vậy thì không khó, ngày sau mỗi buổi sáng đều kêu hai tỷ muội này tới phòng chải đầu cho con, chính là bảo tới hầu thì không thể, lần trước Hắc bà vô duyên vô cớ chết đi, hiện tại những cô nương mới đều do hai người bọn họ dạy dỗ”.

“Như vậy cũng được”. Thủy Nhan lập tức hành lễ với Hồ Tam Nương: “Đa tạ ma ma!”

À nghe được là đề nghị của Triệu Vũ Quốc liền lập tức đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nhận Giải Được?

Thanh lâu tuy không phân biệt ngày đêm, lúc nào cũng tiếp đãi khách, nhưng buổi tối vẫn là náo nhiệt hơn hẳn.

Dựa theo lệ thường, sắc trời vừa xuống, thanh lâu đã giăng đèn hoa đào, mùi hương say mê động lòng người lượn lờ từ những lư hương tỏa khắp nơi.

Giờ phút này, trong thanh lâu tràn ngập hương thơm, Thủy Nhan vội vàng bịt kín mũi nàng lại, lòng thầm nhủ: “Trong hương này nhất định có bỏ thêm thứ gì đó mới có tác dụng thúc tỉnh như vậy...”.

Đêm nay không phải đêm trăng tròn, nên cũng không có đại hội Hoa nhi, những cô nương chưa có khách, hoặc là đi từ sương phòng ra, hoặc ngồi cạnh hành lang, hoặc chân trần ngồi hờ bên đài sen, hoặc đứng trên sân khấu, tất cả đều cố gắng phô diễn những đường cong mê người của mình dưới ánh đèn mờ.

Các nàng làm vậy đơn giản vì hy vọng gặp được khách nhân tốt, chúc thân cho các nàng, như vậy cuộc sống sau này không cần mỗi ngày khổ sở tiếp khách nữa.

Trong thanh lâu, nơi nơi tràn ngập hương vị tình dục, ngọn đèn lúc rạng lúc mờ làm người ta thần trí mê muội, thấu hết uế oải, cung cảnh huy hoàng của thanh lâu, mỹ nhân, rượu ngon, làm nơi này như biến thành thiên đường của cánh đàn ông.

Thủy Nhan vén màn che lên một chút, chứng kiến quang cảnh trác táng rượu thịt bên ngoài, không khỏi khẽ nhủ mảy, trong lúc vô thức lăm bắm một câu: “Tài chính hao phí một ngày ở đây cũng đủ ba ngày ăn cho một đội quân một ngàn người.”

Vừa mới nói xong, bản thân nàng cũng cảm thấy kinh ngạc: “Vì sao ta lại biết đủ ba ngày ăn cho một đội quân một ngàn người chứ?”

Giờ phút này, một thứ gì đó như ẩn như hiện, miêu tả sinh động hiện lên trong não nàng, nhưng cơn đau tận xương tủy đột nhiên cắt đứt tất cả.

Thủy Nhan khẽ lùi lại, dựa trên một “bức tường” kiên cố mà ấm áp, nàng hốt hoảng ngẩng đầu lên, thì ra là Triệu Vũ Quốc.

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt đi vì đau đớn của nàng, Triệu Vũ Quốc không nói hai lời liền bắt mạch cho nàng.

“Độc trên người ngươi phát tác sao?”

Đau đớn giống như nai con nghịch ngợm, không ngừng nhảy loạn lên trong huyết Thiên Nhân của nàng, đau đớn lúc nặng lúc nhẹ, cảm giác khó chịu đến cùng cực, chính là Thủy Nhan cố gắng điều chỉnh hô hấp, thầm nghĩ muốn đứng vững, không được tựa vào lồng ngực hắn.

“Không phải độc, mà là đau đầu...”.

“Ngươi sao lại đau đầu chứ?” Thanh âm hần trần đầy bình thản.

“Không... Biết...” Nàng cố gắng giấu nhẹm đi nguyên nhân đau đầu, đơn giản vì nàng không muốn hắn phát hiện điều gì khác thường, nảy sinh tâm nghi ngờ với nàng.

Nếu không phải lúc này đau đầu khó nhịn, Thủy Nhan nhất định sẽ vùng ra, nàng thử đứng lên nhưng lại bị đôi bàn tay vững chắc của ai đó ngăn lại trong lòng ngực hắn.

Khóe miệng Triệu Vũ Quốc nhếch lên một độ cong khó phát hiện: “Ngươi xác định dựa vào ta không khó chịu?” Thanh âm trầm lãnh kia tràn đầy chế nhạo.

Thủy Nhan ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng có chút mê ly vì đau đớn, nhưng là trong thời gian ngắn ngủi lại nảy sinh duệ quang: “Có thể dựa vào so với ngã trên mặt đất lạnh lẽo kia đương nhiên là tốt hơn!”.

Triệu Vũ Quốc nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến với câu trả lời của nàng, chính là khuôn mặt hắn thoáng chút không còn băng lãnh.

Khi nói chuyện, Thủy Nhan cảm thấy đau đầu giảm đi không ít, vội đứng cách Triệu Vũ Quốc một khoảng, nàng ngồi xuống bên ghế, “Như vậy ta có thể ngồi xuống chứ?” Nàng đẩy kính cần hỏi hắn, nhưng là ánh mắt thủy chung mang theo khiêu khích, nàng đang nhắc nhở hắn, nàng không phải là nô tài của hắn.

Khóe môi Triệu Vũ Quốc khẽ cong lên, phối hợp với hình dáng lạnh lùng quả thật tuấn lãng dị thường.

Thủy Nhan nhìn hắn vẫn bình thản như trước, nhưng tâm tình khẽ nhảy một cái, nàng cũng không tránh ánh mắt chăm chú của hắn, ngược lại đôi mắt càng thêm lạnh lẽo đón nhận, không có nửa phần trốn tránh.

Khóe miệng hắn cong lên thật cao rồi thu lại ánh mắt nhìn chăm chú đó “Ngươi không chút hứng thú với thân phận của Tử Hạ sao?” Triệu Vũ Quốc hỏi.

“Ngươi có thể tới nơi này, vậy tự nhiên hắn không chết”.

“Ngươi không tò mò quan hệ giữa ta và hắn sao?”.

Thủy Nhan tràn đầy buồn cười nhìn hắn, “Thân phận của hắn ta còn không chút hứng thú, đối với quan hệ giữa các người ta có thể có hứng thú sao?”.

Hắn gật đầu, lấy ra một viên thuốc màu đỏ đưa cho nàng.

“Đây là cái gì?” Có vết xe đổ đằng trước, nàng cẩn thận phòng bị, cũng không duỗi tay tiếp nhận ngay, hiện tại nàng đã cực kỳ sợ bị hạ độc.

Chứng kiến phản ứng cẩn thận của nàng, Triệu Vũ Quốc khẽ nhủ mi mày lại, nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ chậm rãi giải thích tác dụng của viên thuốc trong tay.

“Đây là Trương đại phu nghiên cứu ra, có thể chậm rãi trừ đi độc tố trong người người”.

“Giải độc tố trong người ta?” Thủy Nhan trong lòng thở phào, nhưng ngay sau đó lại nhủ mày lại, “Trương đại phu không có quan hệ gì với ta, vì sao phải vì ta mà chế thuốc?”.

“Là ta mời hắn”.

“Người?” Trong mắt nàng lại ngàn ngáp nghi hoặc.

“Ăn hay không tùy nàng, sau này ta sẽ đứng giờ đưa thuốc đến”.

Thủy Nhan nửa tin nửa ngờ tiếp nhận viên thuốc, nhưng vẫn cẩn thận cất lại, Triệu Vũ Quốc thấy vậy cũng không lộ ra không vui, chỉ là nhàn nhạt đảo qua nàng, nhưng là ánh mắt như đao phong quét qua gương mặt nàng.

“Năm ngày sau, người có tìm được sổ sách không?” Triệu Vũ Quốc đến gần nàng, đề thấp thanh âm hỏi.

“Năm ngày?”.

“Ừm, thời gian không còn nhiều lắm”.

“Hôm nay ta đến phòng Hồ Tam Nương, phát hiện ống đựng bút có điều cổ quái”.

Con người sâu thẳm của Triệu Vũ Quốc khẽ lóe hào quang, “Nàng không biết chứ?”.

Thủy Nhan gật đầu đáp: “Đúng vậy, ta từng muốn cầm lên xem xét nhưng phát hiện ra không thể di chuyển được ống đựng bút”.

“Ta đã biết, sau này người không cần đến phòng Hồ Tam Nương nữa”.

Thủy Nhan còn phát sầu vì chưa kịp tìm hiểu rõ ràng thì Triệu Vũ Quốc lại nói nàng không cần tiếp tục tìm hiểu nữa, là hắn khinh thường nàng hay quan tâm đến nàng?

Nghĩ đến lý do thứ hai, Thủy Nhan không khỏi cảm thấy buồn cười, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng đã biết Triệu Vũ Quốc không phải là người nhiệt tình, mặc dù hắn cứu mình, nhưng nàng vẫn nghĩ, hắn là mình có giá trị lợi dụng nên hắn mới cứu.

Chẳng qua, một khi hắn đã bảo nàng không cần đi, nàng tự nhiên vui vẻ không xen vào, liền gấp gấp hỏi: “Thứ Tử Hạ muốn hắn không ở trong tay Hồ Tam Nương, nếu ta đoán không lầm, sổ sách ở trong tay Cửu gia thì phải.”

“Không, hắn là kẻ thông minh, hắn sẽ không để thứ đấy ở bên người, hơn nữa Hồ Tam Nương là truy phạm triều đình, hai người bọn họ là tặc cùng thuyền, Cửu gia thông minh như vậy, nhất định sẽ lệnh Hồ Tam Nương bảo quản sổ sách”.

“Người tìm hiểu thân phận Cửu gia?”.

Triệu Vũ Quốc nhìn nàng, khẽ gật đầu: “Ừm, nếu không có gì bất ngờ, ngày mai sẽ tra ra thân phận của hắn”.

“Hắn là thái giám sao?” Thủy Nhan nhớ đến lần đầu tiên trông thấy Cửu gia, tùy ý hỏi.

Triệu Vũ Quốc nghe nàng hỏi vậy, trong mắt khẽ cả kinh rồi ngay lập tức khôi phục bình tĩnh.

“Người nhìn ra?”.

“Như thế nào nhìn ra?” Thủy Nhan không rõ vì sao hắn hỏi câu này, nhưng là nàng cũng thầm buồn bực, thái giám đến cùng là gì? Mà tại sao Triệu Vũ Quốc lại hỏi nàng là nhìn ra?

Triệu Vũ Quốc thấy khuôn mặt mê mang của nàng, thầm nghĩ: “Nàng không có trí nhớ, sao lại biết đến thái giám chứ?” Nghĩ đến đây, hắn lại hỏi Thủy Nhan: “Đã không phải nhìn thấy, vậy sao nàng biết hắn là thái giám?”.

“Vậy sao người biết?”.

Nàng vừa nói ra câu này liền hối hận trong lòng, nàng làm như vậy làm Triệu Vũ Quốc để lộ thông tin nhiều hơn, hắn sẽ đề phòng nàng hơn.

“Ngày ấy, người nói hần mặt áo choàng đen, mà khi ta tới phòng Hồ Tam Nương, không ngờ có hương mực nhàn nhạt, Hồ Tam Nương căn bản không biết viết chữ, vậy hương mực nhất định là của người khác tạo ra, mà người kia khả nghi nhất.

Mà ngẫm lại người nói Cửu gia mặc hắc bào, ta lập tức nhớ đến một loại vải dị quốc, lấy tơ đen quý báu dệt thành, có công hiệu thanh độc trừ tà, hơn nữa tự thân sinh ra hương mực nhàn nhạt, làm người mặc vào càng thêm văn nhã, bởi vì sản lượng rất ít, cho nên hàng năm Sở Vân quốc cũng chỉ tiến cống hai cái... Đây là đồ trong cung, được ban thưởng nơi nào đều có ghi chép lại, chỉ cần tra bản ghi chép cống phẩm là sẽ rõ”.

“Thì ra là vậy” Thủy Nhan vẻ mặt khiêm tốn gật đầu, kỳ thật trong lòng nàng vẫn không rõ thái giám là gì, chính là đại khái nàng hiểu thái giám cũng là nô tài, khác nhau ở chỗ một cái là nô tài trong hoàng cung, một cái ở trong các phủ...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Diễm Giang Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lợi Dụng Trà Hương

Nhìn thần sắc Thủy Nhan lúc này Triệu Vũ Quốc có thể hiểu được nàng không có khái niệm gì về hai chữ thái giám kia, nhưng nếu thật là như vậy, vì sao nàng lại biết Cửu gia là thái giám, hơn nữa biết thái giám là không có râu?

Nghĩ tới đây Triệu Vũ Quốc có chút suy đoán, hần đánh giá Thủy Nhan, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

“Mặt ta có gì lạ mà người dùng ánh mắt như thế nhìn ta?” Thủy Nhan nhú mày, hần nhìn mình không kiêng nể gì, trong lòng có chút tức giận.

Hần nhún vai, “Người rất thông minh, ta chỉ nghĩ là... có phải người đã khôi phục trí nhớ?”

“Người sợ ta khôi phục trí nhớ, nhớ lại thân phận sao?” Nàng cao ngạo lên giọng đón nhận ánh nhìn u ám của hần.

Hần mỉm cười, phát giác nói chuyện với nữ nhân này không thú vị tí nào.

“Người cười cái gì?”

“Không phải là ta sợ, mà là người sợ ta biết người khôi phục trí nhớ.” Hần cải chính lại lời nàng nói.

Thủy Nhan kinh ngạc, không nghĩ hần chỉ qua một tiếng động cũng đã xem thấu ý nghĩ của nàng, cảm giác điều này không tốt chút nào, nàng đứng dậy đi đến bàn trang điểm, cố ý thay đổi đề tài.

“Hiện giờ người trang điểm cho ta là Tiểu Ách và Ách muội.”

“Ừm.” Triệu Vũ Quốc nhẹ nói, lúc trước Thủy Nhan đã nói về thân phận tiểu Ách cùng Ách muội cho hần, giờ phút này đương nhiên hần biết.

“Người muốn ta chứng minh thân phận của bọn họ.”

“Đúng vậy.” Thủy Nhan gật đầu.

“Bọn họ đối tốt với người sao?” Triệu Vũ Quốc có phần không hiểu.

“Nếu xác định ra thân phận bọn họ, hai người đó nhất định sẽ đem hết quyền lực ra giúp ta, nếu không phải, ta sợ các nàng là người của Tam Nương Cửu gia.”

Triệu Vũ Quốc đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt hiện lên ý cười:

“Hai người kia đã là phế nhân, có tư cách gì làm nanh vuốt của Tam Nương và Cửu gia?”

Thủy Nhan nhú mày, cũng cười nhàn nhạt, “Ta đoán nếu là người, cũng sẽ cẩn thận như ta vậy.”

Triệu Vũ Quốc mỉm cười, trong mắt lộ ra sự tán thưởng: “Ha ha, không thể tưởng tượng được người tuy không còn trí nhớ, nhưng khứu giác thì vẫn vô cùng nguy hiểm”

“Người làm sao biết ta đối với nguy hiểm rất nhạy cảm? Người biết thân phận của ta?” Thủy Nhan cảm nhận được sự đáng ngờ trong lời lẽ của hần.

“Từ khi người tỉnh lại, đối với ai cũng phòng bị, đường đi lối về trong biệt uyển người tìm hiểu cũng tốt lắm...”

Thủy Nhan kinh ngạc, không nghĩ rằng hắn đã phát giác nàng có tình tìm hiểu đường đi trong biệt uyển, chẳng qua ngoài mặt nàng vẫn tỏ ra bình thản, đối với lời hắn nói không chút run rẩy: “Nói tiếp đi.”

Triệu Vũ Quốc suy nghĩ giây lát, nói tiếp: “Ta chuộc người từ Thanh lâu ra, người đương nhiên là nữ tử phong trần...”

“Ta không phải có thân phận như thế.” Nàng phủ quyết lời hắn.

“Tùy người nghĩ!” Hắn dự định không tranh luận với nàng về vấn đề này.

Thủy Nhan lạnh nhạt đảo qua hắn, lại lạnh nhạt nói: “Vậy mời người trở về xác nhận thân phận các nà!”

“Được.”

Nói xong lời này, Triệu Vũ Quốc bước tới, không một tiếng động đem Thủy Nhan ôm chặt trong ngực, một luồng hơi thở nam nhân vây quanh Thủy Nhan, cảm giác ôn nhu.

Thần sắc nghiêm trọng của hắn trong giây lát biến mất, chuyển thành bộ mặt tà mị, Thủy Nhan thật muốn dụi hai mắt mình một cái, nhìn xem có phải là mình hoa mắt không, nàng rất muốn tự nói với bản thân, giờ phút này người đang ôm nàng, làm cho tâm can nàng nhảy lên loạn xạ chính là kẻ vừa rồi lạnh lùng như băng, nụ cười cũng như gió tuyết lạnh lùng.

Thủy Nhan lẳng lặng để hắn tùy ý ôm, cũng không vòng tay ôm lại nhưng chính là rất tự nhiên tựa vào ngực hắn, mà sự thật chứng minh, chứng kiến chuyện này không ai tin nổi, giờ khắc này, mặt ngoài Thủy Nhan bình tĩnh nhưng nội tâm lại kinh hoàng không thôi, thậm chí trong lòng bàn tay đã rom róm mồ hôi, nàng không có cách nào để giải thích điểm này, chỉ khẽ nói với Triệu Vũ Quốc: “Người ôm ta như vậy... Làm cho ta thấy..thấy... nóng...”

Nàng thật sự không tìm ra được từ nào hình dung cho hoàn cảnh này, chỉ dùng duy nhất một từ kia, Triệu Vũ Quốc nghe xong không nhin được khẽ cười một tiếng.

Lúc này, cửa mở, Trà Hương đi đến, hắn thấp giọng bên tai nàng: “Ta nghĩ người nghĩ gì, cũng chính là thứ ta nghĩ.”

Giờ phút này nàng nhú mày muốn nhìn về mặt hắn, nhưng ngược lên, trán nàng liền chạm vào râu cằm hắn, cảm giác mới mẻ đâm vào lòng khiến tim nàng đập mạnh một nhịp, lại vội vàng cúi đầu.

“Ha ha, Triệu gia đúng là mong nhớ tỷ tỷ, sớm như vậy đã tới rồi.”

Triệu Vũ Quốc ôm Thủy Nhan ngồi trên ghế dài, liếc xéo Trà Hương, cất giọng ôn nhu: “Người sao biết là tớ nhớ tỷ tỷ người vậy...”

Những lời này, giống như trong phòng yên tĩnh bị một tiếng đàn tranh réo lên cắt đứt sự tĩnh lặng, giọng nói kiên định, gõ mạnh vào tâm khảm Trà Hương.

Thủy Nhan thấp giọng ní non bên tai hắn, nhìn như vô cùng thân mật: “Ta có thể lý giải, đây là câu dẫn?”

“A... Quỳnh nhi giỏi thật.” Hắn nhìn nàng, mắt bắt đắ dĩ hiện lên ý cười, miệng thì ngả ngón nói.

Trà Hương nghe xong lời này trong lòng lại cao hứng, gấp gấp bung rượu và thức ăn đi tới, nhẹ nhàng đặt đồ ăn xuống, rồi cô ý lại gần Triệu Vũ Quốc, ả mặc quần lụa mỏng sắc đỏ tươi, thân thể như ẩn hiện sau lớp lụa mỏng đỏ, dưới ánh đèn, nhìn thấy hết phần trên, thật khiến người khác muốn xuất huyết.

Triệu Vũ Quốc duỗi tay kéo cô ta lại, muốn ôm vào trong lòng, Thủy Nhan ngăn lại, trên mặt lộ ra vẻ không vui: “Chỗ này rất chật.”

Về mặt Trà Hương ủy khuất, vùng đứng lên. “Là Hương nhi không tốt, để Hương nhi ra ngoài...”

Nói xong, Trà Hương quay người đi ra cửa.

Hai người nhìn cô ả biến mất trong lòng vô cùng vui vẻ, nhưng rồi nhanh chóng quay lại về mặt cao quý và kiêu ngạo.

Thủy Nhan cười ghé vào tai hắn nhẹ giọng: “Là chủ ý của người?”

“Cho các người vì ta mà mâu thuẫn.”

“Lý do?”

“Để Hồ Tam Nương tin rằng người thật lòng ở đây, dần dần bỏ bớt phòng bị với người...”

“Nếu như ta nói, ta cũng muốn thế này, người tin không?” Thủy Nhan hỏi.

Triệu Vũ Quốc gật đầu, “Tin, những điều này ta căn cứ vào biểu hiện của người gần đây là đoán được.”

Hắn nói xong, cúi đầu nhìn Thủy Nhan đang nhủu mày trong lòng mình, nhân nhạh hỏi: “Ta nhớ rõ ngươi luôn kháng cự khi cùng ta thân mật.”

Nghe hắn nói như vậy, Thủy Nhan giặh mình hồi phục tinh thần, mình còn đang trong lòng người ta, vậy mà lại không hề có chút kháng cự.

Trong mắt Thủy Nhan có chút luống cuống, rất nhanh trấn tĩnh, nàng vuốh lại xiêm ý, bình tĩnh trả lời: “Nếu ta không hợp ngươi, ngươi cảm thấy ở chỗ này có ai có thể phối hợp với ngươi?”

Nghĩ tới nơi đây chỗ nào cũng là nữ nhân lòng dạ độc ác như Trà Hương, mà không nghĩ mình lại giao thiệp cùng những nữ nhân này, trong lòng hắn bắt giặh lạnh, bên ngoài nổi da gà.

Thủy Nhan nhìn hắn, trong lòng thoáng chút chán ghếh, nhưng một phần sâu kín nào đó lại thấy rất thích, “Ngươi bảo ta không cao hứng, ta sẽ không làm cho ngươi sáng khoái!”

Mà giờ phút này, Trà Hương lại trở lại, trong tay bụng một khay trà, “Sợ gia và tỷ tỷ khát nước, Hương nhi cố ý bụng tới.”

“Hương nhi không cần đi ra ngoài nữa, chúng ta là người một nhà, mau tới đây, chúng ta cùng ăn.”

Đêm dài người lại không tỉnh, khắp nơi trong Đào hoa lâu tràn ngập mùi rượu, hương thơm của hoa, hương thơm của mỹ nhân, oanh ca yến hót.

Thủy Nhan liếc mắt nhìn Trà Hương mê man trên giường, hỏi: “Ngươi cho cô ta dùng được gì thể, sao lại ngất đi?”

“Bị ngất thể này là do Mông hân được... Nhẹ thôi, sau khi tỉnh dậy không có thấy đau đầu...”

“Đây là do Trương đại phu chế ra?”

Hắn gặh đầu, nàng ngẩng đầu lườm qua...

“Ta muốn dò xét Đào hoa lâu ban đêm, mà nếu có nàng ở đây thì ta mới làm được trót lọt.”

“Ta nên phối hợp như thế nào với ngươi?”

Nghe Thủy Nhan nói, Triệu Vũ Quốc giờ này không khỏi khâm phục sự quyết đoán của nàng, không hỏi ngọn nguồn chuyện nôi đất bị vỡ, chỉ hỏi làm như thế nào, kết quả ra sao, nữ nhân như vậy mới thực sự là nữ nhân ưu tú.

“Ngươi phải dụ dỗ Hồ Tam Nương đưa ra vấn kiện ở phòng kia.”

“Được.” Thủy Nhan không cần suy nghĩ đáp ứng hắn, mọi việc đã sớm hiện ra trong đầu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ấn Tượng Tán Quốc

Triệu Vũ Quốc thấy bộ dạng Thủy Nhan sớm đã định liệu, cũng không hỏi nhiều, hắn biết, một khi Thủy Nhan đã đáp ứng tức là nhất định nàng làm được!

Chỉ thấy Thủy Nhan đi đến bên cạnh bàn, nhìn qua đĩa gà xé phay, không nói hai lời, cầm lấy đôi đũa kẹp trái ớt lên ăn, động tác không hề thừa thãi, nhanh hếh như ăn một trái dưa leo, Thủy Nhan cảm thấy trán chột đỏ mồ hôi ròng ròng, đôi môi vốn hồng nhuận phon phớt giờ phút này càng thêm kiêu diễm, hai mắt đang thanh tỉnh bỗng nhiên có sương mù ủa tới...

“Ngươi muốn giả khóc sao?” Triệu Vũ Quốc nhìn thấy nàng dùng cách cực đoan này không nhịn được cười.

Thủy Nhan nghiêm túc nói: “Ăn cay sẽ chảy nước mắt nước mũi, Hơn nữa bản thân mắt đã hơi đỏ, nhìn không khác người đang khóc là mấy...”

Ấn tượng trong Triệu Vũ Quốc là mọi nữ nhân đều có thể bỗng dưng nước mắt rơi như mưa, giờ phút này nghe Thủy Nhan nói như vậy khiến hắn cảm thấy rất kỳ quái.

“Vậy ngươi có thể tự khóc, làm sao phải vắt và ăn cay vậy?”

“Hà...” Thủy Nhan buông đôi đũa ra, đột ngột uống nước sôi để nguội.

Hắn nhìn nàng ăn cay khổ sở như vậy, nghĩ mãi không ra vì cái gì mà nàng phải làm vậy.

Thủy Nhan lấy tay quạt quạt hơi cay rồi tỉnh mũi trong miệng, bình tĩnh nói với hắn: “Khóc -----ta không biết!”

Triệu Vũ Quốc sừng sốt, chén trà đưa đến bên môi rồi còn không biết nên uống hay dừng...

Thủy Nhan lạnh lùng liếc hắn, nàng bình tĩnh đi ra sương phòng, trong phòng chỉ còn lại mình Triệu Vũ Quốc, bên môi gọi lên một đường cong hoàn mỹ.

.....

Chứng kiến một màn nước mắt của Thủy Nhan, trong nội tâm của Hồ Tam Nương một lần nữa cảm khái: "Nữ nhân a... Đùng là không thể nào thiếu nam nhân... Lúc trước là vì nam nhân bán mình, bây giờ là vì ân huệ mà tranh giành tình nhân..."

“Ma ma, là người đưa Quỳnh hoa tới con đường này, trời có mắt ban cho Quỳnh hoa một vị lang quân tốt, làm sao lại có thể ăn cây táo, rào cây sung?”

Trán của Hồ Tam Nương nhú lại như những con giun bò loằng ngoằng, tức giận nhìn thủy Nhan, chỉ tay lên trán nàng: Ta bảo cái đầu dura của nha đầu nhà ngươi bị ngã đập đầu xuống đất thì còn cái gì"

Bị Hồ Tam Nương chỉ tay lên trán, trong lòng Thủy Nhan dâng lên một cỗ giận dữ khôn lường, hệt như lửa đốt tới, trong lòng nàng thầm nghĩ: “Hôm nay người dám chỉ tay lên trán ta, ta nhớ kỹ!”

Ở mặt ngoài, Thủy Nhan làm ra vẻ ủy khuất, hốc mắt đỏ đỏ, bộ dạng yếu đuối: “Trà Hương không nể tình tỷ muội đoạt người trong tâm ý của ta, chẳng lẽ còn muốn ta khua chiêng gõ trống chúc mừng?”

Hồ Tam Nương châm thuốc lò, dùng sức hút một cái, mang theo khinh miệt nhìn Thủy Nhan, “Ha ha, bảo ta nói người gốc hay là người giả vờ ngây thơ. Trong Đào hoa lâu lại nói chuyện tình cảm cùng ta? Nói tình ý của người cùng khách nhân, nói tình cảm tỷ muội của người và Trà Hương?”

Thủy Nhan không lên tiếng, vẻ mặt mờ mịt suy nghĩ.

Trong mắt Hồ Tam Nương tràn ngập khinh miệt, ả ngừng hút, cầm đầu thuốc vung vung trong tay, vẻ mặt nghiêm khắc nói với Thủy Nhan: “Từ xưa tới nay, thanh lâu kỹ viện chỉ có thể bàn luận về "tình" chứ không thể sử dụng "tình", nơi phải sớm đem tư tưởng kia cất kỹ cho lão nương, không có việc gì làm đừng lời ra."

Khăn lụa trong tay Thủy Nhan rút xuống, ánh mắt trống rỗng, lẩm bầm nói: "Ma ma nói rất đúng. Ở đây sao có thể dung tình. Tình ở chỗ này là dùng tiền bạc để cân nhắc. Vậy hẳn cho Trà Hương nhiều bạc hơn ta ư... Vậy Triệu gia không quan tâm ta rồi. Hẳn cho Trà Hương bao nhiêu bạc?"

Dứt lời, Thủy Nhan hồn vía thất lạc đi ra ngoài, nhắc tới bạc lập tức Hồ Tam Nương có tinh thần ngay, trong lòng sợ Thủy Nhan làm gì sai sót, vậy là bạc trắng sẽ đổ đi đâu, hơn nữa Trà Hương kia cũng đâu khuynh thành đổ nước, chẳng qua là hầu hạ Thủy Nhan, cho dù là Triệu gia thích, có cấp bạc cũng không thể nhiều được bằng Thủy Nhan, một khi đã xảy ra chuyện, chi bằng dần xếp ổn thỏa với Thủy Nhan trước.

Vì thế ả gọi Thủy Nhan lại.

“Quỳnh hoa, người chờ một chút!”

Vừa quay lưng lại với Hồ Tam Nương, vẻ mặt nàng đã thay đổi, trên khuôn mặt thoáng nụ cười, nghe tiếng gọi, nàng ngừng lại, liếc nhìn Hồ Tam Nương đi tới, giả vờ bụm miệng khóc chạy khỏi phòng Hồ Tam Nương.

“Quỳnh hoa... Người đợi chút...” Hồ Tam Nương thấy nàng không chút cố kỵ chạy ra khỏi phòng, trong lòng hoảng sợ: “Tiện nhân kia không phải muốn đi tìm cái chết chứ?”

Nghĩ tới đây ả cũng gấp gấp đuổi theo, chạy ra ngoài đã thấy Thủy Nhan đi đoạn khá xa, bộ dạng khóc lóc tràn đầy kiên quyết đoạn tuyệt.

"Thật là nữ nhân ngu xuẩn, nữ nhân chẳng phải là để cho nam nhân ngủ sao, làm sao mà trở thành tổn thương tâm can như thế?" Hồ Tam Nương thầm nghĩ trong lòng, một mặt hướng phía Thủy Nhan đuổi theo, ả vừa chạy đi, lập tức có một bóng người xông vào gian phòng của ả.

Người đi vào đích thị là Triệu Vũ Quốc, hắn đi thẳng tới ống đựng bút cổ quái kia, đứng như lời Thủy Nhan nói, hoàn toàn không thể nhắc cái ống đựng bút kia, hắn thử vận vẹo vật đó, lập tức từ dưới giường Hồ Tam Nương truyền tới âm thanh khác thường...

Bên này Thủy Nhan nhắm phía ngoài Đào hoa lâu chạy một mạch, một bên nàng chạy, một bên lưu ý đường đi bốn phía, phía sau tiếng gào thét của Hồ Tam Nương truyền tới: “Người đứng lại cho ta, không thì phải chết...”

Nghe được giọng bà ta rống giận, trong lòng nàng cả kinh, mắt thấy cửa Hoa đào lâu chỉ còn cách vài chục bước, lại nghe tiếng Hồ Tam Nương kinh hô, phải chết, trong đầu nàng lập tức hiện lên một ý niệm: “Có cách rồi!”

Phút chốc Thủy Nhan đứng lại, sau đó té rầm cái trên mặt đất, tỉnh té dùng bùn đất xoa khắp người, hô hấp trì trệ, sờ trên mặt không có chút nước mắt

nào, nàng nằm rạp lên mặt đất, kiệt sức than thở: "Ma ma việc gì phải đuổi theo, để Quỳnh hoa chết đi thì hơn..."

"Đừng làm chuyện cười này nữa, ngươi muốn gì ta đều đáp ứng ngươi, hiện tại ngươi vì một nam nhân mà cố chấp đòi chết như thế, vậy tương lai, nếu Triệu gia không còn muốn ngươi... rồi còn Trương gia, Liễu gia đây... Cờ tới tay thì phát, sao ngươi phải vì một chút tình con con đó mà thành ra thế này?"

Thủy Nhan nghe xong lời bà ta nói, , trong lòng khẽ mĩa mai, nàng giả bộ ngưng nức nở, lặng im, thỉnh thoảng lại sụt sịt một cái.

Hồ Tam Nương thấy nàng thế liền dừng lại, thở phì phò, hai tay béo nần không ngừng xoa lồng ngực, thở hồng hộc như trâu, đuổi theo chạy muốn hụt hơi.

"Cô nương ngọc của tôi ơi, sau này đừng có suy nghĩ đại đột như thế, ngoan ngoãn ở chỗ này chờ đợi đi, thời gian còn dài, sau ta sẽ đưa ngươi đi Tấn quốc, chỗ đó sẽ không ai biết ngươi, khi đó sẽ tìm người tốt gả cho ngươi, cố gắng mà dành dụm đi..."

"Tấn quốc!"

Nghe được hai chữ này, lồng ngực Thủy Nhan vô cùng căng thẳng, lập lại hai từ đó vô thức: "Tấn quốc... Tấn quốc..." Hai mắt không biết vì sao đã ươn ướt.

"Ai nha, ngươi... Vừa mới ngừng sao giờ lại khóc..." Hồ Tam Nương không kiên nhẫn nổi nữa, ngoảnh bốn phía định tìm người dìu Thủy Nhan về phòng.

Đối với hai chữ Tấn quốc, trong lòng Thủy Nhan dâng lên cảm giác không nói thành lời, quen thuộc lắm, nhưng lại cũng xa vời vô hạn, trong lòng lại như muốn đi tới nơi đó.

"Tấn quốc là nơi đâu?" Nàng lau nước mắt, vẻ mặt hoang mang hỏi Hồ Tam Nương.

Hồ Tam Nương nghe câu hỏi của nàng, trong lòng cười thầm: "Đồ ngu ngốc. Thật sự nghĩ có thể ra khỏi Đào Hoa lâu sao?"

Ả lấy khăn lụa che miệng cười, đứng bên cạnh Thủy Nhan, thò một tay ra.

"Đứng lên đi, chỉnh đốn lại một tí, đừng chọc giận Triệu gia, người ta tới là tìm vui, không phải tìm xui đâu, đã đến đây, ngươi nên nhớ, luôn phải tươi cười nghênh đón."

Giờ phút này Thủy Nhan đâu còn tâm trạng nghe lời ả nói, trong đầu lặp đi lặp lại hai chữ Tấn quốc, "Tấn quốc, Tấn quốc có quan hệ gì với ta? Chẳng lẽ ta là người Tấn quốc..."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điềm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Quân Cờ Vì Ai

Bị đất cát chà xát, lòng bàn tay rom róm máu, nhìn qua thấy ghê người nhưng Thủy Nhan không hề biết mình bị thương, không hề có cảm giác đau, nàng cúi đầu, trùng vai, không nhúc nhích, mái tóc như thác trút trên lưng, khẽ nhàu mảy...

Không ai biết giờ này trong lòng Thủy Nhan suy nghĩ điều gì, cũng không ai biết giờ phút này tâm trí nàng cảm nhận điều gì, chỉ có nàng tình tường chính mình, tình tường nhận thức hai chữ Tấn quốc này có sức nặng thế nào trong lòng mình, nàng không dám hỏi câu nào, càng không dám động nhẹ, sợ cảm giác quen thuộc này sẽ biến mất, nàng cố gắng nghĩ lại, nhớ lại, mặc dù dốc hết tất cả những gì có trong đầu cho tới khi nàng tỉnh dậy, vẫn xa lạ. Chưa từng có một khắc nào như bây giờ, nàng muốn biết, muốn biết thân phận của mình.

"Ta là ai? Ta là người Tấn quốc sao?" Trong lòng nàng không ngừng lặp lại vấn đề này, nhưng đáp án giống như vực sâu vô tận, mịt mù xa xôi không chạm tới được...

Thủy Nhan giống như vừa trải qua một trận giao chiến vất vả, hết thảy bị Hồ Tam Nương nhìn thấy nhưng ả giải thích theo cách khác.

Trong mắt của ả ta chính là chứng kiến một nữ tử phong trần không cam chịu số phận, si tâm vọng tưởng nghĩ tới khách làng chơi có tình cảm.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hồ Tam Nương nổi lên đắc ý, hồi tưởng lại hồi mới bắt Thủy Nhan, lúc ấy nàng có bộ dạng thật ngang bướng khiến ả hận thấu xương, nhưng hiện tại thật không nghĩ tới là Thủy Nhan lại có lúc gặp phải tình cảnh như thế này, trong lòng không khỏi vui sướng: "Ngươi có thể kiếm cho lão nương bạc trắng, tương lai ngươi chỉ là một đóa hoa tán, lúc ấy lão nương ta sẽ tra tấn ngươi thật tốt..."

Đối với suy nghĩ trong lòng Hồ Tam Nương lúc này, Thủy Nhan không thể hiểu hết, nhưng giờ phút này hồn vía đang nghĩ tới chuyện khác, dĩ thường hung hiểm, nếu nàng không may lộ ra, thật là hậu quả không tưởng tượng nổi.

Trong tình huống vạn phần nguy hiểm này, trong đầu Thủy Nhan đột nhiên hiện lên hình ảnh của Triệu Vũ Quốc, về mặt ấy, 3 phần là sự khiêu khích, bảy phần khinh thường, nhàn nhạt vui vẻ....

Là hấn chọc giận nàng, đầu óc hỗn loạn bỗng chốc linh quang trở lại, nàng đột nhiên nhớ lại, chuyện tối quan trọng lúc này không phải là tìm ra thân phận của mình mà là phải thoát khỏi thân phận nô tài đang bị gông xiềng!

Nghĩ đến đây, vừa mới còn ở trong mộng lung, phút chốc Thủy Nhan thanh tỉnh, chứng kiến Hồ Tam Nương đứng một bên đang thất kinh, “Vừa rồi ta thật sự sợ suýt quá!”

Hồ Tam Nương thấy nàng có thay đổi, vội thu lại nụ cười đắc ý, ả tạo ra bộ mặt tận tình khuyên bảo, "Ai... Người đứng lên đi, đợi Triệu gia tỉnh lại, thấy người nước mắt nước mũi khó coi như kia, chỉ sợ lần sau người hầu hạ ngài sẽ là Trà Hương."

Thủy Nhan thầm tính toán thời gian, có lẽ Triệu Vũ Quốc đã làm xong chuyện, Hồ Tam Nương nói xong nàng chậm rãi đứng lên, mờ mịt nói: "Chuyện kia từ nay về sau Quỳnh hoa phải làm như thế nào cho phải?"

Về mặt Hồ Tam Nương u sầu: “Người còn có thể thế nào? Trà Hương có biện pháp đưa Triệu gia lên giường, chính là muốn người học hỏi, hai người các người cùng một nhà, cùng phụ trách việc chăm sóc Triệu gia, nên phân phó cho nhau, tóm lại, ma ma ta chỉ phụ trách thu bạc...” Nói xong lời này, dùng từ "bụng nở hoa" để mô tả nội tâm Hồ Tam Nương thật là chuẩn xác, Thủy Nhan giờ phút này biểu hiện giống hết đại đa số các cô nương ở Đào hoa lâu khi nhận mệnh lệnh, nói cách khác từ nay về sau ả sẽ không phải vì công việc tiếp khách của nàng mà phiền não nữa rồi...

“Nhưng không phải Triệu gia mua ta một năm sao?”

Hồ Tam Nương nhướn mày, hừ hừ: “Một năm, một năm này mạng của người là do hấn quyết, hấn cho người cái gì, người phải làm cái gì...”

“Nếu hấn kêu ta giết người...” giọng Thủy Nhan cực thấp, mang theo sự do dự.

“Nếu Triệu gia cần, chỗ này cũng sẽ dạy người cách giết người...”

Thủy Nhan che miệng, giả bộ bị dọa, hốc mắt đỏ ngầu: “Không... Hấn sẽ không đối với ta như thế... Hấn thích ta...”

Hồ Tam Nương khinh thường nàng: “Lời của nam nhân trên giường mà người cũng tin sao? Xem ra từ nay về sau ta phải trông coi người kỹ, bằng không tương lai bị khách lừa thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Thủy Nhan làm bộ giật mình, vò vò khăn lụa: “Nói cho ta biết, giờ ta nên làm gì...”

"Làm gì bây giờ... Trở về phòng lau rửa đi..." giờ phút này nhìn Thủy Nhan trong lòng Hồ Tam Nương không còn băn khoăn, chỉ buồn cười, "Nữ nhân sao luôn coi trọng người đàn ông đầu tiên của mình như vậy?"

Thủy Nhan ngoan ngoãn theo Hồ Tam Nương quay về, nàng lưu ý cửa sau Đào hoa lâu, mơ hồ thấy một cánh cửa màu đen bí mật, mơ hồ bên ngoài có lóe lên ánh sáng.

Trong nội tâm nàng thầm nghĩ: “Hay chỗ đó chính là cửa ra? Khó trách chỗ này không có ai gác, thì ra khó mà trốn được...”

Một phen vất vả quay về, lúc Thủy Nhan về tới phòng, chứng kiến Trà Hương đang nằm trong lòng Triệu Vũ Quốc, nụ cười ả lúng liếng, cười cợt với hấn, thấy Thủy Nhan đi vào phòng vội vàng tỏ vẻ áy náy nép chặt mặt vào lồng ngực Triệu Vũ Quốc.

Thủy Nhan dùng ánh mắt hỏi hấn có tìm được gì không, chỉ thấy Triệu Vũ Quốc khẽ lắc đầu, trong lòng bất giác có chút thất vọng, nhưng lập tức ngấm lại, nếu tìm ra sổ sách kia đơn giản như thế, sao Từ Hạ phải hao tổn bao tâm huyết?

Nghĩ tới đây nàng thoải mái, lòng mày khẽ giãn ra, nhấp một ngụm trà, lạnh lùng nói: "Hương Nhi làm sao lại lên giường ngủ của ta rồi?"

Triệu Vũ Quốc ôm Trà Hương, làm vẻ thân thiết, kỳ thực đáy mắt lộ vẻ không kiên nhẫn, hấn lạnh lẽo nói: “Quỳnh Nhi đừng tức giận, do ta không phải, Hương nhi chăm sóc ta, trước đó nói cho người rồi mà...”

Trà Hương ngẩng đầu lên, về mặt ủy khuất: “Là do Gia yêu cầu, không có kỳ tình tỷ muội của chúng ta...”

Dứt lời cô ta đem ánh nhìn đắc ý liếc qua Thủy Nhan, ngừng lại tràn đầy ủy khuất: “Trong trà gia thả thứ gì... Muội muội không biết nữa... Tỷ tỷ chớ trách...”

Thủy Nhan buông chén trà xong tay xuống, chậm rãi đi tới, nàng khẽ chau mày, đối với Triệu Vũ Quốc nhẹ nhàng cười, giọng mang chút trách cứ: "Hương nhi là người của ta, gia nói thích là được, sao lại phải dùng được..."

Triệu Vũ Quốc buông lỏng Trà Hương, một tay ôm Thủy Nhan vào trong ngực: “Ta sợ người bị tổn thương, cái này không phải là trộm cắp...”

Thủy Nhan âm thầm dùng sức kịch liệt đẩy hẳn ra, nhưng bên ngoài lại làm vẻ hạnh phúc, thẹn thùng: “Nhu ngài nói, ngài cao hứng tự nhiên ta cũng có cao hứng, sao lại trách ngài được?”

Bị lạnh nhạt ở một bên nghe hai người này đối thoại, Trà Hương tức giận bấm chặt móng tay vào da thịt.

Vốn khi ả tình dậy chứng kiến mình một thân trần trụi nằm trong lòng ngực Triệu Vũ Quốc, bản thân vô cùng kinh ngạc, hẳn nói dùng được đã đạt được chuyện đó, ả vốn tưởng rằng chuyện này có thể đã kích Quỳnh hoa, làm cho tình cảm của nàng với Triệu gia phai nhạt đi, để cho bản thân được sung ái, không nghĩ Thủy Nhan chỉ nói mấy câu đơn giản, như thế này làm sao không thể tức giận?”

Giờ phút này, bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa.

Thủy Nhan bất động, đưa mắt nhìn Trà Hương, ý tứ rõ ràng, “Đây là phòng ta, ngươi ra mở cửa đi!”

Trà Hương gấp gấp vuốt lại xiêm y đi ra cửa.

“Có chuyện gì gấp vậy?” Bên ngoài cửa truyền tới giọng của Trà Hương.

“Ma ma kêu ta hỏi nguoi. Các nguoi này giờ ở trong phòng với gia gia, có ra ngoài lần nào không?”

Thủy Nhan và Triệu Vũ Quốc chần động, hai mắt trao đổi, đoán Hồ Tam Nương nhất định phát hiện có người vào phòng ả.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tin Tức Tử Hạ

Thủy Nhan ngẩn ra, vui vẻ nói: "Ngươi hạ được dùng chiếu giường chiếu này không tệ chút nào!"

Sắc mặt Triệu Vũ Quốc có điểm khác lạ, như thể là "Thẹn thùng" vậy, Thủy Nhan thầm nghĩ trong lòng: "Hắn không biết.... Hắn là đứa trẻ sao..."

Ý tưởng này khiến nàng bật cười, vì che giấu ý này khiến nàng ho sặc sụa, Triệu Vũ Quốc thì ho khan che giấu sự xấu hổ của mình.

Bên ngoài truyền tới tiếng cười ngượng ngùng của Trà Hương: “Ngươi hỏi thừa rồi... Nãy giờ ta cùng Triệu gia một mực ở trên giường...”

“A--- như thế nào ngươi lại ở trên giường a...”

“Hư-----” bên ngoài Trà Hương làm bộ dùng có lên tiếng, nhưng điều này không hề khiến Thủy Nhan tức giận, trái lại cảm thấy nhàm chán, nội tâm kinh ngạc: "Nữ nhân thông minh như vậy mà đem tâm tư đặt hết lên người nam nhân, thật quá lãng phí..."

“Ngươi suy nghĩ cái gì?” Nhìn thấy sắc mặt xem thường của Thủy Nhan, Triệu Vũ Quốc hỏi.

Thủy Nhan vui vẻ, khẽ lắc đầu, thừa dịp Trà Hương kia còn chưa vào tiến đến nói khẽ với hắn: "Ngươi thật biết lấy lòng phụ nữ, nhất là nữ nhân như nàng!"

Lời Thủy Nhan nói khiến đáy mắt Triệu Vũ Quốc đột nhiên tối sầm, tịch tịch như quỷ giới, sau giây lát mới hồi phục.

Lúc này Trà Hương đã quay vào, Thủy Nhan cố ý hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Trà Hương cười nhẹ nói: “Không có việc gì, vừa rồi có người hỏi gia có đi ra ngoài không.”

Thủy Nhan giương mắt nhìn nàng, không nói một câu, vẻ mặt bình tĩnh khiến Trà Hương không nhìn ra tâm tình của nàng, nhưng cảm thấy một cỗ áp lực vô hình bao phủ bốn phía, cô ta gấp nhìn lên bộ dạng Triệu Vũ Quốc đang lười biếng nằm trên giường, lòng ngực rần rần chắc tron bóng khiến ả nhớ lại cảm giác khi này, có nhiều kinh nghiệm nhưng ả không thể không thừa nhận, lòng ngực trắng kiện kia làm cho ả mê mẩn.

Triệu Vũ Quốc cũng quay về phía Trà Hương cười một cái, lộ ra sự trầm ám, trêu chọc cô ta.

"Ta mệt..." Triệu Vũ Quốc ôm vòng eo nhỏ nhắn của Thủy Nhan, dùng giọng điệu nũng nịu của một nam nhân, khàn khàn, ấm ấm, mặt Trà Hương lại một lần nữa đỏ hồng.

Thủy Nhan hé miệng cười: “Là gia muốn ta hầu hạ ngài đi ngủ?”

"Người nói đó?" Vạt áo trước ngực một lần nữa bị xô ra, lộ ra cơ ngực hoàn mỹ.

Trà Hương cảm thấy yết hầu khô khốc, trong lòng thở dài: “Vừa rồi huống chi muốn dùng được... Làm cho người ta không có chút cảm giác...”

“Hương nhi dự định đêm nay ngủ lại đây?” Thủy Nhan nhướn mi hỏi.

"Ha ha, để cho nàng nghỉ ngơi đi, thời gian còn lại ta muốn cùng người..." Triệu Vũ Quốc âm thầm gia tăng lực nơi tay ôm Thủy Nhan, tựa hồ cảnh cáo nàng, nếu cố tình đồ thêm dầu vào lửa, hẳn có thể không muốn Trà Hương tiếp tục đợi ở chỗ này.

Trà Hương nghe xong, vội ý tứ cao lui, nhưng trước khi đi dùng sức cắn chặt môi, hiển nhiên là giận dữ.

Dùng nội lực nghe không còn tiếng động nào xung quanh bốn phía sương phòng, Triệu Vũ Quốc mới buông lỏng Thủy Nhan ra.

Thủy Nhan giữ khoảng cách với hắn mới hỏi: "Người có chuyện nói với ta?"

Đối với phản ứng linh mãnh như thế của nàng, hắn sớm đã thấy nhưng không thể trách, lại thích cùng nàng trao đổi như thế, một nữ nhân thế này, thật sự là không phiền toái.”

“Đã ba ngày ta không có tin tức của hắn...”

Thủy Nhan biết rõ “hắn” ở đây là Từ Hạ, nàng kinh ngạc, không có tin tức là sao?

“Hắn đã chết?” Thủy Nhan bình tĩnh hỏi.

Hắn lắc đầu, “Không biết, nếu hắn đã chết, tảng đá kia sẽ biến sắc.”

“Đây là tảng đá?” Thủy Nhan nhìn hắn đưa ra một khối nhỏ màu xanh lá hỏi.

“Cái này gọi là huyết thạch, là thạch nhận chủ, chủ nhân lấy huyết nuôi nấng, nếu chủ nhân chết đi, huyết thạch sẽ biến thành màu đen.”

(Chỗ này mình để nguyên Hán việt vì nếu dịch Huyết ra là máu, Thạch là đá, thì mất đi sự hoa mỹ của từ đó.)

“Lấy máu dưỡng một cục đá, sẽ không lấy nó để đoạn định sự sống chết của chủ nhân chứ!”

Trong mắt Triệu Vũ Quốc toát ra tự tin tán thưởng: “Cục đá này, bên ngoài không có gì lạ, nhưng có thể giải độc trừ tà cho chủ nhân, vật này chỉ có ở Tây Vực Côn Luân, cả miền Nam này chỉ có một!”

Lời hắn nói mời Thủy Nhan nghe ra manh mối, trong lòng thầm nghĩ: “Miền Nam chỉ có một, Từ Hạ lại có, có nghĩa là thân phận của hắn cực kỳ tôn quý, mặc dù không phải vương tôn quý tộc chỉ sợ cũng là dòng họ giàu có nhiều đời...” Nghĩ tới đây, trong lòng Thủy Nhan mừng thầm, đơn giản là thân phận Từ Hạ càng quý, khả năng giúp được nàng càng lớn.

Triệu Vũ Quốc thấy nàng không nói lời nào, nghĩ tới nàng nghĩ gì liền hỏi: “Người đoán hiện tại hắn ở nơi nào?”

Thủy Nhan lắc đầu: “Đoán không ra, không phải là hắn bị đưa tới chuồng cở?”

“Tới chỗ đó rồi cũng có đưa tin tức cho ta, tình hình bên chuồng cở chúng ta đã nắm giữ, chỉ cần có thể tìm được sổ sách là có thể chấm dứt hết thảy.”

Thủy Nhan ngưng thần. “Xem ra sổ sách này vô cùng quan trọng.”

“Cho nên phải nhanh chóng tìm, Từ Hạ không thể đợi được.”

“Người tìm được manh mối gì về Cửu gia không?” Thủy Nhan hỏi

“Tìm rồi nhưng chưa phát hiện được gì.”

Thủy Nhan trầm mặc không nói lời nào, Triệu Vũ Quốc thấy nàng chây rầy, biết là nàng đang suy nghĩ chuyện gì, không có quấy rầy, sửa sang lại quần áo, hắn cũng không thích ứng với trang phục lụa lố kia.

“Một lần, Ngũ Nhi nói với ta khi nàng còn bé cùng ca đi săn thú ở núi, nàng thích nhất là bắt thỏ hoang, nhưng thỏ kia tuy nhỏ bé nhưng không dễ dàng bắt được.”

“Thỏ khôn có hang động, tất nhiên không dễ dàng phát hiện!” Triệu Vũ Quốc tiếp lời.

Thủy Nhan mỉm cười gật đầu, tựa hồ là ý đó.

Đôi mắt Triệu Vũ Quốc sang ngời: “Thỏ con có hang động, huống chi là người, Cửu gia kia chắc chắn không chỉ ở trong kinh thành.”

Thủy Nhan gạt đầu, “Ngươi nên tra từ sản nghiệp, sau đó từ từ tìm tòi, nhưng cần bí mật, hiện tại Từ Hạ ở đâu khôn rõ, chúng ta không thể đánh rắn động cỏ!”

Khuôn mặt vốn trầm lãnh của Triệu Vũ Quốc lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Cảm ơn ngươi nhắc nhở, ta đi thăm dò!”

“Ừm, Phải nhanh!”

Bên ngoài Đào hoa lâu đang say sưa ca múa, Triệu Vũ Quốc ôm cả Thủy Nhan ra ngoài, vừa vặn đụng Hồ Tam Nương đang ở dưới lầu, miễn cưỡng nói: “Đã trễ như thế, Tam Nương còn chưa trở về phòng nghỉ...”

Hồ Tam Nương vội vung khăn tay, ra về kiêu ngạo: “Tam Nương độc thân khó ngủ a... Dù thế nào cũng muốn ra nhìn gia một cái..”

“Ha ha. Tam Nương a, trong lòng như vậy quả là mất hồn, khó trách cô nương này cũng không muốn ta đi...”

Hồ Tam Nương cười đáp: “Hình như Triệu gia có ý rồi đi?”

Triệu Vũ Quốc nhéo nhéo má Thủy Nhan, lại ghé vào hôn, cười cười: “Ta không muốn đi chút nào, nhưng là có chuyện quan trọng, không thể không về. Bằng không sao rồi nổi hai nữ nhi này...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điềm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tâm Kế Thủy Nhan

Sáng sớm ở Đào hoa lâu vốn tĩnh lặng, trong mọi góc ngách còn lưu lại không khí hoan lạc đêm qua, từng tốp nha hoàn bắt đầu vội vàng đốt hương trầm, quét dọn.

“Tỷ tỷ dậy sớm a!”

Thủy Nhan nghe ngoài cửa có tiếng bước chân sớm đã tỉnh, Trà Hương đi vào lúc nàng đã mặc xiêm y hoàn chỉnh, động tác nhanh nhẹn, nếu là người ngoài chứng kiến thì hoài nghi không biết khi nàng ngủ có cởi bớt xiêm y không, động tác mặc đồ quá là nhanh.

Đến Đào hoa lầu mới vài ngày nhưng Trà Hương đã tạo cho nàng thói quen, tự ngươi nói, không cần quan tâm là nói gì.

“Tỷ giận Hương nhi sao?”

Trên mặt Thủy Nhan lộ ra một chút suy nghĩ, qua một lúc mới ý thức được rằng Trà Hương đang nói về sự tình với Triệu Vũ Quốc hôm qua.

“Ngươi cảm thấy ta tức giận?” Nàng bình thản hỏi.

Trà Hương ngẩn ra, không ngờ nàng sẽ hỏi như vậy.

Thủy Nhan đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, dự định mở cửa ra để hít thở một chút không khí, không nghĩ vừa mở ra đã chứng kiến một màn kinh ngạc.

Thấy bên lầu đối diện có hai gã nam nhân đang thân mật ôm ấp nhau, một gã mặt như phấn đào, mày liễu, môi hồng răng trắng, cho dù là nữ nhân cũng khó mà sánh kịp, gã kia khoảng 40 tuổi, đang ôm vị công tử nọ, quay lưng về phía Thủy Nhan nên không nhìn rõ hình dáng lắm, như hai người kia giống như một đôi tình nhân đang chia lìa.

Trà Hương thấy Thủy Nhan ngây người bất động liền bước lên phía trước xem có chuyện gì xảy ra, ả nhìn thấy nhưng che miệng cười cười, mắt nhìn Thủy Nhan mang theo sự khinh miệt.

“Đây chính là Tướng Công Quán trong Đào Hoa Lâu”

“Tướng công không phải là phu quân của nữ nhân sao?” Thủy Nhan không hiểu.

Câu hỏi của nàng làm Trà Hương một lần nữa ngẩn người, trong lòng thầm nghĩ: “Nàng ta thật là không biết hay là trêu cợt ta?”

Trà Hương không ngờ Quỳnh hoa mọi ngày vẫn lộ ra vẻ lạnh lùng thấu xương cùng sự thâm trầm, giờ phút này lại khiến cho cô ta hoài nghi rằng nàng

đang dấu điểm đằng sau về mặt bình thần kia là sự lo lắng.

Thấy về mặt Trà Hương quá đi, Thủy Nhan khẽ nhủ mày, "Người không nói ta cũng không hỏi nữa." Nói xong quay người về hướng bàn trang điểm, cầm lấy lược gỗ đào chải một lọn tóc nhỏ.

Trà Hương vội bước lại cười nói: "Ha ha, không phải muội muội không nói, muội chỉ đang nghĩ xem nói thế nào rõ ràng cho tỷ hiểu."

"Ừ... Tướng công kiểu gì kỳ quái thế?" Thủy Nhan ngừng lại, quay đầu nhìn cô ta.

Chính lúc này, Ách muội và tiểu Ách bung nước ấm đứng ở cửa, Trà Hương ra đón dẫn hai người vào phòng.

Ách muội và tiểu Ách vẫn lạnh lùng như trước, trừ động tác tay thuận thực chứng minh các nàng vẫn đang tồn tại thì người khác nhìn vào cảm thấy hai tỷ muội họ giống như hai pho tượng.

Trà Hương nắm tay đưa Ách muội và tiểu Ách đến bên Thủy Nhan, một bên giúp hai nàng đem đồ vật bày ra, một bên nhẹ nói với Thủy Nhan: "Trong dân gian, nữ nhân kết hôn với nam nhân thì gọi nam nhân đó là phu quân của mình, nơi này là Đào hoa lâu, là nơi trăng hoa, làm sao có thể có phu quân? Tướng công kia ở đây gọi là 'nam sắc', vừa rồi ta gọi là tướng công quán, còn gọi là nam viện, kỳ thật là chuyên môn dùng để phục vụ những nữ nhân có tiền hoặc là các nam nhân ham mê nam sắc."

Trong lòng Thủy Nhan cân nhắc lời nói của ả: "Nam sắc... Đó là nghề mà nam nhân dựa vào sắc đẹp của bản thân?"

"Áy..." Trà Hương ngắt ra: "Có thể nói như thế..."

"A?" Đối với câu trả lời của nàng, Thủy Nhan cảm thấy không hiểu.

Nhưng lúc này Trà Hương đã giúp Ách muội bê chậu ra, Thủy Nhan tự biết mình hỏi cũng không có câu trả lời, lại im lặng, nhưng hai chữ "nam viện" nàng đã sớm ghi nhớ.

Trà Hương vụng trộm nhìn hai tỷ muội kia giúp Thủy Nhan trang điểm, chỉ thấy ánh mắt Thủy Nhan lạng lạng như bên trong giếng cổ, thanh tịnh mà yên lặng, bất quá nàng không thích kiểu cách ăn mặc này của Thủy Nhan, cúi đầu vò khăn lụa.

Đương nhiên, hết thấy biểu hiện này của Trà Hương là quan sát mình, Thủy Nhan đã biết rõ, nhưng lúc này, tâm tư nàng đang đặt vào hai chữ "Nam viện".

Trước khi bị Hồ Tam Nương bắt đến đây, nguyên nhân gây ra là nàng giả bộ nam nhân, giờ phút này nàng nghĩ ra, Hồ Tam Nương kia lúc ấy là muốn bắt nàng về làm nô lệ, chỉ không ngờ tới nàng là nữ, nguyên vốn định đem Thủy Nhan tới làm ở tướng công quán, phát hiện nàng là nữ liền đem qua bên này làm kĩ nữ.

Nghĩ tới đây, mới biết vì sao khi thấy dung mạo Từ Hạ bị hủy Hồ Tam Nương lại tức giận như vậy, thì ra là đồng thời hủy đi một cơ hội làm ăn của ả, xem ra nếu ả bán Từ Hạ thì sẽ kiếm được không ít, mà Triệu Vũ Quốc nói không thấy tin tức của Từ Hạ, chẳng lẽ Hồ Tam Nương phát hiện dung mạo Từ Hạ không có bị hủy?"

Nghĩ tới đây trong lòng Thủy Nhan cả kinh, nhưng về mặt vẫn tỏ ra bình thản, coi như bốn phía không có chuyện gì xảy ra, chỉ có trong lòng là đang mâu thuẫn vô cùng.

Nàng nhàn nhạt nhìn Trà Hương, lấy tay kéo cô ta: "Người vợ không, nếu không có thể lấy cho ta ít dầu hoa lài được không?"

"Cô nương không thích dầu hoa quế?" Trà Hương hỏi.

Thủy Nhan có chút ngượng ngùng, khẽ cúi đầu, giọng nói rất nhỏ: "Dầu hoa quế rất thơm, nhưng Triệu gia nói ngài thích hoa lài..."

Nói xong câu đó, Thủy Nhan cảm thấy bộ dạng Trà Hương thật trì trệ, đối với phản ứng của cô ta, Thủy Nhan cảm thấy rất buồn cười, nhưng chỉ im lặng chờ ả đáp lại.

Trà Hương ngây ngốc trong giây lát mới nói: "Được, muội đi lấy đây." Dứt lời cô ta lập tức xoay người đi.

Thủy Nhan qua gương đồng chứng kiến thân ảnh Trà Hương đi xa, vội vàng kéo tay Ách muội đang chải đầu cho mình, nhanh chóng viết: "Làm sao ta có thể đi vào nam viện?"

Trên mặt Ách muội lộ ra sự kinh ngạc nhưng rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, viết đáp lại Thủy Nhan: "Trang điểm xong, người nói muốn đi hái hoa Thàn!"

"Ừm, đã hiểu."

Hai người nhanh chóng trao đổi đã xong, giờ phút này Trà Hương đã bung dầu hoa lài vào, trong phòng rất im lặng, tuyệt nhiên không có gì ngoài ý muốn xảy ra.

Trà Hương cung kính dâng dầu hoa lài, trong lòng thì nửa mừng Thủy Nhan ghé thăm, nói nàng ngày thường giả bộ thanh cao, nhưng trước mặt nam nhân

thì thấp hèn như thế.

Thủy Nhan nhìn qua tấm gương coi lại vẻ mặt mình, lại thoáng nhìn thấy bộ dạng Trà Hương hèn mọn, trong lòng tức khắc đoán ra suy nghĩ của ả, liền bình thân nói: “Vi Triệu gia, người thật đúng là bỏ được ủy khuất.”

Thủy Nhan vô ý buông một câu này khiến Trà Hương đỏ mặt hoi lạnh, ả khéo léo che giấu như vậy mà người kia chỉ có nhìn qua một chút cũng đã xuyên thấu, đột nhiên, ả cảm thấy không thể hiểu nổi Thủy Nhan, trong lòng cảm thấy mình dùng kỹ xảo nào cũng là hành động ngây ngô buồn cười trước mắt nàng...

Ngày tại lúc Trà Hương đang thất thần, Thủy Nhan bắt lấy cây trâm cài tóc, không hề suy nghĩ cào lên tay của mình, một vết máu xuất hiện, nàng lạnh lùng nói: “Xem ra ta đối với Hoa Thần không đủ thành kính, Hoa Thần sai người tới trừng phạt ta rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điềm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tới Viện Bái Lạy Hoa Thần

Thủy Nhan chỉ nói một câu mà khiến Trà Hương chấn động toàn thân, vẻ mặt vô tội, “Tỷ tỷ sao có thể nói thế, Trà Hương không có đụng qua tay tỷ mà.”

"Có thể tay ta tự bị rách."

Xam cách diễn kịch của Trà Hương, Thủy Nhan không khỏi buồn cười.

“Sao tỷ tỷ làm ta khó xử vậy?” Trong giọng nói của Trà Hương đã không còn sự nhân nhượng cho toàn cục nữa mà là trôi theo cảm giác.

Thủy Nhan sửa sửa móng tay của mình, cười nói: "Người lên giường cùng Triệu gia không phải là đã làm khó ta sao?"

Trà Hương làm bộ đáng thương nhưng là trong mắt không hề có vẻ như thế, ả nhanh chóng thu hồi vẻ mặt thường ngày.

"Tỷ tỷ cố tình muốn gán cho Trà Hương một tội danh sao?"

Thủy Nhan cười nhạt một tiếng: "Thông minh!"

"Tam Nương sẽ tin ai đây?" Trà Hương hỏi lại.

Về mặt Thủy Nhan hiện lên tia thích thú, vuốt vuốt sợi tóc, nàng khẽ cười, nụ cười trong trẻo lạnh lùng: "Ma ma chỉ nghe lời ai kiếm được nhiều tiền cho ma ma."

“Người...” Trà Hương rất là buồn bực, trong lòng nàng hiểu rõ, Thủy Nhan hiện đang là hồng bài của Hồ tam nương, Triệu gia sẵn lòng vì nàng bỏ tiền ra, mà nghe đâu, một năm sau cũng có người đặt chỗ với Tam Nương rồi, nghĩ đến đây, nàng không khỏi nháy dưng, Thủy Nhan hiện tại là bảo bối trong lòng Tam Nương, chẳng phải nàng nói gì Tam Nương cũng đáp ứng sao? Dù cho nói hươu là ngựa, Tam Nương cũng chuẩn bị yên cho nàng đi!

Nghĩ đến đây Trà Hương thậm chí hít một hơi, rõ ràng, Thủy Nhan đang ăn hiếp nàng, nhưng nàng cũng không có nửa đường sống.

Sau khi cân nhắc kỹ, Trà Hương lại khôi phục bộ dáng cười duyên động lòng người: “Nếu Hương nhi làm không tốt, hoặc tỷ tỷ muốn Hương nhi làm như nào thì chỉ cần nói một tiếng, tỷ tỷ không nên nhọc bước đến chỗ Tam Nương làm gì”.

Thủy Nhan cho tới bây giờ cũng không thích Trà Hương, chính là, lúc này nàng có chút thương thức tích cách co được duỗi được này, cũng khó trách vì sao Hồ Tam Nương lại có thái độ dễ dàng tha thứ với nàng.

Trà Hương thấy Thủy Nhan không nói lời nào, trong lòng càng bất an, nàng trường kỳ theo Hồ Tam Nương, tự nhiên hiểu rõ hình thức xử phạt của Tam Nương, nghĩ đến những thủ đoạn khủng khiếp ấy, da đầu nàng không khỏi run lên, từng cảnh thảm khốc thay phiên hiện lên trong đầu nàng, nàng không khỏi rung mình một cái, liền nhanh chóng đổi bộ dáng thương nhìn Thủy Nhan: “Là Trà Hương không hiểu chuyện, sau này không dám có nửa điểm tâm tư với Triệu gia, cầu tỷ tỷ không nên tức giận”.

“Ai nói là ta tức giận, là Hoa thần tức giận” Thủy Nhan sửa lời nàng.

Trà Hương có chút ngây ngốc, khoe miệng khẽ co rút, chẳng qua vẫn cố duy trì bộ dáng điềm đạm đáng yêu, ăn nói khép nép: “Tỷ tỷ nói thế nào thì là

thế ấy”.

“VẬY NGƯỜI NÓI CHO TA BIẾT, HOA THẦN TỨC GIẬN THÌ PHẢI LÀM THẾ NÀO?” THỦY NHAN HỎI LẠI.

TRÀ HƯƠNG XEM NHƯ HIỂU ĐƯỢC Ý CỦA THỦY NHAN, THÌ RA MỤC ĐÍCH CỦA NÀNG LÀ BÁI HOA THẦN, CHỈ LÀ NÀNG KHÔNG NGHĨ RA, NẾU LÀ BÁI HOA THẦN CÒN PHẢI LÀM RA THỦ ĐOẠN NÀY ĐỂ LÀM GÌ?”

NGHĨ ĐẾN THỦ ĐOẠN CỦA HỒ TAM NƯƠNG, NÀNG KHÔNG KHỎI RÙNG MÌNH, TUYỆT KHÔNG DÁM CHẬM TRỄ: “TRÀ HƯƠNG ĐI CHUẨN BỊ ĐỒ BÁI”.

“KHOAN ĐÃ” THỦY NHAN GỌI NÀNG TRỞ LẠI.

“TỶ TỶ CÒN CÓ GÌ PHÂN PHÓ SAO?”.

“NẾU TAM NƯƠNG HỎI, NGƯỜI SẼ ĐÁP NHƯ NÀO?”

“NÀY...” LÚC NÀY TRÀ HƯƠNG CŨNG KHÔNG DÁM NÓI LOẠN CÂU NÀO.

THỦY NHAN HAI MẮT LẠNH LÙNG ĐẢO QUA KHUÔN MẶT NÀNG, THẦN NHIÊN NÓI: “NÓI LÀ THỦY NHAN TỰ BIẾT SỐ MỆNH ĐÃ ĐỊNH, THẦM NGHĨ VÌ TAM NƯƠNG KIẾM TIỀN, ĐỘI TƯƠNG LAI CÓ THỂ VÀO TÂN QUỐC, ĐÃ AN MỆNH THÌ CŨNG NÊN BÁI HOA THẦN MỘT LẦN... NGƯỜI NGHE RÕ CHỨ?”.

TRÀ HƯƠNG VỘI GẬT GẬT ĐẦU NÓI: “DẠ, TRÀ HƯƠNG SẼ NÓI”.

THỦY NHAN KHÊ GẬT ĐẦU: “LÁT NỮA, NGƯỜI ĐEM CÁC THỨ MANG TỚI LÀ TỐT RỒI, HAI TỶ MUỘI NÀY THEO TA LÀ ĐƯỢC RỒI, NGƯỜI THU DỌN PHÒNG CHO TỐT, ĐỔI HUÂN HƯƠNG TRONG LƯ HƯƠNG THÀNH HƯƠNG BÁCH HỢP ĐI, TRIỆU GIA THÍCH”.

NGHE THỦY NHAN NÓI ĐẾN TRIỆU GIA, TRÀ HƯƠNG KHÔNG KHỎI NGHIÊN RẰNG NGHIÊN LỢI, NHƯNG LÀ KHÔNG DÁM PHÁT TÁC, ĐÀNH CUNG KÍNH LÀM THEO LỜI THỦY NHAN NÓI.

ĐI XUỐNG LẦU, THỦY NHAN MANG THEO ÁCH MUỘI CÙNG TIỂU ÁCH RA NGOÀI, NÀNG CỐ Ý BỎ QUA ÁNH MẮT TRỌN TRÒN CỦA Đám KHÁCH NHÂN NHÌN THẤY NÀNG, TỪ SÂN NHÀ LẤN RA BÊN NGOÀI.

NÀNG CÓ THỂ THẤY MÀU XANH DỊU LÒNG NGƯỜI, TIẾNG CHIM KÊU LÍU LO PHÍA XA, KHÔNG KHÍ MẶC DÙ KHÔNG THỂ SÁNH BẰNG NƠI THÔN DÃ, NHƯNG ÍT NHẤT CŨNG CÓ THỂ LÀM CHO NGƯỜI TA THOẢI MÁI.

ÁCH MUỘI LẶNG LẼ VIẾT VÀO LÒNG BÀN TAY NÀNG: “PHÍA TÂY NAM VIỆN CÓ MỘT CÂY QUỲNH HOA, ĐI ĐẾN ĐÓ”.

LÚC NÀY, THỦY NHAN MỚI HIỂU ĐƯỢC VÌ SAO KHI NÀNG NÓI VỚI ÁCH MUỘI NÀNG MUỐN ĐI NAM VIỆN THÌ ÁCH MUỘI GỌI Ý LẤY VIỆC BÁI HOA THẦN, THÌ RA NAM VIỆN CÓ MỘT CÂY QUỲNH HOA, MÀ TÊN NÀNG HIỆN TẠI LÀ QUỲNH HOA, DƯỚI TẦNG CÂY QUỲNH HOA BÁI HOA THẦN ĐƯƠNG NHIÊN KHÔNG LÀM HỒ TAM NƯƠNG NGHĨ NGỜ.

ÁCH MUỘI CÙNG TIỂU ÁCH ĐI THEO BÊN NÀNG, CẨN THẬN ĐÁNH GIÁ XUNG QUANH, ĐẾN KHI ÁCH MUỘI KHÊ LÀM Ý XUNG QUANH KHÔNG CÓ NGƯỜI VỚI THỦY NHAN, MÀ BẢN THÂN THỦY NHAN CŨNG CẢNH GIÁC NHÌN KỸ BỐN PHÍA, SAU KHI XÁC NHẬN LIỀN BƯÔNG THẺ HƯƠNG TRONG TAY, NHANH CHÓNG LẤN VÀO TRONG LẦU CÁC NAM VIỆN.

NAM VIỆN KHÁC VỚI BẮC VIỆN, TẤT CẢ CÁC PHÒNG ĐỀU RẤT LỚN, TẤT CẢ ĐỀU THUẦN TÚY DO GỖ CẦU THÀNH, SÀN NHÀ TỎA SÁNG, SÀN NHÀ ĐƯỢC LÓT THẨM TÍNH TẾ MỀM MẠI, DÙNG MẤY BÌNH PHONG NHỎ TẠO DÁNG, NHÌN RA XUNG QUANH RẤT THOÁNG ĐĂNG, CHỖ NÀY KHÔNG CÓ MÙI SON PHẤN, HOÀN TOÀN THANH NHÃ, KHÁCH NHÂN CHỈ CÓ THỂ DỪNG HAI TỪ “AN NHÂN” MÀ HÌNH DUNG.

GIỜ NÀY CÒN SỚM, CHƯA CÓ KHÁCH LÊN, CẢ KHÁCH NHÂN LẤN TƯỚNG CÔNG CÒN Ở TRONG PHÒNG NGHỈ NGƠI, THỂ NÊN THỦY NHAN ĐI VÀO KHÔNG BỊ NGƯỜI PHÁT HIỆN, CÓ CHÚT CẢM GIÁC THẺ LƯƠNG LẠNH LÙNG TRONG CHỖN PHÂN HOA.

THỦY NHAN RẤT NHANH XUYỀN QUA ĐẠI SÁNH, CẨN THẬN TIẾN LÊN, ĐÁNG TIẾC CÁI GÌ CŨNG CHƯA THẤY THÌ MỘT THANH ÂM NHẹ VANG LÊN PHÍA SAU NÀNG.

“CHỖ NÀY SỢ KHÔNG PHẢI LÀ CHỖ CÔ NƯƠNG NÊN TỚI”.

THỦY NHAN QUAY ĐẦU NHÌN LẠI, TRONG LÒNG NHẢY DỪNG, TÂM CHÍ NÀNG KIÊN ĐỊNH NHƯ VẬY MÀ CHỨNG KIẾN NGƯỜI NÀY CŨNG KHÔNG KHỎI ĐỎ MẶT.

NAM TỬ TRƯỚC MẶT NÀNG DIỆN MỘT BỘ SA Y MÀU ĐỎ, MỘT BỘ NGỰC RẮN CHẮC MÀ HOI GẦY LỘ RA DƯỚI LỚP ÁO, LÀN DA TRẮNG NỖN CỦA HẮN LÀM NGƯỜI KHÁC CHÓI MẮT, NÀNG KHÔNG NGỜ TRÊN ĐỜI CÓ MỘT NAM TỬ THÂN THỂ QUYẾN RŨ NHƯ VẬY, MỘT ĐẦU TÓC DÀI BƯÔNG THÔNG THẬM CHỈ CÒN DÀI HƠN TÓC NỮ NHÂN, DÀI ĐẾN TẬN EO, THEO THÂN MÀ ĐỘNG, NHÌN QUA VÔ CÙNG PHONG LƯU.

THỦY NHAN SỪNG SỜ TRONG NHÁY MẮT, CŨNG KHÔNG PHẢI NÀNG BỊ SẮC ĐẸP CỦA NAM TỬ TRƯỚC MẶT MÊ HOẶC, CHỈ LÀ NÀNG CHƯA TỪNG NHÌN THẤY MỘT BỜ NGỰC LỎA LỎ CỦA NAM TỬ Ở KHOẢNG CÁCH GẦN NHƯ VẬY NÊN LÚC NHẤT THỜI KHÓ THÍCH ỨNG.

“TẠ CÔNG TỬ NHẮC NHỞ” NÀNG BƯÔNG THÔNG MI MẮT, KHÔNG TIẾP TỤC NHÌN HẮN NỮA MÀ BƯỚC VỀ PHÍA TRƯỚC.

NAM TỬ NÀY KHÊ NHÍU LÔNG MI THON DÀI NHƯ LÁ LIỄU CỦA MÌNH, NHEO KHÓE MẮT, MỊ HOẶC KHÔNG NÓI NÊN LỜI, KHÍ TỨC LÃNH NGẠO CÙNG BÁ ĐẠO KHÔNG KHỎI TRÀO DĂNG, “MUỐN TA DẪN ĐƯỜNG KHÔNG?”

“KHÔNG CẦN” NÀNG THĂNG THỪNG TỪ CHỐI NAM TỬ XA LẠ NÀY,

Hồng y nam tử trước mắt cho nàng một cảm giác rất kỳ quái, nhưng bởi vì giờ phút này nàng có việc không thể dừng lại dò hỏi, nên vội vã xoay thân đi, đột nhiên tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, Thủy Nhan nhướng mày vội vàng nhìn xung quanh tìm chỗ trốn, bất chợt thắt lưng nàng bị ôm chặt, chỉ thấy bốn phía chuyển động, chớp mắt nàng đã bị nam tử nọ ôm vào trong một sương phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Người Là Ai?

“Buông ta ra...” Thủy Nhan đầy kiên quyết nói.

“Suyt...” Hồng y nam tử tựa ngón tay trắng nõn của mình lên môi, làm thủ thế im lặng, hình dáng này vô cùng mê người, chẳng qua, một chiêu này hoàn toàn vô dụng đối với Thủy Nhan.

Chỉ thấy Thủy Nhan mặt không đổi sắc, cả người cảnh giác phòng bị nhìn hắn, bởi vì nàng nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, liền lập tức không nói gì, nhưng đôi tay để trước ngực, tận lực tạo khoảng cách giữa hai người.

Hồng y nam tử nhìn thấy đôi tay để trước ngực của Thủy Nhan chỉ khẽ nở một nụ cười mỉm thần bí.

Nụ cười tuy là mê người, nhưng đối với Thủy Nhan lại hoàn toàn dư thừa, chỉ thấy nàng dùng ánh mắt dò xét như dò xét một thi thể nhìn hắn, như muốn tìm kiếm dấu vết, nhưng khuôn mặt lạ lẫm này, tiếng nói này, quả thật nàng chưa từng gặp, khi tiếng bước chân xa dần, Thủy Nhan trầm giọng hỏi: “Vì sao lại giúp ta?”

“A... Ta đang giúp ngươi sao?” Hồng y nam tử đầy kỳ quái hỏi.

Thủy Nhan hai mắt giương lên, cũng không tranh luận, chỉ nhàn nhạt nói: “Bỏ tay trên lưng ta ra, được không?”.

Nàng có ý nhấn mạnh vào hai từ cuối, nghe lên thành có phần uy hiếp nhiều hơn.

Hồng y nam tử hơi nhíu mày, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng: “Ta có thể coi đây là uy hiếp không?”.

“Tùy ngươi, hiện tại mời ngươi buông tay ra!”.

Nói xong Thủy Nhan khẽ dùng sức đẩy ra, nhưng nàng phát hiện không thể nhúc nhích chút nào, liền thất kinh: “Hắn có võ công!”.

Hồng y nam tử vẫn cười, con ngươi ngăm đen tỏa sáng chăm chú nhìn nàng, tựa như là đang trêu đùa nàng vậy.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Thủy Nhan lớn tiếng hỏi.

“Nơi này là Nam viện, ta lại ở trong này, không phải khách nhân thì là chủ nhân, người nói đi?” Hồng y nam tử vừa nói vừa kể gần Thủy Nhan.

Thủy Nhan lại dò xét kỹ hắn, từ trang phục và thần thái, nếu nàng không nhận ra hắn là chủ nhân nơi này thì quả thật nàng quá kém rồi.

“Ngươi là người Nam viện, sao lại làm khó một người Bắc viện như ta”.

Hồng y nam tử khẽ gật đầu, thu lại ánh mắt bất cần, trong khoảnh khắc, trầm lãnh cùng sắc bén trong mắt hắn làm Thủy Nhan cảm thấy vô cùng quen thuộc, làm nàng nhớ tới Triệu Vũ Quốc, nhưng rõ ràng có khác biệt so với ánh mắt của Triệu Vũ Quốc, tựa hồ là nhiều hơn một thứ gì đó.

Hắn buông lỏng bàn tay đang kiềm chế nàng, nhỏ giọng nói: “Tử Hạ rất an toàn, ngươi không cần đi tìm”.

Thủy Nhan cả người chấn động, không ngờ người này có thể nói ra tên Tử Hạ, nàng lại ngẩng đầu dò xét hắn, mang theo tìm tòi: “Ngươi là ai?”.

“Cứ gọi ta là Ngải”.

“Ngải...” Trong ấn tượng của Thủy Nhan, nàng chưa từng nghe thấy cái tên này, Triệu Vũ Quốc cũng chưa từng nhắc đến tên này.

Trong lúc Thủy Nhan sững sờ, hắn thuận thế nằm nghiêng trên sạp mềm dựng bên tường, lớp vải mỏng tà tà bên người, để lộ bờ ngực sáng bóng như ngọc, tóc lòa xòa hờ hững, hắn ngáp dài một cái tựa như rất mệt mỏi, hắn cũng không để ý đến Thủy Nhan đang bên cạnh, khẽ hít một hơi thở như đang

ngủ, bộ dáng mị hoặc có thể so với nữ nhân.

Thủy Nhan vẫn không buông tha, tiếp tục truy vấn: “Ngươi là ai?”.

“Ngươi hỏi Quốc, hần biết”.

Thủy Nhan trong lòng rõ ràng, người hần nói đến là Triệu Vũ Quốc, nhưng mặt ngoài vẫn nói: “Ta không biết người ngươi nói”.

Khỏe miệng Ngải khê cong lên, tựa như đang cười, lại tựa như tán thưởng thận trọng của Thủy Nhan: “Thưa dịp những người kia còn chưa phát hiện, ngươi nên mau trở về đi, báỉ Hoa thần có thể báỉ bao lâu chứ?”

Thủy Nhan kinh ngạc, thì ra từ khi nàng vào Nam viện hần đã biết, mà một khi hần đã biết, tự nhiên cũng có người khác chứng kiến, nghĩ đến đây, Thủy Nhan vội vã từ các con đường nhỏ quay lại.

Khi nàng đi đến dưới tàng cây quỳnh hoa, thì Hồ Tam Nương mang theo Trà Hương vừa lúc xuất hiện.

“Sao ngươi lại đến đây?” Chứng kiến Thủy Nhan đang thấp hương, Hồ Tam Nương cau mày hỏi.

Thủy Nhan đứng lên, nhìn Trà Hương không nói gì, mà Trà Hương có tật giật mình, vội xua tay nói: “Không phải muội, là Tam Nương đến tìm tỷ, muội đành dẫn người đi”.

Thủy Nhan mỉm cười: “Ngươi hôm nay làm sao vậy? Như người mất hồn vậy, Tam Nương tới đây cũng không phải chuyện xấu gì, làm sao ngươi phải che che giấu giấu chứ?”

Trà Hương nhìn vào gương mặt ôn nhu của Thủy Nhan, không biết vì sao có cảm giác như lọt vào hầm băng, giống như không khí ở bốn phía đột nhiên biến mất, lập tức hô hấp không thông, nhất là câu mất hồn mất vía của nàng.

Vừa rồi là nàng vụng trộm đi tìm Tam Nương, bởi vì trải qua suy nghĩ cẩn thận, cùng với bị Thủy Nhan uy hiếp, chẳng bằng đi trước thông tri cho Hồ Tam Nương, vì thế nàng đã đem chuyện Thủy Nhan không có việc gì liên ương ngành muốn đến Nam viện báỉ thần hoa cho Hồ Tam Nương nghe, mà nàng có tật giật mình, nhìn thấy ánh mắt trầm lãnh của Thủy Nhan liền sợ đến mức nói năng lộn xộn.

“Được rồi, hai ngươi đừng nói lời vô nghĩa nữa, Quỳnh Hoa, sao con lại đến đây báỉ thần hoa?”.

Thủy Nhan cung kính đáp: “Sở dĩ chọn nơi này là vì cái cây này”.

“Cây này làm sao?” Hồ Tam Nương có chút không kiên nhẫn hỏi.

Thủy Nhan kinh ngạc trừng lớn hai mắt, “Chẳng lẽ ma ma quên tên của ta rồi sao?”

“Là Quỳnh Hoa!”.

“Đúng vậy, từ lúc ma ma đổi tên cho ta, ta cảm thấy mang cái tên này mang vận may đến, vì thế ta nghĩ, một khi muốn báỉ thần hoa, liền báỉ thần quỳnh hoa”.

Hồ Tam Nương nghe Thủy Nhan giải thích, khẽ quan sát đánh giá chung quanh, thấy bên người Thủy Nhan chỉ có Ách muội cùng Tiểu Ách, tâm tình cảnh giác cũng khẽ hạ xuống.

“Là vậy à, hiện tại con đã báỉ hoa thần xong đúng không?”.

“Ừm, ta đang thu thập dự tính cùng hai vị tỷ muội trở về”.

“Không phải ta nói con rồi sao, con mang theo Trà Hương chẳng phải tốt hơn hai tỷ muội này sao?” Hồ Tam Nương nói xong liền đẩy Trà Hương một cái, mà Trà Hương như giật mình tỉnh ngủ, vội vàng tiến lên thu thập mọi thứ.

Thủy Nhan hiểu được, Hồ Tam Nương là hoài nghi nàng, nàng dùng vẻ mặt ủy khuất nhìn Trà Hương, sau đó rất không tình nguyện nói: “Ma ma thích ta mang theo nàng, thì về sau ta đi đâu làm gì đều mang theo nàng là được...”.

Nhìn thấy bộ dáng của Thủy Nhan, Hồ Tam Nương chợt hiểu được là nàng tức giận chuyện Trà Hương thông đồng cùng Triệu Vũ Quốc, trong lòng cũng cảm thấy buồn cười, đáy mắt lộ vẻ kinh miệt, lúc này một đám người tiến về bên này.

“Các ngươi thu thập xong liền lập tức quay về Bắc viện, ta sẽ về sau” Nói xong, ả bước về phía đám người.

Thủy Nhan trộm nhìn. Đám người kia ăn mặc khác với quy nô Bắc viện cùng nô tài Nam viện, cảm giác như một đám quý giữa ban ngày vậy, trong lòng thầm nghĩ: “Chỗ này đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Chương 46: Trà Hương Nhục Chí

Từ Nam viện trở về, Thủy Nhan có thể cảm thấy rõ ràng thanh lâu hôm nay không bình thường, nhìn như sóng êm bề lặng, nhưng chính dạng bình tĩnh này lại càng cho thấy không tầm thường.

“Giờ thường là thời điểm khách lui tới náo nhiệt, sao hôm nay dưới lầu lại im ắng dị thường vậy chứ?” Nàng nhìn xuống dưới lầu, trầm nghĩ.

Trà Hương đứng phía sau nàng, chỉ nhìn nàng tựa bên cửa sổ, hai mắt oán hận trùng trùng, ước gì Thủy Nhan giờ này ngã xuống, dù không tan xương nát thịt cũng thành phế nhân, chẳng qua nàng cũng chỉ dám nghĩ mà thôi, hiện tại Thủy Nhan là hồng bài của Hồ Tam Nương, mà nàng lại là người phục vụ, nếu xảy ra sai sót gì, nàng nhất định sẽ được thưởng thức cái gọi là sống không bằng chết.

“Nếu ta ngã xuống, ngươi sẽ cao hứng hay thương tâm?” Thủy Nhan lạnh lùng nói.

Trà Hương nghe vậy không khỏi giật nảy mình, trầm nghĩ: “Nàng đoán được ta nghĩ gì sao?”.

Thủy Nhan đi tới bên nàng, thần sắc bình tĩnh nói: “Không ngờ bị ta đoán trúng phải không?”.

“A... Tỷ tỷ nói gì vậy, Hương nhi nghe không rõ...”.

Thủy Nhan đến sát bên nàng, trầm thì: “Nếu đêm nay Triệu gia tới, ngươi hẳn muốn tận tâm hầu hạ hẳn đi?”.

“Dạ, à không... không” Trà Hương gật đầu rồi vội vã lắc đầu phủ nhận, vẻ mặt tràn ngập sợ hãi.

Thủy Nhan tiếu tự phi tiếu nhìn nàng: “Ngươi muốn nói gì đây?”

“Trà Hương biết sai rồi, nếu Triệu gia đến, Trà Hương sẽ nhanh chóng rời đi, không dám quấy rầy đêm xuân của tỷ tỷ cùng Triệu gia...”.

Thủy Nhan nhú mày, “Ngươi nói vậy hình như ta đang ăn hiếp ngươi sao?”.

Giờ phút này Trà Hương trong lòng có khổ không thể nói, ai bảo nàng đối chọi với Thủy Nhan đang thịnh thế, hôm nay đúng là cười hổ khó xuống, mà không muốn xuống cũng phải xuống, hôm nay nàng ra oai phủ đầu là còn nhẹ, nếu chọc giận Hồ Tam Nương, hậu quả nàng cũng không dám nghĩ đến, Trà Hương đến thanh lâu đã vài năm, có thể ít chịu đau khổ cùng thông tuệ và linh mẫn của nàng liên quan, cái gì va chạm được, cái gì không va chạm được, trong lòng nàng đều hiểu rõ.

Va chạm Triệu Vũ Quốc là trong lòng nàng muốn được ăn cả ngã về không, vì một người mình động tâm mà lại tiền tài, nàng chỉ hy vọng kẻ này giúp nàng thoát thân, nhưng là không ngờ lại đụng phải một người lợi hại, chẳng những không thể được toại nguyện, mà còn hãm sâu hiểm cảnh, giờ phút này nàng cũng chỉ có thể tự trách bản thân, ngay từ đầu đã rất khinh địch, nghĩ rằng chỉ đến hầu hạ một kẻ đầu đất.

Trà Hương giờ phút này vô cùng hối hận, lại tự trách mình thiếu kiên nhẫn, càng buồn bực Thủy Nhan giả heo ăn cỏ, trong lòng nguyên rủa liên tục, nhưng là nàng hiện tại sợ nhất là mỗi lần cùng Thủy Nhan nói chuyện, bốn phía như lạnh hơn rất nhiều, càng khó chịu hơn là áp lực vô hình đè lên nàng.

Nàng nghe được thanh âm Thủy Nhan tiến thêm một bước, da đầu run lên, chẳng qua sợ quy sợ, hiện tại nàng đã hiểu không thể đắc tội người trước mặt, liền vội đáp: “Tỷ tỷ nói gì vậy thế, Trà Hương vốn định đêm nay xin nghỉ chỗ tỷ tỷ”.

“Xin nghỉ?”.

“A, đúng vậy, Thu Hồng ở Hồng Diệp từng nhìn thấy khăn tay của muội, khen đẹp liền hỏi lại ngộ ý muốn muội thuê cho một chiếc, muội thiếu nàng nhân tình, cũng không thể từ chối, đêm nay Triệu gia tới, muội sợ tỷ tỷ không ứng đối được, hiện tại xem ra một mình tỷ tỷ có thể ứng đối được, vậy Trà Hương cầu tỷ tỷ cho muội nghỉ một đêm để trả nhân tình Thu Hồng”.

Thủy Nhan trong lòng cười thầm, mặt ngoài không chút biểu lộ, “Một khi đã như vậy, ta thả ngươi một đêm, để ngươi đỡ phải suy nghĩ chuyện này đi”.

Trà Hương khẽ cúi đầu, dùng sức cắn môi, hiển nhiên là nàng tức giận, nhưng vẫn phải cung kính nói: “Vậy Hương nhi tạ ơn tỷ tỷ”.

“Không cần khách khí” Mấy chữ này Thủy Nhan nói không chút tình cảm ba động, nghe vậy trong lòng Trà Hương nhảy dựng, âm trầm nghĩ: “Sau này có thể không cùng nàng nói chuyện thì tận lực tránh xa”.

Từ khi Thủy Nhan biết trong Luân Hương ốc có gì liền không cần Trà Hương lấy, chỉ là từ Ách muội lấy một điểm lá bạc hà, lúc không có Trà Hương, nàng sẽ châm, trong phòng lập tức tươi mát, mà tư duy của nàng cũng trở nên lạnh lợi hơn nhiều.

Trà Hương đem rượu và thức ăn chuẩn bị tốt rồi lui xuống, lúc gần đi, Thủy Nhan chứng kiến ánh mắt nàng không che dấu được sợ hãi, liền lạnh lùng cười: “Giữa ta và ngươi không có lợi ích xung đột, nhưng là ngươi lại trở ngại ta, nếu thức thời biết khó mà lui, ta sẽ không gây thương tổn mày may, nếu không, ta nghĩ để ngươi chết tốt hơn!”.

“Cộp cộp” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Thủy Nhan lòng nhảy dựng, nàng biết đây là Triệu Vũ Quốc đến, tim không khỏi đập nhanh hơn mọi khi.

“Cô nương, Triệu gia đến”.

“Mời vào!”.

Triệu Vũ Quốc lúc đi vào, vẫn là một bộ cười giả dối như trước kia, lỗ mũi như núi xa mây trời, ôn nhu như dương chi bạch ngọc.

Ngại có nha hoàn mang Triệu Vũ Quốc đi vào, Thủy Nhan cũng đứng dậy nhìn hắn, ánh mắt ướt át, môi đào khê hê, cười dịu dàng, nha hoàn thấy vậy không khỏi sợ hãi than: “Khó trách ma ma lại dung túng như thế, thật là khuynh quốc khuynh thành a, hắn là Dao Trì tiên tử hạ phàm a...”.

Triệu Vũ Quốc đặt phần thưởng trong tay nha hoàn, “Làm phiền cô nương...”.

Nha hoàn này mới hồi phục tinh thần, trông theo gương mặt đầy nam tính của Triệu Vũ Quốc rồi đỏ bừng mặt vội cúi đầu nói lời cảm tạ, “Cảm ơn Triệu gia ban thưởng” rồi vội vã đi ra ngoài.

Đóng cửa lại, Triệu Vũ Quốc thu lại nét cười, chính là quay về điệu bộ lãnh khốc cứng rắn quen thuộc, đặc biệt lúc nhìn về phía Thủy Nhan trong vô thức trở nên mềm mại hơn.

“Ngồi đi!” Thủy Nhan rõ ràng nói.

Đối với Thủy Nhan mà nói, mấy ngày nay ở chung, hai người không còn cảm giác lạ lẫm nữa, nhất là đối với nàng, ngoại trừ Ngũ nhi ra, hiện tại Triệu Vũ Quốc là người thân nhất với nàng.

Triệu Vũ Quốc thoáng gật đầu, theo lời ngồi xuống, Thủy Nhan bưng lên bầu rượu, vì hắn châm, “Uống rượu không?”.

“Ngươi đã rót rồi”.

Khóe môi nàng bất chợt hiện tia ôn nhu.

“Vậy ngươi có uống không?”

Hắn nhìn nàng một cái thật sâu, hắn biết đây là hạn độ thân thiện lớn nhất của nàng, tuy rằng có chút đồng cảm, tuy rằng có chút buồn cười, nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn ngứa ngáy, có một cảm giác gì đó muốn trào dâng, vì thế khóe môi lại cong lên, lần này hắn cười, cười rất tự nhiên.

“Ngươi cười như này không khó coi” Thủy Nhan bất giác khen hắn.

Hắn sực nhớ thì bị sặc rượu, chẳng qua chứng kiến bộ dáng nghiêm túc của Thủy Nhan, hắn cố gắng nhịn xuống.

Thủy Nhan đưa canh cho hắn rồi nói: “Ta có tin tức của hắn”.

“Hắn ở đâu?”.

Thủy Nhan khẽ lắc đầu, vì thế vừa cùng hắn ăn vừa kể lại chuyện người tên Ngải cho hắn nghe.

“A, ta đã biết, nàng cũng không cần tìm hiểu thêm, còn về chuyện sổ sách, ta đoán nàng không tìm được đúng không?”.

“Àn” Đối với lời của hắn, Thủy Nhan tỏ vẻ đồng ý.

Nhưng nàng lấy ra một thứ trong ống tay áo, “Thứ này là Từ Hạ muốn, ta chuẩn bị rồi”.

“Cái gì vậy?”.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hắc Dạ Kinh Phong

Triệu Vũ Quốc nhận lấy mở ra xem, chỉ là một chiếc khăn lụa màu trắng, khăn lụa bình thường bên trên đều thêu có cây hoa lá, nhưng là chiếc khăn lụa này hoàn toàn trắng trơn, không có chút họa tiết nào

“Như thế nào nhỉ?” Hắc hỏi.

Thủy Nhan nhú mày, lộ ra kinh hãi, vốn cho là hắc sẽ hỏi sao khăn này không có cái gì, lại không nghĩ hắc biết rõ khăn này có Càn Khôn.

Nhìn thấy Thủy Nhan hơi lộ ra kinh hãi, hắc nói: “Ta không thể lý giải vì sao ngươi lại muốn đưa ta thứ này...”

“Ha ha...” Lúc này đây, Thủy Nhan bị hắc đùa mới nở nụ cười, tiếng cười nhẹ nhàng.

“Ách...” Hắc vốn định nói gì đó về nụ cười của nàng, nhưng rồi lại phát giác ra không nên nói nên vội thu lại.

Mà giờ phút này Thủy Nhan cũng ý thức được mình thất thố, vội vã thu lại nụ cười, thấp giọng nói: “Một chén nước, có thể cho thêm nửa muỗng muối.”

“Đây là phương pháp hai tí muối kia dạy cho ngươi?”

“Sao ngươi biết?” Hắc đoán được là do hai tý muối họ Tưởng dạy cho mình, nàng cảm thấy rất kỳ quái.

“Đây là tuyệt kỹ của triều đình Nam quốc, không truyền ra ngoài.”

Nghe lời giải thích của hắc Thủy Nhan càng kinh ngạc, chính là không ngờ tới, hắc lại biết đây là tuyệt kỹ của triều đình Nam quốc không truyền ra ngoài.

Chứng kiến vẻ mặt nghiêm túc đang suy nghĩ của nàng, Triệu Vũ Quốc biết lời này của mình đã gây ra cho nàng sự chú ý, cũng không giải thích, cẩn thận đặt khăn lụa trong người, nhân nhạ hỏi: “Mặt trên bức tranh là cái gì?”

“Là bản đồ của Đào hoa lâu”

“Ngươi có thể miêu tả bản đồ?” Triệu Vũ Quốc lấp bấp kinh hãi.

“Làm sao vậy?” Thủy Nhan hỏi.

Đối với kinh ngạc của hắc, Thủy Nhan cảm thấy kỳ quái, đối với nàng mà nói, lợi dụng người giám thị bị vượt mặt, nàng đi khắp Đào hoa lâu, lại có thêm sự dẫn đường của hai tý muối họ Tưởng, việc ghi nhớ lại đường đi trong Đào hoa lâu không hề khó, dựa theo cấu tạo, thu nhỏ lại tỷ lệ, vẽ thành biểu đồ thực dễ như ăn một quả đào, sao hắc lại biểu lộ ra vẻ như thế?

“Ách... Làm sao mà ngươi vẽ được?” Hắc không tin tưởng nàng vẽ.

“Nhìn qua rồi vẽ thôi.” Nàng đáp.

Nội tâm Triệu Vũ Quốc buông lỏng, âm thầm cười, "Nàng không phải là quân sĩ sao có thể vẽ được địa hình tinh vi kia, mà lại là dựa vào trí nhớ, có lẽ chỉ là phác thảo sơ sơ thôi."

Chứng kiến ánh mắt kinh ngạc của Triệu Vũ Quốc, Thủy Nhan cảm thấy kỳ quái, trong lòng buồn bực, "Vẽ kia có gì mà khó khăn, không khó bằng việc ta né tránh giám thị..."

“Ngươi không uống rượu?” Triệu Vũ Quốc hỏi.

Thủy Nhan lắc đầu, “Ta chỉ uống chút, nếu có người hỏi thì trên người có mùi rượu là ổn, không cần uống nhiều.”

Triệu Vũ Quốc cười cười, “Ngươi sợ uống rượu!”

Thủy Nhan cười cười rồi lắc đầu: “Rượu này... Rất thanh rất đậm, Uống khó chịu!”

Triệu Vũ Quốc sừng sốt, nghiêm túc dò xét Thủy Nhan, ánh mắt kia cho nàng biết hắc có điểm đối với nàng không bình thường.

“Hôm nay ngươi rất kỳ quái.” Nàng nói.

“Àn.. Ta cũng thấy vậy.” Hắc không phủ nhận.

“Là vì không có Trà Hương ở trong này?”

Hắc lắc đầu, nhìn về phía nàng, trong mắt lộ ra vẻ ung dung: “Ta đoán ngươi đã có biện pháp làm cho nàng ta biến mất hoàn toàn.”

Lời này mòi trong lòng Thủy Nhan có cảm giác thoải mái, lúc nào cũng có thể sáng tỏ, đó là một trong những nguyên nhân nói chuyện với hân không hề nhàm chán.

“Vậy người vì cái gì mà như vậy?”

Hân nhún nhún vai thoáng cười, “Nhưng lại không biết về người nhiều cho lắm...”

Thủy Nhan nhíu mày, nàng không thích cảm giác mình bị người khác nghiên cứu về mình, Nhưng nàng cũng ý thức được mình trước mặt quên che giấu, vội vàng nói: "Là người suy nghĩ nhiều rồi, ta không có trí nhớ mà."

Hân không nói gì, đôi mắt đen sâu thăm khê neho lại, mang theo sự vui vẻ, Thủy Nhan cúi đầu uống trà, nụ cười kia, khiến cho người ta hoa mắt...

Ánh trắng như nước, lại chỉ có thể vào trong Đào Hoa Lâu này một chút, chỉ là vì nơi này không cần không màng danh lợi hay là khinh khi, chỗ này cần chính là tà tâm không ngừng cùng với xa hoa trụy lạc, hoang đâm hưởng lạc

Triệu Vũ Quốc tối nay không có ngủ lại, hân ra về, nàng hỏi hân, “Thời gian rất gấp?”

Hân không nói gì, chỉ gạt đầu, lập tức đi ra khỏi Đào hoa lâu, trong phòng còn lưu lại hương bạc hà nhàn nhạt, nân biết, đó là hương từ cơ thể hân lưu lại...

Vào lúc này, đôi tai nhạy bén của nàng nghe thấy ở bên ngoài truyền đến một âm thanh khác thường, nàng gấp gấp đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chỉ nhìn thấy một bóng cây lớn, hình như có nữ tử từ giữa nhô đầu ra, ngay lập tức bị một người khác lôi vào, không một tiếng động, nhưng trong không khí kia tràn ngập một cỗ không khí mà nàng quen thuộc.

Đó là mùi máu tươi, tuy rằng rất nhạt, nhưng là nàng có thể ngửi được, trước khi nàng đến thanh lâu, sinh tử của người khác đối với nàng, giống như thần tiên trên trời nhìn phạm nhân sinh lão bệnh tử vậy, căn bản không chút để ý.

Mà khi nàng biết những giọt huyết lệ điểm lên sự phồn hoa của thanh lâu, nàng không thể tiếp tục thờ ơ, trốn tránh được nữa, cho nên nàng liều chết kiểm về bức bản đồ kia, ra sức làm việc cho Từ Hạ.

Nàng đã từng nghĩ tới, không biết rốt cục những việc mình làm chỉ là vì hiệp định với Từ Hạ hay còn là vì cái gì khác?

Trước đây nàng đã nghĩ chỉ vì hiệp định kia, nhưng giờ phút này lại nghĩ tới một thiếu nữ tuổi trẻ bị giết hại hay bị hành hạ thành ra như Ách muội và Tiểu Ách, nàng rút cuộc hiểu được lòng mình, là muốn hủy Đào hoa lâu này, muốn thả hết những người đáng thương bị giam giữ nơi đây, bất luận là nam nhân hay nữ nhân.

Thủy Nhan bình tĩnh đóng cửa sổ lại, các ngón tay vì nắm chặt mà trở nên trắng bệch, nàng tức giận...

Thủy Nhan chậm rãi đi đến bên giường ngồi xuống, vốn muốn mượn hương bạc hà trong phòng xua tan đi mùi máu tươi tràn ngập kia, nhưng không biết vì sao, nghĩ tới vừa rồi bản thân bất lực, nàng đã sinh khí, mà mùi máu tươi kia tựa như giòi bọ cứ thế bám chắc vào toàn thân.

Nàng gất gao nhíu mày, nổi giận đùng đùng như lửa trong mình giới, chỉ muốn thiêu cháy một trận, thiêu hủy hết thảy, trong cơ thể một cỗ khí dâng lên, làm cho chân mạch toàn thân đau đớn, mà thân thể cũng theo nhiệt độ bay lên, Thủy Nhan ý thức được bản thân không theo kịp, gấp rút thu liễm tinh thần, kiệt lực hít vào thở ra, lúc này mới hãm được cỗ khí tàn phá cơ thể xuống dưới, nhưng mặc dù là như thế nàng vẫn cảm thấy khô nóng dị thường, gấp gấp gọi người mang một thùng nước lạnh tới, dự định dùng nước lạnh hạ nhiệt độ.

Nàng bỏ xiêm y, không chút do dự bước vào thùng tắm, nước lạnh tức khắc vây quanh nàng, cả người vốn đang khô nóng đau đớn tức khắc tiêu giảm, nàng thoải mái nhắm hai mắt, mà giờ phút này cửa sổ vốn đóng chặt bị mở ra, nhân lúc nàng chưa kịp la lên, một gã nam tử đã nhảy tới trước mặt nàng.

Nàng kinh hô: “Là người!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nước Tắm Màu Đỏ

Xông vào sương phòng của Thủy Nhan không phải ai khác, chính là nam tử mê người ở Nam viện – Ngải.

Lúc này đây hân không có mặc xiêm y sắc đỏ, mà là áo choàng màu xanh thẫm, bụng hân có vải băng bó, từ khe hở huyết không ngừng ngấm ra, huyết kia theo tà áo đi xuống, nhưng là hòa vào màu áo xanh như mực nên không lộ dấu vết, rõ ràng là vết thương này không nhẹ.

Về mặt Thủy Nhan bình tĩnh, nhìn thẳng hân, nhanh chóng dùng khăn quàng vấy một mảnh quang xuân trước ngực, giờ phút này nàng không rảnh để bận tâm rằng hân có phải đã nhìn hết thân thể nàng không, mà cảnh giác chăm chú nhìn hân.

Ngài miễn cưỡng nhón một nụ cười khó coi, “Ta không nghĩ nên xuất hiện lúc này.”

“Chuyện gì?” Thủy Nhan vẫn bình tĩnh.

Hân hít sâu một hơi, lấy trong lòng ra một quyển sách gì đó đưa cho Thủy Nhan, “Ngươi bảo quản cho tốt.”

Nháy mắt hân tiến tới nói chuyện, giọng nói không giống với lúc ở Nam viện khiến cho nội tâm Thủy Nhan khẽ động, sau một khắc cũng đã đoán được thân phận của hân.

“Từ Hạ!” Thủy Nhan hô nhỏ tên hân.

Hân có chút tủm tỉm, “Đúng là không thể gạt được ngươi.”

Đúng lúc này, bên ngoài hiên vang lên tiếng bước chân hỗn độn, tình huống khẩn cấp đủ chứng minh Từ Hạ bất chấp nguy hiểm như thế nào để giao quyển sách cho nàng.

“Giao cho Triệu Vũ Quốc, hân có thể cứu ngươi đi ra ngoài.”

Thủy Nhan nhíu mày, không chút do dự tiếp nhận sách kia, nàng đoán, kia chính là quyển sách mà tìm mấy ngày nay.

Nàng không hề cố kỵ mình thân thể lửa lò bước ra khỏi thùng nước tắm, đem tập sách đặt ở dưới 2 lớp đệm trên giường, sau đó lau sạch vết trên mặt đất, đem một ít cánh hoa hồng rải vào thùng nước, nàng liên tiếp hoạt động, không có chút nào thêm quan tâm thân thể mình lộ ra trước mặt một người nam nhân, nếu như là người bên ngoài, Từ Hạ nhất định bị những cử chỉ của nàng làm cho hoảng sợ.

Một phen bố trí nhanh gọn, nàng tiến sát vào thùng nước nói với Từ Hạ: “Ngươi cũng vào đi.”

“Ta hiện tại rời nơi này.” Tầm mắt hân tận lực tránh tiếp xúc thân thể đang lửa lò của nàng, cố gắng cự tuyệt đề nghị của nàng.

Nàng nhướn mày: “Sợ ta bị hủy danh tiết?”

Từ Hạ đi tới bên cửa sổ bỗng đứng lại, chần chừ trong giây lát, hân xoay người lộn trở lại cùng Thủy Nhan vào thùng nước.

Bốn mắt nhìn nhau, không kinh sợ, không ngạc nhiên, dưới tình thế cấp bách lại sinh ăn ý, lúc cửa bị mở ra, Từ Hạ kịp đi đến thùng nước, Thủy Nhan đem khăn gói đầu che thân thể và thả vào thùng nước, trên mặt nước cánh hoa hồng di động, cùng huyết dịch kia dung hợp trong nước, khiến người ngoài không biết đó là nước có huyết tươi, mới nhìn qua thì là một màn mỹ nhân tắm rửa thật động lòng người.

Xoảng một tiếng, cửa mở, Quý trùng mang theo đoàn người hùng dũng tiến vào, về mặt tên nào tên nấy hầm hầm sát khí, trong tay đao kiếm lăm le, hàn quang rọi lên ánh nền lóe ra có vẻ vô cùng âm tà.

Về mặt Thủy Nhan hiện lên sự kinh hoàng, nàng nhìn đám người trước mắt đầy sợ sệt, gắt gao quấn chặt khăn quanh mình, tiếp đó kinh hô: “Cứu mạng a...”

“Không được ồn ào...” Khuôn mặt ngăm đen của Quý Trùng khí sắc phức tạp, giọng nói cũng trở nên khô khốc khàn khàn, không phải là một mình hân nói, cả đám người kia xông vào, thấy một phen mỹ nhân tắm rửa, tâm thần kẻ nào cũng nhộn nhạo, hồn vía bay mất cả, quên mất mình đang phải làm gì.

Những người này nhiều năm hành tẩu ở Đào hoa lâu, dạng cô nương nào cũng từng gặp qua, cho dù là nữ nhân không mặc xiêm áo gì đứng trước mắt cũng sẽ không khiến chúng ngây ra như giờ phút này, đơn giản là dung nhan thanh tú của Thủy Nhan cùng da thịt trắng bóng kia không thể nào làm chúng dịch chuyển ánh mắt.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ có tiếng Thủy Nhan âm u kỳ ảo linh hoạt, Quý trùng cùng đoàn người nhất thời sững sờ im lặng chăm chú nhìn nàng.

“Các người mau ra ngoài.” Thủy Nhan tức giận rống lên.

Lúc này, Trà Hương từ bên ngoài vội chạy vào, thấy một màn như vậy, đáy mắt tức khắc hiện lên một tia chế nhạo nhưng lập tức khôi phục lại vẻ mặt thần thiện: “Cô nương không phải sợ, những người này chính là tìm một thứ thôi.”

“Ngươi còn đứng đó làm gì, nhanh mở bình phong cho ta, thân hình ta để cho những kẻ này nhìn sao? Không sợ ta nói với Tam Nương sao?” Thủy Nhan quát ả ta.

Trà Hương biết Thủy Nhan nói được làm được, tuy nơi này là kỹ viện, nhưng không có nghĩa là các cô nương có thể dễ mặc bị ai khinh bạc được, đúng như lời Thủy Nhan nói, chỗ này, vị trí của họ được giá cả cao thấp phân chia.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trà Hương nhảy dựng, sợ chọc giận Hồ Tam Nương, gấp dùng bình phong che cho Thủy Nhan, quay ra nói với Quý trùng và đám người: “Quý đại ca, ngài chạy nhanh tìm đi, đừng làm cho Trà Hương khó xử.”

Quý trùng thu lại thần hồn, thoáng gật đầu, ý bảo những kẻ kia tra xét góc phòng thật nhanh, không thu hoạch được gì, cả đám liền kéo nhau đi ra.

May mắn có bình phong làm trò, bằng không Tử Hạ không bị đám người kia giết thì cũng chết đuối dưới sông, giờ phút này hân ngoi lên khỏi mặt nước, nhìn vào vẻ mặt bình tĩnh của Thủy Nhan, trong lòng không nhịn được phát ra tán thưởng, người con gái trước mắt là nữ tử đặc biệt nhất hân từng gặp.

Về mặt Thủy Nhan vẫn bình thường, nhưng ngữ khí nàng mang theo sự tức giận đối với Trà Hương sau tấm bình phong: "Vừa rồi sao ngươi đến cùng bọn chúng mà có thể để chúng tiến vào nơi này?"

Trà Hương ở bên ngoài chuẩn bị xiêm áo cho Thủy Nhan, giọng nói lo lắng giải thích: “Vừa rồi là người của Cửu gia, nô tì không thể ngăn cản họ, huống hồ vừa rồi tình hình nguy cấp, Trà Hương không dám làm gì ngăn trở.”

Phút chốc Thủy Nhan đứng dậy, không để ý bốn bên đi từ thùng nước ra, bị huyết nhiễm hồng da thịt nàng trơn bóng, dưới ánh sáng nền chiếu rọi khiến càng thêm mịn màng, Tử Hạ vội vàng về né tránh, hân hiểu được, Thủy Nhan làm thế để Trà Hương không dám tới, mới không lộ ra hân.

Về tức giận trên mặt Thủy Nhan đã biến mất, thay vào đó lại là vẻ bình tĩnh và trầm lãnh, nàng nhàn nhạt nhìn Trà Hương, như thể xem xét lời cô ta nói thật hay giả, nhưng chỉ một cái nhìn lạnh lạnh đã đủ khiến Trà Hương chột dạ.

Không thể phủ định, vừa rồi chính là cô ta cố ý kéo dài thời gian, hơn nữa biết Thủy Nhan tắm ở trong phòng nhưng không có tiến lên ngăn cản đoàn người Quý trùng, hiện giờ bị Thủy Nhan nhìn thế, trong lòng run sợ không dám nhìn thẳng Thủy Nhan.

"Như vậy cũng chột dạ, coi chừng gan bị tổn thương!" Thủy Nhan mặc quần áo vào, nàng khẽ thì thầm bên tai cô ta.

Trà Hương chưa kịp thất áo cho Thủy Nhan, tay bỗng run lên, Thủy Nhan cúi đầu mang chút kinh ngạc, "Ta nói đúng sao?"

Trà Hương nuốt nước miếng, trong lòng thầm rủa mắng Thủy Nhan quá lợi hại.

Nhưng Thủy Nhan lại nói: “Ta còn không sợ, ngươi sợ gì, những người đó đi rồi...”

Trong lòng Trà Hương âm thầm nhẹ nhàng thở ra, thì ra Thủy Nhan nói ý là cô ta bị đoàn người Quý trùng dọa.

“Làm cô nương hoảng sợ, Trà Hương có tội...”

Thủy Nhan thở dài, “Ai, có gì mà bị hân, chúng ta vốn là món hàng bị mua bán mà, không sao cả rồi, ngươi có chút không tập trung, nên về phòng đi, ta sẽ gọi người tới đây thu dọn.”

“Không được, làm sao Trà Hương đi được.”

Thủy Nhan nhẹ nhàng giữ ống tay áo cô ta lại, khẽ nhíu mày: “Lời ta nói, ngươi nghe không rõ?”

“A... Trà Hương cảm ơn cô nương quan tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Xử Lý Miệng Vết Thương

Lúc Thủy Nhan nâng Tử Hạ từ trong nước lên, trên mặt hân không còn sức sống nào, trắng bệch, rõ ràng là biểu hiện của dấu hiệu mất máu quá nhiều.

“Ngươi bị thương không nhẹ.”

Cả người Tử Hạ vô lực, hơn nữa lại vì ngâm trong nước, giờ phút này đứng dậy cảm thấy rét lạnh vô cùng, lời nói run run.

“Cám ơn... Nàng lại cứu ta một lần nữa...”

Thủy Nhan kéo chăn bọc lấy hân, lại thấy sắc mặt hân cực kỳ kém, nhíu mày: “Không cần nói vậy, để ta cầm máu cho ngươi.”

Chỉ thấy vạt áo xanh biếc đã bị huyết nhuộm dần thành màu mực, Thủy Nhan không chút do dự mở băng vết thương, một cử động nhỏ khiến Tử Hạ rét run, nàng trầm giọng nói: "Rất đau, chịu đựng."

Nàng cẩn thận xem xét, chỉ thấy trên cơ bụng rắn chắc kia có một vết thương miệng rộng bằng ngón tay út, máu tươi từ bên trong không ngừng tuôn theo miệng vết thương ra ngoài, chắc chắn bị vật gì sắc nhọn đâm vào, giờ phút này máu từ bên trong ồ ạt chảy ra.

“Là do đao chém?” Thủy Nhan trầm lãnh hỏi han.

“Cửu gia!”

Trong lòng Từ Hạ kinh ngạc, “Vì sao nàng không sợ hãi?”

“Sao ngươi lại nghĩ sở sách ở trên người hắn?” Thủy Nhan muốn mượn lời nói phân tán sự chú ý của hắn.

“Tra tìm trong mật thất của Hồ Tam Nương, bên ngoài cũng phái người tra tìm ở mấy chỗ của Cửu gia, không thu hoạch được gì, ta liền phỏng đoán... Đích thị là hắn cất ở trên người...”

Thủy Nhan nghĩ biện pháp cầm máu cho hắn, nàng dùng vải trắng sạch sẽ ấn chặt miệng vết thương, một cổ huyết tươi phun ra, trực tiếp vương lên mặt nàng, cảm giác ẩm áp mang theo đặc mùi tanh, nàng chẳng những không cảm thấy buồn nôn, trái lại cảm giác quen thuộc như tái hiện..., bao bọc chặt lấy nàng.

Trong nội tâm nàng cũng kinh ngạc, đơn giản vừa rồi xé áo khoác của hắn là hành động vô thức, coi như nhìn thấy miệng vết thương nên mới làm động tác như vậy.

Giờ phút này, Từ Hạ ý thức được một vấn đề, Thủy Nhan là một nữ tử không biết chút võ công, sao lại nhận ra được vết thương ở bụng hắn là do đao gây nên, hắn vội hỏi: “Sao nàng biết là do đao đâm?”

Đầu óc Thủy Nhan vốn đang trong suốt như nước, giờ khắc này trở nên vẩn đục, chỉ thấy nàng mờ mịt lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Đoán thôi...”

“...”

Đôi mắt Thủy Nhan vốn trong trẻo lạnh lùng cũng biến thành một mảnh mơ hồ, Từ Hạ đang muốn hỏi thăm nàng làm sao vậy đã thấy ánh mắt nàng trầm xuống, đưa tay lên gỡ cây trâm bạc trên đầu xuống, đặt ở bên ánh nến nung khô.

Từ Hạ hít một hơi thật sâu, có chút khó khăn hỏi nàng: “Nàng làm sao vậy?”

Nhưng nàng coi như không có ai, căn bản là không để ý tới hắn, đôi mắt hạnh mâu chăm chú nhìn cây trâm bạc đang lơ lửng bên ánh nến.

“Nàng... Có chuyện gì vậy?” Hắn có chút lo lắng.

Đột nhiên, Thủy Nhan ngẩng đầu lên, nhìn hắn nằm nghiêng bên giường, cặp mắt chăm chú nhìn vết thương đang hoác miệng trên bụng hắn.

Từ Hạ mơ hồ đoán được nàng đang muốn làm gì, gấp lấy tay che khuất miệng vết thương, nhưng động tác của nàng lại nhanh hơn, tốc độ như ánh sáng, nàng nhanh nhẹn đem trâm bạc đã nung lửa tới bên miệng vết thương của hắn.

“Dừng...” Đau đớn cơ hồ làm hắn chết ngất, “Dừng... không nên...”

Từng tia máu tươi phun lên mặt nàng, lúc đầu nàng cảm thấy kinh ngạc, sau đó, trước mắt tối sầm lại, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm của thiên binh vạn mã lao nhanh, binh mã đụng vào nhau, đao quang kiếm ảnh, huyết vụ tràn ngập, trong lúc nhất thời hình ảnh chiến trường hiện lên, chém giết, yểm hộ, bị thương, cứu chữa, hết thảy kịch liệt hiện ra trong đầu nàng...

Đau đớn khiến môi Từ Hạ trắng bệch, không nói được lời nào nhìn thần sắc kì quái của Thủy Nhan, hắn rất lo lắng, nhìn kỹ phát hiện mặt nàng trắng như một tờ giấy, không còn chút huyết sắc nào, trên trán mồ hôi rịn ra, cả người như một pho tượng, chỉ có tay cầm cây trâm bạc kia là cử động...

Cả người Từ Hạ run lên vì đau đớn, hắn cố nén đau nhức, miễn cưỡng hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

“Cầm máu!” Mặt nàng không chút thay đổi, bình tĩnh trả lời, hắn cảm giác như nàng đã biến thành một người khác.

Hắn cũng không biết có nên tin tưởng lời nàng nói hay không, nhưng máu phun ra rất nhiều, giờ phút này cả người vô lực, mặc dù muốn phản kháng cũng là bất lực, chỉ có thể tin tưởng lời nàng nói, cố nén đau nhức, mặc ý nàng tiếp tục dùng trâm bạc nóng bỏng đưa vào miệng vết thương...

Sau một phen tra tấn, hắn cúi đầu mơ hồ nhìn miệng vết thương, tuy rằng đau đớn xâm nhập cốt tủy, nhưng đúng là như lời Thủy Nhan nói, máu ngừng chảy.

Miệng vết thương kia thực sự không còn dấu hiệu xuất huyết, mặc dù còn hơi rỉ rỉ nhưng đã là khá hơn trước.

“Này... Tại sao có thể như vậy?”

Chứng kiến một màn không thể tưởng tượng nổi, Từ Hạ cảm thấy kinh ngạc khó hiểu, nhưng hắn lập tức hồi tưởng lại, từng nghe nói trên chiến trường có những binh lính già dặn kinh nghiệm truyền lại, nếu không có thuốc cầm máu hữu hiệu, phương pháp nhanh nhất là dùng que kim loại nung đỏ rịt miệng

vết thương..

“Làm sao ngươi biết được phương pháp kia?”

Đúng lúc này, Thủy Nhan hô một tiếng nhỏ, toàn tâm đầu đón, môi nàng chảy ra một tơ máu.

“Nàng...”

Từ Hạ không biết nên nói gì, hần nghĩ: “Nàng thật sự là Triệu Vũ Quốc cứu được ven đường?”

Cảm giác đau đớn kịch liệt trong đầu biến mất, chút ý thức đã quay lại với Thủy Nhan. Nàng thấy miệng vết thương của Từ Hạ bị mình in dấu vô cùng thê thảm nhưng đã cầm máu, nội tâm thầm nghĩ: "Như thế nào ta lại biết cầm máu."

Thời gian khẩn cấp, hiện tại không phải là lúc nàng suy nghĩ vấn đề này, cả người tuy rằng suy yếu nhưng nàng hiểu được, đêm nay chính là thời khác nàng rời Đào Hoa Lâu mà đi, không đi được, nàng với hần sẽ chôn thân nơi này.

Vừa rồi nàng đuổi Trà Hương đi, chẳng qua là vì tranh thủ thời gian xử lý miệng vết thương của hần, tiếp theo nàng phải mang được hần rời khỏi nơi này, bằng không rất nhanh sẽ có người tìm được Từ Hạ, đến lúc đó hần chết, nàng cũng vĩnh viễn không thể ra khỏi Đào Hoa Lâu.

Thủy Nhan hít một hơi thật sâu để cho đầu óc thanh tỉnh, giật mạnh đai lưng chăm chú ghim chặt miệng vết thương của hần xem như là băng bó đơn giản.

“Vừa rồi vì sao nàng học máu?” Hần hỏi đầy nghi hoặc.

“Hiện tại chúng ta phải rời khỏi chỗ này.” Nàng không dự định trả lời hần vấn đề này.

Nhưng Từ Hạ chấp nhất hỏi: “Nàng làm sao biết cách xử lý vết thương?”

Thủy Nhan nâng hần dậy, bình tĩnh lạnh giọng nói với hần: “Vấn đề này trọng yếu hay tính mạng của chúng ta trọng yếu?”

“Ách...”

Nàng cảm thấy nam nhân đông dài lên, so với nữ nhân còn phiền hơn gấp bội.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đỉnh Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thân phận Từ Hạ

Thủy Nhan vốn dự định cùng hần chạy đi, nhưng thấy bước chân Hạ Ngải lão đảo nàng đành đánh mất ý niệm này, “Quên đi, bọn họ vốn đã tới chỗ này, một chốc chắc không quay lại, ngươi nên trốn ở đây, có gì nói sau.”

Hạ Ngải xua tay. “Không cần giúp ta, ta có thể trụ được.”

“Ngươi trụ được? Bao lâu, một canh giờ? Hai canh giờ? Chúng ta rời chỗ này dễ dàng lắm sao?”

Hạ Ngải có chút thất vọng, lời Thủy Nhan nói hần không thể không thừa nhận, nếu không bị thương thì với võ công của hần, lạng lẹ lặn đi là chuyện đơn giản, chỉ có điều, thương tổn trên người kia lại không cho phép.

Nếu không phải Thủy Nhan dùng phương pháp quái dị kia cầm máu cho hần, hiện tại không khéo hần đã hôn mê vì mất quá nhiều máu, hần cúi đầu nhìn vết thương đã được Thủy Nhan băng bó tử tế, hồi thường lại thủ pháp thuần thực khi này, hần cảm thấy càng lúc càng hứng thú với việc tìm hiểu thân phận của nàng.

"Bọn chúng không hoài nghi nàng, nàng giấu kỹ sổ sách đi, không cần xen vào chuyện của ta, ta có thể trốn được đám người đuổi bắt này."

“Ha ha...” Nàng cười lạnh nhìn hần.

“Nàng cười cái gì?”

“Ngươi dám chắc chắn, tình hình hiện tại ngươi có thể thi triển được võ nghệ cao cường của mình?”

“...”

Từ Hạ không nói lời nào, trong lòng thầm biết rằng bản thân muốn đi ra ngoài nhưng không để người của Cửu gia phát hiện còn khó hơn lên trời.

“Ngươi nằm xuống.”

“Ách...” Hấn cảm thấy nàng nói chuyện lời ít mà ý nhiều, quả lợi hại.

Thủy Nhan cảm thấy nói chuyện với hấn thật hao công tốn sức, bản thân không tự nhủ lại nghĩ tới những lần nói chuyện cùng Triệu Vũ Quốc, lần nào cũng rất dễ dàng thỏa thuận.

“Sẽ có người đến thu dọn thùng nước, ngươi nằm trên giường, ta sẽ buông màn, sẽ không bị phát hiện.

Từ Hạ tuy biết rằng nam nữ thụ thụ bất thân, làm như vậy rất không ổn, nhưng thời khắc này không còn nghĩ ra được cách nào, liền lập tức đồng ý với ý kiến của Thủy Nhan, “Được, làm theo lời nàng.”

Ba nha hoàn nhanh nhẹn thu dọn sạch sẽ mọi thứ trong phòng, rất nhanh rời khỏi sương phòng của Thủy Nhan.

Thủy Nhan vén màn lên muốn hỏi hấn có cần nghỉ ngơi hay không nhưng đã thấy Từ Hạ gắt gao nhắm hai mắt, hai gò má đỏ bừng, theo bản năng nàng thầm kêu lên không ổn, duỗi tay sờ trán hấn, quả nhiên là sốt.

Nàng nhú mày, nhìn hấn rơi vào tình trạng bán hôn mê, đang phát sầu không biết xử lý hấn như thế nào, hấn bỗng mở hai mắt, khàn khàn nói: “Nàng thật sự về bản đồ giao cho Quốc?”

“Phải, dựa theo hiệp nghị giữa hai bọn ta, ta về ra cái bản đồ ấy, hơn nữa ghi rõ từng cửa.”

Từ Hạ cảm thấy cả người vô lực, miệng vết thương nhất thời đau đớn, toàn thân tê dại, nóng rát, trong đầu trở thành một mảnh hỗn loạn, hấn ý thức được thân thể có điểm không ổn, nội tâm không khỏi sốt ruột.

“Đêm nay Quốc có tới không?”

“Không biết?”

Trong mắt Từ Hạ hiện lên chút bất đắc dĩ, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ là thiên ý, hấn không có tuyệt mệnh, mà ta không phải chân mệnh thiên tử...”

Trong lòng Thủy Nhan nhảy dựng, thầm nghĩ: “Thiên tử... Chẳng lẽ hấn chính là...”

Giờ khắc này, hấn thực sự lực bất tòng tâm, vốn dự định dựa vào võ công có thể lặn đi, không nghĩ sau khi lấy quyển sổ kia lại bị Cửu gia kia phát hiện, đánh nhau một hồi, tuy rằng Cửu gia kia cũng bị ăn một kiếm của hấn, nhưng so với thương thể hấn đang mang thì không đáng kể gì.

Thủy Nhan nghi hoặc nhìn hấn: “Rốt cuộc đâu là con người thật của hấn?”

“Ngươi lớn lên như thế nào?” Chứng kiến hấn không ngừng quan sát mình, Thủy Nhan cố gắng phân tán sự chú ý của hấn.

Từ Hạ miễn cưỡng kéo ra nụ cười: “Úm”

Thủy Nhan nhú mày, "Lúc cùng ta định ra khế ước, ngươi dùng hình dáng giả, nhưng khi đó ngươi vì sao phải cố ý diễn trò? Sợ Cửu gia kia nhận ra ngươi chăng?"

Từ Hạ chỉ cảm thấy mí mắt rất nặng, rất muốn ngủ, cả người khô nóng khó chịu, hấn theo bản năng đẩy chăn ra.

"Càng là người gần với ta, lại càng chưa từng gặp qua hình dáng thật của ta, trong cung, hấn chỉ gặp ta giả dạng, vừa lúc ngày ấy ta vẫn chưa đổi thành hình dạng ban đầu, nghe được thanh âm của hấn ta chỉ có đem mặt lộng hoa. . ."

Lời của Từ Hạ khiến Thủy Nhan trong lòng nhảy dựng, tuy rằng nàng đã sớm hoài nghi thân phận của hấn, nhưng không nghĩ tới người ngồi trên vị trí khiến mọi người thêm nhỏ rãi kia, lại cần như vậy mới có thể sống sót, ngấm lại hơn hai mươi năm không cho người bên cạnh chứng kiến hình dáng thật của mình, nàng không thể không khâm phục nghị lực cùng quyết đoán của hấn.

"Ta cùng Quốc từ nhỏ đã nhận thức được chuyện đó. . . Khi đó nếu không có hấn, chỉ sợ ta đã sớm..." Phát sốt làm hấn bắt đầu nói lung tung, đây không phải là hiện tượng tốt.

"Ngươi không thể chết được." Thanh âm lạnh lạnh của nàng vang lên bên tai hấn, làm hấn cảm thấy giống như có một dòng thanh tuyến chảy qua người, ý thức mơ hồ tức khắc thanh tỉnh không ít.

Hấn miễn cưỡng cười, "Nàng có thể quan tâm người khác, thật bất ngờ đó!"

Mặt nàng không chút thay đổi, nhưng mà đáy mắt lại mang theo một tia mỉa mai, "Ngươi chết, ta làm mấy cái này có tác dụng gì?"

Nếu người bên ngoài nghe được lời này nhất định cảm thấy Thủy Nhan đối với nam tử sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường kia tình thâm ý trọng, nhưng Từ Hạ hiểu được ý của nàng, nàng nhắc nhở hắn, nàng làm hết thấy cũng là vì để hắn thực hiện cái khế ước kia.

Nhưng giờ phút này Từ Hạ lại không biết rằng vì sao, tuy đôi mắt vẫn trấn định trầm ổn mang theo ý cười, nhưng cả người khó chịu làm hắn cảm thấy cách từ vong không xa.

"Người đang cười!" Thủy Nhan trong lòng lại nhảy lên, vốn tưởng hắn có thể duy trì thanh tĩnh, nhưng xem ra là hắn vẫn chưa khá chút nào, nàng nghĩ không ra vừa rồi sao hắn có thể nở nụ cười...

Tối nay Đào Hoa Lâu vô cùng khác thường, thường lúc này là thời điểm sanh ca là lứt, nhưng hiện tại một mảnh yên tĩnh, điều này không thể không khiến Thủy Nhan đề cao cảnh giác.

"Đào Hoa Lâu đêm nay rất quái lạ. "

"Ân, xảy ra đại sự tình như vậy, sinh ý đương nhiên chỉ có thể đặt ở một bên."

Từ Hạ liếm liếm đôi môi khô nứt, Thủy Nhan biết đó là do phát sốt tạo thành, nhưng nàng ngoại trừ cho hắn uống nước, dùng nước lạnh giúp hắn hạ nhiệt độ, không còn biện pháp nào khác.

"Người cảm thấy mình có thể kiên trì đến khi Triệu Vũ Quốc tới sao?" Nàng lo lắng hỏi hắn.

"Có thể!" Hắn nói trăm nghìn chắc chắn, Thủy Nhan phát hiện, hắn đối với Triệu Vũ Quốc tựa hồ là tín nhiệm tuyệt đối.

Nàng cười nhàn nhạt, con người hơi lóe lên, không chút hoài nghi lời hắn nói, "Tốt lắm, vậy người nhắm mắt lại đi."

Yên tĩnh, nơi nơi im lặng dị thường, giống như là tĩnh lặng trước khi bão tới, vô cùng quỷ dị làm lòng người lo lắng.

"Ta nghĩ... Bọn họ sẽ rất nhanh tới nơi này."

Mới nói xong, bên ngoài đã vang lên âm thanh của Cữu gia.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Diễm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chém giết

"Hắn đi vào bên trong hay là đi hướng nào?"

Giọng nói khàn khàn mang theo vẻ lo lắng kia, không cần nhìn, Thủy Nhan và Từ Hạ cũng biết đó là Cữu gia.

Trong lòng hai người chấn động, chưa từng nghĩ hắn lại tới nơi này nhanh như vậy, hơn nữa lại khẳng định Từ Hạ ở trong phòng.

Thủy Nhan nhíu mày, cảm thấy hắn không thể phát hiện nhanh như vậy, nhưng Từ Hạ lại nắm tay nàng, hướng nàng lắc đầu, ý bảo mình đã vô ý để độ tung tích.

"Ta sẽ cưỡng ép người đi ra ngoài, như vậy bọn họ sẽ không nghĩ người và ta là đồng bọn."

Thủy Nhan lạnh lùng cười, cắt ngang lời hắn: "Bọn họ thả giết nhầm một trăm chứ không bỏ sót một người, chỉ cần hơi ngoài nghi ta liền sẽ giết ta."

"..."

Hai người trầm mặc, cả hai đều hiểu rằng tình hình hiện tại, đánh cũng chết, không đánh cũng chết, nhưng nếu kéo dài thời gian, kỳ tích xuất hiện, có lẽ sẽ vượt qua chăng.

Hắn nhìn vào Thủy Nhan, "Nàng sợ sao?"

Nàng lắc đầu, "Không sợ, chỉ có điều chết như thế này thật không cam lòng."

Trong lòng Từ Hạ chấn động, hắn nhìn kĩ lại nàng, hắn không rõ, rốt cục là có nguyên gì khiến một nữ nhân mảnh mai có thể cùng hắn định ra lời hứa như thế, hắn nhìn không nổi, nói với nàng: “Ngày xưa ta đối đãi với nàng như một nữ tử tầm thường, thật sự là vũ nhục nàng.”

Thủy Nhan lạnh lùng đảo mắt qua nhìn hắn, vẻ mặt hồ hững, coi như những lời hắn vừa nói không có quan hệ tới nàng.

Ngay lúc đó Cửu gia đã cho người hành động, hắn dự định từ ngoài xông vào, nhưng đột nhiên nhớ rằng bản thân mình bị té xỉu cũng là do bị hạ dược, liền cẩn thận đề phòng. Hắn liền dẹp bỏ phương pháp cường công, bản thân hắn không phải sợ Từ Hạ, chủ yếu là sợ Từ Hạ dùng độc gì, nếu chết đi thật không đáng. Vì vậy, hắn vẫn đứng ngoài, nhưng vẫn không có ý định trực tiếp xông vào.

Hắn trầm nghĩ: “Sai ngời vậy xung quanh sương phòng này, đến lúc đó người có cánh cũng không bay nổi, người chỉ như con rùa trong hồ bị ta chơi đùa thôi.”

Thủy Nhan không dám chậm trễ, vội thổi tắt nến trong phòng, trong bóng đêm, nàng nắm tay hắn, thấp giọng nói: “Cửa chính không thể đi, cửa sổ không thể nhảy, không thể đi xuống, chúng ta đành hướng lên trên.”

“Được, biện pháp tốt!” Từ Hạ hiểu được ý đồ của nàng, trong lòng không thể không phát ra cảm thán.

Quý Trung cùng đám người kia thuận lợi tiến vào phòng từ phía sau, không ngờ không thấy một bóng người.

Cả bọn ngơ ngác nhìn nhau, không thể nào giải thích được tại sao hai người có thể biến mất được.

“Gia, trong phòng không có ai.”

Một gã thuộc hạ thất sắc chạy đến mở cửa phòng, sau đó đi ra, đúng như lời hắn nói, không có ai.

“Một đám phế vật, rõ ràng vừa rồi còn ở bên trong, chẳng lẽ tắt nến đi sẽ tiêu thất trong không trung!”

“Dạ, thuộc hạ xin đi bắt...”

Từ Hạ ôm Thủy Nhan, thở một hơi, mượn lực, thoáng chốc đã nhảy lên mái nhà.

Bình tĩnh nhìn lại phía sau, hắn thờ phì phì, gấp gấp che miệng vết thương, từ khe hở, máu tươi lại rỉ rỉ tràn ra.

“A... Miệng vết thương của người lại nứt ra.” Thủy Nhan nhíu mày, trong lòng lo lắng vì hắn.

Trán Từ Hạ đỏ mồ hôi lạnh, hiển nhiên là do chịu đựng vết thương, đau đớn vô cùng. “Đừng lo, ta có thể chịu được.”

“Người phải cố gắng lên, nếu người chết, nhiều năm cố gắng như vậy sẽ uổng phí.” Thủy Nhan lãnh đạm nói, mang theo sự chắc chắn không thể nghi ngờ.

Hắn khẽ cười và gật đầu.

Trên mái nhà trống trải truyền đến tiếng xé rách, Thủy Nhan xé vấy trong của chính mình, không nói một lời, băng lại miệng vết thương của hắn, toàn thân hắn đau đớn khô khốc hít không khí, thân thể run nhè nhẹ, nhưng hắn không hề rên rỉ một tiếng, nghị lực này khiến Thủy Nhan giật mình.

"Như vậy sẽ đỡ mất máu hơn một chút, nhưng người phải mau mau nghĩ biện pháp liên lạc với Triệu Vũ Quốc."

“Được.”

Từ Hạ gật đầu, từ trong lòng rút từ trong ngực ra một ống sáo bạc nhỏ như ngón tay.

"Tiếng sáo sẽ đưa bọn chúng tới đây." Nàng nhắc nhở hắn.

Hắn không để ý, cầm sáo bạc thổi, nhưng kỳ quái là, Thủy Nhan nghe chỉ được những tiếng trầm trầm.

“Sáo hạ âm.” Nàng không kịp suy nghĩ, trong đầu tự nhiên hiện ra mấy chữ này.

“Người... Đây là sáo hạ âm?” Nàng muốn chứng minh đáp án có phải như nàng nghĩ.

“Phải.” Hắn gật đầu, kinh ngạc không biết sao nàng lại nhận ra là sáo hạ âm.

“Làm sao nàng biết?”

Thủy Nhan bất đắc dĩ nói, “Nếu ta biết là tại sao, ta đã có thể biết mình là ai...”

Nhưng vào lúc này, hai người cũng nghe được tiếng vang khác thường, người của Cửu gia cũng đang hướng trên mái nhà tới.

Tầng tầng mây đen chặn ánh sáng của những vì sao, nhưng lại không thể che khuất ánh trăng vàng, ánh trăng như nước rải đầy đỉnh lâu, nếu là ngày

thường thì đây quả là một dịp tốt để thưởng ngoạn cảnh đẹp, nhưng bây giờ, ánh trăng lại khiến Thủy Nhan và Từ Hạ không có chỗ nào để lẫn trốn.

Tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể phó mặc cho số phận, nàng nói với hắn: “Ta không muốn chết, bất luận như thế nào!”

Hắn gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Một bóng đen như ma quỷ đã chạy tới trên đỉnh lầu, Quý Trùng đã đến bên cạnh, chứng kiến vẻ mặt của Thủy Nhan bình tĩnh bên cạnh Từ Hạ, ánh mắt u ám, tay lăm lăm kiếm, giọng nói vừa đủ nghe: "Gạt ta cần phải trả giá nhiều..."

Thủy Nhan chỉ thấy hàn quang dưới Lân Nguyệt xuất ra, thân ảnh ấy di động như quỷ mị hướng nàng và Từ Hạ đánh úp.

Từ Hạ đẩy Thủy Nhan ra, vừa hay kiếm của Quý Trùng đâm tới, hắn liền nhảy lên không trung một bước dùng nhục chưởng kẹp chặt lấy kiếm của Quý Trùng, hắn vận nội lực khiến cho nhục chưởng tựa như hai cái kim sắt khiến cho Quý Trùng dùng cách nào cũng không thể rút kiếm ra được.

Hai người vừa rơi xuống đất Từ Hạ liền vận lực cả người tựa như cái dùi dùng quỹ tích quỹ dị cuốn lấy thanh kiếm, Quý Trùng thấy tình thế không ổn liền vội vàng buông kiếm trong tay ra, chỉ nghe thấy một tiếng vỡ ròn tan, thanh kiếm đã bị lực của Từ Hạ bẻ gãy.

Nếu Quý Trùng không buông tay sớm thì chỉ sợ lúc này cánh tay kia đã bị phế.

Bởi vậy có thể thấy được chiêu số cao minh mà Từ Hạ sử dụng, Từ Hạ võ công mặc dù không dưới Quý Trùng nhưng lúc này lại mất máu quá nhiều hơn nữa thương thế quá nghiêm trọng, hắn cũng không dám nghĩ có thể chống đỡ được đến lúc nào.

Hai người dừng lại thở dốc một chút, Thủy Nhan thấy miệng vết thương của Từ Hạ chảy máu càng lúc càng nhiều, nàng vô cùng lo lắng chỉ sợ nếu cứ tiếp tục như vậy thì không cần chờ cho đến khi Triệu Vũ Quốc đến cũng không cần Quý Trùng động thủ, nếu cứ để máu chảy như vậy thì hắn cũng đến mất máu mà chết.

Không được, hắn tuyệt đối không thể chết.

Hắn không thể chết, nếu hắn chết thì sẽ không có ai giúp nàng nhận rõ thân phận, hắn nếu chết thì nàng cũng không sống được.

Nghĩ đến đây nàng có chút khó chịu “Cái gì cũng tính toán tốt, như thế nào lại xảy ra tình huống hiện tại chứ?”

Nàng một bên trầm nghĩ một bên thấp giọng nhắc nhở “Người tiếp tục như vậy thì không chờ địch nhân giết người cũng sẽ rất nhanh chết vì mất máu.”

“Không được, như vậy sẽ chết nhanh hơn.”

Quý Trùng thấy Từ Hạ sau khi bị thương võ công vẫn mạnh như vậy nhất thời cũng không dám tiến lên, trong khoảng khắc dưới ánh trăng chỉ thấy thân ảnh nháy động, hồng vụ tràn ngập xung quanh, đôi giày thêu tinh mỹ của Thủy Nhan lúc này đang giẫm lên một thanh kiếm đầy máu tươi lộ ra vẻ không sạch sẽ.

Nàng nhìn thấy một hắc ảnh hướng phía mình phóng đến liền không chút do dự giơ tay chém xuống, tức thì một cái đầu người liền rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ký ức huyết sắc

Thủy Nhan cảm thấy trên mặt ẩm ẩm, một mùi nồng nặc xông lên não, đột nhiên nàng cảm thấy hô hấp không thông, gấp gáp ngửa đầu muốn thu càng nhiều không khí càng tốt, lại thấy ánh trăng như biến thành màu đỏ, bên trong nàng sôi trào, một ý nghĩ thúc giục nàng, đó chính là Sống!

Từ Hạ cảm thấy cả người bủn rủn, tiện tay nhặt thanh đao lên mà như vác phải ngàn cân, hai tay hắn run rẩy, con buồn ngủ không ngừng dâng lên, nếu không phải có ý chí kiên cường. Chỉ sợ hắn đã nằm xụi lơ trên mặt đất để người khác tùy ý xâu xé.

Nếu có thể hắn cũng đã muốn buông xuôi, phía sau đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết khác thường, giờ phút này bốn phía là địch nhân, người có khả năng phát ra tiếng kêu thảm thiết mà không phải do hắn gây ra thương tích chỉ có thể là Thủy Nhan.

Nhưng tiếng la kia, rõ ràng là giọng của nam nhân, hắn vận hết khí lực chống lại một mối, một màn trước mắt khiến hắn tưởng như đang mơ, chỉ thấy mặt Thủy Nhan đầy máu, nhưng đôi mắt lại băng lãnh một cách đáng sợ, giống như một con báo trong đêm tối, quang mang tỏa ra ở hai mắt, ngay lúc nào một đạo quang ảnh đánh úp hắn, hắn dùng sức lắc mình qua, nhưng cả người nặng như một tảng đá, không có một điểm khí lực nào, chân hắn lao đảo

thối lui, mắt hắn thấy bản thân sắp giẫm lên khoảng không và ngã xuống.

Một khắc đó, trong đầu Từ Hạ hồi tưởng lại quá khứ, trong lòng âm ảm- Phụ hoàng, người có hiểu cho hài nhi không?

Hắn nghĩ rằng bản thân sẽ ngã chết, nhưng khi sảy chân, hắn chỉ cảm thấy thất lung tê cứng, chỉ nghe một tiếng “lên”, trầm ổn mà lạnh lùng, đó là tiếng gầm nhẹ của Thủy Nhan, một tay nàng bắt lấy hắn, đưa linh hồn hắn trở về thân xác.

Đương lúc hồi phục tinh thần sau khi tìm được đường sống trong cái chết, Thủy Nhan đã huy động đao trong tay định làm cỏ đám sát thủ kia, một chiêu biến hóa chứa đầy ảo diệu, Từ Hạ nhìn thấy sợ hãi không thôi, hắn dụi hai mắt, bản thân không thể tin được, ngây ra ngó chỗ vừa nãy, vẫn không thể tin được, cánh tay kéo hắn từ bờ vực lên mặt đất là của dáng người yếu đuối thương tha kia...

Nhưng giờ phút này ngay cả sức lực để đứng lên hắn cũng không có, chỉ có thể tránh ở sau lưng Thủy Nhan. Giờ khắc này hắn cảm thấy bản thân mình thật vô dụng, cảm giác thất bại lan tỏa khắp người...

Chỉ có điều, rất nhanh hắn từ cảm giác thất bại chuyển sang lo lắng, hắn phát hiện chiêu thức Thủy Nhan sử dụng nhìn như bình thường nhưng thực chất vô cùng ảo diệu, đáng tiếc, Thủy Nhan không có nửa phần nội lực, không thể đem chiêu thức phát huy đến cực hạn. Mặc dù vậy, Thủy Nhan miễn cưỡng sử dụng chiêu này cũng có thể đã thương được địch thì thật là thú vị.

Trong lúc đánh nhau, khóe môi Thủy Nhan tràn ra máu tươi, Từ Hạ phát hiện nàng ấy sử dụng chiêu thức đều là cần nội lực phát động. Thủy Nhan không có nội công nhưng vẫn dẫn phát chiêu thức xuất ra. Đùng nói là tâm thần mạnh mẽ yếu đuối của nàng ấy, chỉ sợ có là tâm thần bất tử cũng không thể kiên trì được lâu...

Hắn dùng lực chặn miệng vết thương, biết rằng bản thân cứ tiếp tục chảy máu như vậy sẽ chết, nghĩ tới đây, Từ Hạ hướng Thủy Nhan quát:- Đi, không cần để ý tới ta nữa.

Nhưng giờ phút này, Thủy Nhan tựa như mất đi ý thức bình thường, hai mắt đỏ ngầu đầy tơ máu, những tia máu vằn lên trong mắt nàng khiến người ta sợ hãi, lúc này ngay cả Quỷ Trùng cũng không dám đến gần nàng.

Bốn phía xung quanh nàng tứ chi liên tục rơi rụng, cho dù Quỷ Trùng từng thè lưỡi liếm huyết người trên lưỡi đao, giờ phút nhìn thấy cảnh này cũng kinh sợ, Thủy Nhan lúc này như một sát thủ chứ đâu còn là hoa khôi của Đào Hoa Lâu nữa, rõ ràng là kẻ khát máu, đao vung lên là cướp đi mạng người...

Lúc Quỷ Trùng sợ hãi, định đánh lên Thủy Nhan một cái, liền bị nàng lấy tay xuyên thấu lồng ngực, lúc ngã xuống hắn mở to hai mắt không thể tin, trong lòng thầm nghĩ: "Nàng đến từ địa vực ma nữ sao?"

Từ Hạ thấy Thủy Nhan không để ý tới mình, trái ngược lúc trước, điên cuồng giết chóc, giờ phút này nàng tựa như đao không thấy máu sẽ điên cuồng. Lại nhìn khóe miệng Thủy Nhan huyết không ngừng trào ra, hắn thực sự sợ nàng cứ như thế rồi ngã xuống vĩnh viễn không đứng lên được.

- Ta bảo nàng đi, nàng không nghe thấy sao? Hắn cao giọng rống giận, phần nộ như mồi sức mạnh quay trở lại trong cơ thể hắn, chỉ thấy hắn tức giận chống tay đứng lên, dựa lưng Thủy Nhan, thờ phỉ phò, hai mắt chăm chú nhìn vào bốn phía đầy địch nhân.

- Ta nghĩ rằng sẽ phải âm thầm chết trong cung, không ngờ tới rằng lại có thể cùng chết với một nữ nhân theo kiểu oanh liệt thế này.

Thủy Nhan không nói lời nào, tay nắm chặt đao, miệng đỏ máu, nhưng nàng lại mảy may không biết, hai mắt giống như báo săn mồi, tập trung mục tiêu, âm lãnh mà lợi hại.

- Lão Đại, nữ nhân kia có phải bị quỷ nhập. Một sát thủ thấp giọng hỏi Quỷ Trùng.

Hắn không nói gì, trong lòng cũng nghĩ như tên thuộc hạ của mình.

Gió nổi lên, mặt trăng nhanh chóng bị mây đen che khuất, phía xa xa hình như có chớp xẹt qua, quang mang kèm theo tiếng nổ lớn, xé tan màn đêm, sấm cuộn cuộn, mưa từ trên trời thì nhau giáng xuống.

Mưa lạnh như băng, tiếng sấm làm cho lòng người run sợ mơ hồ kéo ý thức Thủy Nhan lại, trước mắt nàng hiện lên thi thể, tứ chi rơi là tả bốn phía, trong nội tâm nghĩ thầm: "Hắn đã giết nhiều người như vậy?"

Nhưng ngay sau đó, nàng cảm thấy lồng ngực đau dữ dội, một cỗ nhiệt nóng rực nơi nơi cỗ họng muốn trào ra ngoài, nàng không nhịn được hét lớn một tiếng, miệng phun một ngụm máu tươi, nàng cảm thấy cả người như một khối nữa bị vỡ tung, trùng hợp một tia sét vạch phá bầu trời, tình cảnh này nàng thấy rất quen thuộc, đầu đau như muốn vỡ ra, nàng dùng sức ôm đầu, quỳ rạp xuống đất, thống khổ thấp giọng hô:- Không muốn chóng mặt, ta là ai, vì sao ta nhớ được tia chớp này...

Cảm giác băng lạnh của mưa thấm thấu qua da, nhưng nàng không cảm nhận được gì, cả người chỉ cảm thấy như lửa thiêu đốt, đoàn người Quỷ Trùng ở trên mái nhà bị chớp dọa cho đều có chút lo sợ, tạm thời không dám tiến công, sợ đao trong tay sẽ dẫn sét tới thân...

Thủy Nhan thống khổ ôm đầu, trong đầu hiện lên một vài hình ảnh, ngọn nến màu đỏ, ánh sáng nền lay động, khăn voan đỏ tươi, chén rượu, một màn đen kịt kéo dài, cuối cùng là một đao sắc bén đâm vào ngực nàng, sự đau đớn kia hiện rõ mồn một, khắc sâu trong lòng, nàng cảm thấy phần nộ cơ hồ muốn xé nát thân thể của nàng, sự đau đớn kia làm nàng phát điên, nàng ôm đầu ngửa mặt lên trời hét dài:- Ai muốn giết ta... Ai... Là ai???

- Thủy Nhan, nàng làm sao vậy? Từ Hạ lo lắng gọi nàng, nhưng Thủy Nhan mất điếc tai ngơ không trả lời, nàng nhìn tia chớp trong gang tấc, những hình

ánh vỡ vụn hiện ra trong đầu, cơn đau đầu của nàng tăng lên cực hạn.

- A ... A... Đau quá... Người còn muốn ta chờ bao lâu! Nàng sắp mất đi ý thức, trong đầu hiện lên hình ảnh Triệu Vũ Quốc.

Tiếng sầm rền qua đình đầu, nàng mơ hồ như thấy được Triệu Vũ Quốc, người nàng mong đợi từ tận đáy lòng rút cuộc đã tới, trong màn đêm, nàng như kia được giọng nói quen thuộc, lạnh lùng- Gắng chịu đựng!

Nước mưa rửa sạch gương mặt nàng, Thủy Nhan trừng mắt nhìn, chỉ thấy Triệu Vũ Quốc ôm nàng, bản thân không nói nên lời, sau một khắc liền ngất đi...

Chứng kiến Triệu Vũ Quốc đã tới, Từ Hạ băng bó niềng vết thương, lộ ra ý cười- Ta nghĩ người định đến nhất xác chúng ta đấy.

Gương mặt Triệu Vũ Quốc lạnh lẽo, trầm giọng nói- Ta sẽ không để cho người chết.

Lập tức hấn liền đối với thuộc hạ nói- Những người ở đây không cần lưu lại!

Trong khoảnh khắc, màn giết chóc tạm ngừng lại bắt đầu dấy lên, mà lúc này đây không phải là lấy nhiều thắng ít, lực lượng ngang nhau, chính là thực lực cách nhau quá lớn, mái nhà trở thành nơi hứng chịu những thi thể rơi xuống.

Triệu Vũ Quốc đuổi tay dò xét xem Thủy Nhan còn hô hấp hay không, hơi thở nóng rực mon tron đầu ngón tay, hấn chau mày- Nàng làm sao lại bị thương thành ra như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Phủ thái tử

Triệu Vũ Quốc xem mạch của Thủy Nhan, hỗn loạn và yếu ớt, trong lòng chấn động, lập tức vận nội công truyền qua người Thủy Nhan để bảo toàn tâm mạch, nếu hấn ta chỉ cần chậm một bước, sợ tâm mạch của Thủy Nhan không chịu nổi mà đứt đoạn, đến lúc đó chỉ sợ thần tiên cũng không cứu được.

Từ Hạ cũng quên mình đang bị thương khấn trương hỏi Triệu Vũ Quốc: - Nàng thế nào rồi?"

- Nàng đã bảo toàn được mạng sống.

Hấn lúc đó được nàng cứu sống, và lúc này hấn tin tưởng Thủy Nhan sẽ kiên cường mà sống, vì theo hấn biết nàng sẽ không buông thả mạng sống của chính mình.

- Người xác định nàng sẽ không sao? Từ Hạ hỏi

- Không chắc. Triệu Vũ Quốc khẽ ngẩng đầu nhìn hấn.

Từ Hạ ngẩng mặt lên lắc đầu, - Người không biết, làm sao có thể nói rằng mạng nàng không bị nguy hiểm?

Gió gào thét, chớp lóe giữa trời đêm, tiếng sấm ầm ầm, phần nộ, tựa như muốn thôn tính đường tiếp giáp với nhân gian.

Hấn cúi áo choàng, đắp lên người nàng, hy vọng có thể truyền cho Thủy Nhan ít hơi ấm, nhưng người Thủy Nhan lại lạnh một cách khác thường, nhưng trán thì vô cùng nóng, hấn nghĩ đây là do huyết mạch đảo lộn, cảm thấy không thể chậm trễ, vội nhờ Từ Hạ ly khai khỏi mái nhà.

Thủy Nhan cảm thấy nước mưa lạnh như băng thấm trên mặt đất, thân thể cạn kiệt sức lực, chỉ cảm thấy hạt mưa như ngàn vạn kim châm, không nhịn được kêu lên một tiếng.

"Ách..." nàng run rẩy trong lúc hôn mê, không kiềm được dựa sát vào người Triệu Vũ Quốc, xác thực nàng trốn tránh những hạt mưa đang rơi.

Triệu Vũ Quốc cũng phát giác được, cau mày nhìn nàng, vẻ mặt thống khổ, hấn ta tập võ nhiều năm, biết rõ rằng đây là biểu hiện của việc phải cạn kiệt sức lực, cho dù chỉ là vật nhẹ như lông chim phớt qua cũng đau đớn vô cùng, hiện tại đang mưa tầm tã, hấn cũng chỉ có thể tận lực giúp nàng che mưa che gió, cúi đầu hấn thấy môi nàng khẽ nhúc nhích, dường như muốn nói ra suy nghĩ của mình.

Hấn đã thành công tiến vào Đào Hoa Lâu, sự việc còn lại hấn cũng không quan tâm, thù hạ của hấn tự biết tiến hành "càn quét".

Chỉ một thoáng, Đào Hoa Lâu lập tức biến thành nhân gian luyện ngục, đương nhiên chỉ bằng vào Hổ Tam Nương, cứu gia loại người này mà nói, tựa như khách nhân đến nơi này tiêu khiển, thù hạp của hắn lẽ phép “thỉnh” họ vào bên trong đại đường, một loạt xếp bằng ngồi xuống, chờ Triệu Vũ Quốc đến “nghiêm thụ”.

- Thủy Nhan, ngươi muốn nói gì?

Thủy Nhan giờ phút này cả người đều đau đớn khó chịu, nhưng vì đau nên ý thức của nàng càng rõ ràng, bắt đầu từ lúc Triệu Vũ Quốc ôm nàng, nàng chỉ biết mình và Từ Hạ vừa được cứu sống, cho nên khi Triệu Vũ Quốc thanh tẩy Đào Hoa Lâu, chính là vì nàng suy yếu quá mức, không nói nên lời.

Triệu Vũ Quốc không biết bản thân mình bị làm sao, tới trước phòng lớn, không buông nàng ra ngược lại ôm nàng sát vào ngực, nghĩ rằng muốn cho nàng ấm lên.

- Ngươi nói rõ ràng xem.Hắn nói bên tai của nàng.

- Nê Thu... Không giết...

Thủy Nhan dùng chút khí lực cuối cùng nói, nàng thấy mơ hồ rằng Triệu Vũ Quốc gật đầu đáp ứng nàng, nàng liền thở nhẹ mà lâm vào hôn mê.

Hương thơm nhàn nhạt quyện quanh mũi, cùng với tiếng kêu thanh thúy êm tai, ánh mặt trời tựa như tơ tằm, mon trón da thịt thủy Nhan, Thủy Nhan buồn ngủ hai mắt nhắm chặt, nhưng mà cảm giác thoải mái kì diệu đó làm cho nàng cực kỳ sung sướng.

- Thủy Nhan ngươi tỉnh lại chưa?

- Ách... Thanh âm này... đúng là Từ Hạ...

Thủy Nhan nghe được giọng nói ấm nồng, đoán chắc rằng là Từ hạ.

Nàng duỗi cái thân thể có chút mỏi nhừ, đầu óc còn một mảnh đen tối, - Ta đang ở nơi nào? Đào Hoa Lâu?

Nghe đến ba chữ Đào Hoa Lâu, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh sấm chớp mưa gió đêm đó, nàng nhớ bản thân đã ngất đi, người ôm nàng chính là Triệu Vũ Quốc.

Thủy Nhan trong lòng có chút uể oải, nhưng cũng dường như không phải là uể oải, "hắn lại cứu ta thêm một lần..."

Từ Hạ thấy nàng chớp nhẹ lông mi, đoán rằng nàng đã tỉnh lại, chỉ là có chút mê man, liền hô to: - Truyền ngự y đến.

Thủy Nhan cũng mở to hai mắt, - Đây... chuyện này là sao...Chứng kiến nơi đây hoàn toàn lạ lẫm nàng cũng biết không phải là nơi Triệu Vũ Quốc đưa mình đến cũng không phải là Đào Hoa Lâu.

- Đây là phủ thái tử.Từ Hạ trả lời

- Thái Tử... Hạ Ngải...

Hắn ta gật đầu, - Ừm, Ta chính là Hạ Ngải."

Sắc mặt Thủy Nhan bình tĩnh, ngoài ý liệu của Hạ Ngải, sau khi cùng Thủy Nhan trải qua sự kiện Đào Hoa Lâu, hắn đoán không ra vì sao không thể làm cho Thủy Nhan chú ý.

Quả nhiên, Thủy Nhan cũng không tiếp tục thảo luận về thân phận của hắn, Chỉ nhàn nhạt hỏi: - Nê Thu đâu?

Hạ Ngải nhíu mày,- Người này với nàng rất quan trọng?"

Thủy Nhan không nói, xốc chăn ra định rời khỏi giường, nhưng cảm giác chóng mặt lập tức ập tới.

- Hiện tại thân thể nàng rất yếu, không thể chịu được động tác mạnh như thế.

Thủy Nhan nhăn trán, nhướng mi kinh ngạc, - Ta đã hôn mê bảy ngày bảy đêm?

- Ừ, nếu không phải Vũ Quốc kịp thời chạy đến, lại dùng nội công bảo hộ tâm mạch cho nàng, thì nàng có thể sẽ mất mạng.

- Hắn cứu ta?

- Ách... đúng.Hạ Ngải không tình nguyện nói.

Trong khi nói chuyện ngự y đã đến, lão quay sang Hạ Ngải thì lễ rồi lập tức bắt mạch cho Thủy Nhan, Hạ Ngải liền gấp rút hỏi: - Thủy cô nương có việc gì không?

- Qua lời thái tử nói, vị cô nương này kinh mạch so với người bình thường không giống nhau, dù rằng bị hao tổn kinh mạch, nhưng vì Triệu gia kịp thời

dùng nội công bảo vệ tâm mạch, kinh mạch trong thời gian ngắn lại hấp thu năng lượng, hơn nữa lại tự thân tu dưỡng. Thủy cô nương nghỉ ngơi bảy ngày bảy đêm, chẳng những chỉ bị cạn kiệt thể lực, hiện tại tỉnh lại, chỉ cần hảo hảo điều dưỡng, dùng vọng động vô công, tin rằng một tháng sau sẽ khỏi hẳn.

- Tự thân chữa trị? Hạ Ngải kinh ngạc, từ lúc hắn tập võ đến nay chưa từng nghe việc kinh mạch tự chữa trị, nghe được thái y nói không khỏi chấn động.

Thủy Nhan lạnh lùng nhìn hắn: - Ta nói rồi, ta cũng không biết, vì ta đã mất trí nhớ.

Nàng vừa nói, một bên nhấc thân bước xuống giường.

Khi xúc chấn lên, nàng phát hiện bản thân mặc nội y sạch sẽ, không quản việc cả người vô lực, lúc này chỉ muốn làm một việc.

Tỳ nữ trong phòng thấy Thủy Nhan làm điều này trước mặt nam tử, chỉ mặc nội y mà không hề cảm thấy nhục nhã, đều lộ ra ánh mắt coi thường, trong mắt họ, nàng chỉ là nữ tử Hạ Ngải cứu ra từ thanh lâu.

Nhưng đối với Thủy Nhan mà nói, giờ phút này nàng chỉ muốn gặp Triệu Vũ Quốc, sau đó hỏi hắn sự tình hắn đã đáp ứng nàng.

Hạ Ngải nhìn thấy thần sắc của các tỳ nữ, không khỏi chau mày, giọng nói lạnh lùng mang theo sự tức giận đang kiềm nén, - Tính mệnh bản cung là do nàng cứu, các người dám dùng thái độ ngạo mạn vô phép này tiếp đãi?

Thủy Nhan hạ mi, - Bản cung... Bản cung... hắn ta tự xưng bản thân mình là bản cung... bản thân nàng đối với chi tiết vụn vặt này vô cùng quen thuộc... Rất quen thuộc...

- Làm sao vậy?

Hạ Ngải thấy Thủy Nhan đứng bất động, nghĩ đến việc nàng không thoải mái nên hỏi han.

- Ách... Không có việc gì. Nàng đẩy cánh tay hắn ra.

Hạ Ngải không cho là đúng, nhưng cũng hạ mi mắt xuống, đối với việc hắn bị xem nhẹ, cũng chỉ có một mình Thủy Nhan là dám.

Hắn vừa hoàn hồn, tỳ nữ cũng đã đem một bộ xiêm y đến, nhưng Thủy Nhan chau mày, không muốn mặc, có trời mới biết nàng đã ở trong Đào Hoa Lâu mặc loại xiêm y này, phiền toái không ngừng, nhìn thấy tỳ nữ cầm xiêm y lại lộn xộn một cách dị thường, không khỏi nhíu mày chuyển hướng nhìn sang một bên.

- Nàng không thích?

- Ừ!

- Đổi đi.

- Quần áo này....thực phiền toái.

- Ách... vậy người mặc cái gì?

- Tựa như người vậy. nàng chỉ vào áo bào Hạ Ngải đang mặc, nhìn trong sáng cùng với nét vẽ tinh tế, nàng rất thích.

Mà khi tỳ nữ nghe nàng nói muốn mặc xiêm y giống như Hạ Ngải, cũng đều tròn mắt cúi thấp đầu xuống, tựa như vừa nghe phải điều cấm kỵ.

Hạ Ngải cười nhạt nhìn nàng, - Muốn phải giống nhau như đúc?

Thủy Nhan lắc đầu, - Không cần, chỉ là cùng kiểu dáng và đường may, không cần phải theo long vân...

- Ách... người không thích quần áo của nữ tử?

Thủy Nhan không nói, trầm mặc ra vẻ cam chịu.

Trong nháy mắt, Thủy Nhan mặc lên người nam trang vừa đưa đến, cực kì thích hợp, giống như may sẵn cho nàng vậy.

Hạ Ngải trong mắt mang theo ý cười, nhìn từ trên xuống - Nguyên lai xiêm y cũng có thể mặc thành như vậy?"

- Ta muốn gặp Triệu Vũ Quốc!" Thủy Nhan trực tiếp nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Giải thích nghi hoặc

Đôi con ngươi sâu thẳm của Hạ Ngải chợt loé lên ý cười, trầm giọng trả lời nàng:

- Hắn ở biệt uyển.
- Ừm! ta biết rồi.

Thủy Nhan nói xong liền bước đi, thế nhưng đi được hai bước nàng lại quay lại hỏi:

- Cứu công công là người lật đồ phải không?
- Cũng gần như thế.
- Thế là sao?

Thủy Nhan cảm thấy câu trả lời của hắn thật khó hiểu, lật đồ là lật đồ, gần như thế nghĩa là ý gì.

Hạ Ngải ngập ngừng do dự, Thủy Nhan cũng không đợi hắn trả lời liền quay người tỏ ý muốn đi thì hắn lập tức liền gọi nàng lại.

- Có lẽ ... trong lúc chờ hắn tới chúng ta nên uống một tách trà sẽ tốt hơn.

Thủy Nhan dừng bước, xoay người lại nhìn hắn, thấy gương mặt hắn mang chút ý cười, xem ra mọi chuyện tiến triển rất tốt. Tuy rằng nàng không có ý định quân xem hắn muốn giờ trò quỷ gì, thế nhưng lần này nàng suýt nữa ngay cả mạng nhỏ cũng không còn, thì ít nhất nàng cũng muốn nghe được một lời giải thích rõ ràng.

- Hắn sẽ tới đây sao?

Hạ Ngải gật đầu, hắn mở miệng nói với tên thái giám bên cạnh:

- Lập tức tới biệt uyển mời Triệu công tử đến đây.
- Vâng, thưa điện hạ.

Tiết trời đầu hạ, làn gió buổi sớm trong lành khiến lòng người cảm thấy dễ chịu, trong đình nghỉ mát có hai người đang pha trà tán chuyện phiếm, lá sen trong ao rập rờn lay động, màu xanh nhạt thực ấy khiến cho con người ta có cảm giác mới mẻ.

- Nơi này của ngươi thật tuyệt.
- Rất đẹp sao?

Thủy Nhan lắc đầu:

- Không phải đẹp, mà là hương khí nơi này rất sạch sẽ.

Hạ Ngải nhìn nàng đầy hứng thú:

- Nói vậy là sao?

Thủy Nhan vừa nhắc ấm nước rửa qua chén trà bằng gốm trong khay vừa hướng hắn nói:

- Nơi này của ngươi trong không khí không có mùi máu tươi, không giống như ở Đào Hoa Lâu, thỉnh thoảng lại ngửi thấy.
- Nàng ngửi thấy những gì?

Nàng hơi trầm ngâm, nàng không muốn đem những khác thường của bản thân trong thời gian gần đây nói cho hắn biết, vì vậy nàng chỉ liếc nhìn hắn một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục châm trà. Làm xong hết thấy nàng đưa cho Hạ Ngải một chén:

- Uống trà, nhưng ngươi hình như cũng không có khát.

Hạ Ngải ngẩn người, nhưng ngay lập tức liền hiểu được ý nàng, lúc uống trà có thể từ từ nói chuyện về Đào Hoa Lâu. Vì vậy, hắn nâng tách trà lên tinh tế mà thưởng thức, mùi thơm của trà Long Tỉnh hôm nay cảm giác dường như đặc biệt tinh khiết.

- Cừu gia họ Trần tên Cừu, tên thường gọi trong nội cung là Cừu công công. Năm đó phụ hoàng lên đăng cơ hắn chính là người ra sức ủng hộ, hơn còn liều chết vì phụ hoàng liên lạc với viện trợ ở ngoài cung, có thể nói cũng là người lập được đại công. Sau khi phụ hoàng đăng cơ sự tin nhiệm đối với hắn càng ngày càng tăng, còn bổ nhiệm cho hắn làm giám quân, thay phụ hoàng quản giáo mười sáu vệ quân, có thể nói toàn bộ hoàng thành kỳ thực đều nằm trong sự khống chế của hắn.

- Hắn không thích người?

Thủy Nhan hỏi.

Hạ Ngải lẳng lẳng ngắm nhìn gương mặt của nàng, trong đáy mắt hiện lên tia tán thưởng, ngưng lại một lúc rồi lại nói tiếp:

- Cho tới giờ hắn đều có ý đồ muốn phụ hoàng phế ta mà lập nhi tử của biểu muội hắn là Hạ Nham lên làm thái tử..

- Hắn là một hoạn quan, không thể làm nổi hoàng đế thì leo lên làm một quốc cữu cũng không tệ đi.

Thủy Nhan chậm chạp nói.

- Cho nên từ nhỏ ta đã phải học cách tự bảo vệ mình, trước tiên là che dấu đi hình dáng thật của bản thân, khuôn mặt thật của ta ngay cả phụ hoàng cũng chưa từng thấy qua, chỉ có Triệu Vũ Quốc và người nhìn thấy.

- Chính là bộ dáng ở Đào Hoa Lâu sao?

- Ừm!

- Một khi hắn ta đã có được long sủng, chẳng lẽ còn muốn mở ra một cái kỹ viện để phụ hoàng người có cơ giết hắn sao?

- Đào Hoa Lâu chẳng qua chỉ là một nơi trung gian cung cấp đủ loại mỹ nhân... nhưng đây chỉ là ngoài mặt, quan trọng hơn là nơi đây còn là nơi tiến hành những giao dịch ngầm có khả năng làm rung chuyển toàn bộ gốc rễ của cả một quốc gia.

- Muối lậu?

Hắn gật đầu.

- Khoáng sản?

Hai mắt hắn trở nên thâm trầm,

- Không chỉ là giao dịch khoáng sản, chính hắn còn tự mở khu khai thác khoáng sản tại miền Nam. Chuồng cỏ chính là nơi bọn hắn tìm được quặng mỏ, nhưng lại dối trên gạt dưới không báo cáo triều đình, đem quặng mỏ trân quý bán giá rẻ cho địch quốc...

Thủy Nhan nghe xong liền gật đầu,

- Chả trách tại sao người muốn tới chuồng cỏ.

Lập tức nàng lại hỏi:

- Còn những người ngăn cản hắn, hắn sẽ làm hại từng thành viên trong gia đình khiến cho họ không còn lòng dạ nào mà tấu lên với triều đình sao?

Nàng chợt hiểu ra một số chuyện khi nhớ tới hai tỷ muội họ Trương.

Con người u ám của Hạ Ngải càng phát ra tia âm trầm, giọng nói mang theo nồng đậm hận ý:

- Đúng vậy, trong triều đình phàm là những ai đối nghịch với hắn, hắn liền nghĩ biện pháp làm cho kẻ ấy nhà nát, người vong. Giống như tỷ muội họ Trương kia, phụ thân của hai người họ vốn là hữu thừa tướng Trương Kiên, họ đều bị hắn hại biến thành phế nhân ... còn nữ nhi của một số viên quan khác thì đều bị ép trở thành người của Đào Hoa Lâu..

Thủy Nhan bình tĩnh nhấp một ngụm trà, thần sắc trong mắt giống như cười mà không cười,

- Hiện tại Trương Kiên thiếu nợ nhân tình của người, cái này nhất định sẽ trở thành một cỗ thế lực không thể thiếu đối với người kẻ vị như người.

Hạ Ngải không đáp, đưa tay lấy một khối mít quả trong khay đưa lên miệng ăn.

Thủy Nhan không hỏi lại hắn về chuyện của Hồ Tam Nương, bởi trong lòng nàng thừa biết rằng cái kẻ không đầu óc bị đem ra làm vật hi sinh ngoại trừ bị giết thì không còn kết cục nào khác.

- Phụ hoàng của người đến bây giờ vẫn còn do dự chuyện giết hay không giết Trần Cừu sao?

Hạ Ngải lắc đầu,

- Nửa năm trước phụ hoàng ta bỗng nhiên ho ra máu, truyền thái y vào chuẩn mạch thì được biết là do trúng độc mãn tính, tất cả mọi việc hiện tại đều được giao cho ta xử lý.

Thủy Nhan nhướn mày,

- Thân thể hoàng đế mang bệnh, đây là chuyện cơ mật, người đem ra nói với ta không sợ ...

Về mặt hân trần đây tự tin.

- Cho dù người có đem ra nói thì cũng chẳng thể tạo ra chút ảnh hưởng gì cả.

- Ồ

trong lòng nàng đều hiểu tất cả, chỉ là không có vạch trần ra.

- Hiện tại ta không có giết Trần Cửu chính là muốn hân để lộ ra kẻ chân chính dụng độc đứng đằng sau.

- Người đó không phải là biểu muội của Trần Cửu đó chứ!

Thủy Nhan vẫn cầm trong tay chén trà đã cạn, sau đó nàng mỉm cười:

- Hay nói đúng hơn là người muốn tra ra kẻ chủ mưu phía sau, như vậy còn có thể loại bỏ đi chướng ngại cản trở con đường kế vị của người.

Thủy Nhan vừa nói xong liền cảm thấy trước mắt có chút tối, dường như có cái gì đó che khuất đi ánh sáng phía sau lưng nàng. Nàng quay lại nhìn thì thấy Triệu Vũ Quốc, đôi môi khẽ gợn lên một nụ cười.

Một cơn gió nhẹ lướt qua, thổi bay lọn tóc bên gò má của nàng, phiêu dật mà thoát tục, một khắc kia, Hạ Ngải cảm thấy có thể cứ như vậy mà ngắm nhìn nàng thì thật là tốt.

Thủy Nhan quay đầu lại cười khiến trong lòng Triệu Vũ Quốc run lên một chút, nhưng hân cũng không buồn để ý, trực tiếp ngồi xuống, cầm lấy ấm trà tự rót cho mình một chén trà nóng.

- Nói nhiều, sai càng nhiều hơn.

Hân mở miệng nhắc nhở Thủy Nhan không nên cùng Hạ Ngải ở chỗ này mà nói nhiều chuyện như vậy.

Từ khi được Triệu Vũ Quốc cứu Hạ Ngải liền coi người này như huynh đệ, vậy mà không biết tại sao giờ phút này Triệu Vũ Quốc xuất hiện lại khiến lòng hân có chút cảm giác không thoải mái, chỉ đơn giản là vì Thủy Nhan và Triệu Vũ Quốc lúc này dường như vô cùng ăn ý... Hân thấy rõ mòn một.

- Nàng ấy chẳng qua là nói sự thật.

Trong lòng Hạ Ngải tuy cảm thấy không thoải mái nhưng vẫn mỉm cười nói với Triệu Vũ Quốc.

Hai người cùng nhìn về phía Thủy Nhan, Thủy Nhan hơi nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Nàng cười hỏi Triệu Vũ Quốc:

- Nê Thu đâu?

Sắc mặt Triệu Vũ Quốc và Hạ Ngải đồng thời trầm xuống.

- Người dường như thực để ý Nê Thu thì phải!

Triệu Vũ âm trầm, cùng với vẻ mặt vừa nãy tưởng chừng như là hai người.

Thủy Nhan cũng không giải thích chỉ đối với hân nói:

- Người đã đáp ứng ta không giết hân.

- Phải, ta đã hứa với người.

- Vậy người hãy mang hân ta tới đây đi.

Thủy Nhan cảm nhận được thấy hân có chút tức giận, nhưng vẫn cố chấp bắt hân mang Nê Thu đến.

Hân liếc nhìn Hạ Ngải rồi nói với Thủy Nhan:

- Hấn là người rất quan trọng với người sao.

Thủy Nhan nhìn qua Hạ Ngải, rồi lại nhìn Triệu Vũ Quốc, trong lòng thầm nghĩ: “Hai người này đang muốn giết ta sao”

Hạ Ngải thấy trong mắt Thủy Nhan hiện lên tia tức giận liền lên tiếng giải thích:

- Người vừa mới tỉnh lại liền muốn gặp hấn, không phải chứng tỏ hấn là người rất quan trọng với người.

Thủy Nhan không nói giận chỉ bưng lên một ly trà rồi không quản nóng lạnh mà một hơi uống cạn.

- Đi đem người kia mang lại đây.

Hạ Ngải phân phó tỷ nữ bên cạnh.

Rất nhanh Nê Thu liền được đưa đến, ngoài việc áo xống có chút rách rưới còn lại thì dường như không có chỗ nào bị tổn thương, Thủy Nhan bình tĩnh đánh giá trên dưới một chút.

Hạ Ngải khó hiểu hỏi:

- Chính hấn đã cứu người sao?

Thủy Nhan đưa mắt nhìn Hạ Ngải nhưng không lên tiếng trả lời.

Triệu Vũ Quốc khẽ nhếch môi ngồi thẳng một bên.

Khi Nê Thu trông thấy Thủy Nhan, cả người liền run rẩy,

- Cô...nương...cô nương tha mạng...

Thủy Nhan đứng dậy đi tới bên cạnh hấn cười lạnh hỏi:

- Người có còn nhớ lúc trước ta từng nói câu gì không?

Nê Thu đầu tiên là im lặng, sau đó lập tức liền thụp xuống quỳ rạp xuống đất,

- Cô nương tha mạng... cô nương tha mạng...

Thủy Nhan chán ghét nhìn Nê Thu lạnh giọng nói:

- Lúc trước người đánh ta một bạt tai liệu có nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay?

Triệu Vũ Quốc cùng Hạ Ngải liếc nhìn nhau một cái, cả hai bất đắc dĩ mà cùng nở một nụ cười.

- Ta nói rồi, chỉ cần ta không chết, thì người nhất định sẽ phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tử Ngọc Loan Bội

Nhất thời mắt Nê Thu không còn chút huyết sắc, cả người vô lực xụi lơ trên mặt đất:- Tha mạng a...Hấn cũ ôm một hi vọng cuối cùng, về mặt đáng thương cùng cực nhìn Thủy Nhan, vọng tưởng chiếm được sự thương cảm.

Thủy Nhẹ nhẹ mím môi, không nói một lời, đi đến bên bàn đá châm một ly trà, lúc uống trà nàng mỉm cười nhìn Triệu Vũ Quốc,- Người đoán ta nên xử lý như thế nào?

Hấn ăn một miếng bánh ngọt, từ chối cho ý kiến, là tư thế xin mời.

Thủy Nhan buông chén trà trong tay chậm rãi hướng Nê Thu đi tới, nàng ngồi xổm xuống vỗ về chơi đùa búi tóc của hắn, như là nhìn vào một con kiến- Trước tới giờ, ta nói đều giữ lời, chưa bao giờ thất hứa!

- Tha...

Nê Thu còn chưa có nói hết lời cầu xin, từ cổ truyền tới cảm giác đau đớn, một khắc sau hắn nghe có tiếng ồ ồ chảy nhẹ, như tiếng nước chảy...

Nhưng hắn sờ soạng vị trí đau đớn phát hiện khắp tay là máu, giờ phút này hắn ý thức được cổ mình bị Thủy Nhan đâm thủng.- A... Ngươi...Hắn khàn giọng muốn nói đủ một câu, nhưng một chữ cũng không nói rõ.

Đôi mắt Thủy Nhan trầm lãnh không có nửa phần tình cảm, nàng chậm rãi rút cây trâm trên cổ hắn ra, lau trên áo của Nê Thu, một lần nữa đâm xuống, rút ra, chỉ nghe phũ một tiếng, máu ở cổ như suối phun lên, "phụt phụt".

Nê Thu mở to mắt, không thể tin được, tay hươu hươu nơi không trung, rất nhanh mất khí lực, cả người ngã xuống, máu ở cổ hắn thì nhau chảy ra, nhưng chắc chắn, hắn đã chết, tuy nhiên cũng không thống khổ cho lắm.

Hạ Ngải có chút giật mình, tuy rằng đã từng nhìn qua lúc Thủy Nhan phát cuồng, hay đã thấy lúc nàng giết người nhưng trong lòng không nhận được, rét run một cái, cho dù là hắn, không thể nào giết người một cách nhanh gọn như thế được.

Hắn không khỏi nhìn về phía Triệu Vũ Quốc, trong lòng hắn ấn tượng, chắc Triệu Vũ Quốc nhiều năm chinh chiến nên với cảnh kia mới hờ hững đến thế.

- Quốc, rốt cuộc ngươi cứu được nàng ở đâu?Hắn không nhận được hỏi.

Thủy Nhan quay đầu tới, đối với vấn đề Hạ Ngải hỏi rất hứng thú, nàng rất để ý nơi hắn cứu nàng.

Mặt Triệu Vũ Quốc vốn âm trầm chứng kiến Nê Thu ngã xuống, khoảnh khắc ấy mắt khẽ sáng lên, tuy nhiên không có mỉm cười, chốc lát biểu cảm kia biến mất.

Hắn nhướn mày, nhìn Thủy Nhan, lại nhìn Hạ Ngải, nhàn nhạt nói:- Thủy Nhan... Không thích mùi máu tươi, chúng ta nên đổi chỗ khác dùng trà.

Hạ Ngải cũng muốn nghe Thủy Nhan nói qua chuyện này, lập tức gật đầu đồng ý:- Ừm, nơi này không hay cho lắm, hôm nay thời tiết đẹp, không bằng chúng ta đi chơi thuyền, dùng cơm ở trên thuyền luôn.

Triệu Vũ Quốc lắc đầu, lại nhìn vào Thủy Nhan:- Nàng sợ nước.

- Nàng sợ nước?Hạ Ngải hỏi Thủy Nhan.

Thủy Nhan nhớ lại khi mình ngất ở biệt uyển, tuy rằng nàng không thích Triệu Vũ Quốc nói ra những yếu điểm của nàng, nhưng nàng không thể không thừa nhận, bản thân thực sự sợ nước, không thể tiếp xúc với nước trong phạm vi gần.

Hạ Ngải thấy Thủy Nhan không trả lời, trong lòng liền hiểu rõ, lập tức buồn bực, một người giết người vẫn nói cười được mà sợ nước sao...

- Ta không dùng cơm được, còn có chuyện xử lý.

- Gần đây ngươi nhiều việc sao! Sắc mặt Hạ Ngải ngưng trọng.

- Ừm...Hắn gật đầu.

- Chẳng lẽ... bên kia phát hiện hướng đi của ngươi?

Triệu Vũ Quốc lắc đầu:- Bọn chúng không cần tra phải biết ta ở chỗ này, mà ta rời đi là khát vọng lớn nhất của chúng, hiện tại những người kia làm tất cả mọi việc không muốn cho ta trở về, sau đó làm mọi cách nói bừa làm loạn bên tai Lão gia tử.

Hạ Ngải đứng dậy vỗ vai hắn:- Cho ta một tháng, khi đó ta có thể trợ giúp ngươi một tay.

Triệu Vũ Quốc không trả lời, nhưng trong mắt tràn đầy sự tín nhiệm, Hắn nhìn Thủy Nhan nói:- Nàng ở lại chỗ ngươi có tiện không?

Hạ Ngải nhún vai:- Không sao cả.

Thủy Nhan nghe được hai người nói chuyện, cảm thấy mình như vật phẩm bình thường, trong lòng khó chịu, người tài phải có thời, đôi khi nàng nhất định phải cúi đầu, đây là điều nàng học được trong Đào Hoa Lâu.

Triệu Vũ Quốc không nói nhiều, nhanh chóng rời khỏi phủ Thái tử, Thủy Nhan không tiễn hắn, chính là hắn đến đến bên cạnh nàng một lúc, Thủy Nhan nhẹ giọng nói:- Vì cái gì ngươi phải về tránh vấn đề của hắn?

Hắn mỉm cười:- Là cố ý...

Hai người đưa mắt với nhau làm một lần nữa nội tâm Hạ Ngải cảm thấy không thoải mái, nhưng lại cảm thấy thật buồn cười, liền không nói một lời, dời

ánh mắt về phía hồ sen.

Sau khi Triệu Vũ Quốc rời đi, Hạ Ngải mới thu hồi tầm mắt.

- Từ Hạ, Hạ Ngải, Ngải...

- Làm sao vậy?

- Lúc chúng ta xác định hiệp nghị, thân phận của ngươi là gì?

Hạ Ngải nở nụ cười:- Nàng cảm thấy là loại thân phận nào?

Thủy Nhan lấy từ trong lòng ra bằng chứng là miếng ngọc:- Cùng ngọc này tương đương thân phận.

Hạ Ngải tiếp nhận miếng ngọc, nó còn lưu lại hơi ấm của cơ thể nàng, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác khác thường, tê tê, hần khê hốt hoảng.

- Đây... Là Tử Ngọc loạn bội, có thể tránh trăm độc...

- Tránh được trăm độc đúng là vật không bình thường...

Nàng không thể tưởng được Hạ Ngải lại dùng một khối vật hiếm như thế làm tin, nhưng những lời kể tiếp Hạ Ngải nói làm lòng nàng cả kinh nhảy dựng.

- Sau khi Doãn Đế bình định được giang sơn miền nam, tại đại điển mừng công tế trời, Doãn Đế đã ban tặng cho Tử Nguyên Hoàng lễ vật đó.

Sau khi Doãn Đế bình định được giang sơn miền nam, tại đại điển phong lập ngôi hoàng hậu, Doãn Đế đã ban tặng lễ vật này cho Tử Nguyên Hoàng Hậu. Thủy Nhan không tưởng tận lắm về lịch sử Nam Quốc nhưng cũng biết Doãn Đế là vị hoàng đế khai quốc. cả đời chỉ duy nhất lập một hoàng hậu, không lập phi. Nên có thể nói Tử Ngọc Loạn Bội kia có giá trị vô song, không nói đến sự trân quý về chất liệu, tấm Tử Ngọc này còn có ý nghĩa khác, người sở hữu vật này chính là hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua).

- Ngươi đem vật quý như thế để cầm, không biết rất cầu thả sao?

Hạ Ngải gật đầu mỉm cười, tuấn lãng phi phàm, ánh mắt sáng quắc, tỳ nữ bốn phía mặt đỏ lên.

- Nàng quên đó chỉ là để làm tin một giao dịch ư?

Hắn dừng lại, nhìn nơi gã Nê Thu vừa ngã xuống, tuy rằng đã được tẩy rửa sạch sẽ nhưng vẫn còn lưu lại thủy ngân.

- Kết cục dành cho hắn đó phải chăng nàng ám chỉ cho ta?Hắn cười buồn, tựa hồ có chút lo lắng.

Thủy Nhan nhìn hồ sen xanh biếc, trong lòng thầm nghĩ: “Nhuư ngươi nghĩ, nếu không tuân thủ lời hứa, chỉ cần ta không chết...”

- Nàng muốn nói, chỉ cần ngươi còn sống mà lời hứa không được thực hiện, ta sống không yên!

Xoẹt!!!!

Thủy Nhan nghe xong hắn nói không nhận được nở một nụ cười, nghĩ thầm: “Người này làm Hoàng đế thật là đúng đắn, trong lòng ta nghĩ gì cũng đoán được hết.”

Chứng kiến Thủy Nhan cười, trái tim Hạ Ngải loạn nhịp, hắn cảm thấy kinh ngạc, không biết hôm nay phạm vào cái gì, càng không giải thích được tại sao không thể rời mắt khỏi thân ảnh nhỏ xinh kia.

- Điện hạ, hôm nay dùng bữa ở đây sao?Một tỳ nữ hèn mọn kính cẩn hỏi hắn.

- Không, đi ra phía tây Từ Đẳng đi.

- Ách...Tỳ nữ kinh ngạc quên cúi đầu, nhưng rất nhanh ý thức được mình thất lễ, gấp gấp cúi đầu lắp bắp nói:- Là... nô tỳ... Cái này... Phân phó!

Thủy Nhan lập tức nói:- Ta không đi.

- Nàng không thích?

Thủy Nhan lắc đầu, ngưng thần nhìn hắn:- Ngươi còn chưa trả lời ta.

Hạ Ngải ngẩn ra, lập tức cười to:- Ha ha ha, nàng xem ta sẽ buột miệng nói với nàng sao?

- Không biết.Nàng không chút che giấu trả lời.

Hạ Ngải chán nản, chứng kiến nàng nghiêm túc, hắn không nhận được cười:- Ha ha ha, ta có thể lấy vật quý ra để làm tin nhưng không thể lơ lơi với nàng.

- Vừa rồi tỷ nữ kia vì sao nghe được cây Từ Đẳng lại kinh ngạc?
- Không biết, đại khái là vì nàng là nữ tử đầu tiên ăn cơm ở đó.
- Ách, vậy à, đi thôi...
- Hà,...Hắn luôn cảm thấy không theo kịp suy nghĩ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đỉnh Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Thực hiện lời hứa

Từ Đẳng Hiền, tên như ý nghĩa, toàn bộ kiến trúc lầu các tinh xảo đều được làm từ gỗ, không nói bên trong như thế nào, riêng bên ngoài, trên bờ tường đã bò đầy dây từ đẳng. Có thể thấy người kiến tạo ra tòa kiến trúc này hao phí biết bao tâm tư, bây giờ là mùa Từ Đẳng ra hoa dày đặc trên thân những dây từ đẳng là những chùm hoa từ đẳng lung linh đầy mộng ảo. Từ xa nhìn lại giống như một lăng hoa khổng lồ được kết từ những bông hoa từ đẳng

Thủy Nhan ngẩng đầu nhìn lại, nơi này thanh nhã thoát tục kia hấp dẫn ánh mắt nàng, trong không khí tràn ngập mùi hương hoa và thảo điệp, nàng cảm thấy thần thanh khí爽, không nhịn được hít một hơi thật sâu:- Người thật là biết hưởng thụ!

- Đây là lúc mẫu thân còn sống phụ hoàng cho mời người từ Tây Vực đến xây dựng, gỗ sử dụng đều là gỗ Côn Luân Thần, đông ẩm hạ mát, có thể tránh muỗi, năm đó phải thu gom ba năm mới đủ số gỗ này.

Trong lòng Thủy Nhan trở nên sáng tỏ, thầm nghĩ: “Khó trách vừa rồi khi nói đi ra chỗ cây Từ Đẳng tỷ nữ kia lại kinh ngạc như vậy, chỗ này không phải chỗ người thường tới, nhưng là, tại sao hắn lại đưa mình tới nơi này?”

Thủy Nhan phát giác, từ sau khi tỉnh lại, mình tựa hồ không giống như trước thì phải, nếu như trước nghĩ tới chuyện gì thì sẽ làm ngay, tuyệt đối không hao tâm tổn sức suy nghĩ như thế này.

Hạ Ngải thấy Thủy Nhan không nói lời nào, nghĩ đến nàng không thích, vội hỏi:- Nàng không thích chỗ này?

- Không, chỉ là đột nhiên thấy bản thân có chút chuyện vụn vặt.

Hạ Ngải dẫn nàng đi vào bên trong, nghe được nàng nói câu này, không hiểu ý liền hỏi:- Vụn vặt?

Thủy Nhan mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu:- Không có gì, chỉ là ta nghĩ muốn nhiều chuyện.

- Nàng muốn cái gì?Hạ Ngải đột nhiên hỏi.

- Chuyện này liên quan tới ngươi sao?

Thủy Nhan trả lời làm hắn cứng họng, nhưng đồng thời hắn lại cảm giác được chính mình đối thủy nhan tựa hồ hiểu rõ chút, đó chính là: nàng là người chú trọng hiệu quả thực tế, không muốn làm hoặc là quản những người hoặc là việc không có lợi cho mình.

- Nàng tựa hồ không quá quan tâm đối với chuyện không quan hệ với mình

- Tại sao ta phải quan tâm?Nàng hỏi ngược lại.

Hạ Ngải gật đầu:- ừm, ta đã biết.

Thủy Nhan nhún mày, - Quên đi, hiện tại ngươi là Thái tử quý phủ, ngươi hay tự xưng là bản cung phải không, ta chẳng qua chỉ là một dân nữ nếu như bị người xung quanh biết, người chịu tội chính là ta rồi.

"..."

Hạ Ngải không có trả lời, nhưng là sắc mặt có chút âm trầm, hắn không phải quên là rằng mặt nàng đã xưng Bản cung, hắn thực sự không muốn xưng hô trước mặt nàng như thế, cảm giác như hắn và nàng quá xa cách.

- Có thể ngồi xuống không? Thủy Nhan chứng kiến một bàn đồ ăn, hôn mê đã nhiều ngày như vậy, sớm đã đói không chịu nổi, cũng may nàng nghị lực mạnh, cho dù đói là nhưng vẫn cố chịu đựng. Giờ phút này nhìn thấy một bàn toàn đồ ăn, làm sao nàng có thể gượng chống?

- Uhm, nàng ngồi đi. Sắc mặt Hạ Ngải vẫn có chút lúng túng, nhưng ngay sau đó hắn lại khôi phục lại nụ cười như mọi ngày, bình sinh mọi sự hi vọng ái ố hắn đều giấu sau nụ cười kia, nhưng sao vừa rồi lại để lộ ra chứ.

- Có thể ăn chứ? Thủy Nhan hỏi.

- Ân, mời dùng! Hắn cố ý dùng lời nói khách sáo.

Thủy Nhan bụng bắt lên, đôi đũa trong tay nhanh chóng gấp thức ăn lên, không có chút do dự, giống như mỗi lần nàng gấp thức ăn đã tính toán khoảng cách cùng góc độ, mỗi lần gấp lên là một thứ, chuẩn xác, đưa vào miệng, động tác lưu loát khiến khóe miệng Hạ Ngải có chút dâm chưa

- Nàng chạy đua với thời gian sao?

Hạ Ngải ăn chút canh thịt bò, vừa lúc Thủy Nhan đã com nước xong xuôi, hắn nghĩ tưởng nàng có sự tình gì.

Thủy Nhan nhẹ nhàng dùng một tách trà, trong bụng thật sự thoải mái, nàng cười nói:- Không phải chạy đua, chính là thói quen ăn nhanh.

Hạ Ngải xấu hổ:- Thật quá nhanh.

- Ta đang chờ nguội.

Hạ Ngải thấy nàng chỉ ăn có một chén com liền kêu nàng ăn nữa, Thủy Nhan lắc đầu:- Không ăn nữa, no quá sẽ nhanh bị nôn mửa...

- Sao nàng biết?

Trong lòng Thủy Nhan cả kinh:- Tại sao ta lại biết?

Hiển nhiên, lời nàng vừa nói là do tiềm thức quá phá, đương nhiên không biết nói thế nào cho Hạ Ngải hiểu, cho nên nàng lựa chọn bốn chữ mà Ngũ Nhi từng khuyên mình "bách tiểu vô hại", mỉm cười đối với hắn không trả lời.

- Ách... Hạ Ngải lại mất đi quyền chủ động.

Thủy Nhan nói sang chuyện khác: Ngươi hứa hẹn, có thể vì ta làm một việc!

- Đúng. Hạ Ngải thu hồi nụ cười, trở nên nghiêm túc, hắn tin tưởng rằng, việc nàng muốn hắn làm không hề đơn giản.

- Tra ra thân phận của ta. Thủy Nhan gần từng tiếng, sợ nói bình thường hắn nghe không hiểu.

Hạ Ngải lập tức nhíu mày:- Quốc nói, hắn cứu nàng ở Thanh lâu ra.

- Ngươi từng gặp nữ nhân ở thanh lâu bị trúng độc, lại còn có võ công sao?

- Nàng trúng độc ư? Trong lòng Hạ Ngải có gì đó choáng váng.

Thủy Nhan gạt đầu, lập tức nói tiếp:- Không thể chết, lại che hết kinh mạch ta, khiến ta không thể vận công.

Về mặt Hạ Ngải lộ ra sự kinh ngạc:- Ý nàng là, nàng thực sự biết võ công? Hỏi xong hắn cảm thấy lời này thật ngu ngốc.

- Nếu không người cảm thấy như thế nào? Người của Đào Hoa lâu chết nhiều như vậy, chẳng lẽ đều là dưới đao ta? Thủy Nhan bình tĩnh giải thích cho hắn, trong lòng cảm thấy sao hắn là nam nhân mà nói nhiều vậy.

Nhìn vẻ mặt không còn sự kiên nhẫn của Thủy Nhan, Hạ Ngải tránh hỏi nhiều, gấp gấp gạt đầu đáp ứng:- Ta sẽ giúp nàng tra ra thân phận, nhưng mà ta nhất định phải biết là lúc trước Quốc cứu nàng ở chỗ nào.

- Hắn sẽ không nói đâu.

Nghe được hắn muốn cùng Triệu Vũ Quốc thu thập thông tin, Thủy Nhan tức thời tức giận, bởi vì giữa nàng và Triệu Vũ Quốc có một cuộc đánh đố về thân phận của nàng, Hạ Ngải làm sao có thể hỏi ra cái gì?

Chứng kiến Thủy Nhan hơi lộ ra vẻ uể oải, Hạ Ngải cười nói:- Ta đi hỏi, với cùng nàng đi hỏi là hai hiệu quả khác nhau.

Trong lòng Thủy Nhan sáng ngời, người trước mắt đúng là Thái tử miền Nam, mình chẳng qua chỉ là dân thường, hắn đi hỏi với việc đi hỏi cùng nàng đúng là khác nhau.

- Vậy... Vậy chờ tin tức tốt của ngươi.

- Được.Hạ Ngải mỉm cười với nàng, Thủy Nhan lại coi như không hứng thú, ánh mắt du đãng xung quanh.

Ngủ ở phủ Thái tử nửa tháng, thời gian này Hạ Ngải xuất hiện không nhiều lắm, chỉ nghe nữ tỳ nói, hần gần đây đều nghỉ đêm ở Hoàng cung, Thủy Nhan ước đoán rằng ngày đăng cơ của Hạ Ngải không còn xa, hơn nữa, hần từng nói qua việc phụ hoàng bị trúng độc, nàng đoán hiện tại Hạ Ngải án binh bất động hẳn là vì muốn bắt được chỗ dựa sau lưng của Trần Cửu, sau đó giăng một lưới bắt một mẻ, tiêu diệt toàn bộ phần tử xấu, như thế mới có thể dẹp đi nỗi lo của Hạ Ngải sau khi hần đăng cơ.

Mà Thủy Nhan phỏng chừng, nếu là mình đoán không sai, Hoàng đế sớm đã băng hà, chính là Hạ Ngải phong tỏa tin tức kéo dài thời gian, chờ dịp thuận lợi đăng cơ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Cổ nhân mời

Gió thoảng, mây trôi, ánh nắng chiếu rọi trên mặt đất. Trên đường tòa ngát hương hoa hòe, Thủy Nhan một thân áo choàng màu lam sẫm ra về nam tử đang bước đi. Tuy rằng nơi này của Triệu Vũ Quốc không phải là quê hương của nàng nhưng ít nhất từ khi khôi phục lại ý thức thì nơi nàng thấy đầu tiên chính là đây, chưa nói tới là lưu luyến nhưng trong tiềm thức cảm nhận được chốn này có chút thân thiết, nàng cũng không muốn rời bỏ nơi đây.

Từ lúc nàng ra khỏi phủ Thái Tử, dọc theo đường đi có không ít ánh mắt các cô gái nhìn nàng, nghĩ đến lúc trước khi gặp gỡ Hồ Tam nương cũng giống thế này, Thủy Nhan cúi thấp đầu, không nhìn nhiều, hướng một chỗ đi đến.

Từ rất xa đã nhìn thấy gia đình đứng trước cửa vào biệt uyển, người canh cửa đã thay đổi, mà người này nàng nhìn mặt cảm thấy rất quen, tình tế nhìn lại, đúng là người lần trước cùng dùng cơm với Triệu Vũ Quốc trong khách điểm, những người này là tâm phúc của Triệu Vũ Quốc.

“Bọn họ sao lại tụ lại ở đó?”

Tuy rằng nàng không rõ ràng thân phận đám người Triệu Vũ Quốc lắm nhưng nàng biết rõ tâm phúc của hần tuyệt đối không ra ngoài làm người canh cửa, trong lòng Thủy Nhan thầm nghĩ: “Chẳng lẽ hần gặp chuyện phiền toái?”

Nhưng vào lúc này, hai gã nam tử lạ lẫm đứng ở trước mặt nàng, chặn tầm mắt của nàng.

Thủy Nhan trên dưới dò xét này hai người, chỉ thấy hai nam tử đều mặc y phục gia đình, từ quần áo xem ra, hai gia đình này tuyệt đối không phải từ gia đình giàu có bình thường.

- Tiểu nhân phụng mệnh của tiểu thư xin mời cô nương đến quý phủ gặp mặt.

Hai người này ngôn ngữ đơn giản khiêm tốn thật là có lễ, đều không phải là tìm đến nàng gây phiền toái, nhưng Thủy Nhan cảm thấy kinh ngạc, mình hôm nay mặc nam trang, vì sao hai người kia lại một mực xưng hô nàng là cô nương?

Thủy Nhan vẫn như cũ không nói, thông dong nhìn vào hai người.

Hai người thoạt đầu ngẩn người, lập tức một gia đình vỗ mạnh vào đầu tự trách nói:

- Nô tài đáng chết, quên nói về thân phận mình trước, xin cô nương đừng tức giận.

Thủy Nhan lắc đầu, cũng không nói gì.

Người nô thấy Thủy Nhan không nói lời nào, lại là vẻ mặt bình tĩnh không biết là bị mình chọc giận hay là hoàn toàn không để ý đến bọn hần, trong lúc nhất thời không ngờ quên mất nên nói cái gì.

Gia đình còn lại chấp tay cúi người mới tiếp tục nói:

- Thuộc hạ là gia nô của phủ Thừa tướng, nhận mệnh lệnh của tiểu thư tới mời cô nương đến quý phủ gặp mặt.

Nghe tới đây, trong lòng Thủy Nhan sáng tỏ, mình bằng hữu còn không có chứ đừng nói gì đến tiểu thư con nhà quan lại quyền quý, nếu lời này là thật, vậy nhất định là Tường thị tỷ muội, trong lòng nghĩ tới Triệu Vũ Quốc, thầm nghĩ:

- Hần đúng là giữ lời hứa, giúp ta cứu các nàng.

Nhưng ngay sau đó, nàng lập tức cảm thấy không đúng, bởi vì hai tỷ muội kia đã bị Hồ Tam Nương biến thành đui mù, cân điếc mất rồi, mặc dù là ở Đào Hoa lâu tiếp xúc mấy lần, nhưng hai tỷ muội các nàng lại chưa từng nhìn hình dáng của nàng, vậy mà hai người tự xưng là gia nô của phủ Thừa tướng trước mặt này làm sao có thể nhận ra nàng?

Nghĩ đến đây, nàng lập tức cảnh giác, trên mặt cũng bình tĩnh tự nhiên.

- Ta nghĩ các người nhận nhầm người, ta là nam tử như thế nào lại thành cô nương như các người nói.

Hai người tức khắc đỏ mặt, một người trong đó oán giận nói:

- Ta đã nói không phải, vậy mà người cứ cãi.

- Nhưng nhị tiểu thư nói, chỉ cần thấy từ phủ Thái Tử đi ra nhìn không chớp mắt hướng biệt uyển Thái Tử đi đến thì dù là công tử xinh đẹp hay là cô nương cũng đều là người chúng ta muốn tìm.

Thủy Nhan vốn muốn rời đi, nghe được lời gia nô kia nói tức khắc dừng lại, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ

- Ta đi cùng các người.

- A?

Đầu óc hai gia nô không kịp xoay chuyển, nhất thời không thể hiểu ý tứ trong lời nói kia, Thủy Nhan lập lại một lần nữa:

- Đưa ta đi gặp tiểu thư của quý phủ.

- Ách... được...được... Tiểu nhân đưa ngài đi...

Một người rất là hưng phấn mà nói:

- Đúng, tiểu thư nói, Thủy cô nương nói chuyện rất tiết kiệm, không muốn nhiều lời..

Thủy Nhan không nhịn được lắc đầu cười:

- Các người mau dẫn đường!

- Dạ, dạ...

Hai người lập tức ngoác một chiếc xe ngựa đi tới.

- Mời cô nương!

Thủy Nhan theo lời lên ngựa, nhưng phía sau lại nghe thấy thanh âm Triệu Vũ Quốc.

- Người dễ dàng tin tưởng bọn họ vậy sao?

Nghe giọng của hắn, trong lòng Thủy Nhan giật thót, phút chốc xoay người, khỏe môi không tự giác liền có chút khẽ nhếch lên

- Điều ta quý trọng nhất đó chính là tính mạng, đi theo chân bọn họ đó là bởi vì ta xác định.

Hắn còn cười một tiếng:

- Ủ, vậy giờ mời ta cho người đến đón người.

Nàng chớp mắt, mỉm cười:

- Ta cũng không nói là sẽ về biệt uyển!

Hắn cũng cười

- Đây là quyết định của nàng?

Nàng nhún vai, cũng không nói có hay không cần hắn cho người đi đón, chỉ vung rèm xe lên, lúc buông mình nàng quay đầu lại hướng hắn cười một cái, rất nhạt, cảm giác rất mơ hồ.

Nhìn xe ngựa đưa Thủy Nhan dần dần đi xa, vẻ cười trên mặt Triệu Vũ Quốc dần biến mất, trầm giọng hướng người bên cạnh phân phó nói:

- Theo sau, bảo vệ cho nàng.

- Tuân lệnh...

Mới vừa rồi lên đường đi quá mau, không rảnh để ý phong cảnh bốn phía, hiện tại ngồi ở trên xe ngựa tâm tình nàng rất tốt liền vén rèm cửa sổ lên, hương hoa hờn phiêu lãng trong không trung tựa hồ có thể cảm thụ được hương vị ngọt ngào, mà trên đường phố nhìn qua thương nhân cùng dân chúng thật giống nhau, mọi người ai cũng mang theo nụ cười, ngay cả đứa trẻ đang khóc bên cạnh thoát nhìn cũng làm người ta cảm thấy yêu mến cùng khả ái, trong lúc nhất thời Thủy Nhan cảm thấy tâm tình vô cùng tốt. . .

Nàng không để ý đến, từ khi tỉnh lại đến nay, nàng không hề thoải mái như vậy, đơn giản là có nguyên nhân, là do nàng lảng tránh cũng dự định quên đi.

Phù Thừa tướng cũng không có to lớn xa hoa như nàng tưởng tượng, nhưng mà chỉ cần để ý một chút sẽ phát hiện bên trong đình đài lầu gác khắp nơi đều mang đậm hơi hướm miền Nam, nhất là hòn non bộ trước lầu các, tầng thứ rõ ràng, trong cảnh có cảnh, chi tiết biểu hiện ra vẻ đẹp để quý giá cùng tao nhã.

Thủy Nhan vừa đến cửa liền có một vị nam tử trung niên vẻ mặt tươi cười tiến lên đón, thân thiện hướng nàng nói:

- Tiểu thư đợi cô nương đã lâu, mời đi theo lão nô, bên này mời...

Nhìn y phục trên người hắc Thủy Nhan phán đoán đây có lẽ là quản gia, nên thăm dò: “Hai tỷ muội này từng nói sau khi khôi phục thân phận con gái Thừa tướng sẽ tạ lễ cho mình.”

Nhưng đi theo lão nô kia đến bên hồ sen, Thủy Nhan dừng bước không muốn đi tiếp, hỏi quản gia:

- Tiểu thư nhà các người đâu?

- Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư đang đợi ngài trên thuyền hoa.

- Thuyền hoa?

- Đúng vậy, đại tiểu thư nói, hôm nay thời trời đẹp, sen trong hồ đều nở, nếu lên thuyền hoa một bên cùng cô nương ôn chuyện, một bên phẩm trà mới để không bỏ lỡ khoảng thời gian quý giá này.

Thủy Nhan nhíu mày, hai chân đứng im không muốn đi tiếp, chỉ nói:

- Ta ở chỗ này chờ các nàng lên vậy.

Quản gia không hiểu:

- Cô nương không thích lên thuyền hoa?

Thủy Nhan chân chừ một chút rồi gật đầu nói:

- Ủ, ta bị say sóng nước.

Tuy rằng nói như vậy sẽ khiến người khác biết nhược điểm của nàng, nhưng để người ta biết nàng sợ nước thì tốt hơn.

Quản gia ngẩn ra, thần sắc có chút xấu hổ, từ khi lên làm quản gia của phủ Thừa tướng hắc đã quen nhìn sóng to gió lớn, hắc khẽ chân chò, lập tức vừa cười vừa hướng Thủy Nhan cuối đầu nói:

- Ha ha... Đúng vậy... Rất nhiều người cũng bị say tàu, cái này... nô tài đi hỏi bẩm lại với hai vị tiểu thư!

- Làm phiền!

Rất nhanh, một chiếc thuyền hoa tinh mỹ từ trong đầm sen chậm rãi chạy ra, Thủy Nhan nhìn thấy hai nữ tử đứng ở đầu thuyền, nàng có chút không dám xác nhận hai nữ tử kia chính là Tường Hàm Doanh và Tường Mộng Nhược mà mình biết.

Bởi vì, hai nữ tử đứng đầu thuyền kia trông mất tóa sáng, đang hướng tầm mắt tập trung vào nàng bên này, đang khi cảm thấy lẩn lộn, một cô gái tong đó có bộ dạng giống Tường Mộng Nhược tươi cười hướng nàng hô:

- Thủy tỷ tỷ, tỷ đúng như trong tưởng tượng của ta, là một mỹ nữ!

Trong lòng Thủy Nhan tràn ngập sự nghi ngờ:

- Như thế nào lại biết nói?

Rất nhanh, hai nữ tử xuống thuyền, hai tỷ muội sau khi xuống thuyền liền đi đến cầm chặt tay nàng, đều có chút kích động

- Rốt cục cũng có thể chính mắt nhìn thấy tỷ.

Ánh mắt Thủy Nhan lạnh lùng, trầm giọng hỏi:

- Các ngươi là ai?

Hai tỷ muội đầu tiên là sững sốt, lập tức lại tuôn ra một tràng cười sang sảng

- Ha ha, xem chúng ta cao hứng không nhưng lại quên mất không nói với tỷ.

Thủy Nhan lùi lại phía sau một chút, giữ khoảng cách an toàn với các nàng, nhưng nữ tử giống Tưởng Mộng Nhược lại lập tức tiến lên

- Tỷ tỷ không phải sợ, ta là Tiểu Ách, tỷ không nhớ sao?

Tên Tiểu Ách này, là tên của Tưởng Mộng Nhược khi ở Đào Hoa lâu, hiện tại Đào Hoa lâu bị diệt, nên không có người biết danh tự này, Thủy Nhan có chút nghi hoặc

- Các ngươi...

Tưởng Hàm Doanh cũng tiến lên bắt lấy tay nàng, lấy tay viết vào lòng bàn tay nàng, lực đạo cùng tốc độ không ngờ rất giống trước kia, Thủy Nhan lập tức xác định hai người này chính là hai tỷ muội Tưởng thị, còn như vì sao đột nhiên lại thay đổi tốt hơn nàng không hề biết.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đỉnh Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Âm trà tự sự

Tuy rằng trong lòng có nghi vấn nhưng Thủy Nhan không có mở lời hỏi, đối với hai tỷ muội kia lễ phép mỉm cười thân thiện, không hề có chút màng danh lợi.

Tưởng Mộng Nhược nhìn nàng cười:

- Ha ha, tỷ tỷ nhìn hình dáng chúng ta thế này, đúng là cũng có chút đề phòng.

Thủy Nhan không nói nhưng thần sắc đột nhiên tối sầm, ý tứ nói:

- Trước kia hai người bị mù.

Tưởng Mộng Nhược cũng ý thức được nghi ngờ của nàng, gấp cười giải thích:

- Đừng vội, nơi này là phủ Thừa tướng, chẳng lẽ còn có thể mua chuộc người hầu, hai chúng tôi sớm đã luyện được bản lãnh, dựa vào mũi người mũi hương phát ra mà phán đoán thân phận mỗi người, lại năng lấy gan bàn chân cảm nhận những chấn động rất nhỏ trên sàn nhà, không phải là chúng tôi không thể nghe nhưng lại có thể biết khi nào có người đến đó sao?

Tưởng Hàm Doanh tiến lên giữ chặt cánh tay nàng:

- Ta biết là tỷ không thể tưởng được khi gặp lại chúng ta lại hoàn toàn bình thường, có lẽ rất kỳ quái.

Nghe xong lời giải thích của hai người, rốt cuộc Thủy Nhan cũng hiểu, vì điều gì mà hai tỷ muội lúc ở Đào Hoa lâu không nhìn thấy gì lại luôn khỏe mạnh như hai người bình thường, lập tức lộ ra nụ cười hơi gượng:

- Chúc mừng hai người bình phục.

Tưởng Hàm Doanh cùng Tưởng Mộng Nhược hết sức kinh ngạc, hai người đồng thanh nói:

- Thì ra tỷ biết cười!

- Cả hai người chưa nhìn thấy ta cười?

Tưởng Mộng Nhược nói:

- Lúc ở Đào Hoa lâu, không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận là tỷ luôn lạnh như băng, có khi nào cười...

- A, nếu có thì chỉ có lúc Triệu gia tới tìm tỷ, là có chút biến hóa...

- Biến hóa?

Hai tỷ muội đồng thời gật đầu.

Tướng Mộng Nhục nói:

- Đúng vậy, khi Triệu gia đến, hô hấp của tỷ nhanh hơn so với bình thường một chút.

Thủy Nhan nhìn vào 2 nàng, không nói một lời.

Tướng Hàm Doanh cắt ngang câu chuyện,

“Đừng đứng chỗ này trò chuyện, chúng ta lên chòi nghỉ mát đi, quần gia đã chuẩn bị sẵn trà bánh rồi, chúng ta cùng tới đó nói mọi chuyện đi.

Thủy Nhan khẽ nói:

- Ừm, xin mời.

Bước đi, Thủy Nhan nghĩ về lời hai người này nói, trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác, cảm thấy tỷ muội hai người Tướng thị không hổ là con gái của Thừa tướng, thật sự không đơn giản.

Tướng Hàm Doanh liền cười nói:

- Tôi cảm thấy tỷ không hề lạnh lùng chút nào, nở nụ cười thật đáng yêu...

Thủy Nhan lại mỉm cười, kỳ thật nàng không biết nên trả lời như thế nào, không thể nói, Đào Hoa lâu là chỗ bán rẻ tiếng cười, mình không phải là...

Ba người ngồi xuống, tỷ nữ bước lên phía trước châm trà, trên bàn bày rất nhiều bánh, các loại mứt, kẹo, tuy không nhiều nhưng rất tinh xảo, vừa nhìn đã rất muốn ăn.

Trà cũng rất thơm xứng, là trà Long Tĩnh, cực phẩm đông lạnh ở đỉnh Ô Long.

Thủy Nhan liếc mắt đảo qua dò xét hai tỷ muội, phát giác hai người tuy rằng thân thể vẫn gầy gò như lúc ở Đào Hoa lâu nhưng thần thái thì hoàn toàn khác, không hề trầm uất, cũng không có sợ hãi đối với quãng thời gian đã qua, tựa hồ như cả hai coi như đó là giấc mộng, đã xảy ra rồi thì vĩnh viễn không trở lại, mà các nàng cũng lập tức đoạn tuyệt con ác mộng kia.

- Cả hai thay đổi khiến ta giật mình.

Thủy Nhan khẽ nhấp một ngụm trà, giữ trong miệng một chút để cảm nhận hương thơm.

Con người mất Tướng Mộng Nhục chớp động, nhìn nàng nói:

“Chúng tôi chọn mọi đau khổ, uống thuốc độc đánh mất thị giác, thính giác cùng khả năng trò chuyện chính là vì để bảo vệ trinh tiết, hiện tại đã làm được, chúng tôi không cần vì đoạn quá khứ đó mà thương tâm, không cần nhớ lại, là người thì phải biết hướng về phía trước, không phải sao?”

Buổi nói chuyện nhẹ nhàng băng qua nhưng Thủy Nhan cũng biết, tại Đào Hoa lâu có thể không bán mình, không chỉ là uống thuốc độc tự hại bản thân, mà còn phải chống cự trước những đòn roi tra tấn dã man, sau đó khiến cho Hồ Tam nương hết hi vọng, chấm dứt ý tưởng buộc các nàng bán mình, chỉ nghĩ thôi Thủy Nhan cũng biết hai tỷ muội này đã phải trải qua những đòn roi tra tấn như thế nào, cái khác không nói, chỉ riêng mười đầu ngón tay đầy vết thương kia của hai người cũng biết là bị dùng tre vót nhọn đâm vào, tay đứt ruột xót, đau đớn kia người bình thường sao có thể chịu thấu.

- Các người có thể chống đỡ được, thật là kỳ tích.

Đôi mắt Tướng Hàm Doanh đang trong vắt đột nhiên tối sầm lại, lạnh giọng châm biếm:

- Kỳ tích? Đó chỉ là suy nghĩ của người yếu đuối, chúng ta còn có một mục đích, còn sống, sau đó giết sạch từng tên đã gây đau đớn cho chúng tôi, hơn tất cả là Hồ Tam nương!

- Các người giết ả ta sao?

Tướng Mộng Nhục lắc đầu:

- Chết, mà không phải chết, cho ả chết không phải quá tiện nghi cho ả sao.

- Gì chứ?

Thủy Nhan có điểm hứng thú.

- Cao dần từ chi, cho vào hũ, hằng ngày cho ả dùng nước duy trì tính mệnh...

Về mặt Thủy Nhan lạnh nhạt nhưng trong lòng rõ ràng hiểu được, hai tỷ muội này tương lai không phải là kẻ vô dụng.

- Hồ Tam Nương kia có giao thuốc giải ra không?

Nàng hỏi.

Tướng Mộng Nhược cười khẽ, vẻ mặt nhẹ nhàng băng quơ,

- Tỷ tỷ vốn là người cao trí, sao lại hồ đồ thế, Hồ Tam Nương chẳng qua một vai diễn nhỏ, chẳng qua là kẻ trâu chó, làm gì có thuốc giải?

- Vậy các người là?

Hai tỷ muội Tướng Mộng Nhược và Tướng Hàm Doanh cùng cười, dịu dàng động lòng người, điều làm Thủy Nhan thấy lạ là, không ngờ chứng kiến hai người không hẹn mà cùng lúc mặt có chút sắc hồng.

“Đây là thẹn thùng?” Thủy Nhan thầm nghĩ.

- Nói tới đây phải cảm tạ tỷ tỷ đã cứu chúng ta, không có buột miệng hứa qua loa.

Tướng Hàm Doanh nói.

- Phải là hai người đã cứu ta mới đúng.

Thủy Nhan nhớ lại chuyện hắc bà kia, trong lòng cảm tạ hai tỷ muội này, nếu không phải họ tùy cơ ứng biến, chỉ sợ nàng không thể tiếp tục ngồi ở nơi này nói chuyện.

Tướng Mộng Nhược lắc đầu, giữ chặt tay Thủy Nhan, mặt tràn đầy cảm kích:

- Nhưng nếu không phải là nhờ tỷ, thái tử điện hạ sẽ không biết tung tích của hai chúng tôi, lại càng không cứu chúng tôi, càng không đưa được thuốc giải độc cùng phương pháp trị liệu hai mắt.

Thủy Nhan nghe nói là Hạ Ngải cứu hai tỷ muội này, trong lòng lập tức sáng tỏ, người sau lưng hai người này là thừa tướng Tướng Kiên, cứu hai nàng, không thể nghĩ ngờ sẽ mượn được sức của vị tể tướng này, đối với Hạ Ngải, đây là một điều tốt cho việc kế vị.

Nàng lập tức lắc đầu nói:

- Kỳ thật ta không có làm nhiều như vậy, ta đi Đào Hoa lâu chẳng qua là để hoàn thành hiệp nghị với Hạ Ngải, gặp gỡ hai người là ngẫu nhiên, việc duy nhất ta làm là nói với Hạ Ngải nói ra thân phận hai người...

- Đúng vậy, nếu không phải tỷ, làm sao thái tử điện hạ lại cứu chúng tôi, nói không chừng chúng tôi đã bị xử tử cùng với Đào hoa lâu, Nam viện tướng công cùng Bắc viện các cô nương...

- Những người đó làm sao?

Thủy Nhan không nhớ rõ mọi chuyện xảy ra lúc đó, bởi vì đã ngất sau khi Triệu Vũ Quốc tới, giờ phút này nghe Tướng Mộng Nhược nói vậy, trong lòng có điểm không tốt hiện lên.

Tướng Hàm Doanh ăn một miếng bánh ngọt, gật gù đầu vẻ ưng ý nói với muội muội:

- Ngon lắm, muội thử xem!

Về mặt Tướng Mộng Nhược kỳ quái nhìn Thủy Nhan nói:

- Tối hôm đó, tất cả mọi người ở Đào Hoa lâu đều bị xử tử, chỉ giữ lại Trần Cửu, Hồ Tam nương, Nê Thu...

Thủy Nhan nhún mày, trong lòng vô cùng khó chịu:

- Người Bắc viện và Nam viện, những người bán mình này cũng bị giết?

- Đúng thế.

Tướng Mộng Nhược nói xong liền nhận miếng bánh Tướng Hàm Doanh đưa cho, cười với tỷ tỷ của nàng:

- A, đúng là mềm thơm a!

Tuy rằng một người trong số đó Thủy Nhan cũng không biết, nhưng nàng biết được những người đó không hề nguyện ý xuất hiện tại Đào Hoa lâu, nhất là Trà Hương, nhưng nàng không nghĩ tới, Triệu Vũ Quốc lại giết tất cả mọi người ở đây.

Một con phần nộ bốc lên, thỉnh thoảng một tiếng, chén trà trong tay vỡ thành những mảnh nhỏ, Thủy Nhan học ra một ngụm máu tươi.

- Tỷ tỷ... Người tức giận sao.

Tướng Mộng Nhược cẩn thận hỏi.

Dứt lời, hai tỷ muội trong mắt mang theo chút lo sợ, trong đầu không hẹn cùng nhớ tới cái chết của hắc bầm tuy rằng không tận mắt nhìn thấy, tự tai nghe thấy, nhưng trong phòng tràn ngập mùi máu tươi cùng mùi sát khí khiến cả hai nàng sồn tóc gáy.

Nổi sợ tràn về, Tướng Hàm Doanh run rẩy lấy khăn lụa ra định lau vết máu ở khóe miệng Thủy Nhan.

Thủy Nhan mở miệng, giọng có chút khàn khàn:

- Không cần, ta không sao.

- Nhưng chén trà cũng đã bị tỷ bóp nát.

Thủy Nhan đưa tay cho Tướng Hàm Doanh, giữa các nàng lại có sự ăm ý như khi ở Đào Hoa lâu, nàng lập tức để Tướng Hàm Doanh lau máu trên tay mình, gọi người mang thuốc mỡ tới tra vết thương, không khí lạnh lùng bây giờ mới dịu đi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Hữu tình lạnh bạc

Trước phản ứng của Thủy Nhan, Tướng Mộng Nhược gấp gáp giải thích:

- Thái tử hạ lệnh, giết hết người ở Đào Hoa lâu, tuy có chút tàn nhẫn, nhưng đại đa số người trong đó sớm đã là nô dịch của Hồ Tam Nương, những người đó trong tay dính đầy máu tươi, vả lại, Thái tử từng ở bên Nam viện, chẳng lẽ tương lai muốn người trong thiên hạ nói Thái tử từng hầu hạ...

- Muội muội, muội nói gì thế, đó là chuyện của nam nhân, chỉ cần chúng ta không mất người thân, không mất mạng, mọi sự như vậy là tốt đẹp rồi...

- Là lệnh của Hạ Ngải?

Thủy Nhan hỏi trọng điểm

- Vâng, đúng vậy.

Hai tỷ muội đồng thanh trả lời nàng.

- Chính tại hai người nghe thấy?

Hai tỷ muội tức khắc ảm đạm, bởi vì khi đó hai nàng chưa nghe thấy, dưới tình thế cấp bách Thủy Nhan hỏi cũng chưa kịp tự trả lời bản thân, thật có gì khác thường.

Tướng Mộng Nhược nói với nàng:

- Sau khi hai chúng tôi khôi phục thánh lực và thị lực, chính miệng ngài nói ra, hy vọng chúng ta từ nay về sau bảo toàn những bí mật này của ngài.

Thủy Nhan tức khắc thoải mái, thậm chí có chút may mắn, may mắn kia không phải là do Triệu Vũ Quốc, đồng thời nàng cũng thầm mừng mình ngu xuẩn, vấn đề đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra.

Tương lai Hạ Ngải là hoàng đế Nam quốc, hẳn làm sao cho phép sử sách ghi lại những chuyện như vậy? Huống chi Trần Cửu kia vì được sủng mà sinh ra kiêu ngạo, lấy thân phận hoạn quan không chê hơn phân nửa triều đình uy hiếp thái tử tương lai lên làm hoàng đế, việc xấu như thế, Hạ Ngải là một thành viên hoàng thất sao có thể để lan ra, như thế nào có thể khiến cho phụ hoàng của hắn mang danh là hôn quân?

Huống hồ, chuyện này còn có người phía sau chưa trôi lên khỏi mặt nước, tin tức Đào Hoa lâu lại bị phong tỏa, Thủy Nhan đoán Hạ Ngải chưa hề tuyên án đối với hành vi phạm tội của Trần Cửu, hẳn ắt hẳn chờ giăng một mẻ lưới bắt hết, sau đó thuận lợi đăng cơ!

Cần nhắc lại hai, những người vô tội ở Đào Hoa lâu tại sao lại bị giết?

Hai tỷ muội nhìn thấy trên gương mặt Thủy Nhan lộ ra nụ cười không hên mà gặp cùng nhẹ nhàng thở ra, Tưởng Hàm Doanh thừa dịp Thủy Nhan không lưu ý trừng mắt nhìn Tưởng Mộng Nhục một cái, trách muội muội mình vô tình nói ra sự tình kia cho nàng.

Tưởng Mộng Nhục hé miệng cười, rất chi là đắc ý khiến cho người khác không hiểu vì sao nàng cười.

- Thủy Nhan tỷ tỷ, tỷ cười gì thế.

Tưởng Mộng Nhục nhất thời trầm lãnh, ý cười lại nhất thời mang kỳ quái, trong lòng kinh ngạc:

- Không phải là tỷ cảm nhận được cái gì chứ?

Nghe câu hỏi của Tưởng Mộng Nhục, cả người Thủy Nhan run lên, vừa rồi bản thân không khống chế được, nàng cảm thấy chưa khi nào khủng hoảng như lúc này, gấp gấp uống một ngụm trà, vọng tưởng ngăn chặn hoảng sợ trong lòng phát sinh lên.

- Trà này uống được phải không tỷ?

Tưởng Hàm Doanh hỏi

- Ừ... Ừm. Đúng vậy!

Thủy Nhan cảm thấy miệng mình có chút co rút.

- Ha ha, bây giờ ta mới cảm nhận được tỷ giống một nữ tử bình thường trong nhân gian.

Tưởng Hàm Doanh che miệng cười, trong lòng đột nhiên cảm thấy giờ phút này Thủy Nhan hết sức kích động, sâu trong nội tâm cũng có ức chế không kiềm được khủng hoảng bốc lên.

- Hà...?

Thủy Nhan không hiểu.

Tưởng Mộng Nhục tiếp lời:

- Đó là bởi vì trước kia tỷ rất lạnh, như là người gỗ, không có bất kỳ cảm xúc gì.

Nghe xong lời nàng ta nói, Thủy Nhan mới cảnh giác hôm nay mình để lộ bản thân quá nhiều, nghĩ thầm: “Có lẽ vì cùng nhau trải qua hoạn nạn nên mới có thể bộc lộ ra trước mặt các nàng như vậy.”

Nhưng ngay lập tức nàng lưu ý đến ánh mắt của Tưởng Hàm Doanh, định thần một chút nàng khôi phục giọng điệu:

- Ngươi sợ ta?

- A, a... Không. Tại sao tỷ lại nói vậy?

Đối mặt với Thủy Nhan như có năng lực nhìn thấu suy nghĩ người khác từ ánh mắt kia, Tưởng Hàm Doanh cảm thấy chột dạ.

Nhìn biểu hiện của nàng ta, trong lòng Thủy Nhan đột nhiên sáng ngời, thầm mắng mình hôm nay phản ứng trì hoãn, “Người có thể vì mục đích không từ mọi thủ đoạn, nhất là nữ nhân, các nàng như thế nào lại chỉ vì muốn cảm ơn hay ôn chuyện mà tìm mình tới quý phủ?”

Nghĩ đến đây, đôi mắt nàng trầm xuống, dung mạo khôi phục vẻ ung dung, trầm lãnh vốn có.

- Có chuyện gì mà hôm nay tìm ta uống trà?

Hai tỷ muội cùng ngây người, Tưởng Mộng Nhục phản ứng đầu tiên là đi tới, cười nói với nàng:

- Không phải là vừa đúng lúc sao?

Thủy Nhan nhàn nhạt nhìn vào nàng, tâm tư lại dao động: “Vì cái gì mà sớm không mời, chiều không mời, cố tình mời ta lúc vừa rồi phủ Thái tử đi ra?”

Nghĩ đến đây, lại liên tưởng đến vẻ mặt hai tỷ muội này lúc đề cập tới Hạ Ngải, trong nội tâm nàng huy động hết các mối liên kết liên tưởng ra, hai tỷ muội này cùng có tình cảm với Hạ Ngải, tìm đến nàng, chẳng qua là vì thăm dò hay uy hiếp nàng, đơn giản là vì nàng đã lưu lại ở phủ Thái tử mấy ngày...

- Ta giúp Hạ Ngải thu thập thông tin ở Đào Hoa lâu, đơn giản là vì giữa hai chúng ta có một hiệp nghị, quan hệ giữa hai chúng ta thuần túy là hợp tác, không còn gì khác, các người chờ suy nghĩ nhiều.

Thủy Nhan đột nhiên nói ra những lời này khiến hai tỷ muội họ Tưởng trở tay không kịp.

Lập tức Tưởng Hàm Doanh làm bộ dạng giận mà nói:

- Thủy tỷ tỷ, nói thế là có ý gì, chúng tôi mời tỷ tới đây lại có gì liên quan tới Thái tử điện hạ?

Thủy Nhan đứng dậy, trong lòng có chút mất mát, thản nhiên nhìn qua hai tỷ muội họ Tưởng đang bối rối, lạnh lùng cười, hồi tưởng tới lời Ngũ Nhi từng nói qua: “Bằng hữu không phải là đồ chơi, không phải mình muốn là sẽ có được...”

Nàng hôm nay có thể tới, không phải là nàng không quý trọng hai tỷ muội Tưởng thị từng cùng mình chung hoạn nạn, chính là không ngờ hai người sau khi có được cuộc đời mới lại không hề để ý tới đoạn ân tình kia...

- Ta phải đi, chúc các người giữ gìn được cuộc đời mới này, ta vốn là phường tiểu dân, hai vị tiểu thư sau này không nên qua lại với ta thì tốt hơn...

Dứt lời, nàng không hề lưu luyến đi ra khỏi chòi nghỉ mát, lưu lại hai tỷ muội ngẩn người nhìn nhau, hai người cũng thấy được trong mắt đối phương sự tiếc hận, nhưng không cách nào lệnh cho ai lên ngừng được bước đi của Thủy Nhan.

Tưởng Hàm Doanh thấp giọng hỏi:

- Vừa rồi vì sao muội lại nói nhiều với nàng ấy vậy?

Tưởng Mộng Như nói:

- Không có gì, muội chỉ là muốn nàng chán ghét Thái tử...

...

Lúc Thủy Nhan ở phủ thừa tướng ra có ngẩng đầu nhìn phía mặt trời, mặt nàng có chút trắng bệch, mắt hoa lên, nàng đoán là vì chuyện học máu vừa rồi, đột nhiên nhớ tới Triệu Vũ Quốc, nhìn lại trời, vừa lúc là giờ Mùi, lại nhìn cửa ra vắng tanh không một bóng người, trong lòng không khỏi cười nhạt một tiếng, ngẫm nghĩ lời của Triệu Vũ Quốc kia hóa ra cũng chỉ là nói suông, nhưng thế nào mình lại tin cơ chứ, chẳng lẽ đầu óc có chỗ nào bị hỏng rồi sao?

Đang lúc tự cười bản thân dễ tin người thì Triệu Vũ Quốc đã cười ngửa xuất hiện trước mắt nàng, thân ảnh cao lớn chặn đứng ánh mặt trời chói chang, cười nhân nhật:

- Vừa kịp lúc!

Thủy Nhan ngẩng đầu nhìn hắn, không từng cảm thấy nam nhân này cười sẽ mê người như thế, mà lại còn cảm thấy ảm áp nữa, trong lòng khẽ thấy bối rối, giờ phút này đột nhiên có đáp án, nàng nghĩ: “Có lẽ, ta cùng hắn mới chính là bằng hữu chân chính!”

Nàng mỉm cười với hắn:

- Người cười ngửa đến, là muốn ta chạy theo người đi về.

Hắn nhún mày, trong con ngươi sâu thẳm lóe lên ý cười:

- Rốt cục là đang đùa giỡn với ta sao?

Nàng từ chối cho ý kiến:

- Người cảm giác thế sao?

Hắn không có nói thêm gì, vung tay lên, một chiếc xe ngựa ở trong ngõ dần tiến ra.

Thủy Nhan lại lắc đầu:

- Người ngồi xe, ta cười ngửa!

Hắn thả người xuống ngựa, lẳng lặng đem dây cương giao cho nàng, cũng không nói đồng ý hay không đồng ý, bởi vì từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng cũng đang mang tới cho hắn không ít kinh ngạc.

Nhưng lúc này đây, nàng nói với hắn:

- Bản thân ta cũng không rõ nữa.

Chương 60: Trở lại biệt uyển

Đang lúc Thủy Nhan trở lại biệt uyển, Thạch Đông Thăng định ra cửa đón Triệu Vũ Quốc, nhìn thấy Thủy Nhan đang đi cùng ở phía sau, con người vốn đang bình tĩnh như nước giống như bị một tảng đá xô xuống, có gì đó xao động nhộn nhạo, đôi mắt chăm chú nhìn Thủy Nhan...

- Thủy... Cô nương... Đã trở lại...

Hắn nói có chút lắp bắp.

Thủy Nhan cười nhàn nhạt:

- Ừm, đã trở lại.

Thạch Đông Thăng nghĩ mắt hắn có vấn đề, hắn tự hỏi: "Người này là Thủy cô nương?"

Thủy Nhan lúc này khác với con người trước kia đi đi lại lại trong biệt uyển chăm chú tìm hiểu, nhất thời hắn không thể thích ứng, bất quá đưa mắt nhìn thấy khoe miệng Triệu Vũ Quốc gọi lên ý cười, hắn đột nhiên cảm thấy ngạc nhiên thừa, thời gian trôi qua đã tăng cũng mòn, huống chi núi băng!

- Công tử, bữa tối đã chuẩn bị xong, dùng ở thư phòng hay là đại sảnh?

- Ở thư phòng, người cũng tới đây, cùng nhau dùng.

- Dạ.

Thạch Đông Thăng nói xong lui xuống chuẩn bị, bất quá nhìn thấy Thủy Nhan, trong lòng lại dâng lên một trận mừng thầm, điều làm hắn kinh ngạc, là hôm nay Thủy Nhan đã nở nụ cười với hắn...

Thủy Nhan đứng một bên nghe hắn trò chuyện cùng Thạch Đông Thăng, trong lòng thầm nghĩ:

- Ngày xưa mặc kệ là có chuyện gì hắn cũng đều cùng thuộc hạ dùng cơm, nhất là cơm chiều, hôm nay như thế nào...

Triệu Vũ Quốc thấy mặt Thủy Nhan lộ vẻ nghi hoặc, dừng bước, nhàn nhạt nói:

- Các nhóm huynh đệ đều đã ly khai khỏi chỗ này, phải đến nhà ăn dùng cơm chiều, ta cảm thấy phiền toái.

Thủy Nhan gật đầu, không hỏi tiếp, bởi nàng ý thức được, chuyện hắn không quan hệ gì tới mình, có thể hỏi, nhưng lại không thể hỏi kỹ, có thấy gì cũng phải làm bộ như không thấy.

Tựa như hôm nay lúc cười con ngựa của Triệu Vũ Quốc nàng thấy ở bờm ngựa có một vết nhỏ như hoa mai, bởi vì bờm ngựa che phủ nên lúc bình thường không dễ dàng thấy được, nhưng hôm nay lúc nàng cười, vô tình trông thấy.

Hoa văn kia rất đơn giản, đường cong uốn lượn như hình rồng, lúc này nàng ý thức được Triệu Vũ Quốc tuyệt đối không phải là công tử quý tộc bình thường, người có hoa văn con rồng, ngoại trừ hoàng tộc, những người khác tuyệt đối không có.

Nhìn thấy dấu ấn kia, mọi nghi ngờ của nàng tiêu tan, nàng vốn không hiểu tại sao Thái tử lại để cho Triệu Vũ Quốc ở biệt uyển của mình, rốt cục giờ đã hiểu, cùng là người trong hoàng tộc, ở đây không có gì là lạ.

Thấy Thủy Nhan không hỏi gì tiếp, ngược lại trầm tư suy nghĩ, ánh mắt Triệu Vũ Quốc nhìn nàng khác trước rất nhiều.

Trong thư phòng, Thủy Nhan không ngồi xuống như bình thường mà đứng ở bên cạnh hắn, hắn nhướng mày, trầm giọng hỏi:

- Người không ngồi sao?

Thủy Nhan lắc đầu:

- Từ giờ phút này, người là chủ nhân, ta chỉ là nô tài!

Lúc này đây, không ngoài dự tính, hai chữ nô tài được nàng nhấn mạnh thấy rõ.

Hắn cười:

- Chủ nhân ra lệnh cho người ngồi xuống, người phải ngồi xuống chứ?

Thủy Nhan ngồi xuống, nhìn thẳng hắn, cất cao giọng:

- Đương nhiên.

Thạch Đông Thắng ở một bên nghe hai người nói, đột nhiên cảm thấy sự quen thuộc, như thế này rất giống Thủy Nhan trước khi bị mất tích. Khi hắn nghe Ngũ Nhi nói nàng bị cướp đi, hắn không thể lao đi cứu Thủy Nhan, bởi vì ngại thân phận của mình, sợ làm lớn chuyện sẽ hỏng đại sự của công tử, hắn đành âm thầm cầu nguyện cho Thủy Nhan, hy vọng nàng gặp dữ hóa lành... Đương nhiên hắn biết cầu nguyện không có giúp được gì nhưng có lẽ như thế trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Nhưng vừa rồi nhìn thấy Thủy Nhan hoàn toàn bình thường, không bị tổn hao gì, hắn thật sự kinh ngạc, thế nên trong mắt chỉ toàn là hình ảnh của nàng.

Mà Thạch Đông Thắng hiểu rõ rằng tình cảm của mình với Thủy Nhan trên thực tế không phải là tình yêu đôi lứa. Lần đầu gặp Thủy Nhan, hắn đã cảm nhận được từ nàng một loại khí tức quen thuộc, vẻ trầm lãnh sâu lắng đến tận tâm khảm kia không khỏi khiến hắn phải trầm trồ tán thưởng.

Chỉ có điều, lúc này hắn rất muốn trực tiếp đa tạ Thủy Nhan, đó là bởi từ khi đi vào tới giờ, Triệu Vũ Quốc hình như nói nhiều hơn thường ngày gấp nhiều lần, ngày trước, ngoại trừ nghe được lời phân phó, sẽ rất khó thấy chủ tử nói chuyện, mà hôm nay, sau khi cùng Thủy Nhan trở về, chủ tử rõ ràng là nói nhiều hơn, thậm chí hắn phát giác, chủ tử của mình hình như rất thích cùng Thủy Nhan tranh cãi...

Trong lòng Thạch Đông Thắng khẽ run: “Lẽ nào... Chủ tử cũng nghịch ngợm,....?”

Triệu Vũ Quốc để ý thấy ánh mắt thất thần của Thạch Đông Thắng, khẽ hỏi:

- Com lạnh ăn sẽ ngon hơn à?

- À...

Hắn vội vàng gấp thức ăn lên, vội vã cắn một miếng:

- Kỳ lạ, đồ ăn hôm nay hết sức ngon miệng, chẳng lẽ thay đổi đầu bếp sao?

Thủy Nhan cũng bưng bát lên, nhẹ nhàng ăn không một tiếng động, Triệu Vũ Quốc nhìn nàng, có chút suy nghĩ.

- Nhìn người ta ăn com thì sẽ no sao?

Thủy Nhan gấp một miếng thức ăn lên bát, dừng ăn com nhìn hắn.

Hắn lắc đầu, lập tức nghiêm túc ăn com, ba người chìm vào sự tĩnh lặng...

Com nước xong xuôi, một nha hoàn ở ngoài cửa nói:

- Công tử, thái tử điện hạ tới.

Triệu Vũ Quốc nhíu mày lại, lập tức hắn đứng dậy đi ra ngoài, Thạch Đông Thắng cũng vội vã theo đi...

Thủy Nhan nghe giọng nói của nữ tỳ nọ, nhớ ra đó là Ngũ Nhi, nàng cũng gấp gấp đứng dậy gọi Ngũ Nhi lại.

- Ta đã trở về, người không tới gặp ta sao?

Tiếng mở cửa lịch kịch, Ngũ Nhi đứng ngoài cửa giàn rủa nước mắt:

- Thật là người sao? Không phải là đầu óc ta có vấn đề chứ?

Chứng kiến ánh mắt Ngũ Nhi chân thành tha thiết, lòng nàng bỗng nhiên ấm áp, tuy thứ cảm giác này rất lạ lẫm, nhưng nàng thật sự rất thích.

- Nếu không phải ta, người cho rằng yêu quái sao?

Nàng cười, Ngũ Nhi cho nàng cảm giác hết sức thân cận.

Ngũ Nhi nhào qua ôm lấy nàng, lệ tuôn rơi:

- Thủy tỷ tỷ, tỷ thực sự đã trở lại, muội không có nằm mơ, thật sự không có nằm mơ...

Thủy Nhan có chút bối rối, nàng khẽ duỗi tay vỗ vỗ lưng của Ngũ Nhi:

- Ủ, là ta, ta vẫn sống và đã trở về.

Ngũ Nhi lau nước mắt:

- Từ hôm đó tới giờ, muối không có một ngày ngủ yên giấc, ngày đó nếu không phải bởi vì muối...

Thủy Nhan khẽ lắc đầu, mỉm cười ngăn nàng nói:

- Ta đã trở lại, sao còn khóc nữa, nhìn thấy ta sao lại thống khổ như vậy?

Ngũ Nhi đẩy nhẹ nàng:

- Tỷ thật đáng ghét, không biết là vì vui mừng quá mà khóc sao?

Thủy Nhan thoáng trầm tư, nghiêm túc nói với Ngũ Nhi:

- Gặp chuyện tốt ngoài sức tưởng tượng, kích động rơi nước mắt, đây là ý tứ của ngươi sao?

Ngũ Nhi lau nước mắt nước mũi, ủy khuất nói:

- Thủy tỷ tỷ, tỷ biến mất, giờ trở về, người ta đang xúc động mà... Tỷ nói gì chứ...

- Ha ha, Ngũ Nhi, ngươi thực sự là đáng yêu!

Ngũ Nhi như phát hiện ra đại lục mới, mặt hiện lên sự kinh ngạc, còn dùng ngón tay chỉ vào Thủy Nhan:

- A, a, a, tỷ còn cười ra tiếng nữa, lại còn có thể khen người khác.

Thủy Nhan ghé mắt:

- Ngươi đây đã tổn hao tâm trí khá nhiều, hay là khích lệ nhiều hơn chút nữa?

Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới hậu viện, Ngũ Nhi mở cửa phòng của Thủy Nhan:

- Tỷ xem, công tử vẫn cho giữ nguyên phòng của tỷ, oa oa, ngài thật lợi hại, việc tỷ trở về ngài ấy cũng có thể đoán được!

Đang lúc Ngũ Nhi hớn hở nói cười, Thủy Nhan nghe được tiếng bước chân, biết là Hạ Ngải đến đây, sắc mặt không khỏi trầm xuống, nàng tránh tới nơi này, kỳ thật chính là không muốn dính vào chuyện thị phi, nhưng là, hấn lại tự mình tìm tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tâm sự thật mạnh

Không đợi Hạ Ngải gõ cửa, Thủy Nhan đã mở trước, không có kinh ngạc, chỉ bình thản nói:

- Mời vào!

Hạ Ngải lặng lẽ theo nàng bước vào phòng. Ngoài cửa Ngũ Nhi lo lắng kéo Thạch Đông Thăng hỏi:

- Tình ngay lý gian, Thủy tỷ tỷ không biết kiêng dè sao? Trẻ thế này còn mời nam nhân vào nhà.

Thạch Đông Thăng mỉm cười, cúi đầu nhìn khuôn mặt lo lắng của Ngũ Nhi, đột nhiên cảm thấy nha đầu này rất đáng yêu.

- Nếu là nàng thì sẽ chú ý mấy cái này, nhưng kia không phải là nàng...

Nhớ tới Thủy Nhan từng chỉ mặc đồ trong nhà ra khỏi cửa, Ngũ Nhi gật gật đầu:

- Huynh nói rất đúng...

Trăng rằm sáng vàng vạc, mây hững hờ trôi, Ngũ Nhi ngẩng đầu nhìn lên chứng kiến gương mặt Thạch Đông Thăng kia tron bóng như mỹ nhân, trong lòng nàng không khỏi nháy nhót, vui mừng, đây là lần đầu tiên nàng nói chuyện gần gũi như thế với hắn, mà không ngờ, hắn cũng nghiêm túc trả lời...

- Thạch quân gia, hôm nay ngài không giống ngày thường

Hắn mỉm cười đáp lại:

- Không giống như thế nào?

Nội tâm Ngũ Nhi hoan hỉ, giờ khắc này nàng muốn nhảy vọt ra nói cho Thủy Nhan biết, rốt cuộc nàng cũng có thể nói chuyện vui vẻ cùng Thạch quân gia...

Không khí trong phòng ngược lại hoàn toàn với bên ngoài, Thủy Nhan đưa trà cho Hạ Ngải, không hỏi, chỉ đứng yên lặng một bên.

- Sao nàng không ngồi xuống?

- Ngươi là chủ tử, ta là nô tài!

Sắc mặt nàng trầm lãnh không chút gợn sóng.

Hạ Ngải im lặng, vốn hắn dự định nói rất nhiều chuyện, giờ phút này nhìn thấy nàng lại không thể nào mở lời, ban đầu hắn rất tức giận, lúc này đây nghe nàng nói nàng là nô tài khiến trong lòng dâng lên một cỗ khó chịu.

- Thân thể của nàng chưa bình phục, sao lại rời đi?

Thủy Nhan chăm chú nhìn hắn, bình tĩnh đáp lời:

- Vì kế hoạch của ngươi, ta phải rời đi.

Hạ Ngải nhíu mày, mặt đầy nghi hoặc:

- Kế hoạch của ta?

- Kế hoạch của ngươi ta không rõ, nhưng hiện tại ta ở phủ Thái tử, rõ ràng là người dư thừa.

Hạ Ngải nhìn nàng đầy chăm chú, trong lòng thầm nghĩ, nữ nhân thâm sâu này, rốt cuộc đoán được bao nhiêu phần kế hoạch của hắn. Hắn cất lời:

- Kế hoạch của ta, nàng nghĩ thế nào?

Thủy Nhan lắc đầu:

- Ngươi đã nói đó là kế hoạch của ngươi, vì sao lại hỏi ta nghĩ như thế nào?

- Vậy vì sao nàng lại phải đoán kế hoạch của ta?

- Vì khi nào ngươi có thể thực hiện được lời hứa kia, vì tương lai có thể được hưởng sự che chở của ngươi.

Hạ Ngải hơi nhíu mày, đáy mắt dường như đưa thỏa mãn:

- Che chở của ta?

- Đương nhiên, không phải là nữ nhân của ngươi, ta không chỉ giữ trọn lời hứa với ngươi mà quan trọng hơn còn cứu ngươi, lúc ngươi lên ngôi, ta cần của ngươi một khối kim bài hoặc là hứa hẹn.

- Nàng thận trọng với ta ư? Lúc nào cũng tính toán với ta.

Ánh mắt hắn đang sáng bừng lập tức âm ảm...

Thủy Nhan khẽ nhói lòng, cảm thấy được lời nói của Hạ Ngải mang theo vẻ ưu thương, lần này mở miệng có thêm một chút dịu dàng

- Ta chỉ là muốn an ổn sống sót, không phải ta sợ chết, chỉ là không cam lòng, bởi vì cho tới giờ ta vẫn không biết mình là ai...

- Nàng từng coi ta là bằng hữu sao?

Thủy Nhan nhìn hắn, đôi mắt tràn ngập mê hoặc:

- Hai chữ này, trong tâm của ta biết viết như thế nào, nói ra sao, nhưng tâm ý không có cách nào hiểu được hết ý nghĩa, cho nên ta không thể trả lời

ngươi.

- Triệu Vũ Quốc phải không?

- Hiện tại ta là nô tài của hần, nhưng ta tin rằng không phải, cho nên ta đợi đáp án từ ngươi.

Hạ Ngải thoải mái, thần sắc ảm đạm tức khắc sáng lên:

- Nàng rời phủ Thái tử đi, vì chộc tức ta đã không bắt tay vào điều tra truyện của nàng?

Thủy Nhan hé miệng cười, lạnh lùng nói:

- Ta tin tưởng ngươi, cho nên không cần phải chộc giận, ta rời đi là nghĩ bảo toàn cho sự việc Đào Hoa lâu không bị bại lộ.

Hạ Ngải là người thông minh, ý tứ này của Thủy Nhan, là hần cố ý xem nhẹ hay thật sự hần không nghĩ đến.

Chuyện đó thật sự hồ thẹn, Hạ Ngải không đem sự việc Trần Cửu thông báo ra công chúng, chuyện ở Đào Hoa lâu lại càng giữ kín miệng, nhất cử nhất động ở quý phủ Thái tử đều có người chú ý, hơi có chút phong thanh sẽ có người phát hiện, Thủy Nhan không phải người của phủ Thái tử, lại được hưởng thụ đãi ngộ như khách quý, nếu người có ý đồ điều tra, thế gian khó tránh sự “gió lọt tường”, vạn nhất lộ ra chuyện liên quan tới Đào Hoa lâu, mọi chuyện Hạ Ngải làm hết thấy sẽ uổng phí.

Thủy Nhan thấy hần không nói, biết hần nghe đã hiểu, trong lòng buông lỏng một hơi, trên thực tế lúc nàng rời phủ Thái tử đi chỉ có một lý do, là bởi vì lúc ấy nàng muốn gặp Ngũ Nhi, không nghĩ nửa đường lại tới gặp tỷ muội Tường thị, sau khi trở về, nàng hiểu được một điều, nếu muốn ngày ngày an ổn, nhất định phải rời khỏi phủ Thái tử.

Nhưng nàng đã đánh giá thấp Hạ Ngải, trong lúc nàng nhẹ nhàng thở ra, hần lại hỏi:

- Chỉ vì thế mà nàng rời phủ Thái tử?

- Ừm, đúng vậy.

- Thuộc hạ bẩm báo, hôm nay tỷ muội Tường thị mời nàng tới quý phủ gặp mặt.

Thủy Nhan gạt đầu, ngữ khí bình thản:

- Phải, đã đi một chuyến...

- Các nàng...

- Thái tử điện hạ, thay vì chú ý ba nữ nhân nói chuyện phiếm, không bằng một lần tra xét quan hệ của Trần Cửu và hậu cung.

Thủy Nhan cắt đứt lời hần nói, ngăn cản hần tiếp tục hỏi thêm.

Bốn chữ “Thái tử điện hạ” cứng như đá khiến lòng ngực Hạ Ngải cảm thấy buồn bã, hụt hẫng, mắt hần thoáng ảm đạm, trầm giọng:

- Ta ư nghe nàng gọi ta Từ Hạ...

- Đó là tên giả, ngươi không phải giả, nên không muốn kêu nữa.

Thủy Nhan đáp gọn gang, không có chút dãi dòng.

Hạ Ngải nhìn nàng chăm chú, lời muốn nói trong lòng rốt cuộc không thốt nên, vô hình trung, hần cảm thấy khoảng cách giữa bản thân và nàng càng lúc càng lớn, những chuyện cùng nhau trải qua ở Đào Hoa lâu, coi như là nằm mơ, cả người đầy máu, liều chết che chở cho nữ nhân kia, sẽ không còn xuất hiện nữa...

- Trà lạnh rồi, để ta đổi cho ngươi...

Hần cầm chén trà, lắc đầu:

- Vì sao nàng muốn ta điều tra kỹ quan hệ của Trần Cửu và hậu cung?

- Kỳ thật, không cần ta nói, ngươi sớm đã đoán được người đứng sau lưng Trần Cửu là ai, chính là ngươi không có chứng cứ để một mảnh lưới tóm gọn, nhưng hiện tại ngươi lại xem nhẹ lý do Trần Cửu giữ miệng kín bưng, một khi hần chết cũng không chịu nói, không phải là người kia rất quan trọng hay sao, sẵn sàng chết để bảo vệ người kia, nhưng nếu hần bị người hần quan tâm nhất bán đứng, ngươi nghĩ hần sẽ tiếp tục giữ kín miệng nữa không?

Đôi mắt Hạ Ngải khẽ ánh lên sự hưng phấn, nắm chặt hai vai Thủy Nhan, kích động nói:

- Cảm ơn nàng, một lần nữa lại giúp ta!

Mặt Thủy Nhan không chút thay đổi, nhìn tay hấn đang ở trên vai mình, Hạ Ngải ý thức được bản thân thất thố, lập tức thu tay về:

- Là... là... Nhất thời kích động...

- Đừng ngại!

Nàng cười nhàn nhạt sợ khiến có sự bất hòa.

Trong ánh nến, mắt hấn lay động phát ra hào quang, nhưng rất nhanh trầm xuống:

- Chuyện của nàng không phải không có cách điều tra, trước tiên hãy ở đây đợi, xong chuyện này, ta sẽ giúp nàng

Thủy Nhan không trả lời, chỉ cúi xuống uống trà, trà kia sớm đã lạnh...

Hạ Ngải đứng dậy đi ra ngoài, Thủy Nhan đứng dậy đưa hấn, hấn đi vài bước, Thủy Nhan đang muốn đóng cửa phòng, hấn lại dừng bước, xoay người lại đối với nàng:

- Giữa chúng ta không nên chỉ có thể như thế này...

Ánh mắt Thủy Nhan tựa như nước, bình tĩnh lạ thường:

- Ừm, ta đã biết...

Trong lòng Hạ Ngải trầm xuống, nói không nên lời, hấn luôn cảm thấy phải nói ra những suy nghĩ của mình, nhưng đối mặt với nàng, lại không biết bản thân muốn nói gì, chỉ có thể cùng sự trầm lãnh của nàng mà trầm lãnh theo...

Cánh cửa dần khép lại, Thủy Nhan thoáng nhìn trong bóng tối kia một dáng vẻ tịch liêu, lộ vẻ tang thương vô tận, trong một khắc, lòng nàng đột nhiên có chút cảm xúc: "Làm Hoàng tử hay không cũng rất cô độc? Hấn cùng hấn bởi vì cùng cô độc, cho nên mới trở thành bằng hữu?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Khôi Phục

Sau khi trở lại biệt uyển, rốt cuộc Thủy Nhan cũng chấp nhận để Trương đại phu chữa trị, trải qua nửa tháng trị liệu, độc trong cơ thể nàng dần dần rút đi, buổi sáng hôm nay, như mọi khi, nàng đến ghế đá phía ngoài cửa ngồi xuống.

Lúc này, mặt trời còn chưa lên cao, chỉ mới ngượng ngùng nhú một chút, phía chân trời còn một viền vàng, tỏ rõ một ngày mới đang tới.

Thủy Nhan nhắm mắt ngồi lẳng lặng cảm thụ quá trình không khí biến đổi từ vẫn đục trở nên trong lành, nỗi đau nơi lồng ngực dần dần biến mất. Nàng để cho ngũ quan thả lỏng tối đa. Cảm nhận được lực lượng tự nhiên trong sự tĩnh lặng, khi mà nỗi đau trên ngực nàng biến mất thì đan điền của nàng cũng có sự biến hóa.

Nàng cảm thấy đan điền vốn đã khô kiệt lại có cảm giác ấm áp, khí tức vốn đã ẩn nấp trong người giờ cũng đều di chuyển về đan điền. Thủy Nhan cũng không hiểu tại sao đầu óc giờ rất thanh tỉnh, tất cả mọi thứ bên ngoài giống như không hề có quan hệ với nàng. Nàng chỉ cảm thấy hai mắt trong veo, không ngờ có thể thấy được khí tức trong cơ thể đang dần tụ tập tại đan điền.

Này đây có một luồng khí giống như một đám mây chậm rãi di chuyển, những giọt nước tích tụ lại, dần dần chuyển động trong cơ thể nàng, sau đó cùng lúc tụ tới phía đan điền.

Mà khối khí chuyển tới khu đan điền kia càng lúc càng nhanh, không ngừng dung hợp khí trong toàn cơ thể tới, ánh mắt nàng cũng từ xám trắng dần biến sáng, tốc độ luân chuyển càng lúc càng nhanh, Thủy Nhan cảm thấy từ đan điền phát ra một dòng nước ấm, dòng nước ấm này giống như biển rộng, trong cơ thể nàng kinh mạch chảy xuôi, mỗi khi gặp vật cản dòng khí sẽ trở nên cường đại mạnh mẽ hơn, mỗi lần như vậy lại phá một tầng ngăn cản, mà mỗi lần phá tầng như thế, xương cốt trong cơ thể nàng lại phát ra tiếng động, một khắc này rất đau, nhưng thông qua lúc sau đem lại cho Thủy Nhan một cảm xúc hoàn toàn mới, thân thể nàng trở nên nhẹ nhàng thanh thoát.

Cứ như vậy, dòng khí tụ về đan điền rồi lại từ đó chảy tới kinh mạch trong toàn thân thể, hình thành nên một vòng tuần hoàn, mà đan điền vốn là một khối không khí trắng xóa, tốc độ lưu chuyển càng nhanh, dần dần hóa thành màu vàng, khối không khí như bị nén xuống từ bằng nắm tay nhỏ xuống bằng viên đan dược nhỏ, tốc độ khí đan luân chuyển càng lúc càng mạnh, Thủy Nhan chỉ cảm thấy đan điền sưng lên, lực lượng cường đại từ đan điền khiến cả người nàng trở nên đau nhức vô cùng, Thủy Nhan thầm hô không ổn trong lòng, nếu tiếp tục như vậy, kinh mạch nàng sẽ bị phá hủy, nhưng lúc này nàng cũng không còn biện pháp nào nữa, chỉ đành trơ mắt nhìn.

Đúng lúc này một dòng khí cường đại từ bên ngoài truyền vào cơ thể nàng không dứt, giống như dòng nước thoáng đã làm nguội cả kinh mạch, cảm giác sung ở đan điền cũng dần biến mất, dòng khí đang loạn cũng đang trở nên ổn định, như là đã được thúc giục vậy, nó ngoan ngoãn nghe lời chảy khắp các kinh mạch của nàng.

Một hồi sợ không đâu đã qua, Thủy Nhan cảm thấy cả người thoải mái, lồng ngực không còn cảm giác ngưng thở nữa, mỗi chỗ trên cơ thể lại tỏa ra sinh cơ, nàng chỉ thấy mẹ mỗi dịp thương, bất giác mất đi ý thức, lâm vào trạng thái hôn mê.

Trong mộng, Thủy Nhan nghe thấy một âm thanh quen thuộc:

- Tỉnh lại.

Đó là tiếng Triệu Vũ Quốc gọi nàng, nàng lắc đầu, nói:

- Ta có chút mệt

Sau đó Thủy Nhan thấy trước mặt có sương mù dày đặc, sương mù kia từ màu trắng, dần dần hóa thành màu đỏ, một âm thanh trầm ổn vang lên bên tai nàng:

- Tuyết Dao...Tuyết Dao...Trở lại...

- Ai, ngươi là ai? Ai là Tuyết Dao?

- Trở về, ngươi nhất định phải trở về...

Một dòng nước mãnh liệt bao lấy nàng bên trong, Thủy Nhan cảm thấy từng té bào trên cả người như được rót đầy nước, nàng bị ngạt thở dần dần mất đi ý thức, nhưng ngày lúc đó nàng lại nghe thấy một tiếng nói của nữ nhân:

- Quy Tức Pháp...(Các hít thở rùa đen)

- Cái gì là quy tức pháp?

Nàng nghi hoặc hỏi.

Đúng lúc đấy, một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy nàng, nàng thở gấp nói:

- Ta muốn sống, cứu ta...

- Được rồi, mỗi lần đều là ta ra tay cứu nàng!

Nàng nghe rõ ràng đây là tiếng Triệu Vũ Quốc đang nói chuyện.

Rất kỳ quái, khi nàng nghe thấy tiếng nói của Triệu Vũ Quốc, sự sợ hãi, sự bất lực và mờ mịt trong lòng liền biến mất tức khắc, nhờ vào một tín nhiệm kiên định đó là muốn sống!

Ồ...

Thủy Nhan nghe thấy tiếng khóc, đó là tiếng khóc của Ngũ Nhi, Thủy Nhan thăm hỏi:

- Sao Ngũ Nhi lại khóc?

- Nhan Tỷ tỷ, người làm sao vậy, mau tỉnh lại đi, tỷ đã hôn mê năm ngày rồi...

- Ta đã hôn mê năm ngày?

Thủy Nhan ở hai mắt, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái, cực kỳ thoải mái, đó là cảm giác hôn mê năm ngày, nàng ngó thấy Ngũ Nhi đang lau nước mắt, cau mày, thương tiếc gọi nàng sống lại.

- Ngươi khóc cái gì?

- Ách...

Ngũ Nhi lau nước mắt, thấy Thủy Nhan yên lành ngồi trên giường, có chút không phản ứng được.

- Tại sao ngươi không nói gì?

- A a a... Nhan tỷ đã tỉnh lại...

Ngũ Nhi vui vẻ ôm chặt lấy Thủy Nhan, vừa cười vừa khóc.

Thủy Nhan có chút trức trặc vỗ vai nàng, giọng điệu bình thân mang theo chút rung động:

- Chẳng nhẽ muội vui mừng quá mà khóc sao?

Ngũ Nhi buông nàng ra, cười cười nói:

- Đáng ghét, lúc này còn giỡn muội.

- Ta đâu có!

Ngũ Nhi vui sướng hoa chân múa tay.

- Tỷ còn nói, để muội đi báo cho công tử biết tỷ tỉnh rồi, tỷ lúc còn nằm hôn mê, đã làm công tử mệt muốn chết rồi...

Cũng không đợi Thủy Nhan hỏi chuyện gì đã xảy ra, Ngũ Nhi đã nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Về mặt Thủy Nhan khó hiểu:

- Ta đã bị làm sao vậy, trong năm ngày ta hôn mê có chuyện gì xảy ra?

Không bao lâu, Thạch Đông Thăng đi vào, hẩn nhìn Thủy Nhan tỉnh lại không bị làm sao cả, thở phào nhẹ nhõm:

- Trương đại phu nói đúng, sau khi tỉnh lại nàng đã tốt hơn nhiều!

- Ta rốt cuộc đã bị làm sao vậy?

- Nàng đã khôi phục lại công lực!

Nhiệt độ phòng phút chốc đã hạ xuống thấp, không cần đoán cũng chẳng cần nhìn cũng biết rằng Triệu Vũ Quốc đã đến.

Thủy Nhan nhìn hẩn có chút giật mình, vài ngày không thấy hẩn giờ phút này thấy hẩn tiêu tụy đi hẩn, cằm đen sì, đúng là chưa có cạo râu.

- Ta đã hôn mê năm ngày?

Thủy Nhan khẩn cấp hỏi.

- Không phải là hôn mê, mà là nàng đã ngủ được năm ngày.

Mà cùng lúc này, Trương đại phu cũng bước vào, hẩn bắt mạch cho Thủy Nhan, lộ vẻ kinh sợ:

- Đây...

- Nàng bị làm sao?

Triệu Vũ Quốc hỏi.

Trương đại phu vội lắc đầu:

- Thân thể Thủy cô nương không có gì đáng ngại.

- Vậy sao người lại ngạc nhiên vậy?

Trương đại phu nhìn Thủy Nhan, lại nhìn Triệu Vũ Quốc:

- Ta kinh ngạc là vì công lực của Thủy cô nương ngang với ngài.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Mắt mờ tâm minh

Về mặt Thủy Nhan mờ mịt, nghe không rõ tên gọi của hẩn có gì tương xứng công lực, trần đầy nghi hoặc hỏi:

- Trương đại phu cuối cùng là có ý gì?

- Hắn nói đến công lực chính là nội lực của Vũ Gia!

Triệu Vũ Quốc giúp Trương đại phu bổ sung.

Trương đại phu gật đầu, lại nhìn tới Thủy Nhan, trong mắt mang theo ngờ vực vô căn cứ. Thấy Triệu Vũ Quốc gật đầu mới tiếp tục nói:

- Cô nương đối với võ công chính mình không có chút ấn tượng?

- Ấn tượng cái gì?

- Cô nương vận nội lực lên xem, võ công không dưới Triệu công tử. Bởi vì cô nương mất đi trí nhớ nên không nhớ rõ các chiêu thức võ công, mà nội lực trong cơ thể bị độc tố ẩn đi. Tuy ta không rành về loại độc kia, nhưng mà hiện tại giúp cô bức ra được như vậy khiến nội lực của cô đã khôi phục. Nếu cô nương có khả năng nhớ lại từng chiêu thức võ công thì cô nương chính là một võ lâm cao thủ đó.

Về chuyện Thủy Nhan bản thân có sở hữu võ công sớm đã có sự ngờ vực vô căn cứ. Hiện tại, như lời Trương đại phu chính là muốn có đáp án cuối cùng cho nên giờ hắn cũng không muốn tiếp tục hỏi thêm. Hơn nữa, cũng không định trả lời chuyện võ công và nội lực bản thân. Trước kia đã phát sinh rất nhiều chuyện tình quái dị tìm tòi, biết võ công của mình là lá bài chủ chốt. Chỉ là điều khiến Thủy Nhan khó hiểu chính là nếu trước đó Trương đại phu nói khôi phục nội lực, nhưng mà nàng lại không cảm thấy có chút cảm giác khác thường nào. Có chăng chỉ là hít thở so với trước dễ dàng, chậm rãi hơn trước kia rất nhiều.

Nàng tránh nặng tìm nhẹ, không muốn đề cập tới bí kíp võ công của mình. Nàng cảm thấy đó chính là lá bài chủ chốt của mình, càng ít người biết càng tốt nên liền nói sang chuyện khác, hỏi lại Trương đại phu:

- Đại phu không biết đây là độc gì, vậy làm sao giải độc?

Trương đại phu lắc đầu,

- Lời này của cô nương là sai rồi, ta không có giải độc cho cô mà là chỉ giúp cô đẩy chất độc đó ra ngoài, cũng không phải là làm cô khó nghĩ.

Thủy Nhan nhíu mày,

- Vậy nếu trong quá trình đang ép độc, độc phát trong cơ thể ta thì làm sao?

Trương đại phu vốn thần sắc hơi có chút đắc ý liền trì trệ,

- Ách.

- Vậy cứ cho là mạng người bạc!

Triệu Vũ Quốc bỗng ôn hòa bổ sung một câu.

Thủy Nhan bình tĩnh nhìn vào Trương đại phu, rồi lại nhìn một chút Triệu Vũ Quốc. Trong lòng suy nghĩ một chút liền thấy những mắt mát trong lòng nhát thời biến mất. Nàng cười nhạt với hắn nhưng đáy mắt vẫn mang theo vẻ khổ sở.

Nàng rồi sẽ làm sao?

Lớn tiếng trách cứ Trương đại phu không có ý đức?

Oán giận hắn vô tình?

Có người cứu mình, cần gì biết phương pháp là gì. Sống chính là vận khí tốt mà nếu chết thì tự nhận là xui xẻo cho nên nụ cười kia đối với hắn mới mang theo chút khổ sở. Mà cảm giác cô đơn tự nhiên giờ đây trong con người nàng càng thấm thía hơn, thấu hiểu hơn. Nàng càng muốn biết thân phận mình thì cảm giác phát ra càng mãnh liệt.

Ban đầu nàng muốn biết rõ thân phận mình nguyên nhân chỉ là không muốn làm một kẻ mặc người sai bảo như nô tài. Nhưng giờ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tư tưởng của nàng đã có thay đổi nhiều rồi.

Con người sinh ra trên đời, cả đời theo đuổi chính là mạng sống. Mà nàng từ khi sinh ra lớn lên đều có cơm ăn, được sống trong tôn nghiêm. Nhưng khi nàng ở Đào Hoa Lâu, vì tiếp ứng cho Hạ Ngải nàng cảm nhận sâu trong con người mình như biến thành người khác, nô tài cũng không nhục nhã bởi vì đây là để thích ứng với cuộc sống, để có thể sống. Cũng giống như chính mình từng giả vờ lấy lòng đối với Hồ Tam nương, thậm chí còn làm ra bộ dáng nô tài. Tất cả những điều đó chẳng qua là để thích ứng với cuộc sống và đạt được mục đích của mình. Cũng giống lúc mình tỉnh lại, mặt đối mặt với người khác tuy không thể ngang hàng nhưng tâm thái đã hoàn toàn khác trước.

Hiện tại nàng nóng lòng muốn biết rõ thân phận, lý do đã không còn là không nguyện trở thành kẻ dưới nữa rồi, hiện tại nàng muốn biết khẩn cấp hơn bởi vì trên đời này còn hay không thân nhân. Chính mình liệu có phải là kẻ cô đơn lẻ loi, ngay cả sinh tử cũng sẽ không có người quan tâm!

Đĩ nhiên nàng biết, mình cũng không phải không có ai quan tâm, ít nhất còn có Ngũ Nhi vì mình mà khóc. Nghĩ tới đây nàng lại nhìn Triệu Vũ Quốc, trong lòng thầm nghĩ: “Hắn có thật là quan tâm ta không? Chúng ta là bằng hữu sao?”

- Người nhớ ra cái gì rồi?

Thủy Nhan lắc đầu,

- Ta chỉ là đang nghĩ, người đối xử với ta mà xét là như thế nào ?

Triệu Vũ Quốc nhíu mày, khóe miệng nhếch lên làm cho người ta cảm thấy khó chịu, nhưng lại giống như là phù dung sớm nở tối tàn. Sau đó biến mất, sắc mặt so với vừa rồi càng thêm âm trầm, hơn nữa ánh mắt vốn còn mang theo hơi ấm nhưng giờ nhìn tới lại giống như đóng băng.

Thủy Nhan thấy thế, không biết vừa rồi mình nói sai chỗ nào, liền hỏi:

- Ta nói sai gì sao?

- Không có, chẳng qua là nàng quên mất thân phận của mình!

- Thân phận của ta?

Triệu Vũ Quốc xoay người muốn đi ra ngoài, sau khi được ba bước. Hắn ngừng lại, nói với Thủy Nhan mà không mang theo một tia tình cảm nào:

- Ta đã nói nhiều lần rồi, nàng là nô tài của ta!

Thủy Nhan ngẩn ra, nhưng rồi liền gật đầu nhìn hắn đi ra khỏi phòng.

- Công tử hôm nay nói chuyện thật kỳ quái. Rõ ràng là quan tâm người ta mà tại sao lại như vậy?

Ngũ Nhi một bên gãi đầu, bộ dạng giống như không hiểu được tại sao lại như vậy.

Thủy Nhan nhìn Ngũ Nhi cũng không nói chuyện, nhưng trong mắt lại mang theo ý châm chọc.

Ngũ Nhi vò đầu,

- Làm sao người nhìn như vậy?

Nàng lạnh lùng nói:

- Chủ tử làm sao lại quan tâm nô tài!

Ngũ Nhi đầu tiên là gật đầu, nhưng ngay sau đó xua tay,

- Đúng, người nói không sai, nhưng công tử đối với tỷ không giống như vậy.

Thủy Nhan lắc đầu, nhưng sau đó đứng dậy, tính mặc xiêm y đi ra ngoài hóng mát một chút. Nhưng phía sau Ngũ Nhi vẫn tiếp tục nói:

- Ngày đó tỷ bị té xỉu trên mặt ghế đá, lúc ấy thật là sợ, trên mặt không có chút huyết sắc, giống như người chết vậy. Chính công tử tới ôm tỷ đưa vào phòng, sau đó trông coi ở bên cạnh tỷ. Sau đó nghe lời Trương đại phu, dùng nội lực của mình khai thông chân khí trong cơ thể tỷ. Sau đó sắc mặt của tỷ mới tốt hơn một chút.

- Người nói là... Là hắn đã cứu ta?

Thủy Nhan như không tin lời nói của Ngũ Nhi.

Ngũ Nhi tức giận tới mức mặt trắng bệch, nhìn nàng một cái:

- Trong phủ này chỉ có công tử biết võ công, ngoài công tử ra làm gì còn ai có chân khí đi cứu tỷ?

Thủy Nhan như đang suy nghĩ, hỏi Ngũ Nhi:

- Mới vừa rồi người nói ta hôn mê trong năm ngày khiến hắn mệt muốn chết, đây là ý gì?

- Ba ngày đầu tỷ hôn mê, công tử đều ngày đêm trông coi tỷ, cho đến ngày thứ tư Trương đại phu nói tỷ đã không còn nguy hiểm nữa lúc đó công tử mới yên tâm. Đúng lúc đó thì gặp điện hạ tới, công tử mới từ phòng tỷ mà rời đi.

- Thái tử đã tới?

Ngũ Nhi gật đầu,

- Nếu như không phải thái tử tới, muội nghĩ công tử tới hôm qua chắc chắn vẫn ngồi trông bên cạnh tỷ.

Nói tới đây, Ngũ Nhi che miệng cười, nhìn lại vẻ mặt mờ mịt của Thủy Nhan, cười đầy bí hiểm.

- Thái tử tới hôm qua đã tới.

Lòng nàng đột nhiên căng thẳng,

- Hạ Ngải bắt đầu vào việc điều tra thân thế của ta rồi?

Thấy Ngũ Nhi cười đầy bí hiểm, nàng véo véo mặt nàng ta,

- Ngươi bị chuột rút sao?

Ngũ Nhi khước miệng co giật, bộ dạng như muốn té xỉu,

- Trời đất, muội nói như vậy mà tỷ không cảm động sao?

- Cảm động cái gì?

- Công tử không quản ngày đêm chiếu cố tỷ, tỷ cũng không cảm động?

Về mặt Ngũ Nhi lộ vẻ vô cùng đau đớn.

Về mặt Thủy Nhan mờ mịt,

- Phải là cảm tạ chứ sao lại là cảm động?

Ngũ Nhi cắn khăn, đột nhiên giận dữ,

- Phí của trời a!

Thủy Nhan dừng lại trước nền cửa, xoay người nói với nàng:

- Người nào đem đồ tốt phá đi.

Ngũ Nhi đáp:

- Đi thông thả, không tiến!

Thủy Nhan vẫn mờ mịt như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Hạ Ngải moi tìm

Đã sang ngày thứ năm kể từ khi Thủy Nhan lâm vào hôn mê, vào chập tối...

“Thưa công tử, hiện thái tử đang chờ người tại thư phòng đấy ạ!”

Triệu Vũ Quốc mới từ bên ngoài về, hộ tống theo còn có Chung Dục và ba người nữa, vừa nhảy khỏi lưng ngựa, mới kịp trao lại dây cương cho kẻ dưới thì đã thấy Thạch Đông Thăng chạy lại nghênh đón và báo tin. Hắn khẽ gật đầu rồi quay sang nói với đám Chung Dục:

- Cực khổ cho các người rồi, mau về sắp xếp lại phòng ốc, gấp lại vào bữa tối.

- Dạ, thưa công tử!

Ba người cùng Chung Dục ôm quyền đáp.

Trên đường đến thư phòng, Triệu Vũ Quốc hỏi Thạch Đông Thăng đang theo sau:

- Nàng ấy tỉnh lại rồi à?

- Dạ chưa, chỉ có điều Trương đại phu có nói hôm nay mạch của Thủy cô nương đã ổn định trở lại, chắc rằng sẽ sớm hồi tỉnh thôi.

Triệu Vũ Quốc trầm ngâm giây lát rồi lại nói với Thạch Đông Thăng:

- Không được tiết lộ sự tình Thủy công nương đang hôn mê nghe chưa.

- Không đâu ạ, xin công tử chớ lo.

Thạch Đông Thăng đáp.

Lúc này, quyển sách trong tay Hạ Ngải đã nghiền ngẫm gần hết, hẳn là đã đợi khá lâu, Triệu Vũ Quốc bước qua cười liên cất lời:

- Sao không cho người thông báo trước, thế này đã làm người phải chờ lâu rồi.

Hạ Ngải tươi cười, buông sách xuống rồi nói :

- Chỉ là ta nhất thời nhớ tới người nên quyết định đến thăm cho nên cũng không có báo trước.

Trước mặt Triệu Vũ Quốc, hẳn vẫn không quên che dấu mục đích của mình.

Triệu Vũ Quốc ngồi xuống rồi. Trước tiên nhấp một ngụm trà. Đã nguội ngắt rồi nhưng hẳn chẳng quan tâm, chỉ nói:

- Trà nguội lạnh rồi hẳn là người đã phải đợi lâu lắm rồi.

- Không có. Chẳng qua là do hứng thú với quyển sách này nên đã quên uống. À mà, sao người lại uống trà của ta thế kia?

Ánh mắt vốn trầm lãnh của Triệu Vũ Quốc thoáng vẻ ảm áp:

- Năm xưa, người còn ăn chung bát cơm của ta. Giờ sao lại trở nên khách sáo thế này?

Hắn cười khan một tiếng. Dáng vẻ trầm ổn, lạnh lùng vốn có của hắn dường như tiêu biến.

- Haha. Năm đó, cũng may năm đó người đã tìm được ta lúc ta bỏ trốn, nếu không e rằng ta cũng không được như ngày hôm nay.

- Chuyện đã qua rồi chớ nên nhắc lại làm gì. Cũng là do ta...

- Vẫn là câu: cũng là do ta.

Hạ Ngải tiếp lời, đoạn cả hai cùng nhìn nhau rồi bật cười.

Bỗng ngừng lại, Triệu Vũ Quốc chăm chú nhìn hắn, ánh mắt tựa như có nhìn xuyên thấu tâm tư đối phương:

- Chẳng lẽ người thực sự có lòng tốt đến thăm ta đây chứ?

Gương mặt Hạ Ngải khẽ nhăn lên một chút, ánh mắt thấp thoáng tinh quang. Triệu Vũ Quốc thấy vậy liền cảm thấy điều chẳng lành.

- Cũng là người hiểu rõ ta, ta đến cũng không có gì đặc biệt cả, muốn đến xem nàng, là nghe quân gia nói, nàng sau khi trở về dùng thuốc của Trương đại phu trừ bỏ độc tố, phải nghỉ ngơi nhiều nên không trông thấy người đâu.

Mặt Triệu Vũ Quốc thoáng cứng ngắc, nhanh chóng bình tĩnh lại nói:

- Điều này ta không rõ, bọn họ tự an bài với nhau.

Trong mắt Hạ Ngải hiện lên vẻ mừng rỡ, nhưng ngay sau đó trầm xuống:

- Quốc, người cũng quá bận rộn, Thủy Nhan dù gì cũng là ân nhân cứu mạng của ta, làm sao lại sơ sài như thế?

Triệu Vũ Quốc thoáng cảm thấy mệt, ngồi ngả người vào chiếc ghế Thái sư:

- Ta để cho đại phu tốt nhất nước đặc biệt chăm sóc cho nàng, còn nói sơ sài? Nàng kia ở trong lòng người cũng có trọng lượng!

Hạ Ngải nghe đoạn ngẩn người, cố giữ vẻ mặt thản nhiên nhưng nụ cười lại đôi chút gượng gạo:

- Haha... Xem người nói kia...”. Rõ ràng hắn đang cố gắng đè nén xuống nên mặt mới đỏ bừng lên, sắc hồng làm Triệu Vũ Quốc cảm thấy chói mắt.

Hắn vịn chặt vào chiếc ghế Thái sư, sau một khắc nói lỏng tay ra, ngũ quan nguội đi, khẽ mềm mại vài phần.

- Người tới hỏi ta là vì chuyện của nàng?

- Ủ!

Hạ Ngải gật đầu.

- Đây là hiệp nghị giữa hai người?

Hạ Ngải trầm ngâm:

- Cho dù không có hiệp nghị này cũng sẽ điều tra cho ra thân phận của nàng.

Thần sắc Triệu Vũ Quốc ngưng tụ:

- Người có ý nghĩ gì mới à?

Hạ Ngải gật đầu cười:

- Ủ, suy nghĩ rất nhiều ngày rồi, thay vì phải phiền phiền não não tìm một Thái Tử Phi, không bằng lựa chọn nàng.

Triệu Vũ Quốc cảm thấy cả người chấn động, hắn sớm ngờ Hạ Ngải sẽ nảy sinh tình cảm với Thủy Nhan, chỉ không nghĩ đến rằng hắn muốn để nàng làm Thái Tử Phi, tính toán chút, hắn ngay lập tức bác bỏ ý nghĩ này của Hạ Ngải.

- Vì vậy nên người vô cùng muốn biết rõ xuất thân của nàng, không muốn trong hoàng tộc xuất hiện một nữ nhân không rõ lai lịch...

- Ủ, nhưng nếu thật sự không tra ra, ta cũng sẽ cấp cho nàng một lai lịch.

Giờ phút này nội tâm Triệu Vũ Quốc rất loạn...

Thủy Nhan rút cuộc chỉ là một người khách qua đường, sao giờ khác này hắn không nỡ?

Mặc dù trong lòng hắn nghĩ như vậy, nhưng nhanh chóng bị lý trí của bản thân chiến thắng, nhưng ngay sau đó hắn nói với Hạ Ngải:

- Nếu như người yêu thích nàng, muốn cho nàng làm Thái Tử Phi, vậy thì hai ái nữ nhà Trương gia sẽ xử lý như thế nào?

Ánh mắt Hạ Ngải trầm xuống:

- Ai, ta bất quá là lười mình dối người, người như chúng ta thì làm sao có quyền được chọn nữ nhân mình thích...

Lời hắn làm lòng Triệu Vũ Quốc cũng trầm xuống theo, hắn thừa nhận, thân phận như hắn và Hạ Ngải đúng là không có quyền lựa chọn người mình thích, mặc dù có lên ngôi rồi...

- Chị em nhà Trương thị, có thể giữ trong sạch khi ở Đào Hoa Lâu, hơn nữa lại còn sống sót đi ra, nghị lực, trí tuệ đó hoàn toàn không phải nữ nhân bình thường có thể có, một trong hai nàng nhất định sẽ trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ Nam Quốc.

Triệu Vũ Quốc trầm ngâm nói.

Mặt Hạ Ngải có chút đưa đám, một màn mơ mộng bị đá kích mạnh, sớm đã khôi phục lại sự bình tĩnh:

- Quốc, người nói không sai, ban đầu Thủy Nhan rời phủ Thái tử đi, ta biết nàng là không muốn bị kéo vào vòng nước xoáy này, bởi vì chị em Trương thị từng đi tìm nàng, cho nên khi đó sự lựa chọn của ta là để phần tình cảm này buông xuống...

- Vậy hành động bây giờ?

Triệu Vũ Quốc trầm giọng hỏi hắn.

Hạ Ngải cười có chút bất đắc dĩ, khẽ dao động trong tâm:

- Nhưng sự thật chứng minh, ta không làm được, ta có thể nguyện trang, đeo mặt nạ trước mặt phụ hoàng cùng Trương hoàng hậu nhiều năm, thậm chí nguyện ý thay đổi dung mạo của mình, hơn thế nữa, có thể chịu nhin không phản kháng ở chuồng cò, thậm chí có nén mạnh động giết người, giả trang thành nam nhân mê sắc dụ hoặc Trần Cửu, tất cả ta có thể làm được hết, nhưng hết lần này tới lần khác đối mặt với sự lạnh lùng của nàng, lý trí của ta đây rối loạn, biết rõ như thế là sai lầm, nhưng vẫn sẽ phạm vào, căn bản là không thể dừng ý nghĩ về nàng, càng cố đè xuống, lại càng mạnh liệt trở dậy...

- Về sau người lên ngôi, có thể tiến cung làm phi tử...

Trong mắt Hạ Ngải ngồi sáng:

- Ha ha, không nghĩ ra người nghĩ như vậy, ta cũng không nghĩ tới...

- Nhưng làm như vậy, người có thấy nàng sẽ nghĩ là người tùy ý chi phối mạng nữ nhân?

Triệu Vũ Quốc lạnh lùng phá vỡ ảo tưởng của hắn.

- Ách...

Hạ Ngải lắc đầu...

- Biết...

- Người đã hỏi ý tứ của nàng chưa?

Nói ra câu đó, trong lòng Triệu Vũ Quốc tràn đầy cảm giác hối hận đan xen khó hiểu...

Hạ Ngải lắc đầu:

- Nàng giống một nữ nhân sắt đá vĩnh viễn không động tình, ta sợ khi hỏi qua, nàng sẽ khinh thường ta...

Triệu Vũ Quốc gật đầu, hắn cũng đồng cảm, Thủy Nhan không có giống những nữ nhân khác, hắn cảm thấy nàng còn mạnh mẽ hơn so với Hạ Ngải, bởi vì đối với nàng mà nói, chuyện tình cảm không thể nào ràng buộc được nàng, nàng vô cùng tinh táo và hồ hững...

Nghĩ tới đây, bọn họ tự vấn lòng: “Nàng có bị ánh mắt của hắn hấp dẫn không?”

Triệu Vũ Quốc nhanh chóng đem ý nghĩ đáng sợ này giấu nhem trong đầu, khôi phục bình tĩnh, vẫn như cũ nhìn Hạ Ngải.

- Đầu tháng ba, lúc ta qua khúc sông phát hiện nàng, lúc ấy nàng bị thương nặng, lại trúng độc, một thân mặc y phục cưới.

- Cái gì? Cưới?

Nói tới đây, trong đầu Triệu Vũ Quốc thoáng chốc xuất hiện một màn hoa đào, đêm đó, đêm tối che giấu sắc mặt, hắn cố ý phóng đảng, không kiềm chế được, hơn nữa đem thân thể mềm mại của nàng mà kéo, cảm thụ hương thơm mát từ cơ thể nàng.

Một khắc kia, hắn vẫn còn tinh táo, xuyên qua lớp áo lót mỏng khẽ chạm vào vết thương của nàng, hắn nhớ lại, lúc cứu được Thủy Nhan, ngực nàng còn một vết thương lớn, cách tim chưa đầy một ngón tay, sát chút nữa là lấy mất mạng nàng, khi đó, hắn chỉ cho rằng mạng nàng đúng là quá lớn, tâm tình đang nóng rực lập tức nguội lạnh xuống, tự mình nói với bản thân, hắn cứu nàng, bất quá, để nàng làm một quân cờ của mình...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Diễm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Vấn tâm

Hạ Ngải thấy Triệu Vũ Quốc đang ngăn người ra, chợt chợt dạ:

- Lễ nào hắn...

Nhưng ngay sau đó hắn gạt ngay ý nghĩ này khỏi đầu, hắn biết Triệu Vũ Quốc chẳng phải hạng người không có tình nghĩa, năm đó ra tay cứu hắn, hơn nữa là nhiều lần, đến giờ vẫn nhớ rõ mà...

Đoạn hắn liền hỏi:

- Người bảo rằng nàng đang mặc áo cưới lúc người tìm thấy?

Sắc mặt Hạ Ngải tràn đầy vẻ kinh ngạc, hắn hoàn toàn không ngờ được Thủy Nhan lại đã kết hôn...

Giọng nói kinh ngạc của Hạ Ngải kéo Triệu Vũ Quốc khỏi dòng suy nghĩ miên man. Sắc mặt hắn lạnh lùng trở lại, nhìn chằm chằm, trầm giọng hỏi:

- Người không ngờ à?

Hắn lắc đầu, ánh mắt đầy ôn nhu nhưng cũng ngập tràn khí thế vương giả:

- Điều đáng nói chẳng phải là chuyện nàng ta thành thân, mà chính là không ngờ nàng cũng mang dạ nhi nữ như bao cô nương khác.

Triệu Vũ Quốc nói:

- Nàng ta còn chưa hẳn kết hôn.

Hắn nhớ lại đêm trên Đào Hoa Lâu ấy, nàng nằm im bất động, dù ánh mắt lạnh lùng nhưng toàn thân bị kích thích nóng bừng lên, rõ ràng đó là biểu hiện của một người chưa từng trải qua chuyện phòng the, hơn nữa khi phát hiện Thủy Nhan, nàng ta vẫn còn đang mặc áo cưới, nếu như đã động phòng hẳn sẽ không mặc nguyên bộ như vậy. Bởi thế hẳn kết luận nàng hẳn còn là xử nữ.

- Làm sao người biết?

Hạ Ngải thắc mắc.

- Nếu đã động phòng, nàng ta đâu còn mặc nguyên bộ tân hôn như vậy...

Hạ Ngải đột nhiên hiểu ra, cười ha hả nói:

- Điều này thật đúng như sách nói: người trong cuộc thường lú lẫn. Đơn giản vậy mà ta không nghĩ ra.

Triệu Vũ Quốc cũng cười theo nhưng bản thân hiểu rõ chuyện phát hiện ra Thủy Nhan vẫn còn trong trắng là sau đêm ở Đào Hoa Lâu mới biết. Lúc trước, hẳn chẳng lưu tâm lắm đến bộ áo cưới. Hạ Ngải nói người trong cuộc thường lú lẫn, phải chăng mình cũng vậy...

Hắn quan sát vẻ mặt mừng rỡ của Hạ Ngải. Có thể nói đây là lần đầu tiên suốt mười lăm năm qua hắn chứng kiến dáng vẻ này, từ đó có thể thấy được vị trí của Thủy Nhan trong lòng Hạ Ngải.

- Người rất quan tâm tới nàng?

Hắn hỏi.

Hạ Ngải không hề do dự, đáp ngay:

- Đúng!

- Vậy người nên hỏi nàng đi. Nếu không, hậu quả khó lường đấy.

Triệu Vũ Quốc một lần nữa nhắc nhở hắn.

Hạ Ngải nghĩ đến Thủy Nhan muôn phần đăm bạc kia mà cảm thấy trong lòng vô lực mấy phần, thầm nghĩ: “Nàng có chấp nhận địa vị phi tử?” nhưng nghĩ lại, e rằng ngay cả vị trí Hoàng hậu cũng không khiến nàng động chân mày...

Một loại cảm giác giằng xé, mâu thuẫn chưa từng có bủa vây trong tâm trí Hạ Ngải.

Lúc này, Thạch Đông Thăng bước tới trước mặt Triệu Vũ Quốc nói:

- Thừa công tử, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi ạ!

Triệu Vũ Quốc vỗ vai Hạ Ngải đang ngây người nói:

- Chớ cả nghĩ, thôi đi ăn cơm, tốt nhất tự mình đi mà hỏi!

Hạ Ngải biết Triệu Vũ Quốc vốn quyết đoán từ nhỏ, nhưng mình chẳng bao giờ làm được như hắn.

- Được rồi, không nghĩ ngợi nữa, ăn cơm thôi, mười ngày nữa đích thân ta sẽ tới hỏi nàng.

Thạch Đông Thăng chẳng hiểu được hai người này rốt cục đang bàn luận về chuyện gì nhưng hắn thấy rõ đột nhiên bốn phía xung quanh công tử nhà mình không gian trở nên lạnh giá, sau lưng lấm tấm mồ hôi, hắn có chút khó hiểu: “Công tử bị sao vậy nhỉ?”

Hôm sau, Thủy Nhan tỉnh lại.

Ngũ Nhi ôm đầu, một bộ dạng dờ khóc dờ cười, nàng thấy Thủy Nhan hồi phục rồi, đem chuyện Triệu Vũ Quốc không kể vát vả, ngày đêm cực nhọc chiều cổ Thủy Nhan, nhưng lại nhìn thấy một thái độ bình tĩnh, không lộ ra vẻ gì cả.

Càng làm nàng không phản bác được là, không những không có chút cảm động mà còn không thấy có ý gì là cảm tạ, Ngũ Nhi che mặt, hướng ra phía ngoài Thủy Nhan khóc lả:

- Ông trời ơi, nữ nhân này có phải là nào thiếu mất dây thần kinh nào không?

Thủy Nhan xoay lại người, nhú mảy hỏi nàng:

- Người làm sao thế?

Ngũ Nhi lắc đầu:

- Không sao cả, muội chỉ cảm thấy khổ sở vì tỷ thôi...

- Khổ sở ư? Khổ sở vì ta?

Thủy Nhan cảm thấy khó hiểu.

Ngũ Nhi phùng phùng nổi giận

- Có biết tại sao muội nói tỷ tỷ đúng là phung phí của trời không?

- Ách?

- Bởi vì tỷ dung mạo xinh đẹp, ngay cả thiên hạ đệ nhất mỹ nam là Triệu công tử vốn nổi tiếng lạnh lùng cũng động tâm, tỷ chẳng đoái hoài, biết ơn người ta, nếu không khổ sở vì người thì khổ sở vì ai đây?"

Thủy Nhan nhú mảy, trên mặt hiện lên sự khó hiểu, nàng không hiểu, tại sao Ngũ Nhi lại liên tục nói những lời khó hiểu đó với nàng.

- Nhưng ta không thấy khổ sở.

Ngũ Nhi gật đầu:

- Ủ, đúng rồi, quả thật tỷ chẳng khổ gì cả!

Đối với Ngũ Nhi, Thủy Nhan không muốn che dấu điều gì, chứng kiến vẻ mặt quái đản của Ngũ Nhi, mặc dù chẳng rõ nguyên do nhưng nàng biết cô ấy đang nóng nảy thay cho mình nên nàng liền nói với Ngũ Nhi:

- Ta không khổ gì cả, mà ngược lại, ta cảm thấy rất vui vì đây đã là lần thứ ba được hấn cứu đấy!

Cặp mắt của Ngũ Nhi bùng sáng, lập tức ôm chặt cánh tay nàng:

- Nói như vậy là tỷ vẫn còn có cảm giác đúng không?

Nàng gật đầu:

- Còn, sống đương nhiên là còn cảm giác rồi!

Ngũ Nhi hoàn toàn hiểu rằng, nữ nhân bản tính trầm ổn, sắt đá này chẳng biết gì về chuyện tình cảm nam nữ cả, không hề có kinh nghiệm tình trường, nhưng bản thân Ngũ Nhi cũng chẳng hơn gì, chẳng qua về mặt lý thuyết thì tương đối phong phú mà thôi, nếu không chẳng phải những lần xem trộm “Mẫu Đơn Đình”, “Hoa Đào Phiến”, “Tây Sương Ký”... thành uổng phí hay sao?

Hiểu được điều này, Ngũ Nhi không còn giữ bộ dạng chán nản như vừa xong nữa, ngược lại còn tỏ ra như bà cụ non mà nói với Thủy Nhan:

- Cái cảm giác mà muội đề cập tới không phải là thân thể tỷ, mà muội nói đến cảm giác trong lòng tỷ cơ.

- Chẳng hạn là gì?

Thấy điệu bộ khiêm tốn học hỏi của Thủy Nhan, trong lòng Ngũ Nhi bỗng nảy sinh chút tâm trạng hài lòng.

- Chẳng hạn như tỷ nhìn thấy người thì muốn tránh né hoặc là tìm đập ròn rảng hoặc là mặt đỏ ửng lên. Nếu điều đó xảy ra, người ấy nhất định là người trong mộng của tỷ!

Thủy Nhan cười nhạt, thân nhiên nói với Ngũ Nhi:

- Tính huống thứ nhất người nói có thể gọi là có tật gặt mình, trường hợp thứ hai có thể là bị khí huyết không thông, trường hợp thứ ba hẳn là đang say rượu...

Ngũ Nhi vốn đang hùng hục khí thế bỗng cụt hứng, ánh mắt đờ đẫn:

- Ái chà... coi như muội chưa nói gì cả...

Thủy Nhan đưa tay ra, làm theo một động tác mà trước kia nàng thấy một cặp tỷ muội chọc đùa nhau, ấn nhẹ ngón tay lên trán Ngũ Nhi, nhovn miệng

cười:

- Do người nghĩ ngợi lung tung đó, hấn cứu ta là vì ta còn giá trị lợi dụng thôi...

Nàng đâu có phải là kẻ ngốc mà không hiểu được những lời bóng gió của Ngũ Nhi, chẳng qua mỗi lần nhớ đến việc hấn cố tình che dấu thân phận của mình, nàng lại cảm thấy kì lạ. Nàng đã từng nhiều lần đưa giả thuyết để giải thích cho điều đó, cho đến khi xảy ra chuyện trên Đào Hoa Lâu, nàng mới hiểu rõ giá trị của mình, mới hiểu được hấn giữ nàng ở bên cạnh là vì giá trị của nàng...

Nhưng có điều không thể phủ nhận, mỗi một lần được hấn cứu, trong tâm trí nàng lại trỗi dậy một thứ tình cảm không tên, lấp đầy tâm hồn vốn trống rỗng của mình, thỉnh thoảng vì nhớ đến những điều này mà tự nhiên nhếch miệng cười một mình.

Nàng tự hỏi bản thân, tại sao lại cười một cách vô duyên vô cớ như vậy, dĩ nhiên chẳng thể hiểu được. Điều mà Ngũ Nhi nói, không phải là nàng chưa từng nghĩ đến, chỉ có điều nàng biết lúc nào nên làm, suy nghĩ vẫn vơ nhiều chỉ vô dụng!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điềm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Thủy Nhan chuyển biến

Ngày cứ như vậy trôi qua, nhưng cảm giác như không gian ngưng đọng lại, trong năm ngày này, Thủy Nhan không có đi bất cứ đâu, từ cái ngày mà nàng không nhìn thấy Triệu Vũ Quốc nữa thì Ngũ Nhi cũng không đến đây tìm nàng. Lúc trước nàng thường ngồi nghe Ngũ Nhi nói chuyện, đó là một cô nương đơn thuần hay dùng một góc độ khác để nhìn nhận thế giới, khi đó nàng chỉ nghĩ Thủy Nhan đang lãng phí sức lực để nói những chuyện thừa thãi, nhưng bây giờ nàng cẩn thận nghĩ lại những gì Ngũ Nhi nói thì quá thực nó cũng có chút ý nghĩa. Buổi trưa ngày hôm đó, Ngũ Nhi dùng cơm cùng với Thủy Nhan, nàng kỳ quái nhìn Thủy Nhan, miệng vừa nhai nhóp nhép vừa hỏi:

- Sao tỷ ăn com như chết đói vậy?

Đang ngồi ăn nhiệt tình, Thủy Nhan ngẩng đầu lên kỳ quái nhìn Nhũ Nhi:

- Ăn com thế thì sao?

Ngũ Nhi chột vồ trán theo thói quen:

- Muội chưa từng thấy ai như tỷ, khó trách Triệu công tử cũng không tới...

- Ta ăn com thì liên quan quái gì đến Triệu Vũ Quốc?

Về việc nàng gọi thẳng tên thì Ngũ Nhi đang muốn nhắc nhở nàng chẳng qua sắc mặt nàng trở nên khó chịu với những lời xì xầm quanh đó.

- Cô nương này đang nuốt chứ không ăn com...

- Đừng nói vớ vẩn nữa...

Người kia thận trọng trả lời.

Trong lòng Ngũ Nhi rầu rĩ...

- Nhưng tỷ ăn chả nói lời nào cả, ăn com vô cùng nhàm chán.

Thủy Nhan buông bát đũa trong tay xuống.

- Vậy thì ăn thế nào?

Ngũ Nhi thấy trong mắt Thủy Nhan có chút hứng thú, lập tức bày ra bộ dáng dạy đời nói:

- Mặc dù cổ nhân nói rằng lúc ăn không được nói. Ngủ không trò chuyện.

Thủy Nhan cười:

- Ăn không nói. Ngủ không!

- Ủ! Đúng là như vậy. Nhưng tỷ vốn đã đẹp rồi, tại sao ăn mà cũng phải tạo dáng? Nhất là khi ăn cùng các chị em tốt. Tỷ không thể nào hảo sảng hàn huyên một chút sao?

- Nói chuyện phiếm có liên quan đến cơm canh à?

Ngũ Nhi đặt chiếc đũa xuống. Dừng ánh mắt ngưng trọng kỳ thị nhìn nàng:

- Tất nhiên, người thì cần phải ăn, nói đúng hơn thì bữa cơm là một thứ rất cần thiết và tôn quý. Nếu mỗi bữa cơm chỉ để ăn cho nó thì từ trước đến nay người ta mất công nghiên cứu ra các món ăn món để làm gì?

- Ủ, nhưng người nói thế thì liên quan gì đến chuyện ta ăn cơm?

- Đương nhiên cái muội nói cho tỷ biết là, ăn cơm vô cùng quan trọng nhưng tỷ cũng không cần ăn như vậy. Tỷ ăn như thế sẽ không thể cảm nhận được mùi vị trong món ăn đó. Tỷ không thấy giống như uống nước lã sao?

Thủy Nhan trừng mắt nhìn, tựa hồ cũng có hứng thú với cái mà Ngũ Nhi nói.

- Vậy người nói ta nên ăn thế nào mới cảm nhận được mùi vị trong món ăn đó?

- Đầu tiên tỷ nên học xong cách nói chuyện phiếm về những câu chuyện thú vị với muội đã, làm như thế tỷ vừa no bụng lại vừa no đầu óc, cảm giác rất thích thú. ...

Thủy Nhan gật đầu nhớ tới mỗi lần mình ăn cơm, tựa hồ như đang vội, cũng không biết tại sao cảm giác vừa nói chuyện phiếm với Ngũ Nhi vừa ăn cơm vào hôm nay không tệ lắm, hơn nữa còn ăn nhiều thêm một ít, cho nên nàng quyết định Ngũ Nhi nói sao nàng sẽ làm vậy.

- Người nghĩ ta nói chuyện phiếm sẽ thú vị?

Nàng hỏi Ngũ Nhi.

Hai mắt Ngũ Nhi tỏa sáng, cả người tràn đầy cảm giác thành công, gật đầu nói:

- Ủ, tỷ nói một chút đi.

Thủy Nhan bắt chước mức một môi canh đặt ở trước miệng thổi, sau đó từ từ uống và ăn một miếng cơm, rồi mới bắt đầu nói:

- Ở Đào Hoa Lâu, Hồ Tam Nương sai người đến kiểm tra thân thể của ta, lúc ấy ta không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng sau đó một người gọi là Hắc Bà đến trối ta lại, coi cả quần lót ta ra. ...

Ngũ Nhi cắn chiếc đũa, vẻ mặt khấn trương:

- Tại sao, tại sao bà ấy lại khi dễ tỷ?

Thủy Nhan lắc đầu:

- Không có, bà ta chỉ muốn coi ta xem có còn là xử nữ nữa không thôi, sau đó lại phải kiểm tra. ...

- A a a a...Sao bà ta lại. ...

Nàng xấu hổ quá không các nào nói tiếp được. Nàng không chớp mắt nhìn Thủy Nhan, ý bảo nàng tiếp tục nói đi.

Thủy Nhan cười lắc đầu:

- Ha ha! Đừng có nghĩ vớ vẩn, ta không có bị người ta chiếm tiện nghi đâu. Sau đó tới cảm thế khí trong cơ thể bị tán loạn, rồi hôn mê bất tỉnh. ...

- A...Vậy sao?

Ngũ Nhi mở to hai mắt, lộ ra vẻ thất vọng.

Thủy Nhan gấp thức ăn lên ăn. Cắn một miếng, cảm giác khác hẳn trước kia, khi đó thậm chí nàng còn không biết mình ăn gì. Nhưng bây giờ nàng có thể cảm nhận được mùi vị của nó, còn có cái mà Ngũ Nhi gọi là dư vị nữa. ...

Nàng cười cười, nói tiếp:

- Sau khi ta tỉnh lại, lại nhìn thấy trên người Hắc Bà có cái lỗ thủng lớn, có máu trào ra từ đó, hiển nhiên đã chết rồi, mà cả người ta cũng đầy máu, làm cho hai nha đầu ở phòng khác sợ đến phát run.

Ngũ Nhi buông bát đũa xuống, vẻ mặt kinh hoàng:

- Sao Hắc Bà kia lại chết?

- Bị ta giết...

- Tỷ?

Thủy Nhan gạt đầu, thuận tiện gấp miếng thịt lên cho vào miệng, hời hợt nói:

- Ủ' lúc đó ta vô ý thức dùng tay đâm xuyên qua bà ta.

- Tỷ!

Ngũ Nhi trợn trừng hai mắt, chẳng qua từ khi nàng biết Thủy Nhan đến nay, tựa hồ nàng sẽ không nói láo... Hơn nữa Trương đại phu cũng nói võ công của nàng cũng không kém...

Nghĩ tới đây, Ngũ Nhi nhất thời rõ ràng Thủy Nhan hứng thú đâm một người đang sống sờ sờ thành một cái sàng, đồ máu đầm đìa...

Lúc này nàng không còn hứng thú ăn nữa, chỉ nhìn cái đĩa đựng thức ăn xào màu đỏ đỏ, giống như dùng máu để ngâm món ăn vậy nhất thời cảm thấy buồn nôn, để bát đĩa xuống chạy ra ngoài...

Nhìn gương mặt Ngũ Nhi nhăn nhó ỏi liên tục, trong lòng Thủy Nhan buồn bực:

- Không phải khi ăn nói chút chuyện sẽ dễ ăn hơn sao?

Ngũ Nhi trở lại với gương mặt tái nhợt, uống một ngụm nước, nhìn thần sắc mờ mịt của Thủy Nhan, bất đắc dĩ nói:

- Sau này ăn cơm... Tỷ đừng nói những chuyện kiểu đó...

Nàng cảm thấy yêu cầu này của Ngũ Nhi không tệ, dù sao nàng cũng không có thói quen vừa ăn cơm vừa nói chuyện, nhưng nghe Ngũ Nhi nói bô bô cũng không tồi.

Như lời Ngũ Nhi nói, Thủy Nhan có thể hiểu được. Kể từ khi nàng tỉnh lại, để biết rõ được thân thể mình, nàng đã cố gắng đi tìm. Nhưng sau một số chuyện khác nhau, ý nghĩ của nàng đã không còn như vậy nữa.

Nàng từng nghĩ đến cuộc đời mình, nếu biết rõ thân phận của mình, rời khỏi Biệt Uyển, thì mình sẽ làm gì tiếp đây? Sau kinh nghiệm về Đào Hoa Lâu, nàng đã khắc sâu hàm nghĩa năm đầu gạo khom lưng là gì.

Một người dù có mạnh đến đây, nếu ngay cả mạng sống của mình cũng không bảo vệ được, đợi chờ cái chết thì mạnh lên có ý nghĩa gì?

Giống như chuyện mình vẫn không thể dung hợp vào cái Biệt Uyển này, bởi vì nàng luôn luôn cao ngạo tạo nên một cảm giác cách xa ngàn dặm cho người khác. Người ta thường nói nhiều bằng hữu là đường đi tốt nhất, dựa theo tình trạng trước mắt, e rằng việc Ngũ Nhi đã là bằng hữu ngoài ý muốn rồi, hơn nữa nàng phát hiện ra bên cạnh có bằng hữu thật tốt.

Nghĩ tới đây, trong đầu nàng xuất hiện thân ảnh của Triệu Vũ Quốc. Nàng hồi tưởng lại cảnh cưỡi ngựa cùng hắn vào hôm đó, ánh mặt trời không hề chói mắt, cảm giác trống rỗng trong lòng cũng đã biến mất. Hai người mặc dù không có nói chuyện, nhưng lại cảm thấy khi cùng trên lưng ngựa là toàn bộ thế giới đều bình thường.

- Khi đó, hắn đem ta làm quân cờ những vẫn coi là bằng hữu ư?

Thủy Nhan có chút thất thần lâu bầu nói...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thủy Nhan tâm sự

Thời tiết mùa hạ thật giống như đứa trẻ, một chốc khóc, một chốc cười làm người ta không sao suy đoán được, mưa suốt cả một đêm rồi cục ngừng, sáng sớm Thủy Nhan tỉnh dậy, đứng ở trước cửa sổ, tận lực hít thở hương thơm buổi sáng, hít thở thật sâu gió trời, nhất thời cảm thấy thư thả.

Đêm qua, nàng ra quyết định, nếu mục đích Triệu Vũ Quốc là coi nàng như quân cờ, như vậy nàng cũng không thể làm thâm hụt tiền mua bán, thay vì bất đắc dĩ bị người lợi dụng, không bằng mình cũng được lợi, lợi nhuận ở đây là do Ngũ Nhi nhiệt tình giảng giải, nàng coi như đồ của người ta, cuối cùng Ngũ Nhi thốt ra hai chữ "Vun trồng", nhưng sâu trong nội tâm nàng nghĩ thế nào cũng không thông suốt...

Nàng ở hồ sen nhìn thấy Triệu Vũ Quốc đang luyện công, chỉ thấy hắn mặc một thân quần áo võ màu trắng, thân ảnh mạnh mẽ tung trên không trung, múa kiếm như rồng bay trong mây, hoành hành không chút sợ hãi, lập tức thu hồi kiếm ổn định thân hình đứng thẳng nói lòng, trọn bộ kiếm pháp như

mây bay nước chảy lưu loát linh động, tiêu sái vô cùng, mờ ảo mà mê man, trong nháy mắt lại thấy nổi lên có sát khí, từng có người dùng Quỷ Phù thần công để hình dung kỹ xảo cao siêu, giờ phút này, Thủy Nhan cảm thấy không biết nên dùng từ gì cho đúng.

Từ khi mới bắt đầu Triệu Vũ Quốc đã biết Thủy Nhan tới, chẳng qua là hấn cố ý lơ mà thôi, khi hấn thu kiếm lại, Thủy Nhan không nhận được trăm trở khen ngợi.

Hấn nhíu mày, ngân quang chợt lóe, kiếm đã vào vỏ.

- Ngươi xem hiểu được?

Mới vừa rồi nhìn những chiêu thức kia, Thủy Nhan thấy rất rõ, cũng có thể cảm nhận được sát khí ở đó, chẳng qua là nếu nàng nói rõ ràng, nàng lại không thể giải thích được cho hấn, giờ phút này không biết có nên trả lời câu hỏi của hấn hay không.

Triệu Vũ Quốc lấy khăn lau mồ hôi,

- Nếu không hiểu tại sao lại khen ngợi?

- Nếu không tốt, sao ngươi lại luyện?

Thủy Nhan nhớ kĩ Ngũ Nhi gọi kia này là: nói tốt chắc chắn đã đúng tới ba phần, kỳ thật cái này gọi là nịnh nọt, Thủy Nhan đương nhiên sẽ không đi a dua nịnh hót, nhưng lại không nhận được mà nói ra một lời nghịch tâm.

Hấn gạt đầu ý bảo nàng hướng bàn đá, vừa đi, hấn hỏi:

- Tìm ta có việc?

- Ù!

Thủy Nhan gạt đầu, vốn là nghĩ cùng Ngũ Nhi hàn huyên mấy câu nữa. Nhưng mà thật là khó khăn. Nhất là không thể trực tiếp cắt chủ đề mà nàng cho là quái dị.

- Việc ta thăm dò tung tích ngươi?

Triệu Vũ Quốc cười. Nhưng Thủy Nhan cảm thấy nụ cười đó lạnh như băng. Cho dù là giữa hè vẫn cảm nhận được sự thâm trầm lạnh lẽo.

Nàng lắc đầu. Hai mắt nhìn chăm chú vào hấn mang theo vẻ trầm mặc.

Triệu Vũ Quốc thấy Thủy Nhan có chút khác thường so với mọi ngày. Nhất thời không nói ra lời nào.

- Ngươi muốn đi ra ngoài?

Hấn hỏi.

Nàng khẽ nghiêng đầu tìm tòi nghiên cứu khuôn mặt hấn. Nữ nhân này không còn nhìn hấn lạnh lùng như mọi ngày. Phút chốc hấn giật mình, trong lòng có chút hỗn loạn nhưng nhanh chóng biến mất.

- Dạy ta võ công!

Nàng nhàn nhạt nói, hoàn toàn không có chút khẩn cầu nào.

Hấn có chút kinh ngạc nhưng cũng không trả lời ngay.

Ánh mặt trời sáng sớm rọi trên gương mặt bình thản của Thủy Nhan, nàng chỉ lẳng lặng nhìn hấn, bình tĩnh, lạnh lùng, nhưng ngay sau đó lại hé miệng cười một tiếng, đáy mắt lại hiện lên sự lạnh lùng, Triệu Vũ Quốc cảm thấy trong chớp mắt hai người cách nhau muôn sông nghìn núi...

- Ngươi cứu ta vì tương lai có thể sử dụng ta, nhưng hiện tại ta không có nội lực, không hề hữu dụng, làm sao có thể giúp ngươi?

Con người Triệu Vũ Quốc đột nhiên u ám thâm trầm, chỉ cảm thấy những lời này của Thủy Nhan khiến nơi ngực hấn nhất thời chững lại, cảm thấy nàng không nên nghĩ vậy, nghĩ tới ba ngày sau Hạ Ngải sẽ tới biểu lộ với Thủy Nhan, hấn đột nhiên nghĩ tới ý định muốn phản đối lại.

- Ngươi cảm giác mình bị lợi dụng?

Trong mắt hấn mang theo khinh thường, nhưng lời nói có chút trúc trắc.

Lòng nàng chấn động mạnh một cái, nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của hấn, nàng cảm thấy như trong lòng có lửa thiêu đốt, rất đau.

Nhưng là, ngoài mặt nàng khẽ cười nhạt một tiếng, đáp lễ hấn:

- Tướng mạo nữ nhân chính là giá trị cho nam nhân.

Tay cầm kiếm Triệu Vũ Quốc gia tăng thêm lực đạo, lời của nàng làm hấn sinh hỏa khí, nàng cười nhạo hấn ư, vì nghiệp lớn, ngay cả giá trị một nữ nhân cũng không buông tay, mà hấn biết Hạ Ngải có tình cảm gì với nữ nhân trước mặt này, bởi vậy chỉ có thể chôn giấu cảm xúc, có thể nói ra được ư?

Ngay lúc đó, trong đầu Triệu Vũ Quốc hiện lên hình ảnh mẫu thân năm đó...

Ánh mắt chợt quắc lên, lạnh lùng như băng...

- Được, ta dạy ngươi võ công!

Thủy Nhan gật đầu cười, nhưng cảm thấy một vị mặn trong lòng, bất giác giật mình có chút mất mát, nàng biết, hấn cứu nàng bất quá là vì giá trị của nàng, nàng đã rất nhiều lần muốn nói với bản thân, không nên nghĩ nhiều, càng không thể vọng tưởng giữa hai người tồn tại mối quan hệ nào khác mỗi quan hệ chủ tớ, nhưng bây giờ nghe chính miệng hấn đáp ứng dạy nàng võ công, cũng gián tiếp thừa nhận giữa hai người có một mối quan hệ mới... quan hệ ích lợi, quân cò, nhưng cuối cùng bản thân chỉ là quan cò, trong lòng nàng tự giễu!

Chứng kiến sự âm thầm trong mắt Thủy Nhan, hấn không rõ, lại nhìn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, hấn càng không hiểu, hấn không hiểu tại sao giờ phút này vì nàng mà lòng nổi lên cảm giác chua xót, hình như giữa hai người chưa bao giờ có cùng suy nghĩ, chính là hai người cũng không biết, chỉ đắm chìm trong thế giới riêng của mình, ai cũng nguyện ý đi riêng từng bước!

Gió khẽ lay động mặt hồ, những cánh lá xanh biếc khẽ chấp chòn, mưa lớn suốt một đêm, giờ phút này nước tí tách rơi, một giọt, một giọt....

Rầm một tiếng, sấm cuộn ầm ầm kéo đến.

Thủy Nhan trầm mặc nhìn hấn, cho đến khi thân lạnh như băng, lúc tiếng sét phá ngang bầu trời, nàng mới ngẩn người tỉnh:

- Trời mưa rồi...

Nàng nói với hấn.

- Ủ, trở về thôi.

Hấn nhìn nàng, giờ phút này mặt nàng trắng bệch, tựa hồ như rất sợ tiếng sấm, nhưng nàng lại luôn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt hấn, cố che giấu đi sự yếu đuối.

Thủy Nhan gật đầu, nhưng không đi, hai chân giống như mọc rễ trên mặt đất.

Triệu Vũ Quốc cau mày:

- Mưa rồi rồi, ngươi sao không đi?

Nàng không nói, chỉ kinh ngạc ngắm hồ sen bị màn mưa bao phủ...

Giờ phút này trong đầu Thủy Nhan thực hỗn loạn, cơn đau đớn kịch liệt truyền tới xương cốt, trong đầu xuất hiện những hình ảnh vụn vỡ, một nam nhân tay cầm đao, hướng một nữ nhân đâm tới, hình ảnh bỗng nhiên đứt đoạn, tiếp đó lại là một tràng tiếng sấm, Thủy Nhan đưa hai tay ôm đầu, tức giận rít:

- Cút ngay!

Nhìn Thủy Nhan đột nhiên không khống chế được bản thân, Triệu Vũ Quốc nghĩ tới một màn nợ khi gặp nàng ở Đào Hoa Lâu, mà tựa hồ hai lần này đều liên quan tới tiếng sấm, lúc này chỉ thấy ánh mắt Thủy Nhan mê man đi, lại lâm vào trạng thái điên cuồng, thân ảnh gầy yếu lung lay, cả người run rẩy, trong mắt tràn đầy âm lãnh, miệng rống giận:

- Ta không thể chết được, nhất định không thể chết được!

Triệu Vũ Quốc không muốn suy nghĩ nhiều, tiến lên ôm lấy nàng, cố gắng san cho nàng sự ấm áp, muốn dùng thân thể mình ngăn trở mưa gió cho nàng:

- Ngươi làm sao vậy?

Thanh âm quen thuộc làm cho Thủy Nhan nhớ lại hấn từng cứu nàng lúc bị trôi trong dòng nước lũ, nàng cố tìm kiếm tay hấn, muốn nói cho hấn biết, nàng muốn sống...

Nàng ngửa đầu, trong mắt không biết là nước mưa hay là nước mắt, vội vàng nhìn hấn nói:

- Nói cho ta biết, tại sao ngươi lại cứu ta?

Hấn ôm chặt lấy nàng, giọng nói yếu ớt hòa lẫn trong nước mưa hay nước mắt kia, lòng hấn khẽ cứng lại, nhưng không biết nói gì, hấn khàn khàn bên tai nàng:

- Đừng sợ, ta ở ...

Mưa to bốn phía rơi xuống, muốn cọ rửa tất cả, không lưu chút dấu vết gì, Thủy Nhan dùng sức đẩy hắn, rồi lồng ngực ầm áp kia, lau đi nước mưa trên mặt, cảm kích đối với hắn:

- Ta vẫn còn muốn cảm ơn người cứu ta!

Trong lòng Triệu Vũ Quốc cảm thấy căng thẳng, giống như lạc mất vật trân quý, hắn muốn ôm nàng, nghĩ thân thể của nàng không còn run rẩy nữa, nhưng nước mưa đã làm hắn tỉnh táo, hắn im lặng nhìn nàng dần dần rơi xa tầm mắt mình.

Mà lúc này, Thủy Nhan chợt xoay người hướng lại hắn, trong mắt lộ ra sát khí...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Liên thủ giết đâm

Mau tránh ra.

Thủy Nhan hô to lên với hắn.

Nghe được tiếng gọi ầm ĩ của Thủy Nhan, Triệu Vũ Quốc mới hồi phục tinh thần lại, nhất thời cảm thấy phía sau có động, hắn nghiêng người, khóe mắt ánh lên hàn quang, trầm nghĩ trong lòng không ổn!

Nhanh như chớp Thủy Nhan lướt qua người hắn, lấy tay bắt được mũi kiếm đang đâm về phía Triệu Vũ Quốc, tầm mắt vẫn mơ hồ bị khuất, nhưng trong mắt Triệu Vũ Quốc thấy rõ tay nàng chảy máu.

Tiếng gầm nhẹ nồng đậm mùi nguy hiểm từ cổ họng hắn phát ra:

- Sát!

Ngay sau đó, tiếng rút kiếm bén ngọt phát ra, Triệu Vũ Quốc phi kiếm trong tay thoáng qua mắt Thủy Nhan, kiếm hắn đâm xuyên lồng ngực kẻ đánh lên kia, bốn phía nhất thời xuất hiện bảy tám tên mặc đồ đen, tất cả đều che mặt, trong tay hoặc là cầm đao, hoặc cầm kiếm, kẻ nào kẻ nấy mặt mũi đằng đằng sát khí.

Nhưng ngay khi Triệu Vũ Quốc một kiếm đâm xuyên ngực kẻ đánh lên, nhất thời sát khí trong mắt lui thối khách yếu đi, đơn giản là chúng bị ánh mắt của Triệu Vũ Quốc át chế, phảng phất nhìn thấy một kiếm kia không kiêng nể bén nhọn đâm thủng lồng ngực kẻ kia, những tên này không ai bảo ai, phút chốc không rét mà run.

Sát khí kia rốt cục uy lực như thế nào?

Tựa như một cuộc chiến một mất một còn.. mà người chết là kẻ lạ kia. Cả người Triệu Vũ Quốc dính đầy hơi thở tử vong cùng mùi vị tàn bạo, huyết quang trong mắt đã không còn thuộc về loài người mà là của sư tử mạnh mẽ, một tiếng hét liên khiến vạn thú phủ phục...

- Chủ nhân có lệnh, nếu không mang được đầu hắn về, thì chúng ta phải thế mạng! Một người giống như dẫn đầu đám hắc y nhân, khiếp sợ chốc lát đã hồi phục tinh thần lại, hắn hô to một tiếng, muốn ổn định lại tâm cả đám người.

Nhất thời, sấm sét vang dội, mưa to kéo đến, Vũ Quốc đưa mắt nhìn Thủy Nhan, trên mặt hắn lộ ra vẻ bình tĩnh, đối với lòng bàn tay bị mũi kiếm cắt trong tâm nổi lên sự khác thường.

Hắn nổi giận dùng dùng, ánh mắt lạnh lẽo, tàn độc nhìn chăm chú vào đám thích khách:

- Ngày hôm nay, nơi này là mồ chôn các người.

Nói xong, hắn tung người nhảy lên trên mặt nước như giao long. Thoáng nhìn vô cùng mềm mại. Chỉ để lại trong mắt mọi người chút tàn ảnh. Thích khách gần hắn nhất còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đầu đã gần lia khỏi cổ, như muốn rơi trên mặt đất. Đầu lâu kia mở trọn tròng hai mắt. Trước khi chết một khắc này, hắn không kịp suy nghĩ được Triệu Vũ Quốc vùng kiếm như thế nào cắt rụng đầu mình.

Triệu Vũ Quốc và Thủy Nhan đối lưng vào nhau. Trở thành trung tâm công kích của thích khách. Nhưng giờ phút này sắc mặt của cả hai vô cùng bình tĩnh. Bốn mắt mang theo vẻ khinh miệt chăm chú nhìn và bốn phía.

Mới vừa rồi. Lúc Thủy Nhan thấy có thích khách hướng Triệu Vũ Quốc đánh tới. Nàng không có nghĩ gì cả. Chỉ là muốn nhanh nhất làm sao có thể giúp hắn thoát hiểm dù có phải trả một cái giá lớn thế nào...

Lúc này. Hai người kẻ vai chiến đấu. Nàng biết mình không có nội lực, lại hoàn toàn không có một nửa phần chiêu thức. Nhưng nàng lại không cảm giác có chút e ngại nào. Thậm chí lúc này đây, dựa vào thân thể ảm áp rộng rãi của Triệu Vũ Quốc, trong lòng nhất thời hiện lên cảm giác mong đợi. Mong đợi nàng có thể kẻ vai sát cánh cùng hắn đánh một trận.

Triệu Vũ Quốc khẽ hít mắt. Sát khí nhất thời tăng vọt. Chỉ nghe hắn hô:

- Khai! (Mở)

Cầm kiếm trong tay liền nhắm phía vòng vây bên cạnh, nhất thời bóng kiếm vung lên, máu nóng phun mạnh, phốc một cái, hai thích khách đang công kích trước mặt Thủy Nhan bị hắn chém thành đôi, máu cùng da thịt hòa lẫn phun lên trên xiêm áo của Thủy Nhan.

Hắn vội vã cầm tay nàng, ý bảo nàng không phải sợ, không muốn ánh mắt nàng âm u như vậy.

Mùi máu tươi nồng đậm kia đã hoàn toàn gọi lên bản năng sâu trong tiềm thức của Thủy Nhan, nàng buông lỏng tay Triệu Vũ Quốc ra, thân hình khẽ dao động, hành động mau lẹ. thực xảo diệu, giây lát đoạt được đao trong tay thích khách, không đợi tên kia đánh tới, đao đã vung lên, cánh tay thích khách bị đao gọt một nhát, lẫn xuống nền đất đầm mưa, ngón tay kia vẫn còn động đậy...

- Hảo đao pháp.

Triệu Vũ Quốc không nhịn được khen ngợi, khóe miệng hiện lên nụ cười vui vẻ.

Thủy Nhan cũng trở về bên cạnh hắn, khẽ mỉm cười, trong mắt mang theo khiêu khích.

- Ta muốn ba người!

Hắn nhún mảy, thuận thế vung lên, ba thích khách nữa đầu liền rời khỏi thân mình.

Nháy mắt, vốn là muốn tới đâm giết người, trong khoảnh khắc lại từ công biến thành thủ, sát ý trong mắt tan đi, còn lại là khát vọng sống...

Ai từng nghĩ đến, nữ nhân yếu đuối kia giống như ma quỷ, giờ tay chém xuống không mang nửa phần do dự.

Mục tiêu vốn là nam nhân, ngoan tuyệt mà lạnh lùng, chính là làm sao nơi này lại có chuyện đột ngột này xảy ra?

Chỉ còn duy nhất một tên cầm đầu đám thích khách, Thủy Nhan cùng Triệu Vũ Quốc đều ngừng lại, nàng hỏi:

- Muốn sống?

Hắn lắc đầu.

Tên thủ lĩnh kia thừa dịp hai người bọn họ đang nói chuyện, đột nhiên lấy từ trong lồng ngực ra một cây roi chín khúc, roi kia thực sự âm độc, mỗi một đoạn đều để gai nhọn, khẽ vung lên cũng thấy mùi xộc vào mũi, hiển nhiên trên roi kia có tẩm kịch độc.

Triệu Vũ Quốc vọng tưởng lấy kiếm đẩy roi tên kia vung tới, lại không nghĩ roi chín khúc vô cùng quái đản, làm hắn nhất thời không có cách nào phá giải, lúc này, Thủy Nhan lại cảm thấy khúc roi kia rất quen thuộc, nhìn lại tên đang sử dụng roi chín khúc này, chiêu thức còn vung về, mặc dù lực đạo có chút linh động nhưng là không đủ, hoàn toàn không thể phát huy được hết uy lực của roi chín khúc. Trong mắt nàng, thích khách kia sử dụng roi chín khúc vô cùng vụng dại, cơ hồ hắn vung tay lên, nàng liền biết điểm roi của roi.

Nàng cười khinh miệt một tiếng, nghiêng đón roi tới, một đao làm lá chắn ngăn trở đột công kích thứ nhất, thuận thế xoay tròn liền cướp đi roi chín khúc trong tay thích khách, nàng thần nhiên nói:

- Đây chỉ là đùa bỡn roi!

Cảm thấy như roi chín khúc kia cùng Thủy Nhan hòa với nhau, giống như giao long nổi trên mặt nước, rất mạnh mẽ lại biến hóa vô cùng, Thủy Nhan cảm thấy trong thân thể như có một nguồn khí lực vô tận cần tản ra ngoài, nàng khẽ vung roi, lại mang theo cơn sóng rung động, thích khách kia còn đang suy nghĩ nên làm thế nào tiếp thì cảm thấy thất lưng chợt lạnh, cúi đầu nhìn xuống, thân thể đã bị roi chín khúc quấn chặt nơi đó, tiếng sấm lại vang lên, tựa hồ như cười nhạo hắn không tự lượng sức mình mà đầu roi máu châu nơi xa lạ...

Thích khách đã bị bắt rồi, nhưng Thủy Nhan dừng không được, nàng nắm chặt roi chín khúc, chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác quen thuộc đang bao phủ thân thể nàng, nàng không dám dừng lại, bởi vì việc vung roi khiến nàng không nghĩ được thứ gì nữa.

- Muốn, muốn dừng sức, ta đã nhớ lại, là ai muốn giết ta, ta thấy rõ...

Triệu Vũ Quốc thấy mắt Thủy Nhan lộ ra vẻ điên cuồng, roi trong tay múa loạn tới mức gió thổi không lọt, chiêu thức lạnh lùng thấu xương mà tàn nhẫn, mỗi một chiêu đều không để lối thoát, tất cả đều là những chiêu hiểm độc nhất, trong mắt hắn cảm thấy có gì đó quen thuộc trong những chiêu thức đó, nhưng giờ phút này hắn không còn tâm trí mà suy nghĩ nhiều như thế, nhìn nàng điên cuồng như vậy, hắn chỉ mong mau chóng đoạt được roi trong tay nàng, không thể để Thủy Nhan tiếp tục như vậy, nếu không sẽ chết vì tẩu hỏa nhập ma, tình hình hết sức nguy hiểm.

- Đủ rồi, ngưng cho ta!

Hắn rống giận.

Mưa dần dần nhỏ, khi thanh âm giận dữ của hắn vang lên, Thủy Nhan đột ngột dừng lại, ngay sau đó đứng trầm mặc trong mưa không nói một lời, hai mắt không chớp chăm chú nhìn về một hướng xa xăm.

- Nhất định phải sống!

Nhìn Thủy Nhan lúc này, trong lòng Triệu Vũ Quốc tràn ngập lo lắng, một lần nữa lớn tiếng nhiếc mắng.

Một tiếng quát lớn này làm cả người Thủy Nhan chấn động, nàng cảm thấy thứ tiếng này làm cho đầu óc hỗn loạn của nàng lặng yên, cổ họng nóng lên, đột ngột phun một ra ngụm máu tươi.

Triệu Vũ Quốc tiến lên muốn đỡ, nàng vội tránh ra, cũng lạnh lùng nói:

- Việc nô tài phải làm, chủ nhân chớ để trong lòng.

Cả người hắn run lên, lời của nàng trước giờ vẫn lãnh đạm như vậy, nhưng lúc này đây, hắn không biết vì sao, nghe những lời này của nàng trong lòng phút chốc lạnh như băng.

Mưa càng ngày càng nhỏ, không thể xối đi được máu tươi đỏ lòm đang tràn ra từ lòng bàn tay Thủy Nhan, mùi máu tươi xông lên khiến lòng hắn cảm thấy buồn bực.

- Tay ngươi bị thương. . .

- Ngươi cứu ta ba lần, ta trả lại ngươi một lần, còn thiếu hai lần!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Nghĩ tới sẽ phải nói

Sắc mặt Vũ Quốc âm trầm, môi mím chặt nhìn chăm chú vào nàng, trong đầu hiện lên tình cảnh ở biệt uyển, lúc ấy, trong lòng hắn thật sự cao hứng, không có lý do gì, nàng nhất thời đứng đó, cười hờ hững dưới ánh mặt trời, để hắn có thể cảm nhận được băng dần tan trong đôi mắt nàng.

Nhưng hiện tại đôi mắt kia lại dần đóng băng, trở lại bộ dạng như khi nàng vừa tỉnh, chẳng qua là trong mắt không còn sót chút gì mê mang, mà còn lạnh lùng hơn nữa.

- Ngươi không hỏi ta thích khách đó là như thế nào?

Hắn muốn lưu nàng lại.

Thủy Nhan quay đầu lại, khẽ nhú mày, nhưng nàng tận lực dùng lời nói mang theo băng lãnh nhất với hắn:

- Làm nô tài, không phải là chuyện nên hỏi!

- Ngươi nghĩ như vậy?

Hắn hỏi.

Thủy Nhan chưa trả lời, chỉ nhìn miệng vết thương nơi tay mình máu vẫn chảy thấm qua lớp vải quần tạm, chậm rãi lên tiếng:

- Ta nghĩ như thế nào không quan trọng, quan trọng là... ngươi muốn nghĩ như thế nào....

Cắt lời, nàng nhanh chóng quay đầu bước đi, Triệu Vũ Quốc nhìn bóng lưng nàng xa dần, trong lòng dâng lên nỗi phiền muộn, cảm giác trống vắng làm hắn không nhận được nhũn nhũn....

Ngũ Nhi nhìn thấy một cảnh máu đen nơi Thủy Nhan, lập tức kêu to:

- Trời ạ, nhiều máu như vậy, có chuyện gì thế tỷ?

Nàng ở một bên nhộn nhạo hỏi Thủy Nhan, một bên nhìn kỹ, cuối cùng thấy máu thấm ra từ tay Thủy Nhan qua tấm vải.

- Tỷ tỷ sao lại bị thương chỗ này?

Giọng nói mang theo sự đau lòng, khiến cho tâm trạng lạnh như băng của Thủy Nhan cảm thấy sự ấm áp, nàng hướng về Ngũ Nhi mỉm cười:

- Không có chuyện gì, chẳng qua là không cẩn thận bị cắt vào thôi.

- Vết cắt ư? Sao tỷ lại bất cẩn thế. Mà sau vết cắt ở tay mà lại một thân nhiễm máu?

Ngũ Nhi chưa từ bỏ ý định hỏi tới.

Tại lúc này. Phía ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Thạch Đông Thắng ở bên ngoài hỏi:

- Thủy cô nương, ta dẫn Trương đại phu tới chữa thương cho cô.

Ngũ Nhi lập tức đứng dậy muốn đi mở cửa nhưng bị Thủy Nhan ngăn lại. Nàng bình tĩnh hướng cửa sổ nói ra:

- Không cần. Thương thế của ta không có gì đáng ngại

Phía ngoài truyền đến một tiếng hít sâu. Không có thêm chút động tĩnh gì.

Nàng đứng là vẫn còn tức giận. Mà nàng biết. Đó là bởi vì Triệu Vũ Quốc. Mặc dù nàng không biết tại sao mình lại tức giận với hắn. Khi hắn phái thầy thuốc tốt nhất tới trị thương cho mình, lại không thấy cảm kích. Hình như làm như vậy mới có thể khiến cho Triệu Vũ Quốc khó chịu.

(Hành nhau kiểu này nữa cơ chứ. T_T)

Ngũ Nhi nghe Thủy Nhan cự tuyệt, sắc mặt nhất thời biến đổi, to gan chọc vào trán Thủy Nhan:

- Tỷ làm cái gì vậy, vết thương này vừa rộng vừa sâu, sao không để cho thầy thuốc xem, chẳng lẽ muốn muối xoa nước miếng vào hả?

Nhìn thấy Ngũ Nhi giả bộ giận dữ, nàng lại thấy tâm tình khoan khoái lạ thường, cảm giác ấm áp này làm cho người ta thoải mái vô cùng.

Nàng sát lại bên Ngũ Nhi gạt đầu ra về đồng ý với lời kia:

- Làm sao người biết ta đang nghĩ như vậy?

Ngũ Nhi khẽ đẩy nàng ra:

- Hừ, hiện tại tỷ thật lợi hại, lại đi chọc ta để vui vẻ.

Thủy Nhan khẽ cười nhạt, có chút khổ sở.

Cộc cộc, tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, Ngũ Nhi đẩy nàng ra:

- Được rồi, không nên cẩu kinh nữa, phải nhanh chóng xử lý vết thương của tỷ trước.

Nói xong, Ngũ Nhi hướng ra ngoài cửa hô:

- Thạch quản gia xin chờ một chút, đợi tỷ tỷ thay xiêm y.

Ngoài cửa im lặng, Ngũ Nhi lập tức tìm cho Thủy Nhan một bộ đồ, vừa nhìn liền thấy nam trang cau mày: Phải mặc đồ nữ!

Ngũ Nhi tức giận liếc nàng một cái:

- Tỷ là một cô nương, suốt ngày để ý nam trang làm gì chứ?

- Thuận tiện!

- Không nói nhảm với tỷ nữa, mau mau mặc vào, để muối đi mở cửa cho Thạch quản gia!

Mặc dù Ngũ Nhi làm bộ hung dữ nhưng Thủy Nhan cảm thấy rất thoải mái, chỉ là mắng yêu, một kiểu trêu chọc của những người bình dị, giờ phút này thấm sâu vào lòng nàng, nàng mặc nhiên tiếp nhận

Nàng không có ý định tranh cãi cùng Ngũ Nhi, dù sao cả người ướt đầm cũng khó chịu nổi nữa.

Nàng mặc bộ quần áo màu trang nhã do Ngũ Nhi đưa cho, Ngũ Nhi ra bộ hài lòng gạt đầu sau đó mở cửa, vừa mở vừa nói:

- Thạch quân gia, làm phiền ngài rồi, đã khiến ngài chờ lâu...

Lời còn chưa thốt ra hết, Ngũ Nhi đã muốn cắn lưỡi.

Nàng ngửa đầu, mắt mở lớn, ngay sau đó lập tức cúi đầu, cả người khẽ run, ập a ập ứng nói:

- Công... công... công tử....

(Mình nghĩ chỗ này Ngũ Nhi xỏ hấn lăm... ^^ Công... Công. Ha ha)

Mỗi lần Ngũ Nhi thấy Triệu Vũ Quốc liền cảm thấy cả người lạnh thấu xương, sau đó là sợ hãi không dám ngẩng đầu, mà không chỉ có nàng có cảm giác đó, cả đám nha hoàn đều có cảm giác như thế.

Giờ phút này, Triệu Vũ Quốc đứng ở cửa, vẻ mặt âm trầm gần trong gang tấc, Ngũ Nhi sao có dũng khí nói gì.

Thủy Nhan không thấy động tĩnh gì, lo Ngũ Nhi xảy ra chuyện gì, lập tức đi ra ngoài xem xét, chỉ thấy nàng ta đang cúi đầu không nói một lời, mà Triệu Vũ Quốc đang đứng ở cửa nhìn về phía mình.

Nhìn thấy Thủy Nhan đi tới, Ngũ Nhi nhất thời như nhặt được của quý, khắp người toát mồ hôi lạnh, khẽ nói với Thủy Nhan:

- Muội nhớ còn có việc, muội đi đây...

Không đợi Thủy Nhan trả lời, nàng nhanh chóng vụt đi như làn khói.

Triệu Vũ Quốc đứng phía sau Trương đại phu, hấn nhìn Thủy Nhan, chau mày:

- Khí sắc của người tệ quá!

- Chảy chút máu.

Thủy Nhan lãnh đạm nói.

Triệu Vũ Quốc hướng nàng, trầm giọng nói:

- Tại sao không để Trương đại phu chữa thương?

Về mặt Thủy Nhan mờ mịt:

- Cái này cũng cần kinh động Trương đại phu sao?

- Những tên đó chuyên dùng độc, người nên để Trương đại phu kiểm tra qua.

- Máu này đỏ tươi, không có chuyện gì đâu.

Thủy Nhan nói băng quơ.

Thầy thuốc như cha mẹ, Trương đại phu dựa vào đạo lý này, bỏ qua hai con người đang đôi co kia, bước vào nhà trực tiếp bắt mạch cho Thủy Nhan, nàng né tránh, quật cường nói:

- Không cần!

Trên gương mặt vốn đang bình tĩnh của Vũ Quốc hiện lên một tia tức giận, hấn trầm giọng nói:

- Ta biết người không sợ chết, nhưng người cam tâm chết như thế này ư?

Thủy Nhan trầm mặc, không hề kháng cự nữa, Trương đại phu ngồi an tĩnh bắt mạch.

Trương đại phu tỉnh tề tra xét mạch, sau đó nói với nàng:

- Máy ngày gần đây, nội lực của cô nương mạnh lên, kinh mạch được va chạm, may là kịp thời ới được ngấm máu kia ra, nếu ngấm máu bản kia còn ở trong cơ thể, chỉ sợ là nguy hiểm lớn tới tính mạng.

- Nếu không có việc gì, ta có thể nghỉ ngơi chứ?

- Tay của cô nương bị thương sâu, cần xử lý chút.

- Phiền đại phu để lại thuốc, chút nữa Ngũ Nhi sẽ giúp ta thoa.

Trương đại phu liếc nhìn Triệu Vũ Quốc, gương mặt hắn không chút thay đổi, không biết đang suy nghĩ điều gì, hắn lấy thuốc ra cho Thủy Nhan, khẽ lắc đầu, lại nhìn Triệu Vũ Quốc một chút nói qua tình hình rồi xoay người rời khỏi phòng.

Triệu Vũ Quốc không nói một lời, nhìn nàng, nhưng cũng không đi.

Nàng nói:

- Muốn giúp ta chữa thương sao?

- Cho thuốc lên vết thương!

Thủy Nhan nhíu mày, nghiêng người nhìn hắn

- Cần ta nói nô tài tuân lệnh?

Nàng không biết giờ phút này là thế nào, rõ ràng nói như vậy làm bản thân khó chịu, nhưng nàng không có cách nào không chế được bản thân, thật giống như muốn làm hắn cũng phải chịu sự khó chịu.

Triệu Vũ Quốc tiến lên, dùng sức túm tay nàng bị thương, cầm thuốc mỡ bôi vào đó.

- Bôi tay!

Thủy Nhan rùng rợn.

Hắn làm bộ mắt ngơ tai điếc, vẫn bá đạo bôi thuốc cho nàng.

- Có tin ta giết người ngay bây giờ không!

Thủy Nhan uy hiếp hắn.

Triệu Vũ Quốc ngừng lại, ngẩng đầu với từng chữ từng câu nói nàng:

- Người còn nợ ta hai lần ân tình.

Thủy Nhan cảm thấy trong lòng run rẩy, một cỗ chua xót mãnh liệt lớn dần, hốc mắt hơi ửng đỏ, nàng nhìn hắn, trong lòng bàn tay như thoáng qua cảm giác nắm chặt tay nhau lần trước trong nước, ba lần, đúng vậy, mỗi khi nàng gặp phải nguy hiểm thì hắn xuất hiện, cứu mạng nàng, những việc khế chạm vào lòng nàng...

Tức giận trong nháy mắt biến mất, một khắc kia nàng hiểu tại sao mình thất thố, tại sao lòng lại khó chịu vì hắn, đó là bởi vì nàng quan tâm hắn...

Hắn bôi thuốc xong, có vẻ hài lòng gật đầu, sau đó xoay người phía cửa định đi.

- Đứng lại!

Nàng la lên, giọng nói có phần do dự.

Hắn xoay người, khẽ nhíu mày:

- Người muốn giết ta?

Nàng lắc đầu, hắn vừa xoay người chuẩn bị rời đi.

Thủy Nhan hít sâu một ngụm, hướng về phía tấm lưng kia, nàng đột nhiên hiểu được Ngũ Nhi nói: động tâm là có ý gì, không chút nghĩ ngợi, nàng hướng về phía bóng lưng Triệu Vũ Quốc, từng chữ từng chữ, nói rõ ràng:

- Ta thích người!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Diễm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Tâm thái Thủy Nhan

Một khắc, bốn phía đột nhiên rất an tĩnh, ngay cả tiếng chim hót phía ngoài cũng như ngừng lại, mây dừng trôi, chỉ có tiếng hít thở tận lực bị đè nén, thân hình Triệu Vũ Quốc khẽ chậm lại, hai vai có chút rung động, hần chậm rãi xoay người, nhìn chăm chú vào nàng, sự tĩnh này thật quá sức tưởng tượng...

Hai tay Thủy Nhan bắt giác nắm chặt, móng tay như cắm vào lòng bàn tay đang đỏ mề hôi, nàng không biết hần sẽ nói với nàng gì đây, lòng có chút thấp thòm, nhưng vẫn mong đợi, chỉ thấy đôi mắt hần tỏa sáng, hình như khẽ chớp mắt nhưng rồi nhanh chóng hồi phục về trầm ổn cùng giọng nói lạnh lùng.

- Ừ... Ta biết rồi...

Nói xong, hần không quay đầu lại, đi thẳng một mạch.

Nhìn bóng lưng hần rời đi, Thủy Nhan không gọi hần lại, ngược lại khi bóng hần nhỏ dần, nàng thở phào nhẹ nhõm, tâm tình phức tạp cùng chưa xốt, nhưng nàng lại cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Nàng thổ lộ, thật ra cũng không mong hần đáp lại, chỉ là vì bản thân suy nghĩ, liền nguyện ý nói ra, nhất là lần đầu tiên động tâm một nam nhân, nàng cảm thấy thay vì giấu khó chịu trong lòng, nếu như vậy thì khó chịu được, bày tỏ xong rồi, nàng sẽ bớt chút tâm can không được đón nhận này!

Ngũ Nhi từ sau nhà chậm rãi đi tới, thấy Thủy Nhan ở cửa, vẻ mặt khẽ kinh ngạc:

- Tỷ bình thường rất ít khi nói, nhưng đã nói thì dọa người chết khiếp a!

- Miệng lưỡi giáo hoạt...

Mắt Thủy Nhan có ánh cười, nhưng mà lại như đưa đám.

Ngũ Nhi giả vờ sờ sờ trán, an ủi nàng:

- Đừng nóng giận, công tử căn bản là đầu gỗ, tình yêu đúng là không thích hợp với ngài ấy, ngài ấy không chấp nhận tỷ, vốn là trong dự liệu...

Chưa nói dứt lời, Ngũ Nhi nhận thức được bản thân nói sai, vội vã che miệng, khẩn trương nhìn chăm chú Thủy Nhan.

Nhìn Vũ Quốc có chút khó khăn coi như không có chuyện gì xảy ra rồi đi, trong lòng Thủy Nhan vô cùng khó chịu, nhưng nhanh chóng lấy lại sự thẳng băng, mặc dù nàng không được đáp lại, nhưng hần cũng không hề giễu cợt nàng, hần và nàng không có phát sinh sự việc căng thẳng nào.

- Ta vốn không có tính toán chuyện hần có tiếp nhận ta không. Chỉ là nói ra cảm xúc của mình, còn lại không quan tâm phản ứng.

Ngũ Nhi không khỏi kinh ngạc:

- Nãi nãi của tôi ơi!!!

Thủy Nhan khẽ cười, trong tâm trí lại nghĩ đến cảnh Triệu Vũ Quốc rời đi...

- Ta biết rồi...

Nàng hỏi Ngũ Nhi:

- Vừa rồi người nghe trộm đúng không?

- Có trời đất làm chứng, chỉ là vô tình đi ngang qua nghe thấy, chứ nào đâu có tình...

Nàng ta vừa giải thích vừa quơ tay quạt gió trong khi vừa mưa xong, khí trời rất mát mẻ.

Hai ngày sau, hần đã không xuất hiện trước mặt Thủy Nhan nữa, giống như phỏng đoán của nàng.

- Nhan tỷ tỷ của ta ơi... Sao người có thể biết trước được điều đó vậy?

Thủy Nhan đang cùng Ngũ Nhi nhặt đậu nghe vậy chỉ khẽ cười, đưa tay buộc lại những lọn tóc đang xõa xuống.

Ngũ Nhi thấy thế bèn than thở:

- Người nghĩ mà xem, nữ tử kia đâu giống người, chẳng hề trang điểm, ngay đến mái tóc cũng lười chải chuốt, chỉ cứ mãi buộc thắt lại một cách sơ sài thế kia. Không lo lắng sao?

- Không lo.

Thủy Nhan nghiêm túc đáp.

Ngũ Nhi đứng lên, rót chén nước đưa cho Thủy Nhan, tiện thể uống một hớp. Đến nay, Thủy Nhan cũng không phản đối uống chung chén cùng nàng, chỉ có điều nhấp miệng xong, bờ mi nàng nhú cong lên.

- Ngọt thế nhỉ!

- Đúng rồi, dạo này tiết trời oi bức nên ta dùng ngó sen nấu thành chè để uống.

Thủy Nhan lắc đầu, nàng vẫn không hiểu tại sao uống đồ ngọt lại có thể giải khát được nhỉ?

Chỉ là nước để uống thôi mà, cần gì phải cầu kì, cực nhọc đến vậy. Chẳng phải như thế thật lãng phí thời gian hay sao.

- Xem bộ dạng của tỷ kia, uống chè này có thể làm đẹp da, trừ hỏa nhuận phế, rất tốt cho sức khỏe đấy.

Ngũ Nhi vẫn cố gắng thuyết minh cho công dụng tuyệt vời của món chè chính tay mình nấu.

- Chẳng khác gì uống trà cả.

Thủy Nhan đáp

Ngũ Nhi lại bắt đầu bốc hỏa

- Chẳng có tí thương thức ẩm thực gì cả.

Thủy Nhan cau mày:

- Ta thì không cho rằng uống cái món ngòn ngọt, nhơn nhớt kia là hưởng thụ.

- Chà... Muội nghĩ là tay nghề của muội quá kém, hay là để muội dẫn người đi ăn món chè đậu xanh, đảm bảo người sẽ thích liền.

- Đi ra ngoài ư?

- Ừ, suốt ngày người chỉ quanh quẩn ở trong phòng hoặc ở hậu viện cùng muội, không cảm thấy tù túng lắm sao?

- Không hề.

Hàng ngày nàng chủ yếu dành thời gian để luyện công, sau đó là nói chuyện phiếm cùng Ngũ Nhi, hoặc nghe Ngũ Nhi nói đủ thứ chuyện lung tung. Cuộc sống đối với nàng như thế rất có tư vị, hơn nữa thời gian trôi đi, võ công dần khôi phục, nàng phát giác mình có hội tượng được một vài chiêu thức, đầu bớt đau nhức, sự phát hiện này khiến nàng vô cùng hưng phấn, đối với nàng mà nói, mỗi ngày trôi qua như thế này là ổn.

Ngũ Nhi vốn đã sớm miễn dịch với sự thờ ơ này của nàng, chỉ liếc qua Thủy Nhan một cái:

- Tỷ không phiền, ta phiền, chúng ta đi thôi, dù sao đậu để tối nay dùng cũng hết rồi, đi ra ngoài mua luôn.

- Tại sao lại dùng nhiều đậu xanh như vậy?

Ngũ Nhi nhú mày, lắc đầu nói:

- Cái này muội không biết rõ, là Trương đại phu phân phó, muội chỉ nghe theo thôi.

- Đại phu cần nhiều hạt đậu làm chi?

Ngũ Nhi không nhịn được:

- Tỷ đúng là con ma thích hỏi, mau mau thu dọn, chúng ta đi ra ngoài nào!

Ngũ Nhi vốn có tác phong như gió, nói là phải lập tức làm được, nàng đã quyết định muốn ra ngoài, lập tức chạy đi tìm Thạch Đông Thăng xin phép, sau đó hấp tấp lôi Thủy Nhan đi.

Dĩ nhiên, lần này nàng bắt Thủy Nhan không được mặc nam trang nữa...

- Oa, hôm nay khí trời thật tốt, trời nhiều mây, ánh nắng mặt trời không có gay gắt, đường chắc chắn sẽ náo nhiệt lắm đây.

Thủy Nhan có chút khó hiểu:

- Người cảm thấy trên đường nhiều người cũng tốt sao?

- Ha ha, náo nhiệt thì sẽ có nhiều chuyện hay xem...

Ánh mắt Ngũ Nhi mơ màng ảo vọng.

- Bộ dạng lúc này của người giống hệt như khách tới Đào Hoa Lâu...

- Nhan tỷ tỷ...

- Đông người cũng tốt, nhưng kẻ trộm cũng nhiều, thích khách muốn giết người cũng dễ hạ thủ hơn.

Thủy Nhan nghiêm túc giải thích cho nàng.

Ngũ Nhi tròn tròn mắt:

- Tất cả trông cậy vào tỷ tỷ yêu quý, chúng ta đi thôi, xem ra chuyến này không dễ dàng gì...

Hai người vừa đi đến cổng, Thủy Nhan cảm giác được mặt đất có một chấn động rất nhỏ, giống như có người từ trên cao nhảy xuống, mà người này nhất định võ công cao cường, nếu không phải nàng mới khôi phục được võ công, căn bản không thể nào phát hiện được một chấn động nhỏ kia.

Nàng lập tức chuẩn bị nghênh chiến, bước lên che cho Ngũ Nhi, thấp giọng cảnh báo:

- Cẩn thận!

Ngũ Nhi bị dọa cho sợ run người, gương mặt trong chốc lát trắng bệch, Thủy Nhan chăm chú quan sát động tĩnh bốn phía, đột nhiên một thân ảnh xanh đen lóe ra, đang lúc nàng định động thủ thì thấy rõ người kia không phải thích khách mà là Triệu Vũ Quốc.

Toàn thân Ngũ Nhi run lên, so sánh với một hồi kinh sợ vừa xong chỉ có hơn chứ không kém, run rẩy nói:

- Tham kiến công tử!

Thủy Nhan nhíu mày, trong mắt mang theo châm chọc:

- Người lên ra cửa sau rồi lại đi vào cửa trước, thật đúng là kỳ quái!

Sắc mặt Triệu Vũ Quốc trầm xuống, ánh mắt khẽ né tránh, sau một khắc đã khôi phục sự lạnh lùng, hẩn nhìn Thủy Nhan, thấp giọng hỏi:

- Người muốn rời đi?

Thủy Nhan nhíu mày, phát ra hơi thở khiến người ta phát run:

- Người hi vọng như thế?

- Không phải... Công tử hiểu lầm rồi... Nhan tỷ tỷ là muốn cùng Ngũ Nhi ra ngoài mua đồ...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Kiến thức đầu đường

Cả người Ngũ Nhi vốn đang run nhẹ, nghe những lời hỏi thăm kia của Triệu Vũ Quốc, tâm lập tức run bắn lên, nàng sợ Thủy Nhan không giữ ý lại chọc giận Triệu Vũ Quốc, hậu quả thật khó mà lường, từ nhỏ nàng đã học cách tùy mặt gửi lời, người được mùi thuốc súng nồng đậm kia, bận rộn giải thích với Triệu Vũ Quốc rằng các nàng chẳng qua là đi ra ngoài mua chút đồ.

Triệu Vũ Quốc khẽ nhíu mắt, âm trầm quét qua Ngũ Nhi, cô nàng cả kinh, lập tức cúi đầu không dám ngo ngoe gì nữa.

- Đi sớm về sớm

- Người nóng lòng chạy đến vì muốn nói với ta lời này?

Thủy Nhan châm chọc hỏi hẩn.

Triệu Vũ Quốc không giải thích mà vượt lên đi về phía vườn, không biết vô tình hay cố ý lúc đi gần sát vào người nàng.

Thấy Triệu Vũ Quốc đi xa, Ngũ Nhi khôi phục khẩu khí, kiên định phát biểu:

- Làm người ta sợ muốn chết.

- Tại sao ngươi lại sợ hân?

Ngũ Nhi nhăn nhó mặt mày:

- Muội không sợ ngài ấy, chẳng lẽ còn có thể thích sao?

Thủy Nhan hé miệng cười một tiếng:

- Những lời này của ngươi, nếu mà hân nghe thấy được...

Không đợi Thủy Nhan nói hết câu, Ngũ Nhi đã đưa tay bịt miệng nàng lại:

- Đừng, đừng dọa muội nữa được không?

Thủy Nhan cười gật đầu, Ngũ Nhi mới buông lỏng tay ra. Thủy Nhan đứng khoanh tay:

- Nếu là những người khác đưa tay che miệng ta như ngươi bây giờ, khẳng định là thân thể đã bị chia ra mấy mảnh rồi.

Ngũ Nhi run rẩy, chợt nhớ tới lời Trương đại phu nói, võ công của Thủy Nhan so với Triệu Vũ Quốc không hề thua kém. . .

- Ách... Sau này muội sẽ ngoan!

Ngũ Nhi trình ra vẻ mặt đáng thương, dịu dàng nhìn Thủy Nhan.

- Nha đầu này định hù chết ta sao...

Trên đường rất náo nhiệt, kinh thành quả là chốn phồn hoa, tiếng người trò chuyện, tiếng xe ngựa. Những thanh âm rao hàng lanh lót, tiếng nói chuyện rì rầm bên chén trà, những tiếng tán thưởng, còn có những tiếng đình đình đang đang nơi những cửa tiệm rèn... Những thứ này rót vào tai tạo thành một bản nhạc nhiều âm sắc, khiến người ta có cảm giác thật thái bình.

Lần trước mới đi ra ngoài dạo chơi được chút đã bị đoàn người Hồ Tam Nương bắt đi. Thủy Nhan không kịp đi dạo khu vực kinh thành phồn hoa này chứ chưa nói đến cảm thụ sự đặc biệt của con người nơi đây, lúc này cùng Ngũ Nhi đi dạo, Thủy Nhan mới như chính thức được cảm thụ Nam quốc thái bình thế nào.

Nhưng hình như kinh thành phồn hoa này không gây ra hứng thú lớn cho Thủy Nhan, hăng hái của Ngũ Nhi cũng vì vậy giảm đi khá nhiều.

- Nhan tỷ, người không cao hứng sao?

- Không có!

- Muội cảm thấy tỷ không thích đi dạo?

- Chẳng phải đang đi sao?

Ngũ Nhi ngửa mặt lên trời thở dài:

- Theo như lời tỷ, cùng nhau đi lên đường nghĩa là đi dạo phố?

Thủy Nhan gật đầu, khẽ nhún mày:

- Chẳng lẽ không đúng?

Ngũ Nhi nhất thời không thốt nên lời, đối với vị “tỷ tỷ” này thật không còn cách nào để nói nữa.

Thấy mặt Ngũ Nhi như đưa đám, Thủy Nhan không đành lòng, ra vẻ cảm thấy hứng thú nói:

- Vậy làm sao mới là đi dạo phố?

Mắt Ngũ Nhi lập tức sáng ngời, tay liền chỉ sang mấy quầy hàng bên cạnh:

- Xem son phấn, quần áo, sau đó đi ăn...

- Cứ như vậy?

- Ừ!

- Hứng thú sao?

Ngũ Nhi gật đầu:

- Rất hứng thú...

Thủy Nhan chậm rãi quan sát các cô nương đi trên đường, tựa hồ cũng giống như Ngũ Nhi, nếu không mừng rỡ nhìn phần bột nước, thử thoa phần thì là vào tiệm quần áo, tiệm vải coi xét, sau đó là xem trâm cài tóc, cuối cùng là tìm xem có gì ăn...

- Người cũng giống bọn họ quá.

Hai mắt Ngũ Nhi sáng lên:

- Ha ha, ở đây quả là có nhiều niềm vui, tỷ tỷ nhìn hàng bán phần bột nước kia, kinh thành không chỉ có một nhà này, thậm chí còn có nhiều cửa hiệu lâu đời, nhưng những chỗ ấy chỉ cung cấp cho những phu nhân cùng thiên kim tiểu thư mua mà thôi, chúng ta có thể chọn lựa cho mình một món ở chỗ hàng rong này, nhưng không phải vì thế mà giá trị kém đâu nhé. Chỉ cần tỷ chịu khó đi dạo, sẽ tìm được những thứ rất đặc biệt, thậm chí những thứ có nhiều tiền không chắc đã mua được kia...

- Nhưng một hộp kia dùng rất lâu, lần nào ra ngoài cũng mua sao.

Ngũ Nhi lắc đầu, trên mặt có chút đắc ý:

- Hắc hắc, tỷ tỷ không hiểu, đi dạo như thế này, quan trọng không phải là kết quả, mà là quá trình mua.

Thủy Nhan lắc đầu, đối với ngôn luận của Ngũ Nhi không dám gật bừa.

Vào lúc này, hai nàng đi qua một cửa hàng có treo nhiều đồ trang sức, quan sát cách bố trí và hàng hóa thì hẳn đây là một cửa hiệu lâu đời, không đợi Thủy Nhan mở miệng, Ngũ Nhi đã hưng phấn kéo tay áo nàng.

- Tỷ tỷ, đây là cửa hiệu lâu đời ở kinh thành, nhà bọn họ chuyên làm đồ trang sức cho hoàng gia...

Nghe Ngũ Nhi ba hoa chích chòe Thủy Nhan không có chút hứng thú, ngược lại trong lòng nàng âm thầm buồn cười, không biết tại sao nữ nhân lại đem những thứ vừa nặng vừa màu mè như kia trên đầu, lâu ngày không đau cổ, cột sống hay bả vai, rồi ngã bệnh ra mới là lạ.

Thấy bộ dạng lơ đãng của Thủy Nhan, Ngũ Nhi không nhịn được thở dài, trong lòng buồn bực: “Sao suy nghĩ giữa hai người lại khác xa nhau thế.”

Lúc này, hai vị tiểu thư từ bên trong cửa hiệu đi ra, Thủy Nhan khẽ cau mày, nói khẽ với Ngũ Nhi:

- Đi!

Mới xoay người, đã nghe thấy phía sau có người gọi nàng.

- Thủy tỷ tỷ cũng đi dạo phố?

Ngũ Nhi thấy người lên tiếng là một cô nương dung mạo phi phạm, ăn mặc tôn quý, trong lòng lập tức hiểu rằng người này mình không thể đắc tội, nhưng là buồn bực, làm sao Thủy Nhan lại quen biết kiểu người như vậy.

Thủy Nhan không còn đủ kiên nhẫn, nhưng ngoài mặt vẫn lãnh đạm, hướng Tường Mộng Nhược cùng Tường Hàm Doanh gật đầu vắn an.

- Ta đang đi qua đây thôi.

Nghe giọng Tường Hàm Doanh kia đã chào hỏi mình, trong lòng nàng hiểu, hai tỷ muội này không muốn gây xích mích với mình nữa, cho nên nàng cũng né tránh chuyện cũ.

- Thủy tỷ tỷ muốn đi đâu?

- Hai vị là thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng, Thủy Nhan chỉ là nô tài, gọi ta một tiếng tỷ tỷ kia giống như lấy mạng ta vậy.

Nàng biểu lộ thái độ của mình.

Tường Hàm Doanh cùng Tường Mộng Nhược âm thầm trao đổi qua ánh mắt, lặng lẽ ra về đắc ý, Thủy Nhan nhìn thấy nhưng coi như không biết.

- Thủy Nhan đi ra ngoài làm công chuyện cho quý phủ, không làm phiền hai vị tiểu thư, cáo từ!

Tường thị muội gật đầu, không khách khí nữa, giờ khắc này, giữa Thủy Nhan cùng các nàng xa cách ngàn dặm, mà các nàng cuối cùng cũng sẽ không còn nhớ những chuyện ở Đào Hoa Lâu nữa.

Dọc đường đi, Thủy Nhan không nói lời nào, Ngũ Nhi cảm nhận được nhiệt độ chợt giảm xuống, ngoan ngoãn im lặng, không hỏi một câu.

- Nam quốc, không thái bình!

Trầm mặc một hồi, không hiểu sao Thủy Nhan lại nói những lời này.

- Dạ?

Về mặt Ngũ Nhi mờ mịt.

Ngón tay Thủy Nhan hướng vào một hẻm nhỏ, ở đây có mấy người ăn xin, trên mặt đất có vài mảnh chiếu bần thiu, hiển nhiên nói đó là chỗ đám ăn xin tụ tập, bởi vì chỗ khuất, không có người chú ý, tuy nhiên không lọt nổi mắt quan sát của Thủy Nhan.

- Kinh thành là trung tâm một quốc gia, nếu là nước thái bình, thì sẽ không có nhiều lưu dân, nhiều ăn mày như vậy.

- Chỉ là mấy tên ăn mày thôi, làm sao lại nói lên vấn đề quốc gia chứ.

Ngũ Nhi lắc đầu, ngạc nhiên hỏi Thủy Nhan.

Thủy Nhan trầm mặc.

- Người nghĩ sai rồi, mới vừa rồi ta quan sát, nơi này các tửu lâu sang trọng trông như trẩy hội, nhưng những tiệm ăn bình dân lại ít khách.

- Ủ, kinh thành vốn dĩ là nơi những kẻ lăm tiền tụ tập, dĩ nhiên là đi tửu lâu rồi.

- Nhân dân là gốc của một quốc gia, cuộc sống của dân có đầy đủ, quốc gia mới phát triển hưng thịnh. Nhưng dân chúng ám no cũng có vấn đề, liên sẽ không ra ngoài ăn lung tung, hay mua đồ linh tinh. Tình thế chút sẽ nhìn ra, tình hình Nam quốc thật sự bất ổn, người nhìn những hẻm nhỏ kia, khắp nơi đều có những kẻ ăn mày, đây giải thích rõ ràng là những người ở bên ngoài kinh thành tràn về, có thể là do thiên tai, nhưng cái chính là triều đình đã không chi kinh phí giúp nạn dân, nếu có giúp đỡ họ đã không tứ tán bốn phương, hoặc có thể là do chiến sự, vậy thì càng minh chứng rõ một điều, Nam quốc hiện tại gặp phải rất nhiều vấn đề, khắp nơi các chư hầu không yên phận có ý định nổi loạn. . .

Về mặt Ngũ Nhi hiện ra sự sùng bái:

- Oa, Nhan tỷ tỷ, làm sao mà tỷ biết nhiều vậy, những chuyện này chỉ có nam nhân mới quan tâm a. . .

Thủy Nhan khẽ mỉm cười:

- Ta biết, ta nói không phải cho người nghe.

- Vậy tỷ muốn nói cho ai nghe?

- Thái tử điện hạ, người cảm thấy ta nói cho ai nghe?

Thủy Nhan hướng người đi đường phía sau lưng Ngũ Nhi nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Đau lòng

Ngũ Nhi lập tức quay lại nhìn chỉ thấy một nam tử xa lạ đứng đó:

- Nhan tỷ, tỷ hoa mắt à, người này làm sao là thái tử chứ.

Thủy Nhan hé miệng cười một tiếng, làm ra một bộ dáng đã liệu trước nói:

- Tỷ không có hoa mắt, là do mắt của muội không dùng được.

Vừa nói xong, nam tử xa lạ ở phía sau liền cười ha hả:

- Vô luận ta có thay đổi hình dáng ra sao nàng cũng có thể nhận ra ta.

- Ta không để ý đến bộ dạng của người ra sao.

- Vậy nàng để ý cái gì?

Ngũ Nhi ở giữa hai người nên chả hiểu gì cả, giật giật xiêm y của Thủy Nhan hỏi:

- Ách... hần là thái tử thật ư?

Thủy Nhan không có trả lời trực tiếp câu hỏi của Hạ Ngải mà chỉ nói với Ngũ Nhi:

- Tỳ nói là hần thì chính là hần!

Ngũ Nhi đánh giá từ trên xuống dưới Hạ Ngải, nhú mày, trong mắt mê mang nói:

- Chẳng nhẽ lần trước mình nhìn thấy là một thái tử khác? Chứ nếu không làm sao lại có hai bộ dáng khác nhau như vậy được chứ?

- Hai lần hoàn toàn giống nhau, chẳng qua mỗi lần muội nhìn lại thành bộ dáng khác thôi.

Thủy Nhan càng nói càng khiến Ngũ Nhi chả hiểu gì cả, đầy óc cứ ong ong cả lên.

- Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đó.

- Ta nghe cước bộ của người.

Ngũ Nhi mở to hai mắt:

- Không phải chứ, chỉ cần nghe tiếng bước chân cũng có thể đoán ra là ai sao?

Hạ Ngải mặc dù không nói gì nhưng vẻ biểu hiện trên mặt cũng đồng ý kiến với Ngũ Nhi. Thủy Nhan lắc đầu, đối với phản ứng của hai người không buồn giải thích nữa, xoay người bước đi nói:

- Đừng nói chuyện ở đây nữa, làm tắc đường.

Ba người bước vào một quán trà, đánh giá mọi thứ, đây có vẻ là một địa phương tốt và nàng phỏng chừng Hạ Ngải đã bao trọn nơi này rồi, nếu không hiện tại làm sao lại không có một bóng khách nhân nào chứ?

- Người muốn tìm ta thì sao lại theo dõi ta chứ?

Hạ Ngải cười, thong thả nhấp một ngụm trà, nhú mày nói:

- Trà này không đủ hương thuần.

- Nói!

Nàng không thích bị kéo dài thì giờ.

Ngũ Nhi nhú mày, thầm nghĩ trong lòng: “Thì ra là tỳ nói hai chữ với mình đã là chiếu cố rồi...”

Hạ Ngải khẽ mỉm cười, đặt tách trà trong tay xuống, nhìn nàng rồi đưa ta lên lật chiếc mặt nạ xuống khỏi phục bộ đáng trước kia.

- A a a... Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ngũ Nhi không nhịn nổi tha lên sợ hãi.

- Dịch Dung thuật!

Thủy Nhan bình thân giải thích cho Ngũ Nhi.

- Ách, nga... a a a..., biết rồi...

Cho đến lúc này Ngũ Nhi mới thấy mình thiện cận đến mức nào. Trước kia nàng luôn cho rằng Thủy Nhan chả biết cái gì cả, hiện tại nàng lại cảm thấy mình mới là người ngu ngốc, chỉ có một chút chuyện đã ngạc nhiên như vậy rồi. Ý thức được điểm này liền kiểm soát tránh đi, cảnh giới cao nhất của việc làm nô tài là biết lúc nào nên xuất hiện và lúc này nên ẩn mình...

Thấy Ngũ Nhi đi ra ngoài, Thủy Nhan hỏi hần:

- Chừng nào người đại lễ.

- Tại sao lại hỏi như vậy?

Hắn nhú mày.

- Người toàn lấy dung mạo của các kỳ nhân, điều đó có nghĩa là người đã diệt trừ xong mọi chướng ngại vật. Lẽ nào từng đó là chưa đủ?

Sắc mặt Hạ Ngải trầm xuống:

- Ta chỉ là thái tử, phụ hoàng còn chưa...

Khóe miệng Thủy Nhan khẽ nhếch lên mang theo một nụ cười châm chọc:

- Chưa bằng hà? Người muốn nói với ta như vậy?

Hai mắt tinh mịch của Hạ Ngải nhìn chăm chú vào nàng, nhưng chỉ một khắc sau hắn lại cười lớn, chân mày giãn ra, bất quá Thủy Nhan không biểu hiện về gì cả.

- Nàng nói như thế thì ta có thể trị tội nàng.

Hắn vừa nói vừa mang theo một nụ cười tán thưởng.

- Trị tội? Người muốn giết ta mà cần phải phiền phức như vậy sao?

Thủy Nhan bình tĩnh nói, lời nói sắc bén dị thường. Hắn cười lắc đầu:

- Trên đời này, chỉ có nàng là nữ nhân duy nhất dám nói với ta những lời đó.

Nàng trầm mặc, nhớ lại cái cách mà hắn phát triển.

- Người vẫn chưa trả lời tại sao lại theo dõi ta?

- Ta chỉ muốn nhìn bộ dáng nàng đi dạo phố trông như thế nào thôi. Không được sao?

- Sao các người lại có hứng thú với chuyện đi dạo phố vậy?

Thủy Nhan nhú mày, nàng không thể giải thích được tại sao hắn và Ngũ Nhi lại thấy hứng thú với chuyện đi dạo phố. Nhưng nàng đâu biết rằng nàng ở trong mắt Hạ Ngải rất khác biệt với người thường, thế cho nên hắn rất hứng thú với bộ dáng đi dạo phố của nàng trông như thế nào. Nhìn Thủy Nhan trầm mặc hắn không thấy không vui chút nào, ngược lại hắn thấy Thủy Nhan phải phản ứng như vậy mới đúng là nàng chứ.

- Không phải là ta có hứng thú đối với việc đi dạo phố mà là ta chỉ có hứng thú với nàng mà thôi.

Nói ra những lời này, sắc mặt Hạ Ngải bề ngoài thì bình tĩnh nhưng trong lòng lại thấp thỏm dị thường, cổ họng khô khốc. Thủy Nhan hơi mở hai mắt ra, mặt không thay đổi nói:

- Ừ.

Một từ này coi như là câu trả lời nhưng lại làm cho Hạ Ngải vô lực, bởi hắn không thể nào hiểu rõ được ý tứ của nàng nên đành nói tiếp:

- Sau này nàng có bằng lòng xử lý hậu cung cho ta không?

Câu nói này đã làm sáng tỏ quan điểm của hắn rồi. Trên cánh cửa truyền đến những âm thanh nặng nề chạm vào nhau, tiếp theo đó là tiếng kêu của Ngũ Nhi, hiển nhiên là nghe trộm đến đoạn cao trào nên kích thích quá đung phải cửa. Thủy Nhan cười một tiếng đối với phản ứng của Ngũ Nhi, nhưng đối với vẻ mặt chờ mong của Hạ Ngải chỉ nhàn nhạt nói:

- Hậu cung của người thì liên quan gì đến ta?

Hạ Ngải cảm thấy khóe miệng mình hơi giật giật, hắn hít một hơi thật sâu, không để ý tiếp tục nói:

- Thật ra thì...ta muốn hỏi nàng có nguyện ý làm phi tử của ta không?

- Không làm!

Hắn cảm thấy trong đáy lòng của mình có cái gì đó tan thành mây khói, hỏi:

- Vì sao?

- Bởi vì ta không muốn.

Càng lúc Hạ Ngải càng cảm thấy trong lòng như có gì đó đóng băng lại. Nữ nhân trước mắt này làm hấn động tâm vậy mà lại cự tuyệt không chút do dự.

- Vì sao nàng lại không muốn?

- Tại sao ta phải nghĩ về cái đó?

Nàng hỏi ngược lại.

- Ách ...

Hạ Ngải không thể phản bác được gì. Nàng trả lời dù không biểu lộ thái độ gì những từ lạnh thấu xương như: “không muốn”, “Tại sao phải nghĩ” làm hấn từ trên đám mây té xuống mặt đất, đau đớn cả toàn thân.

- Nàng biết không? Nàng là nữ nhân đầu tiên cũng là nữ nhân cuối cùng ta động tâm!

Trong đôi mắt lạnh lùng của Thủy Nhan hiện lên chút dao động nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng nghe hấn nói tiếp. Đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng kia, hấn đột nhiên muốn cười bởi hết thấy mọi chuyện đều là do hấn yêu đơn phương. Hấn vốn tưởng rằng nàng giống như những nữ nhân khác đều muốn được làm phi tử của mình nhưng hiện tại hấn đã biết mình hoàn toàn sai lầm, nàng sẽ không bao giờ phiền não bởi vì cái vấn đề này, vốn dĩ trong thế giới của nàng đâu có sự tồn tại của hấn.

- Ở Đào Hoa Lâu, tại sao nàng phải liều mạng cứu ta?

Hấn không muốn tin tưởng chuyện này.

- Cứu ngươi?

Nàng cảm thấy hấn đúng là đang nói nhảm, nhưng nhìn thấy đôi mắt của hấn đầy chờ mong thì lại mềm lòng, tuy nhiên nhớ đến tỷ muội Tường Thị, trong lòng nàng khẽ run lên: “Không nói rõ chuyện này sẽ rất phiền toái.”

Cho nên nàng quyết tâm không để lại cho hấn một tia hy vọng nào.

- Chắc hấn hôm nay ngại cũng đã nghe thấy câu chuyện giữa ta và Ngũ Nhĩ nói về thế sự Nam quốc rồi chứ? Thử hỏi dưới tình thế trước mắt, sau khi ngại lên ngôi ngại có dám thay máu lại bộ máu chính quyền không?

Lời nói của nàng làm hấn trở lại với thực tại, Nam quốc hiện trong ngoài đều bất ổn, nếu vì lúc này chỉ vì cùng cô thế lực mà đại khai sát giới thì đó sẽ là một sự đã kích rất lớn đối với người dân Nam quốc, hết thấy mọi chuyện cần phải bàn bạc kỹ hơn. Nhìn thấy Hạ Ngải dao động, nàng tiếp tục nói:

- Ngươi hiện tại không thể sử dụng thủ đoạn vũ lực được. Năm năm, mười năm, ngại sẽ từ từ nắm thật chắc các quyền vào tay mình. Nhưng lúc nay lại có một nữ nhân không rõ thân phận ở bên cạnh ngại thì bọn người kia chẳng lẽ không lấy chuyện đó ra để xía xói ngại sao?

Hạ Ngải: ...

Thủy Nhan vốn muốn tiếp tục cự tuyệt hấn, nhưng nàng đột nhiên ý thức được hấn là hoàng đế tương lai của Nam quốc, đắc tội với một hoàng đế không phải là một chuyện tốt, cho nên nàng mới dùng lời nói uyển chuyển từ chối, tránh để hấn đau lòng. ...

Hạ Ngải không thể không thừa nhận lời nói của nàng quả thực có đạo lý, nhưng đồng thời trong lòng hấn lại dâng lên một tia hy vọng, hai mắt hấn bỗng chốc tỏa sáng, cầm tay nàng hỏi:

- Nếu như ta làm được vậy nàng có nguyện ý chờ ta không?

Thủy Nhan không chút do dự rút đôi tay mình ra, lắc đầu nói:

- Không biết!

- Tại sao?

Hạ Ngải hỏi với vẻ đau đớn ở trong mắt. Sắc mặt nàng vẫn lạnh lùng như cũ:

- Tương lai của ta chỉ thuộc về ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hiểu

Mặt trời dần lên cao, nhiệt độ cũng từ từ tăng lên, nhưng Hạ Ngải lại thấy lạnh cả người. Trong mắt hắc mang theo sự bất đắc dĩ, không lay động được nàng chút nào, ngược lại, nàng vẫn bình tĩnh chờ đợi hắc nói chuyện.

- Nàng nói như vậy là để cho ta từ bỏ sao?

Thủy Nhan không nói gì ra đứng cạnh cửa sổ, mắt nhìn về dòng sông xanh biếc, bên bờ những cái nhánh cây rủ bóng xuống dòng sông. Hạ Ngải nắm chặt chén trà trong tay rồi từ từ buông ra, rơi xuống đất vỡ toang, nước bắn lên tung tóe, bất quá sàn nhà nhanh chóng hút hết nước đi.

- Phụ hoàng nói đúng, nắm được thì phải buông được.

Ánh mắt Hạ Ngải âm trầm từ sâu trong nội tâm. Thủy Nhan chấn động cả người. Câu nói của Hạ Ngải rất giống với câu nói của một người nào đó đã từng nói với nàng, mà dường như đó là một người rất trọng yếu đối với nàng, nhưng nàng không thể nào nhớ ra đó là ai được.

- Cha ngươi nguyện ý cho ngươi lên ngôi?

Trong lời nói của Thủy Nhan có chút trào phúng.

- Vậy nàng nghĩ sao?

Thủy Nhan lắc đầu:

- Đó là chuyện của ngươi. Ta không cần biết và cũng không muốn quản!

Hạ Ngải nghe vậy trong lòng đau xót nghĩ đến thế cục của triều đình. Khi biết được hoàng đế bị bệnh tình nguy kịch, ánh mắt của mỗi người nhìn vào hắc đều lộ ý quái dị không tín nhiệm. Đối với chuyện đó Hạ Ngải không để ý lắm, cả thiên hạ có thể hiểu lầm hắc những hắc không muốn nàng cũng hiểu lầm hắc. Cho nên hắc hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi:

- Cái đêm quan lễ vào hôm mười bảy đó, phụ hoàng đã mật đàm với ta. Thì ra cha đã sớm phát giác ra Trần Cửu có dị tâm và cảm thấy cũng có một kẻ hắc ám đứng sau lưng hắc giật dây, cho nên phụ hoàng muốn ta thề, thề sẽ bảo vệ giang sơn của Hạ Gia cho dù có phải chết.

Vốn Thủy Nhan cho rằng Hạ Ngải đang giam lỏng hoàng đế sau đó giết cha đoạt vị. Đó cũng chính là lý do tại sao nàng luôn bất hòa với hắc, nhưng hiện tại khi nghe hắc nói vậy hắc lại có một ấn tượng khác. Hạ Ngải thấy Thủy Nhan không có ý tức giận dứt lời nói của mình liền tiếp tục:

- Lúc phụ hoàng ý thức được chuyện này thì mới phát hiện được mình đã bị trúng độc mẫn tính, không còn cách nào có thể chữa trị được nữa rồi, chỉ có thể sống được ngày nào hay ngày đó. Trong khi đấy, những người ở triều đình hoặc là đi theo Trần Cửu, hoặc là bị Trần Cửu khống chế, và sắp xếp giam lỏng phụ hoàng. Ta đành phải giả làm một thái tử chơi bời lêu lổng, suốt ngày chỉ có quần lấy nữ nhân sống phóng túng, để làm lên một hình ảnh khiến phụ hoàng muốn phế truất thái tử trước mặt Trần Cửu. Đợi đến khi mà Trần Cửu lơ là đối với ta thì ta mới bắt đầu âm thầm điều tra mọi thứ về Trần Cửu. Hắc chính là một tên tư thông với địch để bán nước, một mình khai thác ở mỏ than quốc gia, mỏ dầu xanh, ép dân nữ vào làm kỹ nữ, dùng các loại thủ đoạn để tiện để ép các đại thần trong triều đình phản nghịch...

- Những người có liên quan bị bại lộ nhưng không ai dám đứng ra bao che bởi vì vây cánh của Trần Cửu đã bị các ngươi diệt trừ nhanh chóng đến không kịp trở tay.

Thủy Nhan tiếp lời nói. Hạ Ngải tán thưởng điểm này nói:

- Nếu nàng là nam tử thì nhất định sẽ có địa vị chắc chắn ở trong triều.

Thủy Nhan nhún mày, rất khinh thường đối với cái được gọi là địa vị trong triều như lời hắc nói, nàng chỉ hỏi lại:

- Vậy phụ hoàng ngươi đã mất?

Hạ Ngải lắc đầu, dường như trầm luân vào đôi mắt đen sâu thẳm của nàng, nói:

- Nàng nói rất đúng, phụ hoàng đã sớm rời khỏi nhân thế, hơn nữa nguyên nhân bởi vì ta.

- Ừ...

Thủy Nhan cười lạnh, nàng nghĩ đến chuyện hắc có thể giết chết hết mọi người ở Đào Hoa Lâu, dĩ nhiên cũng đủ quyết đoán để giết một phế nhân như hoàng đế. Hạ Ngải hít sâu một hơi nữa, thần sắc có chút âm trầm, khan giọng nói tiếp:

- Phụ hoàng nói, nếu phụ hoàng không chết thì thế lực những phi tần kia sẽ không thể giảm được.

- Vậy thì phế những phi tần kia đi là được.

Thủy Nhan bình tĩnh nói.

Hạ Ngải nhìn nàng thật sâu:

- Ban đầu ta cũng đã nói như vậy với phụ hoàng. Nhưng phụ hoàng chỉ lắc đầu nói, thân là quân vương không nên dùng tình, cũng không nên hiểu cái gì gọi là yêu!

Lông mi Thủy Nhan hơi run rẩy, đối với những lời của phụ hoàng Hạ Ngải, nàng cảm thấy hơi xúc động, tựa hồ trước kia cũng đã có một người nào đó nói lại như vậy với nàng...

Hạ Ngải nói tiếp:

- Phụ hoàng nói, phụ hoàng đã hủy đi tuổi thanh xuân của bọn họ, càng không thể hủy diệt đi cái mà bọn họ vẫn theo đuổi nên không đành lòng phé bỏ bọn họ. Sau đó phụ hoàng lại nói vua nào triều thần ấy, các đại thần đi theo phụ hoàng giờ không còn cống hiến nữa, cũng nên cho nghỉ ngơi thôi. Vì vậy ta mới có một cục diện không khó kiểm soát...

Thủy Nhan thất kinh, thật ra thì nàng đã sớm nghĩ đến chuyện này, nếu hoàng đế không nguyện ý thì chỉ bằng vào sức lực của một mình Hạ Ngải thì sao có thể thần không biết quỷ không hay mang hoàng đế đi được, sau đó lại còn có thể giấu diếm được tất cả các đại thần trong triều, cho đến khi hoàng đế băng hà mới tuyên bố chính mình là người kế vị. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt có chút sương mù nhưng bị nàng kiên cường che giấu. Lúc này Thủy Nhan cảm thấy rất đau lòng, không phải bởi vì Hạ Ngải mà là vì số phận của phụ tử hoàng thất. Phụ thân và nhi tử không thể hồn nhiên vui vẻ cùng với nhau trước mặt người ngoài rồi đến cả việc phụ thân phải dùng cả tính mạng mình để làm con đường đời phía trước của nhi tử trở nên sáng lạn hơn bao giờ hết. Vậy những thứ đó không phải là số phận bị ai của hoàng gia sao?

- Ta rất muốn an ủi người nhưng thân phận của ngươi hiện đã ở trên cao rồi!

Thủy Nhan khẽ mỉm cười, đối với bất đắc dĩ của hắn nàng có thể hiểu được, nhưng không cách nào có thể an ủi...

Hạ Ngải lắc đầu:

- Nàng vẫn không hiểu? Ta cho nàng biết những chuyện này không phải muốn nàng thương hại ta mà là chỉ muốn nàng đừng hiểu lầm ta. Tất cả người trong thiên hạ có thể hiểu lầm nhưng ta không muốn nàng cũng như vậy.

Thủy Nhan hít sâu một hơi, vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Để ngồi lên vị trí đó thì dù có sát hại huynh đệ, phụ thân có đáng là gì?

- Nhưng nàng không hiểu...

Hạ Ngải gầm nhẹ.

- Có! Lúc đó ngươi trở mặt nhìn phụ hoàng chết...

Hôm đó hắn quả thực đứng nhìn phụ hoàng uống thuốc độc, sau đó áy náy nói với hắn:

- Trẫm cả đời cô đơn, chỉ có mẹ con...

Rồi đã ngưng thở. Đến lúc đó hắn bỗng nhiên ý thức được mình là cô nhi tôn quý nhất thiên hạ!

Hắn nên vui vẻ, nên ngửa mặt gào lên sung sướng mới đúng. Nhưng cuối cùng hắn lại chạy vào trong Biệt Uyển, hồi tưởng lại ký ức mà phụ hoàng, phụ mẫu dẫn hắn đến Biệt Uyển những ba ngày. Trong ba ngày đó, bọn họ đã vứt đi thân phận của mình, sống như những người thường dân vượt qua từng ngày một. Và đó chính là quãng thời gian sung sướng, vui vẻ nhất trong cuộc đời hắn. Nhìn về ngay đi của Hạ Ngải, Thủy Nhan thở nhẹ:

- Ta biết ngươi nói những điều này muốn để ta hiểu được ngươi là một người rất cô độc nên cần có ta ở bên cạnh ngươi...

Lệ tuôn trên gương mặt Hạ Ngải, hắn ngẩng mặt lên nhìn thật lâu, chỉ thấy cả người Thủy Nhan không phải là tự do hoàn toàn.

- Nàng có thể lưu lại sao? Hiện tại ta không thể cho nàng danh phận nhưng nàng hãy đợi ta năm năm, năm năm sau nàng sẽ là mẫu nghi thiên hạ!

- Ta không để ý đến danh phận cũng không nguyện ý làm mẫu nghi thiên hạ, ta không liên quan gì đến chuyện đó cả, bởi vì ta đã yêu người khác và người đó cũng không phải là ngươi!

Hạ Ngải cảm thấy trái tim mình nhất thời ngừng đập, giống như tất cả mạch máu đã tắc lại, muốn thở cũng không thể. Hắn âm thầm nhìn Thủy Nhan hồi lâu nữa:

- Ta đã từng có trong thế giới của nàng chưa?

- Chưa từng!

Hai mắt Hạ Ngải tối sầm lại, nhưng Thủy Nhan lại nói tiếp:

- Nếu như ta biết thế giới của mình thì sẽ không phải đứng ở chỗ này!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Thủy Nhan cố gắng

Thủy Nhan đi ra ngoài, Nhữ Nhi lập tức tiến lên đón, nhỏ giọng hỏi:

- Thế nào?

- Cái gì thế nào?

Ngũ Nhi lờ mờ nhìn một cái:

- Người ta quan tâm tỷ, tỷ còn giả bộ cái gì!

- Quan tâm?

Về mặt Thủy Nhan mờ mịt.

Ngũ Nhi cho rằng nàng xấu hổ nên mới biểu lộ như thế, nhất thời giảm âm lượng xuống:

- Muội là muốn hỏi, tỷ với Thái tử đã nói gì?

- Ách...

- Nếu có một ngày nàng tìm ra thế giới của nàng, khi ấy nàng có nguyện ý để ta đi vào không?

Hạ Ngải từ bên trong đuổi tới, lớn tiếng hỏi nàng.

Thủy Nhan xoay đầu lại, ánh mắt trầm tĩnh, có chút cảm khái:

- Ta không biết sẽ mất bao lâu, cũng sẽ không hứa hẹn bất kỳ điều gì với người, hiện tại ta không muốn lệch khỏi quỹ đạo mà ta vừa mới tìm được...

Hạ Ngải nhẹ nhàng cười một tiếng, trong mắt hiện lên sự mâu thuẫn phức tạp, hẩn chăm chú nhìn nàng. Thủy Nhan khẽ gật đầu xoay người rời đi, không có chút lưu luyến.

Hạ Ngải nhẹ giọng nói:

- Ta nên buông tay hay là để cho nàng hận ta?

Về mặt Ngũ Nhi trở nên mê mang, kéo kéo xiêm y Thủy Nhan:

- Việc ấy... Thái tử không cho tỷ danh phận?

- Tại sao phải cho?

- Hà... Nhưng, nhưng muội rõ ràng nghe thấy...

- Mất thấy mới là thật, tai nghe chỉ là giả.

- A...

Trong lòng Ngũ Nhi như lửa đốt:

- Trời ạ! Tỷ nói rõ cho muội coi, người ta còn không phải vì hạnh phúc của tỷ sao, tỷ nghĩ coi, nếu như tỷ là người phụ nữ của Thái tử, bất kể là danh phận đến sớm hay muộn, sau cùng thì tỷ cũng là chủ tử rồi.

- Chủ tử như thế bất quá cũng chỉ là vật thứ phẩm.

Nhìn những cánh điều bày trong quán ven đường, đột nhiên Thủy Nhan cảm thấy rất hứng thú.

- Tỷ nói gì vậy, hiện tại chúng ta hầu hạ người khác, nhưng sau này tỷ là người của Thái tử, thân phận vô cùng tôn quý.

Thủy Nhan cầm một cánh điều hình con chuồn chuồn, cảm thấy thú vị liền hỏi:

- Cái này để làm gì?

Ngũ Nhi đang hứng thú chuyện tình của nàng và Hạ Ngải, thuận miệng đáp:

- Để phóng đi vận rủi.

- Rất tốt! Ta muốn!

- Ách? Muốn cái này sao?

- Mới vừa rồi ta gặp nguy hiểm sát thân, cần đuổi nó đi!

Thủy Nhan nói xong, trả tiền rồi cầm con điều bước đi.

- Ách... Thái tử thích tỷ, tỷ nói cái gì mà xui xẻo chứ?

Thủy Nhan dừng lại, cười nhạt

- Rất là xui xẻo...

- Hà?

Ngũ Nhi gãi đầu.

Mặt trời đã lên cao, những tia nắng chói chang đua nhau vurun xuống mặt đất, lúc này Thủy Nhan và Ngũ Nhi đã về đến biệt uyển. Ngũ Nhi nhanh chóng chạy đến hậu viện uống hụm nước mát giải khát nhưng lại nhìn thấy Triệu Vũ Quốc đứng ngoài cửa.

- A...A...ra mắt công tử!

Nàng bỗng chốc cảm thấy cái nóng đã biết mất, thay vào đó là một cảm giác lạnh sống lưng, chỉ dám thầm nói trong lòng: “Trước kia thì mãi chả thấy đâu, hiện tại thế quái nào mà đã gặp những hai lần trong một ngày rồi?”

Sắc mặt Triệu Vũ Quốc không đổi nhìn Ngũ Nhi một cái rồi quay sang Thủy Nhan:

- Ta muốn đi ra ngoài.

Thủy Nhan liếc nhìn hắn, lông mày nhướng lên, trong mắt hiện ý cười nói:

- Người đi đâu thì nói với ta làm gì?

- Ách...Ta không có ý đó...

Ánh mắt Triệu Vũ Quốc có chút không được tự nhiên.

- Phụt...

Ngũ Nhi ở một bên không nhịn được phì cười, bất quá khi nhìn thấy gương mặt Triệu Vũ Quốc trầm xuống, nàng vội vàng nói:

- Ách...Nô tỳ lui xuống trước.

Dứt lời, nàng không đợi Thủy Nhan nói thêm điều gì, lập tức chạy vào trong hậu viện, trong lòng thầm nói: “Nhan tỷ đừng trách muội không có nghĩa khí nha! Tỷ không sợ nhưng muội sợ.”

- Tại sao lần nào nó cũng sợ như chuột thấy mèo vậy?

Sắc mặt Triệu Vũ Quốc vốn đang lạnh lùng, lại nghe thấy Thủy Nhan thắc mắc khiến hắn không thể giữ được vẻ mặt đó:

- Ách... Nàng không sợ?

- Tại sao ta phải sợ?

Nàng mỉm cười nhìn hắn, trong mắt mang theo suy ngẫm. Ánh mắt lạnh lẽo của Triệu Vũ Quốc tựa hồ có chút tránh né, nhìn lên bầu trời:

- Đến lúc phải đi ăn cơm trưa rồi. Thạch Đông Thăng mang cơm đặt ở thư phòng ta, có hơi nhiều một chút. Hay là ngươi qua dùng bữa cùng.
- Vừa rồi ngươi nói phải ra ngoài mà!

Thủy Nhan nhắc nhở hắn.

- ...Ăn cơm xong rồi đi.

- Được rồi.

Thủy Nhan không đợi hắn đi cùng mà trực tiếp đi đến thư phòng hắn. Ánh sáng chiếu vào nàng, mang theo hình dáng yêu kiều thướt tha vào phòng...

Thạch Đông Thăng nhìn thấy Thủy Nhan và Triệu Vũ Quốc cùng nhau đi đến từ xa, liền lập tức phân phó người mang một bộ bát đĩa nữa lên. Khi Thủy Nhan bước vào phòng thấy có hai bộ bát đĩa thì cười với Thạch Đông Thăng nói:

- Ngươi cũng có mắt quan sát đó.

Hắc liếc mắt nhìn sắc mặt Triệu Vũ Quốc vẫn âm lãnh, chẳng qua là tốt hơn vạn lần khi trước. Lúc Thủy Nhan không có ở đây, Triệu Vũ Quốc cực kỳ cáu kỉnh, vẻ mặt âm trầm khiến hắn kinh hồn khiếp đảm, hiện tại Thủy Nhan đã về rồi, rốt cuộc sắc mặt Triệu Vũ Quốc rốt cuộc đã khá hơn nhiều. Thủy Nhan bưng bát lên thấy Triệu Vũ Quốc cúi đầu ăn cơm, giống như mình ngày xưa, yên lặng và nhanh chóng.

- Ngũ Nhi nói với ta, ăn cơm là để hưởng thụ chứ không phải để lấp đầy cái bụng.

Triệu Vũ Quốc ngừng lại:

- Nàng hiểu câu đó sao?

Thủy Nhan lắc đầu:

- Mới bắt đầu ta không hiểu được, nhưng dựa theo phương pháp của nàng ấy ta cảm giác khi đó ăn cơm có giác khác hẳn, thậm chí đến cả mùi vị cũng không giống.

Tốc độ ăn của Triệu Vũ Quốc chậm lại:

- Mùi vị món ăn rất quan trọng sao?
- Dĩ nhiên, cho ngươi ăn kẹo và uống thuốc thì ngươi thích cái nào?
- Ta sẽ chọn bất cứ cái nào có thể bảo vệ tính mạng ta được!

Thủy Nhan bật cười hì hì:

- Ta rốt cuộc cũng hiểu đàn gảy tai trâu mà Ngũ Nhi nói là gì rồi.

Triệu Vũ Quốc không tự chủ được mà cười theo nàng, mặc dù còn hơi nhặt nhổ nhưng giống như sương mù bị ánh nắng xua tan.

- Nàng đang nhắc nhở ta không biết thưởng thức?

Giọng Triệu Vũ Quốc trầm thấp cực kỳ dễ nghe.

- Ta không nói gì cả!

Thủy Nhan hóp một muỗng súp, nàng cảm thấy mùi vị khác hẳn, ăn rất thơm. Nàng không rõ sao tâm tình mình tốt như vậy, nàng chỉ cười nhìn hắn, ánh mắt không rời đi nơi khác.

- Khụ... Khụ... Khụ...

Triệu Vũ Quốc có chút không được tự nhiên đành giả bộ ho khan, nhưng Thủy Nhan vẫn thản nhiên nói:

- Ngươi có cảm tình với ta!

Bỗng chốc, Triệu Vũ Quốc cúi gầm mặt xuống ăn cơm, không trả lời nàng khiến căn phòng nhất thời rơi vào trầm lắng. Hai kẻ nghe lén ở ngoài cửa là Thạch Đông Thăng và Ngũ Nhi thấy vậy không khỏi tiếc nuối.

- Oa...Nhan tỷ lợi hại, gặp toàn cực phẩm...

Thạch Đông Thắng liếc xéo nàng, thấp giọng nói:

- Tiểu nha đầu, biết cái gì mà nói.
- Gì chứ, cháu cũng mười tám rồi, chuẩn bị sắp làm lễ nghi phiền phức cho người nào đó đấy. (^_^)
- Mười tám! Được, lão...
- Thạch đại thúc, thúc... nhẹ...

Tiếng nói của hai người ở bên ngoài đã lọt vào trong tai của Thủy Nhan và Triệu Vũ Quốc, chẳng qua hai người tạm thời không nói gì thôi, phỏng chừng lát nữa sẽ đem Thạch Đông Thắng ra mà hành hạ tàn nhẫn.

- Hôm nay ta đi ra ngoài gặp phải Hạ Ngải.

Triệu Vũ Quốc đang vui đầu ăn cơm bỗng ngừng lại, bất quá không có ngăn đầu nhìn nàng. Thủy Nhan nói tiếp:

- Hắn muốn ta làm hoàng hậu.

Triệu Vũ Quốc nghe thấy thế liền hỏi:

- Nàng đồng ý?
- Ngươi có quan tâm ta đồng ý hay không?
- Ta hơi quan tâm đến hắn thôi.

Triệu Vũ Quốc giả bộ tỉnh táo, chỉ là đôi đũa đã rơi từ trên tay xuống mặt bàn. Những cảnh này không qua được mắt Thủy Nhan, nàng chỉ mỉm cười, ngừng một chút rồi lắc đầu nói tiếp:

- Ngươi cảm thấy ta sẽ đồng ý?
- Sẽ không!

Hắn trả lời chắc như đinh đóng cột. Nàng cười với tán thưởng hắn:

- Đúng, ta từ chối.
- Vì nàng sợ phiền toái.

Vũ Quốc nhìn ngay ra điểm mấu chốt.

- Hi hi, sao ngươi nhìn ra được?

Triệu Vũ Quốc múc một muỗng súp, từ từ hóp, rồi mới dùng giọng mỉa mai nói với nàng:

- Nàng trở lại Biệt Uyển là để tránh né hắn, với lại nàng cũng biết tỷ muội Tương thị tương lai sẽ đắc cử trong cung.
- Ta nói rồi! Ta không sợ chết, chỉ là không cam lòng mà thôi!

Thủy Nhan cắt đứt lời của hắn, nàng lẹ tay múc một chén súp nóng đưa cho hắn:

- Đây là lần đầu ta múc cho ngươi chén súp.

Đáy mắt Triệu Vũ Quốc hiện lên vẻ mừng rỡ nhưng một khắc sau liền che dấu, hắn vẫn tiếp tục cúi đầu ăn, không để đến chén súp vẫn bốc lên hơi nóng kia. Thủy Nhan cười, trong mắt hiện lên hàn ý lạnh lẽo đến tận xương tủy:

- Đây là lần đầu, cũng là lần cuối cùng!

Trong lòng bỗng ‘bôm’ một tiếng lạc lõng, nhưng hắn tiếp tục vui đầu ăn cơm, không dám đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo kia...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Quyết định

Đêm đã khuya, Thủy Nhan cảm giác ở trong phòng có chút nóng bức, không chịu được đành ra ngoài hóng mát. Vừa lúc trong hậu viện có một làn gió mát thổi qua những cây trúc xanh tươi, thoảng đến mùi hương thoải mái.

- Ô...

Thủy Nhan thấy Ngũ Nhi đang hôn hờ ngồi trên ghế đá gần khóm trúc hóng mát.

- Hi hi, thật trùng hợp, muội tính toán muốn gọi tỷ ra đây ngắm sao mà tỷ đã tự đi đến rồi.

Thủy Nhan cười một tiếng, mỗi khi đối mặt với Ngũ Nhi thì nàng đã có thói quen mỉm cười. Thủy Nhan yên lặng ngồi xuống không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời bao la.

- Nhìn xem! Tối nay sao sáng thật.

- Ngày mai sẽ rất nóng.

Ngũ Nhi khẽ đẩy nàng một cái nói:

- Thui thui cái miệng tỷ.

- Đó là sự thật.

- Đi đi, không để ý đến tỷ nữa.

- Vừa hay, ta có thể an tĩnh được một lát.

- Ô... Nhan tỷ...

Ngũ Nhi bày ra vẻ mặt đáng thương. Thủy Nhan không đùa giỡn nữa, chỉ ngẩng đầu ngắm sao.

- Tỷ thích ngắm trời à?

- Ừ, hình như là vậy.

- Thích là thích chứ sao lại là hình như được. Chẳng nhẽ ngay cả tâm ý của mình tỷ cũng không hiểu được sao?

Thủy Nhan có hơi chút dao động, nàng nhìn chằm chằm Ngũ Nhi, nhẹ nhàng nói:

- Có khi rõ ràng thích mà lại nói không, người nói xem như vậy có cực khổ không?

Ngũ Nhi nhú mày, gãi đầu:

- Tỷ đang nói đến thái tử điện hạ hay công tử vậy?

- Ha ha, vậy người nghĩ ta đang nói đến ai?

Ngũ Nhi lắc đầu:

- Muội sao biết được. Người ta hay nói lòng người như biển cả, muốn biết được trong lòng họ nghĩ gì chả khác nào mò kim dưới đáy biển. Tỷ nghĩ gì tỷ tự biết, hỏi muội làm gì?

Thủy Nhan nhú mày:

- Nói thế nào giờ nhỉ?

Ngũ Nhi dùng quạt đuổi mấy con muỗi đang vo ve gần đó đi, nói:

- Chẳng nhẽ tỷ cũng động tâm?

- Có!

Thủy Nhan đáp không một chút do dự. Nghe thấy câu trả lời đó của Thủy Nhan, Ngũ Nhi há hốc miệng thành chữ O to tướng, đủ để nhét cả quả trứng gà vào đó.

- Ha ha, Nhan tỷ... Tỷ lại đùa muội rồi...

- Người cảm thấy ta đang nói giỡn?

Thủy Nhan hái hai chiếc lá trúc đặt vào trong tay, có chút cảm khái:

- Hai chiếc lá này còn non, chưa đủ trưởng thành, không thể thổi thành một khúc nhạc được.

- Ai nói, để muội thử.

Ngũ Nhi nói xong lấy hai chiếc lá để lên miệng thổi nhưng không phát ra được âm thanh nào:

- Ách, thổi không được...

- Đây là lá trúc, lá trúc này còn non, chưa trưởng thành, muốn thổi thành khúc nhạc không hề dễ dàng.

Ngũ Nhi nhìn vào khóm trúc đang lung lay theo gió, hỏi Thủy Nhan:

- Những cây trúc lớn có những tán lá rất to, hợp để hóng mát, tại sao Biệt Uyển lại luôn trồng những cây nhỏ thế này?

Thủy Nhan nhìn vào Biệt Uyển:

- Nơi này quá đẹp rồi, không còn chỗ để cho những cái cây hoang dã, chỉ có những cây được tạo thế mới xứng...

Ngũ Nhi vỗ đầu:

- Không phải đều là cây cối cả sao, việc gì phải chú ý đến thế chứ?

Nàng khẽ kéo nhẹ đuôi tóc Thủy Nhan, Thủy Nhan chỉ lẳng lặng:

- Chuyện tình thế gian, tại sao không thể làm mọi thứ tự do được chứ?

Ngũ Nhi nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy khó hiểu.

- Tại sao nhìn ta như vậy?

- Muội cảm thấy tỷ đã thay đổi.

- Thay đổi ở chỗ nào?

- Nói nhiều hơn rồi.

- Còn gì nữa không?

- Trước kia đều là tỷ hỏi muội, còn hiện tại là muội hỏi tỷ. Tỷ trước kia hết một miếng vải bông, gặp phải nước thì hút lấy, chỉ cần nghe qua cái gì đó là có thể nhớ hết luôn, hơn nữa lại còn có ý kiến của bản thân. Bây giờ, muội ở trước mặt tỷ thật thâm, đầu óc trống không.

Thủy Nhan buồn cười, nhưng sự ôn nhu ấy làm Ngũ Nhi có chút ngây dại:

- Với lại lúc tỷ cười trông xinh đẹp gấp trăm lần tỷ muội nhà Thừa tướng gì đó...

Nghe đến tỷ muội Tương Thị, trong lòng Thủy Nhan nhất thời chùng xuống, chân mày không khỏi nhăn lại. Hiện tại Hạ Ngải đã biểu lộ tâm ý đối với nàng, việc đấy mà lọt vào tai tỷ muội kia thì khi đó e rằng sẽ không phải chỉ có mỗi cảnh cáo thôi đâu.

- Tỷ sao vậy?

- Không có gì, chẳng qua chỉ cảm thấy nóng thôi.

Ngũ Nhi ném lá trúc trong tay xuống:

- Aiz, chúng ta kéo dài đề tài này đi đâu mất rồi, không phải đang nói về Thái tử điện hạ và công tử sao?

Gió đêm thổi qua người Thủy Nhan, làm đôi mày kia khẽ giãn ra.

- Hôm nay tỷ đáp ứng thái tử sao?

Thủy Nhan lắc đầu, nói với Ngũ Nhi:

- Những nơi giống như ở đây, cả phương hướng đông tây cũng có quy luật, tựa như Biệt Uyển này chỉ thích hợp với cây trúc được uốn tỉa đẹp đẽ, không

thích hợp với những cây trúc hoang dại, còn tỳ thì lại không thuộc về khu vườn của thái tử...

Ngũ Nhi nghe vậy mờ mịt không hiểu gì cả:

- Tỳ không thích thái tử?

Thủy Nhan vừa nói vừa phối hợp:

- Cây trúc vốn là một loài cây, nhưng bởi vì con người chỉ thích một phần trên nó mà họ đã bóp nghẹt thiên tính của nó để trở thành thứ mà người ta cần. Dù nó có thể sống lâu hơn, lớn hơn, nhưng nó sẽ mãi mãi không có lại thứ thuộc tính ban đầu mà nó đã mất đi...

- Ô... Rốt cuộc tỳ đang nói đến cái gì vậy? Muội đang hỏi chuyện về thái tử cơ mà.

Ngũ Nhi nghe xong không hiểu gì cả. Ánh mắt Thủy Nhan vẫn bình tĩnh dưới ánh trăng chiếu xuống, nàng mỉm cười, mang theo chút khổ sở nói:

- Khi vừa mới bắt đầu, ta cho rằng mình chỉ là một quân cờ đối với hắn. Nhưng hiện tại ta đã phát hiện ra không phải như vậy, cũng bởi vì hắn có cảm tình với ta nên chỉ có thể kìm nén cố tránh ta đi mà thôi, và đó là lý do ta không thể phát hiện ra tình cảm của hắn... Đối với hắn mà nói, ta có nên đi theo mục tiêu đó...

- Tỳ đang nói đến công tử sao?

Thủy Nhan không trả lời, ánh mắt trở nên trầm lạnh, tiếp tục nói:

- Nhưng hắn lại sợ ta rồi đi...

- A... Công tử sợ tỳ rồi đi?

Ngũ Nhi vò đầu bứt tai.

Thủy Nhan không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn lên bầu trời đầy sao. Ánh sáng kia thật khiến người ta mê muội, trên gương mặt kia vẫn giữ một nụ cười như không cười, mang theo vẻ tự giễu cao ngạo!

Ngũ Nhi nhú mày, nhìn lên bầu trời đầy sao, chỉ cảm thấy những ngôi sao kia rất đẹp nhưng nó không thể khiến người ta si mê được, nàng đoán mãi vẫn không hiểu Thủy Nhan đang nghĩ gì, gãi đầu khó hiểu hỏi:

- Tôi nay tỳ thật khó hiểu, tỳ nói lại đi, muội nghe không hiểu gì cả.

- Không có gì cả, ta đang nói với ngươi về cây trúc.

- Cây trúc?

- Ủ, cây trúc, để có được cây trúc đẹp thì phải kìm hãm nó trưởng thành, khiến nó thay đổi bộ dáng.

Ngũ Nhi lại gãi đầu, tay quạt mạnh:

- Không hiểu nổi, chả hiểu gì nữa rồi. Muội về ngủ đây, mai sẽ nghĩ về những gì tỳ nói.

Thủy Nhan gạt đầu, khẽ cười nói:

- Ừm, ngươi về ngủ trước đi, ta sẽ về sau.

- Haizzz, yên tĩnh rồi...!

Nhìn theo bóng lưng của Ngũ Nhi, Thủy Nhan nhẹ giọng:

- Bảo trọng!

Buổi tối hôm nay, Thủy Nhan đã quyết định rời khỏi nơi này. Vốn nàng muốn đợi Hạ Ngải tìm ra thân thế của mình sau đó rồi bỏ khỏi thân phận nô tỳ của Triệu Vũ Quốc. Nhưng cũng không biết từ lúc này mọi chuyện đã không còn đơn giản như vậy nữa. Hôm nay khi nàng nhìn thấy ánh mắt của Triệu Vũ Quốc thì nàng đã cao hứng vô cùng. Nhưng một khắc sau nàng đã rõ ràng rằng Triệu Vũ Quốc là phụ tá của Hạ Ngải, hắn cần phải giúp Hạ Ngải, mà có lẽ đoán chừng Triệu Vũ Quốc lấy nàng làm quân cờ để kiểm chế Hạ Ngải. Nghĩ đến đây Thủy Nhan cho rằng mình có thể thể thờ ơ nhưng trong lòng lại nhói đau, đau đến rùng rợn xương, đau đến chết lặng. Triệu Vũ Quốc lựa chọn một con đường riêng của mình cho nên nguyện ý ngăn cản lòng mình nảy sinh tình cảm tựa như cây trúc kia bị kìm hãm tốc độ sinh trưởng, cuối cùng nó không thể trưởng thành chỉ mãi ở hình hài nhỏ bé để làm một cái cây cảnh đặt trong vườn. Nàng quyết định rời đi không phải vì nàng thương tâm mà là nàng phải biết mình là ai, cần ở nơi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Cuộc thi thuyền rồng sông Mịch La

Trong lòng đã quyết định, nàng không còn chút lưu luyến nào nữa, lấy con điều mua hồi sớm ra thả, lúc này trăng đã lên cao, mượn làn gió lạnh lạnh thổi điều kia lên không trung, điều xanh dần lên cao, thấp thoáng dòng chữ: “Chưa từng có, nhưng lại liên lụy, buông tay...”

Đêm đã khuya, nàng đứng dậy thu thập chút đồ nhỏ nhoi, đang muốn đi ra thì truyền đến tiếng gõ cửa.

- Người nào?

- Là muội.

Nghe thấy tiếng Ngũ Nhi, nàng lập tức giấu tay nải quần áo, mở cửa.

- Tỷ muốn đi.

Ngũ Nhi chán nản hỏi nàng.

- Ủ!

- Tỷ tức giận với công tử sao?

Thấy Ngũ Nhi, trong lòng nàng thoáng có chút ảm áp, nha đầu này tuy phản ứng hơi chậm chạp, nhưng vẫn còn có thể đoán được tâm ý của nàng.

Ngũ Nhi thấy nàng im lặng, bèn rộn nói tiếp:

- Thật ra thì công tử thích tỷ, muội nhìn ra được.

- Ta biết...

Nàng nhàn nhạt trả lời.

Mắt Ngũ Nhi tròn tròn:

- Vậy tại sao tỷ lại đi?

Thủy Nhan đưa tay véo hai bên má Ngũ Nhi, đẩy mắt long lanh mang theo hơi ảm, nhẹ giọng nói:

- Trong thế giới của nữ nhân không chỉ có duy nhất mình nam nhân, tình cảm không phải là toàn bộ, hiện tại ta không còn là người vừa mới tỉnh dậy sau hôn mê, sống không có mục đích, càng không phải chỉ chăm chăm xây dựng tình cảm. Hiện tại, chỉ là muốn sống, muốn biết tên của ta, ta ở đâu... Ta không muốn lằm chằm trong lồng, không muốn như những cây trúc đã bị uốn cong, ta phải đi ra ngoài, tìm kiếm thân phận của mình. Đây là điều ta cần làm nhất.

- Nhưng tỷ không biết tỷ là ai, tỷ định đi đâu mà tìm chứ?

Thủy Nhan cười một tiếng, ánh mắt kiên định, lòng tin mười phần:

- Lần tới gặp lại ngươi, chính miệng ta sẽ nói cho ngươi biết tên của ta.

- Nhan tỷ tỷ...

- Cái tên này, sau này sẽ không còn tồn tại, cho phép ngươi gọi một lần cuối cùng!

Thủy Nhan xoay người lấy tay nải ra, mắt Ngũ Nhi đắm lệ, nàng đi đến bên Thủy Nhan...

- Oa oa... muội không nhớ xa tỷ...

Thủy Nhan quay đầu hướng nàng mỉm cười:

- Mấy ngày nay cảm ơn ngươi. Nhờ ngươi mà ta cảm nhận được thế nào là ảm áp.

Ngũ Nhi đột nhiên khóc nức lên, nhưng sợ kinh động đến người khác nên vội dùng tay bịt chặt miệng, tiếng khóc nghẹn lại, mắt chỉ thấy Thủy Nhan nhảy qua mái nhà, rất nhanh đã không thấy bóng dáng nữa.

- Nhan tử... Thượng lộ bình an!

Mịch La, con sông chảy xuyên qua lãnh thổ của Tấn quốc và Nam quốc, từ xưa tới nay là biên giới thiên nhiên giữa hai quốc gia trên. Chẳng những rất quan trọng đối với giao thông đường thủy mà còn là con đường thông thương huyết mạch.

Trên bề mặt sông mù mịt khói sương, thuyền bè qua lại tấp nập. Hai bên bờ sông Mịch La nhà cửa san sát, cây cối tươi tốt. Vùng đất này có thể coi là địa linh nhân kiệt. Tuy nhiên cũng là nơi giao tranh giữa hai nước, bất kể là Nam quốc hay Tấn quốc đều đóng quân ở đây đông hơn gấp nhiều lần nơi khác.

Mặc dù là như vậy nhưng nơi này dân chúng vẫn được sống trong cảnh bình yên, chẳng những vậy hằng năm còn tổ chức lễ hội truyền thống.

Mùng 5 tháng năm hàng năm là tiết Đoan Ngọ, chính là ngày lễ quan trọng nhất trên toàn quốc.[1] Vào ngày này, người ta thường treo một nhánh cỏ xương bồ[2], uống rượu hùng hoàng[3], dân chúng tin rằng làm như vậy thì sẽ gặp được may mắn, xua đuổi tà ma, ngoài ra còn có bơi thuyền rồng, kết hoa, lễ tế Long thần để cầu cho dân chúng ở quanh vùng được sống bình an hạnh phúc.

Ngày hôm đó, có một công tử đáng vẻ anh tuấn phong trần nhưng có vẻ mệt mỏi đi qua Mã Tổ trấn, một trấn đối diện với Sur Cổ trấn của Tấn quốc. Ở trấn này đang tổ chức cuộc thi thuyền rồng khiến hân muốn vượt sông mà không được, đành kiên nhẫn ngồi đợi cuộc thi kết thúc.

Tất cả mọi người trong trấn đều tụ tập tại đây, hai bên bờ sông chiêng trống vang động, nhất thời vô cùng náo nhiệt, thanh niên trai tráng trên thuyền đã sẵn sàng chờ tiếng pháo hiệu lệnh để có thể xuất phát thuận lợi.

Rồi một tiếng pháo nổ vang trời, cuộc đua thuyền rồng chính thức bắt đầu, trên mỗi thuyền rồng đều có hai ba mươi gã thanh niên trai tráng ra sức chèo, ở trên mũi thuyền có một người đứng gõ trống liên tục để thúc giục, cứ mỗi nhịp chèo thuyền thì nhịp trống càng gấp gấp, các trai tráng ở trên thuyền hò dô vang dội, động tác nhanh chóng mà chỉnh tề, thuyền băng băng rẽ sóng mà đi, thật là một màn ngoạn mục.

- Cố gắng lên...

- Cố gắng lên...

Các cô nương của Mã Cổ trấn thuộc Nam quốc thi nhau cổ vũ, ai nấy đều cố gắng lớn tiếng cổ vũ cho thuyền rồng bên mình, vào lúc này, vị công tử tuấn tú dĩ thường kia chen vào giữa đám cô nương

- Người nào vậy, đáng ghét a...

Các cô nương đang hưng hăng, vốn định lên tiếng chửi mắng, lại nhìn thấy công tử kia dung mạo vô cùng tuấn tú, nhất thời cả đám như bị trúng tà, rồi rít thu lại lời nói đã tới đầu lưỡi, thi nhau bình ôn hơi thở, lập tức biến thành những tiểu thư khuê các, nhã nhặn lịch sự.

- Ô ô, nhìn coi kia... Thuyền rồng đua nhau chạy nhanh ghê....

Một màn hò reo nhất thời biến mất, đám tiểu thư đưa tay duyên dáng che miệng mỉm cười, không khỏi khiến người ta nghi hoặc những tiếng cổ vũ khi nãy phải chăng là ảo giác.

- Khụ khụ khụ, thân thù của công tử thật là linh hoạt nha, chớp mắt một cái đã đến bên cạnh ta...

Một cô nương lớn mật đến gần vị công tử nọ.

Còn có kẻ đã khoác tay công tử kia mà nũng nịu hỏi:

- Công tử, ngài họ gì?

- Ách...

Bị chúng cô nương vây quanh, mày ngài công tử khẽ chau lại, ánh mắt lạnh lùng, tựa hồ những bông hoa xinh đẹp kia cũng chỉ là những thứ tầm thường, hân khẽ né tránh những cô nương này, không đáp lời, vô cùng lãnh khốc.

Những cô nương cư ngụ ở nơi thôn quê này chưa từng gặp qua nam nhân nào ưu tú như thế này, tất cả đều có phần căng thẳng, khí thế ngất trời của hội đua thuyền rồng trên sông Mịch La sớm đã bị những gò má ửng hồng của các cô nương làm mờ đi, giờ phút này các nàng bao vây lấy vị công tử kia, mắt như rớt trên người hân, nhưng là, công tử nọ vẫn thờ ơ, lãnh đạm.

Lúc này, một cô nương áo tím xán lại, cười cợt nhạo nọt:

- Công tử tội gì lạnh lùng như vậy, thật làm ta đau lòng quá đi...

Công tử kia cười lạnh, sau một khắc, cả người toát ra sát khí nồng đậm, một chường thẳng tắp bỏ tới người cô nương áo tím kia, mọi người còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra thì thấy ánh sáng lóe lên, có vẻ là từ kiếm, đám đông sợ hãi, những tiếng kêu than liên tiếp nổi lên.

Bị một chường kia, cô nương áo tím không chịu nổi, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, không biết từ lúc nào, trong tay cô ta nắm lấy một thanh chủy thủ sáng như tuyết, nháy mắt vừa rồi, nếu không phải công tử kia cho nàng một chường, chủy thủ kia sớm đã đâm vào bộ ngực công tử tuấn tú nọ.

Công tử kia không ai khác chính là người vừa rời biệt uyển đi, Thủy Nhan, nàng rời kinh thành đã hai ngày, ngày hôm nay đi tới sông Mịch La, vốn muốn vượt sông qua Tấn quốc, lại không nghĩ gặp phải hội thi thuyền rồng, bắt đắc đi chờ đợi, ai biết được bị một đám mê trai trêu chọc.

Vốn dĩ những người này vô hại đối với nàng, họ cũng là nữ nhi, cho dù bị cọ xát, xờ xoạc đi nữa cũng không sao cả, nàng không có để ý, nhưng đám người ở giữa mấy nữ nhân khiến nàng cảnh giác.

Mấy nữ tử kia trong mắt mang ý cười, nhưng đó chỉ là ngoài mặt, sự quan tâm của họ đối với nàng không phải như mắt sắp rớt ra, mà là tận lực đẩy những người xung quanh ra, dần dần tiếp cận nàng. Thủy Nhan sớm cảm nhận được thủ pháp của những kẻ này không hề tầm thường, cơ hồ vừa ra tay, người phía trước lập tức tránh ra như bình thường đẩy nàng tới gần cô nương áo tím, cô ta tung chưởng tới nàng, khỏe mắt khẽ ánh lên hàn quang.

Trong một thoáng, những tiếng kêu sợ hãi, mọi người chạy trốn chết, Thủy Nhan đề khí, giẫm lên đầu vai mấy người nhảy tới mặt sông, đây không phải là nàng lựa chọn, mà không thể đi dọc bờ sông được, đám người chen nhau chạy, càng lúc càng đông, nàng chỉ còn cách theo hướng mặt sông...

Lặng một khắc, nhất thời bốn phía xôn xao, trên mặt nước, công tử áo lam như chú chuồn chuồn lướt trên mặt nước, nhẹ nhàng mượn thuyền bè mà đi chuyển, phía sau có một đám nữ tử đuổi theo, người nào cũng có trang bị kiếm, nhanh chóng đề khí đuổi theo.

Lúc này, sự chú ý của mọi người không phải là cuộc đua thuyền rồng nữa, tất cả đều đem tầm mắt nhìn màn rượt đuổi kia, có người không kìm chế được hét lớn:

- Nhìn xem, hình như là xiếc...

- Làm sao có thể, người mù à, rõ ràng là nữ hiệp đuổi theo nam nhân phụ tình...

Chú giải:

[1]: Tiết Đoan Ngọ: Tết Đoan ngo hay Tết Đoan dương, ngày mùng 5 tháng 5 âm lịch, là một ngày Tết truyền thống tại Trung Quốc cũng như một số nước Đông Á như Triều Tiên, Việt Nam. Tết Đoan ngo tồn tại từ lâu trong văn hoá dân gian Phương Đông và có ảnh hưởng đến sinh hoạt văn hoá. Đoan nghĩa là mở đầu, Ngọ là giữa trưa và ăn tết Đoan Ngọ là ăn vào giữa trưa. Đoan Ngọ lúc mặt trời bắt đầu ngấn nhất, ở gần trời đất nhất trùng với ngày hạ chí. Tết Đoan Ngọ còn được gọi là Tết Đoan Dương. Thời gian này cũng là khi khí dương đang thịnh nhất trong năm. Ở Việt Nam, dân gian còn gọi là Tết giết sâu bọ.

[2]: Xương bồ (菖蒲) có xương bồ, mọc ở vệ sông vệ suối, mùi thơm sắc, dùng làm thuốc được. Tục cứ mùng năm tháng năm lấy lá xương bồ cắt như lưỡi gươm treo ở cửa để trừ tà gọi là bồ kiếm (蒲劍).

3: Hùng hoàng: (Tên khác: Hoàng kim) 雄黃. Tính vị: Vị cay hăng, đắng, tính ôn. Quy kinh: Vào kinh tâm, can, vị. Dùng làm thuốc bắc chưa phải gió, sát trùng, giải độc. Có vị cay đặc biệt nên rắn rết ngửi phải đều tránh xa. Tết Đoan Ngọ, người Trung Quốc có tục uống rượu Hùng Hoàng để “giết sâu bọ” và vẩy rượu khắp nhà để tiêu độc.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Trúng kế

Thủy Nhan mượn lực thuyền bè trên sông, lướt đi như chuồn chuồn chao lượn, ở phía sau, những cô nương muốn ám sát nàng cũng đang theo sát, Thủy Nhan dừng lại trên một mạn thuyền, xoay người liền bốp chặt cổ họng nữ tử áo lục, nàng kia hoảng hốt, bận rộn khua kiếm ngăn trở, lại không nghĩ Thủy Nhan chỉ giả vờ bốp cổ cô ta, định giết người là giả, đoạt kiếm của cô ta là thật, bị những kẻ này đuổi theo, trong lòng Thủy Nhan rất khó chịu, định chiếm binh khí, lấy mạng chúng.

Quần chúng hai bên bờ sông còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã thấy công tử áo lam đoạt được kiếm trong tay cô nương áo lục, một kiếm vung lên, đầu cô nương này liền rơi xuống, nước sông nhanh chóng bị nhuộm đỏ, thân thể kia ngã ngửa trong giây lát như điều đứt dây rồi cũng rớt xuống dòng sông.

Mọi người trở lại náo nhiệt, có kẻ đoán là đại hội thuyền rồng có ý an bài, cũng có kẻ đoán là nữ hiệp giang hồ đuổi theo kẻ bạc tình, lại còn có suy đoán đám ác nữ kia tham luyến sắc đẹp, cướp đoạt công tử tuần tú, nhưng không nghĩ tới vị công tử nhả nhận lịch sự lại ra tay tàn nhẫn như vậy, cảnh tượng này đúng là chưa từng xảy ra nơi này.

Đám người đang sôi trào phút chốc lại an tĩnh, nhưng sau một khắc không biết là bên quốc gia nào phát ra tiếng gào thét, la ó sợ hãi, những tiếng thét chói tai, tiếng ối mưa tạo thành một loại âm thanh hỗn tạp...

Sắc mặt Thủy Nhan vô cùng lạnh lẽo, mắt híp lại, nàng đứng trên một thuyền thuyền buôn, kiếm trong tay còn đang rỉ máu, hướng về phía sau hỏi:

- Vì sao giết ta?

Trước mặt Thủy Nhan là cô nương áo tím khi nãy bị nàng đánh một chưởng, cô ta thấy đồng bọn bị giết chết, giận dữ nhìn chăm chăm Thủy Nhan:

- Bớt nói nhảm, chúng ta theo lệnh nhận tiền giết người.

Thủy Nhan hít sâu một hơi, khẽ lắc đầu, khinh miệt nhìn những nữ sát thủ này, trầm giọng nói:

- Giết ta?

Nhất thời cô nương áo tím thấy bốn phía lạnh lẽo. Trong lòng nổi lên dự cảm xấu, từ lúc làm sát thủ tới nay, chưa bao giờ có cảm giác như thế.

- Chẳng lẽ chủ nhân các người không nói cho các người biết, ta không có võ công. Chỉ biết dùng tay đâm một lỗ thủng trên cơ thể kẻ khác sao?

Trong lòng cô nương áo tím khẽ run lên, nhận được tin báo, thấy người này là giết. Không hề có bất kỳ thông tin nào về cô nương này, thoáng thấy dáng người, nhìn xiêm y đoán không phải người trong giang hồ, sẽ không phải loại võ công cao cường, không chút do dự liền gật đầu đáp ứng. Nhưng vừa rồi nhìn nàng ta lạnh lùng một kiếm cắt cổ tỷ muội mình, trong lòng cô ta khẽ nhủ thầm đã quá khinh địch, giờ phút này nghe những lời Thủy Nhan nói, thầm than, người lần này tuyệt đối không bình thường.

"Sớm biết thế này đã kêu Thượng Hành ca, không nên tự ý hành động..." cô nương áo tím trong lòng đang hối hận, Thủy Nhan đã triển khai công kích.

- Nếu các người vì tiền mà giết ta. Ta đây không thể phá hư danh dự của các người, để ta giết sạch mấy người, cũng là giúp các người giữ được chữ tín..

Dứt lời Thủy Nhan đề khí, kiếm trong tay uốn lượn như giao long trên biển, thế đi hung mãnh không có nửa phần nhân từ, kiếm kia đâm về những chỗ trọng yếu nhất của đối phương, tuyệt không nửa điểm đi chệch, công kích của nàng gió thổi không lọt, đám cô nương kia cũng không chịu kém, tiến công, phòng thủ, phối hợp vô cùng xảo diệu, nếu không phải lúc trước Thủy Nhan giết một người trong số họ, sợ rằng giờ phút này nàng cũng bị Kiếm trận kia làm cho váng óc.

Đám lái buôn trên thuyền sợ hãi đã trốn vào trong khoang thuyền, mấy tên to gan chỉ dám nhìn lên ra, nhưng thế sự phát sinh quá nhanh, chỉ nghe tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền, không kịp thấy gì ngoài máu, máu tươi tràn ngập.

- Trời ạ, đây, ... đây là giết người hay bỏ dưa hấu vậy...

Một tiểu thương khẽ cảm thán.

Thủy Nhan tìm ra được nhược điểm của Kiếm trận, không ngừng công kích cô gái có võ công yếu nhất, mấy chiêu liền giết nàng kia, vốn đang lao đao suýt ngã trong Kiếm trận, cuối cùng phá được một mảnh nhỏ, vừa nãy đã chết một người, giờ thêm một người, muốn tạo lại Kiếm trận kia là không thể.

Trong lòng cô gái áo tím lúc này đã thối ý, thừa lúc Thủy Nhan đang bận chống đỡ ba người còn lại, quyết định tìm đường chạy trốn, nhưng bốn phía là sông nước, nếu nhảy xuống, nước sông cuộn cuộn kia không phải là đùa giỡn, cần thận quan sát, có một thuyền nhỏ phía sau, trong lòng liền sinh nhất kế.

Thủy Nhan phát hiện cô ta muốn trốn, ba người kia liền bao vây lấy nàng như muốn ngăn trở, đối diện với nữ tử áo hồng đang lao về phía mình, nàng bình thân vung kiếm, kiếm kia đâm xuyên qua trái tim, gương mặt lúc chết của nàng ta vẫn còn sự hoảng hốt không hiểu tại sao, hai nữ tử còn lại thấy bạn mình bị giết, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Về mặt của Thủy Nhan vẫn trầm lạnh, đám lái buôn lúc này len lén nhìn nàng cũng bị dọa cho hoảng sợ. Cả người nàng lộ ra sát khí.

- Lão thiên a, một người tuấn tú như thế, sao lại là Sát thần chứ?

Thủy Nhan khẽ nhếch môi, nhẹ nhàng hít thở, khôi phục thân thể, trong đầu có chút trống rỗng, giết những người đó cũng không có lợi gì.

- Sao lại muốn chạy trốn?

Nàng nói một câu, trúng ý một đám bọn họ.

Cô gái áo tím rống giận:

- Chớ nói càn, các tỷ muội, chúng ta liều mạng với ả.

Hai nữ tử kia vừa nghe nàng nói vậy, thối ý vừa dâng lên đã biến mất, nắm chặt kiếm, một lần nữa hướng Thủy Nhan công kích, cô gái áo tím kia nhân cơ hội này chuẩn đi.

Thủy Nhan nhanh chóng tìm điểm yếu của hai nữ sát thủ này giải quyết họ, quay đầu lại đã không thấy bóng dáng cô gái áo tím đâu, bốn phía quanh thuyền là sông nước, nếu cô ta dám nhảy xuống, không bị chết đuối trừ phi là kỳ tích, nàng ngờ rằng cô ta trốn ở trong thuyền, định bước vào khoang thuyền tìm.

Người nhìn lên bên trong thấy Thủy Nhan đang tiến về bên này, tất cả đều sợ hãi im bật. Nam tử vừa nhìn lên ở khe cửa quay lại không thấy bằng hữu vốn đứng đằng sau mình đâu, thấp giọng mắng:

- Cầu đàn chết tiệt, trốn cũng không nói một câu...

Lời oán vừa xong, Thủy Nhan đã đá văng cửa khoang, nàng đứng nơi đó phảng phất như Sát thần, lông mày lãnh lệ, cả người bình tĩnh, tựa như đang đánh giá khoang thuyền, nhưng là, không thấy thân ảnh cô gái áo tím đâu.

- Cô nương áo tím đâu?

Giọng nàng lạnh lẽo, đám người trong khoang thuyền run rẩy không dứt.

Ngay lúc này, một nam tử đứng gần nàng liền run run đứng lên, giọng nói sợ sệt đứt quãng:

- Tiểu nhân, tiểu... tiểu nhân...

- Nói.

Thủy Nhan không nhịn được tiến lại gần hắn.

- Mới vừa rồi, tiểu nhân thấy nàng...

Cả người nam tử kia truyền lên từng cơn lạnh, không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Thủy Nhan bước sát bên hắn:

- Ngươi nói mau, rốt cuộc cô ta đi đâu?

Bỗng nhiên người mới vừa rồi mở miệng oán trách “cầu đàn” cảm thấy bộ quần áo mà người nam tử bị Thủy Nhan hỏi rất quen thuộc, đó chính là quần áo của Cầu Đàn, hắn liền vô ý quát lớn:

- Cầu Đàn, ngươi đang làm gì ở đây?

Hai mắt Thủy Nhan mở lớn, trong lòng thầm kêu: "Không ổn!". Nam tử kia liền ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

- Ta ở đây!

Cùng lúc đó, một cây chùy thủ đâm vào bụng Thủy Nhan, nàng liền đẩy người kia ra.

- Ngươi chính là à!

Lời vừa dứt, một kiếm đâm tới cô gái áo tím.

Cô gái áo tím thấy Thủy Nhan tức giận không dám dừng lại, một mạch chạy trốn ra mạn thuyền, đang muốn nhảy xuống thuyền kia chạy trốn, nhưng là, mắt mở tới độ sắp lòi cả ra cũng không thấy thuyền đâu, rõ ràng lúc nãy thấy ở đây, giờ đã biến mất.

Thủy Nhan xé một miếng vải trên áo, cột chặt trên bụng, cũng may nàng cảnh giác, phản ứng cũng mau, chùy thủ kia đâm không sâu, hiện tại sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu để quá lâu, sợ đến lúc chữa trị sẽ gặp trở ngại lớn...

- Thuyền, thuyền của ta...

Mắt cô gái áo tím hiện lên sự tuyệt vọng, kiếm của Thủy Nhan mỗi lúc một lớn trong mắt cô ta, toàn thân ngửi thấy mùi tử vong, Thủy Nhan nâng kiếm, đến tận khi tắt thở, cô gái áo tím vẫn hỏi hận: "Không thể xem thường nữ nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Quy tức pháp

Cô gái áo tím cam chịu rơi xuống dòng sông, nước sông lập tức nhuộm đỏ, rất nhanh thân xác kia biến mất không thấy gì nữa, đám lái buôn trên thuyền bị dọa cho kinh sợ ngồi im một góc không dám chựa quậy, mọi chú ý dồn lên người Thủy Nhan.

Thủy Nhan hít sâu một hơi, tay nắm chặt thanh kiếm vẫn đang rỉ máu tiến vào khoang thuyền, đám người khê thảm thì

- Sát Thần đã tới...

- Nương tử đang chờ ta trở về... nàng sắp sinh tiểu bào bối...

- Không... không a... ta còn chưa muốn chết, hằng ngày còn đang phải kiếm tiền...

Những lời này khiến Thủy Nhan cau mày, mình giết có mấy người, bọn họ sao lại có bộ dáng như vậy.

- Nhà dò là ai?

Lời nàng vừa phát ra, cả đám người đều cảm giác lạnh thấu xương, không ai dám nói một câu, mọi ánh mắt đổ dồn vào một nam nhân đang ôm đầu run rẩy.

Thủy Nhan chậm rãi đi tới, lấy mũi kiếm nâng cổ áo hắn lên:

- Đi, cho thuyền vào bờ!

- Được, được...

Nhà dò bị hù dọa sợ xanh mặt. Cả người run run bước ra ngoài, không vững chân còn té hai ba cái, bộ dạng khiến người khác không nhìn được cười, bản thân Thủy Nhan cũng bật cười,

Mọi người thấy sắc mặt nàng dịu đi, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Thủy Nhan xoay người rời khỏi khoang thuyền, mỗi bước chân nàng đi để lại những giọt máu phía sau, một chùy lúc này không đến nỗi bỏ mạng, nhưng nàng biết khó có thể cầm cự thêm nữa...

Nàng dựa vào mép thuyền, đầu cảm thấy choáng váng, lúc trước vì tình thế khẩn cấp, tập trung cao độ bảo vệ tính mạng của mình, quên mất bản thân sợ nước, nhưng lúc này mọi nguy hiểm đã giải trừ, cả người thư giãn. Lúc này chú ý đến dòng sông đang cuộn sóng, nhất thời đầu óc quay cuồng, tim đập rộn lên, những đợt sóng xô mạn thuyền khiến người nàng nôn nao, hít thở không thông, một cổ hỗn độn ủa tới.

Cả người Thủy Nhan vô lực, trong tay vẫn nắm chặt kiếm, tuy rằng cảm giác choáng váng tràn đến nhưng ngoài mặt nàng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, một cái nhíu mày cũng không có, đám tiểu thương trên thuyền im bất không dám lên tiếng hay đi tới bên cạnh nàng.

Thuyền vào bờ rồi, nhà dò thấy Thủy Nhan đứng bất động, lưng thẳng dựa vào mạn thuyền. Hắn ngồi bên mép thuyền, nóng lòng muốn nàng rời đi, tuy trong lòng rất sợ, nhưng nghĩ đến đại phiền toái ở mãi trên thuyền không ổn, hắn cắn răng đi đến bên cạnh Thủy Nhan.

- Công, công tử... Thuyền đã vào bờ rồi...

Ánh mắt nàng trải ra xa, thân thể không hề nhúc nhích, không để ý tới lời nhà dò nói.

Gã nhà dò vốn tưởng nàng không nghe rõ, run rẩy nhắc lại nhưng Thủy Nhan vẫn không có chút động tĩnh, trong lòng hắn nghi ngờ: “Ách? Đã chết rồi sao?”

Hắn lại nhắc lại mấy chữ vừa xong, vẫn không thấy Thủy Nhan có phản ứng, lúc này hắn không còn sợ hãi như khi nãy, to gan lớn mật chạm vào Thủy Nhan:

- Công tử...

- Rầm...

Một tiếng động lớn vang lên, Thủy Nhan ngã thẳng tấp xuống.

Nhà dò cúi đầu nhìn, trên bong thuyền đều là dấu máu của Thủy Nhan, trong lòng phỏng đoán nàng đã chết, bận rộn lấy tay che miệng, lại nháy mắt cho những tiểu thương khác.

Những người đó lo lắng đi tới:

- Làm sao?

- Đã chết?

Có kẻ to gan, dùng chân đá đá vào người nàng, vẫn không chút động tĩnh, nãy giờ sợ hãi ngậm miệng, đám lái buôn nhất thời nở búng:

- Này... đã chết sao?

- Làm sao? Chẳng lẽ muốn hắn sống rồi giết tất cả chúng ta?

- Người này đã chết, làm sao đây?

Một loạt nghi vấn đưa ra, nhất thời cả đám lại rơi vào trầm mặc, rồi rít hướng về nhà đồ, nhà đồ liếc qua Thủy Nhan trên mặt thuyền, nhìn mọi người, đáng thương nói:

- Ôi, ta nói chư vị nghe, chuyện này phải báo quan a...

Đối với đám lái buôn, lợi ích là việc hàng đầu, tránh được phiền toái nào nên tránh, không ai muốn nói nhiều.

Nhà đó thấy cả đám nhất thời im lặng, trong lòng âm thầm vui mừng, ngoài mặt vẫn giả bộ đáng thương, bắt đầu nói:

- Nếu đi báo quan phủ, chắc chắn thuyền sẽ bị lưu lại vài ngày để kiểm tra... Ta thì không sao cả, chẳng qua không biết các chư vị có sợ phiền toái hay không?

- Cái gì? Tạm giữ, ta có chút hàng, nhưng phải quay vòng...

- Đúng vậy, trong nhà có mình ta đảm đương việc, nhiều chuyện không có ta không quyết được.

Nhất thời trên thuyền vang lên tiếng oán thán dậy đất, nhà đồ trong lòng vui mừng nở hoa, tài sản của hắn chính là chiếc thuyền này, nếu để cho quan phủ biết, có mấy người chết trên thuyền hắn, tin này lan rộng ra, sau này hắn biết làm ăn thế nào, cho hắn hoàn toàn không có ý định báo quan, mở miệng ra là để tìm sự hưởng ứng, ngăn miệng được người nào hay người ấy.

Đám lái buôn riu rít bàn luận, nhà đó có vẻ rầu rĩ nói:

- Báo quan không được, người này giờ nằm chết ở trên thuyền ta, mọi người nói ta phải làm sao?

Phút chốc cả đám lại trầm mặc, tên này nhìn tên kia, trong lòng đều có một ý nghĩ, chỉ là không ai dám nói ra, nhà nó nhìn thoáng qua, liền lên tiếng:

- Chuyện đã vậy, công tử này cũng đã chết, không bằng chúng ta cho hắn về với sông Mịch La...

- Ách... Cái này, vạn nhất người ta còn chưa chết...

Lời còn chưa nói hết, miệng của tên này đã bị bịt lại, mọi người trừng mắt liếc hắn một cái, chuyện xảy ra này giờ tất cả đều chứng kiến, họ không muốn dính thêm phiền toái, bất kể công tử này sống hay chết, ném xuống nước là biện pháp tốt nhất cho tất cả đám người.

Mọi người không nói gì, nhà đồ cho người chèo thuyền ra gần giữa dòng sông, nháy mắt, nâng Thủy Nhan lên, chỉ nghe tiếng sóng dậy ù ù, mặt sông nổi bọt nước, mọi người quan sát dòng sông, cả đám lại quay sang nhìn nhau im lặng, một tên lái thuyền nói nhỏ:

- Rốt cuộc chết hay chưa không biết... Thế này không phải tổn hại âm đức sao?

Nhà đồ hung hăng trừng mắt nhìn hắn, thấp giọng nói:

- Người thì biết cái gì, sống không quan trọng bằng việc bị quan phủ bắt giữ, người không hiểu thì im miệng!

Thủy Nhan cảm thấy cả người lạnh lẽo, một cảm giác quen thuộc đầy sợ hãi bao phủ lấy nàng, nước sông cùng cát tràn vào mũi xuống miệng nàng, theo bản năng, nàng vận khí chống đỡ, trong tâm trí mơ hồ xuất hiện: “Tuyệt Dao, đây là Quy tức pháp...”

“Quy tức pháp!” Trong lòng Thủy Nhan lăm lăm, hô hấp dần dần tiêu tán, từ đan điền không ngừng tuôn ra những dòng khí nóng, thoát dần qua lỗ chân lông trên cơ thể, sau đó lượng khí trong cơ thể dần giảm.

Đến lúc này, cảm giác như phổi sắp bị nổ tung, nhưng ngay tức khắc hơi lạnh quét sạch cơn đau ở phổi, vốn dĩ không có hô hấp nhưng nàng cảm giác như đang hô hấp.

Nàng phát hiện, trong thời gian dài, nàng chỉ cần há miệng thở một hơi dài, sự khó chịu kia nhất thời biến mất, Quy tức pháp kia, hô hấp một lần có thể giữ khí được thật lâu...

Nhưng cơ thể mất máu quá nhiều, cộng thêm giá lạnh của nước sông, tay chân Thủy Nhan không còn cử động nổi, nàng không biết bơi... chỉ có thể vô lực để cơ thể bị dòng nước cuốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Diễm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Triệu Vũ Quốc hoảng hốt

Một mảnh trời đêm sâu thăm thẳm, trong bóng đêm tĩnh mịch ấy thường chứa đựng nhiều bí mật khó giải, ánh trăng nhàn nhạt soi trên mặt đất khiến lòng người trầm mặc, thân hình mềm mại ôn nhu của nàng cô độc trên nóc nhà trong biệt uyển, ánh mắt hân nguyên ý dừng trên thân thể mảnh dẻ nhưng đầy thu hút của nàng.

Đó chính là đêm Thủy Nhan thả điều trước khi ra đi, Triệu Vũ Quốc đứng từ xa nhìn nàng, khi thấy con điều bị nàng bỏ gãy, hắn không chút suy nghĩ liền bước theo hướng con điều bị rớt, ù ù, tiếng gió vang lên bên tai hắn, những nhánh cây xé rách áo hắn, hắn mặc kệ, trong mắt chỉ có cánh điều đang phiêu đảng trong không trung.

Đuổi theo không biết bao lâu cuối cùng hắn cảm thấy hô hấp khó khăn con điều mới chậm rãi rơi xuống một thân cây.

Hắn đề khí nhảy lên, lấy cánh điều xuống, dưới ánh trăng, hắn nhìn thấy nét chữ của Thủy Nhan, nét chữ cứng cáp, tự nhiên hào phóng, hết như con người nàng, không có chút gò ép, tựa như hôm đó nàng nói nàng thích hắn, trong lòng hắn một cỗ rung chuyển lớn, chưa từng nghĩ một nữ tử lại mở miệng ra nói tự nhiên và chân thành ba chữ đó như vậy.

Hắn bỏ mặc tình cảm của nàng, không buồn quan tâm tới sự chán nản của nàng mà cứ mặc nhiên nhìn quanh. Đối với nàng, danh lợi chỉ là những thứ cho má đê tiện, nó làm sao có thể làm nàng rung động được chứ.

“Chưa từng có, lại bị liên lụy, buông tay...”

“Chưa từng có? Nàng thật sự cảm thấy là chưa từng có?” Triệu Vũ Quốc nắm chặt cánh điều.

Đột nhiên trong bụi cây phát ra tiếng động nhỏ, Triệu Vũ Quốc trầm giọng:

- Nếu tới, hãy xuất hiện đi.

Sột sột soạt soạt, có bóng người trong bụi cây đi ra. Là Hạ Ngải, hắn phúi phúi đám lá cây, oán giận nói:

- Lần nào người cũng phát hiện ra ta là sao?

Triệu Vũ Quốc mỉm cười, cũng không trả lời, chỉ đem con điều trên ngọn trúc lấy xuống dẩu vào trong lòng, tiếp theo liếc mắt một cái, bình tĩnh nói:

- Năm đó khi sư phụ trao cho chúng ta Vũ Không thuật (Dịch chuyển), bảo chúng ta trước luyện Khư Trọc công (Loại khí bản trong người ra), người lại nói công phu nọ cứ phải ngồi một chỗ nên không luyện, hiện tại dùng Vũ Không thuật người đương nhiên sẽ bị ta phát hiện.

Hạ Ngải khê xì một tiếng, mượn ánh trăng quan sát Triệu Vũ Quốc:

- Phát hiện, người cũng thế. Hiện tại mới phát hiện...

Lời vừa nói khiến Triệu Vũ Quốc đang muốn rời đi chấn động cả người, hắn nhanh chóng bình tĩnh, không lên tiếng. Hạ Ngải tiếp tục nói:

- Người trong lòng nàng là người, mà trong lòng người cũng có nàng, đúng hay không!

Nhất thời trong lòng Triệu Vũ Quốc nhảy lên một cái, giây lát đã hồi phục, hắn quay gót lại bên Hạ Ngải, Hạ Ngải liền túm tay hắn hỏi:

- Ca, chúng ta là huynh đệ sao?

Triệu Vũ Quốc không chút do dự:

- Ừ.

- Sẽ không vì nữ nhân mà trở mặt với nhau?

- Đúng.

Hạ Ngải chột hất tay hắn ra, quát khê:

- Không phải, người căn bản không coi ta là huynh đệ với người.

Triệu Vũ Quốc hí mắt, lẳng lặng nhìn hồi lâu, sau đó từ từ mở miệng:

- Đã từng như vậy, ta từng cho rằng bản thân tàn nhẫn tuyệt tình, trong lòng sẽ không dung nạp bất cứ quan hệ cùng ai.

Sâu trong mắt Hạ Ngải là nỗi đau đớn.

Triệu Vũ Quốc tự cười bản thân:

- Nhưng lão Thiên đã không bỏ rơi ta, giúp ta mở rộng hai mắt, cho ta xem rõ hết thấy.

- Ca...

Hạ Ngải lo lắng.

- Khi ta cảm thấy sự áp bức trên thế giới này không thuộc về ta, vì quyền lợi của bản thân mà cốt nhục không ngừng tàn sát muốn giết ta, ngươi và ta tuy không cùng huyết thống nhưng lại vô tư giúp đỡ ta, nếu lúc này, ta không coi ngươi là hảo huynh đệ, sao còn dám đứng trên giang hồ?

Lời của hắn làm Hạ Ngải chấn động, hắn biết Triệu Vũ Quốc đã nhiều năm, chỉ là chưa khi nào bày tỏ thâm tình như bây giờ, cảm thấy sự bất lực, sợ hãi giấu diếm những năm qua rốt cuộc được quét sạch.

Hắn đáp vai Triệu Vũ Quốc:

- Huynh thật độc ác, từ nhỏ ta đối với huynh như thế, cũng không coi ta là huynh đệ!

- Bây giờ đã muộn mất rồi ư?

- Hạ Ngải kích động lắc đầu:

- Không, không muộn, đã nhiều năm như vậy, ta cuối cùng cũng được nghe một lời chân thành từ tâm huynh, hảo huynh đệ, đừng giấu diếm nhau điều gì, hãy nhớ lời chúng ta hứa khi còn bé!

- Ủ, đồng cam cộng khổ!

Hai người vươn nắm đấm chạm vào nhau, hai mắt sáng loáng, phút chốc bức rào bao lâu đã được dẹp bỏ.

Nhưng một khắc sau, Hạ Ngải âm thầm hỏi:

- Huynh không chấp nhận Thủy Nhan là vì ta sao?

Một lần nữa Triệu Vũ Quốc trầm mặc, trên con đường nhỏ bóng hai người nam nhân im lặng, bốn phía vắng vắng có tiếng ếch kêu...

- Bắt đầu là vì lẽ đó, nhưng về sau không phải vì đệ.

- Vì sao?

Triệu Vũ Quốc cười nhạt một tiếng nhìn hắn, nụ cười mang chút bất đắc dĩ.

- Hôm nay ta ở đây, không có tương lai, bại, vạn kiếp bất phục, thắng, nhưng là thân bất do kỷ. (Bại thì không còn cách nào trở lại, nhưng muốn thắng lại không thể tự thân quyết định được)

Quang mang trong mắt Hạ Ngải đang lấp lánh nhất thời âm thầm, hắn lại vỗ vai Vũ Quốc:

- Có ta ở đây, huynh sẽ không bại.

Hắn nhìn Hạ Ngải gật đầu, giữa huynh đệ chớ nói lời cảm ơn!

Tiền Hạ Ngải rời khỏi biệt uyển, Triệu Vũ Quốc ngồi ngẩn người trong thư phòng nhìn cánh diều kia, trong đầu phảng phất nhớ lại những lời nàng nói hôm đó: “Ta thích ngươi!”

Những lời này, nàng chỉ nói một lần, nhưng khiến toàn thân hắn rung động, nhất là trong đêm khuya vắng lặng, toàn bộ tâm trí hắn chứa đựng hình ảnh nàng.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi vầng dương khẽ nhú, Triệu Vũ Quốc thở dài một tiếng, trầm giọng nói: “Nàng thắng!” Dứt lời đứng dậy ra khỏi thư phòng, cấp tốc đi tới hậu viện Thủy Nhan ở.

Hắn dừng lại trước phòng Thủy Nhan, không có gõ cửa, cứ như thế đứng bên ngoài, chờ người bên trong, hắn nghĩ lúc nàng mở cửa sẽ nói với nàng mình cũng có cảm giác giống nàng.

Hắn cứ đứng như vậy, cho tới khi ánh nắng chói chang bao phủ khắp mặt đất, cửa kia vẫn im lìm như cũ, trong phòng không có một động tĩnh, hắn chìm trong mong đợi, giây phút này dần khôi phục lại bình tĩnh, mới ý thức được có điểm dị thường, hắn đang do dự có nên gõ cửa không thì giọng nói Ngũ Nhi lọt vào tai hắn.

- A... Tham kiến công tử.

Hắn nhìn thấy Ngũ Nhi đang run rẩy, trong lòng dâng lên ý niệm không tốt, nhướng mày, thanh âm trầm thấp vang lên:

- Thủy Nhan rời đi?

Ngũ Nhi rạp người trên đất, miệng lắp bắp:

- Van xin công tử tha cho nô tỳ, nô tỳ cũng vừa mới...

Chưa dứt lời Ngũ Nhi đã cảm thấy ánh mắt lạnh lùng bao trùm cơ thể.

- Bây giờ ngươi mới biết?

Bất gặp ánh mắt sắc lạnh của hắn, Ngũ Nhi không dám nói láo, gật đầu lia lịa trên mặt đất:

- Nô tỳ biết sai, van xin công tử tha...

- Nàng đi đâu?

Hắn chợt tỉnh táo, trong lòng thầm mắng mình ngu xuẩn: “Nàng nửa đêm ngồi trên nóc nhà thả điều, trên điều còn viết chữ, rõ ràng là ý rời đi, vậy mà ta không phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Say mèm

- Thạch quản gia... Công tử vẫn đang uống sao?

Ngũ Nhi bận tâm hỏi Thạch Đông Thăng.

Thạch Đông Thăng đưa mắt nhìn xa xăm, thờ dãi nói:

- Để cho công tử uống đi...

Ngũ Nhi vò đầu:

- Nay, uống nhiều rượu như vậy không tốt lắm đâu...

Không trách Ngũ Nhi lo lắng như vậy, từ lúc Triệu Vũ Quốc phát hiện Thủy Nhan rời khỏi biệt uyển, hắn bắt đầu trầm mặc, sau đó sai nô tỳ đem rượu lên cho hắn uống, Ngũ Nhi tính sơ sơ, hắn đã uống hết năm vò rượu rồi.

Nếu như một người uống rượu, rượu say rồi, sẽ hò rống, làm loạn, sau đó uống canh giải rượu, lên giường ngủ là xong chuyện. Nhưng Triệu Vũ Quốc thì không, khó dùng lời nào miêu tả hắn bây giờ, rượu kia không phải nước, uống như vậy, cho dù không say, bụng cũng trướng a... thật khiến người ta lo lắng.

Ngũ Nhi lo lắng cắn khăn tay, nín nín tay áo Thạch Đông Thăng:

- Thạch quản gia nên đi khuyên nhủ công tử... Uống như vậy mãi không hay...

Thạch Đông Thăng cảm thấy sự lo lắng của Ngũ Nhi khá kỳ quái:

- Không phải bình thường ngươi sợ công tử muốn chết ư? Hiện tại sao lại lo lắng vậy?

- Là... Ta là nô tỳ ở đây, cũng nên lo lắng cho chủ nhân... Nhưng... Nếu tỳ ấy... tỳ ấy biết không biết có lo lắng không...

- Ngươi nói Thủy cô nương?

Cảm giác Thạch Đông Thăng đang nhìn mình chăm chú, Ngũ Nhi xấu hổ cụp mắt, hai gò má đỏ ửng.

Thấy hắn không dời ánh nhìn, Ngũ Nhi giả bộ liếc nơi khác nói bâng quơ:

- Ách.. Không có a... Nô tỳ không biết gì.

Thạch Đông Thăng nắm chặt tay nàng:

- Ngươi biết Thủy cô nương đi nơi nào phải không?

Nhìn thấy vẻ mặt khản trương của Thạch Đông Thăng, trong lòng Ngũ Nhi xuất hiện cảm giác mát mát. Bất đắc dĩ nói:

- Nhan tỷ tỷ đi đâu liên quan tới quân gia sao?

Thạch Đông Thăng lắc đầu:

- Thủy cô nương đi đâu, ta căn bản không có tư cách quan tâm. Nhưng công tử khiến ta đau lòng, ngài tự hành hạ bản thân, đem đau đớn nuốt vào lòng.

Nghe Thạch Đông Thăng nói, mặt Ngũ Nhi lại một trận đỏ bừng, cảm thấy xấu hổ vì bụng dạ mình hẹp hòi, vội nói xin lỗi:

- Thật xin lỗi, ý ta không phải vậy...

- Ta biết, giờ người có thể nói cho ta rốt cuộc Thủy cô nương đi đâu không?

Ngũ Nhi lắc đầu về xin lỗi:

- Không phải là muốn giấu quân gia, nhưng lúc Nhan tỷ tỷ đi, chỉ nói là đi tìm thân phận của mình, tỷ ấy không thể chờ đợi tin tức từ phía Thái tử nữa, tỷ muốn tự bản thân tìm ra mình là ai.

Thạch Đông Thăng nhìn về phía thư phòng, bóng dáng Triệu Vũ Quốc chập chờn bên ánh nến, trong mắt hấn, từ trước tới nay, chủ nhân của hấn luôn giam mình trong cô độc.

- Công tử tự đóng cửa lòng, từ nhỏ tới giờ...

Hấn luôn tỉnh táo kiềm chế, nhưng lần này đã không làm được!

Ngũ Nhi nhíu mày, trong mắt tràn ngập sự thương cảm:

- Tại sao công tử lại tự làm khổ bản thân như vậy?

Thạch Đông Thăng cúi đầu nhìn nha đầu kia, trong mắt khẽ lóe lên ánh cười, xoa tóc của nàng:

- Đây không phải là điều người có thể hiểu, đêm đã khuya, nơi này có ta, người về phòng đi...

Định đầu truyền tới cảm giác áp áp, sự mềm mại lao thẳng vào lòng Ngũ Nhi, nàng cảm thấy thiên địa đột nhiên rung chuyển, cười ha ha:

- Ha ha... Ha ha... Ngài cực khổ vậy... Đông Thăng...

Nhìn bóng lưng Ngũ Nhi run rẩy trở về, Thạch Đông Thăng buồn bực: “Nha đầu kỳ quái, sao gọi ta Đông Thăng...”

Phút chốc, trong phòng truyền đến tiếng loảng xoảng của chum rượu bị vỡ, trong đêm khuya, tiếng động hết sức chói tai.

Thạch Đông Thăng lắc đầu, tính bước vào ngăn Triệu Vũ Quốc không uống nữa, vừa giơ chân bước thì hạ nhân bấm báo.

- Quân gia, Thái tử điện hạ giá lâm!

Thư phòng vốn chỉ có mùi mực, giờ phút này nồng nặc mùi rượu, Hạ Ngải vừa vào đến cửa chạm ngay mùi rượu này, khẽ hắt hơi một cái.

- Quốc, huynh có ở bên trong không?

Một màn trước mắt khiến hấn không dám tin người bên trong là Triệu Vũ Quốc, trước giờ hấn lúc nào cũng tỉnh táo, tại sao lại uống nhiều rượu vậy?

Thư phòng rộng lớn an tĩnh lạ thường, Hạ Ngải nghe thấy tiếng hít thở sau giá sách.

Hấn vội vã đi tới, hết thấy trước mắt làm hấn tưởng hấn đang mơ, dụi dụi mắt, đây là mơ ư, trên mặt đất tung tóe những mảnh vỡ của chum rượu, binh thư vương vãi trên đất, Triệu Vũ Quốc kia cũng ngồi trên đất lạnh, ánh mắt lạnh lùng mang theo đau đớn hỗn loạn Hạ Ngải chưa bao giờ thấy.

- Quốc, binh thư này...

Từ khi hấn biết Triệu Vũ Quốc, cũng biết hấn yêu binh thư như mạng, nhưng giờ khắc này sách rơi trên đất, nếu đổi là người khác, Hạ Ngải sẽ không kinh ngạc, nhưng đây là Triệu Vũ Quốc, một nam nhân luôn tỉnh táo, biết kiềm chế, luôn theo quy tắc, Hạ Ngải tự nhủ trong lòng: “Ta đang mơ?”

Nhưng Triệu Vũ Quốc thấp giọng ní non kéo hấn về thực tế:

- Không nên đi!

Hạ Ngải cũng vừa biết Thủy Nhan rời đi, trong lòng hấn vô cùng khó chịu, nhưng lại không nghĩ, người thống khổ nhất lại là nam nhân luôn kiên cường kia.

Hắn ngồi xồm xuống, đoạt vò rượu trong tay Triệu Vũ Quốc, thấp giọng hỏi:

- Say sẽ giải quyết hết thầy ư?

Hai mắt Triệu Vũ Quốc đỏ bừng nhìn hắn:

- Giải quyết cái gì? Trừ khi kế thừa giang sơn, ta còn có cái gì cần giải quyết sao?

- Hiện tại huynh biết cần cái gì.

Triệu Vũ Quốc nhìn hắn, đoạt lại vò rượu, ngửa đầu uống ừng ực.

- Huynh định uống đến chết à?

- Đi ra ngoài, đừng động vào ta!

Hai mắt Triệu Vũ Quốc đỏ ngầu nổi giận với Hạ Ngải.

Hạ Ngải ngẩn người, nhưng ngay lập tức cười nhẹ:

- Đúng, huynh không nên đè nén, có tức giận nên phát ra, chúng ta là huynh đệ.

Trong mắt Triệu Vũ Quốc vốn đang hiện lên sự suy sụp tinh thần, nghe lời kia của Hạ Ngải, bỗng giật mình thanh tỉnh.

- Đệ... coi ta là huynh đệ ư...

- Đúng, ta biết, ngày mai, ta sẽ đi lên vị trí trên vạn người nọ, từ nay về sau, ta sẽ ở trên vị trí tôn quý đó, làm một người cô độc nhất trên đời này, mà huynh, tất nhiên cùng ta có vận mệnh tương thông, ta có thể làm được, huynh cũng có thể làm được, tại điểm tối cao kia, chỉ có huynh cùng ta, nếu chúng ta không phải huynh đệ, thì chính là kẻ địch!

Nói xong, Hạ Ngải đoạt vò rượu trong tay Triệu Vũ Quốc, ngửa đầu uống một ngụm lớn, nhiều này bị đè nén, thời khắc này, hắn rút cuộc buông thả.

Hắn kể vị, là nguyện vọng phụ hoàng đã không thể thay đổi, lại khiến cho hắn tự tay giết chết huynh đệ ruột thịt duy nhất trên đời này của mình.

Nhưng hắn không thể không làm như vậy, người thắng làm vua, thua làm giặc, những lời này như cấm chú ở hoàng gia không cách nào phá bỏ.

Khi hắn tra ra người đứng sau lưng Trần Cửu là Trương hoàng hậu, liền kết tội chém đầu, phế vị nhi tử của bà ta là Thọ vương xuống thường dân, hắn vốn không muốn đuổi cùng giết tận, nhưng biết được tin, Thọ vương kia sớm đã chiêu binh mãi mã, nếu thả ra chắc chắn sẽ tạo phản, không còn cách nào khác, hắn âm thầm phái sát thủ giết Thọ vương, người có cùng huyết thống với hắn.

Cổ họng đau rát nhưng trong lòng hắn còn khó chịu hơn, hắn ngồi trên mặt đất, liếc nhìn Triệu Vũ Quốc, cười cười nói:

- Thật ra, huynh thích nàng ấy, ngay từ khi bắt đầu ta đã biết, huynh có cảm giác với nàng, nếu không, huynh đã không điều tra thân phận của nàng, huynh sợ nàng rồi đi...

- Ha ha ha...

Triệu Vũ Quốc cười, gân xanh nổi trên trán, hai mắt đỏ ngầu, nhưng là vẫn cười, nụ cười giấu cọt bản thân, hắn cười đến tê tâm liệt phế.

- Ngay cả đệ ta cũng không che giấu được, thế nên sao giấu diếm được nàng, nàng rời đi, là vì chán ghét sự hèn yếu của ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Lựa chọn quyết định

Nhìn bộ dạng u uất kia của Triệu Vũ Quốc, Hạ Ngải không khuyên giải an ủi, ngược lại khẽ cười, cầm vò rượu kia uống. Xong hai ngụm rượu lớn, hắn thờ phỉ phò lộ về thoải mái, hơi rượu phảng phất:

- Ta có được giang sơn lại không thể có nàng, nếu đó gọi là hèn yếu, ta cũng không khác gì huynh!

Triệu Vũ Quốc không nói chuyện, đờ đẫn nhìn bình thư vương trên mặt đất, trong đầu hiện lên một màn.

Mỗi ngày, dù là hắc có ở thư phòng hay không, nàng cũng sẽ đi vào đọc binh thư, gặp phải đoạn không hiểu, nàng thoải mái tìm hắc hỏi, giọng nói không có chút sùng nịnh nào, nhưng lại có thể xua đi muộn phiền trong lòng hắc.

- Nàng... rất thích xem những binh thư này, ta từng hỏi nàng, nếu như gặp phải hai phương binh lực cách xa nhau, phương binh lực đơn bạc thì nên thế nào, nàng đáp, cần phải liều mạng trí thủ!

Hạ Ngải trong lòng cả kinh, chỉ cười theo, trong cười mang theo bất đắc dĩ cùng thất bại

- Ha ha... năm đó vấn đề này, sư phụ từng hỏi qua với chúng ta, đáp án của ta đó là quân đội bí ẩn, hoặc là lợi dụng nơi hiểm yếu, ẩn nấp, chờ đợi tiếp viện, mà huynh lại đường tã, thích dõn vào chỗ chết để tìm đường sống, khi đó, sư phụ đối với biện pháp của chúng ta đều không có gật đầu, cũng không có lắc đầu, nhưng trong ánh mắt nhìn về phía huynh lại có chút khác lạ, mà nay, nàng thế mà lại cùng biện pháp của huynh năm đó không mưu mà đồng, ta thua, ngay cả cơ hội phản bại cũng không có...

- Thế thì sao... Cuối cùng nàng vẫn đi...

Triệu Vũ Quốc thở hắt hắt, ánh mắt có điểm mê ly, hiển nhiên là do rượu mang đến.

Hạ Ngải một bên cũng đã say bí tỷ. Vũ Quốc tựa vào giá sách, nhìn mây trôi hững hờ ngoài cửa sổ, mắt như mờ mịt, nhớ lại quá khứ...

Hắc biết mình say, chuyện như này chưa bao giờ xảy ra, nhưng giờ phút này, hắc dung túng cho bản thân được như vậy trong chốc lát, Hạ Ngải ở bên cũng dần dần chìm vào giấc ngủ, Vũ Quốc đứng lên mở cửa đi ra ngoài, phân phó Thạch Đông Thăng nấu canh giải rượu cho Hạ Ngải.

- Ngải, sau khi trời sáng đệ sẽ lên ngôi, đệ và ta giống nhau, hôm nay hai ta phóng túng một lần. Về sau, làm gì trong một khắc cũng phải có kế hoạch, không thể tùy ý được.

Gió đêm làm mất Triệu Vũ Quốc mơ màng, hắc đứng ở cửa biệt uyển, lẳng lặng nhìn về phương xa, bóng đêm bao phủ lên cơ thể cô độc của hắc.

Hồi lâu, mặt trời mới nhú lên, hắc rút cuộc tỉnh, cất giọng phân phó:

- Người đâu, dắt Hắc đến.

Rất nhanh, hạ nhân liền dắt ngựa của hắc tới, gãi sai vật khê ngáp:

- Công tử sớm như vậy đã đi...

Triệu Vũ Quốc không nói một lời, phốc một tiếng lên thân ngựa, bắt dây cương, hắc cúi người, thấp giọng thì thầm bên tai chiến mã: “Hắc, có thể đi nhanh được không, một lần này thôi, ta cả đời vì nữ nhân này phóng túng một lần, ngươi có bằng lòng theo ta hay không?”

Ngựa kia như hiểu được chủ nhân trò chuyện, lập tức hí vang, cả người Triệu Vũ Quốc chấn động, hét lớn một tiếng:

- Giá!

Hắc như tên rời cung, lao vút đi, ánh mặt trời phủ trên bộ lông đen nhánh như bảo thạch đẹp mê hồn của nó, mạnh mẽ hùng tráng phi như bay, chờ theo chủ nhân của nó, men theo dấu chân nữ tử kia.

Cuối đường, Triệu Vũ Quốc đột nhiên xiết chặt dây cương, trong mắt là vẻ thống khổ, hắc nhìn núi sông mệnh mông trước mắt, dây cương lạo xạo trong tay hắc, sau một khắc, hắc cắn răng, cho ngựa quay đầu trở lại.

Hắc nhanh chóng hiểu ý chủ nhân, ngửa mặt lên trời hí vang, tựa như vì chủ nhân mà reo hò, đón một ánh dương mới, một người một ngựa phiêu du trong núi rừng còn mờ sương.

Thạch Đông Thăng đứng ở cửa nhìn thân ảnh mỗi lúc một rõ, khóe mắt khê đỏ, cổ họng nghẹn ngào: “Chủ nhân, ta biết người sẽ trở về.”

Cộc... cộc... cộc...

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, giống như nhịp tim của Thạch Đông Thăng, cổ họng như bị mắc kẹt vật gì, trước vẻ mặt bình tĩnh của Triệu Vũ Quốc, hắc không biết phải nói gì.

- Ngải...

- Hôm nay Thái tử đăng cơ, phía Chung Dục có tin gì không?

- Đã nhận được bỏ câu đưa tin của Chung Dục.

Thạch Đông Thăng lấy miếng vải nhỏ trong ngực đưa cho Triệu Vũ Quốc.

Triệu Vũ Quốc đọc nhanh nội dung trong miếng ra, giấy lát sau hắc dùng lửa thiêu hủy đi.

Lúc này trên mặt Triệu Vũ Quốc, không còn nửa phần âm đạm nữa, chỉ còn lại sự đĩnh đạc, phong thái này, chính là của bậc vương giả!

- Phía Chung Dục đã sắp xếp ổn thỏa?

Thạch Đông Thắng hỏi.

Triệu Vũ Quốc nhìn hẩn, bình tĩnh gật đầu, không nhìn ra bất kỳ hi nộ gì.

Hạ Ngải ở nơi này một ngày, sau đó rồi đi đã đăng cơ hoàng đế, từ đó Nam quốc mở ra một trang sử mới, dưới sự trị vì của hẩn, một màn bố cục đại lục sắp sửa chuyển mình thay đổi...

Thủy Nhan không biết mình đã hôn mê bao lâu, nàng chỉ cảm thấy như mình đang nằm trên một tảng băng lớn, toàn thân lạnh thấu xương, bất kể cuộn tròn người cũng không có chút cảm giác ấm áp nào.

“Lạnh quá, thật lạnh quá...”

“Tuyệt Dao, con không được ngủ, luyện tập Quy tức pháp cần thuần thực, nếu đạt đến cực điểm con sẽ có thể duy trì hô hấp như bình thường...”

“Người là ai? Tại sao lại gọi ta là Tuyệt Dao, đây là tên ta sao?”

Bốn phía không có tiếng đáp trả, chỉ có tiếng chim riu rít, Thủy Nhan cũng không còn cảm thấy lạnh nữa, ngược lại, nàng cảm nhận được nhiều tia nắng đang bao phủ thân thể mình, ấm áp len tới, hai mắt có chút khó chịu, có lẽ do ánh nắng chiếu xuống.

Ý thức dần dần khôi phục, Thủy Nhan chậm rãi mở mắt, bản thân bị mắc kẹt trong một bãi đá, bốn phía không một bóng người, chỉ có tiếng chim chóc...

Nàng khẽ ngồi dậy, một cổ đau đớn từ bụng truyền tới, cúi đầu nhìn, mảnh vải buộc lên vết thương không biết đã trôi đi đâu, miệng vết thương phồng lên, có bọt nước hòa lẫn cùng máu, nhiễm trùng sinh mủ, không ổn rồi!

Cả người Thủy Nhan vô lực, thể lực tiêu hao tới cực điểm, giờ phút này nàng ý thức được phải giải quyết tốt miệng vết thương, nếu không sẽ mất máu tới chết thì cũng là nhiễm trùng mà chết, lập tức nghĩ dùng lửa để trị vết thương, có như vậy mới hủy được thịt hoại tử xung quanh miệng vết thương, nhưng vấn đề là, nàng trầm mình trong nước cũng đã khá lâu, cả người ướt đầm, nơi này chẳng còn cái gì để ăn, huống chi không thể giải quyết vết thương với cái bụng rỗng tuếch được, tình thế vô cùng cấp bách.

Đang khi không biết xử lý vết thương thế nào, một con điều nhỏ dừng lại trên người nàng, lúc này con đoi của nàng tới cực đại rồi, cả người bần rần, không biết khí lực từ đâu, nhanh chóng chộp được điều kia, tiếp đó dùng chủy thủ cắt cổ họng con vật nhỏ bé, uống máu chim điều như uống nước cho tới khi cạn sạch.

Uống máu chim điều xong, dạ dày không còn quặn lên nữa, nhưng cả người vẫn như cũ không có chút khí lực nào, chỉ có thể tiếp tục nằm ở bãi đá này, hi vọng có thể bắt thêm một con điều nữa uống máu, khí trời ấm áp tươi đẹp, xiêm y nhanh chóng được phơi khô, nàng không còn cảm thấy rét nữa, đang con buồn ngủ áp đến, Thủy Nhan cảm thấy trên đỉnh đầu bị bóng ma bao phủ, phút chốc nàng mở to hai mắt...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ta tên Tuyệt Dao

Trước mắt có chút mơ hồ, nàng chỉ phát hiện ra có một người xuất hiện ngay ở phía trên đầu mình, cho dù cả người bần rần vô lực nhưng nàng vẫn lập tức đứng dậy, cố gắng nhìn rõ đối phương, cả người sẵn sàng chiến đấu. Sau khi mắt nhìn rõ hơn nàng mới nhận ra đó là thân ảnh thủ hạ tâm phúc của Triệu Vũ Quốc, còn tên của hẩn cụ thể là gì nàng không nhớ, chẳng qua biết mình không thể trụ nổi được nữa, nói một câu với người kia:

- Là ta!

Rồi cả người nàng lại té xuống mặt đất lần nữa. Người đàn ông này chính là Chung Hạo, một trong Thập Nhị Hổ của Triệu Vũ Quốc. Hẩn vì muốn tiếp ứng cho Triệu Vũ Quốc mà vẫn đứng chờ đợi ở đây, mới vừa rồi hẩn mới đi ra ngoài nhận được tin nhắn từ chim bồ câu, biết được Triệu Vũ Quốc sẽ nhanh chóng tới đây nên hẩn vội vàng làm một cái ký hiệu nhận được ở ngoài đường, lại không nghĩ gặp được một vị công tử bị thương, quần áo tả tơi, mà công tử này chỉ nói một câu “Là ta” rồi té xuống mặt đất. Chung Hạo sờ sờ cằm nghĩ: “Nhìn bộ dáng mình thiện lương nên không cảnh giác nữa sao?”

Nhưng hẩn nhìn đi nhìn lại càng thấy bộ dáng công tử trên mặt đất kia trông quen quen, gần giống như bộ dáng mà lúc trước Triệu Vũ Quốc cứu về. Thủy Nhan nằm một hồi lâu thấy Chung Hạo không có động tĩnh gì thì trong lòng nàng thầm mắng tên này không có mắt, bất quá một khắc sau nàng mới biết mình nặc trang phục nam nhân thì hẩn nhận ra thế nào được. Bất đắc dĩ nàng đành dùng cái tên Triệu Vũ Quốc đặt cho mình.

- Chủ nhân người gọi ta là Thủy Nhan!

Nàng lạnh lùng nói với Chung Hạo đang nghỉ ngơi ở phía xa.

- A...a...a... Cô nương là Thủy Nhan?

- Ủ.

Chung Hạo nghe vậy vội vàng ngồi xuống nhìn thương thể của nàng, những chỗ khác không sao, chỉ có vết thương ở bụng nàng đang không ngừng rỉ máu có vẻ không ổn. Hắn định đỡ nàng dậy nhưng tay đưa đến giữa không trung lại dừng lại:

- Cái này... Thủy cô nương, xin đừng...!

Hai mắt Thủy Nhan nhìn hắn, ra lệnh:

- Đỡ ta lên...

- Được....

Đừng nhìn Chung Hạo vai u thịt bắp, dùng mảnh ở trên chiến trường mà tưởng hồ báo, hắn chỉ cần gặp phải thiếu nữ sẽ xấu hổ giống như thiếu niên mới lớn vậy, nhất là đối với cô gái khiến hắn kinh nể này. Lần thứ nhất hắn thấy có gái này đã hấp hối nhưng vẫn quật cường sống sót. Lần thứ hai là ở Biệt Uyển, khi đó đám nam nhân dùng mảnh thấy một nữ tử kiêu nhược lại có thể đoạt được bát đũa trên tay lão đại, hai chuyện đó đến nay hắn vẫn còn khắc cốt ghi tâm. Thế cho nên khi nghe Thủy Nhan ra lệnh thì hắn không thấy chút nào khó chịu, ngược lại còn cảm thấy nàng nên nói thế. Không chỉ có vậy, hắn còn phát được trên người Thủy Nhan có một loại khí tức giống như trên người lão đại vậy, đó chính là khí phách trời sinh, người bình thường sẽ không thể phát hiện ra những nếu đã sống lâu năm cùng lão đại thì sẽ cảm nhận được khí phách này toát ra mỗi khi giết địch. Ngoài trừ lão đại và Thủy Nhan ra hắn còn cảm nhận được một người nữa cũng có loại khí phách này chính là Tuyết Hồn Tướng Quân của Tân quốc. Chung Hạo đỡ Thủy Nhan dậy, thấy sắc mặt của nàng không đổi, vẫn thản nhiên như thường không hề làm ra vẻ kiêu căng.

- Cách đây khoảng nửa dặm là quân doanh của chúng ta, ta dẫn cô nương qua đó dưỡng thương!

- Ủ!

Nhưng khi hắn đỡ Thủy Nhan đi được nửa được lại thấy hối hận bởi vì hắn nhận một nhiệm vụ gian khổ đã rời khỏi Biệt Uyển nhiều ngày rồi, không thể xác định được cô nương tên Thủy Nhan này là bạn hay thù, thế thì làm sao hắn có thể dễ dàng đưa nàng đến quân doanh như vậy. Thủy Nhan cảm nhận được sự do dự khác thường trong mắt Chung Hạo, đoán ngay ra lo lắng của hắn, nói:

- Ta chỉ cần xử lý tốt vết thương, người cho ta thức ăn và nước uống, không cần phải đến quân doanh.

Thấy Thủy Nhan thẳng thắn vô tư khiến Chung Hạo cảm thấy mình thật hẹp hòi, gương mặt bất giác đỏ lên:

- A... Thật ra thì ta không có cái ý đó.

Vốn hắn muốn nói cái gì đó nhưng lại thấy được vẻ chế nhạo trong mắt Thủy Nhan nên biết điều ngậm miệng lại.

- Hành tung của các người càng ít người biết càng tốt.

Thủy Nhan bình tĩnh nói.

- Rồi!

Chung Hạo gật đầu, cũng không thể nói ra những lời ở trong lòng, cảm giác thật khác thường. Trong quan trường, mỗi lần muốn nói chuyện cần phải suy nghĩ cẩn thận để tránh phiền toái, muốn nói thẳng ý mình ra cũng không được, phải nói quanh co lòng vòng để họ đoán, nói chung lại là rất phiền! Hiện tại khi hắn nói chuyện với cô gái này khiến hắn có cảm giác rất chân thật, giống như lúc hắn lãnh binh đánh giặc trên chiến trường vậy, không cần dằn vặt, không cần nói chuyện vòng vo mọi thứ đều thẳng thắn, nói hết sức đơn giản. Cảm giác đó quả thật dễ chịu. Nếu Thủy Nhan đã nói không cần đến quân doanh thì hắn sẽ an bài cho nàng ở một nơi gần với quân doanh.

- Thủy cô nương, cô...

- Ta tên Tuyết Dao.

Thủy Nhan đã nhớ lại ở trong mộng, sâu trong tiềm thức của mình, đã có rất nhiều lần có người gọi là Tuyết Dao, hiện tại nàng đã không cần phải dùng cái tên mà Triệu Vũ Quốc đặt cho nàng nữa. Về mặt Chung Hạo mê man, muốn hỏi nàng nói thế là ý gì, bất quá thất minh hỏi nhiều sẽ bất tiện nên chỉ gật đầu:

- Tuyết cô nương, nàng ở đây nghỉ ngơi trước đợi ta gọi Trương đại phu đến đây.

Tuyết Dao gật đầu, đối việc việc Trương đại phu ở chỗ này thì nàng không lấy gì làm ngạc nhiên, ngược lại nàng thấy đó là điều đương nhiên, nàng đã sớm đoán được Trương đại phu này không phải người thường, một nhiệm vụ trọng đại như thế này chắc chắn sẽ không thể thiếu Trương đại phu. Nhìn

theo bóng lưng Chung Hạo, nàng tán thưởng gật đầu:

- Thủ hạ của hân quả thực không ai là kẻ bất tài!

Chung Hạo an bài cho nàng ở một nơi cách quân doanh không xa, cũng không sợ bị nàng phát hiện ra quân doanh. Ở nơi đó một là dễ chiếu cố, quan sát nàng, mặt khác hân có thể nhanh chóng xác định vị trí của nàng để đưa Trương đại phu đi đến chữa trị cho nàng, hai là có thể từ Trương đại phu hỏi thăm nơi đó. Một lát sau, Trương đại phu đi theo Chung Hạo chạy đến, hiện tại Thủy Nhan chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, cho dù nắng chiếu khắp nơi cũng không cảm thấy ấm, nàng trầm nghĩ trong lòng không ổn, khi thấy Trương đại phu đến nàng cũng không chào hỏi, chỉ miễn cưỡng cười nói:

- Lần này lại phiền người rồi.

Nói xong nàng bất tỉnh luôn. Trương đại phu không nói gì nữa, lập tức bắt mạch:

- Nàng còn biết phiền toái ta...

Khi Thủy Nhan tỉnh lại thì lúc này trời vẫn sáng, chẳng qua lúc này nàng không ngủ trên bãi đất nữa mà đang nằm ngủ trong một cái túp lều đơn giản, Chung Hạo vào phòng vừa thì nàng vừa khéo tỉnh lại, vội vàng cười nói:

- Lão Trương nói không sai, chỉ sau ba ngày là cô nương sẽ tỉnh lại.

Thủy Nhan chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, cả người mệt mỏi rã rời, hơn nữa cũng không có chút khí lực nào cả, lúc nhìn vào y phục lại nhũn mảy. Chung Hạo thấy thế khoát tay:

- Không phải là ta đòi lại cho cô nương mà là Trương phu nhân đòi cho.

- Phu nhân?

- À, nơi này là quân doanh nên Trương phu nhân cũng là đại phu.

Trong lòng Thủy Nhan thở dài, xem ra Trương đại phu lấy lý do để chữa thương cho nàng nên Chung Hạo mới bỏ hết bản khoản đưa nàng vào trong quân doanh, nàng khẽ giần chân mảy, nằm xuống. Chung Hạo thở phào nhẹ nhõm, đi ra ngoài, hân vừa rồi thấy anh mắt nàng có chút lạnh lẽo, trong lòng buồn bực: “Thật đúng là kỳ quái, một tiểu nữ tử sao lại có loại khí chất này chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Diễm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tuyệt Dao bình tĩnh

Trong lòng Thủy Nhan hiểu được mặc dù Chung Hạo nói nhẹ nhàng bằng quơ nhưng nhìn vào vết thương thì đủ biết nếu không có Trương đại phu e rằng hiện tại nàng đã tắt thở từ lúc nào rồi. Nghĩ đến đây nàng không khỏi cảm khái: “Lần này dù không phải là Triệu Vũ Quốc cứu nhưng người của hân cứu thì cũng là hân gián tiếp cứu mình, thế nên chính mình lại nợ hân thêm một nhân tình nữa, tổng cộng lại đã là ba lần rồi... Tạo hóa quả thực trên người!”

Thủy Nhan cười khổ, trầm nghĩ:

- Nghe Trương đại phu nói, lão Đại hết lòng cứu nữ nhân này, tại sao nàng ấy lại rời lão Đại đi nhỉ?

- Đúng rồi, Tuyệt cô nương, tại sao cô lại rời đi...

Thủy Nhan nhàn nhạt nhìn hân, Chung Hạo lập tức cảm thấy da đầu tê dại, hối hận với câu nói của mình.

- Hân là chủ tử của các người nhưng không phải là của ta!

Lời nói của Thủy Nhan khiến người ta không thể nghi ngờ, Chung Hạo không khỏi rung mình: “Khinh thường lão Đại như vậy, cô ta quả thực không phải chỉ là một cái bình hoa...”

Hân đưa thuốc cho Thủy Nhan, sau đó đưa cho nàng một bọc hồ lô đường:

- Trương đại phu nói thuốc này rất đáng, bảo ta cho cô cái này!

Thủy Nhan không nói gì, nhận lấy chén thuốc uống luôn, không hề nhăn mày chút nào. Chung Hạo thất kinh, thuốc này khi xưa lúc bị thương hân đã phải uống rồi, hân phải bịt mũi vào mới uống nổi, vị thuốc quả thực rất đáng. Hiện tại hân nghĩ lại cảm thấy tê dại cả người.

- Sặc...Cô không ăn đường sao?

- Được rồi, không cần nữa!

- Chắc...

Chung Hạo chợt cảm thấy mình không bằng nằng, cánh tay cầm hồ lô đường hơi run rẩy. Tuyết Dao không thể không thừa nhận rằng y thuật của Trương đại phu quả thực rất cao minh, hơn nữa quả nhiên là thuốc đắng dã tật, ba ngày liên tục uống thuốc làm nằng cảm giác buồn nôn nhưng vết thương mau chóng lành thì không thể không uống thuốc này.

Ba ngày sau nằng đã có thể bước xuống giường đi lại, chỉ cần động tác không quá mạnh thì sẽ không ảnh hưởng đến vết thương, nói cách khác là nằng cẩn thận một chút là có thể rời khỏi quân doanh một mình. Nằng đi ra ngoài lều, chỉ nhìn thấy lều bị cỏ dại che kín, trong quân doanh có ít nhất trăm người, đây chắc hẳn là những người đến đây để tiếp ứng cho Triệu Vũ Quốc. Chung Hạo thấy nằng đã có thể đi lại rồi nên rất cao hứng vội vàng qua chào hỏi:

- Thuốc của lão Trương quả thực không tồi!

- Ta muốn rời khỏi đây.

- Hừ, cô muốn đi đâu à?

- Ủ, ta tin chắc rằng các người cũng sắp phải nhổ trại rồi.

- Ha ha, chuyện này ta cũng không biết.

Chung Hạo giả ngu nói:

Tuyết Dao nhân nhật nhìn hấn, ý tứ rất rõ ràng. Trong lòng Chung Hạo nhảy dựng lên, nhất thời cảm thấy không ổn, vội nói:

- Hiện tại ta nghĩ cô nên hãy đợi thêm chút nữa rồi hẵng đi.

- Được!

Tuyết Dao nói không thừa chữ nào. Nằng đoán dù nằng có nói gì đi nữa, e rằng Chung Hạo cũng sẽ ngăn cản không cho nằng đi, hấn vẫn có đề phòng đối với nằng.

Tuyết Dao nói chuyện đơn giản và gọn gàng khiến Chung Hạo vô đầu nhìn nằng đi vào trong lều tự nhủ:

- Tại sao bộ dáng nằng giống lão Đại vậy nhỉ?

- Ha ha, cô ấy không như vậy thì đâu khiến lão đại phải lòng được!

Lời nói của Trương đại phu làm Chung Hạo kinh ngạc:

- Cái gì, lão đại... Người nói lão đại đã động tâm?

Trương đại phu gõ đầu hấn:

- Hừ, suốt ngày chỉ biết đánh giấc, còn lại chả biết gì cả.

Chung Hạo ùy khuất gãi đầu:

- Người không nói, ta đâu có biết.

Trương đại phu liếc nhìn hấn một cái xoay người đi vào trong lều để lại Chung Hạo đầy ùy khuất:

- Không phải là lão đại động lòng sao, mình kích động cái gì...

- Báo, đại nhân, chủ công trưa nay sẽ đến.

Hai mắt Chung Hạo sáng ngời:

- Chủ công quả nhiên lợi hại, có thể đến nhanh như vậy.

Trong lều, Tuyết Dao đang nín hơi dưỡng thần thì nghe thấy tiếng thám báo lập tức mở hai mắt ra cúi đầu than thở:

- Hấn đã tới.

Nói xong nàng tiếp tục đường thân nhưng vì nghe thấy tin tức người kia sắp đến khiến tim nàng đập rộn ràng không thể nào bình tĩnh được. Nàng đành đứng dậy bước ra ngoài bất quá không thấy một ai ở quân doanh cả, trong lòng nàng bỗng nổi lên một dự cảm xấu. Tuyết Dao ngó nhìn hết xung quanh vẫn không thấy ai. Có lẽ bọn họ đã gặp chuyện gì rắc rối khó giải quyết, nếu không tại sao bọn họ phải rời đi vội vàng như vậy?

Nhưng nàng quan sát một chút lại phát hiện ra có cái gì đó không đúng, nhà bếp quân doanh đang nấu đang dở nhưng không có một bóng người nào, trong lòng Tuyết Dao bỗng nổi lên bốn chữ “Quân doanh có chuyện”.

Nàng nhặt cây gậy lên, cẩn thận quan sát xung quanh. Đúng lúc đó bỗng có một bóng người lao ra từ bụi cỏ, Tuyết Dao nhìn lại nhận ra đó là Trương thị, vợ của Trương đại phu.

Nàng định tới đó đỡ, đột ngột thấy có hai kẻ bị mặt xuất hiện nhảy ra ngoài lao tới Trương thị. Tuyết Dao vội vàng nắm chặt cây gậy lao thẳng đến chặn cây đao đang chém xuống kia, sau đó di chuyển qua lại, cây gậy bình thường trong tay nàng trở nên khó lường, nhanh chóng đánh bẻ đầu hai kẻ bị mặt chết ngay tại chỗ.

Tuyết Dao đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh Trương Thị. Nếu là người khác thì có lẽ nàng sẽ không quan tâm nhưng Trương đại phu có ân với nàng, nhờ có hắn mà nàng có thể khôi phục công lực, cho nàng cơ hội tìm ra thân phận của mình.

Miệng Trương Thị thổ máu tươi, vội vàng nắm lấy vai Tuyết Dao nói:

- Mau báo cho Chung Hạo, con đường chủ nhân đến đây có vấn đề, quân doanh bị tấn công, ba mươi huynh đệ thì có mười sáu người bị trúng độc chết, còn mười bốn người nữa chưa bị độc phát.

Thủy Nhan nhanh chóng phân tích được vấn đề là Triệu Vũ Quốc trên đường đến đây bị tấn công, mà Chung Hạo vốn là phải tới để hộ tống về quân doanh nhưng tình báo lại sai lầm khiến bọn họ bị lâm vào kẻ điều hồ ly sơn thậm chí còn bị chặt đứt cả đường rút lui. Xem ra địch nhân đã sớm tính toán kế hoạch rất tốt, chỉ đợi thời cơ chín muồi là hạ thủ.

- Chủ công đến bằng đường nào?

Trương Thị đầu tiên sửng sốt nhưng sau đó lập tức hiểu được ý đồ của Tuyết Dao. Hiện tại cái cần làm không phải là báo cho Chung Hạo mà cần phải tới giúp đỡ Triệu Vũ Quốc, bất quá chẳng lẽ chỉ dựa vào một mình Tuyết Dao là có thể trợ giúp được sao?

Thấy mặt Trương Thị do dự, Tuyết Dao trầm giọng hỏi:

- Những người bị trúng độc còn lại có thể giải được không?

Hai mắt Trương Thị sáng lên, lập tức gật đầu:

- Có thể! Mới vừa rồi ta đang giải độc thì bị phát hiện.

- Việc này không được chậm trễ, ta sẽ đi ngay bây giờ!

Thời gian cấp bách, Tuyết Dao cõng Trương Thị lên đi đến chỗ bọn họ.

Qua nửa tuần hương, mười bốn người trúng độc may mắn sống sót được Trương Thị giải độc. Thủy Dao lập tức trầm giọng hỏi:

- Theo ta đi cứu chủ công nhà các người, cứu tử nhất sinh (chín phần sống một phần chết), ai không muốn đi?

Trương Thị nghe vậy thảm hô không ổn: “Chuyện trước đang nguy cấp, tại sao nàng lại nói lời như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Phá vòng vây

Tuyết Dao nói xong, không đợi mười bốn người kia trả lời, lập tức quay sang hỏi Trương Thị:

- Nói cho ta biết, hấn rốt cuộc có đi đường đó không?

Trương Thị vội vàng lấy ngân châm có dính máu ở trên tóc ra đưa cho nàng:

- Đây là tin chìm bồ câu mới đưa đến.

- Sao người lại phát hiện ra được?

- Bỏ câu đưa tin liều mạng bay đến lều báo tin cho ta.

Tuyết Dao có chút hoài nghi:

- Bỏ câu đưa tin?

Ánh mắt Trương Thị âm thầm:

- Ủ, bỏ câu kia là do ta nuôi...

...

...

Tuyết Dao trầm ngâm, nàng lựa chọn tin tưởng lời mà Trương Thị nói, ánh mắt lạnh lùng quét qua mười bốn người kia, chỉ thấy sắc mặt họ âm lãnh, tay nắm chặt đao. Khóe miệng nàng hơi nhếch lên, người mà Triệu Vũ Quốc mang theo quả nhiên không tệ:

- Đi theo ta!

Giọng nàng không giống như nam tử có khí thế hùng hồn nhưng lại giống như một tiếng đàn đánh động vào tâm tâm mỗi người khiến bọn họ cảm thấy thư thái, ý chí chiến đấu ngập tràn trong lồng ngực, nhiệt huyết sôi trào, phảng phất như họ đi đến đâu đều có thể dành chiến thắng, không có gì có thể cản nổi.

Trương Thị nhìn Tuyết Dao mang theo mười bốn người rời đi, nàng kinh ngạc đến mức không biết phải diễn tả như thế nào, chỉ thấy người kia vốn phải là một cô gái nhu nhược, không có tư thế của người có thể thay đổi căn khôn thể nhưng ngay sau đó nàng phải vứt bỏ cái ý nghĩ kia đi, thay vào đó là sự sợ hãi bao trùm toàn thân: “Nếu nàng ta thất bại thì tướng công...”

Gương mặt Trương Thị trắng bệch, co quắp ngồi xuống đất...

Tuyết Dao dựa theo tám vãi kia đi thẳng đến nơi để tiếp ứng cho Triệu Vũ Quốc. Trên đường đi đến, Tuyết Dao thập phần bình tĩnh, mặc dù nàng chỉ cao hơn những cô gái bình thường một chút nhưng so sánh với những nam tử bình thường vẫn còn thấp hơn nhiều, thế mà nàng vẫn linh hoạt chạy đầu tiên dẫn đường, cước bộ nhẹ nhàng, vẫn tiếp tục tăng tốc khiến mười bốn người phía sau vừa ngạc nhiên vừa phải tăng tốc đuổi theo.

Đột nhiên Tuyết Dao vung nắm tay lên, chinh chiến lâu năm khiến bọn họ rất quen thuộc với dấu hiệu này liền lập tức dừng lại, nhanh chóng ngồi xổm xuống, một người thấp bé chạy tới bên cạnh Tuyết Dao.

- Cô nương, có chuyện gì vậy?

Ánh mắt Tuyết Dao tĩnh như nước, khẽ nói với hắn:

- Phía trước có phục binh!

Hai mắt người này giật giật nhìn chằm chằm Tuyết Dao, sau đó vội cúi đầu:

- Hết thấy đều nghe theo cô nương phân phó.

Tuyết Dao khẽ gật đầu, mắt nhìn về phía mười ba người còn lại, trầm giọng nói:

- Ta mở đường, các ngươi hãy quay lại giết.

Trong mắt mười bốn người lại nổi lên sự kinh ngạc lần nữa. Tuyết Dao nhìn về phía họ, lấy tay ra dấu bảo chuẩn bị, ngay sau đó lập tức tung người nhảy vào trong rừng, nhẹ nhàng dùng kiếm chém chết một tên đang mai phục trong bụi cỏ. Mười bốn người kia thấy vậy lập tức huyết nhục sôi trào, một nam tử có vóc người thấp bé nhỏ nước bọt vào tay, xoa xoa lại nói:

- Cô nương này dũng khí như vậy, các huynh đệ chúng ta không thể để mất mặt được.

Mười bốn người nháy mắt tỏa ra sát khí, ngừng thờ chờ đợi những kẻ bị Tuyết Dao làm kinh ngạc mà nhảy ra khỏi chỗ mai phục. Tuy chưa rõ những chỗ mai phục nhưng căn cứ theo thân thể gầy yếu của Tuyết Dao du tẩu trên kiếm quang mà bốn người này nắm chặt lấy thanh đao, dần dần mở rộng phạm vi vòng vây mục tiêu, dần dần nắm được chỗ mai phục.

- Các huynh đệ, đến lúc rồi!

Người có vóc dáng nhỏ bé hét lên, mọi người mau chóng lao ra, vung đao kiếm lên, đem chính mình thành một cối xay thịt, đánh úp phục binh từ phía sau, bất quá phục binh cũng không ít, sau một hồi, mười bốn người đã mất hai người.

Tuyết Dao không chút kiêng kỵ tiến lên dùng áo lau vết máu trên mặt hai người kia đi, trầm giọng hỏi người có vóc dáng thấp bé:

- Hai người này có gia quyền chứ?

- Bẩm cô nương, có lẽ bọn họ còn có mẹ già nữa.

- Nếu như hôm nay có thể cứu được chủ công nhà người thì hãy thỉnh chủ công các người an trí cho gia quyền họ nhưng ngàn vạn lần đừng nói với mẹ của họ rằng con họ đã...

Tuyết Dao nói xong, trong giọng mang theo sự thống khổ, nhưng ngay sau đó liền lau đi máu trên kiếm, gầm nhẹ:

- Đi!

Mười hai người còn lại chứng kiến nàng vừa tàn nhẫn với địch nhân, lại quả quyết đi tiếp thì không dám có chút khinh thị nào đối với nàng, không còn chút hoài nghi nào nữa, giống như quân nhân phục tùng mệnh lệnh.

Giết những phục binh kia xong, Tuyết Dao suy nghĩ ở trong lòng: “Xem ra chúng không nghĩ rằng Triệu Vũ Quốc trở lại Diêm Thương quốc, mặc dù còn chưa đến biên giới nhưng đã phái người trú đóng rồi, chắc hẳn vừa rồi chỉ là tầng ngoài, mà hiện tại chúng ta đã sắp tiến vào tầng bên trong, mong rằng chúng sẽ không phát hiện ra hân.”

Khi Tuyết Dao đang hy vọng địch nhân mai phục không nhìn thấy Triệu Vũ Quốc thì bỗng nghe thấy phía trước cho tiếng giao chiến.

Tuyết Dao lập tức hất cành lá chỉ chít trước mặt lên, chỉ thấy Triệu Vũ Quốc và Thạch Đông Thăng đang hết sức chống đỡ, bốn phía đều là địch, không thể giết chết được, mà những người hộ tống hẳn có lẽ đã chết hết, có lẽ bởi vì suy kiệt thể lực mà hai người dường như sắp té xuống.

Người có vóc dáng thấp bé thấy chủ tử mình lâm nguy thì hận không thể lao lên chém giết cứu chủ tử nhưng Tuyết Dao giật mạnh hân lại.

- Bình tĩnh chớ nóng!

Dưới tình huống đứng cách xa địch nhân, nàng không có chút hoảng loạn. Tuyết Dao bình tĩnh nhìn về phía trước giống như báo săn mồi, nhanh chóng quan sát địa hình và vị trí quân địch rồi lập tức chia mười hai người ra làm ba tổ.

- Đợi khi ta phá vòng vây để giải nguy cho hai người bọn họ thì ba tổ các người hãy hành động.

Nàng chỉ vào một tổ:

- Các người đánh chính diện, nhớ kỹ là đánh vỡ mặt.

- Rõ!

Bốn người tuân lệnh.

Tuyết Dao tiếp tục giao phó tổ hai:

- Các người giáp công hai mặt, nhưng hãy ẩn mình.

- Rõ!

Bốn người tuân lệnh.

Quay ra còn tổ ba:

- Còn lại các người hãy chờ ở đây tiếp ứng.

- Rõ!

Sau khi an bài thỏa đáng, mọi người đều đợi lệnh nhưng trong nội tâm Tuyết Dao có chút không chắc chắn. Địch nhân phía trước có ít nhất gần trăm người, võ công cao cường, gặp phải biến người dùng chiến thuật thì cũng hết đường xoay xở. Giống như một võ lâm cao thủ bước ra chiến trường, đối mặt với thiên quân vạn mã thì cho dù có võ công cao siêu đến như thế nào mà không có tác chiến hoàn hảo, rồi tình rồi mù lên thì sẽ thất bại, thậm chí là bỏ mạng.

Trong lòng Tuyết Dao âm thầm cầu nguyện, hi vọng bố trí của mình có hữu hiệu, thắng thì sống sót, thua, chính là chết!

Nghĩ tới đây, nàng hít một hơi, không để ý đến đau đớn từ vết thương, lập tức nhảy lên cành cây, sau đó nhảy lên đầu hoặc vai quân địch, giống như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, nhanh chóng đi tới trung tâm vòng vây.

Trong khoảnh khắc, trên không trung vọt đến một luồng ánh kim, trong lòng thầm hô không ổn, vội hét lớn:

- Cẩn thận!

Nhưng hiện tại đã quá muộn, luồng sáng kia đã găm vào người Triệu Vũ Quốc, tuy là ở phía sau nhưng Tuyết Dao vẫn thấy rõ kim quang kia là do vô số ngân trâm tạo thành.

Nàng nhanh chóng tìm kiếm ai là kẻ dùng ám khí, phát hiện ra một tên đang định sử dụng nó lần hai, lập tức bay đến cầm kiếm đâm vào cổ họng, ngay khi Tuyết Dao xoay người lại đã thấy mặt Triệu Vũ Quốc vàng nhợt, ngã xuống mặt đất, Thạch Đông Thắng thét lớn:

- Chủ công, chủ công!

Tuyết Dao nâng kiếm lên xoay tròn, bốn phía nhất thời văng đầy máu tươi, nàng quát Thạch Đông Thắng:

- Ấm hán, ta mở đường cho các người chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Phải sống cho ta!

Ngay lúc này tổ được phân công đột kích đã triển khai hành động, thoảng cái đã xông vào phá vòng vây, trong lúc nhất thời, tiếng la hét huyền não âm ỉ, trên mặt Triệu Vũ Quốc không còn chút máu, mỗi tím tái, không cần phải nói, nhất định là trúng độc, mặc dù không phải là dính toàn bộ số trâm độc kia nhưng Tuyết Dao không dám nghĩ hán có cơ hội sống hay không, giờ phút này nàng chỉ muốn giết sạch nơi này.

Tuyết Dao vung kiếm trong tay, có chút gượng gạo, mặc dù đã nhiều lần dùng kiếm nhưng nàng vẫn cảm thấy không quen thuộc, vào lúc này, một người cười ngựa chạy tới, trên tay cầm Hồng Anh thương (thương có tua đỏ trên đầu), sắc mặt lạnh lùng, chính là thủ lĩnh của đám người kia, chỉ thấy hán hít một hơi nhìn Tuyết Dao đang đột phá vòng vây mà hét lớn 1 tiếng: “Sát!”

Tuyết Dao nhướng mày, lau vết máu trên mặt rồi tung người bay lên, một cước đá tới, tên kia ở trên lưng ngựa hơi ngã người ra sau liền tránh được cú đá của nàng, nhưng Tuyết Dao lại lộ ra nụ cười khinh miệt, lập tức dậm một chân lên thân ngựa, liền tung người quay lại, xoay người chém ra một kiếm, một đầu người liền bay lên, một chiêu Hồi mã thương này thật sự rất đẹp, ngay cả Thạch Đông Thắng đang kinh ngạc cũng không nhận được mà trầm trồ khen ngợi.

Tuyết Dao nhìn thấy Hồng Anh thương rơi trên mặt đất kia chợt có cảm giác quen thuộc, theo tiềm thức nàng tiến lên nhặt nó lên, phi thân lên ngựa, đối với Thạch Đông Thắng nói:

- Ta dẫn hán xông ra!

Thạch Đông Thắng không chút do dự liền đem Triệu Vũ Quốc đặt lên lưng ngựa, Tuyết Dao cởi ra áo ngoài dính đầy vết máu buộc hán chặt vào lưng ngựa, thương trong tay nàng như một vật sống, trở nên xuất quỷ nhập thần, không ai dám đến gần nàng, mà lúc này, tổ một đã đột phá chính diện thành công, tổ hai trộn lẫn trong đám địch nhân mai phục Tuyết Dao đã thoát khỏi gong kim tới tiếp ứng tổ ba ngăn địch, Thạch Đông Thắng theo ngay sát nàng nhìn thấy những người này nhân số không nhiều nhưng an bài bố cục rất hợp lý, hán trong lòng lại một lần nữa nhìn kĩ cô gái từng gọi Thủy Nhan kia “những thứ này, rõ ràng chính là phương pháp hành quân bày trận...”

Trời chiều ngả về Tây, ánh tà dương tựa máu đỏ, mà đám người cùng với Thủy Nhan lao ra ngoại trừ Triệu Vũ Quốc cùng Thạch Đông Thắng, cũng chỉ còn có sáu người, mười bốn người vậy mà chỉ còn lại sáu, mà trong lòng Tuyết Dao cũng hiểu rõ sáu người này sau này sẽ có có vị trí nhất định trong quân công.

- Thủy...

- Tuyết Dao!

Nàng nhắc nhở Thạch Đông Thắng.

Thạch Đông Thắng nhất thời cứng họng, lòng buồn bực: “Nàng đã tìm ra thân phận rồi ư?”

Nhìn thấy trong mắt hán sự nghi hoặc, Tuyết Dao không giải thích, chỉ hỏi hán:

- Làm sao người có thể liên lạc được với Chung Hạo?

Thạch Đông Thắng lập tức móc ra một ống trúc:

- Đây là tín hiệu, ban đêm mới thấy. Cần mất nhiều kiên trì phát ra tín hiệu liên lạc trong đêm, Chung Hạo cùng đám người này liền có thể tới cứu!

Tuyết Dao nhủ thầm:

- Đám Chung Hạo có thể nhìn thấy thì kẻ địch cũng có khả năng nhìn thấy!

- Ách...

Nhất thời Thạch Đông Thăng không nói nên lời, chỉ nhìn nàng.

- Phía trước có doanh trại!

Tuyết Dao tỉnh táo nói.

- Nói đó không phải đã bị tiêu diệt rồi sao?

- Đi tìm đoàn Trương thị.

Thạch Đông Thăng hiểu được, Tuyết Dao lựa chọn trở lại doanh trại là vì nghĩ đến thương thế của Triệu Vũ Quốc, lúc này hắn không suy nghĩ được nhiều, chỉ gật đầu đáp ứng, phía trước là một màn đen, hắn không biết rõ có thể gắng gượng được qua lần này không, nhìn Triệu Vũ Quốc mong manh giữa sự sống và cái chết trên lưng ngựa, trong lòng rối loạn.

- Hào, lên đường!

Tuyết Dao xé một mảnh váy buộc chặt ở thắt lưng, mục đích để không làm vết thương bị động mạnh mà chảy máu.

- Tuyết Dao, nàng bị thương?

- Không có gì đáng ngại!

Nói xong nàng phi thân lên ngựa, trao đổi với sáu người kia việc lên đường, sáu người kia giờ phút này đã ăn ý với nàng, lập tức động thân bước đi không hỏi một lời.

Thạch Đông Thăng đột ngột quát:

- Không được, mọi người đi đi, phía sau có truy binh, phía trước lại có mai phục, không bằng ta ở lại cản phía sau!

- Mai phục phía trước đều bị người chúng ta giết chết hết rồi, người lưu lại chỉ chậm lộ trình thôi.

Nói xong nàng không quay đầu lại mà hướng về phía trước.

Thạch Đông Thăng xoa mồ hôi trên trán:

- Vừa mới đây còn có....

Trên đường tới doanh trại quả nhiên không gặp phải mai phục, dọc đường đi thuận lợi, trong lòng Thạch Đông Thăng thầm cầu nguyện có thể nhanh chóng gặp lại đám người Chung Hạo, như vậy mới có thể mau mau cứu chữa Triệu Vũ Quốc.

Vào lúc này, từ rừng trúc truyền đến tiếng vó ngựa, đoàn người cả kinh, Tuyết Dao đề khí nhảy lên nhánh cây lớn, là đám người Chung Hạo.

Chung Hạo thấy Thạch Đông Thăng nhất thời thờ phào nhẹ nhõm:

- Chủ công có mạnh khỏe không?

Thạch Đông Thăng lập tức gọi lớn:

- Mau, mau gọi Trương đại phu.

Tuyết Dao xuống ngựa, đỡ Triệu Vũ Quốc xuống, mặt hắn đã tái nhợt, khi này đôi môi tím tái, giờ phút này đã biến thành màu đen, lòng nàng nhất thời như bị kim châm, bàn tay dính máu nắm chặt tay hắn.

Trương đại phu liền tới:

- Chủ nhân bị thương vì lý do gì?

- Bị nhiều kim ghim vào.

- Không phải là kim, đó là châm độc Hàn thiết.

Trương đại phu nhanh chóng lấy trong tay nải ra khối đá âm dương, đưa đá cho Thạch Đông Thăng rồi nói:

- Để chủ nhân nằm sấp, ta sẽ dùng đá âm dương hút châm độc trong cơ thể ngài.

- Ân.

Thạch Đông Thắng lập tức lật sấp người Triệu Vũ Quốc, không cần thận xô lệch vật áo Triệu Vũ Quốc, chỉ thấy một hình vuông bằng giấy rớt ra ngoài.

Tuyết Dao cảm thấy vật kia rất quen mắt, trong lòng thót một cái, cả người run rẩy, nàng nhặt vật đó lên, chính là con điều hôm đó, thì ra hán nhật được điều này, bỏ hết khung tre ra, để lại tranh giấy.

Nàng thấy hai mắt ươn ướt, vội cúi đầu kim nước mắt chực trào ra, lại thấy Vũ Quốc kia môi mím chặt, chau mày, không biết có còn ý thức không, nàng đề cảm xúc đang dâng lên trong mình, ghé sát vào tai hán thì thầm: “Phải sống cho ta!”

“Phanh” một tiếng, Trương đại phu xé xiêm áo của Triệu Vũ Quốc, cả lưng hán hiện ra những chấm tím nhỏ:

- E là...

- Đừng làm mất thêm thời gian, cứu hán, phải cứu hán!

Tuyết Dao kiên định nói.

Trong lòng Trương đại phu chấn động, vốn nghe Triệu Vũ Quốc trúng độc châm, trong lòng đã hoảng sợ, vừa rồi nhìn vết thương đã thấy không còn tia hi vọng, chỉ cần không hiện màu tím, nghĩa là độc kia chưa xuyên vào lục phủ ngũ tạng, không nghĩ tất cả các lỗ kim đã hiện tím, trong lòng hán vô cùng lo lắng, nhưng nghe những lời kia của Tuyết Dao, lòng dấy lên hi vọng.

- Ta dùng đá âm dương hút độc trong cơ thể ngài ấy, đồng thời cô nương truyền nội lực ép cho độc tố từ lục phủ ngũ tạng thoát ra được chứ?

Tuyết Dao không chút nghĩ ngợi lập tức gật đầu:

- Bắt đầu đi!

Trương đại phu theo Triệu Vũ Quốc hành quân đánh giặc đã nhiều năm, biết rõ biện pháp này là hành động một mất một còn, nhưng hán không muốn bỏ qua cơ hội này, mặc dù hán hiểu rõ, nếu thất bại, không chỉ có Triệu Vũ Quốc mất mạng, mà, người con gái trước mặt kia cũng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tứ Hoàng tử Điểm Thương quốc

Tuyết Dao ngưng thần vận khí, chậm rãi truyền chân khí từ cơ thể sang người Triệu Vũ Quốc, phối hợp cùng Trương đại phu trị liệu. Những cây trâm từ người Triệu Vũ Quốc bị hút ra, trâm kia không còn màu vàng nữa mà đã chuyển thành màu tím đen, một thứ mùi tanh hôi xộc vào mũi.

- Được rồi Tuyết Dao cô nương.

Tuyết Dao điều hòa hơi thở, thu hồi chân khí, cảm thấy cả người xụi lơ, còn chưa kịp lau mồ hôi trên trán, nàng vội vã hỏi Trương đại phu:

- Hán thế nào rồi?

Toàn thân Trương đại phu cũng đã ướt mồ hôi, trán như bốc hơi nóng, không cần hán nói Tuyết Dao cũng biết vừa rồi tình hình nguy hiểm thế nào, nghĩ tới có kẻ dùng biện pháp âm độc như vậy để giết Triệu Vũ Quốc lòng nàng tức giận không nguôi.

- Lần này, nhờ có cô nương giúp, chủ công mới...

Không đợi Trương đại phu nói xong, Tuyết Dao liền đứng dậy đi tới bên Thạch Đông Thắng.

Thạch Đông Thắng thấy nàng mệt mỏi đi tới, trong lòng có chút thở phào, vừa rồi nghe Trương đại phu nói cách cứu chủ nhân, trong lòng hán biết rõ, việc lấy trâm độc ra không phải chuyện dễ dàng gì, tính mạng hai người như treo trên sợi chỉ, hán không muốn mạo hiểm, rất muốn lên tiếng ngăn lại, nhưng hán không thể để chủ công chết được, mặc dù kia là Tuyết Dao – người con gái mà hán rất kính trọng.

- Tuyết cô nương, mau đi nghỉ ngơi đi.

Không cho hán nói hết, Tuyết Dao dòn khí vào hai tay bóp chặt hai tay hán, thủ pháp sắc bén, võ công của Thạch Đông Thắng không tệ nhưng đối mặt với thủ công cùng thủ pháp mau lẹ này của Tuyết Dao hán không kịp chống đỡ, đành để Tuyết Dao nắm được.

- Tuyết cô nương có ý gì?

- Nói, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, kẻ nào muốn giết hần?

Mắt Thạch Đông Thăng tối sầm:

- Tuyệt cô nương, ta không thể nói cho cô biết...

- Khốn kiếp, dù có chết ta cũng phải biết.

Hần biết rõ, Tuyệt Dao không thích nói lời thừa. Lúc này ý nàng nói, bọn họ đã cùng ở một chỗ với nhau, sau này những người đó có khả năng sẽ nhắm vào nàng, khi đó, cho dù chết cũng phải biết rõ tại sao mình chết.

Giờ khắc này, lực trong tay Tuyệt Dao tăng lên, Thạch Đông Thăng cảm thấy hai tay bị bóp chặt như muốn gãy, trong lòng buồn bực, nhìn nàng yếu gầy như thế kia, sao lại có khí lực lớn như vậy.

Đang khi hần do dự, trong tay Thủy Nhan đã xuất hiện một cây chủy thủ:

- Đùng làm ta tức giận.

Nàng thấp giọng uy hiếp, vẫn điệu bộ nhàn nhạt nhưng lại khiến kẻ khác lạnh thấu xương.

Thạch Đông Thăng dĩ nhiên không phải loại người sợ chết, nhưng nghe những lời tàn nhẫn này của nàng, hần hơi hốt hoảng, cảm thấy như đang nói chuyện với chính chủ công, vội vã đáp:

- Chủ công của chúng ta chính là Tứ hoàng tử của Địch Thương quốc, ngày đó giao tranh cùng Tấn quốc, Hoàng thượng phái Nhị hoàng tử cùng chủ công ra trận, Nhị hoàng tử là chủ soái, chủ công là phó soái, nhưng trong lòng tướng sĩ từ trước tới nay chỉ có một vị chủ soái, vị đó chính là chủ công.

Nói đến đây, hần liếc trộm Tuyệt Dao một cái, nghĩ chắc nàng đang kinh ngạc. Quái lạ, sắc mặt nàng vẫn không chút thay đổi nói với hần:

- Nói tiếp đi.

- Mẫu thân Nhị hoàng tử có thân phận cao quý, là Hoàng quý phi của Địch Thương quốc, còn mẫu thân của chủ công vì xuất thân hèn mọn nên vẫn chỉ là một phi tần, cũng vì nguyên nhân đó mà Nhị hoàng tử luôn khinh thường chủ công. Tuy nhiên, chủ công từ nhỏ tư chất hơn người, lại liên tiếp giành được chiến công, một năm lại đây Hoàng thượng ưu ái người hơn so với các hoàng tử còn lại. Trong bốn hoàng tử, Đại hoàng tử tuy được phong vương sớm nhưng cũng sớm bị phế bỏ, Tam hoàng tử bản tính hiền lành, như vậy, chủ công chính là đỉnh trong mắt, gai trong thịt Nhị hoàng tử, lần giao chiến này, Nhị hoàng tử gièm pha nói xấu chủ công là tư thông với địch phản quốc, trên chiến trường đến trễ quân lệnh, cho nên vốn có thể thắng trận lại chỉ thành ra đánh ngang tay, bởi vì có nội gián nên địch quốc mới tấn công lại, thành ra đành ngừng chiến...

- Hoàng đế kia tin lời đó sao?

Tuyệt Dao lạnh giọng hỏi.

Thạch Đông Thăng cười lạnh:

- Tin? Hoàng thượng có tin hay không tin, nói cái gì đi nữa phận thuộc hạ chúng ta đâu thể biết, Tứ hoàng tử ngay cả trở về nước cũng không thể, không có cơ hội giải thích cho mình, Hoàng thượng muốn che chở cho chủ công cũng không có cách nào cả. Vốn dĩ quân sĩ đã bị tiêu diệt hơn nửa, nếu không có thái tử Hạ Ngải lưu lại, liệu còn cơ hội sống không?

Tuyệt Dao thả lỏng tay với Thạch Đông Thăng, không nói một lời, đi tới bên cạnh Triệu Vũ Quốc đang hôn mê, nhìn thấy hần vì đau đớn mà nhíu chặt chân mày, nàng chậm rãi đưa bàn tay còn dính máu nhẹ nhàng vuốt vuốt chân mày hần giãn ra.

- Người đang thương nhớ mẫu thân sao?

Giọng nàng nhỏ tới mức khó nghe ra, nhưng đôi lông mày kia hình như ôn nhu đi rất nhiều.

Tuyệt Dao lấy từ trong ngực ra tờ giấy nhặt được khi nãy, chăm chú quan sát, khoe miệng bất giác mỉm cười, nàng chậm rãi vuốt ve tờ giấy kia, sau đó từ từ cất lại trong ngực hần, thay khăn lông đã thấm hơi nóng trên trán hần, còn cẩn thận đặt tay trán hần xem còn sốt không, nơi xa Thạch Đông Thăng thấy một màn như vậy, nhất thời hoa mắt: “Nàng biết cười... Đột nhiên ôn nhu như thế... Vừa rồi còn ra tay với ta...”

- Ha ha, có phải trong lòng cảm thấy bất công?

Trương đại phu vỗ vỗ vai hần.

- Được lắm, vừa rồi ta bị nàng khống chế người không tới hỗ trợ ta là sao!

Thạch Đông Thăng trách cứ hần.

- Haizz, ta cũng sợ chết chứ, không thể trách ta, nhìn một màn vừa rồi, ta quả thật không dám tới can.

- Tại sao?

Thạch Đông Thắng kinh ngạc.

- Đây, nhìn bên kia đi.

Theo hướng Trương đại phu, hắn nhìn thấy sáu người đi theo Tuyết Dao còn sót sau trận chiến, kia vốn là người của họ, sao giờ phút này nhìn họ lại mang theo địch ý.

- Sáu người này, tương lai thật sự khó đoán, bọn họ thân phụng (nguyện trung thành, tận lực cống hiến) chủ công, nhưng tâm phụng Tuyết Dao cô nương!

Thạch Đông Thắng không nói một lời, sợ hãi nhìn về phía Tuyết Dao mong tìm được một sự giải thích.

Trương đại phu vỗ vai hắn:

- Đừng nghĩ nhiều, người xứng với chủ công chúng ta chỉ có nàng!

Đem xuống, Tuyết Dao tìm tới Trương đại phu, nói rõ ý tứ mình, hắn vừa nghe xong nhảy dựng lên.

- Cái gì? Cô nương muốn ta khâu lại vết thương?

- Ừ, nhanh chút, như vậy không bị há miệng nữa.

Tuyết Dao trầm giọng nói.

Trương đại phu do dự:

- Ta chỉ dùng thuốc mỡ bôi cho cô, chú ý không chạm vết thương, vài ngày nữa sẽ khép lại, hơn nữa cũng không có sẹo.

- Mấy ngày... ta không có thời gian...

Tuyết Dao nói xong, không đợi Trương đại phu đồng ý hay không đã mở vải che vết thương để hắn khâu lại cho nàng.

Trương đại phu nhìn thấy vết thương của nàng xém chút ngã xuống đất, hắn cho rằng vết thương của Tuyết Dao có khi bị nhiễm trùng lại sinh mủ, bởi vì trải qua một trận đánh nhau, nóng bức, mồ hôi, máu tươi, vận động mạnh... điều đó khó tránh, lại không nghĩ nhìn thấy chỉ lại một mảng nám đen quanh vết thương, nàng dùng lửa hơ xung quanh miệng vết thương.

Giây phút này, hắn bối rối, không thể hiểu nổi nữ nhân trước mắt:

- Cô nương đã quyết định?

- Thời gian của ta không còn nhiều.

Nàng tỉnh táo trả lời.

- Cô nương quả khiến ta được mở rộng tầm mắt.

Nói xong hắn lấy ngân châm ra.

Sáng sớm, lúc mặt trời còn chưa nhú lên, Tuyết Dao từ trong lều đi ra, uống một xong ngụm thuốc của Trương đại phu, tiến tới tìm ngựa của mình, phải rồi đi rồi.

Đi chưa được mấy bước, sáu người hôm qua cùng nhau đi tới:

- Chủ công muốn đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Lục Hồ

Sáu người một lời gọi nàng chủ công, Tuyết Dao khẽ nhún mày, nhàn nhạt nói:

- Ta không phải chủ công của các ngươi!

Một người da ngăm đen, vóc dáng gầy nhỏ tiến lên phía trước:

- Mười bốn người chúng tôi tưởng đã cầm chắc cái chết, không ngờ được chủ công cứu, tuy chỉ còn sáu người giữ được mạng sống, nhưng không nhờ chủ công liều mạng xung phong tiến lên trước, liệu còn có thể sống sót tới bây giờ?

Tuyết Dao trầm ngâm nhìn qua mặt đất, ánh mắt họ nhìn nàng rất nghiêm túc cùng súng kính, trong bụng nàng hơi kinh ngạc, không rõ rốt cuộc mình đã làm gì mà sáu người họ nhận nàng làm chủ công.

Một lòng muốn cứu Triệu Vũ Quốc, nàng đâu có biết, mang theo mười bốn người kia liều chết, nhưng nàng lại xung phong đi trước, vô hình đã giảm bớt sức đã thương cho bọn họ, nếu không nhờ nàng dẫn đường trước, sợ rằng cả đám không còn toàn mạng.

Trong lòng sáu người này có sự cảm động gì đây?

Hoàn toàn không để ý tới an toàn, xung phong liều chết tiến về phía trước, một người như vậy họ cam tâm tình nguyện nhận làm chủ nhân.

- Chủ công của các ngươi là Triệu Vũ Quốc, không phải ta.

Sáu người liếc nhìn nhau, ngay sau đồng loạt đó tiến lên, chấp tay, một người nói:

- Chúng tôi không phải thấy lợi quên nghĩa, sáu người đều là gặp án oan phải đi tù, Triệu chủ công âm thầm cứu chúng tôi, ân đức này, không biết tới bao giờ mới báo đáp được hết. Nhưng ngài dẫn chúng tôi đi chém địch cứu Triệu chủ công, ra sức che chở cho chúng tôi, những việc này khắc sâu trong tâm khảm, tính mạng của sáu chúng tôi là của Triệu chủ công và ngài, hiện tại bên cạnh Triệu chủ công đã có người bảo đảm an toàn, mà ngài không có một ai bên cạnh, nếu như chúng tôi không thể bảo đảm chu toàn cho ngài, tương lai còn có mặt mũi nào gặp Triệu chủ công?

Nhìn thần sắc sáu người nghiêm túc, đại khí nghiêm nghị. Lăn sát cánh cùng nhau này, Tuyết Dao để ý lúc nó giáp lá cà với địch vô cùng bình tĩnh, nếu có thể đi theo nàng thì không còn gì tốt hơn.

Nghĩ tới đây, nàng tung mình xuống ngựa, trầm giọng hỏi:

- Báo tên họ đi!

Một khắc cả sáu người sững sốt, ngay sau đó mừng rỡ, bận rộn báo tên.

- Tây Sơn, Ngô Vệ!

- Giang Môn, Trương Thiết!

- Tây Sơn, Lư Phi!

- Long Lâm, A Đoạn!

- Tây Sơn, Vương Thạch!

- Tiểu nhân cũng ở Tây Sơn, kêu Nhĩ Đóa!

Tuyết Dao nhìn Nhĩ Đóa, là nam nhân da ngăm đen, tuy gầy nhưng rất lanh lợi cất tiếng hỏi:

- Nhĩ Đóa?

Nhĩ Đóa cười phô hàm răng trắng bóc trên gương mặt ngăm đen:

- Ha ha, tiểu nhân, Ngô Vệ ca, Lư Phi và Vương Thạch đều ở Tây Sơn, bốn người cùng ở một thôn, tiểu nhân từ nhỏ không có cha mẹ, tất cả đều gọi tiểu nhân là Nhĩ Đóa!

(Bạn Nhĩ Đóa không cha không mẹ, không ai biết họ nên mọi người đặt cho một biệt hiệu để gọi, mọi người để ý Trung Quốc không có họ Nhĩ. ^^)

- Có gì không phục hả, không ai biết ngươi, ngươi cũng không biết, không gọi Nhĩ Đóa thì gọi gì.

Lư Phi lớn tiếng chọc.

Tuyết Dao khẽ cười, nàng quyết định nói với sáu người:

- Đi theo Triệu chủ công tương lai các ngươi sẽ sáng lạn, đi theo ta, các ngươi không có gì cả!

Cả sáu đồng loạt ngăn người, mắt đặt hết lên người Nhĩ Đóa, Nhĩ Đóa cười hi hi:

- Ha ha, chủ công, ngài suy nghĩ nhiều quá rồi, chúng tôi là những tử tù được Triệu chủ công cứu sống, sớm trải qua ranh giới sự sống cái chết không biết bao lần, ngài có thể liều chết che chắn cho Triệu chủ công, chúng tôi đích thị muốn liều chết bảo vệ cho ngài, chúng tôi là nông dân, không biết một chữ, cái gì là tương lai kia, mọi người không quan tâm, chỉ có thể hiểu được, đã là nam tử hán, có on tất báo, những thứ khác mong chủ công đừng bận lòng!

Tuyết Dao rất thích sáu người này, giản dị, mà lại lộ ra linh khí (năng lực phân tích, giải thích vấn đề hoặc một kỹ năng thần kỳ nào đó), qua lần này, có thể thấy, sáu người họ đối diện địch chém giết không hề kinh xuất, biết hành sự tùy theo hoàn cảnh, người như vậy chính là trời sinh ra để ở trên sa trường, nếu rời chiến trường đi, sợ rằng sẽ thành phế nhân.

Nhìn thấy sự vui vẻ trên mặt Tuyết Dao, trong lòng mấy người kia khẽ thở phào.

- Đi theo ta!

Tuyết Dao vốn không phải dạng người thích dài dòng, quyết định không lãng phí thời gian nữa, giờ phút này không chỉ có mình nàng cô độc, còn có sáu người kia ở bên tương trợ, tuy nhiên càng đông càng phức tạp.

Sáu người theo Tuyết Dao đi tìm Thạch Đông Thắng.

Thạch Đông Thắng thấy Tuyết Dao tới, trên mặt nàng tái nhợt, hẳn nghĩ rằng vết thương của nàng không ổn, nhưng không đợi hắn hỏi, Thủy Nhan đã nói trước:

- Cho ta sáu con ngựa cùng nửa tháng lộ phí đi đường!

Hắn đưa tay lên sờ đầu hết như hòa thượng không có tóc cũng gãi đầu. (vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết bản thân mình nghĩ gì)

- Ý Tuyết cô nương là gì?

Mặt Tuyết Dao biến sắc, Thạch Đông Thắng cảm thấy rung mình, ánh mắt ấy làm hắn như rớt vào hầm băng.

- Nếu hắn tỉnh lại, nói với hắn, Tuyết Dao không còn nợ hắn ba lần ân tình!

- À?

Thạch Đông Thắng không hiểu ý nàng, định lên tiếng hỏi, có thể tưởng tượng được người đến cứu Triệu Vũ Quốc ân lớn vậy, lại chỉ yêu cầu sáu con ngựa, lại không vòng vo, hắn chỉ có thể khuyên:

- Thật ra, cô nương nên đợi công tử tỉnh rồi hãy rời đi...

Tuyết Dao quét mắt nhìn hắn, thân nhiên nói:

- Dài dòng, người thật giống Ngũ Nhi.

- Hà...

Lòng Thạch Đông Thắng nhảy một cái, khuôn mặt nhí nhánh kia hiện ra...

Sáu người theo Tuyết Dao đi lấy ngựa, không hỏi nàng muốn đi đâu, chỉ phi thân lên ngựa, giờ rời đi theo Tuyết Dao.

Nửa ngày sau đã đi ra khỏi cánh rừng, đường núi dần dần rộng rãi, đến trước một ngã ba đường, Tuyết Dao thẳng ngựa dừng lại.

- Nhĩ Đóa, Điểm Thương quốc đi hướng nào?

Nhĩ Đóa xuống ngựa, tiến lên đối Tuyết Dao trả lời:

- Hai đường này đều đi tới Điểm Thương quốc, một đường đi qua kinh thành Bì Á, một đường thông qua vài huyện nhỏ của Tần quốc.

Nghe tới hai chữ Tần quốc, Tuyết Dao giật mình, lúc này chỉ cần đi theo đường đó là có thể tới Tần quốc, khi đó có thể nhanh chóng tìm ra thân phận của mình, nhưng trong lòng nàng quyết định không làm như vậy!

Nàng chỉ vào đường thông tới kinh thành Điểm Thương quốc, trầm giọng nói:

- Chúng ta đi hướng kinh thành.

Sáu người cùng đáp:

- Dạ!

Đêm tối, trong núi gió lớn, bảy người tìm một nơi ít gió nghỉ ngơi, mấy người Nhĩ Đóa quanh năm phơi sương gió, nhanh chóng phân công công việc cho

nhau, Ngô Vệ, Trương Thiết dắt ngựa đi uống nước ăn cỏ, A Đoạn là một người không thích trò chuyện, xuống ngựa liền đi đào hố, đốt lửa, động tác vô cùng thuần thục, Lưu Phi và Vương Thạch lại hướng vào rừng sâu săn thú, Nhĩ Đóa lưu lại nấu nước và xử lý chuyện khác.

Thấy sáu người phối hợp thuần thục ăn ý, trong lòng Tuyết Dao chợt nghĩ, tương lai những người này nhất định là những cánh tay đắc lực của mình.

- Chủ công, trên người ngài có thương tích, cứ như vậy đi đường, tiểu nhân e thân thể ngài không chịu nổi.

Nhĩ Đóa hơi lo lắng nói.

Trong lòng Tuyết Dao âm áp, Nhĩ Đóa này, đừng nghĩ hắn là kẻ ấu trĩ, nhếch nhác, thật ra thì rất cẩn thận, lúc này hắn đã sảy qua thuốc dán vết thương Trương đại phu chuẩn bị cho nàng.

Nàng yên lặng nhận lấy thuốc dán hắn đưa, không đợi nàng xoay người đi, Nhĩ Đóa đã cởi áo che lên mấy cành cây xung quanh, quây kín người nàng lại:

- Chủ công, ngài đổi thuốc, tiểu nhân sẽ canh giữ!

- Đa tạ.

Thủy Nhan nói ra những lời từ tận đáy lòng.

Vừa đổi thuốc, Tuyết Dao cảm thấy có chút hốt hoảng, một màn trước mặt này, hình như bản thân đã từng trải qua, thật giống như có người từng kêu nàng chủ công, đã từng đốt lửa ngoài doanh trại. . .

Thuốc dán vừa xong, Lưu Phi cùng Vương Thạch vui vẻ xách về một con thỏ hoang cùng một chú gà núi, A Đoạn nhận lấy thuần thục nhỏ lông xử lý.

- Xem ra mọi người lưu lạc bên ngoài nhiều năm, sớm đã ăn ý nhau.

Tuyết Dao nhấp một hớp nước nóng Nhĩ Đóa mang tới.

- Đúng thế, quê hương chúng thuộc hạ nghèo, nghèo tới mức chim cũng không để trứng ở nơi này, nghèo tới mức phải rời đi, lại bị tên quan kia hãm hại, làm vật hi sinh cho kẻ có tiền.

Nhĩ Đóa lấy sợi thuốc lá trong túi áo ra.

- Vật hi sinh?

Tuyết Dao nghi ngờ hỏi.

A Đoạn chần chờ, dừng tay đang dở việc, Nhĩ Đóa vỗ vỗ nhẹ vai hắn, ý bảo không có chuyện gì, liền nói tiếp:

- Tên công tử có tiền phạm tội chém đầu, lại muốn bắt chúng tôi chịu tội thay, lúc đầu huynh đệ chúng tôi vì muốn cứu A Đoạn bị tên cầu quan kia lợi dụng mà tới.

- Sau này, là Triệu Vũ Quốc cứu các người?

- Dạ. Triệu chủ công trải qua một màn hình phạt cứu chúng tôi ra.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Triệu Minh Thành

Bên hồ sen đang nở rộ, khuôn mặt mỹ nhân xinh xắn đang cười duyên dáng, trong chòi nghỉ mát, Trương Hàm Doanh cùng Trương Mộng Nhục đang đánh đàn.

- Tài đánh đàn của tỷ càng lúc càng cao siêu.

Trương Mộng Nhục cười nói.

Trương Hàm Doanh lau mồ hôi trên trán, cười đáp:

- Tỷ đánh đàn tốt thế nào cũng không so được tài đánh cờ của muội.

Tướng Mộng Nhược che miệng cười:

- Ha ha, đó là đương nhiên, tỷ tỷ đánh đàn tốt, muội muội đánh cờ giỏi, tương lai hoàng thượng sẽ không có lý do buồn bực.

Ngay lúc này, quân gia đi vào.

- Tiểu thư, có một người gọi Điệp Dư tới tìm hai vị.

Ánh mắt hai tỷ muội chột trằm xuống, trao đổi ánh mắt chốc lát, Tướng Hàm Doanh nói:

- Đưa hắn tới đây.

- Vâng.

- Chậm đã.

Tướng Mộng Nhược gọi hắn.

Quân gia dừng lại nhìn nàng ta:

- Còn gì muốn phân phó ạ?

- Đừng để cha ta nhìn thấy.

- Vâng!

Không lâu lắm, quân gia dẫn một tên nam tử hướng tới bên này, nhìn thấy từ xa Tướng Mộng Nhược đã nhú mày:

- Hắn không phải là sư huynh nữ nhân kia sao?

Tướng Hàm Doanh vặn đứt một cọng ngó sen trong tay, lạnh lùng nói:

- Địch thị nhiệm vụ thất bại.

Quả nhiên, người kêu Điệp Dư kia liền tới nói cho các nàng biết. Sư muội mình thất thủ, hơn nữa mười nữ sát thủ mang theo cùng cũng đã quy tiên theo, tới quý phủ, muốn xin chút phí để chôn cất, mặt khác là xin chỉ thị tiếp theo.

Tướng Hàm Doanh nghe xong trong lòng cả kinh: “Nữ nhân này không đơn giản, nhiều người như vậy cũng không giết được cô ta.”

Hành động lần trước, hai tỷ muội ước định ám sát thủ Điệp Dư này bản lãnh không tồi, lại không nghĩ chỉ phải đi giết một người cũng thất bại.

Tướng Mộng Nhược liếc nhìn Tướng Hàm Doanh, chỉ thấy tỷ tỷ mình trầm ngâm, sau đó rút ra một tờ ngân phiếu thờ dài:

- Aiz, tất cả các sư muội trong nhóm người đều là những cô gái như hoa xinh đẹp, tổn hại này thật đáng tiếc, chỉ là ta không ngờ tặc nhân (kẻ chuyên làm việc xấu, trộm cắp) kia lợi hại như vậy, mạng của những tỷ muội kia đã uống phí...

Điệp Dư kia mất đi sư muội, trong lòng vô cùng đau đớn, giờ nghe những lời này, nhất thời trong lòng ngực truyền tới cơn giận dữ:

- Hai vị tiểu thư yên tâm, lần này tiểu nhân tự mình ra tay, tặc nhân kia không còn đường sống đâu.

Tướng Hàm Doanh cùng Tướng Mộng Nhược không hẹn cùng nhìn nhau khẽ gật đầu:

- Vậy làm phiền người, chuyện thành công, tỷ muội ta tuyệt đối không bạc đãi người.

- Đa tạ hai vị tiểu thư.

- Đi đi.

Tướng Mộng Hàm khoát tay.

Người kia rời đi rồi, Tướng Mộng Nhược mới cầm giận nói:

- Thủy Nhan kia chỉ là kẻ hạ tiện, không cần truy sát mạng cô ta làm gì... tỷ tỷ à...

- Hừ, ngày đó ở Đào Hoa lâu, chính mắt hai ta thấy cô ta giết Hắc bà, điều này nói lên đây không phải một nhân vật đơn giản, huống chi Hoàng thượng một lòng với cô ta, người như vậy chúng ta không trừ khử, tương lai tất thành hậu họa!

Hạ Ngải đã lên ngôi, nhưng lấy lý do bận quốc sự, chuyện hậu cung chưa màng tới, ngôi vị Hoàng hậu vốn trước định sẵn cho hai tỷ muội này, không ngờ, Thủy Nhan xuất hiện, Hạ Ngải một lòng với nàng, đây là động cơ khiến hai tỷ muội muốn giết Thủy Nhan...

Hạ Ngải nhận được mật báo trên tay, hồi lâu cười gượng:

- Nàng gọi nàng là Tuyết Dao... Chẳng lẽ nàng đã khôi phục trí nhớ?

Ngay vào lúc này, lại một bức mật hàm được dâng lên, là từ phủ Thừa tướng, Hạ Ngải không khỏi nhú mày:

- Nơi đó vừa có động tĩnh?

Vừa mở ra nhìn, nội dung bên trong làm hấn toát lạnh mồ hôi, sau một khắc cắn hận thốt lên:

- Hai nữ nhân lòng dạ rắn rết, dám phải người đuổi giết nàng.

Nhưng sau một khắc hấn có chút âm trầm, “Aizz... Là do ta một lòng muốn đưa nàng vào cung, ai đoán được, đây là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, nhưng nếu nàng biết nguyên nhân bị đuổi giết là do mình, liệu có mĩa mai ta không?”

Đêm hè đặc biệt yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng rả rích, Hạ Ngải không thể nào ngủ được, một mặt lo lắng hai nữ nhân kia đuổi giết Tuyết Dao, mặt khác lại lo nàng tìm được Triệu Vũ Quốc, mà tình hình hiện tại của Triệu Vũ Quốc như sợi tóc treo ngàn cân, vô cùng nguy hiểm, căn bản không rảnh bận tâm nàng.

Càng nghĩ, Hạ Ngải càng kinh hãi, hấn thừa nhận, bản thân có thể chấp nhận nàng không đáp lại tình cảm của hấn, cũng có thể không giữ nàng ở bên cạnh, nhưng lại không cho phép mình yên lặng khi biết nàng gặp nguy hiểm.

- Gọi Triệu Minh Thành lập tức tiến cung.

Hạ Ngải phân phó.

Nói đến Triệu Minh Thành, Hạ Ngải không khỏi cảm khái, gừng càng già càng cay, người nợ vốn được phụ hoàng đào tạo, chưa bao giờ giờ xuất hiện trước mặt người khác, vì xác định Hạ Ngải kế ngôi nên phụ hoàng đưa người này cho hấn dùng, mà Triệu Minh Thành thật đúng một kỳ tài.

Từ khi Hạ Ngải có kế hoạch đoạt ngôi hoàng đế, nhiều chỗ xuất hiện bàn tay của Triệu Minh Thành can thiệp, có thể nói, hiện giờ Triệu Minh Thành là cánh tay của hấn, giờ phút này hấn đã lên ngôi, ngày thân phận của Triệu Minh Thành được công khai cũng đến rồi.

Không lâu sau, Triệu Minh Thành tiến vào ngự thư phòng, khuôn mặt trắng nõn, cả người đậm khí nho nhã, người này tinh thông mọi thứ, am hiểu nhất là bày binh, giết người như chớp...

Hấn thấy Hạ Ngải chau mày, vì đã cùng nhau trải qua một quãng thời gian hợp tác nên đã ăn ý, nhìn sắc mặt kia, biết mình có việc để làm rồi, không lên tiếng hỏi, nhàn nhạt ngồi xuống chờ Hạ Ngải phân phó.

- Lần trước đưa cho người tra y phục đám cưới kia, có manh mối gì chưa?

Hạ Ngải hỏi hấn.

Trước khi Triệu Vũ Quốc rời Nam quốc đi, Hạ Ngải từng hỏi hấn đã phát hiện bộ áo cưới Tuyết Dao mặc manh mối gì không, bộ y phục kia mặc dù bị hủy hoại nghiêm trọng nhưng từ vải vóc cùng hình dáng và trang sức đi kèm có thể tìm ra điều gì đó nên hấn cầm lấy xiêm y này, đưa cho Triệu Minh Thành bí mật điều tra.

Hạ Ngải thấy Triệu Minh Thành không nói gì, trong bụng kinh ngạc, có nguyên nhân gì mà hấn ra tay cũng không tra ra?

- Minh Thành tại sao không nói chuyện?

Minh Thành kia nhìn Hạ Ngải một chút, hỏi:

- Minh Thành cả gan, người mặc xiêm y đám cưới này là người rất quan trọng với Hoàng thượng?

Hạ Ngải ngẩn ra, sau đó gật đầu:

- Vì sao Minh Thành phải hỏi như vậy?

Triệu Minh Thành trầm ngâm sau đó nói:

- Nếu hoàng thượng cảm thấy người này vô cùng quan trọng thì tốt nhất không nên thăm dò thân phận nàng nữa.

Hạ Ngải khẽ nhú mày, cảm thấy ngày thường hấn nói chuyện rõ ràng, hôm nay tại sao lại úp mở.

- Minh Thành. . .

Hắn trầm giọng gọi.

Trong mắt Triệu Minh Thành hiện lên sự khó xử, sau đó đáp.

- Xiêm áo hỷ kia, là vật của Tấn quốc!

“Quả nhiên nàng nói đúng!” Hạ Ngải thâm nghĩ, liền hỏi tiếp:

- Ngươi điều tra ra gì?

- Ngoài việc biết xiêm áo này từ Tấn quốc, thần còn biết là ở chỗ nào Tấn quốc.

- Há?

Sắc mặt Hạ Ngải vô cùng ngạc nhiên.

- Thứ vải may y phục kia vô cùng thượng hạng, bên trên lại thêu công, xem ra, xiêm y hỷ này là vật trong cung.

Trong lòng Hạ Ngải khẽ ù ù, lẩm bầm nói:

- Ngươi nói, xiêm y hỷ sự kia là vật trong cung Tấn quốc?

- Vâng, nhưng không phải là đồ của phi tử.

- Nếu không phải phi tử, trong cung còn có người nào mặc áo cưới?

Sắc mặt Triệu Minh Thành trở nên âm u, hắn nhìn Hạ Ngải, thần nhiên nói:

- Hoàng thượng, người hi vọng y phục này là của ai?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Nguồn bị nhảy chương, mời các bạn sang chương tiếp theo...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 90: Lão đại Tuyệt Dao

Đêm khuya thanh vắng, nhà nhà tắt đèn, giữa một cơn gió nhẹ nhàng thoảng qua bỗng có một thân ảnh hiện lên trên tường. Nhìn kỹ thì có vẻ đó là một tên tiểu tặc đắc thủ đi ra từ một căn nhà, vốn là ăn trộm nhưng lại ngẩng người ra nhìn về phía trước.

Chỉ thấy ở nóc căn nhà đối diện, có một bóng đen nhẹ nhàng lướt qua đó rất gọn gàng, đủ để khiến tên trộm kia xấu hổ đến mức phải kiểm một cái lỗ mà chui xuống, cái ngạc nhiên không phải là thủ pháp người đó mà là người đó có cấp theo một người khác.

Thật lâu sau, tên trộm mới phục hồi lại tinh thần:

- Phụ thân nói quả thực đúng, núi cao còn có núi cao hơn, ta chỉ dư sức trộm vài đồ vật nhỏ gọn có giá, thế mà tên kia còn trộm được cả người.

“Đinh” một tiếng, một cái phi tiêu đã cắm xuống mặt đất phía dưới chân hắn, tên trộm vội vàng che miệng, nhắm chặt mắt lại:

- Đùng, tiểu nhân không thấy cái gì cả... A...

Ngay khi tên trộm còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy đầu đau nhói, thậm chí: “Chà lẽ... ngay cả mình cũng bị trộm...”

Đánh ngất tên trộm không phải là ai khác: Nhĩ Đóa. Trông thấy tên trộm đang nhìn theo hướng đi chuyển của Tuyết Dao thì Nhĩ Đóa lập tức tới đây đánh hất ngất xiu theo phân phó của Tuyết Dao.

Nhắc tới chuyện vì sao nửa đêm lại trộm người thì phải hỏi sáu người làm theo phân phó của Tuyết Dao.

Nhĩ Đóa cấp tên trộm gậy kia lên giống như cấp một đồ vật ở trên tay, sau đó nhảy lên nóc nhà tới ngôi miếu mà bay người ẩn thân ở đó.

Tuyết Dao thấy Nhĩ Đóa cấp theo một người không liên quan thì nhất thời nhú mày hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?
- Vừa rồi tên tiểu tặc này trộm đồ đi ra ngoài thì vừa khéo thấy mọi người.
- Điềm huyệt trời lại!

Tuyết Dao phân phó nói.

Nhìn Tuyết Dao cùng với bốn người mặc trang phục thái giám và một người mặc trang phục trong cung bị bắt, Nhĩ Đóa vẫn chịu trách nhiệm bọc lót ở phía sau. Đến lúc này thấy bắt tù binh thì những người này cũng cảm thấy kỳ quái nhưng cố kiềm chế không hỏi, chỉ nói:

- Chủ công nghỉ ngơi một lát đi, trời sắp sáng rồi.

Tuyết Dao nhìn những thái giám và cung nữ vẫn đang hôn mê rồi lại nhìn sáu người tình nguyện bán mạng cho mình thì trầm giọng hỏi:

- Vì sao các ngươi không hỏi ta đang muốn làm gì?

Mấy người Trương Thiết và Vương Thạch đều ngăn người ra nói:

- Tính mạng của chúng ta đều là của chủ công...

Lông mi Tuyết Dao khẽ động nhưng không nói câu nào, chỉ nhìn về phía Nhĩ Đóa.

Nhĩ Đóa kia vò đầu, cười ngầy ngổ nói:

- Ha ha, chủ công hỏi câu này thật kỳ quái, chúng ta giao tánh mạng cho ngài có thể là vì công đức của chủ công ở kiếp trước. Với lại đáng nhẽ ngài không cần hỏi câu này, chúng ta không phải là đàn bà...

- Ủm, Nhĩ Đóa nói đúng ý của ta.

Tuyết Dao chỉ cảm thấy khi huyết cuộn cuộn trong lồng ngực, tình huynh đệ như vậy mới khiến nàng trân quý, chỉ là vẻ mặt nàng không chút thay đổi, khiến người khác không thể nhìn ra tâm tình của nàng:

- Có rượu không?

Nhĩ Đóa ngăn ra, lập tức gạt đầu:

- Có. Lúc trước vào thành có mua, hiện tại vẫn còn vài hũ.

Tuyết Dao gạt đầu, nói với sáu người:

- Các ngươi hãy ở đây xử lý mấy người này, ta đi một chút sẽ trở lại.

Nói xong, nàng cũng không đợi mấy người hồi đáp, lập tức phi thân ra khỏi ngôi miếu đồ nát:

- Tâm tình hôm nay của chủ nhân có vẻ không tốt!
- Ôi dào, Thiết ca ca của ta, chủ công tâm tình không tốt thì có biểu lộ ra ngoài hay sao?
- Có.

A Đoạn ít nói cũng lên tiếng chắc như đinh đóng cột.

Mọi người vội hỏi:

- Ở chỗ nào?

- Tâm tình của chủ công không tốt thì lòng mi trái sẽ khê động nhanh hơn bên phải, với lại gió bốn phía thổi đến sẽ lạnh...

- Hà...

Mọi người nhìn nhau tự hồ đối với lời nói của A Đoạn cũng không dám gạt bừa, “Tâm tình chủ công không tốt thì... gió bốn phía sẽ lạnh?”

- Ha ha ha, các người ăn nhiều đến phê phờn hay sao mà thảo luận chuyện này.

Giương mặt đen của Vương Thạch nở nụ cười thật thà chất phác.

Năm người khác rất khó chịu nhìn hắn:

- Chẳng lẽ đây không phải là vấn đề quan trọng?

Vương Thạch lắc đầu:

- Không quan trọng, ta thấy chủ công ăn uống vẫn bình thường, suy ra tâm tình vẫn tốt!

Mọi người chỉ liếc nhìn hắn rồi nói:

- Tiếp đi...

Thấy mọi người không để ý, Vương Thạch không phục lắm:

- Tại sao? Ta nói sai à?

A Đoạn vỗ vỗ vai hắn, buồn bực nói:

- Ta tự cho mình là tăng đá, không ngờ người cũng vậy!

- Sắc...

Tuyết Dao rời đi không được bao lâu thì đã trở lại, trong tay cầm hai con gà quay mập thơm phức và mấy chiếc bánh bao thịt.

- Chủ công, đây là...

Tuyết Dao đặt hai con gà quay và bánh bao thịt trong tay xuống, phân phó với Nhĩ Đóa:

- Lấy cốc ra.

Sáu người sững sờ không biết Tuyết Dao muốn làm cái gì, trong lòng nghĩ tới có lẽ là Tuyết Dao muốn uống rượu. Chỉ là việc nàng gọi người uống rượu quả thực khiến mọi người rất ngạc nhiên những Nhĩ Đóa vẫn làm theo, lập tức lấy mấy hũ rượu ra.

Tuyết Dao buồn bực không nói tiếng nào, nhận lấy vò rượu, mở nút ra, mùi rượu phảng phất ra ngoài khiến đám mọi người kia thêm thؤه. Tuyết Dao lấy bảy cái bát ra bày đến trước mặt mọi người:

- Châm tửu.

Sáu người nhìn nhau, không rõ nàng làm như vậy là có ý gì, Tuyết Dao giắt lấy một chiếc đũa gà đưa cho Nhĩ Đóa, mắt nhìn về phía mọi người nói:

- Hào huynh đệ, uống rượu, ăn thịt!

Trong lòng Nhĩ Đóa ầm lên, cảm giác giống như mình nghe nhầm nhưng Tuyết Dao lại nói lại một lần nữa:

- Hào huynh đệ, uống rượu, ăn thịt!

- A... A...

Nhĩ Đóa há to miệng ngạc nhiên không biết nói cái gì. Tuyết Dao đột nhiên cười một tiếng đổ rượu vào miệng hắn.

“Phụt” một tiếng, Trương Thiết không nhìn được phì cười, bụng chén rượu lên cụm với Tuyết Dao.

Tuyết Dao khẽ gạt đầu, một hơi uống sạch, hào sảng không thua bất cứ một nam nhân nào.

Mấy người thấy Tuyết Dao không câu nệ tiểu tiết thì tất cả đều bụng chén lên uống, nếu không khó chống lại được cơn say rượu ở trong lòng.

Nhĩ Đóa lau miệng ba cái rồi mới có gan nói:

- Chủ công...

Tuyết Dao nhủ mày, lúc đầu nói:

- Gọi ta là Tuyết Dao!

Nhĩ Đóa ngẩn ra, nhưng sau đó nói:

- Nếu ngài cảm thấy chúng ta gọi chủ công có vẻ xa lạ vậy từ lần sau chúng ta sẽ gọi là lão đại, cũng giống như gọi trực tiếp tên vậy!

Tuyết Dao biết sáu người này cố chấp, cũng không ép buộc nữa, chỉ mỉm cười gật đầu, nhưng ngay sau đó bung một chén lên mời sáu người.

Nhưng sáu người có hơi chán chừ, Tuyết Dao biết sáu người này vẫn chưa thích ứng được chuyện này.

Không đợi nàng mở miệng, Nhĩ Đóa nói:

- Lão đại, hôm nay sao lại đột nhiên mời huynh đệ rượu vậy?

- Bắt đầu từ hôm nay, Tuyết Dao ta là huynh đệ của các ngươi, cho nên phải uống rượu!

Tuyết Dao giải thích, trực tiếp nói vào chủ đề.

Lúc đầu, Tuyết Dao coi trọng sáu người này chẳng qua vì họ giết người tàn nhẫn không chớp mắt, cộng thêm việc sáu người này muốn đi theo mình nên nàng nghĩ có sáu người này giúp sức sẽ rất tốt.

Nhưng mười ngày sống chung thì nàng mới biết sáu người này tuy có tật xấu riêng, rõ ràng nhất là rất lỗ mãng nhưng họ lại rất trung thành, điều đó khiến cho nàng cảm động. Tựa như vừa rồi việc nàng muốn làm gì thì bọn họ đều không hỏi gì cả, nàng có cảm giác bọn họ như huynh đệ của mình, rất tin tưởng mình, chỉ nên Tuyết Dao muốn tìm thức ăn để nâng ly cùng bọn họ.

Sáu người này đều xuất thân hèn mọn, phải dùng chính thực lực của bản thân mình để bước đi, trong lúc hoạn nạn chỉ có mấy huynh đệ mới biết đến nhau. Cho dù đã nhận chủ nhưng bọn họ vẫn rõ thân phận của mình, đến cả chính bọn họ cũng chưa từng xem trọng bản thân mình. Thế mà hiện tại lại được một chủ tử mình tôn thờ nói những câu như vậy khiến bọn họ rất cảm động.

Gọi một câu “Huynh đệ của ta”, khắp thiên hạ này có bao nhiêu chủ tử có thể quan tâm đến thuộc hạ của mình như vậy. Mấy người nghĩ đến đây khí huyết bùng bùng, vừa ăn mất vừa ngẩn lệ thì bỗng Tuyết Dao lại nói:

- Nam tử hán đại trượng phu chỉ có thể đổ máu chứ quyết không đổ lệ.

A Đoạn giờ chén lên gầm nhẹ:

- Lão đại, Đa Đoạn mời người một chén!

Tuyết Dao nâng chén lên uống một hơi không chút do dự.

Nhĩ Đóa rốt cuộc cũng cẩn trọng hơn một chút, hẳn biết lão đại trên chiến trường giống như La Sát nhưng cuối cùng thì Tuyết Dao cũng chỉ là một cô gái, tửu lượng có hạn... Nghĩ đến đây, hẳn vội vã bảo những người khác:

- Các ngươi muốn lão đại say sao?

Hắn vừa nói xong, Tuyết Dao khẽ đưa tay cản hắn, thấp giọng cười:

- Các ngươi có say, ta cũng không say!

Mọi người đầu tiên ngẩn ra nhưng ngay sau đó không ai chịu thua ai, lập tức tiến lên mời rượu, ăn thịt, tất cả đều rất sảng khoái!

Dĩ nhiên bọn họ biết lão đại tuyệt đối sẽ không mạnh miệng, Nhĩ Đóa thấy Trương Thiết té xuống, Vương Thạch té xuống, nhưng sắc mặt Tuyết Dao vẫn không đổi, trong lòng bỗng hoảng sợ:

- Lão đại.. người... tửu lượng của người...

- Rượu này hơi nhạt...

Khóe mắt Nhĩ Đóa giật giật, trong lòng buồn bực “Rượu này là Mao Đài năm xưa... vậy mà bảo nhạt...”

Mọi người mặc dù không say như chết nhưng tất cả đều gục xuống, Tuyết Dao đứng dậy, có chút loạng choạng, nhưng không đến mức ngã xuống đất. Nàng bước ra ngoài đón gió đêm tươi mát, nhẹ nhàng nói:

- Thật ra ta bắt những người này là để trà trộn vào hoàng cung!

Bình thường đám người Nhĩ Đóa có tư lượng tốt, uống rất nhiều nên chỉ có chút ngất ngưỡng chứ không say, nghe Tuyết Dao nói như thế vừa ngạc nhiên, vừa gật đầu nói:

- Vâng! Vậy ngài nói chúng ta sẽ tiến cung?
- Các người giả thái giám, ta giả cung nữ!
- Khi nào hành động?
- Trước hừng đông!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Một góc ngự hoa viên

- Vương đại ca, phải cạo râu thật sao?

Về mặt Trương Thiết đau khổ hỏi Vương Thạch.

- Lưỡi có đóm à? Giả thái giám mà đòi có râu ư?

Wương Thạch đập cho hắn một quyền.

Nhĩ Đóa không nhịn được lườm hắn một cái:

- Đại nam nhân mà phải xoắn cái vự cạo râu sao? Thế thì nói chi đến việc lên núi đao xuống biển lửa...

Nhĩ Đóa còn chưa nói xong thì đã ngây hết người ra, mắt dán vào Tuyết Dao đã mặc y phục cung nữ đi ra từ phía sau. Nàng mặc bộ đồ đó tôn vinh hẳn vóc người lên, lấy dài hồng cột dài đến thắt lưng để lộ ra gương mặt mỹ lệ, cộng với đó là đôi mắt đẹp lạnh lùng khiến người khác chỉ có thể len lén chiêm ngưỡng dung nhan nàng mà không dám đối mắt nhìn thẳng vào cặp mắt ấy... Sáu người xoa xoa, gãi đầu, về mặt quái dị...

- Hờ... Ai vậy?

Lưu Phi lẩm bẩm nói.

- Đó... Đó là... lão đại sao?

Sáu người này từ khi biết Tuyết Dao thì nàng toàn mặc nam trang, lúc nào cũng dính máu, cả người đầy phong trần làm sáu người bọn họ sớm đã không để ý đến giới tính nàng ở trong lòng, thế nên hiện tại nàng mặc trang phục nữ nhân khiến bọn họ ngạc nhiên không thôi.

Nhĩ Đóa bước lên, cẩn thận đánh giá Tuyết Dao một hồi lâu mới nói:

- Lão... Đại... bộ dáng như vậy liệu có quá...

Tuyết Dao liếc mắt hỏi:

- Quá cái gì?
- Quá.. quá trêu ngươi không? Quá câu hồn đoạt phách người khác?

Nhĩ Đóa nghèo nàn vốn từ cho nên không biết dùng từ nào để có thể tả được Tuyết Dao nhưng lại không để ý thấy nàng chau mày.

Wương Thạch bước tới, chọt gò vào đầu Nhĩ Đóa một cái:

- Cái đầu của người quả thật toàn đánh nhau. Có việc tả lão đại đẹp thôi à cũng không biết dùng từ à?

Mọi người đều gật đầu, rồi lại lắc đầu:

- Uhm, rất đẹp... Không không... chắc...
- Mặc như vậy mắt đi sát khí khiến các người không quen sao?

Tuyết Dao giãn mày nói.

- Đúng đúng, lão đại, chúng ta đều có ý này!

Mọi người đồng loạt gật đầu, bộ dạng mừng rỡ.

Sáu người này đều là những hán tử lỗ mãng, đánh giặc thì quen nhưng đứng trước nữ nhân thì định lực tương đối kém, nhìn trang phục của Tuyết Dao như vậy tuy rằng trông rất thích mắt, bất quá lão đại vẫn là lão đại, không thể xen tình cảm nam nữ vào đây được. Thế nên bọn họ phải bỏ qua những ý nghĩ kia cho dù Tuyết Dao có xinh đẹp động lòng người.

Những lời nói thực lòng này làm nàng có chút không được tự nhiên, chỉ là lần này không thể so sánh với bình thường được, nếu mà nàng vận bộ cung nữ mà cả người lại tỏa ra sát khí thì đến khi đó người ta không phát hiện ra mới là lạ đó. Ban ngày nàng đứng trước gương thật lâu để cố nặn ra nụ cười hòng che dấu sát khí trên người mình.

Đối mặt với mọi người, nàng cũng có chút ít hài lòng, việc bọn họ thi thoảng đưa mắt liếc nhìn nàng, trong mắt hiện lên vẻ hoang mang kinh diễm chính tỏ nàng ít nhất cũng có khí chất nữ nhân.

- Uống rượu nhiều như vậy rồi thì hiện tại vẫn ổn chứ?

Tuyết Dao đột nhiên cười chuyển đề tài.

Mọi người lắc đầu, Nhĩ Đóa nói:

- Rượu kia đã là cái gì, nếu không phải sợ người bị ám mùi rượu làm hỏng chuyện thì làm gì có chuyện chúng ta ngưng.

Tuyết Dao gật đầu, lập tức ngồi xuống ý bảo mọi người bắt đầu an bài.

- Còn gì không rõ không?

Ánh mắt sáu người đều trầm ổn, cùng kêu lên nói:

- Hết thảy đều nghe theo hiệu lệnh của lão đại.

- Tốt, ba ngày sau chúng ta gặp lại.

- Rõ!

Ánh nắng bắt đầu chiếu lên trăm hoa tựa như những tấm lụa tuyệt đẹp, trên cành cây, những chú chim mới thức giấc đang hót lên những tiếng kêu thánh thót yêu đời. Bình minh chính là thời khắc đẹp nhất trong một ngày.

Trong đình, một người mặc áo vàng đang nhìn hình ảnh mình ở dưới hồ trong suốt, dưới hồ cá chép đùa nghịch tung tăng vui vẻ nhưng người đó lại hơi chau mày, tóc mai người này hơi bạc khiến người khác thấy hơi tội. Người này chính là hoàng đế Triệu Cảnh của Điem Thương quốc.

Ngay lúc này, một thái giám đoan chính mang hộp đựng thức ăn lên, cung kính nói:

- Mời hoàng thượng dùng.

Triệu Cảnh thờ dãi xoay người lại, nhìn chút thức ăn làm trong hộp com tinh xảo gật gật đầu:

- Hôm nay đồ ăn có vẻ không tệ, để thử nếm thử.

Thái giám bưng lên một chén cháo, nhẹ giọng nói:

- Đây là cháo ngô sen.

Triệu Cảnh nhíu mày, trầm giọng nói:

- Đồ ăn sáng nay là do ai làm?

Ánh mắt thái giám kia bối rồi, lập tức quỳ xuống:

- Khởi bẩm hoàng thượng... cháo này là do Tô Tiệp Dư đã làm...

“Loảng xoảng, loảng xoảng”, Triệu Cảnh làm rớt chén cháo xuống mặt đất, làm thái giám kia sợ hãi, run rẩy cả người, trong miệng liên tục hô tha mạng.

Nhưng mà hiện tại con thịnh nộ của Triệu Cảnh lại trở thành thờ dãi, gương mặt thoáng cái có vẻ già đi rất nhiều:

- Ngươi đã theo trẫm từ nhỏ, nói đi nói lại cũng đã được ba mươi năm, sao lại không thể rõ được lòng của trẫm chứ?

Thái giám kia chính là tổng quản thái giám Ngô Lương, từ nhỏ đã làm thái giám theo hầu bên cạnh Triệu Cảnh, nên Triệu Cảnh cư xử với hắn khác với những thái giám khác, có thỉnh nộ cũng không tính lời hắn ra chêm đầu, nhưng cho dù có vậy thì Ngô tổng quản cũng bị dọa cho sợ toát hết cả mồ hôi lạnh, thầm nghĩ trong lòng: “Tô Hà à Tô Hà, ngươi lần này làm không tốt rồi...”

Lúc này, Ngô Lương có gan cũng không dám ra ngoài, vẫn tiếp tục cúi đầu đợi Triệu Cảnh thở dài cho qua chuyện.

- Aiiii... Nhiều năm nay nàng đối với trẫm như thế nào, chẳng lẽ trẫm lại không biết? Chỉ là hiện tại nàng vẫn giữ được mạng sống là tốt lắm rồi, vậy mà sao còn muốn được long sủng chứ?

Trong lòng Ngô Lương thở dài: “Tô Hà ơi Tô Hà, rốt cuộc không phải là ngài ấy không hiểu ngươi...”

Triệu Cảnh thấy Ngô Lương không nói gì, đành tiếp tục nói:

- Nhi tử của nàng... Thiên hạ kia muôn vàn kẻ xấu, nếu nàng tiếp tục không an phận thì coi như trẫm có lòng muốn cứu cũng không thể...

- Hoàng thượng... thật ra thì... Tô Tiếp Dư chỉ muốn ngài ăn một chút điểm tâm...

- Im miệng, thủ đoạn nữ nhân trẫm đã nhìn nhiều, chẳng lẽ trẫm không rõ ư?

Cả người Ngô Lương bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, vội vàng gật đầu đồng ý:

- Hoàng thượng anh minh, nó tài kiến thức hạn hẹp, không rõ những chuyện này...

Triệu Cảnh nhú mày:

- Tên nô tài đáng chết, trong cung còn nhiều chuyện vậy mà hiện tại vẫn đứng đây nói chuyện? Nhanh chóng thu xếp mọi chuyện, sau này đừng hành động theo cảm tính nữa...

Trong lòng Ngô Lương nhảy dựng lên, ấp a ấp úng nói:

- Hoàng thượng, ngài cũng biết rồi...

- Những chuyện trên đời này còn có chuyện gì mà có thể giấu được trẫm? Ngươi là đồng hương với nàng, năm đó nàng có ân huệ với ngươi.

- Hoàng thượng...

- Được rồi, trẫm cũng không nhiều lời nữa. Hôm nay trẫm tha cho ngươi, chỉ trừ bổng lộc một tháng của ngươi. Nhớ kỹ, lần sau còn tái phạm thì trẫm sẽ lấy đầu ngươi!

Ngô Lương vội quỳ xuống tạ ơn:

- Tạ ơn hoàng thượng, nô tài tuân lệnh!

Một lát sau, ngự hoa viên yên lặng trở lại, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua từng cành cây chiếc lá, phối hợp với ánh nắng ban mai chiếu lên một người thiếu nữ, tạo lên một khung cảnh rực rỡ. Thiếu nữ đó không phải ai khác mà chính là Tuyết Dao, nàng lạnh lùng nhìn nghĩ: “Người nào làm cho hắn phải chịu khổ thì ta cũng sẽ không để cho kẻ đó sống yên ổn.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Hồ Trúc Khê

- Sao lại đứng ở đây? Còn không mau đi làm việc đi.

Ngô Lương vừa mới vật vờ trở về bắt gặp Tuyết Dao đang đứng ngơ ngơ hóng gió, tức giận lao tới quát.

Tuyết Dao lập tức hành lễ:

- Tiểu nhân ra mắt Ngô tổng quản đại nhân!

Ngô Lương nhàn nhạt nhìn nàng một cái:

- Ngươi trông lạ quá?

Trong lòng Tuyết Dao căng thẳng, nhanh chóng giả bộ mặt sợ hãi trả lời:

- Tiểu nhân hôm nay mới được phân đến làm ở Tú Cục (phòng thủ, trang trí).

- Sao ngươi không đến Tú Cục làm việc, mà lại ở Ngự Hoa Viên làm gì?

Ngô Lương trầm giọng hỏi, trong mắt càng thêm nghi ngờ...

Không đợi Tuyết Dao trả lời, hần hừ lạnh nói:

- Ngươi không nói thì ta cũng rõ tâm tư cũng ngươi, bất quá ngươi chỉ là một cung nữ của Tú Cục mà... cũng muốn mọc cánh lên làm Phụng Hoàng, lão Táp gia không biết nên cười hay nên mắng đây!

Vừa dứt lời, hần tiến lên nắm lấy cằm Tuyết Dao, nhìn kỹ dung nhan tinh xảo, thầm nghĩ: “Gương mặt thật xinh đẹp...”

Vào lúc này, Tuyết Dao nắm chặt hai tay lại, trong lòng động sát cơ, chỉ cần Ngô Lương nói vớ vẩn là mất mạng ngay.

Chỉ thấy hần suy nghĩ rồi thở dài, buông lỏng tay ra, nhìn Tuyết Dao vài lần rồi lác đào:

- Xinh đẹp thì sao chứ? Ở đây không phải là cứ có dung mạo là có địa vị... Ngươi còn nhỏ, lão Táp gia khuyên ngươi nên sớm bỏ ý định kia đi...

Sát cơ trong ánh mắt Tuyết Dao nhanh chóng biến mất, câu nói đơn giản đó tuy khó nghe nhưng tựa hồ nó khác với hoàng cung trong tiềm thức trước kia của nàng rất nhiều...

- Tại sao không nói gì?

Ngô Lương cho là nàng sợ đến choáng váng.

- Tiểu Tuyết tạ ơn ý kiến của Ngô tổng quản, chẳng qua là trong lòng Tiểu Tuyết không có cái ý nghĩ kia.

Tuyết Dao thu lại sát khí, cổ găng nặn ra nụ cười miễn cưỡng.

Ngô Lương nhướng mày, phát áo bỏ đi, nhưng Tuyết Dao lại tiến lên nói tiếp:

- Thật ra thì vừa rồi tiểu nhân ở đây hoàn toàn bởi vì công công!

Ngô Lương lập tức dừng lại, thầm nghĩ trong lòng: “Cung nữ này chẳng nhẽ là do ta gọi đến?”

Nghĩ đến đây, đáy lòng Ngô Lương không khỏi dâng lên chút xúc cảm: “Mình già rồi, bắt đầu hay bị đả kích...”

- Mới vừa rồi tiểu nhân có nghe thấy chuyện hộp cơm công công mang đến có hương vị quen thuộc khiến Tiểu Tuyết nhớ đến quê hương mình, không tự chủ được ngân nga ra đó.

Ngô Lương mới thả lỏng được chút lại trở nên căng thẳng, ngạc nhiên hỏi:

- Hương vị nào?

- Tiểu Tuyết nghĩ thấy mùi cháo ngó sen...

Trong lòng Tuyết Dao âm thầm đắc ý, tất cả những thứ này đều do nàng nghe thấy và ghi nhớ lại.

Mới vừa rồi nàng nghe được Ngô Lương là đồng hương với người tên Tô Tiệp Dư, theo tin tức Nhĩ Đóa thu thập được, Tiệp Dư lại là mẹ của Triệu Vũ Quốc, tên thật là Tô Hà, rời khỏi quê năm mười tuổi để tiến cung, chẳng qua chỉ làm một tiểu cung nữ, sau đó có cơ duyên ở bên cạnh người được sắc phong làm thái tử và sau đó lên ngôi hoàng thượng. Nghe nói năm đó nàng là nữ nhân được hoàng đế sủng hạnh nhất, hơn nữa rất thích ăn những đồ ăn nàng làm có hương vị của quê nàng, trong đó có cháo ngó sen là hoàng đế thích nhất.

Nhưng bởi vì Tô Hà xuất thân ti tiện, cho nên đến bây giờ chỉ có thể làm được Tiệp Dư (Phi Tàn). Trùng hợp, nàng là đồng hương với Ngô Lương, tổng hợp nhưng điều đó lại, Tuyết Dao nhất thời nghĩ ra một kế xoay quanh cháo ngó sen kia để kéo gần quan hệ với Ngô Lương hơn. Khi nàng nói xong, Ngô Lương liền chau mày lại.

- Quê ngươi ở đâu?

- Tiểu Tuyết khi còn bé ở thôn Tổ Ninh, Nam Tuyền.

Ngô Lương khẽ liếc mắt nhìn:

- Người quê ở Tổ Ninh, Nam Tuyền?

Hai mắt Tuyết Dao trở nên thành khẩn, gật đầu nói:

- Dạ, đúng vậy, nhưng tiểu nữ tiến cung khi còn rất nhỏ, cho nên không nhớ rõ được quê quán, chỉ nhớ được vị cháo ngó sen mẹ làm mà thôi...

Ngô Lương nhìn Tuyết Dao chột dăng lên chút xúc cảm:

- Đúng vậy... ở nơi đó, những người làm mẹ hay nấu cháo này...

Về mặt Tuyết Dao kinh ngạc:

- Công công cũng quê ở thôn Tổ Ninh hay sao?

Ánh mắt Ngô tổng quản nhìn về phía nàng có thêm phần thân thiết, đối với nơi như nhà tù này, gặp được người cùng quê sẽ có hoài cảm rất lớn.

- Người cũng biết cháo này do ai nấu?

Hắn hỏi lại Tuyết Dao.

Tuyết Dao lập tức lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt.

Ngô Lương thở dài một tiếng:

- Đây là cháo do đích thân Tô Tiệp Dư nấu, phải ngâm ngó sen thật tốt khiến nàng không ngủ một đêm...

- Tiểu Tuyết có thể gặp Tô Tiệp Dư không?

Tuyết Dao bày ra vẻ mặt chờ mong, thân khẩn làm người ta động lòng, không thể cự tuyệt, dĩ nhiên điều kiện kiên quyết là chưa từng nhìn nàng lúc giết người như thế nào.

Ngô Lương suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Đi đi, người đã là người trong Tú Cục thì cũng nên hỏi thăm xem nương nương thích trâm cài tóc như thế nào.

Có thể không bị lạc ở trong hoàng cung thì Tuyết Dao phải cảm ơn A Đoạn, đừng thấy hắn ngày thường ít nói mà xem thường. Hắn là người làm việc cẩn trọng, cộng thêm thủ đoạn cao thâm nên việc gì cũng có thể hoàn thành. Tuyết Dao nghĩ mãi không biết hắn đã làm thế nào để có được bức bản đồ của hoàng cung Đĩnh Thương quốc.

Nàng đã xem đi xem lại bản đồ đó chín lần, cố gắng ghi nhớ kỹ “công lao” kia của A Đoạn, nên hiện tại nàng đi lại trong cung chỉ cần tránh tối đa bắt gặp những người sống ở đây ra thì việc tìm đường cũng không phải là cái gì đó quá khó khăn. Khi càng đi đến gần chỗ ngoặt vào hồ Trúc Khê nơi Tô Tiệp Dư sống thì càng yên tĩnh.

Bước chân vào trong cửa Trúc Khê, Tuyết Dao có chút giật mình, nàng vốn cho rằng nơi đây là một góc của nội viên nên sẽ rất khô cứng, không ngờ Trúc Khê này lại bố trí khác hẳn.

Dẫn vào là một cây cầu đá, dưới cầu là có con suối róc rách chảy qua, cuối cây cầu đá là một con đường nhỏ xem vào khu vườn yên tĩnh dẫn đến một cái nhà tranh được tu sửa lại rất chắc chắn, có thể thấy được chủ nhân rất yêu quý căn nhà này.

Nhưng cái làm Tuyết Dao cảm thấy kỳ quái chính là nơi đây không hề có một cung nữ hay một thái giám nào, mặc dù không được sủng hạnh nữa nhưng chẳng nhẽ Tô Tiệp Dư như lại bị ghê lạnh như vậy sao?

Lúc nàng cảm thấy kỳ quái thì trong căn nhà tranh truyền đến một giọng nói ôn hòa:

- Là ai ở bên ngoài đó?

- Nô tỳ do Tú Cục phái đến.

Bên trong trầm ngâm chốc lát:

- Cửa không khóa, cứ vào đi!

Két một tiếng, Tuyết Dao đẩy cửa bước vào, chỉ thấy bên trong có một người phụ nữ trung niên đang đứng nhìn ra cái guồng nước chuyển động phía bên ngoài cửa sổ.

- Nô tỳ thỉnh an nương nương

Nữ nhân này quay mặt lại, Tuyết Dao nhìn lên không khỏi nghĩ đến Triệu Vũ Quốc: “Quả nhiên là mẫu tử.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Tô Tiệp Dư

Chỉ thấy phụ nhân kia một thân áo nâu vàng thô sòn, đang viết chữ trên thẻ tre, cẩn thận tỉ mỉ, đôi mày thanh tú khẽ chau lại, tuy rằng hơi gầy nhưng đôi mắt không có chút vẩn đục, thậm chí vẫn vô cùng thanh thoát, cả người không dùng một thứ trang sức làm đẹp nào, chỉ là tự nhiên, nhưng khí chất cao quý khiến Tuyết Dao biết được, phụ nhân này tuyệt đối không phải cung nữ.

Bất quá những thứ này đều không cần nói đến, Tuyết Dao chỉ nhìn đôi mắt trong sáng, hắc bạch phân minh kia liền kết luận người đó chính là mẫu thân của Triệu Vũ Quốc, đơn giản là ánh mắt kia thật giống, nhất là lúc đôi chân mày đang chau lại kia giãn ra chậm chậm, nàng từng thấy hành động ấy ở Triệu Vũ Quốc một lần dưới ánh trăng, lần ấy khiến tim nàng hỗn loạn, cũng giống như lúc này nàng có cảm giác loạn nhịp.

- Nô tỳ ra mắt Tiệp Dư.

Ngoài miệng Tuyết Dao nói vậy nhưng không hướng người nọ hành lễ.

Tô Tiệp Dư thấy thế nhưng cũng không có bất kỳ phản ứng nào, thật giống như một màn này đã quen rồi. Không biết tại sao trong lòng Tuyết Dao lại run lên, nhìn phụ nhân gầy yếu trước mắt, nàng ản núp trong thâm cung không một ai thân thích, chỉ sống vì hai nam nhân: Một người là trượng phu của nàng, nhưng vĩnh viễn cũng không phải trượng phu của nàng. Một người là nhi tử nàng muốn tận lực bảo vệ, nhưng mà giờ đây, sinh tử của nhi tử nàng cũng không biết rõ, đau khổ như vậy, nàng phải một mình gánh chịu!

Tình cảnh này khiến lòng Tuyết Dao xúc động, trong lòng có một loại cảm giác kỳ quái, rõ ràng mình chưa hề vào hoàng cung, nhưng khi nhìn thân ảnh gầy yếu cô độc kia nàng lại có thể nhận thức được tận cùng nỗi đau đớn của nữ nhân trong hoàng cung.

- Ngươi là người trong cung ư? Có chuyện gì sao?

Tô Tiệp Dư ôn nhu hỏi, giọng nói ôn hòa.

- Nơi này là lãnh cung sao?

Tuyết Dao hỏi.

Tô Tiệp Dư ghé mắt quét nhẹ bốn phía, mày liễu khẽ chấn động, nhàn nhạt hỏi:

- Ngươi đã từng nhìn thấy lãnh cung?

- Chưa từng, chẳng qua cảm thấy lãnh cung giống như thế này...

Tuyết Dao nói, thuận tay đóng cửa lại, đi tới bàn bưng chén trà nóng đưa cho Tô Tiệp Dư.

Đối với ngôn ngữ bất kính của Tuyết Dao, Tô Tiệp Dư không có tức giận, hơi cười nhận chén trà nóng Tuyết Dao bưng tới nhấp một hớp, cũng không đứng dậy, chỉ ghé mắt nhìn nàng:

- Ngươi là một cung nữ kỳ quái.

- Ta không phải cung nữ.

Tuyết Dao lạnh nhạt nhìn nàng.

Trong mắt Tô Tiệp Dư lập tức hiện ra vẻ kinh hãi nhưng ngay sau đó khôi phục. Nàng bình tĩnh, cúi đầu nhấp thêm một ngụm trà, lại nói:

- Ngươi tới giết ta sao?

Tuyết Dao nhíu mày:

- Nơi này có người muốn giết ngươi?

- Ha ha, hẳn là có, ngay cả nhi tử ta còn không buông tha, làm sao có thể bỏ qua cho ta?

- Người nào muốn giết ngươi?

Tuyết Dao hỏi.

Nàng cười cười, lắc đầu:

- Người muốn giết ta không nhiều mà cũng chẳng ít, hiện tại kẻ nào cũng giống kẻ nào...

Lúc Tô Tiệp Dư nói chuyện, trong mắt hiện ra bi thương vô tận nhưng không có một chút sợ hãi, Tuyết Dao chăm chú nhìn nàng, từ đáy lòng vô cùng bội phục phụ nhân kiên cường dũng cảm này.

- Nếu nhi tử ngươi đã không còn ở chỗ này, tại sao ngươi không rời đi?

Tô Tiệp Dư cúi đầu lần nữa uống trà, ánh mắt có chút mơ màng, tựa hồ nhớ lại cái gì:

- Lúc ta còn rất nhỏ, nương nói với ta, sinh mệnh nữ nhân chính là hạt giống rau quả, rơi vào nơi đất tốt màu mỡ sẽ mọc rễ nảy mầm, rơi vào tảng đá trong khe cũng sẽ mọc rễ nảy mầm, hết thảy là thiên ý, tất cả đều là một chữ “mệnh”, ta đã mọc rễ nơi này, liền không đi được...

Tuyết Dao ngồi xuống nhìn thẳng phụ nhân kia, ánh mắt kia cho nàng biết người đối diện không hề giấu diếm, nhưng trong đôi mắt kia là sự mệnh mông thâm trầm. Suông gió không ghi dấu trên gương mặt nàng, mà khảm trong cốt tủy nàng, điều này, thực sự đau đớn, đáng ghen.

- Ngươi không sợ ta sao?

Tuyết Dao hỏi nàng.

Nàng lắc đầu, cười lãnh đạm:

- Cái chết của ta đã không còn liên quan tới bất kỳ kẻ nào, cũng sẽ không làm cho bất kỳ ai thương tâm, ta đây còn phải sợ cái gì đây?

Lời của nàng làm Tuyết Dao có chút cảm khái, nhưng tức giận còn nhiều hơn, nàng đứng phắt dậy:

- Chẳng lẽ ngươi cũng sẽ không sống vì chính bản thân ngươi?

Tô Tiệp Dư nhẹ nhẹ cười cười, không hề nói chuyện nữa, đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Tuyết Dao ngưng mắt nhìn nàng, thật lâu vẫn không nhúc nhích, đang lúc nàng muốn mở miệng, Tô Tiệp Dư quay tới nhìn nàng, trong mắt một mảnh trầm tĩnh.

- Vũ nhi của ta sống hay chết, ngươi có thể nói cho ta?

- Tại sao ngươi nghĩ ta biết tin tức của hắn?

Hai mắt Tô Tiệp Dư vốn âm trầm, đột nhiên giống như được một vầng sáng bao quanh, quang mang tỏa sáng, hai tay vững vàng nắm chặt cánh tay Tuyết Dao, nước mắt không kiềm được giàn giụa:

- Nói cho ta biết, Vũ Nhi của ta còn sống hay...?

Tuyết Dao chăm chú nhìn nàng, đối với bộ dáng này của một nữ nhân, nàng không hiểu, nhưng nàng thương tiếc.

Nàng nhanh chóng dò xét bốn phía, xác định vắng lặng, trầm giọng nói với Tô Tiệp Dư:

- Hắn rất tốt, không gặp nguy hiểm gì, chẳng qua bị Nhị hoàng tử nói xấu...

Nàng đem toàn bộ những gì nghe được từ Thạch Đồng Thăng nói cho phụ nhân đáng thương này, những lời Tuyết Dao nói khiến Tô Tiệp Dư lấy tay gạt lệ không ngừng, lại liên tục chấp tay trước ngực van xin Bồ Tát phù hộ, sau đó, quay đầu nhìn Tuyết Dao cảm kích:

- Cảm ơn ngươi đã đem tin tức này nói cho ta, cảm ơn ngươi...

- Không cần cảm ơn ta, ta cho ngươi biết, là vì muốn nhờ ngươi giúp ta!

Về mặt Tô Tiệp Dư kinh ngạc:

- Ta có thể giúp gì cho ngươi?

- Giúp ta đi bắt Hoàng thượng!

- Cái gì, giúp ngươi...

Tô Tiệp Dư lập tức che miệng lại, nhìn chăm chăm người đối diện.

- Hiện tại, nhi tử của ngươi bị hiểu lầm, sẽ có một trong hai kết cục, một là bị lưu đầy tha hương vĩnh viễn, hai: chính là bị trượng phu của ngươi khép tội phản quốc, xử tử. Dĩ nhiên, không cần chờ Triệu Vũ Quốc về để chịu tội, hoàng huynh hấn nhất định sẽ làm chuyện “tốt” này trước.

Về mặt Tô Tiệp Dư hoảng sợ, run rẩy hỏi Tuyết Dao:

- Ý ngươi là, hiện tại, bởi vì Nhị hoàng tử làm khó nên Vũ nhi không thể giải thích với Hoàng thượng, nếu có thể gặp mặt giải thích thì mọi chuyện sẽ dễ dàng phải không?

Tuyết Dao khẽ gật đầu:

- Tạm thời mà nói là như vậy.

- Làm sao? Giải thích rõ rồi còn không được sao?

Tô Tiệp Dư có chút mất bình tĩnh nắm chặt tay Tuyết Dao.

Tuyết Dao nhíu mày, đây chính là chuyện làm nàng phiền chán nhất, liên tục phải giải thích, nàng rất chán ghét, cho dù đây là mẫu thân Triệu Vũ Quốc, nàng cũng cảm thấy mình đã phải tiêu hao quá nhiều tính nhẫn nại.

Bằng dầy ba thước không phải chỉ do một ngày lạnh, Hoàng thượng có thể nhẹ dạ tin lời Nhị Hoàng tử thì nhất định cũng sẽ nghe những ý kiến khác, nếu như chỉ khiến cho bọn hấn phụ tử gặp mặt mà xua tan đi hiềm khích lúc trước, chuyện này nếu trong nhân gian sẽ có khả năng, nhưng đây là hoàng gia, điều ấy chính là “xa xỉ phẩm”, hiện tại, Hoàng thượng chọn Nhị hoàng tử hay Tứ hoàng tử, mới chỉ là lựa chọn trong lòng hấn mà thôi...

- Ngài sẽ tin tưởng lời Vũ nhi nói, ngài yêu thương nhất là Vũ nhi...

Tuyết Dao nhíu mày:

- Ngươi cũng biết người hấn yêu thương nhất là Triệu Vũ Quốc, vậy tại sao lại tin vào lời nói phản quốc hồ đồ kia?

Tô Tiệp Dư lắc đầu, một lần nữa nước mắt lăn dài, có chút mất tinh thần:

- Ngài tựa như đã thay đổi, không hề yêu thương Vũ nhi nữa, không hề động tới ta nữa, còn né tránh cả Trúc Khê này, ... nơi này, chính là nơi mẫu phi ngài lưu lại năm đó...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Bắt được

Nghe nàng thấp giọng thở dài, Tuyết Dao gạt mình, cảm giác giống như tuột mất điều gì, không nói nổi nên lời, chỉ cảm thấy nhận được một lúc quá nhiều thông tin từ Tô Tiệp Dư, nhất thời không tiêu hóa hết, nhưng bây giờ nàng không suy nghĩ được gì nhiều, trước mắt sẽ phải phối hợp với Tô Tiệp Dư, nàng mới có thể nhanh chóng bắt Hoàng thượng kia xuất cung.

Tuyết Dao lại rót cho Tiệp Dư một chén trà nữa, mặc dù đã hơi nguội nhưng đối với Tô Tiệp Dư lúc này có còn hơn không, nàng cần tỉnh táo, muốn suy nghĩ thật kỹ.

Tô Tiệp Dư ngửa đầu uống cạn chén trà, không còn sự nhả nhặn lúc đầu, tay có chút run rẩy, nàng đang cố gắng che giấu.

- Ngươi do dự?

Tuyết Dao nhàn nhạt hỏi, giống như hỏi thăm hôm nay khí trời thế nào.

Tô Tiệp Dư thấp thỏm nhìn nàng, mắt phượng mở lớn, dù già bộ trấn tĩnh thì cũng không cách nào che giấu được sợ hãi và do dự.

- Ta căn bản không thể đến gần ngài, làm sao có thể giúp ngươi?

Tuyết Dao khép nhẹ mí mắt, như đang suy nghĩ điều gì, trong lúc tinh thần Tô Tiệp Dư còn hoảng hốt nàng chợt nói:

- Năm đó ngươi chỉ là một cung nữ, làm sao có thể tiến vào tam cung lục viện này?

Tô Tiệp Dư ngẩn ra, ngay sau đó hiểu ý Tuyết Dao liền nói:

- Khi đó chúng ta còn nhỏ, Hoàng thượng cũng chỉ là một hài tử mới bảy, tám tuổi, làm Hoàng tử thật ra rất cực khổ, hằng ngày không có thời gian chơi đùa, trời chưa sáng đã phải lên phòng học, một lần Hoàng thượng quá mệt nên ngủ thiếp đi ở một góc ngự hoa viên, ta cho hắn ăn đồ nướng tặng ta, là hạt thông đường...

Không cần nàng nói xong Tuyết Dao đã có thể đoán hết. Thời niên thiếu của Hoàng tử không giống với dân chúng bình thường, không thể ở cùng một chỗ với mẫu thân mình, ngày nào cũng phải tận lực học hành, sau đó là đối mặt với phụ hoàng uy nghiêm khảo sát, Hoàng tử nhiều, việc cạnh tranh sẽ nhiều, có thể nói các bậc Vương gia từ nhỏ tới lớn đều trưởng thành dưới áp lực, thơ ấu đối với họ không có chút vui vẻ, đừng nói là những hành động làm nũng như dân chúng bình thường, các trò chơi dân dã cũng chưa từng thấy qua, Tô Tiệp Dư gặp hắn khi còn nhỏ, không nghi ngờ gì, chắc chắn đã mang đến cho vị Hoàng đế cô đơn một tia ấm áp...

Ánh mắt Tô Tiệp Dư trở nên mênh mông, nghĩ tới chuyện cũ, nàng đột nhiên vui vẻ, nhìn ánh mắt nàng, trong lòng Tuyết Dao đã có kẻ sách.

Hoa Sơn Trà nở rộ trong sân, màu đỏ rực rỡ, hương thơm tràn ngập trong gió. Vừa mới hạ triều, Triệu Cảnh đi tản bộ ở ngự hoa viên, chân mây tỏa ra vẻ u sầu.

- Hoàng thượng, có cần nghỉ ngơi một lát không?

Ngô Lương quan tâm hỏi.

- Sơn Trà nở đẹp như vậy, trầm nghĩ thưởng ngoạn một hồi.

Ngô Lương khẽ liếc mắt nhìn trộm vị Hoàng đế này, trong mắt lóe lên vài điều nhưng rất nhanh liền cúi đầu theo sau Triệu Cảnh.

- Ngô Lương, người nói trầm nên tin ai?

Triệu Cảnh bất ngờ hỏi một câu, nhất thời Ngô Lương không biết đối đáp thế nào.

- Thiên hạ là của Hoàng thượng, người người đều tận trung với Hoàng thượng...

Ngô Lương biết, trả lời như thế này đích thị là lời vô nghĩa.

Quả nhiên, Triệu Cảnh hừ lạnh một tiếng:

- Ở trong cung lâu quá khiến miệng người không nói nổi lời thật lòng rồi.

Ngô Lương cúi đầu, ủy khuất đáp:

- Hoàng thượng... Là nô tài không biết nên trả lời thế nào. Chẳng lẽ Hoàng thượng quên mất lời Thái phó năm đó dạy bảo?

(Thái phó [太傅]: Là chức quan giúp đỡ vua nhỏ hoặc khi chưa ai lên làm vua thì có thể thay thế quản lý quốc gia (theo Baidu), chức quan thuộc hàng tam công, dưới thái sư và trên thái bảo (theo LạcViet).

Triệu Cảnh chấp hai tay ra sau, nhìn đôi chim én đang bay lượn giữa bầu trời:

- Đúng vậy, Thái phó từng nói cho trầm, một ngày nào đó khi ngồi lên ngôi vị cao nhất, nhất định sẽ cô độc...

Hai người một hỏi một đáp đi tới chỗ hành lang ngự hoa viên có vẽ tranh, Triệu Cảnh nhìn qua, mày nhíu chặt lại:

- Thế nào lại đi đến nơi này rồi...

Vừa muốn rời đi, liền thấy ở đoạn hành lang gấp khúc một tiểu thái giám đang ngủ gật, một cung nữ ngồi xổm bên cạnh nhẹ nhàng nhìn ngó hắn.

Tiểu thái giám kia khoảng năm, sáu tuổi, dụi dụi mắt tỉnh dậy, vẻ mặt đáng thương nhìn cung nữ kia, cung nữ lấy từ trong túi ra vật gì nhỏ nhỏ cho hắn ăn.

Ngô Lương thấy một màn như vậy, cười mà như không cười, hắn liếc mắt nhìn Triệu Cảnh, không đoán được ánh mắt Hoàng thượng ra sao, chỉ nghe thấy giọng ngài nhẹ nhẹ:

- Đó là hạt thông đường sao...

- Hoàng thượng, để nô tài đi qua dạy dỗ tiểu tử quấy nhiễu người...

Triệu Cảnh khoát tay:

- Không cần...

Hắn như suy nghĩ điều gì, ngay sau đó nói: – Trở về thôi.

- Vâng.

Hai người lập tức quay trở về.

Nụ cười ngọt ngào của cung nữ tắt ngấm khi bóng lưng hai người kia biến mất, lập tức khôi phục bộ dáng lạnh lùng, móc trong tay áo ra một ít bạc vụn, nói với tiểu thái giám:

- Cho người!

Trên mặt tiểu thái giám mặt sạch sự ngây thơ, bỏ quên con buồn ngủ, hai mắt sáng rực nhìn bạc nạm đưa ra:

- Ha ha, hảo tử tử, sau này có chuyện tốt thế này thì gọi ta tiếp nhé, ngủ thôi mà cũng được bạc, tốt quá đi!

Cung nữ này chính là Tuyết Dao, một mán vừa rồi là nàng mua tên tiểu thái giám này đóng kịch, dĩ nhiên tên nhóc này không biết những gì hần vừa làm dùng để lừa gạt Hoàng đế, nếu không, cho dù hần ăn gan báo cũng dám làm.

Tuyết Dao đưa nốt số hạt thông đường còn dư lại cho hần, trầm giọng nói:

- Đây là bí mật của ta và người, nếu như bị người ngoài biết, ta liền nói chuyện người ăn trộm đồ ở ngự thiện phòng cho Ngô tổng quản biết.

- Đừng, đừng, hảo tử tử, ngàn vạn lần đừng có nói nha, nếu không ta nhất định bị lột da, chuyện hôm nay ta sẽ nuốt vào bụng, không có nói cho ai đâu. . .

Tuyết Dao hài lòng gật đầu:

- Hảo, vậy mau đi làm việc của người đi.

Trăng non như một lưỡi câu, ban đêm trong cung yên tĩnh không tiếng động, nơi đình bên hồ nước chìm trong ánh trăng non nhàn nhạt, nếu như không có thân ảnh quý mị, hần là rất đẹp.

Lúc này Tuyết Dao vừa liên lạc với Nhĩ Đóa, từ Nhĩ Đóa nàng biết được một chuyện không tưởng tượng được, thì ra Nhĩ Đóa chịu trách nhiệm thăm dò tin tức phía Nhị Hoàng tử, tình cờ qua một thái giám bên đó biết được Nhị Hoàng tử cho người gièm pha Tô Tiệp Dư tư thông với kẻ khác, Tuyết Dao nghĩ không ra, tại sao Hoàng đế biết rồi nhưng không chọn lựa hành động nào?

Biết được tin tức kinh người này, Tuyết Dao lập tức phi thân hướng tới hồ Trúc Khê, màn đêm bao phủ Hoàng thành, thân ảnh kia như tia chớp lao đi, nàng không còn nhiều thời gian, nội trong đêm nay phải làm xong hết thảy.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của nàng, Triệu Cảnh vì một mán ở ngự hoa viên mà xúc động, giờ này một mình tới hồ Trúc Khê, hần đứng im lặng bên ngoài ngôi nhà tranh, ngăn người nhìn qua cửa sổ ngấm bóng nữ nhân qua ánh nến lập lòe.

Tuyết Dao không hiểu được, hần có yêu Tô Tiệp Dư, nhưng vì sao không đi vào, nghĩ đến việc Nhị Hoàng tử vu oan cho nàng, Tuyết Dao lại càng cảm thấy kỳ quái, nếu như yêu Tô Tiệp Dư như vậy, tại sao hần lại tin tưởng lời nhi tử nói?

Tô Tiệp Dư ở bên trong như linh cảm có gì không bình thường, nàng hướng ra phía cửa hỏi:

- Người nào đứng bên ngoài vậy?

Triệu Cảnh vội lui thân muốn rời đi, trong mắt Tuyết Dao chợt lóe tinh quang, lúc này không hành động còn đợi tới khi nào?

Có ánh chớp lóe lên, Triệu Cảnh cảm thấy sau lưng có cỗ khí lạnh truyền tới, vừa muốn xoay người né tránh nhưng cảm thấy nơi cổ tê rần, trong lòng thâm hồ không ổn, ngay sau đó liền mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Toan tính cắt đứt thương tâm

Trong lòng Tô Tiệp Dư thầm nhủ: có điều gì không tốt lành, nàng đứng dậy đi tới đẩy cửa ra nhìn: “A!!!” Tiếng kinh hô của Tiệp Dư bị ánh mắt lạnh lẽo của Tuyết Dao chặn lại nơi cửa miệng, ngay sau đó Tuyết Dao nhanh nhẹn nhét Triệu Cảnh vào một cái bao tải rồi buộc chặt.

- Người. . .

Tô Tiệp Dư kinh hoàng nhìn nàng.

Tuyết Dao dùng sức buộc chặt miệng túi, không nhìn Tiệp Dư, lạnh lùng nói:

- Người muốn nhĩ tử hay là hần?

Tô Tiệp Dư chân chừ, nhưng trong giây lát thu hồi nước mắt, cảnh giác nhìn bốn phía:

- Vào đây trước rồi hãy nói.

Khóe miệng Tuyết Dao khẽ nhếch, vận khí khiêng bao tải kia vào trong nhà.

Không đợi Tuyết Dao mở miệng, Tô Tiệp Dư đã lên tiếng:

- Nhưng ngài là Hoàng thượng...

- Đối với ta, hần chính là kẻ uy hiếp Triệu Vũ Quốc.

Lời này làm Tô Tiệp Dư kinh hãi, tay cầm khăn lụa khẽ run:

- Người... sẽ giết ngài sao?

Tuyết Dao thần nhiên nhìn phụ nhân đang hoảng sợ kia, trầm giọng nói:

- Không biết!

Tô Tiệp Dư nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại hỏi:

- Tiếp theo... Tiếp theo phải làm thế nào?

- Ta đưa ra ngoài cung, thành toàn cho hần gặp Triệu Vũ Quốc.

Nghe được mấy chữ Triệu Vũ Quốc, Tô Tiệp Dư chấn động, nỗi kinh hãi vừa rồi dần dần được xoa dịu, nàng chấp tay trước ngực:

- Nhĩ tử, nương chờ con quay trở lại, một nhà chúng ta đoàn tụ.

“Ha...” Tuyết Dao phát ra tiếng cười lạnh, thậm chí còn mang theo ý châm chọc. Tình hình Tô Tiệp Dư đã khá hơn một chút, nghe thế cũng không tức giận.

- Tuyết cô nương cười ta mơ ước cuồng dại sao?

Giọng nói vốn mềm mại lúc này trở nên nguội lạnh.

Tuyết Dao không để ý lời nàng nói, lấy từ thắt lưng ra một cái còi bạc tinh xảo, đưa lên miệng khẽ thổi. Kỳ quái còi kia không có thanh âm gì, thấy vậy, Tô Tiệp Dư ở một bên như lọt vào sương mù.

Còi này là A Đoạn đưa cho nàng, dùng để liên lạc, còi này không phát ra thanh âm tai nghe được mà phát ra sóng âm có thể tác động tới chuông bạc, bên này thổi còi, bên kia chuông bạc sẽ rung động, quả là món đồ tốt dùng để liên lạc. Giờ khắc này, chuông bạc trong tay A Đoạn rung lên, báo hiệu Tuyết Dao đã bắt được Triệu Cảnh, báo hiệu để sáu người bọn họ tiếp ứng tốt, thần không biết quỷ không hay mang theo Triệu Cảnh xuất cung.

Còi bạc này hết sức thần kỳ, nhưng dựa vào bản lĩnh sáu người Nhĩ Đóa nhiều năm bốn tẩu trong giang hồ, chắc hẳn sẽ gặp chút ít đồ tốt, Tuyết Dao không hỏi vật này ở đâu mà có, chỉ cần có dùng là tốt rồi!

Tuyết Dao thổi xong thu còi lại, cũng không giải thích cho Tô Tiệp Dư, nhưng nhìn nàng, trong mắt thoáng lên niềm thương hại.

Tô Tiệp Dư thiên tính ôn nhu nhưng không phải là nữ nhân yếu đuối, nhìn thấy ánh mắt Tuyết Dao như vậy, lửa giận trong lòng nhất thời khó kìm chế, lạnh giọng nói với Tuyết Dao:

- Trong mắt Tuyết cô nương, ta chỉ là một nữ nhân thất sủng đáng thương, không giúp được nhĩ tử của chính mình, nhưng cô nương cũng không cần đã thương ta như vậy!

- Ta không muốn đã thương người, chỉ làm cảm thấy người rất... – ngu ngốc.

(Con dâu vs mẹ chồng. Khụ khụ. -_-)

Nghe những lời Tuyết Dao nói, Tô Tiệp Dư chột lui lại mấy bước:

- Ngu ngốc, bởi vì hiện tại ta vẫn muốn bảo vệ Hoàng thượng, nên người nói ta ngu ngốc...

- Đúng!

Nàng buồn bã cười một tiếng, khẽ lắc đầu:

- Thì ra người đang thương hại ta... Không phải là xem thường ta...
- Một nam nhân không tin tưởng người, đáng giá với người thế sao?

Tuyết Dao đột nhiên hỏi nàng,

- Không tin? Không tin cái gì?

Tuyết Dao nhìn qua cái bao bên cạnh, lại thích thú nhìn nàng, sau đó nói rành mạch từng chữ:

- Hẳn sợ dĩ lạnh nhạt với người, là vì hoài nghi người tư thông với kẻ khác.
- Cái gì... Ta cùng kẻ khác... tư... tư...

Cả người Tô Tiệp Dư run lên, không có cách nào nói nổi hai chữ xấu xa kia khỏi miệng, hai mắt mở lớn, nắm chặt tay Tuyết Dao:

- Nói cho ta biết, van xin người, nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?
- Nhị hoàng tử phao tin người tư thông...

Lời ít ý nhiều, Tuyết Dao không có ý che giấu.

Vốn tưởng rằng Tô Tiệp Dư kia sẽ không chịu được ủy khuất mà rống khóc, không nghĩ cả người nàng run rẩy, mặt trắng bệch, đứng im không nhúc nhích.

Nhìn nàng như vậy, Tuyết Dao có chút bận tâm, dù sao đây cũng là mẫu thân Triệu Vũ Quốc, nàng nghĩ phải nói cho phụ nhân này biết mọi chuyện, không nên vì một nam nhân không đáng giá mà trói buộc mình nơi đây, giờ phút này thấy phản ứng của nàng, Tuyết Dao có chút hối hận, mộng đẹp bị đánh vỡ, kia có phải là duyên lưu của tình ái?

Nghĩ tới đây, Tuyết Dao chợt dạ, vội vàng nắm tay nàng, nhắc nhở:

- Người còn có nhi tử!

Phút chốc, một giọt lệ trong mắt Tô Tiệp Dư rơi xuống, nóng bỏng rơi trên mu bàn tay Tuyết Dao, Tô Tiệp Dư nghẹn ngào gật đầu:

- Cảm ơn người... nói cho ta biết.

Bỗng ở ngoài cửa truyền tới tiếng mèo kêu, Tô Tiệp Dư lập tức lau nước mắt, nhìn ra phía cửa sổ:

- Là người của người tới?
- Ủ, ta đi đây, người bảo trọng!

Trên gương mặt tái nhợt của Tô Tiệp Dư hiện ra nụ cười âm đạm:

- Cô nương bảo trọng, nói cho Vũ nhi, đợi nương, nương nhất định sẽ đến!

Tuyết Dao gật đầu, cảm nhận được sự kiên định từ hai cánh tay lạnh như băng của nàng truyền tới.

Tô Tiệp Dư tự mình mở cửa, phía ngoài không có một bóng dáng, nàng nghi ngờ xoay người nhìn Tuyết Dao, chỉ nghe Tuyết Dao thấp giọng nói:

- Đi ra ngoài!

Nhất thời mấy bóng đen vụt ra trước mắt Tô Tiệp Dư, sáu Hắc y nhân đứng trước mặt nàng.

- Chuẩn bị xong chưa?

Tuyết Dao thấp giọng hỏi.

- Đã thu xếp ổn thỏa, có thể xuất cung!
- Tẩu!

Tuyết Dao đưa bao tải kia cho người có khinh công tốt nhất: Vương Thạch. Không ai nói một lời, nhanh chóng nhảy lên mái hiên, tốc độ cực nhanh, Tô Tiệp Dư cảm thấy nháy mắt đã không thấy tung tích mấy người đâu.

- Nhi ... Nương thật sự là ngu dại cả đời...

Tô Tiếp Dư nhìn trời thờ dài, bản thân có thể chịu được sự ghê lạnh của nam nhân kia, thậm chí còn tự an ủi chính mình dùng những ngọt ngào trong quá khứ để vượt qua những năm tháng còn lại. Không nghĩ tới, hết thấy là do nam nhân mình từng thề non hẹn biển không tin mình.

- Ngài lại chọn lựa tin tưởng lời nhi từ ngài, không tin ta... Tin chuyện ta có quan hệ bất chính...

Nước mắt không kiềm được tràn ra, nhiều năm như vậy, nàng tự nói với chính mình, ngài là Hoàng thượng, thuộc về thiên hạ, làm nữ nhân của ngài chỉ có thể âm thầm im lặng, chỉ cần ngài vui vẻ, không phiền não thì bản thân cũng sẽ thỏa mãn. Nhưng kết quả là gì chứ, nam nhân này không tin tưởng nàng, những thứ này đột ngột ập đến làm nàng nhất thời không thể chống đỡ, nàng cắn chặt đôi môi, huyết hòa lẫn với nước mắt, giống như huyết lệ khảm trên chiếc khăn lụa trắng muốt...

- Từ nay, ta sẽ không vì ngài mà thương tâm!

Màn đêm mỗi lúc một dày, cho dù là kinh thành phồn vinh, giờ phút này cũng đang chìm trong thanh tịch, chỉ có tiếng côn trùng rả rích bên tai.

Tuyết Dao cùng lục hổ vừa ra hoàng cung, liền theo đường Trương Thiết mở trốn thoát khỏi kinh thành, thần kinh mọi người lập tức buông lỏng, Vương Thạch cảm thán một câu:

- Rốt cuộc cũng đã thoát khỏi địa phương quỷ quái kia!

- Thật may quá đi, ngày ngày phải tiếp xúc với những quái vật nửa nam nửa nữ kia thật là sợ rụng rời tay chân.

Nhĩ Đóa phụ họa.

Tuyết Dao bĩu môi một cái, mắt như có ánh cười nhưng lại trầm giọng nói:

- Cực khổ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Hoa nở khắp núi

Hoa Đỗ Quyên nở rộ khắp sườn núi (Đỗ Quyên nở rộ nhất tầm đầu tháng 3), sắc đỏ rực rỡ, cho dù chưa tới mùa hạ nhưng một màn sắc màu này làm cho khí thế hùng lực, gió núi đưa tới những cánh bướm mỏng manh xinh đẹp, hoa xinh động lòng người, cảnh sắc tuyệt đẹp là vậy, nhưng không có người nào còn tâm trạng thưởng thức. Đoàn người Tuyết Nhi đi liên tục từ lúc mặt trời mọc tới chỗ này, nháy mắt mặt trời đã lên đỉnh núi, chiếu thẳng xuống sơn cốc.

- Nhĩ Đóa, khi nào hấn sẽ tới?

Tuyết Dao nhân nhặt hỏi, nhưng trong mắt mang theo lo lắng.

Nhĩ Đóa không dám chậm trễ, lập tức đáp:

- Hôm qua nhận được hồi âm của Thạch đại nhân, bọn họ đi suốt đêm, hấn là sắp tới.

Nói xong hấn nhìn tới cửa sơn cốc.

Tuyết Dao cũng nhìn theo, quả nhiên chốc lát thấy một đoàn người ngựa đang đi tới, dẫn đầu kia, không phải là Triệu Vũ Quốc sao?

“Đát, đát, đát...” Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, Tuyết Dao thấy rõ người dẫn đầu là Triệu Vũ Quốc, có Trương đại phu điều trị, thương thế của hấn hấn là đã khỏi hấn, mặc dù sắc mặt có chút tái nhợt nhưng tinh thần vẫn như bình thường. Có điều, ánh mắt kia sâu thẳm khó đoán, Tuyết Dao vừa nhìn thấy đột nhiên chột dạ, cảm thấy ánh mắt sắc lạnh kia lọt thẳng vào lòng mình, tim đập loạn nhịp.

Vó ngựa đạp qua những cánh Đỗ Quyên rụng. Chạy suốt đêm, cho tới khi ánh mặt trời chiếu vàng trên những bông hoa đỏ rực kia, hấn đã tới trước mặt nàng, mặt lạnh lùng, môi mím chặt.

- Tham kiến chủ công!

Sáu người quỳ xuống hành lễ với Triệu Vũ Quốc.

Triệu Vũ Quốc khẽ gật đầu, trầm giọng nói:

- Vắt và cho các người rồi!

Trong lòng sáu người rộn lên, phải biết rằng, chủ công trong ấn tượng của bọn hấn là một người rất kiêu lời, đặc biệt là đối với binh lính như họ...

Nhĩ Đóa bối rối gãi đầu, quay đầu nhìn Tuyết Dao, muốn cùng chia sẻ niềm vui nhỏ này với nàng, lại thấy thân ảnh cao lớn của Triệu Vũ Quốc đã che hết người Tuyết Dao.

Thạch Đông Thắng lập tức bước tới, dùng ánh mắt ra hiệu với sáu người này, bọn họ lập tức hiểu ý nhanh chóng tản ra, dưới tàng cây hòe chỉ còn lại thân ảnh cao lớn đứng lặng dưới ánh mặt trời cùng nàng.

Khoảng cách gần nhau, nàng mới nhìn thấy hấn có điểm mệt mỏi, lập tức nhíu mày, lo lắng vì thân thể hấn mới khỏi:

- Huynh chạy cả đêm tới?

Triệu Vũ Quốc khẽ hí mắt, thấp giọng hỏi:

- Nàng đang lo lắng cho ta?

Sắc mặt Tuyết Dao không chút biến chuyển, ánh mắt chìm lãnh, từ sau khi cáo biệt, nàng không hề muốn gặp lại, không ngờ lại tái ngộ nơi đây, gương mặt có chút ửng đỏ.

- ... Ta, ta chỉ hỏi thăm chút...

- Tại sao phải đi?

Hấn đột ngột hỏi làm cho nàng không biết phải trả lời thế nào.

Không đợi Tuyết Dao đáp, hấn lại nói:

- Nàng trốn Hạ Ngải hay trốn ta?

Thì ra là vậy, ý hấn hỏi tại sao nàng muốn rời Nam quốc.

- Chuyện này không liên quan tới ai cả, tự ta rời đi vì không muốn dính vào phiền phức.

Trong lòng Tuyết Dao khó chịu, cảm thấy hiện tại hấn nói điều này có phải là đã muộn rồi không.

Triệu Vũ Quốc cẩn thận lấy trong ngực ra tờ giấy điệp của cánh điều, phía trên còn có vết máu khô:

- Đây là máu của nàng, cho ta xem thương thế của nàng.

Tuyết Dao hít một hơi thật sâu thản nhiên nói:

- Đã ổn rồi!

Lạnh lùng trong mắt Triệu Vũ Quốc rút đi, nhưng giận dữ tràn tới:

- Ổn à? Dùng lửa để cầm máu vết thương, mới hơn mười ngày, nàng nói ổn lắm hả?

Tuyết Dao nhíu mày:

- Phiền phức!

Phút chốc, nàng cảm thấy trước mắt tối sầm, sau một khắc thấy đầu đang dựa vào lồng ngực rộng rãi, phảng phất hương thơm nhàn nhạt, mùi mực... đó là mùi hương đặc biệt chỉ có trên người hấn...

Trên đỉnh đầu thoáng hồ hập âm áp, còn có giọng nói ôn nhu:

- Thật xin lỗi!

Toàn thân Tuyết Dao cứng ngắc, giây phút này là mộng hay thực, hai hốc mắt bỗng nhiên ướt át khiến chân tay nàng luống cuống.

- Huynh không làm gì sai cả.

- Ta hối hận đuổi theo cánh điều, lại không đuổi theo nàng!

...

Tuyết Dao không nói gì, chỉ lẳng lặng nép trong lồng ngực ấm áp.

- Nàng luôn nói nàng nợ ân tình ta, thực sự là ta thiếu nợ ân tình nàng.

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt trong veo nhìn hắn:

- Nếu không có cứu viện của ta, không có những thứ ta làm hiện tại, huynh sẽ không nói những lời này với ta?

Triệu Vũ Quốc chậm rãi ôm chặt nàng, ngay sau đó gia tăng lực đạo, hít một hơi thật sâu, chần chừ nói:

- Ủ!

Ánh mắt Tuyết Dao âm trầm nhưng nàng lập tức nhường mảy nói:

- Ta thắng!

- Thắng?

- Phải, ta thắng, huynh không thể kháng cự được việc huynh thích ta!

Hắn nghiêm nghị nhìn nàng giây lát, ngay sau đó buông lỏng mỉm cười:

- Ủ, nàng thắng!

Nàng ngẩng đầu, đón nắng vàng chiếu xuống, cảm nhận trong tim có gì đó dần tan ra, khóe miệng cong lên:

- Ta nói rồi, ta thích huynh chỉ là để cho huynh biết thôi, còn huynh nghĩ thế nào thì không liên quan tới ta, nhưng mà bây giờ, ta thắng rồi, cho nên huynh phải trả lời ta, huynh định làm thế nào!

Triệu Vũ Quốc vốn luôn lạnh lùng, giờ phút này không biết bởi vì ánh nắng hay vì giai nhân trước mắt đang cười như hoa như ngọc mà trở nên nhu tình, trước giờ chưa bao giờ thấy hắn mỉm cười, hiện tại đang tùm tùm như cảnh sắc mùa xuân.

Tuyết Dao khẽ ngấm hắn, xoa xoa mảy kiềm:

- Thì ra... Thì ra chúng ta đều biết cười. Ha ha ha...

- Ủ.

Hắn cúi người, thì thầm bên tai nàng: – Nhưng ta chỉ cười cho nàng xem thôi.

- Hào, có nghĩa khí đó!

Trên mặt Tuyết Dao thoáng một tia giao hoạt, nháy mắt, vô cùng đáng yêu.

Hắn cúi đầu, bốn mắt chạm nhau, nhu tình như nước, cảm giác ngọt ngào lạ lẫm này khiến nàng không dám nhìn thẳng, nhưng hắn lại mỗi lúc tiến một gần.

Nàng cảm thấy nụ cười Triệu Vũ Quốc kia thật quá tuấn đạt mê người, đột nhiên miệng khô khốc, trong lòng nghĩ muốn tìm nước uống, nhưng trước mắt đã tối sầm, hắn... hắn hôn lên môi nàng, mềm... thật sự là rất mềm mại, ngay sau đó, hắn không hề kiêng nể gì đưa lưỡi vào tàn phá trong khuôn miệng nhỏ xinh của nàng, đây không phải lần đầu tiên môi chạm môi với hắn, nhưng Tuyết Dao thấy khác hẳn với lần trước, trong thiên địa dường như chỉ còn hai bọn họ, gió núi mon man, hoa đỗ quỳen ropy trời, bóng hộc đổ dài trên mặt đất che chở cho họ...

(Môi chạm môi khi trước là chàng hồ hấp cho nàng hồi nàng bị “trôi sông” ==)))

- Khụ khụ khụ...

Triệu Vũ Quốc nhú mảy, hừ, tên Thạch Đông Thăng phản chủ phá hoại giờ phút hạnh phúc này... Tuyết Dao thấy vậy xấu hổ vùng vẫy rời ngực hắn.

- Ấy da... Là... Công tử, nô tài đâu dám phá ngang ngài và Tuyết cô nương, nhưng... bao tải kia...

- Bao tải?

Triệu Vũ Quốc nghi ngờ nhìn vật to lớn kia.

- Là phụ hoàng huynh!

Triệu Vũ Quốc ngăn ra, một khắc liền ôm chặt nàng vào lòng:

- Hứa với ta, từ giờ đừng mạo hiểm nữa!

Tuyết Dao đối mặt với hắn, khẽ nhún vai:

- Ta không cảm thấy có gì hiểm nguy, nếu có người làm thương tổn huynh, ta nhất định sẽ làm cho hắn sống không bằng chết, cho dù người ấy là phụ hoàng của huynh!

Thạch Đông Thắng nghe nói trong bao tải kia là Hoàng đế Điểm Thương quốc, cả người cứng đờ, nhìn bao tải, lập tức dùng hai tay cật lực xoa xoa mắt, ngay sau đó kéo tay áo Nhĩ Đóa hỏi:

- Này này... Vừa rồi Tuyết cô nương nói gì vậy?

Nhĩ Đóa vừa mới nhìn lên một màn, trên mặt còn đầy mờ mịt, chậm chạp nói:

- Trong bao kia là Hoàng thượng!

- A . . . A . . . A . .

Thạch Đông Thắng ngậy người không nói nổi nên câu, chỉ dám đứng im nhìn ngó bao kia, không dám tiến lên một bước.

Tuyết Dao cười đắc ý, hỏi Triệu Vũ Quốc:

- Huynh sợ sao?

- Ta sợ!

Triệu Vũ Quốc đáp.

Tuyết Dao nhú mày.

- Ta đây đưa trở về!

Triệu Vũ Quốc đưa tay ôm eo nàng, chăm chú nhìn giai nhân trong lòng, trầm giọng nói:

- Sợ nàng một lần nữa rời khỏi ta!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đế Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Âm chiến

Lời này của Triệu Vũ Quốc làm Thủy Nhan nhú mày, nàng khẽ nhìn qua bao tải, Triệu Cảnh bên trong đã bị nàng điểm huyết ngưng, nếu không được giải huyết thì cứ vậy ngưng như chết.

- Huynh có muốn đánh thức hắn dậy?

Triệu Vũ Quốc không trả lời câu hỏi này của nàng, nhẹ nhàng nắm tay nàng đi tản bộ, Thạch Đông Thắng cùng mọi người chỉ có thể im lặng chờ đợi, thỉnh thoảng liếc mắt ngó bao tải quan trọng kia.

- Nàng dẫn phụ hoàng tới là muốn người nghe lời giải thích của ta?

Tuyết Dao gật đầu.

Hắn cười âm áp, càng xiết chặt tay nàng, mắt nhìn xa xăm:

- Không có ích gì đâu.

- Vì sao?

- Nếu người nguyện ý tin nhiệm ta, ta sẽ không có ngày bị thảm thế này, trong lòng người đã sớm không còn Tử Hoàng từ ta...

Trong sơn cốc tràn ngập mùi thơm hoa Đỗ Quyên, hương thơm dịu dàng xen lẫn với vị thanh mát của cỏ cây, dưới bầu trời trong xanh, hai người sánh vai

mà đi, một màn đẹp đẽ này, thật giống tiên cảnh, đáng tiếc bị lời nói của hai người đánh vỡ.

- Nhĩ Đóa thăm dò được, hẳn hoài nghi nương của huynh tư tình kẻ khác.

Trong mắt Triệu Vũ Quốc thoáng đau đớn:

- Phải, người vẫn luôn hoài nghi, cho nên người không xứng với nương.

- Huynh sớm đã biết?

- Ừ, ta đã biết từ lâu, từ lúc người không tới kiểm tra ta học hành luyện võ, ta đã biết.

Tuyết Dao nhìn hắn, bình tĩnh đánh giá nam nhân trước mắt, nàng khẽ im lặng, giây phút này ôn nhu hơn xưa rất nhiều, nhìn hắn, lòng nàng không nhịn được đau nhói.

- Tại sao không nói cho nương của huynh?

- Không muốn nương đau lòng.

- So với việc bị Triệu Cảnh ghê lạnh thì còn gì thương tâm hơn?

Tuyết Dao không rõ.

Bước tới một gốc Đỗ Quyên lớn bên sườn núi, hai người ngồi xuống, hắn vẫn gắt gao xiết chặt tay nàng, dù giờ phút này giữa hai bàn tay đã sưng mủ hôi.

Triệu Vũ Quốc khẽ thở dài nói:

- Nương là người phụ nữ lương thiện nhất trong cung. Chỉ có người là thật tâm đối với phụ hoàng, nhưng phụ hoàng không nhìn nhận được điều đó. Mặc dù nương bị ghê lạnh nhưng vẫn cố gắng dùng quá khứ ngọt ngào kia để chống đỡ, nếu như biết phụ hoàng sớm đã hoài nghi mình, sợ rằng những ngọt ngào trong quá khứ kia không còn là niềm tin để người bầu vùi vào. Ta không dám nghĩ, nương là một người ôn nhu, nếu biết chuyện sẽ ra thế nào...

Nghe những lời này của Triệu Vũ Quốc, Tuyết Dao cảm thấy cả người lạnh như băng. Nàng bối rối:

- Ta...

Triệu Vũ Quốc đột nhiên xiết chặt tay nàng, khẩn trương hỏi:

- Nàng nói cho nương?

Tuyết Dao vốn bối rối nhìn phản ứng của Triệu Vũ Quốc, nàng không hoảng loạn mà ngược lại trấn tĩnh xuống, nhẹ nắm tay áo hắn, bình tĩnh hỏi:

- Để cho nương của huynh cả đời sống trong ký ức, tự mình huyễn hoặc bản thân, huynh cho rằng như vậy nương sẽ hạnh phúc sao?

- Ít nhất nương sẽ sống tốt...

- Sống? Như vậy gọi là sống ư?

...

Tuyết Dao nhìn hắn, lại hừ lạnh một tiếng:

- Huynh thật ích kỷ, huynh không nói nguyên nhân, bởi vì không muốn mình mất đi niềm ấm áp duy nhất trong thâm cung.

Triệu Vũ Quốc chấn động toàn thân, không thể phủ nhận, lời Tuyết Dao nói chạm đến nơi sâu nhất trong tâm hắn, vốn lo lắng, giờ phút này sắc mặt dần giãn ra:

- Làm sao nàng biết những chuyện này có ý nghĩa gì?

- Ít nhất nương huynh còn có thể suy nghĩ kỹ, tìm một lý do cho tất cả những chuyện đã xảy ra, nam nhân kia rốt cuộc có xứng với nàng hay không.

Triệu Vũ Quốc trầm mặc, hồi lâu mới mở miệng:

- Lúc ta còn nhỏ, phụ hoàng rất sủng ái ta, thậm chí có lần còn định sắc phong ta làm Thái tử, nhưng ngay sau khi có ý định đó không lâu, ngài liền xa lánh hai mẹ con ta, khi ấy, hằng đêm mẹ đứng bên cửa sổ, lặng lẽ trong màn đêm rơi lệ, lúc đó, ta thề, khi lớn lên sẽ không bao giờ để cho nương rơi lệ.

- Phụ hoàng huynh nghi ngờ nương huynh tư thông kẻ khác, tại sao hắn lại không tra hỏi, hay không giết hai người bọn huynh?

Đây là chuyện Tuyết Dao vẫn ngờ vực từ lúc biết tin tới giờ.

Triệu Vũ Quốc mỉa mai:

- Đó là bởi ngài lo lắng cho thể diện hoàng gia, không thể tự mình đánh vào mặt mình.
- Đánh vào mặt hần?

Triệu Vũ Quốc khẽ cười đưa tay lên捏 mũi Tuyết Dao, ngay sau đó bình tĩnh kể lại chuyện Triệu Cảnh và Tô Hà cho nàng.

- Năm đó phụ hoàng lên ngôi, người liền đem nương lúc ấy còn là cung nữ phong làm phi tần, nương thân phận thấp kém, dựa theo lệ cũ hoàng thất Diêm Thương quốc thì nương không có tư cách phong phi, nhiều nhất chỉ phong làm cung nga nhất đẳng, nhưng phụ hoàng là lực bài chúng nghị (dẹp yên miệng mồm mọi người) đem mẹ phong làm Dung Phi, quyết định này khiến triều đình khiếp sợ, sau này khi nương có ta, phụ hoàng lại giết một gã đại thần can gián...
- Cho nên dù hần nghe được tin đồn nhưng cũng không giáng tội huynh và nương vì muốn giữ thể diện.
- Ừm, thật ra thì ta nên cảm thấy bản thân may mắn, nếu không như vậy, ta sớm đã không còn sống sót...

Triệu Vũ Quốc cười nhạt.

Tuyết Dao nhíu mày, chậm rãi nói:

- Thời niên thiếu của huynh chắc rất khổ cực.

Một cung nữ không có gia tộc thế lực phía sau, không biết cái gì gọi là âm hiểm xảo trá, sau khi mất đi sủng ái của hoàng đế, liền mất đi tất cả, nhi tử của nàng có thể sống sót đã là một điều phi thường. Không phải người nào cũng có thể hiểu được khó khăn của người trong cuộc.

- Có thể còn sống sót là tốt rồi.

Triệu Vũ Quốc nhẹ nhàng nói bằng giọng, nhưng Tuyết Dao không ngăn được cổ họng dâng trào trong lòng, nhưng nghĩ theo góc độ khác, nếu Triệu Vũ Quốc không gặp phải khó khăn từ nhỏ liệu có thể rèn luyện được như ngày hôm nay?

- Ta nghĩ không ra, phụ hoàng huynh năm đó coi trọng nương như vậy, tại sao lại dễ dàng tin lời gièm pha của kẻ khác chứ.

Mắt Triệu Vũ Quốc tối sầm:

- Ta cũng không hiểu giống nàng.

Tuyết Dao lặng yên, tâm để vương, thực khó dò...

Hồi lâu, nàng lại hỏi:

- Theo ý huynh, là không có ý định giải thích cho bản thân?

Triệu Vũ Quốc tiện tay hái một bông hoa Đỗ Quyên rụng rời gài lên búi tóc Tuyết Dao, miệng khẽ cười:

- Giải thích của ta có hữu dụng sao?
- Hay là giết hần?

Vũ Quốc lắc đầu:

- Không, giết ngài đi, phiền toái càng nhiều hơn.

Tuyết Dao ngẩng đầu nhìn hần, chỉ thấy Vũ Quốc bình thản nói tiếp:

- Hiện tại, nàng bắt ngài ở trong cung tới đây, ta giải thích chỉ càng khiến ngài tin rằng ta sớm có lòng mưu phản, thậm chí còn cho rằng ta muốn thông qua việc này để thị uy ngài, một khi trở lại cung, việc đầu tiên sẽ là diệt trừ ta!

Tuyết Dao nhíu mày, phiền não nói:

- Sự thật là, ta chẳng giúp gì được huynh, ngược lại còn mang thêm phiền toái tới...

Hần khẽ cười kéo nàng vào ngực nói:

- Không hề có, nàng không hề mang bất kỳ phiền toái nào cả.

Trong lòng Tuyết Dao sáng ngời:

- Hà, huynh có tính toán gì sao?

- Cũng không có tính toán gì mới, chẳng qua chợt suy nghĩ, nay nàng làm vậy khiến ta càng dễ hành động hơn.

- A?

Tuyết Dao hứng thú nhìn hấn.

Triệu Vũ Quốc cười giảo hoạt, thì thầm bên tai nàng:

- Muốn biết không... Để ta hôn nàng đi...

- Huynh...

Mặt Tuyết Dao ửng đỏ.

- Ha ha, cái này có phải gọi là then thùng xấu hổ không nhỉ?

- Huynh muốn ăn đòn à!

Tuyết Dao làm bộ đắm nhẹ vào ngực hấn, Triệu Vũ Quốc thuận tay bắt ôm nàng vào lòng, cúi đầu xuống đặt môi mình lên môi nàng...

Tới khi hô hấp của cả hai trở nên rối loạn, Triệu Vũ Quốc không đành lòng mới rời đôi môi quyến rũ của nàng ra, gương mặt Tuyết Dao đỏ ửng mê ly, nhìn nàng, hấn không cách nào tự kiềm chế được.

- Đi theo ta, tương lai nàng là một mảnh hắc ám, nàng có sợ không?

Hấn chăm chú nhìn nàng rồi đặt câu hỏi.

Tuyết Dao chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Ta không có trí nhớ, mọi thứ trong đầu ta là một mảnh trống rỗng, tương lai thế nào chưa ai biết, nhưng nếu có huynh, sẽ tốt hơn nhiều...

————— Cây Hoa Đỗ Quyên trên đỉnh Phan Xi Păng, Fansipan, hay Phan Si Phăng – ngọn núi cao nhất Việt Nam

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điềm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Đột nhiên thanh tỉnh mộng

Một luồng sấm sét rạch giữa không trung, Triệu Cảnh đang co rúc trong bao tải đột nhiên cảm thấy chói mắt, tiếng sấm nổ ầm ầm bên tai khiến hấn kinh hãi, đầu bắt đầu mơ hồ có ý thức, mình đang trong mộng hay thực đây, mãi cho đến khi nước mưa lạnh như băng xả xuống ướt đầm toàn thân hấn mới giật mình ý thức được bản thân đã bị bắt cóc.

Lông tơ toàn thân dựng đứng lên, ngay cả Hoàng đế mà cũng dám bắt cóc, thật đúng là thứ loạn thần tặc tử.

Khi Triệu Cảnh ý thức được hoàn cảnh của mình, tự ra lệnh cho bản thân trấn định, mặc dù bị bắt cóc, nhưng hấn ở ngôi cao nhiều năm, sớm đương đầu với nhiều sóng gió, sau giây lát kinh hoàng đã bình tĩnh lại.

Hấn biết, giờ phút này hấn không thể trốn.

Bị bắt cóc, chưa bị giết bởi vì mình còn có giá trị lợi dụng, chứ không ai dám đảm bảo bọn chúng có gan làm ra chuyện đại nghịch bất đạo hay không. Người thông minh thì tốt nhất không nên nói gì, hơn nữa ngàn vạn lần đừng cố gắng nhìn bộ dạng kẻ bắt cóc trông như thế nào, nếu không thì chắc chắn chúng sẽ giết người diệt khẩu.

Bất quá hiện tại đối với hấn mà nói không cần quá lo lắng về chuyện này, bởi vì hiện tại hấn đang bị nhốt ở trong một cái bao, ngoại trừ sét đánh ở bên ngoài lóe sáng, cùng với tiếng sấm nổ và mưa rơi ở bên tai thì còn lại mọi thứ đều tối om.

Từng giây từng phút trôi qua, hấn cất lực chăm chú nghe ngóng xem có tiếng bước chân người không, đáng tiếc, chỉ nghe thấy một màn mưa gió, mặc dù là mùa hè nhưng thân thể Triệu Cảnh bắt đầu không chống đỡ được cơn rét lạnh ủa đến.

Lặng chốc lát, cảm nhận được bốn phía chỉ có thanh âm của gió, tiếng sấm, tiếng mưa rơi, hấn khẽ móc ra một thanh chủy thủ nhỏ đeo trong người, cần

thận rạch một đường nhỏ trên bao tải đủ để đưa mắt nhìn, vừa lúc một tia sét xẹt tới chiếu sáng bốn hướng, cảnh vật xung quanh khiến hấn rùng mình, bao tải này đang ở vị trí trung tâm, bao xung quanh là... tử thi!

Triệu Cảnh hít một hơi dài định thần lại, khẽ co duỗi chân tay đã tê dại vì tư thế co quắp khá lâu, rồi cuộc rạch rộng vết rách trên bao tải chui ra ngoài, mặc dù con lạnh kéo tới khiến hấn không tự chủ run lên nhưng cảm giác thoải mái hơn rất nhiều lúc chặt vật trong bao tải. Hấn từ từ đứng lên, vận động chân tay cho hết con đau nhức, cẩn thận xem xét bốn phía, xác định xung quanh chỉ toàn là tử thi thì bắt đầu bỏ chạy.

Hấn không biết bản thân muốn chạy đi đâu, trong tiềm thức chỉ có một ý nghĩ: phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Trong màn đêm đen kịt, mưa tối mịt tối mịt, một tiếng sấm vang rền khiến hấn sồn gai ốc, chân quỳnh quáng vướng vào bụi cỏ khiến hấn ngã lún vào rãnh nước nhỏ, người lấm lem bùn đất, đang lúc hấn đưa tay quét nước bùn trên mặt thì đột nhiên nghe tiếng vó ngựa truyền đến.

Đát, đát, đát... Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, cả người Triệu Cảnh căng lên, không dám bò ra khỏi rãnh nước bùn, lúi lúi trong rãnh nước tìm hai bụi cỏ cao che thân hình.

- Cái gì? Trên đường đi các người gặp phải tập kích?

Tiếng nói trầm thấp mang theo giận dữ.

Nhưng ngay sau đó một giọng nói run run đáp:

- Vâng, vâng... là người của Tử Hoàng tử, không biết làm sao, bọn họ biết chúng tiểu nhân là người của Nhị điện hạ, không nói lời nào, gặp người là giết.

- Cái bao kia đâu?

Triệu Cảnh cả kinh, điều hấn sợ đã đến.

Tiếng sấm ùng ùng không ngừng nhưng vẫn không át được giọng run run kia:

- Lúc đó hoảng hốt quá... Tiểu nhân không có nhìn thấy...

- Ý của người là... Mất rồi?

Triệu Cảnh nghe thấy người nọ nghe tên tiểu nhân bầm báo liền thét lên giận dữ.

“Phanh” một tiếng như có vật gì đó rơi xuống đất, ngay sau đó là tiếng ho “Khụ khụ khụ...” nặng nề đến ra máu, rồi là lời cầu xin:

- Đại nhân tha mạng, tiểu nhân liều chết trốn về, không phải vì chạy trốn, mà là muốn mang tin tức trọng yếu cho Nhị điện hạ.

- Không hoàn thành nhiệm vụ, người cho rằng tùy tiện nói mấy cái tin tức rầm chớ là có thể toàn mạng?

- Không, không, đại nhân... Xin đại nhân soi xét... Tiểu nhân liều chết nghe lén được Tử Hoàng tử đã mang người tới sát kinh thành...

Nghe đến đó đủ để hiểu ra tất cả khiến Triệu Cảnh kinh hãi, hấn nằm mơ cũng không nghĩ tới lần này kẻ bắt cóc hấn chính là người của Nhị Hoàng tử – Triệu Vũ Văn, tên nhi tử luôn bày ra bộ mặt hiếu nghĩa.

Đang lúc lòng hấn như bị lửa đốt lại nghe tiếng tên được kêu là Chu đại nhân thét lên:

- Tạm thời giữ lại mạng chó của người, đợi khi trở về Nhị Hoàng tử định đoạt, nếu người dám nói dối nửa câu, nhất định sẽ cho ngũ mã phanh thây!

- Đại nhân, chúng ta hãy quay về trước đã, tránh làm hỏng đại sự của Nhị điện hạ...

- Hừ, cho ngựa quay lại!

Ngay sau đó, tiếng vó ngựa át tiếng sấm đi xa dần.

Những lời kia Triệu Cảnh nghe không thiếu một từ, nhất thời không tiếp nhận nổi, nếu không phải tự tai nghe thấy, có đưa dao kề cổ hấn cũng không tin.

“Đại sự?” Nháy mắt Triệu Cảnh hồi phục tinh thần: “Đại sự? Chuyện gì mà đại sự? Bắt cóc ta? Hay sợ Vũ nhi phá hư chuyện của hấn?”

“Chuyện đại sự của Vũ Văn là mưu đồ tạo phản ư?”

Nghĩ tới đây, trong lòng Triệu Cảnh bi thương, nhi tử tự tay nuôi lớn, là bảo bối hai mươi mấy năm trời của hấn, kết quả đạt được như thế này sao? Không biết mưa hay nước mắt, chỉ cảm thấy nước mưa lạnh như băng kia cũng không bằng giá bằng cội lòng hấn lúc này, nghe hai tên vừa rồi trò chuyện, hấn hiểu ra phần nào đó kế hoạch của tên nghịch tử.

Bắt cóc hấn, sau đó bức hấn viết di chiếu, nếu hấn không viết sẽ đem giam lỏng, lúc ấy hấn sẽ mượn danh hỗ trợ thiên tử hiệu lệnh chư hầu, không nghĩ

có một ngày, nhi tử của mình lại dùng kế này lên người hắn...

Xác định bốn phía không còn một bóng người, Triệu Cảnh thận trọng leo từ rãnh nước ra, cả người lấm lem bùn nhão, sắc mặt tái nhợt, chỉ qua mấy khắc mà mặt như già đi vài tuổi, xung quanh, chớp vẫn hung hăng rạch những đường sáng trắng trên bầu trời.

“Nếu như lời hai tên kia nói là sự thật, kẻ mưu phản chính là Nhị Hoàng tử... nói cách khác, việc Vũ nhi mưu phản chính là do hắn gièm pha...”

Nghĩ tới đây, trong lòng Triệu Cảnh vô cùng hỗn loạn, ngay sau đó, hắn đột nhiên co quắp ngã xuống đất, miệng cười thống khổ, tiếng cười thê lương mang theo sự hối hận vô vàn.

“Tô Hà... Ta thật sự xin lỗi nàng... Ta lại đi tin tưởng lời Vũ Văn nói, năm đó nhìn qua cũng đoán được là do nghịch tử đó cùng nương hắn bày mưu... Vậy mà ta lại tin...”

Trong đầu Triệu Cảnh hồi tưởng lại cảnh gặp Tô Hà khi còn bé năm xưa, hắn nhớ kỹ lần đầu tiên gặp nàng, Tô Hà như ánh nắng mặt trời ấm áp xuyên thẳng vào lòng hắn, sau đó, hắn mặc sự ngăn cản của triều đình mà phong Tô Hà là phi tần, khi Tô Hà sinh hạ Triệu Vũ Quốc, hắn vui mừng hoan hỉ, thậm chí âm thầm tính toán tương lai chọn nhi tử này kế thừa ngôi vị Hoàng đế.

Chỉ tiếc... Có lẽ là quá yêu nên sợ mất đi, có lẽ do ở địa vị cao đã lâu nên không còn muốn tin tưởng bất kỳ kẻ nào khiến hắn không lựa chọn trao tin tưởng cho nữ nhân mà mình yêu thương nhất...

Mưa vẫn lạnh lùng quét trên mặt, hắn không cảm thấy lạnh, cũng không thống khổ như ban nãy, ngược lại, đột nhiên bình tĩnh như vừa tỉnh mộng.

Giang sơn là thứ gì? Khi xưa nỗ lực giành giang sơn chính là để bảo vệ nữ nhân mình yêu, mọi thứ dưới gầm trời này đều là của hắn, nhưng rồi, nhiều năm qua, vật đổi sao dời, có nhiều vật, nhiều người rời bỏ hắn mà đi, vậy mà, nữ nhân hắn cố ý ghê lạnh ở hồ Trúc Khê kia vẫn yên lặng thừa nhận, yên lặng chờ đợi...

“TÔ HÀ —————” Triệu Cảnh ngửa mặt lên trời rống to, hai chữ này đè nén trong lòng hắn suốt nhiều năm, rốt cuộc cũng phá ra. Thật sự, chưa bao giờ hắn muốn mất đi Tô Hà!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Tiến hành kế hoạch

Mưa dần ngớt, đường núi nhầy nhụa bùn lầy, Triệu Cảnh trật trật bước đi xuống núi, mặc dù biết trong sơn cốc này không có mãnh thú nào, nhưng thỉnh thoảng từ trong đó phát ra âm thanh quái dị khiến hắn cả kinh, mồ hôi lạnh túa ra. Thật ra hắn biết rõ kia là tiếng các loài động vật ăn đêm ra ngoài kiếm ăn, tỷ như cú mèo, mèo rừng, chồn... Thậm chí là ếch nhái, thế nhưng Triệu Cảnh vẫn lo lắng đề phòng, đường đi xuống núi quả thực gian nan vất vả...

Trăng non nhờ gió hiu hiu thổi đi đám mây xung quanh mà tỏa ánh sáng mờ mờ xuống nhân gian, xuyên qua những nhánh cây, chiếu trên mặt Triệu Vũ Quốc.

Giờ phút này, hắn trầm mặc nhìn theo bóng người từ trong sơn cốc chậm chạp xuống núi, khoảng cách xa dần, càng hiện lên sự cô độc của thân hình kia, không chỉ có thế, thỉnh thoảng bóng dáng kia bất chợt ngã xuống, vắng lại tiếng rên nhẹ vì đau đớn.

Gió lạnh vờn trên trán Triệu Vũ Quốc, dưới ánh trăng non mịn, hắn đột nhiên cười lớn, âm thanh lạnh như băng.

Tuyết Dao bước tới bên, nhìn theo ánh mắt của hắn, là Triệu Cảnh – người bị nàng bắt làm nô lệ vừa được giải huýt cho chạy đi.

- Tại sao huynh không đi theo “cứu” người?

Tuyết Dao trêu chọc.

Triệu Vũ Quốc quay đầu nhìn nàng, khẽ cười:

- Đợi một chút chúng ta cùng nhau đi xuống.

- Ừm.

Tuyết Dao ném mấy cọng cỏ đuôi chó trong tay xuống đất, cầm kiếm bước đi.

Triệu Cảnh mò mẫm trên đường núi lầy lội, chỉ cần một cơn gió thổi qua lay động ngọn cỏ cũng khiến hắn dựng hết tóc gáy.

Ngã xuống, bò dậy, lặp đi lặp lại như thế không biết đã bao lần nhưng phía trước vẫn chỉ là một màn đen tuyền, không biết phải đi bao xa nữa mới có

thể ra khỏi son cốc này.

“Bịch”, lại ngã tiếp, may mắn là đường núi này tuy trơn nhưng không có đá, mặc dù té ngã nhiều lần nhưng chỉ trầy xước đôi chút, không bị thương tới xương cốt. Thế nhưng, trải qua vài bận như thế, lửa giận trong lòng Triệu Cảnh sớm đã tích tụ ngàn ngút.

“Nếu hết thấy những chuyện nghe được là chính xác, trăm sẽ không bỏ qua, cho dù là nhi tử...”

Triệu Cảnh ngồi dưới một thân cây nghỉ ngơi, tự nhủ trong lòng để quên đi những cảnh âm áp năm xưa đang cuộn cuộn kéo về trong lòng hắn.

Trong lòng dâng lên nhiều thứ cảm xúc: phần hận, đau xót, tự trách bản thân vô năng, Triệu Cảnh hướng về phía xa trông trải rộng to: “Tô Hà, trăm còn mặt mũi nào gặp nàng...”

Lời hắn nói bị gió đem nuốt đi dẫn tới một nơi rất xa, thổi vào tai Triệu Vũ Quốc, hắn khẽ cười châm biếm.

Tuyết Dao nhìn hết một màn, lại nghe được những lời hối hận của Triệu Cảnh, nàng khẽ cười nhạt, hỏi Triệu Vũ Quốc đứng trước mặt mình:

- Giờ phút này, huynh đã cảm thấy được phụ hoàng huynh rất yêu nương huynh chưa?

Hắn quay đầu lại nhìn nàng, mượn ánh trăng yếu ớt lau chút nước mưa vương trên tóc nàng đi, cười ôn nhu một tiếng, ung dung nói một cách chắc chắn:

- Giờ phút này, ta thề rằng ta yêu nàng!

“Này...”

Tuyết Dao cảm thấy mặt nóng bừng lên, tuy nhiên trong lòng lại có cảm giác âm áp lạ thường.

Triệu Vũ Quốc nhìn sắc trời, qua một canh giờ nữa sẽ sáng, hắn nắm tay Tuyết Dao trầm giọng nói:

- Bắt đầu đi!

Tuyết Dao gật đầu, mang theo đoàn người ngựa hướng phía Triệu Cảnh.

Nhìn bóng lưng nàng đi xa dần, sắc mặt Triệu Vũ Quốc dần trầm lãnh, miệng lầm bầm nói: “Nếu như có thể, ta hi vọng người không phải là cha ta!”

Lúc này, Triệu Cảnh như chìm sẽ sợ cảnh cây cong, bởi vì thể lực tổn hao nghiêm trọng mà dừng lại nghỉ ngơi, chưa kịp điều hòa hơi thở đã nghe thấy từ trong rừng bên đường núi truyền đến tiếng vó ngựa, chưa kịp tìm chỗ nấp, hắn đã bị một đoàn người bịt mặt vây quanh.

Chỉ thấy một người bịt mặt trong đám ấy dùng roi ngựa chỉ vào hắn, nói với một người bịt mặt bên cạnh:

- Đại nhân, đây là “vật” trong bao tải.

Tâm Triệu Cảnh cả kinh, cả người xụi lơ, vừa mới ngồi dưới cây kia chưa vững đã bị đám người lạ này bắt đi.

Lại thấy một người xuống ngựa, có phải là tới trời hắn không? Chợt nghe trong không trung một tiếng xé gió, mũi tên từ đâu bay tới cắm vào lồng ngực người nọ, một khắc kia, Triệu Cảnh cảm thấy trí não như trống rỗng, tại sao trên ngực kẻ đối diện lại có một mũi tên?

Đang lúc hắn ngây người, bốn phía truyền tới tiếng chém giết, không kịp nghĩ chuyện gì đang xảy ra, Triệu Cảnh toan co giò thừa dịp loạn chạy trốn, nhất thời, hai mắt chỉ thấy kiếm quang tỏa sáng, bên tai nghe tiếng leng keng vũ khí giao chiến, những mũi tên đã đốt lửa không ngừng phóng tới gần bên khiến hắn không dám lộn xộn.

Lửa!!! Triệu Cảnh chỉ thấy một người bịt mặt cười ngửa tới, mắt thấy tuấn mã to lớn kia sẽ giầy xéo lên người mình, hắn kiên định hướng về người phía trên người rống giận:

- To gan!

Một tiếng gào thét này khiến người cười ngửa chau mày nhưng cũng dừng ngựa lại.

Giây phút này, Triệu Cảnh biết mạng mình như treo sợi chỉ, nhưng vô luận thế nào hắn cũng là vua một nước, mặc dù chết nhưng cũng phải chết một cách tôn nghiêm, không thể nào sợ hãi được, tuyệt đối không thể để danh dự tôn nghiêm của một bậc đế vương bị chà đạp.

- Một đám tặc tử, dám phạm thượng, trăm nhất định tru di cửu tộc!

Tiếng rống giận của hắn vang lên giữa tiếng kiếm va chạm vào nhau leng keng, nhưng không có kẻ nào tiến lên uy hiếp hắn, tên cười ngửa trước mặt khẽ ngẩng người, liền sau đó cười nhạt, tuy che mặt nhưng Triệu Cảnh vẫn nhìn ra được trong đáy mắt hắn sự đùa cợt.

Chỉ nghe người bịt mặt kia trầm giọng nói:

- Chó nhà có đám, còn dám sủa loạn. (Chó nhà có đám mà còn dám sủa loạn. Chó mất đi chủ nhân, chỉ người không nơi nương tựa, lang thang đây đó

còn ra oai)

Dứt lời trường kiếm trong tay hướng Triệu Cảnh đâm tới.

Giờ phút này Triệu Cảnh không hề sợ hãi, nhìn người bịt mặt không chớp, lạnh lùng cười một tiếng:

- Chủ nhân của người, hình như không muốn lấy mạng trẫm thì phải!

Kiểm kia vẫn chậm rãi vươn tới, người bịt mặt nhìn hấn có chút đáng thương, lạnh lùng nói:

- Chủ nhân vừa có lệnh, không được để người sống sót tới hừng đông!

Triệu Cảnh nhìn chằm chằm đôi mắt đầy tơ máu kia, lại nhìn mũi kiếm đang đâm tới chính mình, trong lòng dâng lên một màn âm ám: “Không nghĩ tới, Triệu Cảnh ta cuối cùng có kết cục như vậy...” Ngay sau đó từ từ nhắm hai mắt lại.

Xoạt xoạt, lại là tiếng xé gió, cảnh tượng trước mắt, Triệu Cảnh cho là mình sẽ chết, không ngờ kiếm kia không có đâm tới mình, ngược lại mở mắt ra thấy một bóng người quen thuộc, hai hốc mắt không tự chủ khề ướn, nghẹn ngào hướng về phía người kia hô:

- Vũ nhi...

Chỉ nghe Triệu Vũ Quốc rống giận:

- Dám làm tổn thương phụ hoàng ta. Sát!

Một màn trước mắt khiến Triệu Cảnh mơ hồ, chỉ nghe thấy tiếng hét giận dữ truyền ra từ thân ảnh cao lớn quen thuộc...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Sách lược của Triệu Vũ Quốc

Hừng đông, mặt trời hào phóng ban tặng nhân gian những tia nắng rực rỡ, sau cơn mưa, không khí trở nên thanh đạm dễ chịu, khắp sườn núi hoa Đỗ Quyên lại vươn mình khoe sắc. Tuyệt Dao đột nhiên rất muốn ở trong biển hoa này ngồi trên lưng ngựa uống rượu, cảm giác thật thoải mái.

Tâm tình của nàng thực dễ chịu, bởi cuối cùng Triệu Vũ Quốc cao cao tại thượng kia đã “Đầu hàng”. Nàng chưa từng nghĩ đến chuyện hấn sẽ biểu lộ tình cảm với mình, đúng như câu Nhĩ Đóa thường nói: “Hết thầy tới quá đột ngột.”

Nghĩ đến Triệu Vũ Quốc, khóe miệng nàng không tự chủ cong lên mang theo niềm hạnh phúc, phía sau Lục hồ khẽ nhỏ giọng thì thào.

Nhĩ Hóa hướng về mấy cái tai đang căng lên hóng tin:

- Nhìn đi, nhìn đi, lão đại cười từ hôm qua đến giờ đây...

Trương Thiết tiếp lời:

- Người không biết à, lão đại đang suy nghĩ về tình yêu rồi...

Vương Thạch cũng không chịu kém miêng:

- Yêu yêu cái đầu nhà người ấy, điệu bộ kia không phải là suy nghĩ về tình yêu, cái đó gọi là Trương tư.

Đang lau kiếm, Ngô Vệ phun nước bọt phì phì về phía Vương Thạch:

- Phì, lão đại đang cao hứng nghĩ cách giữ chặt trái tim Triệu chủ công, trương tư cái đầu nhà người ý.

- Ách... Ngô đại ca, lời của huynh nghe sao gượng ép thế?

Lưu Phi bình thường ít nói chuyện cũng lên tiếng.

Cả đám thi nhau cười rộ:

- Ha ha ha ha, Ngô Vệ nói như kiểu mấy bà mẹ hay nói vậy, hóa ra lão đại ca hứng không phải vì kế hoạch vừa xong với Triệu chủ công ư, ta thật bội phục lão Ngô quá... ha ha ha

Triệu Vũ Quốc biết Tuyết Dao bắt Hoàng thượng ra khỏi cung mục đích là để hấn cùng phụ hoàng có thể giải trừ hiểu lầm trước kia. Nhưng bằng dầy ba thước không phải chỉ cho một ngày lạnh, Triệu Vũ Quốc biết rõ, Nhị Hoàng tử dùng lời xàm tấu tạo thành nguyên nhân diệt trừ hấn tận gốc. Có lẽ, Triệu Cảnh cũng có ý như vậy, chỉ là chưa có cơ mà thôi.

Hắn nhớ lại năm xưa Triệu Vũ Văn đột nhiên vu khống hãm hại nương và hấn. Hắn làm điều này chính là lấy kế của Vũ Văn diệt chính Vũ Văn, mọi chuyện tối qua đều là bố trí của hấn, trước tiên để Triệu Cảnh nghi ngờ Triệu Vũ Văn, vì vậy có một màn hai người trò chuyện khi phụ hoàng hấn ngã trong rãnh bùn.

Tiếp đó, nhân lúc Triệu Cảnh trong cơn tuyệt vọng khốn cùng gặp phải người của Triệu Vũ Văn đuổi tới giết người diệt khẩu. Hiển nhiên, nội tâm phụ hoàng hấn lúc đó hoàn toàn mất phòng bị, khi nhìn thấy Triệu Vũ Quốc không màng cái chết lao ra cứu mình, hấn như bám được vào cái cọc trước khi chết đuối, cộng thêm sự hối hận năm xưa không tin tưởng Tô Hà, tất cả sẽ tạo nên kết cục là: Triệu Cảnh sẽ không còn hoài nghi Triệu Vũ Quốc nữa, theo tự nhiên sẽ nghiêng về phía Triệu Vũ Quốc, càng nghĩ sẽ càng thấy bản thân năm xưa đối xử với hai mẹ con Tô Hà quá tàn nhẫn...

Đêm hôm qua, Tuyết Dao cùng Lục hổ bị mất làm giả một màn đuổi giết khiến Triệu Cảnh tin chắc rằng đó là người Triệu Vũ Văn phái tới giết hấn, một màn huyết chiến kinh người do cả đám diễn, mới sáng sớm Nhị Đóa đã mang Thạch Đông Thăng sao lại lấy máu gà làm đạo cụ, toàn thân giờ bốc mùi tanh nồng khó chịu vô cùng.

Dựa vào công lực của Tuyết Dao, dĩ nhiên là nghe được mấy người trò chuyện tán gẫu, ban đầu nàng nhú mày, sau đó suy tư rồi khẽ cười.

Giờ phút này, Tuyết Dao không nghĩ tới cái gọi là thỏa mãn, nàng không cần bất cứ điều gì, chỉ cần có thể ở bên cạnh Triệu Vũ Quốc, mọi thứ còn lại đều không quan trọng. Tựa như lúc này đây, nàng cùng Triệu Vũ Quốc phối hợp tương kế tựu kế, để cho hấn thành công “cứu Triệu Cảnh”, hoàn thành một phần kế hoạch, thế nhưng nàng không mấy may nghĩ gì tương lai, chỉ quan tâm sự an nguy của hấn.

- Lão đại, chúng ta nên thay quần áo này chứ nhỉ?

Nhị Đóa đi tới hỏi nàng.

Tuyết Dao xoa người, trên gương mặt trắng nõn còn có vết máu khô, nàng đánh giá Nhị Đóa, hấn là hôm qua một phen chật vật rồi đây. Đêm qua, Nhị Đóa sắm vai một tên thị vệ ám sát hoàng thượng, ai dè sau đó bị giết chết, cả người đầm máu, khó trách giờ phút này hấn cầu nhau.

Nàng hé miệng cười một tiếng, mang theo chút âm áp ít khi có:

- Đến bên suối nhỏ rửa ráy đi.

- Oa, lão đại, người cười như vậy thật đẹp mắt, giọng nói cũng dễ nghe lắm, so với người đứng đầu Lệ Xuân viện còn xinh hơn gấp bội...

Tuyết Dao nhú mày:

- Miệng lên da non ngứa lắm phải không...

Ngay sau đó là tiếng la thê thảm của Nhị Đóa vang vọng trong sơn cốc.

Triệu Vũ Quốc quyết định dừng chân cách kinh thành hai dặm, không phải hấn không muốn nhanh chóng tiến cung, do nhận được tin mật thám hồi báo rằng trong kinh thành đang có biến động, bọn họ cứ đường đường chính chính vào thành thì không phải biện pháp tốt.

- Phụ hoàng, hiện tại không có cách nào vào thành.

Triệu Vũ Quốc đứng ngoài xe ngựa nói với người ngồi trên xe – Triệu Cảnh.

Triệu Cảnh chậm rãi ghé đầu ra, sắc mặt tái nhợt mặt mày, đêm qua mắc mưa lại bị kinh sợ, giờ phút này cả người bần rần, thở dài nói:

- Aizzz, không sao, chỉ sợ là Vũ Nhi không kìm nén được rồi.

Gương mặt Triệu Vũ Quốc lạnh lùng nhìn không ra ý tứ gì, đối với việc thở dài vừa rồi của Triệu Cảnh hấn không cho ý kiến, mắt trông về hướng hoàng cung.

Một tia giận dữ lóe trong mắt Triệu Cảnh, hấn cất giọng khàn khàn hỏi:

- Con định chọc tức ta sao?

Triệu Vũ Quốc ngăn người, khẽ lắc đầu gần từng chữ:

- Nhi thần không dám!

- Trẫm biết... Con đang trách trẫm...

Triệu Cảnh nói xong cảm thấy hai mắt nóng lên, vội cúi đầu lau lệ trên khóe mắt. Triệu Vũ Quốc thấy hết một màn này nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng, cũng

không lên tiếng, chỉ đem bát canh gừng dâng cho Triệu Cảnh.

- Hôm qua mưa lớn, người uống chút canh gừng xoa hàn khí.

Giờ phút này, Triệu Cảnh mới thấy rõ được nhi tử bị mình vứt bỏ hơn mười năm, mày kiếm, mũi cao, môi hơi mỏng, đôi mắt kia sáng quắc, lại lạnh lùng như băng, những điểm này, không phải chính là bộ dáng mình khi còn trẻ sao?

Nghĩ tới đây, lòng Triệu Cảnh dâng một cổ đau xót, hối hận dâng lên:

- Ta thật khờ dại, con giống ta như đúc, vậy mà ta vẫn hoài nghi... thậm chí nghĩ...

Lúc này, toàn thân Triệu Cảnh toát mồ hôi lạnh, nếu ban đầu bản thân không vì sĩ diện của hoàng gia, sợ rằng nhi tử vừa cứu mình khỏi cái chết kia sớm đã không còn tồn tại trên đời này. (Nghe tin Tô Hà tư thông kẻ khác, Triệu Cảnh vì giữ sĩ diện nên không điều tra, xử tội hai mẹ con Triệu Vũ Quốc)

- Sau khi hồi cung, ngay lập tức trảm sẽ lập con là Thái tử!

Triệu Cảnh đưa ra một quyết định lớn.

Những tưởng lời này sẽ khiến Triệu Vũ Quốc mừng rỡ không thôi, ai dè, hình ảnh mà Triệu Cảnh nhìn thấy chỉ là nhi tử của hắn lãnh đạm liếc mình, sau đó kéo rèm lên xe ngựa.

Khi thấy Triệu Vũ Quốc lên xe ngựa, Triệu Cảnh thở dài trong lòng: “Ồ trong lòng Vũ Nhi, là ta hay ngôi vị hoàng đế kia quan trọng?”

Thật ra câu hỏi này không cần Triệu Vũ Quốc đưa ra đáp án, phàm là người trong hoàng thất thì ai cũng biết cái nào nặng, cái nào nhẹ.

Triệu Cảnh chỉ biết cười khổ, bây giờ hắn đã thấm thía thế nào gọi là tự thân gây nghiệt thì không thì sống!

- Phụ hoàng không nợ nhi thần gì cả, coi như nhi thần báo đáp công ơn nuôi dưỡng của người, chuyện ai làm Thái tử, nhi thần không hề để tâm, nhi thần quay trở về, bởi vì muốn dẫn nương đi!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chỉ là quá khứ

Đáp án của Triệu Vũ Quốc làm Triệu Cảnh hốt hoảng, không tự chủ được tay nắm thành nắm đấm:

- Con nói gì?

- Nhi thần quay trở về, bởi vì muốn dẫn nương đi!

Triệu Vũ Quốc lập tức nhắc lại lời vừa nói không sai một từ.

Khóe môi Triệu Cảnh khẽ giật, đối mặt với vẻ đạm mạc của Triệu Vũ Quốc hắn ý thức được bản thân mình sai lầm rồi.

- Ha ha ha...

Hắn tự giễu cợt bản thân, khóe mắt lộ ra sự đau khổ, giọng nói như già đi vài tuổi: - Là trừng phạt ta sao?

Trong mắt Triệu Vũ Quốc vốn bình tĩnh hiện lên một tia trào phúng, bởi vì lần này nghe được Triệu Cảnh không có tự xưng là trẫm mà là “ta”, nước cờ này hắn đi đúng đường rồi.

Thấy Triệu Vũ Quốc không nói lời nào lòng Triệu Cảnh vô cùng khó chịu, thân là người đứng đầu một nước, đối mặt với nhi tử của mình, giờ phút này lại không có cách nào bày tỏ tâm lòng. Giờ phút này hắn chỉ hi vọng mình được làm một người dân thường, được quay trở lại năm đó, hắn không làm Thái tử, hắn sẽ cùng Tô Hà kết thành một đôi vợ chồng bình nông, sẽ không sinh ra oan nghiệt như hôm nay.

- Con hận trẫm ư?

- Nhi thần không dám.

Triệu Vũ Quốc lạnh lùng nhìn Triệu Cảnh: - Nhưng là một người con, con thật sự hận sự người, hận người phụ lòng nương, hận bản thân con, không nên sinh ra ở nhà Đế vương. (Đối với cương vị "nhi thần" thì Vũ Quốc không dám, còn là một người con thì khác. Có thể thấy rõ thái độ của bạn ấy)

Triệu Cảnh ngậy ngấn cả người, khóe mắt lại ươn ướt, lần này hẳn không còn sức lực mà lau đi nữa. Những lời Triệu Vũ Quốc nói làm hắn kinh sợ, chuyện cũ năm xưa như đèn kéo quân ùn ùn lướt đến trước mắt hắn, hắn đột nhiên không dám hỏi cung, không dám đi gặp nữ nhân mình yêu thương kia, không dám hỏi nàng có nguyện ý cho hắn một cơ hội quay lại không...

- Canh chừng nguội mắt rồi, nhi thần sai người đi hâm lại.

Triệu Vũ Quốc bùng chén canh gừng định xuống xe ngựa, Triệu Cảnh đột ngột nắm lấy tay hắn:

- Con... con không thể cho cha con một cơ hội sao?

Cả người Triệu Vũ Quốc chấn động.

- Nhiều năm qua, ta đã phụ hai mẹ con, bây giờ, con không thể con ta một cơ hội bù đắp sao?

Sự cao ngạo trong đôi mắt Triệu Cảnh sớm đã không còn, ở hắn, chỉ còn sự cố gắng muốn giành được sự chấp nhận của nhi tử kia.

Thấy Triệu Vũ Quốc vẫn im lặng, Triệu Cảnh nói tiếp:

- Con liệu chết cứu ta, cũng đủ để nói rõ trong lòng con vẫn coi ta là cha con, bây giờ, con hãy quên thân phận Hoàng đế của ta đi, ta chỉ là một người cha bình thường thôi, cho cha một cơ hội bồi đắp cho hai mẹ con con được không?

Triệu Vũ Quốc khẽ cúi đầu tránh né ánh mắt tha thiết kia:

- Hồi cung gặp nương rồi nói sau...

Giọng hắn khàn khàn làm lòng Triệu Cảnh chua xót, hốc mắt giây phút lại ướt át, nắm chặt hai tay Vũ Quốc, dùng sức mà kéo, nghẹn ngào:

- Vũ Nhi, Con của ta...

Triệu Cảnh tựa đầu trên vai Triệu Vũ Quốc, Vũ Quốc cảm nhận được âm thanh bị đè nén nghẹn ngào bên tai, trong lòng cảm thấy phiền muộn. Hắn cảm nhận được mùi Long Tiên Hương đặc biệt của Triệu Cảnh, hắn đã từng được “người cha” này ôm thật chặt trong lòng, ngửi mùi thơm của Long Tiên Hương làm cho hắn an tâm, nhưng về sau chỉ cần ngửi thấy mùi này lại khiến hắn bất an, hơn mười năm nay, mùi Long Tiên Hương này chính là ác mộng của hắn.

Từ lúc hắn biết Triệu Cảnh hoài nghi mẫu thân mình, hắn tận lực tránh xa mùi Long Tiên Hương đặc biệt này, ngày nào cũng nhìn thấy nước mắt của mẫu thân nhắc nhở hắn phải sống bằng bất kỳ giá nào. Mà muốn sinh tồn được trong hoàng cung không có phụ hoàng bảo vệ, hắn cam chịu che giấu tài năng, hắn không tranh giành, không màng địa vị, cho đến một lần, hắn mới thật sự bắt đầu vì bản thân mà bộc lộ.

Một năm kia, chiến sự phía Tây căng thẳng, các đại thần cùng Hoàng đế nghị sự, cảm thấy nên phái một vị Hoàng tử mang binh đi tiên phong để chấn hưng sĩ khí của quân lính, đây cũng là tạo danh tiếng cho Hoàng tử đó. Nói trắng ra là các vị đại thần không ai muốn con mình phải ra nơi sa trường, thật là nhất cử lưỡng tiện. (Vừa để an lòng quân sĩ, vừa không phải cho con mình đi nơi chiến trường nguy hiểm)

Chuyện đến nước này, buộc phải chọn một Hoàng tử ra nơi chiến trường. Các vị Hoàng tử khác, mẫu thân có gia thế lớn đương nhiên không đồng ý cho con mình đi, cuối cùng trọng trách này rơi lên đầu Triệu Vũ Quốc, mà ý này cũng làm thỏa mãn lòng Triệu Cảnh, chẳng phải có câu, mắt không thấy tâm không phiền sao? Sống hay chết là do mạng của Triệu Vũ Quốc.

Không chết trong cung thì chết trên sa trường, tâm Triệu Cảnh có phần đắc ý, giữ được thể diện cho hắn, mà không mất công ra tay, đúng là nhất tiễn hạ song điêu, dựa vào điều đó, sau này điều khiển lão chúng thần dễ dàng hơn...

Ý của Triệu Cảnh cũng chính là ý của Triệu Vũ Văn cùng đám vây cánh, bọn chúng đều muốn diệt trừ Triệu Vũ Quốc, không ngờ Triệu Vũ Quốc đã làm chúng thất vọng.

Vũ Quốc mang binh đi tiên phong, Triệu Cảnh phong hắn làm chủ công, cảm ảm soái, nhưng tất cả mọi người đều đem hi vọng đặt lên phó soái uy viễn là Tướng quân Mộc Thanh, không ai ngờ, ra tới chiến trường, Triệu Vũ Quốc như cá gặp nước, nhanh chóng thu phục được quân địch, càng làm người ta kinh ngạc là, ánh mắt cao ngạo của Tướng quân triều đình uy vũ bấy lâu Mộc Thanh chưa từng nhìn trúng bất kỳ ai lại nhìn trúng Triệu Vũ Quốc mới ra đời, từ đó về sau, Triệu Vũ Quốc rong ruổi nơi chiến trường xây dựng uy danh...

Thế nhưng những chiến công ấy của hắn lại khiến mâu thuẫn trong lòng Triệu Cảnh lớn lên không ngừng, trong lòng ngầm thương thức tài năng của nhi tử mình, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện Tô Hà thì lại vô cùng phiền não. Thời gian như trôi đưa, thoáng chốc đã sáu năm trôi qua, cho đến khi Triệu Vũ Văn dâng tấu nói Triệu Vũ Quốc mưu đồ phản nghịch thì Triệu Cảnh mới chính thức hạ quyết tâm diệt trừ đứa con này...

Bất ngờ hồi tưởng lại những khổ nhục bao năm qua, Triệu Vũ Quốc khẽ mở hai mắt, lạnh lùng nhìn nam nhân bên cạnh mình, có lẽ cả đời này hắn không thể tha thứ cho người được gọi là cha này!

Tuyết Dao cùng Lục hổ đi đường tắt, rất nhanh đã tới kinh thành, liếc mắt đã nhận ra, cửa thành hôm nay tăng thêm nhiều thị vệ, mà những thị vệ này xem ra võ công hơn người, nàng phỏng đoán trong cung có động tĩnh rồi.

- Lão đại, chúng ta có vào không?

Nhĩ Đóa hỏi.

Tuyết Dao khẽ gật đầu:

- Vào!

Ngay lúc này, nàng cảm thấy sau lưng có tiếng gió, vội đẩy Nhĩ Đóa ra, lớn tiếng nhắc nhở mọi người:

- Cẩn thận!

Lời vừa dứt, xoạt xoạt, mấy mũi tên rơi xuống chỗ Nhĩ Đóa vừa đứng.

- Bảo vệ lão đại!

Trương Thiết cao giọng hét, nhanh chóng rút kiếm ra, năm người còn lại cũng lập tức rút kiếm chạy tới đứng vòng tròn bao quanh Tuyết Dao.

Tuyết Dao khẽ nhú mày quan sát, trong rừng cây ven đường có bóng người, không suy nghĩ nhiều, nàng lập tức cúi xuống nhặt lên một mũi tên, dùng sức bẻ gãy, vận khí ném lên, chỉ nghe trong rừng truyền ra nhiều tiếng kêu thảm thiết.

Trương Thiết cười hắc hắc nói:

- Thủ pháp của lão đại không tệ a!

Tuyết Dao khẽ hé miệng, trong mắt mang theo nụ cười, giọng nói có phần lãnh đạm:

- Mọi người cẩn thận!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Ngọc tâm ấm dần

Cười nói với nhau một lát, Tuyết Dao chỉ mới ra một chiêu, Lục hổ đã tóm gọn đám thích khách.

- Nhĩ Đóa, ngươi đi tra xét xem trên người chúng có đồ gì khả nghi không?

- Dạ!

Nhĩ Đóa cùng Lưu Phi tiến lên xem xét, Tuyết Dao ngồi một bên trầm tư, nàng không đoán ra được đám người ám sát nàng lần này là ai và có mục đích gì.

- Hừm...

Lưu Phi tựa hồ phát hiện ra điều gì.

Tuyết Dao ngẩng đầu hướng Lưu Phi hỏi:

- Phát hiện cái gì?

Lưu Phi lập tức bước tới gần Tuyết Dao đáp:

- Lão đại, những tên này hình như là người Tấn quốc.

Trong lòng Tuyết Dao căng thẳng: “Tại sao lại là Tấn quốc?” Nàng hơi nhú mày rồi lại hỏi Lưu Phi:

- Ngươi xem xét kỹ lại đi.

- Không cần đâu, mọi người nhìn này.

Nhĩ Đóa cầm tới một bông hoa được làm thủ công rất đẹp mắt, nhìn ra không phải là vật của nam tử.

Vương Thạch nói đùa:

- Hắc hắc, thú vị đấy, đi ra ngoài giết người lại mang theo thứ đồ này cơ đấy...

Nhĩ Đóa liếc hần nói ra về huyền bí:

- Chỉ có một tên có vật này đã cảm thấy kỳ lạ rồi, vậy mà ta đi lục trong áo mấy tên còn lại, tên nào cũng có cơ chứ.

- Hoa đẹp trừ tà, đây là truyền thống của Tấn quốc, phàm là nam tử trưởng thành sẽ nhận được một bông hoa của trưởng nữ bên từ bảy loại sợi khác màu nhau, hi vọng có thể tiêu giảm khó khăn, luôn được bình an.

A Đoạn nhìn bông hoa trong tay Nhĩ Đóa cất lời.

Tuyết Dao nhàu mày, trong lòng thầm nghĩ: “Tấn quốc có người muốn giết ta?”

Suy nghĩ một hồi nàng vẫn không nhớ nổi mình đắc tội với người nào ở Tấn quốc. Đang lúc Tuyết Dao trầm tư, Nhĩ Đóa hỏi:

- Lão đại, có phải lần trước ngài nói từng gặp thích khách ở biên giới Tấn quốc và Hạ quốc không?

Tuyết Dao cười lớn:

- Lần đó là do hai mục diện của Hạ quốc gây ra, chắc cũng đã lãnh đủ một trận sợ hãi, tin rằng chúng không ngu như vậy nữa.

- Cái gì? Có kẻ muốn giết lão đại?

Trương Thiết rống to, bị Tuyết Dao trừng mắt vội im bật.

- Lần đó coi như ta gặp phải người điên, nếu như các nàng thông minh sẽ không tiếp tục trêu chọc ta...

Trong mắt Tuyết Dao lóe ra quang mang, sáu người không hẹn mà cùng rùng mình: “Quả nhiên, không được chọc tới Lão đại.”

- Nếu lão đại khẳng định đây không phải nhóm người lần trước, vậy lần này là kẻ nào dám tới ám sát lão đại?

Tuyết Dao bật đứng dậy, nhìn hướng Tấn quốc, có chút cảm khái:

- Ta không biết người nào, nhưng ta có thể xác định một việc.

- Chuyện gì?

Trương Thiết nôn nóng.

Tuyết Dao quay đầu lại nhìn sáu người đang nhìn mình, ánh mắt ai nấy đều hiện lên sự quan tâm chân thành, trong lòng khẽ ảm lên, hé miệng cười yếu ớt:

- Tấn quốc, nhất định có quan hệ cùng ta.

- Chẳng lẽ, lão đại là người Tấn quốc?

Ngô Vệ hỏi.

Lúc này, Vũ Quốc là quan trọng nhất. Mặc dù nàng muốn nhanh chóng biết rõ thân phận mình nhưng việc của Triệu Vũ Quốc bây giờ quan trọng hơn.

Nghỉ ngơi một phen, Tuyết Dao cùng Lục hỏ cải trang tiến vào kinh thành.

Mặc dù Tuyết Dao có thể chấp nhận được cơm nước đạm bạc, nhưng cảm giác cả người nhóp nhép khiến nàng không thoải mái. Không thể ở khách điểm vì sẽ bị lộ thân phận, bọn họ chỉ có thể tìm một ngôi miếu đồ nát để trú chân.

- Lão đại, không thể ở khách điểm...

Nhĩ Đóa có chút khó xử, hần dựa theo ý kiến và phong thái của lão đại, có lẽ nàng sẽ chọn nơi nghỉ chân là một ngôi miếu hoang. Bất quá Tuyết Dao muốn một chỗ có thể tắm rửa được làm hần khó xử.

Nhìn vẻ mặt khó xử của Nhĩ Đóa khiến Tuyết Dao buồn cười, có điều lạnh lùng vốn đã là thói quen, nàng lạnh nhạt phun ra hai chữ:

- Kỹ viện!

Nhĩ Đóa ngẩn người!!! Ngay sau đó lập tức hồi phục tinh thần gãi đầu nói:

- Ha ha ha, lão đại quả thật thông minh, tiểu nhân thực không nghĩ tới, kỹ viện là nơi rộng rãi lẫn lộn, kẻ có tiền chính là ông chủ, phía sau có quan phủ chống lưng, muốn tra người ở nơi này thì là không thể.

Tuyết Dao khẽ cười:

- Tìm một nhà nổi danh nhất kinh thành.

- Dạ!

Miệng đáp vậy, kỳ thật trong lòng Nhi Đóa hồi hộp, mắt liếc mấy người kia sớm đã nhe răng nhếch miệng, nuốt nước bọt ừng ực, bộ dáng như tám trăm năm chưa uống nước.

Hoan Hi lâu là một trong những kỹ viện lớn nhất kinh thành, tòa nhà xây ven bờ sông, ba mặt giáp sóng nước, đêm đến lên đèn thực huyền ảo, trong lầu tiếng ca, tiếng cười, oanh oanh yến yến thật lay động lòng người.

Tuyết Dao cải trang thành công tử khí chất cao quý, vừa bước vào cửa đã bị một đám cô nương bao quanh.

- Công tử tuần tú à nha, để ta chăm sóc...

- Công tử, vào phòng ta đi...

Đám cô nương hăng hái vây xung quanh, không ngừng ní non dụ dỗ, tay ngọc quần quanh người Tuyết Dao, những cặp tuyết lê màu mỡ cũng dựa hết lên người nàng, Tuyết Dao cảm thấy bên tai ong ong anh anh như có ngàn vạn con ruồi, không khỏi nhú mày, nàng lạnh lùng đẩy đám cô nương ra. Một đám người không bảo mà cùng run, cảm nhận được gió lạnh, mặt thất sắc buông lỏng cánh tay đang níu bám Tuyết Dao.

Ma ma thấy Tuyết Dao không hề liếc mắt với đám cô nương này, trong lòng mừng thầm, người này đích thị là nhân vật cỡ bự rồi, bạc mang theo hẳn không ít, mắt đông đưa nhìn nàng.

- Công tử thật có mắt nhìn người, mấy cô nương tầm thường này sao xứng với ngài, mời theo ta lên lầu.

Tuyết Dao cảm thấy mấy nếp nhăn trên mặt mẹ già này đủ để kẹp chết một con ruồi, vậy mà còn xán tới dùng ngực câu dẫn nàng ư...

- Được, làm phiền ma ma.

Ma ma thấy Tuyết Dao cao ngạo như thế, trong lòng lại càng sung sướng, đoàn người của nàng uống rượu ngon nhất, chọn cô nương xinh đẹp nhất... hôm nay tha hồ thu bạc trắng rồi.

- Ma ma, bố trí cho chúng ta bảy phòng, sau đó mang nước nóng tới, những việc khác phiền người thu xếp.

Trương Thiết thức thời tách ma ma kia ra khỏi Tuyết Dao, vừa nói vừa đưa bạc cho mẹ.

Thấy tiền dĩ nhiên mắt mờ, ma ma kia ngay lập tức sung sướng run người, tối nay gặp được kim chủ rồi, lớn tiếng phân phó:

- Người đâu, chuẩn bị hầu hạ các vị công tử.

Vào phòng, Tuyết Dao kiểm tra bốn phía, trong lòng cả kinh, chỗ nào cũng có cung xuân đồ, xuân hương nồng nặc. Hồi trước nàng ở Hoa Đào lâu, nơi đó lấy kín đáo làm đẹp, lại không nghĩ kỹ viện này lại như vậy, màn này thực kích thích nàng...

Mặt đỏ tím đập khiến nàng phiền não, định vận khí điều hòa, đột nhiên ý thức được Hoa Đào lâu kia có xuân hương dụ hoặc, nơi này chắc chắn cũng có, thôi đành dùng Quy tức pháp điều chỉnh hít thở, cuối cùng tắm nước nóng. (Nghe thiên hạ đồn là phải tắm nước lạnh chứ...)

Đang lúc nàng mặc y phục thì có tiếng gõ cửa: “Cốc cốc”

- Lão đại, tiểu nhân Trương Thiết...

Tuyết Dao nghe ra là giọng Trương Thiết nhưng có phần kỳ quái, mặc áo khoác đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Trương Thiết mặt đỏ ửng nhỏ giọng nói với nàng:

- Lão đại, nơi này có điểm gì không đúng...

Nghe những lời Trương Thiết nói, Tuyết Dao đột nhiên nhớ việc quên nhắc nhớ sáu người bọn họ, chắc là đã hít phải không ít xuân hương, lòng có phần đồng cảm.

Nàng làm ra mặt bình tĩnh, thân nhiên nói:

- Quên không nói cho các người, nơi này có xuân hương dụ hoặc làm người ta có ham muốn ân ái...

-..... A, a a, tại sao lão đại không nói sớm.

- Ta dùng Quy tức pháp điều chỉnh hít thở, các ngươi có làm được không?

Mặt Trương Thiết vận vẹo, cười khỏ nói:

- Lão đại, nếu người nói sớm, chúng ta sẽ ngủ ở bên ngoài, có chết cũng không vào nơi này, nhìn không ăn được, thật là...

- Trong mấy người, có ai lập gia đình chưa?

- Chưa có ai...

Trương Thiết buồn bực lắc đầu.

- Có ai có ý trung nhân không?

Trương Thiết càng lắc đầu dữ:

- Ngày nào cũng chỉ có đao và huyết, gặp qua vô số các cô nương, nhưng không phải là sát thủ tới giết mình thì cũng là người mình nhận nhiệm vụ đi giết, làm gì có ai có ý trung nhân...

Tuyết Dao rũ mắt suy tư, lấy từ trong tay áo ra ngân phiếu vạn lượng cho hắn, quăng thêm câu:

- Trước canh ba phải ngủ!

- Ồ...

Trương Thiết vẫn còn sững sờ há miệng Tuyết Dao đã nhanh khép cửa phòng lại, mở cửa sổ cho bay bớt xuân hương, uống cạn một ấm trà, sau đó thờ phào, lẩm bẩm nói:

- Một cái cung xuân đồ mà khiến người khác quên cả suy nghĩ...

Vẫn đang mắt chữ A, mồm chữ O trước cửa phòng lão đại, nhìn xuống ngân phiếu vạn lượng trong tay mình, Trương Thiết hồi phục tinh thần: “Lão đại, lão đại dùng hành động thực tế ủng hộ chúng ta... Ồ... ô ô...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Ký sự bên ngoài Hoan Hi lâu

Nắng vàng rực rỡ nhảy múa bên ngoài nhưng không có cách nào chui lọt được vào Hoan Hi lâu, rượu ngon, người đẹp, cuộc sống nơi đây chỉ thuộc về ban đêm. Cũng bởi màn đêm huyền ảo có thể che đậy đi hết những thứ dơ bẩn trong nơi này.

Tuyết Dao vừa mở cửa phòng ra thì một luồng gió mang đầy tư vị son phấn ập tới, điều này làm nàng khó chịu nhíu mày, trong lòng chỉ có một tính toán là phải nhanh chóng rời khỏi Hoan Hi lâu, nàng quay trở lại phòng tắm qua một chút, thay xiêm y rồi bước ra ngoài.

Tuyết Dao vốn định gọi Lục hổ dậy nhưng nghĩ lại tự mình đi gõ cửa từng phòng có điểm không ổn, tính toán một hồi quyết định để lại lời nhắn cho nha hoàn, sau khi bọn họ tỉnh sẽ tới chỗ cũ tìm nàng, chính là ngôi miếu đồ nát dự định dùng chân lúc đầu.

Đi tới cửa lớn Hoan Hi lâu, xem ra vẫn khá an tĩnh, nàng nhìn xung quanh thấy một nha hoàn, đang muốn tiến lên gọi đề nhờ truyền lời thì nghe thấy phía sau lưng truyền đến tiếng gầm:

- Biến, cút...

Ngay sau đó, Tuyết Dao cảm thấy một đạo kinh phong đánh tới sau lưng, nội tâm nàng nhảy lên, vội né người tránh, lại không nghĩ, liếc thấy sẽ đụng phải một Quy nô bên cạnh (Đời nhà Đường – 唐: bọn đàn ca chít khăn xanh như con rùa, cho nên gọi kẻ chít khăn xanh là quy. Vợ con bọn đàn ca đều làm con hát, nên gọi những kẻ mở nhà hát, nhà thổ cho vợ con mãi dâm là quy). Nàng vô cùng chán ghét Quy nô, theo bản năng vận khí điều chỉnh phương hướng, vì xoay người đột ngột nên bàn chân truyền lên chút đau đớn, tuy nhiên so với việc phải đụng vào người Quy nô cũng dễ chịu hơn bội phần.

Ngay khi vừa đổi hướng, tóc Tuyết Dao vốn búi không được chặt đã xổ ra, mái tóc dài óng mượt dưới vài tia nắng mai trở nên lung linh, từng sợi tóc như thác đổ xuống, hai người phía sau nhìn Tuyết Dao kinh hãi...

Tuyết Dao cũng ngẩn người, ngay sau đó túm gọn tóc lại búi lên, đang muốn đi ra ngoài thì nghe thấy tiếng cười lỗ mãng ha hả.

- Ha ha, tiểu nương tử tới nơi này tìm ai vậy?

Nàng lạnh lùng quét mắt nhìn nam tử kia. Tướng mạo cũng thanh tú, nhưng ánh mắt thì lỗ mãng, nhìn qua cũng thấy đây là một tên con nhà giàu thích chòng hoa ghẹo nguyệt, một thân xiêm áo tinh xảo, Tuyết Dao suy đoán, đích thị là hoàng thân quốc thích. Nàng đành nhắc nhở bản thân kiềm chế, không được động thủ, nếu giết tiểu tử này sẽ tự chuốc lấy phiền toái lớn. Tuyết Dao nuốt lửa giận, cũng không đem chuyện dặn Lục hồ sau khi tỉnh dậy tới chỗ cũ tìm nàng cho nha hoàn truyền lời lại, nhanh chân bước ra khỏi cửa Hoan Hi lâu.

Nhưng nam chân không biết điều kia tiến lên đưa tay cản đường nàng:

- Tiểu nương tử nếu đã tới thì ở lại chơi đùa cùng ta đi.

Tuyết Dao chỉ lạnh lùng nói:

- Cút!

Nam tử một thân áo gấm nghe xong ngẩn người, giây sau đã cười ha hả:

- Thú vị, thú vị lắm, Ta thích!

Nói xong hắn liếc mắt nhìn ra phía nam tử vừa phát tiếng gầm, nam tử kia liền bước lên cản đường Tuyết Dao.

Trong thời gian ngắn, hai nam tử chặn Tuyết Dao trước cửa Hoan Hi lâu. Trời đã sáng rõ, đường sá trở nên nhộn nhịp, mọi người đi qua không khỏi chứng kiến một màn kỳ quái, một nam nhân cầm bảo giữa ban ngày ban mặt đùa cợt một phụ nữ. Tuy nhiên không ai dám bước tới lên tiếng, chỉ là càng lúc càng tụm lại đông chỉ trở.

Điều này làm Tuyết Dao nổi giận, giờ phút này hận không thể một kiếm giết chết hắn, nàng cố gắng kiềm chế, lạnh giọng nói nam nhân cầm bảo:

- Mời tránh ra!

Tướng mạo Tuyết Dao không cần phải bàn, cộng thêm khí chất lạnh lùng xuất trần kia lại càng khiến cho nam nhân cầm bảo thích thú, từ lúc nhìn thấy nàng, giờ lại nghe những lời này nàng nói, hắn lại tưởng Tuyết Dao sợ hắn, lòng đắc ý vô cùng, đi đến bên nàng, thấp giọng bên vành tai Tuyết Dao:

- Đi theo ta, sau này đảm bảo nàng sẽ được hưởng vinh hoa phú quý...

Nhẫn... Không thể nhẫn nổi nữa rồi. Mắt Tuyết Dao đã dậy sát khí, trong tay bắt đầu vận khí, đang khi nàng tính toán dùng tay điểm huyệt chết của hắn thì một tiếng quát giận dữ vang lên:

- Ban ngày ban mặt đùa giỡn phụ nữ, thật đúng không bằng loài heo chó!

Đám người đang hóng hớt giật mình, vội chuyển ánh mắt sang phía phát ra tiếng giận dữ, chỉ thấy một nam tử thân mình hơi gầy, khoác xiêm y lam nhạt, nhìn qua có thể đoán là thư sinh.

Nhìn thấy thư sinh gầy yếu kia, trong lòng Tuyết Dao buồn cười: “Dạng người như ngươi ra ngoài muốn bắt bình giùm, thật đúng là muốn ăn đòn.”

Đột nhiên thấy một cái lạnh thấu xương quét qua mặt mình, Tuyết Dao lập tức quay lại, chỉ thấy nam nhân cầm bảo đang ngó chừng nàng, tựa như phát hiện ra nàng là người có võ công.

Hắn thấy thư sinh kia muốn can thiệp vào việc của hắn cùng giai nhân, liền cười châm biếm rồi phun ra một câu khinh thường:

- Nhìn bộ dáng ngươi xem, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân hả?

- Ngươi...

Thư sinh kia muốn nói mà không thốt nên lời...

Nam nhân cầm bảo cười đắc ý, tay trái khẽ mở quạt, tay phải định vuron tới sờ mặt Tuyết Dao, Tuyết Dao đang muốn xuất thủ dạy dỗ hắn, thư sinh kia đột nhiên tiến lên dùng sức đập mạnh vào lưng nam nhân cầm bảo.

- Hôm nay, chỉ cần ta ở đây... tuyệt đối không để ngươi giữa thanh thiên bạch nhật phá hủy thanh danh một cô nương...

Bởi vì kích động mà mặt hắn ửng hồng.

Lời này khiến Tuyết Dao ấm lòng, nhìn kỹ thư sinh kia, tuy là văn nhược nhưng đôi lông mày cương trực, vô hình khiến người ta cảm thấy hắn rất cao lớn.

- Thanh Sơn, ngươi muốn chết, hay mất ngươi mùi?

Nam nhân cảm bào tức giận rống lớn, tên hộ vệ khi nãy gầm rống đột ngột tiến lên, thân pháp mau lẹ, tuy nhiên trong mắt Tuyết Dao chẳng qua chỉ là trò khoa chân múa tay phổ thông...

- Dám ngang đường thiếu gia nhà ta tìm chuyện vui vẻ, tìm chết!

Lời vừa dứt hẳn hướng đến thư sinh kia, dựa vào ngoại hình cùng công lực của hắn, nếu mà đánh xuống, không chừng sẽ có án mạng...

Mặc dù thư sinh kia có thể tránh thoát nhưng lại vẫn đứng thẳng, che cho Tuyết Dao phía sau lưng, Tuyết Dao tinh tế quan sát, cả người thư sinh nọ đã run run, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười pha lẫn tức giận.

“Đội bọn chúng động thủ, nàng nhân cơ hội chạy đi, hiểu không?” Thư sinh thấp giọng phân phó.

Tuyết Dao lạnh nhạt nhìn hắn, không gật cũng không lắc đầu, chỉ ngấm nhìn bốn phía, thầm nghĩ: “Hiện tại động thủ, không thích hợp.”

Thư sinh kia thấy Tuyết Dao vẫn im lặng, cho là nàng bị kinh hãi quá mức, liền an ủi:

- Không sao đâu, cho dù hắn là con trai của Binh bộ Thượng Thư ta cũng không sợ, ta không có bất kỳ gánh nặng nào trên người (không người thân thích), có thể cứu mạng cô nương thật là không tệ.

Tuyết Dao khẽ cười, vốn định nói lời cảm ơn với hắn thì liếc thấy hộ vệ của tên nam nhân cảm bào đã bắt đầu vận khí muốn gây chuyện với thư sinh ngốc nghếch này.

Thời gian cấp bách, nàng không còn suy nghĩ được nhiều, hít một hơi thật sâu, Tuyết Dao tận lực thốt ra mấy chữ không gay gắt, thậm chí còn phần ôn nhu.

- Nếu như công tử nhà Thượng Thư đã để mất tiểu nữ, chỉ bằng công tử cùng tiểu nữ đi dạo phố có được không?

Lời này quá dịu dàng mềm mại, trong lòng Tuyết Dao sớm đã nôn ọe ầm ầm nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra tươi cười. Thư sinh bên cạnh trợn trừng mắt nhìn nàng.

- Đây... Vị cô nương này...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Trên đầu chữ sắc có cây đao

Tuyết Dao nói xong lời này muốn ỏi mưa, mắt thấy những người trên đường mỗi lúc một nhiều, thôi thì đành nhịn xuống, tận lực không nhìn tên nam nhân cảm bào.

Nam nhân cảm bào chấn động giây lát, người ngẩn ra, sau đó hồi phục tinh thần, lập tức lấy cùi chỏ hích tên hộ vệ:

- Thấy không, ta nói rồi mà, ta đã mở miệng thì không cô nương nào lại không chịu.

Tên hộ vệ có chút mơ hồ, không biết tại sao Tuyết Dao thay đổi ý, nhưng chủ tử lên tiếng, hắn cũng chỉ dám phụ họa:

- Công tử quả nhiên lợi hại.

Nam tử cảm bào khẽ phe phẩy quạt trong tay, đi tới bên Tuyết Dao, cười lỗ mạng:

- Chắc chắn, tiểu nương tử quả có mắt nhìn người...

- Ta tới nơi này tìm tình lang (người yêu), lại không nghĩ...

Tuyết Dao ngập ngừng, mắt thoáng khó liếc nam nhân cảm bào: - Nếu công tử có lòng thương tiếc, không bằng hôm nay ta theo...

- Hắc hắc, dĩ nhiên được, ta sẽ giúp nàng...

Nam nhân cảm bào nói có phần mập mờ, những người qua đường nghe xong cũng không khỏi cau mày, đem ánh mắt không đồng tình nhìn Tuyết Dao.

Về mặt thư sinh lo lắng:

- Cô nương, cần suy nghĩ kĩ...

Tuyết Dao hướng hấn, trong mắt hiện lên sự chân thành:

- Đa tạ công tử quan tâm!
- Cô nương, nàng không thể cùng tên này...

Lời chưa nói xong đã bị hộ vệ dùng lực đẩy ra, thư sinh lão đảo té trên mặt đất, Tuyết Dao khẽ cau mày, nói nhỏ với nam nhân cầm bảo:

- Chẳng qua chỉ là hiểu lầm, mong công tử tha cho hấn, đừng đả thương người vô tội.
- Thanh Sơn, dừng tay, hôm nay bốn công tử tâm tình sáng khoái, mau đuổi cút hấn đi.

Tuyết Dao liếc thư sinh kia một cái, xoay người đi về phía trước, nam tử cầm bảo cũng đi theo sau.

Đọc đường đi, nàng cúi đầu bước, không nói chuyện với tên nam tử cầm bảo kia, mà hấn cũng một mực im lặng, trong lòng nghĩ cách làm sao có thể thu nạp Tuyết Dao, chỉ có điều, hấn không biết, cái chết đang đến mỗi lúc một gần với hấn.

Đi tới chỗ quẹo đầu phố, Tuyết Dao dừng lại.

- Sao vậy?

Tuyết Dao ra vẻ khó chịu, nhìn hộ vệ Thanh Sơn sau lưng hấn, ngay sau đó sợ hãi cúi đầu.

Nam nhân cầm bảo thấy thế nhú mày nghĩ thầm: “Khó trách cô nàng không nói, không làm nũng, nhìn thấy hấn chắc sợ run người rồi.” Hấn liền phân phó hộ vệ:

- Ngươi ở quán trà chờ ta một lát, sau giờ Ngọ ta tự tới tìm ngươi, tuy nhiên ngươi không được về phủ, hiểu chưa?
- Nhưng lão gia phân phó tiểu nhân phải đi theo công tử...

Nam nhân cầm bảo hung hăng trừng mắt liếc hấn, nói giọng cáu kỉnh:

- Nói bao nhiêu lần, trước mặt ta đừng có nhắc đến người đó...
- Vâng, nhưng là...

Thanh Sơn khó xử.

- Nhưng cái rắm, ngươi ở chỗ này chường mắt, có tin tháng này ta không cho ngươi một cắc không?
- Dạ....

Tuyết Dao thấy Thanh Sơn kia mặt xám xịt mà lui, mắt hiện ra sự mỉa mai, đột nhiên lại thấy một thân ảnh gầy yếu... chính là thư sinh hăng hái làm việc nghĩa kia... Tuyết Dao biết hấn có hảo ý, chỉ không ngờ hấn cũng đi theo.

Gã Thanh Sơn kia mặc dù lưng hùm vai gấu nhưng đối với Tuyết Dao mà nói, giải quyết hấn chỉ như giải quyết một bữa ăn sáng, chẳng qua nghe nói nam nhân cầm bảo là con trai Bình bộ Thượng Thư trong lòng liền sinh nhất kế, liền tìm cách cắt đuôi tên hộ vệ, thật ra là muốn lưu lại mạng nhỏ cho hấn.

Nam nhân cầm bảo suốt ngày lưu luyến bướm hoa, có dạng nữ nhân nào chưa từng thấy quá, chỉ cần là nữ nhân hợp ý hấn sẽ cùng phát sinh quan hệ xác thịt. Mà nữ nhân nào thấy hấn cũng tình nguyện xán đến, ai cũng biết hấn có tiền.

Nhưng hôm nay gặp được Tuyết Dao, hai mắt hấn tỏa sáng, khí chất của nàng như thiêu đốt hấn, thật sự hấp dẫn hấn, kiên nhẫn bước đi theo nàng, mọi sự chú ý đều đổ dồn trên người nàng.

Đột nhiên thấy Tuyết Dao dừng lại, nam nhân cầm bảo cũng ngừng bước, không ngờ đã đi theo Tuyết Dao ra ngoài thành Bắc, bây giờ đã sang giờ tỵ, trên đường vắng ngắt, nhất là cửa Bắc, không còn bóng người.

Nam nhân cầm bảo ngăn người nhìn xung quanh yên tĩnh không bóng người, trong mắt lập tức hiện lên khinh miệt thầm nghĩ: “Hừ, tưởng là băng thanh ngọc khiết, thì ra làm bộ làm tịch là muốn câu dẫn bốn công tử, dạng nữ nhân xuất hiện ở kỹ viện thì có khác gì nhau?” Nghĩ tới đây, hấn tiến tới muốn ôm Tuyết Dao.

Đang khi hấn giơ tay, Tuyết Dao vận khí, định một chưởng đánh chết hấn, lại không nghĩ phát sinh đột biến, chỉ nghe phía sau một tiếng:

- Cô nương cẩn thận!

Tuyết Dao xoay người liền thấy thư sinh kia đánh tới, giữ chặt nam nhân cầm bảo, miệng mắng:

- Thật là đồ cảm thú!

Nam nhân cảm bào hung hăng nói:

- Ngươi coi đây là tiên nữ à, nữ nhân từ Hoan Hi lâu đi ra còn tốt đẹp gì, ngươi buông ta ra!

Nói xong, hắn quay ra gạt tay thư sinh:

- Bỏ tay!

Thư sinh kia lão đảo té, lúc nằm dưới chân Tuyết Dao hắn vẫn không quên an ủi nàng:

- Cô nương chớ sợ, ta biết nàng bị hắn ép!

Tuyết Dao không trả lời, khễ dịch chân, vừa mới nhìn tên nam nhân cảm bào đẩy té thư sinh kia, nàng biết hắn có chút công phu, Tuyết Dao cười khinh thường.

Nam nhân cảm bào thấy thế không những không giận mà còn cười:

- Hắc, ta đây thích nàng cười như thế, cười cái nữa coi nào.

- Cười nữa?

Ánh mắt Tuyết Dao trầm xuống, nhân nhặt hỏi, thư sinh kia đã bò dậy được, đang muốn tiến lên trước che chở cho Tuyết Dao, đột nhiên cô bị một lực lớn lôi xuống, lại ngã rạp trên đất:

- A... Chuyện gì xảy ra vậy?

Thấy Tuyết Dao không nói lời nào, lòng nam nhân cảm bào có suy nghĩ kỳ lạ, khi nhìn thấy thủ pháp kéo thư sinh kia lại của nàng, hắn rung mình, ý thức được nguy hiểm đang tiến tới gần...

Khi hắn ý thức được điểm này, muốn chạy trốn, ngay khi vừa bước được một bước, đột nhiên cảm thấy xung lưng một luồng lạnh lẽo, lấy tay sờ ra sau, một bàn tay sừng máu tươi, hắn ý thức được cô bị cắt, hai mắt mở lớn hoảng sợ, lúc này, hắn có thể nghe thấy rõ tiếng máu tươi phun ra ồ ạt: “Ngươi... ngươi...” hắn trừng mắt, bộ dáng không thể ngờ được, miệng há to muốn la lên nhưng vì cổ họng bị cửa đứt nên chỉ có thể phát ra những tiếng trợ trợ không ra nghĩa, lúc lắc đi được vài bước rồi ngã gục xuống đất, tắc thở, phút cuối hắn rút cuộc hiểu lời cha hắn nói: Trên đầu chữ “sắc” có cây đao! (色)

Thư sinh vượt vượt hai mắt, hắn không tin được lại có thể chứng kiến một màn này, kia rõ ràng là một cô nương yếu đuối, vậy mà chớp mắt cắt đứt cổ họng nam nhân cảm bào, nhưng đây vẫn chưa phải điểm mấu chốt, mấu chốt là: cô nương kia, không hề có chút do dự, thậm chí còn không có một cái chớp mắt.

Tuyết Dao quay lại nhìn thư sinh đang ngất người như phỗng, cũng không có ý quan tâm hắn, tới ngồi xổm bên nam nhân cảm bào, dùng y phục của hắn lau sạch vết máu trên chủy thủ, sau đó phát liên lạc cho đám người Nhĩ Đóa, cuối cùng thu dọn thi thể.

Đợi khi Tuyết Dao che giấu xong thi thể, thư sinh kia vẫn im lặng không lên tiếng, hắn ngơ ngác ngồi trên đất. Nghĩ tới người này vừa nãy vì mình ra mặt, Tuyết Dao có chút bận tâm, liền đi tới bên chậm rãi hỏi:

- Ngươi không sao chứ?

- Ha...

Thư sinh thở một hơi dài, ngẩng đầu nhìn Tuyết Dao, run run nói: - Sát hại con của Binh bộ Thượng Thư, tội này rất lớn!

Tuyết Dao nhún mày:

- Ta giết người diệt khẩu, làm sao có ai biết!

Thư sinh tròn mắt, há miệng, nuốt từng ngụm không khí:

- Thật ra thì... Thật ra thì... Ta chỉ là kẻ đọc sách...

Lời chưa xong hắn đã không kìm được sợ hãi lùi về sau.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Cô nương này quá tàn nhẫn

Tuyệt Dao tỉnh bơ nhìn thư sinh ngã trên mặt đất, trong lòng cảm thấy thú vị, tiến lên hỏi:

- Mới vừa rồi ngươi còn nói muốn cứu ta, sao giờ lại nói sợ ta?

Mặt thư sinh khề cứng ngắc, thoát trắng rồi lại thoát ửng hồng, hắn cười gượng:

- Ha, ha,... là ta không lượng sức mình.

Tuyệt Dao thờ dài, vươn tay định kéo thư sinh kia lên, hắn lại cho rằng nàng muốn giết người diệt khẩu, vội vã bỏ đi, miệng rít càu xìn:

- Đừng giết ta!

Tuyệt Dao nhú mày trầm giọng nói:

- Ai nói ta muốn giết ngươi?

- Hả?

Thư sinh xoay đầu lại, gương mặt đáng thương nhìn Tuyệt Dao: ..., cô nương không giết ư?

- Ngươi hi vọng ta giết ngươi?

- Không, không... không đâu...

Thư sinh lắc đầu nguầy nguậy.

Bởi vì chật vật bỏ tới bỏ lui trên đất, một quyển sách từ trong lòng ngực thư sinh rơi xuống, hắn cố gắng che giấu đi, không ngờ Tuyệt Dao vừa lúc liếc mắt nhìn hắn, mắt sáng ngời, nhanh tay nhặt quyển sách kia lên.

- Đây... Không...

Thư sinh còn chưa dứt lời Tuyệt Dao đã xé lớp giấy bọc bên ngoài ra.

Cũng không biết là nguyên nhân gì, khi Tuyệt Dao nhìn thấy chất da lộ trong tờ giấy bằng da bò, tim đột nhiên nhảy lên một nhịp, bất giác nhặt quyển sách đó lên.

Khi giấy gói sách bằng da bò bị xé ra, lộ ra một quyển sách màu đen tím, dùng tay sờ cảm giác thuộc về chất liệu da cao cấp làm Tuyệt Dao thấy một cảm giác quen thuộc từ dưới đáy lòng, "linh lân một sừng..." nàng khẽ mấp máy miệng. (Tứ linh: Long Lân Quy Phụng)

Thư sinh thấy sách rơi vào tay Tuyệt Dao lòng đau như đưa đám. Hắn hối hận không nghe lời sư phụ dặn, ra ngoài cửa không nên xen vào việc của người khác, hôm nay không phải vì gặp mỹ nhân bị si nhục thì sẽ không thành ra thế này, hắn thật sự hối hận lắm rồi, lại nghe thấy Tuyệt Dao nói ra bốn chữ: Linh lân một sừng, nhất thời mắt sáng ngời.

- Cô nương biết đây là da Linh lân một sừng?

- Sách này dùng da Linh lân một sừng làm bìa?

Thư sinh gãi đầu:

- Là... Không phải cô nương vừa nói sao?

Tuyệt Dao cảm thấy buồn bực, khi tay vừa chạm vào bìa sách kia, trong đầu liền xuất hiện mấy chữ đó, không nghĩ vật như thế có thật, nàng cúi đầu nhìn kỹ sách, chỉ thấy viết hai chữ: "Long sách".

Nhìn thấy hai chữ này, não nàng như có linh quang chạy qua, hết như nàng đã từng xem qua sách này, nội dung của sách chính là binh pháp chiến trường. Tuyệt Dao thấp thỏm mở sách ra, khúc dạo đầu chính là một câu: "Tuổi có uy, quân đồng lòng, hết lòng phụng sự đất nước..."

Thấy những chữ này, cả người Tuyệt Dao khẽ run, đạo lý này hình như đã sớm tồn tại trong trí óc nàng: "Xem ra trước khi mất trí nhớ ta rất thích xem binh thư..."

Nhớ tới bản thân từng say mê đọc sách binh thư của Triệu Vũ Quốc mà quên mất thời gian, bất giác khuôn miệng hé ra nụ cười.

- Cô nương, đó chỉ là một cuốn binh thư, không phải là bí kíp võ công gì đâu... Xin cô nương trả lại cho tại hạ.

Trong lòng Tuyệt Dao có nhiều cảm xúc đối với quyển sách này, tuy nhiên bề ngoài nàng vẫn tỏ ra bình thản:

- Ngươi là người nơi nào?

- Hà?

Thư sinh suy nghĩ, ngay sau đó cười nói: – Ha ha, cô nương, thật ra thì nàng cũng không cần thiết phải giết ta, ta là người Tần quốc, nàng có giết tên nhãi tử của Binh bộ Thượng Thư kia hay không cũng không quan hệ tới ta, ta không nhất thiết phải đi báo quan phủ...

- Được, ta không giết ngươi!

“Tần quốc, lại có liên quan tới Tần quốc.” Tuyết Dao tự nhủ trong lòng, nhàn nhạt nói với thư sinh đang bất động:

- Sách này bán cho ta!

Thư sinh nghe xong nhất thời ngây ngốc:

- Cô nương... Vật này thật sự không phải bí kíp võ công gì đâu, chỉ là trong lúc nhàn rỗi ta nhìn...

- Ngươi nói là lúc nhàn rỗi mới nhìn tới, xem ra không phải thứ quan trọng với ngươi, vậy tốt nhất tặng ta đi, ta thích bìa cuốn sách này.

Mặt thư sinh nhất thời chuyển từ đỏ thắm sang trắng bệch, khóe miệng hơi giật giật:

- Cô nương, sao người phải làm khó tại hạ như vậy?

Tuyết Dao không để ý, sớm đã nhét sách vào phía trước ngực, thản nhiên nói:

- Ta muốn có nó, dù sao vật này cũng không quan trọng với ngươi mà.

Lời vừa dứt, nàng xoay người định bước đi, không quan thư sinh vẫn đang há mồm ngạc nhiên.

Vừa đi được hai bước, Tuyết Dao cảm thấy sau lưng kinh phong vù vù, không cần nghĩ cũng biết thư sinh kia không kìm chế được nữa rồi, muốn đòi lại cuốn sách kia, Tuyết Dao khẽ mỉm cười, âm thầm vận khí, phóng chùy thủ trong tay áo ra...

Khi thấy Tuyết Dao xé lớp giấy bọc sách, trong lòng lập tức run lên vì tức giận, sách đối với hắn trân quý không kém gì tánh mạng, vậy mà vật trân quý đó lại rơi vào tay người khác, hắn tận lực kìm chế cảm xúc bởi không muốn Tuyết Dao nhận ra sách kia rất quan trọng với mình, cũng không ngờ nàng không để ý phản ứng của hắn, chỉ nói một câu: ta thích bìa cuốn sách này, sau đó cứ thế mang đi. Thấy Tuyết Dao bước đi, hắn không thể yên lặng được nữa, quyết tâm dùng tánh mạng đổi lấy sách kia về.

Hắn đánh về phía Tuyết Dao, một con dao hướng xuống cổ nàng, mắt thấy sẽ bỏ trứng, lòng hắn mang theo áy náy: “Đẹp như vậy mà trên cổ lại mang một vết thương xấu xí, đáng tiếc!”

Một tắc, nửa tắc, tâm thư sinh giật thót, tự trấn an rằng chẳng qua mình muốn đòi lại sách, thế nhưng, nháy mắt hắn chỉ cảm thấy trước mắt một tàn ảnh, tiếp theo đã không thấy bóng dáng Tuyết Dao.

- Cô ta... Cô ta đâu rồi?

- Ở phía sau ngươi!

Giọng Tuyết Dao lạnh lẽo như vừa ở vực sâu bước lên, thư sinh vừa nghe xong cả người run rẩy.

“Sao lại ở phía sau ta được?”, khi chùy thủ lạnh như băng chạm vào cổ, hắn thẫn thờ.

Một màn nam nhân cảm bả vừa bị giết hiện lên trong mắt thư sinh, gần như không nhìn thấy Tuyết Dao động tới chùy thủ, vậy mà cảm giác lạnh như băng truyền đến làm hắn ý thức được cái chết đang đến gần.

- Nói, sách này ai đưa cho ngươi?

Tuyết Dao làm những điều này để xác minh suy đoán trong lòng mình – đây tuyệt đối không phải binh thư bình thường.

Mặt thư sinh tái nhợt, cả người run mạnh, hắn cắn chặt răng không nói lời nào.

Tuyết Dao hí mắt, khẽ động chùy thủ, một vết máu hiện lên trên cổ thư sinh:

- Binh thư này, thế gian chỉ có một quyển, tại sao lại nằm trong tay ngươi?

Nhìn qua ít chữ trong cuốn sách kia, đầu óc vốn bé tắc bắt chợt được khai thông rất nhiều, như nhiều mảnh nhỏ nhanh chóng ghép lại, nàng nhớ rằng mình từng đọc sách kia, mà trực giác mách bảo, sách này, trong thế gian chỉ có một quyển.

Giờ phút này, ý nghĩ này một nửa do nàng suy đoán, một nửa là do phẩm chất cuốn sách nên nàng quyết định tin trực giác mình.

Thư sinh nghe Tuyết Dao nói vậy, trong lòng nhất thời kêu khổ: “Sự phụ nhắc ta không được mang sách này ra khỏi cửa, ta không nghe, nói nơi nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất. Người biết ta sẽ gặp nạn sao...”

Tuyết Dao thấy thư sinh không nói lời nào, chủy thủ trong tay vừa nhẹ nhàng ấn sâu vào cổ hắn, con đầu truyền lên khiến hắn rớt rít:

- Đẳng nào cũng giết ta, việc gì phải lãng phí thời gian!

- Nói, sách này ai đưa cho ngươi, nếu không ta bán ngươi đi kỹ viện!(Hức... nam nhân đi làm zai ơ...)

Thư sinh nghe xong ăn ngay mấy hùm khí lạnh: “Giết người cùng lắm đầu rơi xuống đất là xong, cô nương này quá tàn nhẫn.”

Long Lân Quy Phụng

Thực tế, tứ linh gồm Long, Lân, Quy, Phụng được dân gian bắt nguồn từ bốn linh thần gồm Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ và Chu Tước. Chúng được người xưa tạo ra từ bốn chòm sao cùng tên ở bốn phương trời. Chúng mang bên mình bốn nguyên tố tạo thành trời đất theo quan niệm của người xưa (lửa, nước, đất và gió). Và việc chọn nơi để làm thành kinh đô phải hội tụ yếu tố hòa hợp giữa các nguyên tố ấy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Mặt mày

- Nói, sách này ai đưa cho ngươi, nếu không ta bán ngươi đi kỹ viện!

Thư sinh nghe xong ăn ngay mấy hùm khí lạnh: “Giết người cùng lắm đầu rơi xuống đất là xong, cô nương này quá tàn nhẫn.”

Sắc mặt thư sinh không ngừng biến chuyển, hết đỏ lại trắng, trong lòng Tuyết Dao bật cười, tuy thế ngoài mặt vẫn giả bộ giết người không chớp mắt.

- Ta không thích nhiều lời, nếu ngươi muốn kết cục như vậy, ngươi cứ im lặng!

Mặt thư sinh méo xệch, hắn vô cùng ảo não và hối hận, hận bản thân không đầu lại đi làm anh hùng cứu mỹ nhân!

- Cô nương, vì sao phải ép người quá đáng?

Tuyết Dao thu hồi chủy thủ nhưng điểm huyết đạo của hắn, nhất thời thư sinh xụi lơ trên mặt đất, nàng nói:

- Ngươi đã không muốn nói, ta đây cũng không thể quá đáng được.

- Cô nương muốn làm gì?

- Giúp ngươi bán mình?

Thư sinh vừa tức vừa thẹn, lại nghĩ, nam nhân chân chính như mình bị bán đến nơi như vậy, ô ô...

- Đi làm trai lơ cũng không tệ, ngày ngày gặp nhiều nữ nhân xinh đẹp, không chừng còn có nam nhân yêu thích ngươi...

Tuyết Dao thấy sắc mặt bất thường của hắn, nàng cố tình nói lời uy hiếp.

- Cái gì... cả nam lẫn nữ...

Thư sinh run như cây sậy, trong đầu đã nghĩ ngợi: “Sự phụ, lão nhân gia ngài chỉ ở trong thâm sơn, ta chỉ nói tên ngài một chút thôi, ít ra cũng giữ được trong sạch. Xin ngài tha thứ cho đồ nhi bất tài...”

- Vẫn im lặng hả?

Tuyết Dao hỏi hắn.

- Được rồi, được rồi, ta nói, nói mà.

Thư sinh vội vã đáp.

- Nói!

- Sách này là sự phụ ta truyền cho.

- Sự phụ người là ai?

- Sự phụ ta là người nổi danh ở Tấn Quốc – Trúc Cầm tiên sinh!

Trong đầu Tuyết Dao chợt hiện lên dung mạo một nam nhân thanh nhã thông dong, miệng khẽ cười, mơ hồ nhìn thấy bóng người nọ thanh u (đẹp và thanh tĩnh) gây đàn bên hồ.

“Nhất cầm, nhất nhân, vậy là đủ; Cầm Nhân Tàn nhân, hậu duệ Tiên Tàn. (Một cầm, một người, vậy là đủ. Cầm Nhân người Tàn, hậu duệ Tiên Tàn), sau khi nghe danh Trúc Cầm tiên sinh, đầu óc như được khai mở, không tự chủ lắm bả lời này.

Thư sinh nghe Tuyết Dao nói vậy lòng hoảng hốt: “Là... là lời sự phụ, không truyền cho người ngoài... sao nàng lại biết?”

Sự phụ thư sinh kia chính là Trúc Cầm tiên sinh có danh ở Tấn quốc, ẩn cư nơi rừng trúc, chơi cầm xuất quỷ nhập thần, vì thế nhân gian gọi ngài là Trúc Cầm tiên sinh.

Vị Trúc Cầm tiên sinh này rất thần bí, rất ít khi giao thiệp với bên ngoài, ít người biết được thân thế của ngài, thậm chí tên thật Cầm Nhân của ngài cũng ít người biết. Tuy nhiên, vị tiên sinh này rất được Hoàng đế Tấn quốc sủng ái, mỗi tháng một ngày trăng tròn sẽ mời ngài vào cung dự tiệc, mỗi lần dự tiệc sẽ đàn một khúc cầm.

Trúc Cầm tiên sinh thực sự bí ẩn, khắp Tấn quốc, hần chi kính trọng một người – là Hoàng đế, những người khác hần chưa bao giờ đặt trong mắt, điều này dẫn đến có nhiều người thù ghét hần, nhưng điều khiến cho mọi người kính hãi chính là, bất kể sát thủ nào được phái đi ám sát Trúc Cầm tiên sinh, chỉ có đi, không có về!

“Tuyết Dao, thời điểm người cầm quyền sách này, sẽ phải quên đi mình là một nữ nhân!”

Tuyết Dao có chút hoảng hốt, nàng không nghĩ cái tên này lại tạo ra chấn động lớn như vậy trong lòng nàng, giờ khắc này không tự chủ nhớ ra những lời này, tay vô thức vuốt ve bìa sách làm từ Linh lân một sừng kia, cảm giác vô cùng quen thuộc truyền đến từng tế bào trong cơ thể nàng.

Thư sinh kia thấy Tuyết Dao nói ra tên sự phụ mình, miệng há to kinh ngạc, giờ phút này lại thấy Tuyết Dao tỉ mỉ vuốt ve bìa “Long sách”, hoài nghi trong lòng không ngừng dâng lên.

- Cô nương. Người hỏi gì ta đã nói, có thể trả lại sách cho ta chưa?

Không biết vì sao, khi nghe tên sự phụ hần chính là Trúc Cầm tiên sinh, Tuyết Dao có cảm giác thân cận hơn, ôn nhu đi rất nhiều.

- Người tên gì?

- Sao?

Thư sinh nhất thời không phản ứng kịp biến hóa của Tuyết Dao.

Tuyết Dao đem sách ném cho hần:

- Nói cho ta biết, người tên gì?

- Công Tôn Kính.

- Sách này đưa lại cho người, một thời gian nữa ta sẽ đích thân đến bái phỏng sự phụ người, mong người báo trước cho sự phụ một tiếng.

Trong lòng có ngàn vạn nghi vấn nhưng bây giờ chưa tiện rời khỏi Điểm Thương quốc, Tuyết Dao quyết định đợi chuyện Triệu Vũ Quốc giải quyết ổn thỏa mới đi Tấn quốc. Nhất định nàng sẽ tìm ra manh mối về thân phận mình, lúc này, nàng ý thức được, sự phụ tên Công Tôn Kính này nhất định có quan hệ sâu xa với nàng, vì vậy nàng có phần khách khí với Công Tôn Kính.

Công Tôn Kính buồn bực, nữ nhân này quá thần bí, lúc thì muốn giết người, lúc lại muốn đoạt binh thư, giờ lại muốn thả hần, lật qua lật lại mà hần không giải thích được.

- Cô nương thả ta đi sao?

Hần nghi ngờ.

- Nếu không thì giữ người lại?

Tuyết Dao hỏi lại hắn.

- Không, không, ta đi đây, cô nương yên tâm, những chuyện hôm nay xảy ra, Công Tôn Kính ta không thấy gì cả...

- Không, người đã nhìn thấy?

- Gì cơ?

- Người đi nói cho họ vệ tên nam nhân cảm bảo rằng, đã thấy người đưa hắn tới Thú Vương phủ.

Công Tôn Kính vừa nghe, lòng liền hiểu mưu đồ của Tuyết Dao, trong bụng hoảng sợ: “Độc nhất là lòng dạ đàn bà, lời này quả thật đúng, người sư phụ muốn tìm ở nơi này xem ra không tìm được rồi, tối nay ta phải ra khỏi thành càng nhanh càng tốt...”

Tuyết Dao biết Công Tôn Kính tính toán, nàng không vạch trần hắn, chỉ nói:

- Từ nay về sau, Điem Thương quốc tất loạn, người rời đi là việc tốt.

- Không... Ta chưa muốn đi.

- Hừ, người mau đi đi, đừng vọng tưởng việc trốn đưa tin ta vừa nói, ta sẽ thâm theo sát hành tung người.

Tuyết Dao quay lưng đi, gương mặt Công Tôn Kính méo xệch, thầm mắng trong lòng: “Công Tôn Kính ơi là Công Tôn Kính, ai bảo người tham luyện sắc đẹp, ai bảo người thích làm anh hùng...”

Không cần nhìn Tuyết Dao cũng có thể tưởng tượng được bộ dạng hắn, đột nhiên trong đầu lóe lên hình ảnh một tiểu cô nương bế trên tay một hài tử, trên ngực hài tử có một nốt đỏ giống hoa lê.

- Công Tôn Kính.

Công Tôn Kính cả kinh:

- Cô nương còn gì phân phó?

- Lòng ngực người có cái nốt hình hoa lê màu đỏ phải không?

Hỏi xong, Tuyết Dao thầm cười bản thân, không biết đang nghĩ gì mà hỏi thế nữa, chắc hắn bị bức điên mất, không đợi Công Tôn Kính trả lời liền khinh công đi.

Lời Tuyết Dao hỏi khiến Công Tôn Kính do dự không biết trả lời thế nào, khi không thấy bóng Tuyết Dao nữa hắn đứng lặng vuốt ngực: “Cái này chỉ có sư phụ biết...”

Trên mặt Công Tôn Kính không còn vẻ nhát gan nữa, hắn cười bất đắc dĩ: “Sư phụ, xem ra đồ nhi trốn không thoát cái vòng luân quần này rồi, coi như đồ nhi là kẻ nhát gan, thiên ý khiến đồ nhi không thể tiêu dao nữa rồi, người ngài muốn tìm, có lẽ đã có manh mối.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điem Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Giá họa

Trương Nham năm nay đã sáu mươi hai tuổi, người này là võ quan lợi hại, cũng là nhân vật truyền kỳ của Điem Thương quốc.

Hắn mười bốn tuổi đi lính, mười lăm tuổi đảm nhiệm chức trưởng đội, mười bảy tuổi làm lên bộ Tư Mã, hai mươi tuổi làm tới chức Đô đốc, ngay lúc đó Thái sư đem gả nữ nhi yêu thương nhất cho hắn, từ đó, con đường quan lộ của Trương Nham càng hanh thông, nhiều lần đánh giặc chiến thắng, chưa tới bốn mươi tuổi đã là một đại thần, làm tới Đại tướng quân.

Trương Nham hữu dũng hữu mưu, rất biết lấy lòng Thái sư, am hiểu sâu quan trường, ở trong triều có thể nói như cá gặp nước, không chỉ làm tới Đại Tướng Quân mà lên tới chức Bình bộ Thượng Thư, có thể thấy được Hoàng đế coi trọng hắn như thế nào, chỉ tiếc đường con cái lại rất gian nan.

Cưới nữ nhi của Thái sư mang đến vận làm quan thông lộ cho hắn nhưng lại không mang tới cho hắn người kế nghiệp hương khói tổ tiên, nữ nhi Thái sư chỉ sinh hạ cho hắn hai ái nữ, từ đó không thấy sinh đẻ gì thêm, trầm thiện lấy Hiếu (孝) làm đầu, đạo lý này không thể thay đổi, cho dù là nữ nhi của Thái sư nhưng không sinh được con trai cũng đáng trách.

Có điều Trương Nham luôn tỏ ra chung tình với thê tử của mình trước mặt Thái sư, hẳn không dám cưới vợ bé về nhà, nhưng lại dám nuôi ngoài phủ, mục đích tránh xung đột trong nhà, thế nhưng khi vợ bé kia chuẩn bị sinh con, không nói lời nào liền đón vào phủ.

Thật đáng tiếc, vào phủ chưa được hai tháng, vợ bé kia sinh non, đứa trẻ chết yểu, thực tế làm cho Trương Nham nổi giận. Nữ nhi của Thái sư không thể làm ngọc liền đem nha hoàn của mình cho hẳn, nha hoàn này rất biết cách từ “chìm sè” thành “phượng hoàng”, chẳng bao lâu đã mang bầu, khi đó Trương Nham đã bốn mươi một tuổi rồi, cũng đã là già, được đứa con bảo bối như được vàng, đặt tên là: Trương Thừa Tổ, ngụ ý sau này nó lớn lên sẽ nối dõi tông đường, hương khói tổ tiên...

Trương gia thật kỳ quái, một thê, hai thiếp mà chỉ sinh được một tiểu nam tử, Trương Nham cũng đã có ý định nạp thêm thiếp nhưng vì bên đảng thê tử là Thái sư nên ý nghĩ này chỉ dám để trong đầu mà thôi...

Khi biết tin Trương Thừa Tổ chết, Trương Nham ngất lịm, may mà đại phu kịp thời cứu mới qua khỏi.

Trương Nham trong triều vô cùng dũng mãnh, qua một đêm đã già đi chục tuổi, mặt sạm đi như không còn chút sinh khí, bốn phía vắng lại tiếng ni non khóc của nữ nhân, nhất là mẹ ruột của Trương Thừa Tổ, khóc cơ hồ như ngất đi.

- Lão thiên, sao không mang ta đi đi...

Trương Nham không nhúc nhích, nhìn chăm chú thi thể của Trương Thừa Tổ. Ánh mặt lạnh lùng mang theo một cổ bi thương, khi hẳn tỉnh lại, việc đầu tiên là nhìn kỹ thi thể nữ tử đã lạnh băng, hẳn ngàn vạn lần cầu khẩn lão thiên đây chỉ là một con ác mộng, tỉnh lại sẽ chấm dứt, nhưng thi thể lạnh như băng tuyết kia tàn khốc nói cho hẳn biết, nữ tử duy nhất của mình đã không còn...

Hắn run rẩy vươn tay vuốt ve cổ Trương Thừa Tổ, trong lòng truyền tới từng cơn run. Hắn hồi tưởng lại, bất kể nữ tử này làm chuyện gì, cho dù là cưỡng đoạt nữ nhi nhà ai, hẳn cũng lắm cũng chỉ mắng mỏ cho qua chuyện, mặc dù chuyện Thừa Tổ làm là sai trái, nhưng Trương Nham hẳn chỉ có duy nhất Thừa Tổ là bảo bối, tuy muốn đánh mắng nhưng sao nỡ xuống tay. Hắn vốn định sang năm cho Trương Thừa Tổ lập gia đình với nữ nhi của Mã Thị Lang, lúc ấy đứa con trai này chắc sẽ thay tâm đổi tính, lại không nghĩ, giờ phút này, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, lá vàng chưa rụng lá xanh đã nở lìa cành, đau đớn này ai có thể hiểu hết?

- Con... Con trai ta...

Tiếng hô run rẩy khàn khàn vọng trong Trương phủ, đèn lồng đỏ khắp phủ sớm đã thay thành đèn lồng trắng lạnh như băng, mọi người tuy sợ sệt uy danh Trương Thượng Thư nhưng vì không ngăn được tò mò mà chen nhau ngó nhìn, thấy đèn lồng trắng báo tang, lại nhìn thấy đôi câu đối ngoài cửa, rồi rít phỏng đoán: “Trương Phủ có ai qua đời sao?”

Nhĩ Đóa nhấp một hớp rượu, thông khoái nói:

- Oa, Lão đại, chiều này thật sự hiếm nha, cho người mang tin tới nói thấy có kẻ dẫn tên ngu đàn kia tới Thú Vương phủ, trên thi thể tên ngu đàn kia lại lưu lại “dấu vết”, mặc dù không phải tìm thấy xác hẳn ở Thú Vương phủ nhưng chắc chắn tên Thượng Thư kia sẽ cho rằng người giết con hắn là Nhị Hoàng tử.

Tuyết Dao nhẹ nhàng động khoe môi, nhíu mày nhìn hẳn:

- Ngươi cũng không có ngọc lấm nhè...

- Ấy da... Không phải quá rõ rồi sao, Thú Vương phủ là phủ của Nhị hoàng tử, người đi vào sống, đi ra lại chết, ai nghe thì cũng nghi như vậy mà.

- Ừ.

Tuyết Dao cũng không che giấu mấy người này, chẳng qua nghe Nhĩ Đóa nói, nàng phát hiện ra hẳn cũng là một kẻ thông minh.

- Các ngươi còn lợi hại hơn ta, tối hôm qua hại ta mất nhiều bạc như vậy.

Trương Thiết gãi tai:

- Ha ha, tiểu nhân vốn muốn gần gũi cô nương Túy Quyên ở Hoan Hi lâu, nhìn thật xinh đẹp động lòng người, nhưng... nghĩ tới đã từng nhiều người dùng qua, tiểu nhân không thiết nữa.

Tuyết Dao nhìn qua năm người còn lại, im lặng không ý kiến, tuy nhiên mắt lại mang theo ý cười trêu chọc.

Vương Thạch nói:

- Lão đại, ngài đừng cười, thật ra thì chúng ta cũng nghĩ như Trương Thiết, nữ nhân dù xinh đẹp thế nào thì cũng đã bị nhiều người dùng qua, chỉ nghĩ tới thôi đã...

- Ác khẩu!

Lưu Phi nói.

Mọi người gật đầu:

- Đúng đúng, ác khẩu quá đi!

Tuyết Dao mang theo tán thưởng nhìn sáu người, một lần nữa họ lại mang cho nàng niềm vui, nàng vốn không để ý cuộc sống riêng tư của họ, đặc biệt đối với những người quanh năm làm bạn với đao thương, huyết tươi thì tận hưởng lạc thú là thứ mà kẻ nào cũng ham muốn, không nghĩ mấy người này nhìn có vẻ qua loa bừa bãi lại có tấm lòng kiên định như thế.

Thấy Tuyết Dao không nói lời nào, mọi người cũng không nói tới sự vụ “vừa lâm trận đã thua cuộc” mặt mặt này nữa, trong đầu lại xấu hổ khi nghĩ lại bản thân tối qua thấy mấy cô nương ở Hoan Hi lâu thì rối loạn, sau cùng lúng túng gặp nhau khi mở cửa bước ra...

Suốt một đêm, Trương Nham ôm thi thể nhi tử, khi hắn nghe Thanh Sơn hồi báo, mày cau lại, mắt chỉ còn lại sự lạnh lẽo, trầm trọng phân phó:

- Chuẩn bị ngựa, ta muốn đến Thú Vương phủ.

Nhị Hoàng tử nghe trình thám hồi báo, biết nhi tử Thượng Thư mới chết, trong lòng cũng kinh ngạc, Trương Nham kia là ai chứ, sao có kẻ dám không nể mặt, dám giết chết người hương khói nhà hắn, trong lòng đang suy đoán vô lung, bừa định tiến cung bẩm với mẫu thân điều này thì nghe hạ nhân bẩm báo Trương Nham cầu kiến ngoài cửa.

“Không phải nhi tử hắn mới chết sao? Đến bốn phủ làm gì?” Triệu Vũ Văn tự hỏi.

Nô tài không thấy chủ tử lên tiếng, cũng không dám hỏi tiếp, chỉ ngẩn người chờ.

Triệu Vũ Văn sững sờ lúc lâu rồi do dự vội vào.

Về mặt Trương Nham vô cùng bi ai, hắn vẫn hành lễ theo vương pháp. Triệu Vũ Văn bước lên phía trước đón:

- Trong phủ đại nhân có biến, chuyện này có thật ư?

Trương Nham không hồ nghi năm đương đầu sóng to gió lớn, hắn hiểu ý thăm dò trong lời Triệu Vũ Văn, Trương Nham ần ần nói:

- Van xin điện hạ báo thù cho con trai thần!

- Báo thù? Chẳng lẽ Trương đại nhân đã biết hung thủ?

Nhất thời Trương Nham đỏ mặt:

- Cả Địch Thương quốc, trừ Tứ điện hạ phản quốc còn ai có can đảm này? Còn ai có cừ hận như vậy với lão phu?

Triệu Vũ Văn ngẩn người, ngay sau đó gật đầu thờ dài:

- Aizzz, đúng vậy, ngoài hắn ra còn ai...

Bên này, Trương Nham tuy là khóc nhưng đã gạt lệ trộm quan sát hắn, chỉ thấy Triệu Vũ Văn lúc đầu ngẩn người, sau đó chân mày giãn ra, như có nụ cười, sau đó cất lời đồng ý với lời Trương Nham hắn nói, điều này khiến suy đoán trong lòng Trương Nham như được khẳng định thêm...

Triệu Vũ Văn thấy hắn đau khổ liền khuyên lon:

- Trương đại nhân xin bớt đau buồn, đại nhân đang lúc tráng niên, rất nhanh sẽ có hài tử khác, mong đại nhân bảo trọng thân thể.

- Đa tạ điện hạ...

Trương Nham khóc không thành tiếng, hoàn toàn mất đi khí phách ngày thường.

Triệu Vũ Văn lại nói:

- Nếu cừ nhân là Triệu Vũ Quốc, Vũ Văn cần đại nhân giúp sức để triệt hạ hắn, mong đại nhân tình tảo!

Trương Nham gạt lệ, nức nở:

- Vâng, lão phu xin đem hết khả năng trợ giúp điện hạ.

- Làm khó Trương đại nhân rồi.

Trương Nham lắc đầu nghẹn ngào nói:

- Điện hạ quá lời rồi, lão phu, lão phu nguyện hết lòng vì điện hạ.

Triệu Vũ Văn vỗ vỗ hai vai hấn, thờ dài:

- Mong Trương đại nhân nén bi thương. . .

Trương Nham cúi đầu gạt lệ, đáy mắt hiện lên âm tàn: “Cho dù người họ Triệu nhưng con ta hôm nay mất mạng là tại nơi đây. . .”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Nguyệt sắc liêu nhân

Tuy bên ngoài trời mưa xối xả nhưng cách một lớp cửa lớn nên trong nhà vô cùng yên tĩnh, gương mặt Trương Nham tái nhợt, đáy mắt hiện rõ vẻ lo lắng, từ khi hấn ở Thù Vương phủ về vẫn ngồi bên cạnh thi thể Trương Thừa Tổ không nói một lời.

Đột nhiên cửa mở ra, cuốn theo mưa bụi vào nhà, gió thổi bức trường màu trắng khiến Trương Nham vội vã dùng tay che ngọn đèn dầu, sợ bị tắt.

- Cẩn thận một chút, trong vòng bảy ngày mà đèn bị tắt thì thi tử của ta không tìm được đường về.

Người đi vào một thân chiến giáp sũng nước mưa, chỉ nghe tiếng quỳ phịch trên mặt đất, tiếng nói cất lên mang theo phần tự trách:

- Sư phụ, đồ nhi tới muộn!

Trương Nham nhất thời lệ tuôn đầy mặt:

- Chính Nguyên đầy ư, vì sư đang đợi người về. . .

Người này là Tướng quân phiêu kỵ của Điểm Thương quốc: Ngô Chính Nguyên, môn sinh một tay Trương Nham đào tạo, cũng có thể nói là người hấn tín nhiệm nhất, Ngô Chính Nguyên đóng quân ở Lũng Tây, đặc biệt nhắm vào quân Tây Vực ngoại xâm, binh lính được tuyển chọn đều là những người dũng mãnh thiện chiến, những kẻ ngoại xâm kia vừa nghe tiếng quân đội của hấn đã sợ mất mật, những năm gần đây bờ cõi được an bình. Đón mặt hạm của lão sư, hấn không dám trễ nải, ngày đêm thúc ngựa trở về, trải qua hai ngày hai đêm, thay tới con chiến mã thứ năm mới đến kinh thành.

Ngô Chính Nguyên nhìn sư phụ mình một đời dũng mãnh nơi chiến trường, giờ phút này lệ tuôn đầy mặt, trong lòng đau đớn như vạn kim châm, lại nhìn thấy qua thi thể Trương Thừa Tổ đặt trong quan tài thủy tinh, nghĩ đến lão sư chỉ có một đứa con trai này để nối dõi tông đường, hôm nay người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, lửa giận lòng hấn nổi lên, thâm trầm tính con giận, hấn trầm giọng hỏi:

- Lão sư, người tra ra là kẻ nào làm chuyện này?

Trương Nham gạt lệ, rít qua kẽ răng:

- Triệu Vũ Văn!

- Sao cơ? Tại sao lại là hấn?

Ngô Chính Nguyên tròn mắt.

- Hừ, sao lại không phải là hấn?

Trương Nham hừ lạnh: - Có mới nói cũ, qua cầu rút ván, đạo lý này còn muốn vì sư giải thích cho người?

- Nhưng, nhưng hiện tại điều chưa hết, thù cũng vẫn còn, tên tiểu tử đó đang âm mưu điều gì? (Điều, thù, những chương ngại xung quanh Triệu Vũ Văn)

Ngô Chính Nguyên nghi hoặc, hấn không hiểu Triệu Vũ Văn vì sao lại làm ra chuyện này.

- Làm sao không biết. . .

Trương Nham đem chuyện mình đi Thù Vương phủ thuật lại cho Ngô Chính Nguyên.

- Thăng nhai này bị nước ngầm làm hỏng óc rồi ư? Hấn dám gây ra chuyện như thế này sao? Chuyện này sư phụ có chắc chắn không?

Trương Nham hừ lạnh:

- Ban đầu ta cũng cảm thấy kỳ quặc, cho là có kẻ muốn gạt lừa bỏ tay người, nhưng khi ta tiến cung lại phát hiện có chuyện bất thường.

- Chuyện gì ạ?

- Hoàng thượng không có trong cung.

Nghe tin tức kia, Ngô Chính Nguyên hoảng hốt, cổ họng phát ra tiếng ngô ngô xèo xèo, tuy nhiên hắn vẫn cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó đóng cửa chính, đi tới hỏi:

- Sư phụ, làm sao người biết được chuyện này.

- Tên tiểu tử Triệu Vũ Văn kia thông cáo với triều đình là Hoàng thượng bị bệnh, cần tĩnh dưỡng, cho nên mọi việc trong triều đình lớn nhỏ đều là do hắn và nội các phụ trách, ta là võ quan, cũng ở trong nội các nhưng chẳng qua chỉ trên danh nghĩa, vì vậy hắn không nghĩ ta lạng lẹ vào cung đi thăm hỏi tình hình Hoàng thượng.

- Sư phụ ngài nhìn thấy gì?

Trương Nham nhìn về mặt ngưng trọng Ngô Chính Nguyên:

- Ta thấy mẫu hậu Triệu Vũ Văn – Vạn Quý phi nhục mạ Tô Tiệp Dư, tuyên bố không lâu nữa sẽ đuổi Tô Tiệp Dư ra khỏi cung, mặc kệ tự sanh tự diệt...

Ngô Chính Nguyên cau mày:

- Tô Tiệp Dư tuy không phải người được sủng ái nhưng kẻ nào sáng suốt đều biết, trong lòng Hoàng thượng nàng có vị trí rất quan trọng, nàng ở hồ Trúc Khê chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Trương Nham cười lạnh:

- Mặc dù ả phong tỏa tin tức nhưng bằng điểm này cũng có thể đoán ra chuyện này.

- Đúng vậy, không có lệnh Hoàng thượng, kẻ nào lại có gan động tới Tô Tiệp Dư?

Trương Nham gật đầu, ngay sau đó hiện rõ vẻ âm lãnh:

- Mưu kế ác độc như vậy, Triệu Vũ Văn không thể nào nghĩ ra được, lão phu đoán, một màn này đích thị là do tiện nhân Vạn Quý phi ra tay!

- Sư phụ...

Mọi chuyện diễn biến quá đột ngột khiến Ngô Chính Nguyên có chút nghi ngờ, vừa muốn mở miệng hỏi, Trương Nham đã gạt đi, tiếp tục giải thích:

- Lão phu phỏng đoán, Hoàng thượng lạnh ít dữ nhiều, hai mẫu tử kia sợ sau này chúng ta quyền cao chức trọng ngăn cản bọn chúng lập nghiệp lớn nên giết hại nhi ta, khiến ta nản lòng thoái chí, đợi đến khi đoạt được giang sơn thì ép ta cáo lão về quê, kế này thực quá ác độc, mục đích cuối cùng là muốn từ từ diệt trừ chướng ngại vật là lão phu đây.

- Hừ!

Ngô Chính Nguyên nện một quyền trên bàn trà gỗ khiến nó gằn như gãy đôi.

- Sư phụ, người đã xác định được tiểu tử Triệu Vũ Văn và tiện nhân Vạn Quý phi kia có ý mưu phản, bây giờ phải làm thế nào, đồ nhi xin nghe sư phụ phân phó!

Trương Nham nhìn ra ngoài cửa sổ một màn mưa dữ dội, hít một hơi thật sâu, đáy mắt ngấn lệ mang theo vẻ lo lắng:

- Triệu Vũ Văn, Trương Nham ta nhất định khiến mẹ con các người chết không có chỗ chôn!

Tiếng mưa rơi dần dần nhỏ, hồi lâu thì ngừng hẳn, nóng bức mấy ngày qua được mưa gột rửa sạch, bầu trời tịch mịch, không khí thoảng mùi đất ướt thơm nồng.

Ánh trăng nhàn nhạt soi trên từng phiến lá, không khí trong rừng tràn ngập hương thơm của cỏ cây, Tuyết Dao ngồi dưới một tàng cây lớn đợi Triệu Vũ Quốc, lúc trước nàng đã để lại dấu hiệu cho hắn, chắc cũng nhanh chóng tới đây.

Thấy mưa tạnh, Tuyết Dao đi ra, dưới ánh trăng thấy mấy phiến lá khẽ động, nàng mỉm cười.

- Nàng cười cái gì?

Nghe giọng nói từ phía sau của Triệu Vũ Quốc, nàng không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói:

- Cảm thấy hiểu được lòng người thật tốt.

Triệu Vũ Quốc nhủ mảy, không nói lời nói tiến lên ôm nàng vào ngực, mùi mực tàu thơm nhàn nhạt quen thuộc quanh quẩn bên Tuyết Dao khiến nàng có chút mê mẩn.

- Nói cho ta những ngày qua nàng thế nào?

Triệu Vũ Quốc âu yếm nhìn nàng.

Tuyết Dao xoay người lại, giơ tay vuốt ve cặp mày kiếm của hắn, thản nhiên cười:

- Những ngày qua, ta phát giác...

Nàng có ý ngừng lại.

Về mặt Triệu Vũ Quốc mong chờ tới tội nghiệp.

- Mấy ngày qua, ta có nghĩ đến huynh.

- Khi nào?

Giọng hắn khàn khàn, nghe ra là đã cố gắng kìm nén sự sung sướng lắm rồi.

Tuyết Dao suy nghĩ một lúc, sau đó lắc đầu:

- Không nhớ lúc nào nữa, nhưng chắc chắn có nghĩ đến huynh!

Nụ cười trên môi Triệu Vũ Quốc tắt ngấm, vòng tay ôm chặt nàng:

- Hừ, mỗi giờ mỗi khắc ta đều nhớ nàng!

Tuyết Dao cười khanh khách, ngẩng đầu nhìn hắn:

- Huynh lại nói những lời buồn nôn này cơ à?

Triệu Vũ Quốc ngửa mặt lên trời thở dài:

- Thật là một cô nương không thú vị gì.

Tuyết Dao trầm giọng:

- Muốn chết thì nói lại lần nữa xem!

- Ấy da...

Giọng nói pha lẫn tiếng cười truyền tới đỉnh đầu nàng: - Nàng phá vỡ mọi nguyên tắc của ta...

- Ai bảo huynh chọc ta.

Tuyết Dao cười khan một tiếng, mặt ửng hồng, đột nhiên nàng kiễng chân đặt môi mình lên môi Triệu Vũ Quốc... Nàng chủ động hôn hắn!

Triệu Vũ Quốc chấn động, hắn ngẩn người, sau đó lấy tay sờ sờ môi mình, khàn khàn nói:

- Chưa đủ, ta muốn nữa!

Tuyết Dao liếc hắn một cái, nàng thẹn thùng...:

- Còn muốn thì tự mình làm đi... (Ồ... tự nguyện vậy à chị...)

Triệu Vũ Quốc không chờ nàng nói tiếp, cúi đầu hôn lên đôi môi mà đêm ngày hắn khát vọng...

Ánh trăng sáng tỏ, hai lần gặp gỡ, hai lần nàng mang đến cho hắn những tin tức kinh hãi nhất, nàng báo cho hắn rằng đã giết con trai Binh bộ Thượng Thư, sau đó giả họa cho Nhị Hoàng tử, Triệu Vũ Quốc nhanh chóng hiểu, thời cơ của mình đã đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Diễm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Tiến bước nào, rào bước ấy

Triệu Cảnh nghe mật thám báo cáo xong, mặt lộ rõ vẻ kinh hãi...:

- Không thể ngờ tên tiểu tử phản đồ không còn chờ đợi được nữa...

Liếc nhìn Triệu Vũ Quốc vẫn thản nhiên như không, Triệu Cảnh khó chịu nói:

- Đối với ngôi vị Hoàng đế con không động tâm sao?

Triệu Vũ Quốc vẫn im lặng xoay người đi.

Nhìn bóng lưng Triệu Vũ Quốc rời đi, tâm Triệu Cảnh vô cùng áy náy, càng lúc càng thấy đã làm tổn thương mẫu tử Triệu Vũ Quốc quá nhiều...

- Con đứng lại!

Giờ phút này hấn rút cuộc quyết định.

Triệu Vũ Quốc dừng lại, khóe miệng hiện lên nụ cười tự tin.

Triệu Cảnh hít một hơi thật sâu:

- Đây là giang sơn của trăm, con khinh thường nó ư?

- Đó là của phụ hoàng, nhi thần không quan tâm.

- Vậy còn mẹ con?

Miệng lưỡi Triệu Cảnh khô đắng, lòng trống rỗng, hấn lại vô hình trung lợi dụng Tô Hà...

Triệu Vũ Quốc xoay người, mắt nheo lại:

- Nhi thần sẽ dẫn nương đi!

- Nhưng nếu như Triệu Vũ Văn lên ngôi, hai mẹ con con còn thể bình yên?

Triệu Vũ Quốc lại im lặng, nhìn thấy trong đôi mắt Triệu Cảnh tỏa ra sự hỗn loạn, hình như vô cùng áy náy.

Triệu Cảnh tiến lên nắm chặt hai vai Triệu Vũ Quốc:

- Là ta đối xử không tốt với hai mẹ con con, khiến hai mẹ con chịu ủy khuất, là do ta sai...

- Người đâu có làm gì mẹ con nhi thần...

Triệu Vũ Quốc lạnh nhạt cắt ngang lời Triệu Cảnh.

- Con không tha thứ cho cha sao?

- Cha?

Triệu Vũ Quốc lạnh giọng chất vấn.

Triệu Cảnh hít sâu một hơi, đối mặt với Triệu Vũ Quốc hấn không muốn dùng vị trí Hoàng thượng, giờ phút này, hấn cảm thấy mình là một người cha lòng tràn ân hận, nghe những lời Triệu Vũ Quốc khiến hấn chùn bước, nhưng nghĩ tới đêm đó, Triệu Vũ Quốc dùng mạng sống cứu hấn, nhất thời lấy lại lòng tin.

Hấn cười lắc đầu:

- Cho dù con không thừa nhận ta là cha con, cho dù con hận ta, nhưng đây là thiên ý, con là con trai ta, ta là Triệu Cảnh, là Hoàng đế Diêm Thương quốc, con cũng là một trong những người có thể kế thừa ngôi vị này, sự thật này không thể thay đổi!

Triệu Vũ Quốc hừ lạnh một tiếng:

- Người cảm thấy nhi thần cần?

Nói xong quay lưng rời đi.

- Chậm đã!

Triệu Cảnh rống lớn.

Triệu Vũ Quốc xoay người, lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt không mang theo một tia tình cảm.

Triệu Cảnh nhìn hắn, cất giọng có phần cầu khẩn:

- Coi như ta van xin con có được không? Coi như là vì mẹ con, thiên hạ của Triệu gia không thể rơi vào tay tên nghịch tử kia, thế lực mẫu phi hắn rất lớn, nếu hắn lên ngôi, đám hoàng thân quốc thích sẽ nhân cơ hội đó leo lên đỉnh cao quyền lực, Vũ Văn chẳng qua chỉ bù nhìn, đến lúc ấy, mẹ con con, sẽ không còn chỗ dung thân.

Ánh mắt Triệu Vũ Quốc vốn kiên định thoáng chút phân vân, hắn nhìn Triệu Cảnh, hồi lâu mới nói:

- Ngày mai nhi thần sẽ đưa ra câu trả lời cho phụ hoàng!

Nghe được câu trả lời của hắn Triệu Cảnh rút cuộc thờ phào, lấy tay vỗ vỗ vai con mình nói:

- Ta tin tưởng, con sẽ không làm ta thất vọng, từ trước tới giờ luôn như vậy!

Lời của hắn là Triệu Vũ Quốc động lòng, nhớ lại những năm tháng xưa, lòng thầm nghĩ: “Đúng vậy, ta từng vì ngài mà không tiếc công rèn luyện, để ngài có thể tự hào, đáng tiếc, ngày hôm nay, chỉ là vì ta muốn bảo vệ mẹ ta...”

Tuyệt Dao thay xiêm áo nữ tử, nàng hiện tại ở trong quần doanh Triệu Vũ Quốc, Triệu Cảnh thấy nàng đứng bên nhi tử của mình, lúc đầu ngẩn người, sau đó trong mắt hiện lên nụ cười.

Không đợi Triệu Cảnh hỏi, Triệu Vũ Quốc liền nói với hắn:

- Đây là vị hôn thê của nhi thần!

Triệu Cảnh rung mình, đánh giá Tuyệt Dao, chỉ thấy nàng một thân lam y, không dùng trang sức gì, thế nhưng toát ra khí chất cao quý, loại khí chất lạnh lùng ấy giống hệt nhi tử của mình, nữ tử ưu tú thế này, khó trách Triệu Vũ Quốc nói đây là vị hôn thê. Nhưng nghĩ tới ba chữ - vị hôn thê, trong lòng không khỏi trầm tư: “Vị hôn thê? Vũ Nhi có phải hồ đồ rồi không? Nếu nó lên làm Hoàng đế, cô nương này sẽ là Hoàng hậu, nhưng cô gái này có thân phận thế nào, có thể gánh được trách nhiệm mẫu nghi thiên hạ không?”

Tuyệt Dao không nói lời nào, chỉ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, khẽ hành lễ.

- Ha ha, không biết cô nương là người nơi nào?

Tuyệt Dao lắc đầu:

- Trước mắt chưa rõ ràng.

- Há?

Triệu Cảnh đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Triệu Vũ Quốc.

Triệu Vũ Quốc giải thích đơn giản:

- Tuyệt Dao được nhi thần cứu, nàng bị mất trí nhớ.

- À, là như vậy, xem ra hai người thật có duyên phận.

Ngoài mặt Triệu Cảnh cười nhưng sâu trong mắt là nỗi sầu muộn, năm đó chính mình vì Tô Hà mà khiến cho triều đình suýt chút xảy ra biến cố, nhi tử hôm nay so với mình còn hành động nguy hiểm hơn một bậc, nữ nhân bên cạnh không rõ thân phận đã coi là vị hôn thê rồi, tương lai nếu lên ngôi, sợ rằng triều đình sẽ không để cho một nữ nhi không rõ lai lịch làm mẫu nghi thiên hạ, càng không để huyết thống hoàng gia bị đảo lộn.

Nghĩ tới đây, lòng Triệu Cảnh u sầu, nhưng quan hệ phụ tử của hắn và Triệu Vũ Quốc mới được cải thiện, hắn không tiện nói ra những lời này, chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

Triệu Vũ Quốc chăm chú nhìn Triệu Cảnh, trong lòng âm thầm cười nhạo, thật ra hắn sớm đoán được những lo lắng của Triệu Cảnh, tuy nhiên những thứ này hắn không quan tâm tới, quan trọng là... trời đất rộng lớn, rút cuộc hắn đã tìm được một giai nhân xứng bên mình.

Nghĩ tới đây, ánh mắt mang đầy vẻ tự hào nhìn Tuyệt Dao, xiết chặt bàn tay đang nắm tay nàng.

Tuyệt Dao có thể hiểu lòng hắn, trong lòng ngưỡng mộ nam nhân của mình, hôm nay hắn mở rộng lòng ngực đón nhận nàng, thế gian này còn gì đáng giá

điều này?

Hai người im lặng sát vai nhau, cảnh này hiện lên trong mắt Triệu Cảnh khiến hắn thảm than: “Oan nghiệt... Oan nghiệt a...”

- Hôm qua nhi thần nói, hôm nay sẽ đưa ra câu trả lời cho phụ hoàng.

Triệu Vũ Quốc nói nhẹ nhàng thế nhưng Triệu Cảnh ngẩn người, hắn có phần khần trương mong đợi nhìn Vũ Quốc.

Chỉ thấy Triệu Vũ Quốc liếc nhìn bên cạnh Tuyết Dao, mới thản nhiên nói:

- Người nói rất đúng, muốn đưa mẫu thân đi, nhi thần phải thắng hắn!

- Phải, chúng ta không thể để cho mẹ con phải chịu một chút tổn thương nào nữa.

Triệu Cảnh vì kích động mà mặt khế đỏ lên.

- Nhưng là, sau khi hạ được Triệu Vũ Văn, nhi thần không cần ngôi vị kia.

- Há?

Điều này ngoài dự tính của Triệu Cảnh.

- Nhi thần chỉ muốn mang mẹ rời đi!

Hắn nói nhẹ nhàng, tựa như giang sơn kia chỉ là một cái lông tơ. (Nguyên văn: chỉ là cái rắm...)

Triệu Cảnh ngây người:

- Tại sao?

Triệu Vũ Quốc không nói gì, cười nhẹ một tiếng, sau đó hướng lầu trại đi, lưu lại Tuyết Dao đứng lại cùng Triệu Cảnh.

Triệu Cảnh nghĩ mãi mà không rõ, chỉ lẩm bẩm nói:

- Tại sao, tại sao Vũ Nhi không chấp nhận?

- Không rõ sao?

Tuyết Dao lạnh lùng cười một tiếng.

- Tuyết cô nương hiểu suy nghĩ lòng Vũ Nhi?

Tuyết Dao nhìn lầu trại Triệu Vũ Quốc, lại quay lại nhìn Triệu Cảnh:

- Lần này cứu tử nhất sinh, cho dù huynh ấy cứu ngài, nhưng ngài đang lúc tráng niên, thời gian tại vị còn lâu dài, ai dám nói sẽ không có thiên biến vạn hóa? Năm xưa, chẳng phải ngài cũng từng thề son sắt trước mặt nương huynh ấy sao, vậy lời thề đó đâu rồi?

- Ta...

Tuyết Dao khiến Triệu Cảnh cứng họng.

Đúng là, đường xa mới biết sức ngựa, lâu ngày mới hiểu nhân tâm, năm đó bản thân thề hẹn với Tô Hà nhưng rồi phụ nàng, khó trách Triệu Vũ Quốc không tin tưởng mình.

Hắn vốn tính toán, lần này trở về cung, có thể diệt trừ nghịch tử kia, hắn sẽ hết lòng với Triệu Vũ Quốc và Tô Hà, tự mình nhận sai với nàng, trong tương lai sẽ bồi đắp cho hai mẹ con.

Thế nhưng bản thân lại không nghĩ tới điểm – chính mình đã thất tín với nữ nhân mình yêu mến... Hôm nay sao dám hi vọng xa xôi nơi nhi tử của nàng.

Nhìn đi nhìn lại trong đám nhi tử, tư chất tốt chỉ có mình Triệu Vũ Quốc, hiện tại hắn tín nhiệm nhất cũng chỉ có Triệu Vũ Quốc, nếu tương lai Vũ Quốc không kế vị, chẳng phải giang sơn Triệu gia rơi vào tay hai nhi tử tài hèn sức mọn kia sao, đây sẽ là nhân tố làm cho ngoại thích đoạt quyền (bên ngoại), ngày tàn Điểm Thương quốc chẳng còn xa nữa...

Tuyết Dao thấy lời mình nói đã có tác dụng đối với Triệu Cảnh, xem ra không phải nói thêm gì rồi, nàng quay người đi về phía lầu Triệu Vũ Quốc, trong mắt hiện lên nụ cười thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110: Triệu Cảnh quyết định

Bầu trời đêm lung linh những vì sao. Tuyết Dao ngắt một bông hoa Đỗ Quyên thưởng thức, sau đó nhìn Triệu Vũ Quốc chậm rãi đi tới.

- Chúc mừng!

Tuyết Dao nhìn bông hoa trong tay nhàn nhạt nói.

Triệu Vũ Quốc khẽ gật đầu:

- Hoàn hảo!

Tuyết Dao xoay người vứt bông hoa xuống đất, phúi tay nhíu mày nói:

- Thứ này không thích hợp với ta, khiến nước hoa nhỏ đầy tay.

- Biết thế sao còn muốn thưởng thức?

Triệu Vũ Quốc cầm tay Tuyết Dao, nhẹ nhàng lau sạch đi.

Lòng bàn tay thô ráp cho Tuyết Dao cảm giác ấm lòng, nàng ôn nhu nói:

- Ta biết, huynh không muốn như vậy.

Hắn giương mắt, khóe miệng mang theo ý cười:

- Năm đó, ta vì ngài mà làm tất cả, cũng là lúc, khổ nạn của ta và nương bắt đầu...

Triệu Vũ Quốc nhớ lại những năm luyện tập gian khổ, nhớ cảm giác sợ hãi lần đầu thấy cảnh chém giết nơi chiến trường, khi đó các Hoàng tử khác đều ở trong cung, ngày ngày học tập với các sư phụ, chỉ mỗi mình hắn ngày ngày phải lấy sự sống cái chết làm bài học, bạn của hắn là đao và huyết. Trong cực điểm sợ hãi, hắn phải sống, hắn mạnh mẽ, tỉnh táo hơn bất kỳ lúc nào, tự nói với mình, chỉ có thể thắng, có thể giữ mạng sống của mình mới có thể hồi cung cứu mẹ ra...

Cảm nhận được lòng bàn tay lạnh như băng của Triệu Vũ Quốc, Tuyết Dao đoán hắn đang nhớ lại những ngày tháng đáng sợ trước kia, nàng xiết chặt bàn tay thô ráp kia, muốn truyền ấm áp cho hắn. Triệu Vũ Quốc mỉm cười nhìn nàng, nói với nàng không có gì phải lo lắng đâu.

Nàng chỉ hơi khẽ gật đầu, nhìn sâu vào đôi mắt như thủy tinh của hắn, cúi đầu nói nhỏ:

- Khi nỗi đau tới đỉnh điểm thì sẽ không còn cảm nhận được đau đớn nữa. Có phải bởi vì ông ấy là cha huynh nên huynh mới lựa chọn con đường ấy? Đã bước rồi thì không thì dừng lại được.

- Ta lừa gạt cả cha mình, trong lòng nàng nghĩ thế nào?

- Ha ha, lòng ta nghĩ gì, huynh quan tâm sao?

- Là nàng, bất kể điều gì ta cũng quan tâm!

Triệu Vũ Quốc chân thành nói.

Mặt Tuyết Dao ửng đỏ, hiển nhiên là thẹn thùng, nhưng ánh mắt vẫn trong suốt bình tĩnh:

- Việc huynh nghĩ hay làm, ta không quan tâm, thứ ta quan tâm là: Huynh!

- Ù!

Hắn ôm nàng thật chặt, tham lam hưởng thụ hết những hương thơm thuộc về nàng...

Sáng sớm, khi những đám mây ngũ sắc còn lững lờ nơi chân trời, Triệu Vũ Quốc đã đem một ít hoa tươi tới trước lều Tuyết Dao, hắn không đi vào bởi biết lúc này nàng sẽ không ở bên trong, đang chuẩn bị rời đi thì thấy Tuyết Dao về, trên tay cầm một cây thương.

- Cảm ơn!

Thấy hoa trước lầu, Tuyết Dao khẽ cất tiếng nhỏ nhẹ như một cô nương khuê các.

Triệu Vũ Quốc kinh ngạc nhìn thương trong tay nàng:

- Nàng dùng được thứ này sao?

Tuyết Dao sờ sờ chuỗi thương:

- Bất giác nhìn thấy nó, cứ có cảm giác là đã từng dùng qua.

- Cảm giác như thế nào?

- Không tệ!

- Một ngày nào đấy ta sẽ tặng nàng cây thương khác!

- Ủ!

Nàng cười đáp, sau đó liếc nhìn bốn phía thấp giọng hỏi Triệu Vũ Quốc:

- Người ta cho huynh câu trả lời chắc chắn chưa?

- Chưa, nhưng sẽ nhanh thôi.

Tuyết Dao vén màn trướng, cười nhạt:

- Chúc mừng.

Ngay sau đó cầm hoa đi vào trướng, nàng biết, Triệu Vũ Quốc sớm đến đây là bởi người kia sẽ cho hắn một cái hứa hẹn!

Nhìn màn trướng đung đưa, Triệu Vũ Quốc cảm thấy lòng ấm áp, chẳng biết từ khi nào, trừ người mẹ dịu hiền của mình đã có một người không cần bất cứ thứ gì mà lại quan tâm thương yêu mình như thế?

Hắn thật sự may mắn, may mắn vì nàng đã tha thứ cho hắn.

Tiếng ngựa hí vang rền, Triệu Vũ Quốc hạ lệnh cho tướng sĩ nhỏ trại, thu xếp xong xuôi, chỉ chờ hắn ra lệnh là đoàn người lên đường về kinh thành.

Hắn quay đầu lại nhìn đỉnh lầu Triệu Cảnh, trên gương mặt tuấn tú lạnh lùng không có bất kỳ biểu hiện gì, mấy con ngựa nghỉ ngơi suốt vài ngày đã sớm quần chân, không ngừng phát ra tiếng phì phì muốn được ra lệnh rong ruổi trên núi non.

Tuyết Dao quay đầu nhìn đỉnh lầu kia, thầm nghĩ: “Lão nhân gia này có thể vững vàng như vậy, có phải muốn ôm long mảo (mũ vua) xuống hoàng tuyền sao?”

Đêm qua Triệu Vũ Quốc và Triệu Cảnh nói chuyện, Triệu Vũ Quốc đã nói rõ lập trường của mình, sẽ hồi cung với điều kiện sau này sẽ mang mẹ ra khỏi nơi đó, từ đó sẽ không quan hệ gì với hoàng gia Điểm Thương quốc, nói cách khác, là không còn nhận người gọi là phụ hoàng này.

Nhưng ý Triệu Cảnh là muốn khi hồi cung sẽ phong Triệu Vũ Quốc làm Thái tử, sau khi mình trăm tuổi sẽ để Triệu Vũ Quốc lên ngôi, kế thừa vương vị.

Nhưng trong lòng Tuyết Dao hiểu rõ, Triệu Vũ Quốc tuyệt đối sẽ không ngồi trên vương vị cao quý kia, đêm dài lắm mộng, ai biết Triệu Cảnh sẽ sống bao lâu, chẳng ai có thể đoán trước được tương lai, có thể hiện tại trong mắt Triệu Cảnh, Triệu Vũ Quốc là hiếu tử (đứa con hiếu thảo), là cứu tinh của Triệu Cảnh. Nhưng ai biết được ngày mai sóng gió có nổi lên, vì vậy Triệu Vũ Quốc đành phải rời xa Điểm Thương quốc, vĩnh viễn không nghĩ tới ngôi vị Hoàng đế kia nếu hắn muốn đảm bảo cho mẹ một cuộc sống an bình suốt đời.

Những màn Triệu Vũ Quốc làm vừa rồi đơn giản vì muốn áp chế nhuệ khí của Triệu Cảnh, lợi dụng điểm này để đòi lại thiệt thòi cho Tô Hà, để hắn cảm thấy bản thân có lỗi vô cùng lớn với Triệu Vũ Quốc, thêm nữa, đổ cho Triệu Vũ Văn tội phản nghịch khiến Triệu Cảnh thoái chí nản lòng, từng bước từng bước một, Triệu Cảnh là quân cờ trong nước đi tỉ mỉ của Triệu Vũ Quốc. Hiện tại chỉ còn một bước cuối cùng, chính là muốn để Triệu Cảnh buông tha hết thảy, cho Triệu Vũ Quốc một hứa hẹn chắc chắn.

Nhưng làm Tuyết Dao thất vọng là, đã cố gắng rất nhiều, tại sao lúc này Triệu Vũ Quốc lại đưa ra quyết định như vậy.

Đột nhiên, lầu trại kia mở ra, Triệu Cảnh chậm rãi từ bên trong đi ra, sắc mặt tuy tái nhợt nhưng hai mắt sáng ngời, hắn nhìn Triệu Vũ Quốc ý bảo Vũ Quốc qua phía đó.

Triệu Vũ Quốc khẽ nhún mày, xuống ngựa đi tới.

Giờ phút này là mấu chốt, Tuyết Dao vận khí nghe xem hai người này sẽ nói gì.

Không để Triệu Cảnh mở miệng, Triệu Vũ Quốc lên tiếng:

- Nhi thần sẽ lưu lại một trăm binh lính bảo vệ phụ hoàng, khi thời cơ đến sẽ có người đón phụ hoàng hồi cung.

Nói xong, hắn xoay người định rời đi.

- Vũ nhi, ta biết trong lòng con vẫn quan tâm an nguy của ta.

Giọng Triệu Cảnh run rẩy.

-

Đáy mắt Triệu Vũ Quốc thoáng một tia sáng lạ, Triệu Cảnh nhìn thấy, rồi cuộc quyết định.

- Cái này cho con.

Tay hắn run rẩy lấy phong thư từ ngực ra.

- Hà?

Về mặt Triệu Vũ Quốc nghi ngờ, đọc qua nội dung bức thư, hắn nhủ mảy, đem trả lại bức thư cho Triệu Cảnh, lại xoay người muốn rời đi.

- Vũ nhi, vì sao vậy?

Triệu Vũ Quốc bực tức nhìn chăm chú người cha mình:

- Người cho rằng, nhi thần làm những chuyện này là vì cái hứa hẹn này?

Triệu Cảnh vội khoát tay:

- Không, đem ngôi vị Hoàng đế nhường lại cho con, đây là ý nguyện của trẫm, không liên quan gì đến việc làm mấy nay của con.

- Ý nguyện của người?

Triệu Vũ Quốc quay đầu lại nhìn hắn.

- Chuyện lần này cho ta hiểu được, quả thật nên thay máu triều đình, nếu như ta còn cố chấp thì không có cách nào triệt tận gốc những mầm mống phản loạn, hiện tại Điểm Thương quốc được duy trì bởi kinh thành đang thăng bằng, một khi nơi này xảy ra loạn lạc, Điểm Thương quốc tất loạn, lực lượng quân đội nước ta hiện tại bị tên nhĩ tử nghịch tặc kia phá hư đã yếu hơn trước, lúc này đang liên minh với Hạ quốc, đối với Tần quốc đó là một sự uy hiếp, vua nào triều ấy, trước đây chúng ta có một hiệp ước với Tần quốc không hợp lý lắm, nếu con đăng cơ có thể phá bỏ đi, dĩ nhiên chuyện này còn xa, nhưng bây giờ, ta có thể khẳng định, ta không áy náy hay hối hận chuyện thoái vị, tất cả lấy giang sơn Triệu gia làm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Cuối cùng không cam lòng

Triệu Vũ Quốc tín nhiệm nhất mười hai tướng sĩ bên mình, những người đầy đủ nhất mực trung thành với chủ tử. Chung Dục, Mặc Đẩu và Đặng Tường Vũ sớm đã liên lạc với thủ hạ cũ của Triệu Vũ Quốc là Tướng quân Mục Thanh hiện đang thống lĩnh hai mươi vạn kỵ binh dũng mãnh, đồng thời cũng đã tìm ra chứng cứ Triệu Vũ Quốc bị Triệu Vũ Văn hãm hại, Mục Thanh vốn là thần tử trung liệt, lại nề phục tài năng quân sự của Triệu Vũ Quốc từ lâu, lúc này đây phát hiện vị Tử Hoàng tử này bị hãm hại, hắn thật sự căm hận Triệu Vũ Văn kia đến tận xương tận tủy.

Cùng lúc đó, Chung Dục nhận được mật báo Hoàng đế bị Triệu Vũ Văn bức ở trong thâm cung, liền nhanh chóng báo cáo tin này cho Mục Thanh, Mục Thanh vốn không tin nhưng sau khi nhận tấu chương mình trình lên rồi cuộc tin rằng chuyện Hoàng thượng bị giam lỏng là thật.

Tướng quân Mục Thanh nắm giữ hai mươi vạn kỵ binh nặng hạng, một kỵ binh này tương đương với mười binh lính bình thường, có thể biết được trong tay hắn nắm giữ binh quyền quan trọng đến nhường nào, Triệu Cảnh coi trọng ba đời Mục gia hắn, thấy hắn là người trung nghĩa nên lần này giao cho hắn trọng trách nặng nề, trong ngày thường, hai mươi vạn kỵ binh hạng nặng này đóng trú ở hệ thống sông bảo vệ thành cách cổng thành ba mươi dặm, tùy thời nghe lệnh của Mục Thanh và Triệu Cảnh.

Triệu Cảnh cùng Mục Thanh có một phương pháp liên lạc không ai biết được, sợ có ngày gặp cung biến, Triệu Cảnh có thể ngầm ngầm ra lệnh cho Mục Thanh, phương thức liên lạc này chính là những dòng chữ trong tấu chương.

Trong tấu chương kia có một hàng chữ ước định, người khác nhìn qua thì thấy chỉ là một bản tấu chương bình thường, nhưng Triệu Cảnh có thể căn cứ

vào đó đoán ra tin tức Mục Thanh muốn truyền đạt.

Sau khi Chung Dục báo tin, Mục Thanh hoài nghi, về sau đem trình một bản tấu chương, lúc nhận tấu chương về, vừa nhìn qua, mặt đỏ phừng, hấn cảm thấy hô hấp căng thẳng: "Hoàng thượng bị giam lỏng thật rồi!"

Trong tấu chương ý hấn hỏi Triệu Cảnh có phải đang bị giam lỏng không, nhưng người ngoài nhìn vào chỉ thấy ý là: hấn muốn được cấp thêm ngân lượng cho hai mươi vạn kỵ binh đang đồn trú...

Thấy tấu chương chuẩn tấu, vài ngày nữa sẽ có ngân lượng chuyển đến cho kỵ binh... Toàn thân hấn toát mồ hôi lạnh: "Hoàng thượng, ... thật sự bị giam lỏng..."

Mục Thanh vô cùng tức giận với hành vi không bằng sức sinh kìa của Triệu Vũ Văn, đầu tiên là hãm hại huynh đệ của mình, sau đó làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này, có thể nói hấn thực sự có ý nghĩ sống mái với Triệu Vũ Văn, trong mắt hấn không có khái niệm thân phận của người là ai, từ nhỏ hấn đã được giáo dục – thề chết bảo vệ Hoàng thượng!

Trải qua mười ngày chờ đợi, rốt cuộc Triệu Vũ Quốc đã nhận được hồi đáp của Mục Thanh, hai ngày sau sẽ mang theo mười vạn kỵ binh hạng nặng đến chỗ hẹn, trước đó một ngày Tuyết Dao dẫn Lục hồ vào kinh thành, đợi tín hiệu sẽ tiếp ứng Triệu Vũ Quốc vào thành.

Hết thủy đã sắp xếp ổn thỏa, sắc mặt Triệu Vũ Quốc và Mục Thanh trầm lãnh, một thân chiến giáp, chiến hỏa gấp thời sẽ bộc phát.

Đang lúc Tuyết Dao cùng Lục hồ quan sát tình hình, tính toán giết quân cận vệ và thống lĩnh thủ thành thì chuyện kỳ dị xảy ra.

Ngoài thành Triệu Vũ Quốc mang theo binh lính đông nghịt, quân cấm vệ thủ thành bên trong đều sẵn sàng grom giáo bảo vệ Hoàng thượng, đột nhiên lúc này một đạo lệnh bài rơi xuống, ngay sau đó thống lĩnh thủ thành cao giọng hô:

- Mở cổng thành!

Cổng thành từ từ được mở ra, Triệu Vũ Quốc ngẩn người, sau đó lập tức hồi phục tư thái trầm mặc, lấy mảnh giấy điệp của con diều trong ngực ra, cười nhạt...

Thì ra, Binh bộ Thượng Thư sớm đã cho mở thành, giờ phút này cùng tất cả quân sĩ Triệu Vũ Quốc mang tới phản công: “Thề giết tên phản nghịch!”

Âm thanh ừng ừng động vang trời đất, cục diện sớm đã được định đoạt, Triệu Vũ Quốc tiến vào Hiên Viên điện, một thân ánh run rẩy đang nằm dưới chân Vạn Quý Phi không ngừng run rẩy.

- Mẫu phi, con không muốn chết, con cũng không muốn làm Hoàng đế, van xin người...

Vạn Quý Phi xinh đẹp cao quý, gương mặt không mang chút sợ hãi, chậm rãi ngồi xuống, nâng mặt Triệu Vũ Văn dậy, ôn nhu nói:

- Ngoan, Vũ Văn đừng sợ, mẫu phi đang ở đây, đừng sợ...

Vạn Quý phi vừa nỉ non an ủi, vừa lặng lẽ đâm trâm phượng vào ngực Triệu Vũ Văn.

- Mẫu phi...

Triệu Vũ Văn nghe được lời an ủi, thoát như tìm được người cứu mạng, nhưng sau đó một khắc hai mắt tròn to, vẻ mặt không thể tin: - Tại sao? Tại sao Mẫu phi phải giết hài nhi...

- Tin Mẫu phi... chết như vậy còn tốt hơn là rơi vào tay hấn...

Trong nháy mắt, Triệu Vũ Văn hiểu được Mẫu phi vì sao làm như vậy, lúc này hấn bị một trâm của mẹ mình đâm vào tim vào chết, còn hơn rơi vào tay Triệu Vũ Quốc, sống không bằng chết. Suy nghĩ xong điểm này, trên gương mặt hấn bất giác thân nhiên mỉm cười, trong đầu nhớ tới một lần trò chuyện của hấn với mẫu phi: “Từ đệ đối với con rất tốt, con không muốn hại đệ ấy...”

“Nếu hấn đăng cơ, con và Mẫu phi đều phải chết!”

- Từ đệ, nếu đệ đăng cơ, xin hãy cho Mẫu phi một con đường sống, hãy tha thứ cho Vũ Văn ta...” nói xong thở hắt một hơi, hấn nhìn Triệu Vũ Quốc, trong mắt có lệ quang...

Triệu Vũ Quốc lạnh lùng nhìn một màn này, khi bắt gặp ánh mắt cuối cùng Triệu Vũ Văn nhìn hấn, hấn nhớ lại khi còn bé lén lút nghe sư phụ cùng phụ hoàng nghị luận: “Nhị điện hạ trời sinh tính không quyết đoán, khác một trời một vực tính cách của Vạn Quý phi...”

- Nếu người không giết hấn, cùng lắm hấn sẽ thành thứ dân.

Triệu Vũ Quốc nhàn nhạt nói.

- Ha ha ha. Thắng làm vua, thua làm giặc, nhi tử ta có mệnh làm thiên tử, há nguyện ý làm thứ dân?

Vạn Quý phi điên cuồng phấn uất, từ nhỏ đã sớm tiếp xúc với những mưu mô để đoạt lấy quyền lợi trong hoàng cung của một đám cung tần phi tử, nàng hiểu, nàng thua, kết quả chỉ có một, là cái chết!

Cho nên, không đợi Triệu Vũ Quốc tiến thêm một bước về phía mình, nàng rút trăm phượng đâm trên ngực nhi tử mình đâm vào cổ nàng, máu tươi phun ra, nàng đắc ý cười:

- Ha ha, kẻ giết huynh giết cha như ngươi, sẽ bị người trong thiên hạ phi nhổ.

Triệu Vũ Quốc từ trên cao nhìn xuống nàng, khuôn mặt vốn trầm lặng đột nhiên mỉm cười, từng chữ từng chữ thốt ra:

- Ngươi sai rồi, phụ hoàng hết mực tin tưởng ta, mọi tội lỗi đều là gán trên người mẹ con ngươi!

- Ngươi... ngươi...

Mắt phượng trừng lớn, nàng thất kinh hồi hận, hồi hận võ đoán của mình, hồi hận mình khinh địch nên chuốc lấy thất bại này...

Vốn nàng cho rằng Triệu Vũ Quốc giết Triệu Cảnh, lợi dụng cơ hội này sẽ đưa nhi tử mình thuận lợi đăng cơ, không nghĩ tới, mọi sự đều là bẫy của Triệu Vũ Quốc giăng ra, mình lại ngoan ngoãn rơi vào, bản thân như thăng hễ cho hắn hưởng lợi...

“Phốc...” Một ngụm huyết tươi trong miệng bùng ra, mùi máu xông lên nồng nặc, nàng không cam lòng, nàng muốn nói cho tất cả biết đây đều là bẫy của Triệu Vũ Quốc giăng ra, Vạn Quý phi nàng không phải tội nhân, nhưng hết thầy đã quá muộn, chút lực tàn cuối cùng cũng đã rời xa nàng, mọi thứ không thể lập lại, bao gồm việc nàng tự tay hạ thủ giết chết nhi tử của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Bình tĩnh toan tính

Vạn Quý phi chết không nhắm mắt, thế nhưng tính mạng chỉ có một lần, đứng trước cửa tử, mỗi người có một lựa chọn, đã chọn rồi thì không thể quay đầu lại, một bước sai, ngàn bước sai theo, Vạn Quý phi thua, thua bởi nàng cuồng vọng, thua bởi nàng không nhân nại, thua bởi nàng có quá nhiều dã tâm!

Thấy Triệu Vũ Quốc đi từ Hiên Viên điện ra, sắc mặt âm trầm, Tuyết Dao đi lên trước thấp giọng hỏi:

- Thành?

Triệu Vũ Quốc khẽ gật đầu, nàng nắm chặt tay hắn, thấp giọng an ủi:

- Con đường của hai người khác nhau, cho nên chỉ một người có thể sống!

- Nếu như là dân chúng bình thường, chúng ta đã là hảo huynh đệ...

Nụ cười của hắn méo mó, khổ sở, đúng thật, cuộc sống Vương đế không thể có thân tình. Nhìn đôi mắt trong veo của Tuyết Dao, người con gái này trước giờ vẫn băng lạnh, giờ phút này lại có thể cảm nhận được nỗi đau của hắn, Vũ Quốc xúc động:

- Cảm ơn nàng.

- Nói miệng vậy thôi sao?

- Muốn ta làm gì?

- Theo ta đi xem xét kinh thành của huynh chút đi!

Nàng cười tỉnh nghịch.

Triệu Vũ Quốc ngẩng đầu nhìn mảnh trời bao la nơi hoàng cung này, tâm lặng đi: “Nương, nơi này sẽ không có ai dám khi dễ người nữa...”

Khi Triệu Vũ Quốc ra khỏi Hiên Viên điện thì Mục Thanh mang theo cấm vệ quân vây nhà mẹ đẻ Vạn Quý phi, tốc độ cực nhanh khiến Vạn gia không kịp trở tay.

Lúc cấm vệ quân xông vào Vạn gia, người của Vạn gia đang ăn cơm trưa, căn bản không biết Vạn phủ này đã gặp đại nạn, hạ nhân còn lớn giọng quát nạt:

- Mất chó đuôi mù hủ, không biết nơi này là nơi nào mà dám...

Lời chưa nói dứt, chỉ thấy một cổ lạnh lẽo trên cổ, máu tươi phun ra, tuyệt mạng tại chỗ.

Vạn phủ nhất thời náo loạn, ai nấy đều hiểu, Vạn gia – tận rồi!

Cho dù trong lòng đã có chuẩn bị nhưng Vạn quốc cũng không nghĩ rằng mười mười mình lại bại nhanh như thế, hấn vốn tính toán mang theo quân của Vạn gia liên hiệp với quân Trương Nham cùng thủ thành với cấm vệ quân, không ngờ nhìn thấy Tướng quân Mộc Thanh phá công thành mà vào, trong lòng nhất thời hiểu được đại thế đã mất, trụ cột Vạn gia, Vạn lão gia nghe tin dữ nữ nhi sợ tội tự sát cũng liền tuân theo con mình, cơ nghiệp gần năm trăm năm của Vạn gia bị hủy diệt từ đây.

Diệt Vạn gia, diệt đảng phản nghịch, Triệu Vũ Quốc làm liền một mạch, trong vòng ba ngày, không còn một dấu vết, gió cuốn mây tan, hết thấy như mới, trong Hoàng thành nhất thời bao trùm sự lo lắng.

Trong Hiến Viên điện vang lên giọng nói trong trẻo của Thạch Đông Thăng:

- Tứ điện hạ, đã thanh trừ xong Vạn gia và vây cánh của Nhị điện hạ, còn dư lại một gia quyến kia...

- Đầy đi biên ải, cả đời là đầy tớ!

Triệu Vũ Quốc lạnh lùng quét qua chúng thần, nhạt giọng hỏi:

- Chư vị đại nhân, có gì thắc mắc?

- Tứ điện hạ anh minh!

Giọng Trương Nham khàn khàn vang trong Hiến Viên điện.

~~~~~

Tuyết Dao đứng ở bên cửa, tay vuốt ve túm lông trên cây thương, trong lòng trầm nghĩ, mình dùng cái này có đúng không, màu đỏ, hình như không phải là thứ nàng thích...

Một bên nàng suy tư, một bên lặng lẽ nhìn Tô Hà đang niệm kinh Phật, từ khi nàng và Triệu Vũ Quốc tiến cung, Tô Hà ngày nào cũng tụng kinh niệm Phật, chỉ duy lúc đầu nhìn thấy Triệu Vũ Quốc trở về có chút kích động, ngay sau đó nói một câu nhẹ nhàng: “Trở về là tốt rồi!”

Biểu hiện của Tô Hà làm Triệu Vũ Quốc rất lo lắng, Tuyết Dao thì lo lắng Tô Hà có điểm gì nghĩ không thông, ba ngày ba đêm nay nàng đều thủ hộ ở bên cạnh.

- Người hối hận vì hôm đó làm những chuyện như vậy sao?

Tiếng gõ mõ đột nhiên ngưng lại, Tô Hà ngẩng đầu lên, khẽ nói:

- Làm mẹ, ta phải làm như vậy.

- Vậy hiện tại Tô Tiệp Dư hối hận là vì người kia?

Tuyết Dao ám chỉ Triệu Cảnh.

Tay cầm mõ Tô Hà khẽ run lên, nàng cúi đầu không tự chủ cắn môi, ngay sau ngưng lại, Tuyết Dao nhìn thấy khóe miệng nàng rỉ ra một tia máu.

- Hiện tại, nhi tử của ta đã bình an, nên thỏa mãn thôi...

Lời nói xen lẫn tiếng thờ dài thật sâu.

Tuyết Dao không giỏi an ủi người khác, nhưng phụ nhân trước mặt là mẫu thân của Triệu Vũ Quốc, nàng không thể bỏ mặc, trong lòng suy nghĩ mông lung không biết làm cách này khai đạo cho nàng, hoặc là có một vài ý nghĩ nào đó trợ giúp cho người này.

Thật ra hôm nay tâm tư Tô Hà rất loạn, đơn giản vì buổi sáng Triệu Vũ Quốc tới báo trong ngày Triệu Cảnh sẽ hồi cung.

Nghĩ tới gặp người kia, nội tâm nàng tràn đầy mâu thuẫn, yêu nhiều hận nhiều, yêu hận đan xen nhau tạo thành nút thắt, lúc này nàng không biết làm cách nào lấy lại được phần tình cảm trước đây, bởi khi hấn ghé lạnh nàng, tâm nàng cũng đã chết theo.

Tuyết Dao thấy nàng im lặng, nghĩ nên tìm một đề tài dụ nàng nói chuyện, đột nhiên Tô Hà buông sách Phật trong tay đi tới.

- Hiện tại. Quốc đã an bình... Cô nương có nguyện gả cho Quốc...

- Há?...

Lời Tô Hà làm Tuyết Dao sùng sốt.

Tô Hà cho là nàng nghe không hiểu, cười nhẹ rồi lại hỏi:

- Ta nói là, bây giờ Quốc đã đến tuổi lập gia đình, mọi thứ cũng khá ổn, nếu hai người tình đầu ý hợp thì...

Lời Tô Hà làm lòng Tuyết Dao một phen chấn động, vấn đề này nàng chưa từng nghĩ tới, nàng cùng Triệu Vũ Quốc ở chung một chỗ, bởi nàng cảm thấy muốn ở bên cạnh hắn, nhìn hắn, sau đó trợ giúp hắn, mọi thứ khác nàng không nghĩ tới, đột ngột nghe những câu hỏi này của Tô Hà khiến nàng bối rối.

“Lập gia đình”, Tuyết Dao cảm thấy những chữ này đối với mình thật xa cách, trong tiềm thức nàng cũng như theo bản năng kháng cự ba chữ này, tựa hồ như vì chuyện này mà phát sinh cho nàng sự phiền toái, hiện tại nàng không nhớ nổi, nhưng cảm giác kia như quanh quẩn trong đầu nàng khiến nàng đau đớn.

Nhìn thấy Tuyết Dao cau mày, Tô Hà không hiểu hỏi:

- Sao vậy? Cô nương không muốn gả cho Quốc?

Tuyết Dao lắc đầu, thật sự nàng không biết nên trả lời như thế nào, lại sợ Tô Hà hiểu sai ý tứ, nhưng Tô Hà đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, trên mặt mang ý cười, cảm khái nhìn Tuyết Dao:

- Đưa bé ngoan, làm khó người bối rối, năm đó cũng bởi ta nhìn không thông suốt nên mới có thể gả cho một nam nhân có cả thiên hạ nhưng ta lại không có một chỗ dung thân, ta thông khổ không sao, có điều lại hại đến Quốc...

- Người muốn nói với ta điều gì?

Tô Hà kéo tay Tuyết Dao, ngẩng đầu nhìn nàng, trầm giọng ôn như:

- Nam nhân cô nương muốn gả, sẽ không chỉ cưới một mình cô nương.

- Người biết Quốc có kế thừa ngôi vị Hoàng đế hay không?

Những lời này khiến Tuyết Dao cảm thấy Tô Hà không hề đơn giản như nàng nghĩ, liếc nhìn phụ nhân kia, cảm nhận chút âm áp xen lẫn tia cô đơn trong đôi mắt kia.

- Cho dù Quốc không kế thừa ngôi vị Hoàng đế, nhưng với thân phận Vương gia của hắn, chẳng lẽ chỉ cần một vị Vương phi là đủ cai quản Vương phủ sao, còn đâu khí phách của một Vương gia?

Tuyết Dao hí mắt, bốn mắt nhìn nhau, trong lòng không tự chủ thốt lên: “Phụ nhân này, không hề đơn giản!”

Tuyết Dao hừ lạnh:

- Vương phi, ta chưa nghĩ đến, nếu huynh ấy có cưới nữ nhân khác ta cũng không hứng thú quan tâm, ta chỉ biết, bây giờ, ta thích huynh ấy, sẽ không thể chịu được nếu huynh ấy bị khi dễ!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Mềm giọng đau lòng

Trong mắt Tô Hà hiện lên kinh ngạc, ngay sau đó nở nụ cười:

- Thế giới của chúng ta không giống nhau!

Nói xong cúi đầu tiếp tục niệm kinh Phật.

Tuyết Dao biết nàng không nói nữa, từ lúc cùng nàng nói chuyện, Tuyết Dao đột nhiên phát hiện Tô Hà thực ra không phải loại nữ nhân hèn yếu vô năng, phụ nhân này vô cùng kiên cường, cũng giống như nàng, chỉ có điều lựa chọn phương thức bộc lộ khác nhau mà thôi.

Trong thế giới của Tuyết Dao, thực lực chính là tất cả, trở thành cường giả mới không bị kẻ khác tùy ý chà đạp hay khi dễ, còn trong thế giới của Tô Hà, đem hai chữ “ấn nhẫn” làm đầu.

Tuyết Dao lặng lẽ bước ra khỏi hồ Trúc Khê, vừa mới ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến, miệng không khỏi mỉm cười: “Đã

đến rồi sao...”

Không cần suy nghĩ cũng có thể đoán ra được đó là Triệu Cảnh, người luôn miệng nói đã cô phụ nữ nhân ở trong Trúc Khê kia.

Tuyết Dao nhanh chóng trốn sau một lùm cây trúc, bộ dáng nghịch ngợm vô cùng.

- Hoàng thượng giá lâm!

Xa xa truyền đến giọng tông cao của công công dẫn đường, nhất thời các thái giám cung nữ trên đường đi đều quỳ xuống hành lễ, Tuyết Dao cho rằng bản thân tránh đi là hành động đúng đắn, nàng có cảm giác không người nào khiến nàng quỳ được.

Triệu Cảnh cùng bước đi bên Triệu Vũ Quốc, hai người một mực im lặng.

Khi tới cửa Trúc Khê, Triệu Vũ Quốc dừng bước, Triệu Cảnh không hiểu hỏi:

- Quốc, thế này là...

Triệu Vũ Quốc bình thản nhìn hắn một cái, ngay sau đó quăng tầm mắt hướng vào phía trong Trúc Khê:

- Như vậy đi vào nương sẽ thích?

Triệu Cảnh vỗ trán một cái, bưng tỉnh đại ngộ:

- Đúng vậy a, tiểu Hà không thích chỗ tấp nập ồn ã...

Dứt lời, hắn quay lại nhìn đám thái giám, cung nữ, thị vệ phía sau... đếm qua cũng thấy phải trên ba mươi người. — May mà có Quốc nhắc nhở, các người ở lại đây chờ, không có lệnh của trẫm, tuyệt đối không có kẻ nào được phép đi vào!

Tuyết Dao núp sau lùm trúc buồn cười, giờ phút này hiểu được Triệu Cảnh đang là thương tiếc, có điều, liệu tâm Tô Hà kia có còn sống lại được không...

Triệu Vũ Quốc đi vào, không biết cố ý hay vô ý, ánh mắt quăng về phía lùm trúc, Tuyết Dao hé miệng cười một tiếng, nàng đoán hắn cảm nhận được khí tức của mình, dù sao hai người bọn họ cũng có công lực, phát hiện ra điểm này là chuyện đương nhiên.

Thấy phụ tử Triệu Cảnh tiến vào, bản thân không thích nhiều chuyện nhưng Tuyết Dao bỗng nhiên muốn nhìn một màn Triệu Cảnh ngày ngày cao cao tại thượng, hôm nay ăn nói khép nép để đền bù cho Tô Hà ra sao.

Đám người hầu đứng ngoài không dám thở mạnh, tất cả đều hiểu được, vị đang ngự trong Trúc Khê kia tương lai chính là Thái hậu, nơi này chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, ban đầu thấy Tô Tiệp Dư bị thất sủng, hết thảy khi dễ người của hồ Trúc Khê, thậm chí quá đáng hơn, trực tiếp ăn hiếp Tô Tiệp Dư. Bây giờ thấy Hoàng đế hạ thấp mình đi vào thì những tên nô tài chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng kia không khỏi chột dạ. Không khí phiền muộn thờ dài nhất thời lan tràn.

Một thái giám cả người toát mồ hôi lạnh:

- Thảm rồi, nhiều năm trước, mùa đông ta phát cho Trúc Khê toàn là than củi phẩm chất kém, quạt ra khói bụi mù... bây giờ...

Lo lắng sợ hãi khiến thái giám không nhận được đưa tay lau mồ hôi trên trán, đột nhiên cảm thấy trước mắt đen ngòm, giống như có đồ vật gì đó hiện lên, lại không nhìn thấy gì cả, thâm lâm bầm: “Mắt cũng hù dọa ta...”

Thật ra thì không phải tên thái giám này hoa mắt, mới vừa rồi Tuyết Dao có suy nghĩ muốn xem cảnh hay, lập tức vận khí chạy tới bên cửa, không ngờ tốc độ tăng vọt, ở đó có hàng chục con mắt đang dõi vào cửa Trúc Khê nhưng không một ai phát hiện có người vừa lướt qua.

Tuyết Dao không tiếng động núp dưới một tán bạch quả, nhìn xuyên xuống một màn tĩnh mịch phía dưới.

Thấy Triệu Cảnh đứng ở cửa, tay giờ lên rồi lại buông xuống, Tuyết Dao thầm nghĩ: “Vô dụng!”

Lúc này đây, lại một ánh mắt sắc bén quăng tới nàng, Triệu Vũ Quốc hình như bất kể lúc nào cũng có thể cảm thụ được khí tức của nàng, mới vừa rồi nàng phi thân lên tàng cây cao chưa thu liễm lại khí tức, lại không nghĩ ở vị trí cao này cũng bị hắn phát hiện ra, bất quá nàng không sợ, neho ánh mắt tỉnh nghịch trừng lại phía hắn, mang theo sự dí dỏm.

Sắc mặt Triệu Vũ Quốc không đổi, tuy nhiên đáy mắt hiện lên nụ cười sùng nịch.

Rốt cục, Triệu Cảnh cũng gõ cửa, tiếng gõ mõ phía trong vẫn đều đặn không dừng.

- Hà, là ta.

Giọng nói mang theo sự run rẩy.

Thấy bên trong không có phản ứng, ánh mắt Triệu Cảnh cầu cứu Triệu Vũ Quốc, lại thấy hần dờn tầm mắt đi.

Triệu Cảnh bắt đầu đi lắc đầu, quay vào người bên trong:

- Những năm này, nàng... ta... là ta sai rồi...

Thanh mỡ đột nhiên ngừng lại, Tuyết Dao có chút kinh ngạc: “Tha thứ rồi sao?”. Phía trong truyền đến một tiếng thở dài mềm mại:

- Hoàng thượng là bậc cửu ngũ chi tôn, nô tì há có thể oán hận trong lòng?

Lời nói nhẹ nhàng bình thản, tuy nhiên bên trong chứa bao nhiêu chua xót cay đắng chỉ có Tô Hà biết, nàng ngừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Mời Hoàng thượng trở về đi, hôm nay nô tì một lòng lễ Phật, hết thảy đều đã buông xuống, xin mời Hoàng thượng cũng như thế đi...

Oanh~~~~

Trong đầu Triệu Cảnh rung lên ầm ầm: “Hết thảy buông xuống...” giọng Tô Hà mềm mại nhẹ nhàng nhưng từng chữ lộ ra ý tứ sâu xa.

- Buông xuống? Tiểu Hà, hết thảy chuyện năm xưa, nàng muốn bỏ là bỏ ư?

Mắt Triệu Cảnh thoáng đỏ.

Cột kẹt, tiếng mở cửa vang lên, Tô Hà chậm rãi đi từ bên trong ra, mặt tái nhợt, nàng hướng Triệu Cảnh thi lễ, nàng không đứng dậy vẫn yên lặng quỳ. Triệu Cảnh chấn động:

- Không, không, ta không cho nàng làm vậy.

Trong lòng hần hồi tưởng lại lời năm đó nàng nói: “Cảnh ca ca, nếu người làm Hoàng thượng, dù muốn hay không, thiếp cũng phải hành lễ đúng không?”

“Nàng là Tiểu Hà độc nhất vô nhị, nàng không giống người khác, nàng không phải hành lễ với ta.”

“Vậy có phải, người xa lạ mới hành lễ không?”

“Xem như vậy đi...”

Từng lời năm đó hiện rõ mồn một trong đầu hần, mà giờ khắc này Tô Hà đang hướng hần hành lễ, nàng coi hần là người xa lạ!

Lúc này, hần không còn bận tâm thể diện gì nữa, đột nhiên cảm thấy không có gì quan trọng hơn nữ nhân trước mắt mình bây giờ.

- Tiểu Hà, là ta sai, nàng cho ta một cơ hội đền bù cho nàng được không?

Trong mắt Tô Hà khẽ rung động, ngay sau đó khôi phục bình tĩnh, chỉ nghe nàng nhẹ nhàng thở dài:

- Hoàng thượng cùng nô tì vốn dĩ không phải quan hệ vợ chồng, chỉ là quan hệ vua tôi!

Lời này nói ra khiến ngực Triệu Cảnh đau nhói, hần cười khổ sở, mắt như thấm lệ:

- Tiểu Hà, chẳng lẽ nàng không cho ta một cơ hội chuộc tội sao?

Tô Hà khép nhẹ mí mắt, cung kính đứng dậy:

- Hoàng thượng không sai!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Có bỏ mới có được

Triệu Cảnh chăm chú nhìn Tô Hà, sắc mặt hồng nhuận năm xưa của nàng đã không còn, lúc này vẻ mặt tái nhợt khiến cho hô hấp của Triệu Cảnh cũng đau đớn theo, đôi mắt năm xưa trong veo chỉ có hần bên trong, hôm nay là không hề liếc hần, thần thái bình thản, ním môi tích chữ như vàng!

- Tiểu Hà, van xin nàng, cho ta một cơ hội bồi hoàn nàng được không?

Khi nói, hần tiến lên cầm chặt tay Tô Hà, khoe mắt đã uon ướn nhưng cố nén kim lại không tuôn lệ.

Mắt Tô Hà rung động, nhưng nàng vẫn lạnh lùng như cũ, chậm rãi ngẩng lên nhìn hần:

- Vì cái gì khiến tâm một người sống lại chết đi?

- Thật xin lỗi, hết thảy là lỗi của ta!

Trong mắt Tô Hà phủ một màn sương mỏng, nàng cố ngăn không cho lệ tuôn, hít một hơi thật sâu, lời nói không mang nửa phần lưu luyến:

- Nô tì chỉ có một câu, Hoàng thượng không sai!

Mắt Triệu Cảnh tái nhợt, lời này như một quyền đánh thẳng vào trái tim đang đau đớn của hần, vĩnh viễn không cho hần cơ hội sửa sai ư, nghĩ lại sai lầm năm xưa mình hoài nghi nàng, hần có cảm giác bản thân thật sự không có dũng khí đối mặt với nàng. Nhưng, hần sẽ không buông tay, bởi hần hiểu... buông tay lần này, có nghĩa là vĩnh viễn, bọn họ đã mất mát quá nhiều, ngày hôm nay hần cố gắng cứu vãn, thoát tử trong cái chết ra quá khứ tươi đẹp năm xưa.

Tô Hà nói xong muốn thu tay lại nhưng bị Triệu Cảnh xiết chặt thêm, không có ý định buông ra, này giờ nàng vẫn dịu dàng, lúc này đã có sự phẫn nộ.

- Hoàng thượng hỏi cung nhiều việc bề bộn, nô tì không quấy rầy ngài, kính Hoàng thượng ban thưởng nô tì xuất gia Bạch Long tự.

Lời này như sấm giữa trời quang, Triệu Cảnh ngây ngốc, ngay cả Triệu Vũ Quốc cũng kinh ngạc, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của mẹ mình, hần im lặng đứng một bên.

- Không, ta không cho phép, không cho phép!

Triệu Cảnh kích động, tay vô thức bóp chặt tay Tô Hà.

Tô Hà kiên quyết, mày phượng khẽ chau lại:

- Ngài là Hoàng đế cao cao tại thượng, hôm nay như vậy... Chẳng lẽ muốn nô tì phải chết sao? Hay làm người để cả thiên hạ phi nhổ?

Triệu Cảnh đau đớn thê lương, môi mấp máy nhưng rồi lại do dự, Tô Hà nhìn hần, thờ dài quay đầu.

- Tô Hà, ta biết ta sai rồi, nàng không thể tha thứ cho ta sao?

- Ngài là Hoàng thượng...

- Dù rồi, ta không làm Hoàng thượng, ta muốn được đối mặt với sai lầm của mình dù chỉ một lần.

Triệu Cảnh rút cuộc thốt ra lời đang nghẹn ứ nơi cổ họng, cơ hồ rống lên, cả người như tê tâm liệt phế.

Tô Hà kinh hãi nhìn hần, nàng không tin được người trước mặt kia là Hoàng đế, lặng im hồi lâu mới hồi phục tinh thần, lần nữa hít một hơi thật sâu:

- Lừa gạt... Đối với ta, ngài định lặp lại điều đó một lần nữa sao.

Giọng nói nghe qua nhẹ nhàng nhưng thực sự trong đó ẩn chứa sự tức giận bị kìm nén.

- Không, lần này, là thật...

Triệu Cảnh ôn nhu nói khiến nàng hồi tưởng lại năm xưa hần cũng từng cầm tay nàng mà nói những lời như thế...

Lệ không còn nghe theo sự điều khiển của khối óc nữa, theo cảm xúc của trái tim không chế ngự được, bỗng chốc tuôn trào như đê vỡ, từng giọt từng giọt lăn trên má:

- Nếu như, chúng ta chỉ là những thảo dân bình thường, sẽ không có chuyện đau đớn như ngày hôm nay, nhưng ngài sinh ra là bậc đế Vương, chúng ta còn có thể quay lại sao?

Hần chậm rãi gạt đầu, rốt cục hạ quyết tâm, hồi tưởng lại tất cả sự việc năm đó, hần làm hết thảy mọi việc nhưng tại sao lại không thể bảo vệ nàng?

Năm đó bọn họ là thanh mai trúc mã, Tô Hà mười lăm tuổi, cho dù mặc đồ cung nữ giản dị nhưng lại nổi lên dung nhan xuất trần, rất nhanh lọt mắt xanh Thái tử, đáng tiếc Thái hậu đối với cung nữ rất tốt nên không tiện mở miệng, tuy nhiên nhiều lần Thái tử bí mật gọi Tô Hà đi nói chuyện.

Tô Hà mặc dù chỉ là một cung nữ, nhưng cung nữ cũng chia ra bậc cao thấp, nàng lúc ấy tính tình hiền lương, tinh thông huyết vị xoa bóp, Thái hậu rất yêu thích nàng. Thái tử kia không dám lên lút muốn nàng, liền nghĩ cách tới hỏi ý nàng.

Chuyện này bị Triệu Cảnh biết, trong đầu tiên có ý niệm diệt Thái tử, vừa lúc đó gặp một tài nhân (là tên gọi một tước vị của các phi tần, cung tần trong hậu cung thời phong kiến) có bầu mà không có nguyên nhân, Triệu Cảnh đem tội này đổ lên đầu Thái tử kia, Tiên Hoàng nổi giận, phế vương vị Thái tử,

không lâu sau phong Triệu Cảnh làm Thái tử, từ đó vận mệnh Triệu Cảnh thay đổi...

Nghĩ tới đây, Triệu Cảnh tự giễu cười, trong nụ cười mang theo lệ, lệ đắng từ tim chảy ra của một nam nhân, hắn nhìn Tô Hà, trong lòng dâng lên ngàn vạn lời xin lỗi, hai chữ này chầm vào lòng hắn bỏng rát.

Hắn chăm chú nhìn Tô Hà, thấy khóe mắt nàng đã có nếp nhăn mới tỉnh ngộ, bọn họ không còn trẻ nữa, Triệu Cảnh chậm rãi quỳ xuống trước mặt Tô Hà, Triệu Vũ Quốc nhìn thấy cũng cả kinh.

- Hoàng thượng, người đây là...

Giọng nói Tô Hà mang theo sự hoảng sợ cùng ghen ngào.

Triệu Cảnh lắc đầu:

- Từ nay về sau, nhi tử của chúng ta là Hoàng đế Diêm Thương quốc, ta chỉ là trượng phu, là một phụ thân, một người đang chờ đợi nàng cho ta chuộc lại cơ hội làm trượng phu nàng...

Nước mắt nàng bỏng rát lăn dài trên má, rơi xuống mu bàn tay Triệu Cảnh, cả người hắn run rẩy, nhìn chăm chú Tô Hà hỏi:

- Nói cho ta biết, lệ này có phải là vì ta mà chảy?

Tô Hà không nói gì, bị hắn ôm chặt vào ngực...

Một màn này, Tuyết Dao nhìn xong chỉ cười nhạt, nhìn về phía Tô Hà, thấy mắt nàng hiện ra chút phức tạp khó hiểu.

Triệu Vũ Quốc nhìn Tuyết Dao, ánh mắt ôn nhu ấm áp, tiếp sau đó không tiếng động rời khỏi vườn, Tuyết Dao hiểu hắn nhắc nhở mình không nên được voi đòi tiên nữa, nhìn lên đủ rồi, giờ phút này cần phải đi.

Tuyết Dao lại một lần nữa dùng phương pháp phi thân hồi nãy, động tác lần này thuần thục hơn, tốc độ nhanh hơn, cho dù trước mắt không ít thái giám cùng cung nữ nhưng không kẻ nào phát hiện ra, chỉ cảm thấy như gió thổi qua.

Không đợi Triệu Vũ Quốc mở miệng, Tuyết Dao đã nói trước:

- Chúc mừng!

Triệu Vũ Quốc nhú mày, không trả lời, chỉ vươn tay ra, Tuyết Dao hé miệng cười một tiếng, cũng đưa tay ra, hắn liền nắm chặt, cùng nàng sóng vai chậm rãi bước đi về phía trước.

- Sắp tới ta sẽ bề bộn nhiều việc.

- Ừ, hắn là như vậy.

Triệu Vũ Quốc nhìn nàng thật lâu:

- Nàng không trách ta không đi cùng nàng sao?

- Huynh vốn rất ít đi theo ta.

Hắn ngắt ra, sau đó cười khỏ, tay nhéo mũi nàng:

- Chúng ta xuất cung đi.

Tuyết Dao cười lớn:

- Ha ha, hảo!

Trong lòng Triệu Vũ Quốc hiểu rõ, qua hôm nay hành động của hắn sẽ không thể tùy ý như thế nữa, nhìn nụ cười sáng ngời kia của Tuyết Dao, hắn rất vui vẻ, hồi tưởng lại một màn vừa rồi, hắn tự nhủ: “Nương, cảm ơn người...”

Tuyết Dao đi bên cạnh hắn, thấp giọng nói:

- Mẹ huynh từng nhiều năm ẩn nhẫn, hết thảy là vì huynh, hiện tại nguyện vọng của nàng đã được thực hiện...

Phút chốc, Triệu Vũ Quốc dừng bước, cúi đầu nhìn Tuyết Dao, đối mặt với hắn là đôi mắt trong vắt tựa như có thể nhìn xuyên thấu nhân gian, hắn cười cười, lại nhéo nhéo mũi nàng, trầm giọng nói:

- Tương lai, đối mặt với nàng, ta sợ không cách nào nói láo được!

- Thử mới biết!

Tuyết Dao nửa giỡn, nửa uy hiếp, còn có mùi vị khiêu khích...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Hắc thủy tinh

Vô luận là kinh thành Nam quốc hay Điểm Thương quốc đều có điểm chung, có thể dùng bốn chữ hình dung: “Phi thường náo nhiệt!”

Đường phố huyền ảo, âm ỉ, cửa hàng, những người bán rong khiến người đi dạo phố hoa mắt.

Trên đường đi, không nghi ngờ, Triệu Vũ Quốc cùng Tuyết Dao thu hút vô số ánh nhìn của người đi đường. Thân hình Triệu Vũ Quốc cao lớn, phong thái thông dong, tuy mặc thường phục nhưng vẫn toát ra khí chất cao quý.

Tuyết Dao một thân trường bào tím nhạt, lộ ra khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, trong tay phe phẩy quạt nhỏ, mang theo sự lạnh lùng, lãnh đạm.

Hai người thông dong sải bước bên nhau, Triệu Vũ Quốc mỉm cười nhìn Tuyết Dao, thỉnh thoảng, nàng cũng quay lại, mặt đối mặt gật đầu với hắn, quả là vô thanh thắng hữu thanh.

- Trương công tử, đã lâu không gặp, gấp gấp đi đâu vậy?

Một nam tử đang uống trà trên lầu cao giọng chào hỏi một nam tử khác, âm thanh vang lên hướng sự chú ý của Tuyết Dao và Triệu Vũ Quốc.

Câu nói kia quả thật bình thường, chẳng qua trong hoàn cảnh âm ỉ náo nhiệt lúc này, muốn người khác nghe rõ lời mình nói quả thực là khó khăn, vừa rồi, giọng nói của nam tử kia rõ ràng như vậy, chứng tỏ hắn cũng có chút công phu, trong người mang theo nội lực.

Tuyết Dao cùng Triệu Vũ Quốc liếc mắt nhìn nhau, vội vã hướng ánh mắt sang phía nam tử được chào hỏi.

Chỉ thấy một gã nam tử đang nói chuyện dừng bước, quay đầu lại cười nói:

- Đây không phải là Tổng Tiêu Đầu sao?

Tuyết Dao nhìn nam nhân vừa cao giọng gọi kia, nói với Triệu Vũ Quốc:

- Khó trách, hắn là người áp tải hàng hóa.

- Ừ.

Hai người đang muốn đi, lại nghe tiếng Trương công tử nói:

- Tổng Tiêu Đầu người mới ở phương xa quay về chắc không biết, hôm nay là ngày khai mạc buổi đấu giá duy nhất trong năm của Duyệt Lai, ta đang vội đi đến đó đây.

Vị Tổng Tiêu Đầu kia mở lớn hai mắt:

- Hôm nay khai mạc hồ, chắc hẳn là có nhiều bảo bối rồi, không được, cơ hội hiếm có này, ta cũng phải đi.

- Phải nhanh lên, ha ha...

Lời dứt, hai người bước ra đường theo hướng Nam đi tới.

Triệu Vũ Quốc hơi trầm tư nói:

- Phòng đấu giá Duyệt Lai này có nhiều phân nhánh trong các vùng của Điểm Thương quốc, lịch sử có lẽ đã hơn một trăm năm, nghe nói, mọi vật phẩm muốn được vào đấu giá ở chôn này đều phải trải qua khảo nghiệm, nếu giá trị vượt qua mức tám trăm lượng bạc trắng thì sẽ được tham gia vào buổi đấu giá.

Tuyết Dao giật mình:

- Tám trăm lượng, chẳng phải thừa cho một hộ dân chúng tiêu xài mười năm sao.

- Ủ, đúng vậy.

Sự kỳ lạ này khiến Tuyết Dao sinh hứng thú với phòng đấu giá Duyệt Lai này, nàng suy nghĩ một chút rồi nói với Triệu Vũ Quốc:

- Đi xem chút đi.

- Ủ.

Khi hai người tới, gã sai vặt đang đóng cửa Duyệt Lai, Triệu Vũ Quốc tiến lên ngăn hân:

- Hôm nay không phải là khai mạc buổi đấu giá một năm một lần sao? Sao người lại đóng cửa?

“Hử!” gã sai vặt không trả lời, liếc nhìn Triệu Vũ Quốc, sự khinh bỉ của hân khiến Triệu Vũ Quốc chau mày.

Triệu Vũ Quốc muốn có một ngày vui vẻ thoải mái bên Tuyết Dao, lúc này không muốn chạm vào phiền phức, gã sai vặt này khiến hân khó chịu nhưng hân kiềm chế không tức giận.

Tuyết Dao thấy thế, trong lòng thở dài: “Thật đúng là chán sống rồi mà...” Tiếp đó nàng cho hân biết cảm giác gọi là “hoa mắt chóng mặt”, nhanh chóng kéo lại một vách tường, một tay nhẹ nhàng đặt trên cổ hân.

- Vị công tử kia đang hỏi chuyện người đó.

Nàng cười, nhưng cảm giác băng lạnh không biết từ đâu tràn ra lạnh thấu xương.

- Công tử tha mạng... Tiểu nhân... Tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, vừa rồi chỉ là giỡn thôi... Công tử muốn hỏi điều gì. Tiểu nhân nhất định trả lời tận tâm...

- Hỏi người, tại sao đóng cửa.

Mặt gã sai vặt lúc này nhăn nhúm còn hơn quả mướp đắng, cả người run lẩy bẩy, miệng méo xệch.

- Đây là... quy định từ trước tới giờ của phòng đấu giá Duyệt Lai, đến giờ đấu giá thì không cho người vào nữa...

Triệu Vũ Quốc nghe được đáp án này, nhớ lại bộ dạng lười nhác vừa rồi của hân, nhất thời hiểu được tại sao gã sai vặt này vô lễ như vậy.

Danh tiếng Duyệt Lai lớn như vậy, có lẽ ai ai cũng biết quy củ chốn này, hai người bọn họ không biết gì, khó trách gã sai vặt gây khó khăn, hân nghĩ rằng hai người này không biết gì về đấu giá.

Nghe câu trả lời của gã sai vặt, Tuyết Dao nhíu mày:

- Ý người là, bây giờ chúng ta không vào được?

Gã sai vặt sợ đến độ tái mặt, cả người không ngừng run lên:

- Vâng... đúng vậy...

Lực tay Tuyết Dao tác động xuống cổ hân tăng thêm mấy phần, gã sai vặt cảm giác hô hấp mỗi lúc một cách xa mình, hân nguyền nguyền lắc đầu:

- Không... Không. Nhị vị công tử muốn vào lúc nào thì vào lúc đó ạ.

Gã sai vặt nghĩ thầm, mình cũng chỉ là một tên làm công, cho dù phá hư quy củ của thì cùng lắm cũng sẽ chỉ bị chuyển công việc khác, còn nếu bây giờ chống lại hai người này, mạng nhỏ e không còn.

- Cho chúng ta lặng lẽ đi vào, không làm ai chú ý.

Tuyết Dao chậm rãi buông lỏng tay ra.

Gã sai vặt như được đại xá, khom lưng cúi đầu dẫn đường.

Hai người lặng lẽ từ cửa sau vào, bên trong thực nóng nực, Triệu Vũ Quốc nhìn lướt qua, quả nhiên là sự kiện lớn, những nhân vật có tiếng trong kinh thành chắc chắn có mặt, thịnh hội thế này, sao có thể vắng mặt những bậc vương tôn quý tộc.

- Nàng đi vào muốn tìm thứ gì?

- Ha ha, huynh biết ta muốn tìm gì không?

Tuyết Dao cười nói.

- Nàng không ham mê náo nhiệt...

Tuyết Dao phẩy quạt, nhẹ nhàng phơ phất vài cái:

- Triệu công tử đúng là bạn tri kỷ...

Triệu Vũ Quốc cười cười lắc đầu.

Tuyết Dao gấp quạt lại, nghiêm mặt nói:

- Bình khí!

- Há?

- Gần đây đột nhiên đầu óc ta nhớ ra rất nhiều thứ, ta phát giác, ta đối với trường thương là tình hữu chung độc. (ưa thích không rời)

- Nàng nhớ ra rồi?

Đáy mắt Triệu Vũ Quốc lóe lên một tia phức tạp, sau đó nhanh chóng tắt đi.

Tuyết Dao thờ dãi lắc đầu:

- Không phải, chỉ là một vài mảnh ký ức nhỏ, thỉnh thoảng nhớ ra, một gương mặt, có khi là một cái tên, lại có lúc là lời một ai đó nói... Mọi sự cứ đứt quãng, ta không thể nào chấp nối được.

Sắc mặt Triệu Vũ Quốc không đổi, chỉ thản nhiên nói:

- Nếu cảm thấy mình dùng thích hợp, đi xem khu bày bình khí đi.

- Ủ.

Đang muốn đi, món đồ trong tay một gã bồi bàn chạy qua làm Tuyết Dao chú ý:

- A!

- Sao thế?

- Tiền tử kia (Roi)... Ta muốn!

Tuyết Dao chỉ vào Cữu tiết tiên (roi chín khúc) trên khay gã bồi bàn bê.

Theo hướng Tuyết Dao nói, Triệu Vũ Quốc nhìn thấy một cái Cữu tiết tiên, roi kia màu đen tuyền, lộ ra một cổ sắt khí, điều này chưa đủ làm hấn kinh ngạc, điều hấn kinh ngạc là phía tay cầm của roi khảm một viên thủy tinh.

- Hấn là hắc thủy tinh!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Tuyết Dao đau đớn

Triệu Vũ Quốc cảm thấy tay Tuyết Dao lạnh như băng, thậm chí mang theo chút run rẩy, hấn chưa từng nhìn thấy nàng như vậy, lòng vô cùng lo lắng. - Dao nhi...

Giọng hấn khàn khàn tràn đầy ân cần.

Tuyết Dao ngẩng đầu, mắt tràn ngập nghi ngờ, nhưng vẫn nở nụ cười gượng với hấn:

- Yên tâm, ta không sao, có điều vừa chạm qua roi có cảm giác rất kỳ quái.

- Ủ, chúng ta về thôi.

- Ủ.

Hai người vừa ra khỏi Duyệt Lai liền gặp Thạch Đông Thắng.

- Công tử.

Triệu Vũ Quốc khẽ nhú mày:

- Gọi ta đi trở về?

- Vâng.

Thạch Đông Thắng gật đầu.

Triệu Vũ Quốc nhìn Tuyết Dao áy náy nói:

- Xem ra hôm nay không thể cùng nàng chọn binh khí rồi.

- Không sao, còn nhiều thời gian mà.

Tuyết Dao nói có vẻ tự nhiên, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, lần sau ư, chỉ sợ không còn lần nào nữa, không còn có thể thông dong dạo phố nữa rồi.

Trời chiều, vầng thái dương đã ngã về phía Tây, trên hệ thống sông đào bảo vệ kinh thành, có một thuyền nhỏ, trên đó một nam tử đem tin tức viết ở mảnh vải nhỏ cột vào chân bồ câu đưa tin, nhìn ngó xung quanh, cẩn thận xác định không có ai, hất tung bồ câu lên.

Nhìn bóng dáng bồ câu đưa tin mờ dần, hắn cười đắc ý: “Tin tức lần này, chủ tử chắc sẽ hài lòng...”

Bồ câu đưa tin kia trải qua lộ tuyến dài, lúc bay qua rừng cây, đột nhiên con đầu thuyền đến từ cánh, khí tức tử vong bao phủ nó, nó khẽ động cánh nhưng thấy vô lực, thân thể như mũi tên lao xuống, đôi mắt nhỏ của nó hẳn là hoảng sợ, cái chết đang tiến đến gần với nó...

Đang khi bồ câu đưa tin hoàn toàn tuyệt vọng, thân thể đột nhiên được giữ lại, cảnh vật hiện ra rõ ràng trước mắt, thấy một vị nam tử trung niên mỉm cười đón nó trong tay.

Bồ câu đưa tin vốn hoảng sợ, nhưng nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm yên lặng kia, thân thể phát run nhưng nó cố bình tĩnh lại.

Khóe miệng nam tử kia khẽ nở nụ cười thần nhiên, nhẹ nhàng vuốt ve con vật nọ: “Tiểu chút chút, người phải chịu khổ rồi.” Dứt lời, liền vuốt ve cánh bị thương của nó, sau một khắc bồ câu đưa tin cảm thấy như mất đi trực giác, mặc dù còn chút đau đớn nhưng so với vừa rồi tốt lên rất nhiều.

Nam tử đem mảnh vải ở chân nó gỡ xuống, vờn tay nâng bồ câu đưa tin, bồ câu lập tức quan sát mình bị thương, lập tức vỗ cánh bay lên.

“Tiểu chút chút, không nên đi nữa.” Nói xong hắn mở mảnh vải, tinh tế nhìn tin tức trên đó.

“Đương Hồng Xương dùng Dạ Mị roi dẫn dụ Tuyết Dao lộ diện.” Nam tử chau mày, gương mặt như tiên giáng trần khẽ cau có. Vận công xé nát mảnh vải kia, sau một khắc hắn thở dài, cao hứng lâm bẫm: “Có lão sư thì dễ tìm a...”

Trở lại trong cung, Triệu Vũ Quốc lập tức bị Triệu Cảnh triệu vào tẩm cung, cho dù Tuyết Dao không đi cùng nhưng nàng cũng biết Triệu Cảnh muốn nói gì, lòng âm thầm phỏng đoán, ngày Triệu Vũ Quốc lên ngôi không còn xa.

Trở về phòng, Tuyết Dao lập tức đem Cửu tiết tiên ra ngắm, nàng tinh tế đánh giá vật này, lòng hiện lên một cảm giác khó nói, Tuyết Dao không ngừng vuốt ve Cửu tiết tiên, đầu ngón tay tinh tế cảm nhận sự bóng loáng mà lạnh như băng của nó, nhất là mỗi khi chạm trớn Hắc thủy tinh kia, trong đầu sẽ xuất hiện một cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc, tựa nhiên quay lại một đoạn ngắn trong đầu nàng, nội tâm Tuyết Dao tràn đầy nghi hoặc.

“Vì sao, ta có cảm giác muốn khóc?”

Nàng vuốt ve Cửu tiết tiên, lòng ngổn ngang trăm mối không lời giải, nhưng nàng biết, Cửu tiết tiên này nhất định có quan hệ nào đó với nàng.

Đang khi lòng Tuyết Dao tràn đầy nghi ngờ, trong đầu hiện lên một đạo bạch quang, giống như chớp đánh, tiếp đó đầu nàng như muốn nổ tung.

Khi trước, nàng trúng một đao cũng không kêu một tiếng đau đớn, nhưng lần này cơn đau khiến hô hấp nàng dồn dập.

“Đừng...” nháy mắt trong đầu Tuyết Dao hiện lên rất nhiều hình ảnh, sau tia chớp chói mắt kia là hồng thủy dừng mãnh.

“Đau quá!” Cơn đau tràn đến khiến nàng không chống đỡ được, ngã xuống đất, cố gắng đập đầu vào chân giường, nhờ đó mà bớt cảm giác đau đớn.

“Phanh”, cửa mở ra, mắt Tuyết Dao nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, là Triệu Vũ Quốc.

- Dao nhi, không nên như vậy.

Hắn nhanh chóng ôm chặt lấy nàng, ngăn nàng tiếp tục lao vào chân giường.

- Đau, đau quá...

Tuyết Dao gầm nhẹ.

Triệu Vũ Quốc luôn luôn tỉnh táo, giờ khắc này trở nên luống cuống, mặt hiện rõ sự lo lắng, hấn ôm chặt Tuyết Dao trong lòng, hướng ra cửa sổ lớn:

- Trương đại phu, lập tức truyền Trương đại phu.

Nhìn máu tươi đầm đìa trên trán nàng, Triệu Vũ Quốc không biết phải làm thế nào:

- Nói cho ta biết, phải làm thế nào thì nàng sẽ không như vậy nữa?

Đau đớn trên trán khiến cho ý thức Tuyết Dao mơ hồ quay lại, nàng nhìn thấy đôi mắt Triệu Vũ Quốc đỏ ngầu như phát điên, cảm nhận được lực từ tay hấn xiết chặt thân thể mình, cảm giác đau nhức lại khiến sự hoảng sợ trong nàng bị xua đuổi đi.

- Ta muốn sống...

Nói xong, nàng hôn mê bất tỉnh.

Lòng Triệu Vũ Quốc đau xót, từng màn từng màn từ khi nàng và hấn gặp gỡ hiện lên. Chợt phát hiện, trong thiên hạ này, chỉ có nàng là hiểu hấn, chỉ có nàng là không cần hấn hồi báo bất kỳ ân tình nào.

“Trương đại phu!” Hấn ôm chặt Tuyết Dao, khản giọng gào rống, mắt đỏ ngầu, một trạng thái chưa bao giờ xảy ra với hấn.

Triệu Cảnh đi tới bên cửa, trước giờ chỉ thấy nhi tử mình trầm tĩnh như nước, giờ phút này giống như phát điên, hấp thấp giọng thờ dài: “Aizzz, Quốc này, con thật đúng là đề ra vấn đề khó khăn cho cha con.”

Lúc này, Trương đại phu đã đến, giờ phút này hấn là còn chờ thái giám truyền lời, nhưng Triệu Vũ Quốc sớm nghe ra cước bộ của hấn, không đột thái giám tuyên, hấn đã rộng giận:

- Dẹp hết nghi thức đi, mau đi vào cho ta.

Hai mắt Trương đại phu mờ lớn, kinh ngạc không thôi, hiển nhiên lần đầu thấy bộ dạng Triệu Vũ Quốc như thế này, nhất thời biết tình hình khẩn cấp, không dám chậm trễ lập tức đi vào.

- Nàng đau hôn mê bất tỉnh.

Triệu Vũ Quốc ôm Tuyết Dao, lo lắng nói Trương đại phu.

- Xin điện hạ đặt Tuyết Dao cô nương lên giường để lão phu bắt mạch.

Giờ phút này, Triệu Cảnh ở bên ngoài thờ dài lắc đầu, rồi tới Vân Cảnh cung.

Thì ra, Triệu Cảnh tìm Triệu Vũ Quốc, ngoài việc thừa kế vương vị còn là nói chuyện về Tuyết Dao.

Thân phận, lai lịch Tuyết Dao không rõ ràng, vô luận thế nào Triệu Cảnh cũng không đáp ứng cho nàng làm Hoàng hậu Điểm Thương quốc, yêu cầu của hấn là Triệu Vũ Quốc đáp ứng cưới cháu gái ruột của Trương Nham làm hậu, như vậy mới có thể lôi kéo được Trương Nham. Ôn định được lòng Trương Nham, ngôi vị của Triệu Vũ Quốc mới được củng cố.

Nghe xong lời đề nghị của Triệu Cảnh, Triệu Vũ Quốc im lặng rời khỏi Hiên Viên điện, điều này làm hấn vô cùng tức giận, nhưng suy nghĩ một chút, bản thân giống hệt chuyện Tô Hà năm đó, thờ dài một hơi, hay là rời đi.

Vốn hấn tính toán cùng Triệu Vũ Quốc, muốn thương lượng tìm biện pháp xử lý êm đẹp với Tuyết Dao, không ngờ, thấy một màn xảy ra, trong lòng nhất thời bỏ đi ý nghĩ này.

Bên này, Trương đại phu sau khi bắt mạch, dùng nội lực vận châm, sau khi khai thông tĩnh mạch thì thu châm lại, mồ hôi ứa cả người, mặt mang theo vẻ vui mừng.

- Tuyết Dao cô nương...

- Nàng sao? Bằng bất cứ giá nào cũng phải cứu nàng!

Triệu Vũ Quốc gấp giọng nói.

- Khụ khụ khụ, điện hạ, ngọc thể cô nương không có gì đáng ngại.

Thấy Triệu Vũ Quốc hoảng hốt như vậy, Trương đại phu nhất thời không kịp tiếp nhận, chỉ có cách ho khan che giấu hoảng sợ của mình.

Lúc này, trong mắt Triệu Vũ Quốc chỉ có Tuyết Dao đang hôn mê trên giường, không nhìn gương mặt Trương đại phu hiện vẻ kinh dị, vội hỏi:

- Không có gì đáng ngại, tại sao nàng lại đau như vậy?

- Tuyết cô nương mất trí nhớ, thứ nhất là do huyết ứ động trong đầu, thứ hai là bởi vì huyết quản bị thương tổn, trước kia nàng dùng thuốc giải độc do lão phu điều chế, trừ bỏ độc tố trong cơ thể, ngoài ra còn có tác dụng giải huyết ứ động trong đầu, không biết do nguyên nhân gì, vừa rồi huyết quản trong thân thể Tuyết cô nương đột nhiên tự chữa trị, kết quả sau chữa trị mang đến cơn đau như thế.

- Vậy ý của ngươi là gì?

- Tuyết cô nương có thể muốn khôi phục trí nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Diễm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Lời nói của Triệu Vũ Quốc

Khi Tuyết Dao tỉnh lại đã là buổi sáng của hai ngày sau, đầu không còn đau, ngược lại nàng có cảm giác tinh thần sảng khoái, cảm giác mê man khó chịu buổi sáng cũng biến mất, điều này làm nàng kinh ngạc, nàng khẩn trương nghĩ lại xem mình té xỉu thế nào.

- Khá hơn chút nào không?

Giọng nói khàn khàn vang lên bên tai nàng.

- Hà, huynh ở luôn nơi này sao?

Khi tỉnh lại Tuyết Dao không chú ý Triệu Vũ Quốc vẫn một mực ngồi bên giường mình kể từ lúc nàng ngất xỉu, giờ phút này nghe được giọng nói khàn khàn của hắn mới hồi phục tinh thần.

Thấy vẻ mặt tiêu tụy của Triệu Vũ Quốc, Tuyết Dao thất thần, tâm đầu nhói, giọng nói lộ ra sự xót xa:

- Ta không thích bộ dạng cau mày này của huynh đâu.

Hắn khẽ vuốt qua trán đang bị băng bó Tuyết Dao, thấp giọng thở dài:

- Tại sao lại làm thương tổn bản thân như vậy.

- Vì muốn phân tán cơn đau.

Trên gương mặt tiêu tụy của Tuyết Dao hiện lên sự bừng tỉnh.

Triệu Vũ Quốc cúi đầu cười ra tiếng:

- Có thể phân tán sao?

- Ừ...

- Nếu là vậy, sao không để ta tới phân tán giúp.

Đôi mắt trước giờ luôn lạnh lùng của Triệu Vũ Quốc hiện lên sự xót xa, áy náy.

Trong lòng Tuyết Dao đột nhiên ấm áp, lời muốn nói nghẹn ứ trong cổ họng, mắt nàng hoe hoe đỏ, không biết phải nói gì, làm gì lúc này, chỉ mong được nhìn ánh mắt ôn nhu kia mãi mãi.

- Đáp ứng với ta, đời này, ánh mắt như thế chỉ nhìn ta.

- Ta đồng ý!

Hắn cười, lời nói chắc nịch.

~~~~~

- Nhi từ, ta hỏi lại một lần nữa, con quyết định như vậy sao?

Triệu Cảnh chăm chú nhìn Triệu Vũ Quốc.

Trong mắt Triệu Vũ Quốc vẫn chỉ có sự lạnh lùng, tuy nhiên đối với Triệu Cảnh thì hẳn lại nhìn ra mơ hồ có chút ảm áp trong đó, có điều, hẳn hiểu, phụ tử bọn họ không thể nào trở lại như lúc đầu được nữa. Dù vậy bây giờ hẳn cũng khá cao hứng, hẳn bỏ qua giang sơn là bởi vì người phụ nữ và hài nhi của bọn họ, dĩ nhiên là trong chuyện này còn ẩn chứa nguyên nhân sâu xa khiến hẳn xuống nước, trước mắt chuyện thiện vị (Thiên tử truyền ngôi cho người khác gọi là thiện vị 禪位) phải giải quyết ổn thỏa đã.

- Vâng.

Triệu Vũ Quốc gật đầu tựa như đang nói chuyện bình thường.

- Nhưng kia...

Không đợi Triệu Cảnh nói tiếp, Triệu Vũ Quốc liền tiếp lời nói:

- Phụ hoàng nhắc nhở nhi thần mượn hơi Trương Nham là để sau này có thể mượn được sự ủng hộ từ thế lực to lớn của hẳn?

Triệu Cảnh bất đắc dĩ gật đầu:

- Con đã hiểu ý ta sao còn cố ý trả lời như vậy?

Trên mặt Triệu Vũ Quốc hiện lên vẻ châm chọc:

- Phụ hoàng cảm thấy hẳn sẽ mang lại lợi ích?

- Chẳng lẽ con không cảm thấy?

Triệu Cảnh hỏi ngược lại.

Triệu Vũ Quốc hướng tầm mắt ra bầu trời âm u.

- Người không nghĩ đến hậu quả sao?

- Hậu quả?

Triệu Cảnh mơ hồ.

- Nếu đem cháu gái hẳn phong hậu, xét một phương diện khác chính là chúng ta cúi đầu lấy lòng hẳn.

- Nhi từ, nhỏ không nhẫn thì...

- Sẽ bị mưu hại sao?

Triệu Vũ Quốc lại cắt ngang lời nói của Triệu Cảnh, điều này khiến Triệu Cảnh tức giận.

Tuy nhiên, nghe những lời này của Triệu Vũ Quốc khiến hẳn không thể tức giận.

- Trương Nham kia biết rõ hẳn quan trọng đối với chúng ta, hẳn hẳn sẽ không kiêu kị chúng ta, huống hồ hẳn từng đứng ở phe Nhị ca, người như vậy không thể thu nạp được...

- Nhưng trước mắt mà nói, chúng ta cần lấy lòng hẳn, bây giờ nhún nhường là phương pháp tốt nhất để xử lý mọi chuyện, hết thầy cũng vì muốn củng cố ngôi vị Hoàng đế cho con.

Triệu Cảnh nhẫn nại giải thích.

Triệu Vũ Quốc híp mắt:

- Lấy lòng thì có thể, nhưng không thể để cháu gái hẳn thành Hoàng hậu, nếu phong Hậu thì Trương gia hẳn sẽ trở thành Hoàng tộc của Địch Thương quốc, một mặt chúng ta nhận được sự phò tá của hẳn, nhưng một mặt chẳng phải là bị hẳn uy hiếp sao?

- Ý con là gì?

- Nếu lập nữ nhân kia làm Hoàng hậu, không thể không giữ thế diện cho Trương Nham, lúc đó nhi thần buộc phải gần gũi, quan tâm nàng ta, nếu nàng ta mang long thai, với binh quyền, thế lực của Trương Nham, ai dám nói hẳn sẽ không làm mọi thứ để đưa nhỏ này lên vương vị Thái tử?

Lời Triệu Vũ Quốc dứt, Triệu Cảnh trợn trừng hai mắt, trong lòng hoảng hốt.

Đúng vậy, hần mới chỉ nghĩ đến lợi ích của cuộc hôn nhân này mà chưa nghĩ đến mặt hại, nghe Triệu Vũ Quốc phân tích, thử nghĩ xem tương lai sau này... Triệu Cảnh thoát mồ hôi, làm như vậy chính là đưa hai tay dâng giang sơn Triệu gia này cho kẻ khác...

Giờ phút này, Triệu Cảnh không thể không thừa nhận hần đã già rồi, trong lòng có chút mất mát, tuy nhiên hần cũng có điểm vui mừng, chọn người thừa kế này quả thật là đúng đắn!

Nhưng sau một khắc hần lại nói:

- Nếu không chọn Trương Nham để phò tá thì con có thể lựa chọn người nào đó trong đám đại trung thần trong triều, phải chọn người nào có thể lực hùng hậu giúp con ổn định quyền lực làm nhạc phụ.

- Phụ hoàng, giang sơn Triệu gia ta từ khi nào cần người khác giúp đỡ vậy!

Triệu Vũ Quốc nói một câu thôi nhưng Triệu Cảnh đỏ mặt tía tai.

Nhiều năm qua, không biết từ lúc nào, hần sa vào hưởng thụ cuộc sống an nhàn mà mất đi sự hăng hái, bản thân bây giờ chỉ còn biết hai chữ “lợi dụng”...

Triệu Cảnh ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Triệu Vũ Quốc, cặp mắt lạnh lùng kia mờ hồ tỏa ra khí phách giận dữ, Triệu Cảnh giật thót mình, giờ phút này hần mới phát hiện, nhĩ tử hần không chỉ luôn tinh táo mà còn luôn luôn nhìn thấu hần.

Đạo lý làm vua Triệu Cảnh hiểu rất rõ, có thể thấu tâm tư người khác nhưng không để kẻ khác hiểu lòng mình, người như vậy xứng thượng vị, còn hần, ... hần thật đã già. Khí phách kia sớm đã tiêu tán không còn nữa.

Mình bạch điểm này, tảng đá đè nặng bấy lâu trong lòng Triệu Cảnh rốt cuộc rơi xuống, hần hít một hơi thật sâu, vỗ vai Triệu Vũ Quốc, bình tĩnh nói:

- Nếu con đã quyết định như vậy thì phải nghĩ cách điều hòa mọi thứ.

Triệu Vũ Quốc khẽ gật đầu, khẽ mỉm cười không nói gì, hần hành lễ xong xoay người đi tới tẩm cung Tuyết Dao đang ở.

Tuyết Dao đứng bên cửa sổ lắng lặng ngắm nhìn bầu trời đêm tĩnh mịch, lòng thờ dài mong mưa, mây kéo đến cuộn cuộn như thế kia, xem ra sắp mưa dữ dội, mùa hè ở Điểm Thương quốc vốn nhiều mưa!

Giấy để mềm phát ra tiếng vọng rất nhỏ, bên ngoài lại gió lớn, thế nhưng Tuyết Dao vẫn có thể nhận ra, nàng khẽ cười, nhất thời trăm hoa cùng thẹn.

Không biết từ lúc nào, nàng và Triệu Vũ Quốc đã tạo được sự ăn ý, có thể nghe được tiếng bước chân đối phương, cho nên không cần quay đầu cũng biết hần tới, mặc dù lòng vui vẻ, miệng thì khẽ cười nhưng bên ngoài vẫn lãnh đạm nhìn gió vờn mấy cành trúc.

- Tâm tình không tệ!

Triệu Vũ Quốc ôm nàng từ phía sau.

- Ủ, ta cảm giác không bao lâu nữa sẽ nhớ ra.

- Nàng quan tâm chuyện trí nhớ rất nhiều phải không?

Tuyết Dao quay đầu lại, khẽ mỉm cười:

- Dĩ nhiên!

- Nhưng ta lại không nghĩ.

Sắc mặt Triệu Vũ Quốc trầm xuống, đôi mắt tối sầm.

Tuyết Dao nhíu mày:

- Vì sao?

- Bởi vì, lần đầu nhìn thấy nàng, nàng mặc xiêm y cưới hỏi.

Ầm!!! Sấm lớn nổ ran trên bầu trời, mưa giấu mình sau những đám mây rốt cuộc thoát khỏi sự kiểm soát thi nhau đổ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Suy nghĩ

- Ta mặc y phục đám cưới? Tuyết Dao không thể tin được.

Trên mặt Triệu Vũ Quốc hiện ra chút do dự, tuy nhiên đối mặt với Tuyết Dao đang kinh ngạc, hắn đem mọi chuyện kể cặn kẽ cho nàng nghe.

Càng nghe Tuyết Dao càng kinh hãi.

- Nếu chúng ta đoán không nhầm, ta là người Tấn quốc.

Tuyết Dao nhân nhặt phun ra mấy chữ, tuy nhiên tay khẽ run rẩy.

Triệu Vũ Quốc biết Tuyết Dao lo lắng, hắn đau lòng nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng:

- Trong thiên hạ, nữ nhân có thể xứng đôi với Triệu Vũ Quốc ta chỉ có nàng.

Những lời này, nếu là thường này nói, dựa vào tính cách Tuyết Dao chắc chắn sẽ phản bác lại, ví dụ sẽ nói: “Tại sao lại là ta xứng với huynh mà không phải là huynh xứng với ta...”

Triệu Vũ Quốc nói được một nửa tạm ngưng lại, trong mắt hiện lên tia quang mang, ngay sau đó biến mất, hắn nói tiếp, giọng có vẻ run run:

- Nếu có một ngày nàng nhớ lại, nếu như người nàng được gả là người nàng thương...

Không đợi Triệu Vũ Quốc nói hết, Tuyết Dao đưa tay bịt miệng hắn:

- Không giống tác phong của huynh tí nào.

Phụt!

Hắn cười ra tiếng, lấy tay nhéo nhéo mũi nàng, nhìn qua hai người thật thân mật:

- Ta nói rồi, đời này chỉ có nàng hiểu ta nhất.

Tuyết Dao không nhịn được cười một tiếng, tuy nhiên sau đó sắc mặt lập tức tối sầm lại:

- Nếu như ta đã lập gia đình...

- Không có nếu như, Triệu Vũ Quốc ta không quan tâm nàng là ai, bất kể nàng đã lập gia đình hay chưa, người kết thành phu thê với Triệu Vũ Quốc của Điem Thương quốc này chỉ có thể là nàng!

- Quốc...

Giọng Tuyết Dao run rẩy, hắn chưa khi nào nói với nàng nhiều như vậy, ... bọn họ chưa bao giờ biết cái gọi là ngôn ngữ ngọt ngào, càng lại chưa bao giờ biết những lời thể non hèn biến trong sách vở, chỉ âm thầm lặng lẽ đi phía sau đối theo đối phương, trải qua thời gian lâu dài thâm thương trộm nhớ người kia, rốt cuộc bây giờ cũng dám đối mặt với tình cảm của mình, nói dễ dàng nhưng thật ra không hề dễ dàng.

Thế giới của Triệu Vũ Quốc vốn chỉ có sự lạnh lẽo, khiến cho hắn tự khi nào trở nên lạnh lùng với hết thảy, đột nhiên có một tia ấm áp chảy vào biến hắn có điểm ôn nhu, mà sự ôn nhu này chỉ dành cho nàng, giờ khắc này Tuyết Dao cảm thấy không có gì quan trọng nữa, cho dù thân phận của mình là gì, cũng không quan bản thân đã lập gia đình hay chưa.

Nàng co tròn trong lòng Triệu Vũ Quốc, lắng nghe nhịp tim của hắn, tham lam hít thở mùi hương đặc biệt của hắn, hi vọng giờ khắc này ngừng trôi.

Mưa mỗi lúc một lớn, bỗng một luồng sét công phá bầu trời, tia sét như rạch đôi trên nền trời tối sầm, Tuyết Dao đang nằm trong lòng Triệu Vũ Quốc run lên bắn bật, hai tay nắm chặt vạt áo của hắn.

Triệu Vũ Quốc thấp giọng nói:

- Đừng sợ, có ta!

Hắn vỗ nhẹ lưng nàng, mặc dù nàng chưa bao giờ nói nhưng hắn biết, lúc nào có sấm sét nàng cũng sợ hãi, có điều nàng luôn tự bày ra vẻ lạnh lùng để người khác không thấy được một mặt yếu đuối của nàng.

- Nàng sợ sấm sét, có khi nào liên quan đến chuyện lúc nàng bị trôi theo dòng nước?

Triệu Vũ Quốc vừa về vỗ về Tuyết Dao vừa hỏi nàng.

Tuyết Dao ngẩng đầu, hai mắt mờ mịt, trong đầu đột nhiên chợt lóe, màu đỏ của hỉ phục, tấm khăn voan che mặt cô dâu vừa mở ra, một mảnh xa lạ nhất thời hiện lên trong đầu óc nàng.

“Cái gì gọi là rượu hợp cần?”

“Rượu hợp cần là rượu để tân lang và tân nương cùng uống, ý là vợ chồng từ nay đồng tâm chí ý!” (ý nói vợ chồng đồng lòng với nhau)

Giọng nói mơ hồ từ xa vọng lại bên tai nàng, có chút quen lại có chút lạ.

Nhìn ánh mắt mê mang của Tuyết Dao, Triệu Vũ Quốc thập phần lo lắng, sợ chứng đau đầu của nàng phát tác, nhẹ nhàng gọi:

- Dao nhi...

- A...

Như đi lạc vào cõi thần tiên, nghe Triệu Vũ Quốc gọi, Tuyết Dao lập tức hồi phục tinh thần.

- Đang nghĩ tới chuyện gì vậy?

- Haizz, không rõ lắm...

Tuyết Dao tránh né, nàng không có ý định nói những điều mơ hồ vừa thấy, đầu óc nàng mạch bảo, điều ấy có thể làm Triệu Vũ Quốc khó chịu trong lòng.

Triệu Vũ Quốc khẽ vuốt ve mái tóc của nàng, động tác này khiến Tuyết Dao buồn cười:

- Ha ha, huynh đang học tập cách trở nên ôn nhu sao?

- Nói mò.

Triệu Vũ Quốc giả bộ quở trách, thế nhưng gương mặt mọi ngày luôn lạnh lùng lại đang ửng đỏ khác thường, Tuyết Dao nhìn không được cười lớn.

- Khụ khụ khụ...

Triệu Vũ Quốc hắng giọng ho khan: – Ta có việc này muốn nói với nàng.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Triệu Vũ Quốc, Tuyết Dao nhìn cười hỏi:

- Huynh nói đi?

- Từ nay về sau, ta đã là Hoàng đế.

Nghe hắn nói việc lên ngôi, trên mặt Tuyết Dao không có một tia cao hứng, bình tĩnh nghe hắn nói tựa như: Hôm nay khí trời đẹp quá... Lời hắn dứt, nàng chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, phản ứng như thế đối với người khác chắc chắn sẽ không thể nào chấp nhận được, nhưng đây là Triệu Vũ Quốc, chính sự lãnh đạm này của nàng lại hấp dẫn hắn.

Quyền thế, kim tiền, vạn người quỳ dưới chân, sẵn sàng dâng hiến mạng sống, những thứ này trong mắt Tuyết Dao chỉ như gió thoảng mây trôi.

Truyền thống lễ nghi liêm sỉ trong mắt nàng chẳng qua chỉ là cặn bã, nàng chỉ mong muốn một điều: Sống. Cho dù phải dùng bất kỳ thủ đoạn nào, kể cả hợp lý hay không, để bản thân mình có thể sống thì cũng trở nên hợp lý. Coi như Triệu Vũ Quốc lợi dụng cha mình, thậm chí hữu ý hay vô ý lợi dụng của mẫu thân mình, trong mắt Tuyết Dao không hề có nửa điểm khinh bỉ.

Nàng có thể vì sự sống mà không chừa bất kỳ thủ đoạn nào, nhưng tuyệt đối không vì kim tiền quyền thế mà động tâm, hai điểm này nghe qua mâu thuẫn nhau, thế nhưng nó phát sinh trên người Tuyết Dao khiến người ta không thể phản bác, đây là lý do Triệu Vũ Quốc tình nguyện trầm luân bên nàng.

Nghe tin tức này mà Tuyết Dao vẫn giữ vẻ lạnh nhạt, trong mắt Triệu Vũ Quốc hiện ra vẻ kiêu ngạo: “Đây quả là nữ nhân của Triệu Vũ Quốc ta!”

- Sau ngày đăng cơ ta sẽ phong hậu.

Hắn nhìn nàng.

Tuyết Dao nhẹ nhàng nhún mày, trong đôi mắt trong veo hiện lên sự giận dữ, hiển nhiên nàng biết hắn muốn nói gì, đôi môi anh đào khẽ mấp máy định nói nhưng hắn đã cướp lời.

- Ta muốn lập nàng làm Hoàng hậu.

Nàng neho mắt, bộ dạng bức người của Triệu Vũ Quốc làm nàng tức giận, dám bức nàng gả cho hắn ư, từ xưa tới nay nàng không thích để người khác

điều khiển mình, cho dù là Triệu Vũ Quốc cũng không được.

- Huynh muốn lấy ta?

Giận dữ ủa tới trong lời nói của nàng.

Triệu Vũ Quốc cảm nhận được khí lạnh bốn phía, lại nhìn trong mắt Tuyết Dao sự giận dữ, lòng giật nảy một cái: “Thôi xong rồi, sao lại nói lời kiêu ngạo như vậy, nàng làm sao tiếp nhận đây?”

Nghĩ tới đây, bèn giấu đi sự kiêu ngạo, giọng nói ôn nhu mui phần:

- Nàng có bằng lòng hay không?

Tuyết Dao gặp thái độ biến chuyển, sự giận dữ nhất thời tiêu tán đi, nàng cúi đầu suy tư, thật lâu mới ngẩng đầu, nhìn ánh mắt mang theo sự chờ đợi phía đối diện, khó khăn mới thốt nên lời:

- Ta cần suy nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Dục tốc bất đạt

Triệu Cảnh ban một tờ chiếu thư khiến của Điểm Thương quốc sôi trào, không chỉ có vậy, các nước láng giềng xung quanh cũng kinh ngạc không thôi, không ai nghĩ tới, một Hoàng tử không nhận được sủng ái lại có thể thừa vương vị, một bản chiếu cáo thiên hạ, nhất loạt từ trên xuống dưới nổ tung trong nghi ngờ, phân vân. Tuyết Dao cầm trong tay tờ chiếu ban bố Triệu Vũ Quốc ngày mai đăng cơ, phía bên trên nơi viết “Sắc phong Hoàng hậu” đang bỏ trống.

- Haiz...

Nàng thấp giọng than thở.

Đêm qua Triệu Vũ Quốc lại tới hỏi câu trả lời của nàng một lần nữa, nàng vẫn trả lời là chưa suy nghĩ xong. Vốn nghĩ hẳn... chưa phong Hậu thì sẽ có thể phong phi tần, không thể ngờ, Triệu Vũ Quốc này chưa từng có hẹn ước với bất kỳ tú nữ nào.

Nói cách khác, ngày mai lên ngôi Hoàng đế, không những không sắc phong Hậu, mà trong hậu cung Tân Hoàng đế cũng không có bóng dáng một vị phi tần nào, chuyện như thế này đồn ra chẳng phải sẽ thành trò cười cho thiên hạ sao...

Tuyết Dao thất thần nhìn mảnh giấy vàng trong tay mình, lòng nhiều xúc cảm.

Nếu như chỉ là đôi trai gái bình thường, nàng nguyện ý gả cho hắn ngay lập tức, cho dù nàng không biết rõ thân phận mình cũng không sao. Thế nhưng sự thật hẳn bây giờ là người đứng đầu một nước, chuyện này bỗng nhiên trở nên phức tạp.

Sau khi Triệu Vũ Quốc lên ngôi, việc đầu tiên là phải làm thế nào trấn an cùng lung lạc đại thần trong triều, cách đơn giản nhất là nạp ái nữ của những vị đại thần đó làm phi, không tốn nhiều công sức, gọn nhẹ. Còn nàng, thân phận không rõ ràng, cái gì cũng không có, vậy thì chúng thần trong triều đòi nào thừa nhận một quốc mẫu là nàng?

Đó chỉ là một phương diện, phương diện khác đó là, từ sâu thẳm trong lòng, Tuyết Dao không thể tiếp nhận được có ngày nàng sẽ chia sẻ Triệu Vũ Quốc cùng nữ nhân khác.

Mặc dù nàng biết Triệu Vũ Quốc phong Hậu cho nàng ngay ngày đăng cơ là để cho nàng có nền tảng quyền lực, có lẽ nào muốn để nàng không bị thua thiệt trong cuộc sống hậu cung sau này? Nàng phải chia sẻ trượng phu của mình với nhiều nữ nhân khác sao? Nàng không làm được, nàng tuyệt đối không làm được!

Tiếng cửa mở truyền tới, Triệu Vũ Quốc đi tới, Tuyết Dao nhận thấy sắc mặt hắn thập phần mệt mỏi, từ sau khi hồi cung hắn chưa từng nghỉ ngơi, cộng thêm mấy ngày không ngủ chăm sóc nàng cả ngày lẫn đêm khiến hắn gầy đi không ít.

Tuyết Dao nhíu mày:

- Tối hôm qua huynh lại không ngủ.

- Ừ.

Triệu Vũ Quốc tới ngồi bên Tuyết Dao đang nằm ở ghế dài.

Tuyết Dao đem vật trong tay quơ quơ trước mặt hắn:

- Như thế này huynh không cảm thấy có điểm không ổn sao?

Triệu Vũ Quốc mệt mỏi dụi đầu vào ngực Tuyết Dao, nhắm hai mắt lại:

- Không có gì không ổn cả.

- Ngày đăng cơ, huynh lộng quyền độc đoán như vậy, không sẽ chúng thần chỉ trích?

- Hừ!!!

Triệu Vũ Quốc thấp giọng hừ lạnh:

- Ta muốn mượn chiêu này để xem kẻ nào bất mãn với ta.

Tuyết Dao nghe được nhủ mày suy tư, âm thầm suy đoán dụng ý của Triệu Vũ Quốc:

- Huynh có nắm chắc không đấy?

Triệu Vũ Quốc chậm rãi mở hai mắt ra, chăm chú nhìn Tuyết Dao, hồi lâu ôn nhu nói:

- Cõi đời này, trừ nàng ra, còn ai có thể đoán tâm tư của ta?

Tuyết Dao tức giận liếc hắn:

- Ta lo lắng cho huynh, huynh có đối sách sao không nói cho ta.

Hắn nhủ mày:

- Nàng không cho ta đáp án, ta cũng không nói.

Tuyết Dao ngẩn ra, ngay sau đó thấp giọng thở dài

- Lòng ta đang mâu thuẫn vô cùng, làm sao cho huynh đáp án được.

Phút chốc, cả người Triệu Vũ Quốc cứng đờ, nhìn nàng hồi lâu:

- Nàng ghét những nữ nhân bên cạnh ta?

Tuyết Dao xoay mặt đi chỗ khác, nói vu vu:

- Biết rồi còn hỏi.

- Ta còn biết, nàng sợ mang phiền toái đến cho ta.

- Ta mang phiền toái gì đến cho huynh?

Triệu Vũ Quốc ngồi dậy, bưng chén trà của nàng lên uống, lau khóe miệng, trong mắt mang theo nụ cười đùa bỡn:

- Ta đoán, nàng sợ không khống chế được bản thân, nhìn những nữ nhân không vừa mắt sẽ giết đi, lúc đó ta phải thu dọn tàn cục rồi rắm, nàng sợ điều này phải không?

Khi khi, Tuyết Dao nhin không được phì cười:

- Tại sao ta phải tính toán với những nữ nhân khác?

- Có lẽ là do...

Hắn cười thích thú.

Cười xong, Tuyết Dao thấp giọng hỏi Triệu Vũ Quốc:

- Huynh có từng nghĩ tới thân thể của ta.

- Nàng không phải lo lắng chuyện nàng.

Triệu Vũ Quốc trầm giọng cắt lời nàng.

Nhìn ánh mắt kiên định của Triệu Vũ Quốc, lòng Tuyết Dao xúc động, nghĩ lập tức đáp ứng, thế nhưng thời khắc này nàng thiếu dũng khí, chỉ thờ dãi:

- Ta nghĩ, ta sẽ đáp ứng huynh, nhưng không phải là bây giờ...

Triệu Vũ Quốc gật đầu, ngay sau đó nhỏ giọng nói như tự trách bản thân:

- Thực ra ta rất hiểu tính cách của nàng, trong tình cảnh này, nếu ép nàng đáp ứng, ta thật có lỗi. Là ta quá nóng lòng...

Lời này khiến Tuyết Dao an lòng, thật ra thì vấn đề trọng yếu chính là nàng không thích để người khác an bài cuộc sống của mình, con đường nàng đi, phải do chính nàng lựa chọn. Lần này, Triệu Vũ Quốc nóng lòng quá mức, không suy nghĩ đến cảm thụ của Tuyết Dao, ngược lại, nếu Tuyết Dao thu xếp mọi sự xong xuôi mới nói cho hắn, chỉ sợ hắn cũng không thể đáp ứng, hai người kiểu ngạo ở cùng một chỗ mà không xung đột với nhau, quả nhiên một mối nhân duyên trời định.

Tuyết Dao nhẹ nhàng chui vào lòng ngực hắn, bốn mắt giao nhau, nhiệt độ bỗng tăng cao như trong lò luyện đơn của Thái thượng lão quân.

- Cúi đầu xuống.

Nàng nhẹ giọng nói.

- Sao cơ?

- A...

Không cần trả lời, Tuyết Dao đã chủ động dâng môi hồng của mình lên, nhu tình tựa thủy hôn vào môi hắn, sau đó đôi môi nàng hướng xuống dưới, nhẹ hôn lên trái tim đang đập thình thịch của hắn, không hề có một lời nói, đáp án của Tuyết Dao lại đã rõ ràng, hắn không cần nóng vội, hãy kiên nhẫn đợi chờ!

Sáng hôm sau.

Trong lòng Tuyết Dao vô cùng thấp thỏm lo âu, sợ xảy ra đột biến trong quá trình hắn đăng cơ, nàng mặc khôi giáp cầm vệ quân, đứng ở vị trí gần Triệu Vũ Quốc nhất, nếu có phát sinh đột biến sẽ ứng cứu nhanh nhất, bên cạnh đó vị trí này dễ quan sát được toàn bộ đại thần trong triều.

Khi văn võ bá quan quỳ lạy, Tuyết Dao thấy được thiên kỳ bách quái ánh mắt, mê mang có, thấp thỏm có, còn có cả khinh thường, nhưng nhiều nhất là ánh mắt cao hứng cùng kích động, điều này khiến Tuyết Dao khó hiểu.

Thạch Đồng Thăng bên cạnh nói nhỏ:

- Thật ra thì, nhiều năm nay Hoàng thượng đánh giặc nơi biên ải, lập nhiều chiến công hiển hách, không những vậy, còn âm thầm cứu những người bị Nhị diện hạ vu khống, còn cứu cả những cô nương bị hãm hại, hôm nay ngài lên ngôi chính là ý nguyện của nhiều người.

- À!

Mắt Tuyết Dao hiện rõ sự tán thưởng, trong lòng vô cùng cảm thán Triệu Vũ Quốc tính toán kỹ càng.

Lễ đăng cơ cuối cùng cũng kết thúc, văn võ bá quan thi nhau cung chúc Tân Hoàng đế, Tuyết Dao theo cầm vệ quân vào Hiến Viên điện.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

Tuyết Dao nhìn Triệu Vũ Quốc, không biết vô tình hay cố tình, ánh mắt Triệu Vũ Quốc cũng đang hướng về nàng, trong giây lát, bốn mắt nhìn nhau, hơn cả thiên ngôn vạn ý.

Triệu Vũ Quốc ngồi cương nghị trên long ý cửu thiên, một thân long bào làm nổi bật lên vẻ oai hùng của hắn, mặt vô cùng bình tĩnh nhìn chúng thần cung chúc, cả người toát ra khí phách vương giả, không giận mà uy. Lời thỉnh an vừa dứt, trong đại điện nhất thời im lặng. — Triệu Vũ Quốc đăng cơ ngôi vị Hoàng đế thứ mười một của Địch Thương quốc, thế nhân gọi ngài là Vũ Đế!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đế Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Rốt cuộc là cô nương thế nào

Trong hồ sen xanh ngắt, mấy chú chuồn chuồn chao lượn cánh đùa giỡn nhau, thời gian này là khoảng thời tiết đẹp nhất trong năm của Địch Thương quốc. Hồ Trúc Khê lại yên lặng như trước, không quá hoang vắng nhưng cũng không hề nhộn nhịp. Mọi thứ được chỉnh sửa, hoa mới được trồng thêm tô điểm thêm sắc màu cho nơi này, điều này đủ nói địa vị chủ nhân nơi đây đã thay đổi.

- Aizzz...

Mỹ nhân nằm trên giường nhẹ giọng thở dài, tuy nhiên sự ưu sầu trong mắt trước kia đã không còn.

- Làm sao lại thở dài thế?

Triệu Cảnh buông cần câu, ân cần hỏi han.

Tô Hà rót cho hắn một chén nước, gương mặt nàng dịu dàng khiến người ta có cảm giác thanh tịnh, thoải mái.

- Thiếp đang thở dài thay ngài.

- Sao cơ?

Triệu Cảnh hứng thú nhìn nàng.

- Thiếp đang thở dài thay ngài.

- Sao ngài biết ta đang thở dài?

- Ngài là trượng phu của thiếp, nó là nhi tử của thiếp, hai người nghĩ gì trong lòng chẳng lẽ thiếp không biết?

Tô Hà nhẹ nhàng nói.

Triệu Cảnh đứng dậy tiến đến bên nàng:

- Nói ta nghe xem, ta buồn điều gì?

Tô Hà nhìn bốn phía, ra hiệu cho cung nữ cùng thái giám lui xuống, sau đó lên tiếng:

- Nếu như ngài yên tâm, sớm đã mang thiếp đi biển nghỉ mát, giờ này đâu còn lưu lại trong cung.

Triệu Cảnh nhất thời buồn rầu:

- Đúng vậy, Quốc trời sanh hơn người, chỉ là thủ đoạn của con nó cường ngạnh quá mức.

- Đừng như vậy, phải tin tưởng nhi tử chúng ta.

Tô Hà đưa tay bịt hờ miệng hắn.

- Chuyện sắc phong, đối ngoại là nói thời gian gấp rút, hậu cung không có tú nữ, nhưng sau khi đăng cơ thì sao? Đại thần trong triều cùng Tông thân hội nhìn vào, nếu Quốc khư khư cố chấp, chỉ sợ cái làm khó nó chính là Tông thân hội.

Tông thân hội tên như ý nghĩa đó là những người có thân phận địa vị Triệu thị nhân sơ tạo thành Tông thân hội, mà Tông thân hội ngày thường cũng không tham dự triều chính, nhưng chỉ cần chuyện liên quan đến Triệu gia, vậy nhất định Tông thân hội sẽ phát biểu ý kiến, lần này Triệu Cảnh thiện vị cho Triệu Vũ Quốc, Tông thân hội sợ dĩ không lên tiếng, đó là bởi vì ba điểm...

Thứ nhất, Triệu Vũ Quốc nhiều năm chinh chiến cống hiến nhiều chiến công hiển hách, thứ hai là hắn bắt kẻ hiềm khích xưa kia cứu Triệu Cảnh về, điểm thứ ba: Triệu Cảnh nguyện ý thiện vị cho Triệu Cảnh ngôi vị Hoàng đế, chuyện này không xuất hiện một chút mâu thuẫn nào, hơn nữa trước đây có người trong hội cũng đứng về phía Triệu Vũ Quốc, chẳng qua vì một vài nguyên nhân nên chưa ra mặt, hội các yếu tố này lại, Triệu Vũ Quốc mới có thể thuận lợi kế vị.

Thế nhưng mới đăng cơ mà hậu cung lại bỏ trống, điểm này khiến Tông thân hội không thể im lặng, đây là việc liên quan đến vấn đề hương khói của gia tộc Triệu thị, liên quan đến danh dự gia tộc Triệu thị. Nếu Triệu Vũ Quốc không nhanh chóng lựa chọn tú nữ tiến cung, sợ rằng sẽ không kiếm chỗ được phản kháng lại, đây là dòng họ có quyền thế lớn nhất, có thể phế truất đế vị. Điểm này khiến Triệu Cảnh vô cùng lo lắng.

Tô Hà biết vị trí cường đại của Tông thân hội, vì thế nhi tử mình mới có thể yên vị, nếu sau này không có sự ủng hộ của họ, bước đi sẽ rất khó khăn, lại nhớ năm đó Triệu Cảnh cũng cương ngạnh như thế, cuối cùng cũng phải cúi đầu nhận Tông thân hội, chỉ dám sắc phong nàng là phi tử, vị trí Hoàng hậu, Quý phi không dám nghĩ tới.

- Lúc này nhi tử ngoài mặt đã tha thứ cho ngài, nhưng thiếp là mẹ nó, thiếp biết, trong lòng chắc chưa nguôi ngoai, một chốc một lát không thể nói hết được, hay để thiếp nói chuyện với con.

Nhìn vẻ mặt nhả nhẹn của Tô Hà, nghĩ đến mình nhiều năm cô phụ nàng, Triệu Cảnh thật sự áy náy, hắn cầm tay Tô Hà, cảm khái nói:

- Cảm ơn nàng. . .

Một câu cảm ơn này hàm chứa nhiều ý nghĩa, cảm ơn sự tha thứ của nàng, cũng có ý cảm ơn nàng nhiều năm vẫn ở cạnh hắn, còn có cảm ơn nàng luôn là người hiểu hắn nhất trong thiên hạ rộng lớn này. . .

Mấy ngày qua tâm tình Tuyết Dao rất tốt, nàng nhớ lại được khá nhiều, tối qua nằm mộng thấy tay mình cảm ngân thương, múa một màn thương pháp. Mỗi chiêu hoàn hảo không chê vào đâu được, từ chiêu thức cho đến công lực, không có một chút sơ hở, mặc dù một màn thương pháp trong mộng như khiến cho huyết mạch toàn thân Tuyết Dao sôi trào, buổi sáng tỉnh dậy, nàng cảm thấy thân thể biến hóa, các đốt ngón tay ngứa ngáy, trong lòng có một ý niệm mãnh liệt là tìm một cây thương thử qua chút. Cảm giác mãnh liệt khiến nàng nhận định có thể múa được những chiêu thức trong mộng kia.

Vừa tỉnh dậy nàng vội vã chuẩn bị xuất cung, muốn tìm một cây thương tốt, thế nhưng vừa mới ra khỏi tẩm cung đã bị cung nữ ngăn cản.

Chính xác mà nói, là một đoàn cung nữ xếp hàng chặn nàng lại.

- Các người làm gì vậy?

Một cung nữ quỳ dưới đất vội cất lời:

- Nô tì đã chuẩn bị xiêm áo xong cho cô nương, van xin cô nương để nô tì hầu hạ.

Thì ra, sau khi tỉnh lại, Tuyết Dao chỉ rửa mặt, sau đó chải đầu buộc tóc túm ra phía sau đơn giản, một thân trang phục nam nhân định xuất cung, nếu như trước đây thì chẳng có việc gì phát sinh, có điều hiện tại mọi người đều biết nàng là người Hoàng đế sủng ái nhất, mặc dù không có danh phận, nhưng mọi người ngấm ngấm hiểu với nhau. Hôm nay nếu để nàng tùy ý xuất cung, lại còn giả làm nam nhân, đây đúng là một điều khó xử cho bọn thái giám cung nữ.

Bởi vậy mà cả đám đành kéo một đoàn, nhất loạt quỳ xuống chặn đường đi của nàng.

Nghe cung nữ kia thỉnh cầu, trong lòng Tuyết Dao không vui:

- Không cần các người hầu hạ, lui xuống đi.

- Cô nương. . . xin tha cho chúng nô tì. . .

Mọi người dập đầu rồi rít, nhất thời loạn một góc.

- Ta đâu có muốn trừng phạt các người.

Tuyết Dao lạnh lùng nói, đám người nghe xong nhất thời run bắn.

Tuyết Dao nói xong, không quản những cung nữ này, đề khí lướt qua bức tường người.

- Tuyết cô nương sớm như vậy đã muốn xuất cung sao?

Giọng nói mềm mại truyền tới tai Tuyết Dao, theo tiếng nhìn lại, thấy Tô Hà đứng ở cửa cung.

Bọn người thấy Thái hậu đến, như được đại xá, nhất loạt thở phào một tiếng, quay sang hành lễ Tô Hà.

- Tham kiến Thái hậu. . .

Tuyết Dao không cùng hành lễ với những cung nữ này, nàng khẽ gạt đầu:

- Thái hậu tìm ta có việc?

Tô Hà cười nhạt, tựa như hoa sen đón nắng mới, thanh tân mà dịu dàng.

- Ta chỉ là một người phụ nữ nhiều tuổi có chồng thì có chuyện gì, đang lúc nhàn rồi nên đến thăm cô nương, không biết cô nương ở trong cung đã quen chưa?

Căn cứ vào tính cách Tuyết Dao, sẽ không để ý tới Tô Hà, nhưng đây là mẫu thân Triệu Vũ Quốc, cho nên nàng nhẫn nại trả lời.

- Nơi này rất tốt.

Nghe câu trả lời ngắn gọn của nàng, Tô Hà thoáng ngẩn người, ngay sau đó nhớ lại khi trước nàng thăm dò hồ Trúc Khê vào buổi đêm, lòng biết Tuyết Dao ít nói, Tô Hà không so đo, lại tiếp tục hỏi:

- Cô nương đang muốn đi đâu?

- Xuất cung.

- Cần làm chuyện gì?

Tuyết Dao sắp không nhịn được, cố gắng trả lời:

- Tìm kiếm đồ vật.

- Muốn tìm thứ gì? Trong cung chẳng lẽ chưa có soa?

Tuyết Dao biết Tô Hà không phải người tập võ. Vì vậy không biết tìm kiếm một bình khí thuận tay khó khăn như thế nào, nàng không giải thích dài dòng, chỉ thần nhiên nói:

- Nơi này không có!

Mặt Tô Hà biến sắc:

- Ngay cả trong cung cũng không có, rốt cuộc là vật gì?

Tuyết Dao nhủ thầm: “Nữ nhân quả thật rất phiền, nhất là nàng!”

- Chi bằng cô nương nói cho ta nghe, không biết chừng ta có thể giúp cô nương tìm xem?

Lúc này, Tuyết Dao đã mất đi tính nhẫn nại, nàng đưa mắt nhìn Tô Hà vốn dịu dàng như nước kia, lại thấy được sự khôn khéo lóe lên trong đôi mắt người đối diện, trong lòng nhất thời sáng tỏ. Nàng lạnh lùng cười một tiếng, không bận tâm mấy cung nữ phía sau, vẫn tiến lên phía trước, miệng lầm bầm: “Nói như vậy là muốn ngăn cản ta, nhưng ngài không biết, không ai trên đời này có thể ngăn cản bước của ta...” nói đến đây, nàng dừng bước quay đầu lại nhìn Tô Hà tiếp tục nói:

- Cho dù là nhi tử của ngài.

Dứt lời nàng đề khí vọt khỏi cung, ngay lập tức không thấy bóng dáng đâu, để lại Tô Hà đứng ngơ người kinh ngạc, trong mắt mang theo lo lắng...

“Nàng... Rốt cuộc là cô nương thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Sát thủ Tây Vực

Khi Tuyết Dao tỉnh lại có cảm giác giấc mộng ảnh hưởng lớn đến mình, trong đầu có chút gì đó mơ hồ, đối với những chiêu thức thương pháp kia nàng vừa thấy lạ vừa thấy quen, có lẽ đây là con bài bảo vệ nàng chưa được lật ra. Trong cung này nàng sẽ không tin bất kể ai, ngoại trừ Triệu Vũ Quốc, cho nên nàng sốt ruột muốn xuất cung đi tìm một cây thương vừa ý, thuận tiện tìm chỗ luyện tập. Lại không nghĩ tới bị đám cung nữ kia cản trở, khi Tô Hà tới nàng lại càng tức giận, tuy nhiên đó là mẫu thân Triệu Vũ Quốc nên đành nhẫn nhịn.

Kỳ thật điều này đối với nàng cũng không có gì là to tát, chỉ có điểm nàng không thích Tô Hà tỏ ra dịu dàng, dùng lời vòng vo để nói chuyện với nàng. Tuyết Dao biết ý nàng muốn ngăn cản mình xuất cung, nếu Tô Hà nói thẳng, có lẽ nàng còn suy xét, nhưng lại vòng vo mượn xa nói gần. Nàng đâu phải không biết điều, thế nhưng kiểu dài dòng loay quanh này khiến nàng khó chịu, cuối cùng phẩy tay áo bỏ đi, hoàn toàn không nghĩ giữ sĩ diện gì cho Triệu Vũ Quốc nữa.

Bực tức khiến nàng phi thân rời khỏi cung, ngay lập tức đi tới chỗ ở của Lục Hồ.

Dọc đường đi nàng tận lực tránh những người địa phương, thi triển khinh công nhanh chóng đến chỗ Lục hồ, không lâu sau nàng phát hiện mình bị theo dõi, hơn nữa cảm nhận được hơi thở từ trong không khí truyền đến, nàng nhận định võ công kẻ theo dõi không hề thua kém mình, Tuyết Dao nhíu mày, lách mình khinh công tới một khu rừng dự định cắt đuôi những kẻ này.

Cảm thụ hơi thở của những kẻ này truyền đến, Tuyết Dao cười lạnh, ngay sau đó nhíu mày: “Rốt cuộc là kẻ nào muốn giết ta?”

Đang trong lúc suy tư, thính giác nhạy bén của Tuyết Dao phát hiện có người đi tới, từ hơi thở yếu ớt nàng đoán đối phương có hai người, hơn nữa võ công không hề kém cỏi, hơi thở kia khi tới gần nàng thì ngưng lại, hiển nhiên hai kẻ này muốn phục kích này. Tuyết Dao lạnh lùng phía rừng cây quan sát phương hướng địch nhân ẩn nấp.

- Đi ra!

Nàng nhẹ giọng quát, tiếng vọng sâu vào rừng cây, bốn phía vẫn im lặng quý dị, tiếng chim kêu ngừng bật, có tiếng chim vỗ cánh xoạch bay đi, khắp nơi tràn ngập khí tức nguy hiểm.

Không có động tĩnh nào, thế nhưng Tuyết Dao lại cảm nhận hai cỗ hơi thở kia đến gần, nàng hừ lạnh một tiếng, tức thời vận chân khí, hướng phía nàng cảm nhận thấy hơi thở đánh một chuông, lực đạo thoát ra mang theo tiếng xé gió chói tai, cây cối nhất thời đổ rạp sang hai bên.

Cây cối bị đổ rạp không còn che chắn được cho hai địch nhân được ẩn nấp. Hai bóng đen đề khí phi thân ra, tốc độ cực nhanh, người bình thường nhìn thấy có lẽ sẽ hoa mắt, tuy nhiên Tuyết Dao nhìn thấy rất rõ.

Một nam một nữ, người nam thân hình cao lớn khôi, khoác áo chùng tím, sắc mặt đỏ bừng ngập sát khí, cả người tỏa ra hơi thở âm lãnh. Người nữ dung mạo kiều diễm, khoác áo chùng phủ trên thân thể quyến rũ, trên tay quần Tiểu kim xà, toàn thân lộ ra mị kinh, nếu là nam nhân sợ lúc này đã sa vào song mị nhân.

Từ cách ăn mặc quái dị của hai người này, Tuyết Dao nhận định bọn họ không phải người Điểm Thương quốc, thậm chí không phải là người Trung Nguyên, nhìn ngũ quan có vẻ giống người Tây Vực.

Nhìn qua hai kẻ này, cảm nhận thực lực chúng không đơn giản, vẻ ngưng trọng hiện lên trên mặt Tuyết Dao.

- Ai phái các ngươi tới?

Giọng nàng trầm thấp, lạnh lẽo, mang theo khí phách vương giả, trong lòng suy tư không hiểu kẻ nào muốn đuổi cùng giết tận mình như vậy.

Nam tử kia như nghe được chuyện cười hay nhất trên thế giới, tức thời cười lớn, âm thanh mang theo sự quái dị, âm lãnh tràn ngập khắp khu rừng.

- Ha ha ha ha ha... Có khí phách đấy, chết đến nơi rồi còn dám chất vấn ta, nữ nhân ngu ngốc không biết hoàn cảnh này...

Nữ nhân dựa trong lòng nam nhân lười biếng chơi đùa Tiểu kim xà, giọng nói mang theo chút làm nũng, lại có chút ghen tị:

- Lượng, kêu ngươi giết ả, ai khiến ngươi nhìn ả...

Nam nhân kêu “Lượng” kia nhìn nữ nhân trong lòng, ánh mắt mang theo sự dâm dăng, dùng sức xoa nắn bộ ngực nữ nhân như hoa trong ngực, động tình nói:

- Xà nữ, nàng không thể yên tĩnh được sao? Giết nữ nhân này xong, ta sẽ làm nàng thỏa mãn...

Tuyết Dao lạnh lùng nhìn hai kẻ trước mặt, nhìn hai thân thể dính sát vào nhau, lúc này lại nói ra những lời dâm dăng này khiến lòng nàng ghê tởm, không nói hai lời, rút Dạ Mị bên mình vút về phía hai kẻ kia.

Lượng ôm thất lưng xà nữ, hai mũi chân nhún lên chuẩn bị phi thân công kích Tuyết Dao.

- Có chí khí, xem ra tiểu mỹ nhân cũng có võ công không tệ, ta thích những mỹ nhân mạnh mẽ...

Ba~

Không đợi hắn nói xong, Tuyết Dao nhún người nhảy lên, từ trên không trung vung thẳng Dạ Mị vào hắn.

Động tác Tuyết Dao nhanh gọn, hai kẻ kia hoàn toàn không rõ ý đồ của nàng, một roi này đánh đến khiến hai kẻ chật vật tránh né. Xà nữ lập tức thu hồi về làoi trên mặt, trở nên lạnh lùng, lúc hai kẻ cùng tiếp đất, dùng ánh mắt trao đổi, âm lãnh mà quý dị. Tuyết Dao neho mắt, biết hai kẻ này muốn dùng tuyệt chiêu.

Lên!

Chỉ nghe xà nữ gầm nhẹ một tiếng, kim xà trên tay hướng Tuyết Dao vọt tới, Tuyết Dao chỉ cảm thấy một cỗ mùi gay gắt đập thẳng vào mặt. Biết kim xà kia không đơn giản, lập tức không dám sơ ý, lưu chuyển chân khí trong người, dùng Dạ Mị ngăn chặn đường đi của kim xà, lại ngưng hô hấp, ngửa kim xà phun ra khí độc gì đó.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của nàng, kim xà kia bị Dạ Mị chặn đường đi, lập tức mở lớn miệng, tức khắc phun ra một cỗ hồng phấn, bốn phía bị thứ khí này bao phủ, những thực vật bị dính thứ khí màu hồng phấn này lập tức hư thối, Tuyết Dao nhanh chóng vận khí thu Dạ Mị lại, vận chân khí thành kết giới bảo vệ mình khỏi bị độc khí hồng phấn ăn mòn.

- Khó trách lại tìm chúng ta hạ thủ, nữ nhân này quả nhiên lợi hại.

Xà nữ nhìn nàng cất tiếng.

- Ha ha ha, mỹ nhân phun độc, nhìn ca ca đi.

Dứt lời nam tử tên Lượng kia gỡ một đại đao ước chừng trăm cân từ trên lưng xuống, vật này lóe sáng bắn ra sự âm lãnh, vừa nhìn đã biết là thứ khát máu.

Giờ phút này trong lòng Tuyết Dao rất sốt ruột, nếu chỉ là đấu võ thì nàng không thua hai kẻ này, nhưng giờ phút này, một kẻ dùng độc, một kẻ công kích khiến nàng bị động.

“Không được hoảng loạn”. Tuyết Dao thầm nhủ bản thân, giờ phút này đầu óc nàng đang nghĩ tới biện pháp hóa bị động thành chủ động.

Sau khi nghe lời nói cuồng vọng của tên nam nhân kia, nội tâm nàng đột nhiên có ý hay, đang khi hấn hướng đao bổ tới, nàng nhếch miệng cười, vung Dạ Mị như sao băng ra chào đón. Nam nhân kia vốn đắc ý, không chú ý khiến roi kia đột ngột cải biến đường tiến công đại đao của hắn, phút chốc cuồng đao đổi hướng tiến thẳng vị trí xà nữ.

Lượng hô nhỏ: “Cẩn thận!”. Vừa nói vừa phi thân lại cứu xà nữ.

Xà nữ kia không lường trước được tình huống Tuyết Dao đột nhiên đổi phương thức tiến công, nhìn thấy khí tức từ vong theo đường roi đến sát mình, ả luống cuống tung Kim xà ngăn lại.

Phanh~ Kim xà bị roi đánh bay, hóa thành một mảng huyết vụ.

- Con trai a...

Xà nữ hét lên thê lương.

- Coi xà là con trai, đồ thân kinh!

Xà nữ rống giận với Tuyết Dao:

- Ngươi giết con trai ta.

Dứt lời ả như điên dại công kích Tuyết Dao.

- Muốn chết!

Tuyết Dao phi thân nghênh chiến, roi vũ động như sóng nước, không khí bốn phía như bị kéo giãn ra, xà nữ kia không đủ nội kình, vì vậy không thể ổn định thân thể, chỉ nghe tiếng Lượng đứng phía sau nghĩ cách cứu viện thét lên tuyệt vọng:

- Xà nữ...

Tuyết Dao thấp giọng nói:

- Xuyên!

Mưa roi hướng lồng ngực trắng như tuyết của xà nữ mà tiến, ả há hốc miệng, trong mắt hiện lên sự oán độc, máu tươi theo miệng vết thương phun ra tanh nồng, mãi đến lúc chết ả vẫn tròn mắt không cam lòng.

- Ngươi giết xà nữ ta sùng ái nhất!!!

Lượng rít gào, toàn thân biến chuyển, cơ bắp căng cứng xé rách xiêm y, phần nộ làm hai mắt hắn đỏ sẫm.

Tuyết Dao thu hồi roi, lạnh lùng nhìn kẻ tên Lượng đang điên cuồng này, thản nhiên nói:

- Nói ra kẻ sai khiến các ngươi, ta sẽ không giết ngươi!

- Grào grào...

Tiếng dã thú rít gào vang lên, muôn thú trong khu rừng kinh hãi chạy trốn.

Xà nữ chết đã chọc điên Lượng, vừa rồi cơ bắp hắn hóa lớn, rõ ràng là dựa vào bí pháp nào đó tăng thực lực bản thân, chứng kiến hắn biến hóa, Tuyết Dao biết sẽ phải nghênh chiến với một kẻ không tầm thường, liền không dám phân tâm, vội đem chân khí truyền vào bên trong roi, dự định sống mái một trận.

Lượng như hóa điên, liên tục hướng cuồng đao tới đánh úp Tuyết Dao, Tuyết Dao huy động roi trong tay tận lực tránh, không giao phong chính diện với hắn. Được một lúc, cảm thấy mình roi vào thể bị động, không thể xuất chiêu, nàng nhận ra nội lực mình cường hãn hơn hắn nhưng lại không thể xuất chiêu, mặc dù tay dùng roi thuần thục nhưng lại không có cảm giác hòa hợp, điểm này khiến nàng khó hành động, tâm có chút phiền não.

Đột nhiên, trong đầu hiện lên hình ảnh dùng thương trong mộng đêm qua, lòng vừa động, không có suy tư, liền lách mình tránh quái vật kia, vung roi chặt đứt một thân cây thô nhỏ.

- Hừ, roi đánh không lại, còn dự định dùng gậy gộc!

Quái vật thở phì phò, hung tợn nhìn Tuyết Dao.

Tuyết Dao không để ý tới hắn, đem vũ khí trong tay cắt ngang trụ cây, hít thở sâu vài hơi, sau đó nắm lấy trụ cây, bên tai vang lên một giọng nói lạ lẫm: “Thương là một phần của cơ thể...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Thương pháp

Trong đầu Tuyết Dao quanh quẩn một thanh âm quen thuộc: “Muốn hợp nhất giữa người và thương thì phải nắm được cái hồn của thương pháp...”

Từng đợt gió nổi lên trong rừng khẽ lay động những sợi tóc rủ trên trán, nàng đứng lặng yên trước một dãy núi cao sừng sững, cả người như dung hợp vào trong không gian mênh mông, thế nhưng, trước con bão lại thường gió yên biển lặng, càng bão lớn nắng lại càng rực rỡ.

Quái vật trước mắt neho mắt nhìn Tuyết Dao, khí thế lặng yên của nàng thấm thấu vào trí não hắn, cảm nhận được khí tức bức người kinh khủng, đứng trước một quái vật như vậy mà nàng thần nhiên đứng không nhúc nhích, tựa như đang ngắm nhìn núi non.

Về bạo ngược của quái vật phút chốc thu lại, trên mặt lộ ra sự ngưng trọng, mới vừa rồi hắn còn điên cuồng bất chấp muốn giết chết Tuyết Dao, giờ lại như vậy khiến người ta nghĩ việc xả nữ chết đi đối với hắn căn bản không là gì cả.

- Học học...

Quái vật thở hổn hển, hiển nhiên do lúc nãy sử dụng nhiều nội kinh nên thể lực bị hao tổn.

Tiếng hô hấp dồn dập của hắn truyền đến tai Tuyết Dao, thể lực của quái vật kia quả nhiên không chống đỡ được bao lâu, Tuyết Dao lạnh lùng cười, ngay sau đó nàng hành động, động tác nhanh chóng chỉ để lại tàn ảnh trong mắt quái vật.

Quái vật kia ngờ ngác quan sát trái phải trước sau, hắn không nhìn ra hướng tấn công của Tuyết Dao, tuy nhiên rung động khí từ hành động của nàng bị hắn nghe thấy, nhanh chóng bỏ nhào tới bắt nàng, thân thể nhìn có vẻ công kênh của hắn hóa ra linh hoạt dị thường, không hề thua kém Hầu vương ở sơn dã.

Tuyết Dao lao thương đâm phía quái vật tiến tới, hắn vận khí lui cước bộ lùi lại, tránh qua tránh lại sát kích của nàng, lại nhìn thấy trong mắt Tuyết Dao phát ra một tia cười đắc ý, không hiểu sức lực ở đâu, nàng dễ khí phi thân qua đầu hắn, mũi thương chìa sau lưng hắn ở vị trí trái tim, mũi của cái chết mỗi lúc một gần.

Hắn không nghĩ đến, Tuyết Dao ra một chiêu như vậy, tuy nhiên hắn bình tĩnh tìm cách thoát thân, lần thứ hai bị công kích hắn kinh ngạc không thôi, mặc dù tránh được chiêu này khá chật vật nhưng hắn vẫn tự cao ý mình nhiều kinh nghiệm chiến đấu.

- Ái chà, hảo hảo, có khí thế, ta thích.

Quái vật kia mượn miệng lưỡi cực nhanh để che giấu bản thân vừa phải chật vật né tránh.

Tuyết Dao không để ý, trong mắt chỉ có sát khí.

- Im miệng!

Tiếng hô trầm thấp vừa dứt, Tuyết Dao ba lần công kích hắn bằng thương, lần này lại dùng cây gỗ bình thường, thế nhưng lại khiến người ta ảo giác đó là một thanh kiếm sắc nhọn có thể lấy mạng người.

Quái vật kia nắm chặt cuống đao, lớn tiếng quát rống:

- Hôm nay sẽ không cho ngươi đường sống!

- Tìm chết!

Tuyết Dao nhảy lên không trung, như tiên từ bay giữa nhân gian, giữa máu tanh và cuống đao lại khiến người ta mê mẩn ngắm đến mất hồn.

Quái vật kia bị một màn này của nàng làm cho thất thần, giây phút ngắn ngủi này không lọt khỏi mắt Tuyết Dao, nàng đánh cuộc mọi thứ vì thời điểm này. Thời cơ đến, Tuyết Dao không dám chần chừ, ghim mũi chân hướng xuống mặt đất, phi thân trở lại, vũ động thương pháp kia không phải ai cũng học được, chỉ nghe tiếng nàng gầm:

- Từ!

Quái vật nhìn khúc gỗ đâm xuyên qua lồng ngực mình, hắn không thể tin được: “Gỗ củi, chẳng qua chỉ là một thanh gỗ củi, tại sao có thể...”

Phanh~

Quái vật không cam lòng, chết không nhắm mắt, nặng nề ngã xuống đất.

Tuyết Dao ném khúc gỗ đi, hứng hờ nhìn thi thể trên đất, lòng thầm đoán: “Là kẻ nào muốn giết ta?”

Đến phủ Lục Hồ ở, Tuyết Dao lập tức nói với Nhĩ Đóa mình cần tìm một cây thương phù hợp, chẳng hiểu thế nào cuối cùng lại nói ra hết thấy chuyện phát sinh ở trong rừng.

Nghe xong Lưu Phi tức giận rống:

- Mẹ kiếp, nếu để cho lão tử biết là ai, đảm bảo xóa sạch phần mộ tổ tiên nhà hắn.

Nhĩ Đóa tức giận liếc hắn một cái:

- Nói vậy, nếu như tra ra được ai đứng sau hắc thủ chúng ta tuyệt đối không cho chúng con đường sống, nhưng vấn đề hiện giờ địch trong tối, lão đại ngoài sáng, đây mới là điểm đáng giận.

- Lão đại, ngài suy nghĩ xem, người lần này có cùng nhóm người lần trước không?

Tuyết Dao cẩn thận hồi tưởng, nhíu nhíu mày, lại lắc đầu:

- Ta không xác định được, nhưng trực giác mách bảo, những người này cùng thuộc một thế lực phái tới.

A Đoạn này giờ vẫn trầm mặc, nghe Tuyết Dao nói lời này xong, thở dài một hơi lên tiếng:

- Những người này, hẳn là có liên quan tới lão đại trước khi mất trí nhớ.

- Ủ, ta cũng nghĩ như vậy.

Sắc mặt Tuyết Dao có điểm khác lạ, nàng mơ hồ cảm nhận thân phận trước khi bị mất tích có phần không thoải mái.

Đêm đến, Tuyết Dao không trở về cung mà lựa chọn ở lại phủ của Lục Hồ, vừa là chờ Nhĩ Đóa giúp mình chế tạo một cây thương phù hợp, vừa là cảm giác nơi này thoải mái hơn nơi cung cấm kia...

Cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Tuyết Dao nghe ra tiếng bước chân của Nhĩ Đóa, nàng không đứng dậy mở cửa, thản nhiên nói:

- Vào đi.

- Lão đại, người trong cung đến.

- Người đến?

Tuyết Dao nhíu mày, trong lòng có cảm giác bị người khác giám thị.

Nhĩ Đóa cảm thấy Tuyết Dao không vui, vội giải thích:

- Là Hoàng thượng phái người đưa tin.

- Tin gì?

- Lão đại hỏi khó tiêu nhân quá, thư của ngài, sao chúng ta dám đọc chứ?

Nhĩ Đóa vừa nói vừa đưa thư cho nàng.

Nội dung trong thư đơn giản, chủ yếu là dặn dò nàng chú ý an toàn, hắn cũng đã biết chuyện nàng bị đuổi giết, muốn nàng an tâm, hắn nhất định sẽ tra ra ai là kẻ đứng sau hắc thủ...

Từng nét chữ cứng cáp kiêu hùng của Triệu Vũ Quốc khảm trong mắt nàng, mặc dù trong thư chỉ nói ngắn gọn về tình hình hiện tại của nàng đồng thời dặn nàng bảo trọng nhưng Tuyết Dao có thể cảm nhận được trong thư sự lo lắng cùng nhu tình.

Nhìn sắc mặt Tuyết Dao dần dịu đi, Nhĩ Đóa trêu chọc:

- Ha ha, lão đại ơi là lão đại, sắc mặt ngài bây giờ thì dọa được ai chứ.

Sắc mặt Tuyết Dao vẫn lạnh đậm như cũ nhưng trong mắt không toát ra sự lạnh lẽo, nàng đặt bức thư lên bàn, khẽ mỉm cười, đi tới bên cửa sổ nhìn trời đêm, tâm tình không tệ.

Nhĩ Đóa lập tức liếc thư kia, thấy những chữ viết trên đó, mặt hắn nhất thời đen sì: “Đây... Đây rốt cuộc là sự phỏng đoán hay tình hình thực tế?”

Tuyết Dao đi ra khỏi phòng, gió lạnh ban đêm thổi tới làm cho đầu óc nàng minh mẫn, thương pháp trong mộng nhất thời hiện lên trước mắt, không suy nghĩ nhiều, nàng hít một hơi thật sâu, tiện tay đánh gãy một cây trúc rồi bắt đầu vũ động.

Nhĩ Đóa ở trong phòng cảm thấy ở phía ngoài truyền vào tiếng xé gió khác thường, cho là có thích khách đột nhập, hắn lập tức phi thân ra ngoài. Vừa ra đã gặp người, thương pháp hoàn mỹ kia hắn chưa từng được thưởng thức qua, cả người bị khí thế mãnh liệt của Tuyết Dao áp chế.

“Đây... Đây mới là thực lực chân chính của lão đại.” Hắn nuốt nước miếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Cầm Nhân

Nhĩ Đóa bị thương pháp Tuyết Dao làm cho kinh sợ, hắn nhìn những chiêu thức Tuyết Dao đánh ra không chớp mắt, thân thể không tự chủ được cũng học theo những chiêu thức kia, ngay sau đó Nhĩ Đóa cảm thấy khí huyết dâng trào trong người, đầu óc trống rỗng, tiềm thức báo động tới cơ thể nếu tiếp tục như vậy sẽ tẩu hỏa nhập ma, nhưng mà toàn thân hắn không còn nghe lời nữa rồi. Kinh mạch hỗn loạn đầu đá nhau trong cơ thể, tĩnh mạch đập dồn dập, phảng phất chỉ cần tàn gỗ mục bay trong gió chạm tới cũng có thể diệt hắn, gương mặt Nhĩ Đóa đỏ bừng, cả người như bị xé rách khiến hắn đau đớn nhin không được hô ra tiếng:

- A..... Lão đại.....

Tiếng rống của Nhĩ Đóa rốt cuộc khiến Tuyết Dao đang đắm chìm trong những chiêu thức của trường thương tỉnh lại, thấy hai mắt hắn đỏ ngầu, chân khí bốc hỏa lên đầu, nàng cả kinh, chân khí không khống chế được dần tàn mất ra ngoài cơ thể là biểu hiện tẩu hỏa nhập ma. Không dám chậm trễ, nàng phi thân tới bên cạnh hắn, truyền nội lực sang cơ thể Nhĩ Đóa, nội kinh kia đem chân khí đang phát tán hội lại, sau đó chuyển dần về đan điền cơ thể hắn.

Qua thời gian một chén trà, vẻ mặt dữ tợn của Nhĩ Đóa dần dần biến mất, hỗn hển mà thở, Tuyết Dao cũng thu hồi nội lực. May mắn hắn đến công Quỹ Môn quan rồi lại được triệu về nhân thế.

Nhĩ Đóa vừa thở vừa nói:

- Ôi lão thiên gia, thiếu chút nữa tiểu nhân đã...

Tuyết Dao nghi ngờ hỏi:

- Sao ngươi có thể bị như vậy?

- Ách...

Ánh mắt Nhĩ Đóa nhìn Tuyết Dao có chút kỳ quái:

- Vừa rồi không tự chủ học theo lão đại, không hiểu tại sao?

- Mới vừa rồi?

Trong mắt Tuyết Dao hiện lên sự mờ mịt, ngay sau đó nhớ lại mình vừa đắm chìm trong mộng, không kiểm soát được bản thân đưa chiêu thức trong mộng ra ngoài đời thực.

- Mới vừa rồi ta đang luyện công.

Nhĩ Đóa lau mồ hôi lạnh trên trán, ho khan mấy cái:

- Khụ khụ, lão đại là đang luyện công.

Hồi tưởng lại sự quý dị vừa xuất hiện trên người Nhĩ Đóa, Tuyết Dao trầm giọng hỏi:

- Người luyện theo ta?

- Ai mà dám luyện theo lão đại.

Nhĩ Đóa khóc không ra nước mắt.

- Không phải ư?

- Thật mà, tiểu nhân tử trong phòng đi ra, thấy ngài đang luyện hăng say, mà những chiêu thức kia tinh diệu rất hấp dẫn tiểu nhân, tiểu nhân không nghĩ ngợi gì, tay chân như bị không chế, bất tri bất giác luyện theo ngài. . .

Tuyết Dao nghĩ mãi không ra, tại sao thân thể Nhĩ Đóa bị không chế chứ, tại sao lại còn tới mức tẩu hỏa nhập ma.

Đúng lúc ấy có giọng nói vang lên.

- Bởi vì chân khí của hắn không tinh khiết, nội lực quá yếu, bị chiêu thức của nàng sinh ra chân khí lôi kéo, không tự chủ được luyện theo. . .

- Người nào?

Tuyết Dao cùng Nhĩ Đóa liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hoảng hốt, người này là thế nào, có thể tiến vào nơi này không ai phát hiện.

Tuyết Dao lập tức cảnh giác xem xét bốn phía, chỉ thấy một nam tử đứng dưới gốc cây tùng bách phía tường xa, một thân xiêm áo bông bành như tiên giáng trần.

Đối với cao thủ chân chính mà nói, nghe được thanh âm cách hơn trăm thước không phải là nói nhảm, Tuyết Dao là người như vậy. Thính lực của nàng sau khi tỉnh lại thì như người thường, đến lúc áp chế được độc tố trong cơ thể thì có sự khác biệt, tại nàng cực kỳ thính nhạy, khẽ vận công có thể nghe rõ giọng nói cách trăm thước.

Nàng cũng biết, người nọ cũng nghe được nàng và Nhĩ Đóa vừa nói chuyện, vì thế đoán giọng nói vừa rồi là của người trên cây kia, điều làm nàng kinh hãi là, khoảng cách xa như vậy, giọng nói nghe được không phải là tiếng hô mà như trò chuyện bình thường bên cạnh nhau, câu chữ rõ ràng, nếu không phải là người có nội công thâm hậu tuyệt đối không làm được điều này. Sợ rằng, về điểm này công lực hiện tại của Tuyết Dao còn thua vài phần.

- Lão đại, ta đi gọi mấy người kia.

- Ừ.

Tuyết Dao khẽ gật đầu, bất động thanh sắc nhìn chăm chú người trên cây kia.

- Muốn vào thì nên vào, sao lại đứng đợi ở bên ngoài.

Tuyết Dao vận khí hướng phía người kia nói.

Nam tử kia nghe xong ung dung phi thân, uyển chuyển như mây trắng trôi trên bầu trời, một màn này khiến sắc mặt Tuyết Dao ngưng trọng, mới vừa rồi chứng kiến bản lãnh thiên lý truyền âm, giờ phút này khinh công xuất quỷ nhập thần, không phân rõ được trạng thái địch hay ta, làm sao nàng không khẩn trương chứ?

Nam tử tiếp đất không một tiếng động, nhìn Tuyết Dao cười sáng lạn một tiếng:

- Tuyết Dao còn nhớ ta không?

Gương mặt Tuyết Dao lạnh lẽo, nhìn không chớp mắt người nọ, nam tử này nhìn qua chừng ba mươi tuổi, nhưng đối với người tập võ, nhất là võ công cao cường thì khó nhìn tướng mạo mà đoán ra tuổi tác thật sự, cho nên nàng lưu ý ánh mắt của hắn.

- Đầu óc vẫn bồi nhất thời không có ấn tượng gặp qua tiền bối, không biết tiền bối có thể xưng danh?

Nam tử lắc đầu, nụ cười ôn nhuận cho Tuyết Dao cảm giác quen thuộc dị thường, nhưng thực sự nàng không thể nhớ đã từng gặp người này lúc nào.

- Nếu như không nhớ ra, thì coi như là chưa từng gặp đi.

- Trước kia ta từng gặp người?

Giọng nói Tuyết Dao vốn dĩ lạnh lùng đột nhiên nhu hòa rất nhiều, trong đầu hiện lên một thân ảnh mơ hồ cho nàng cảm giác đặc biệt.

- Mới vừa rồi nàng luyện thương pháp, vị tiểu ca kia đứng bên nhìn, bởi vì nội lực bản thân quá yếu nên kim hãm thương khí của nàng, không tự chủ được luyện theo. Tại sao hắn bị tẩu hỏa nhập ma? Cũng là bởi chân khí bản thân quá yếu, nội lực cũng vậy, không thể nào khống chế được thương pháp,

dẫn đến chân khí nghịch lưu, nội lực vô phương khống chế.

Người nọ mặc kệ Tuyết Dao sững sờ, vẫn ung dung giải thích tình huống vừa rồi.

- Ta hỏi một lần nữa, người là ai?

Mắt Tuyết Dao bắn ra hàn quang.

Nam tử thần bí này giải thích vô cùng hợp lý nhưng lại khiến Tuyết Dao có cảm giác bị uy hiếp. Bản thân như bị hấn nhìn thấu, điều này làm nàng có dự cảm nguy hiểm, cho nên nhất mực hỏi thân phận hắn.

Nam tử nhìn Tuyết Dao thật lâu, khẽ lắc đầu:

- Không nhớ ra được, đối với nàng có lẽ là hạnh phúc...

Nói xong nam tử phi thân nhảy lên tường, Tuyết Dao lập tức đuổi tới:

- Nói cho ta biết, người là ai.

Giọng nói lạnh lẽo nhưng mang theo chút cầu khẩn lần đầu tiên thấy.

- Cẩm Nhân, không phải khi ở Tấn quốc báai phỏng ta sao?

Toàn thân Tuyết Dao chấn động như bị sét đánh phải, thân thể có chút run rẩy không khống chế được:

- Cẩm Nhân... Cẩm Nhân... Trúc Cẩm tiên sinh...

- Người biết ta là ai đúng không?

Tuyết Dao ngẩng đầu cao giọng hỏi thăm thì đã không thấy bóng dáng Cẩm Nhân đâu.

Tuyết Dao thất hồn lạc phách, mắt như mờ đi, lắp bắp nói: “Cẩm Nhân...”

Ngay khi đó Lục Hồ chạy tới, ai nấy đều đằng đằng sát khí, vốn muốn đại sát một phen, không nghĩ nhìn thấy bộ dáng Tuyết Dao thế này.

- Lão đại, ngài làm sao vậy?

Sáu người một lời cùng vang lên có chút run rẩy, không biết từ khi nào, tất cả bọn họ có nỗi sợ mất đi vị Lão đại này.

- Ta... Không có chuyện gì...

Dứt lời, nàng ngã xuống!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Lần đầu gặp

Bên lề -----

Tuyết Dao xoa thái dương, tức giận ngó Ngự lão sư:

- Tại sao lúc nào ta cũng ngắt đi đúng thời điểm quan trọng?

Ngự lão sư rút khăn lau mồ hôi trán...

- Đây... cái này, thật sự xin lỗi. Không ngắt thì không được, nội dung vở kịch phải ngắt...

- Đồ vô dụng.

Tuyết Dao lạnh giọng phẩy tay áo bỏ đi.

Ngự Nguyệt nhìn theo:

- Ô... ơ này... Như thế này có phải ta phải coi nàng là mẹ ta không, không có lẽ...

Vèo~~~~Lời chưa nói xong, một mũi tên màu vàng đã cắm phập vào cột gỗ bên cạnh Ngư Nghiệt.

Tuyết Dao xoay lưng nhìn Ngư lão sư, tặng cho nàng ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết, Ngư Nghiệt cả kinh, toàn thân run rẩy, không tự chủ cúi đầu cắn móng tay.

- Đứng, đứng, đứng mà...

Cắn ngón tay chán lại lấy khăn chấm mồ hôi, lòng phát run: “Mẹ “sinh” con gái mạnh mẽ thật đáng thương, ngay cả mẹ mà nó cũng dám...”

~~~~~
Khi Tuyết Dao tỉnh lại, thấy bày biện bốn phía đoán được mình đã được đưa về cung, tì nữ bên giường thấy nàng tỉnh lại nhất thời vui mừng.

- Thật tốt quá, cô nương đã tỉnh.

- Lần này ta hôn mê bao lâu?

Tuyết Dao hỏi tì nữ kia, khi nói chuyện phát hiện trong đầu hiện ra nhiều hình ảnh làm nàng có chút hốt hoảng, không biết là đang mộng hay thực.

Tì nữ nghe giọng nói lạnh như băng của Tuyết Dao, vẻ hưng phấn tắt lịm, lòng thầm nhủ: “Ngọc tỷ tỷ nói không sai, vị chủ tử này lạnh như băng.”

- Thưa Tuyết cô nương, người hôn mê đã ba ngày.

Tuyết Dao thăm vận nội lực, sự thoải mái trong cơ thể tăng lên vài phần so với trước, chân khí có chút trì trệ nhưng xem ra đã thông thuận rồi, điều này làm nội tâm nàng dao động: “Đây là biểu hiện khôi phục trí nhớ?”

Nhìn Tuyết Dao không nói một lời, tì nữ kia vô cùng lo lắng:

- Cô nương không sao chứ?

- Cho ta chén nước.

Tuyết Dao nhú mày, cảm thấy còn chút mơ hồ.

- Vâng...

Nghĩ ngợi hồi lâu vẫn chưa thấy bóng dáng Triệu Vũ Quốc, nàng vốn định hỏi hần xem có tra được ai đứng sau những kẻ ám sát đó không, đợi mãi vẫn không thấy người đến, nằm trong phòng mấy ngày khiến cơ thể đau nhức, nàng tính toán đi ra ngoài cho thân thể thoải mái đồng thời luyện chút thương pháp.

- Khi ta hồi cung, có cây thương nào đi kèm không?

Tuyết Dao hỏi tì nữ kia.

Tì nữ khấn trương trả lời:

- Có. Có...

Tuyết Dao khẽ mỉm cười: “Quả nhiên Nhĩ Đóa không làm ta thất vọng!”

Sau khi Tuyết Dao tới nơi Lục Hồ ở nói mục đích ra ngoài của mình, Nhĩ Đóa liền tìm người chế tạo thương cho nàng, đến khi nàng ngắt đi, Triệu Vũ Quốc đón nàng hồi cung, đêm ngày thứ hai, Ngô Vệ liền mang thương tới.

Từ miệng tì nữ kia nàng biết được, khi Ngô Vệ đưa thương vào, phản ứng của Thái hậu không tốt lắm, nghĩ đến đó, Tuyết Dao khẽ nhú mày, ngay sau đó suy nghĩ.

Hôm nay, nàng đã không thể gần gũi Triệu Vũ Quốc như trước, từ lúc hần lên ngôi, nàng có cảm giác vô cùng khó hiểu, thật là mệt chết đi!

Cầm trường thương dùng nguyên liệu thượng đẳng chế tạo nên trong tay, nàng có cảm giác vật này không tệ, mặc dù không giống cảm giác dung nhập vào thân thể như trong mộng nhưng cũng khá vừa tay, tính tế nhìn cán thương, thấy hai chữ “Phong thanh” (tiếng gió).

“Nhĩ Đóa lấy tên này không tệ.”

Tì nữ nhìn thấy Tuyết Dao nhếch miệng cười, cầm trường thương đi ra khỏi tẩm cung.

Đi tới Tử Lý viện, Tuyết Dao dừng lại, nếu dựa vào tính cách của mình chắc nàng sẽ xuất cung để luyện thương ngay, thế nhưng lúc này thân thể chưa khôi phục, lại cộng thêm chuyện có thích khách, suy đi nghĩ lại, nàng quyết định luyện tập căn bản ở trong cung trước. Những chiêu thức cao thâm tạm thời chưa luyện tập.

Hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, chân khí chuyển động trong cơ thể, những chiêu thức trong mộng dần hiện ra trong đầu Tuyết Dao, không lâu sau, nàng nghĩ thương trong tay như dung hợp cùng cơ thể, từ từ luyện chiêu, từng chiêu thức đơn giản, nhưng nếu là cao thủ nhìn thấy, nhất định sẽ nhìn ra manh mối. Những thương pháp đơn giản này thật ra bén nhọn vô cùng.

- To gan, là ai mà dám đứng chỗ này cản trở.

Một tiếng quát sắc bén khiến niềm vui thú luyện thương của Tuyết Dao gián đoạn.

Mặc dù nàng không vui nhưng cũng không muốn nói chuyện, chỉ cầm thương, thu hồi khí tức, không thèm nhìn xem là ai liền xoay người rời đi.

- Đứng lại.

Nữ nhân kia cao giọng hô quát.

Tuyết Dao nhíu mày, dừng bước, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nữ tử mặc xiêm y trong cung, tay nắm một chiếc khăn lụa thêu công phượng, xem ra không phải tì nữ, cũng đứng, không có tì nữ nào dám to quan quát nàng như vậy.

- Ngươi bảo ta đứng lại?

Nữ nhân kia ưỡn ngực như một con Khổng tước kiêu ngạo, mặc dù rất đẹp, nhưng chỉ khiến cho người ta cảm giác bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa.

- Không phải ngươi, chẳng lẽ gọi quý ả?

Nữ nhân kia vừa nói vừa tỏ vẻ khinh thường Tuyết Dao.

- Ngươi không có tư cách bảo ta đứng lại.

Tuyết Dao lạnh lùng nói, không thèm để ý khuôn mặt đỏ bừng lên vì giận của nữ nhân kia, sau đó rời đi.

- Lý cô nương, đây là Tuyết Dao cô nương...

Một tiểu cung nữ đứng sau nhỏ giọng nói với Lý Xuyên Nhi sắp tức giận thổ huyết.

- Lắm mồm, nếu cô ta không phải Tuyết Dao thì sao ta phải mất công dạy dỗ.

Tiểu cung nữ cúi đầu ủy khuất, lòng hối hận: “Sớm đã nghe Mai tỷ tỷ nói, hầu hạ người này nên ít nói chuyện, ít vuốt mông ngứa...”

Tuyết Dao giận dữ trở về phòng, không phải do Lý Xuyên Nhi kia, mà bởi nàng hiểu rõ có những dạng người nào ở trong hậu cung này, đây vốn là chốn cho tú nữ ở, nếu cô ta không phải là tú nữ thì còn có thể là gì?

Mới vừa ngồi xuống, cung nữ bưng trà tới đã thấy Triệu Vũ Quốc đi tới, cung nữ thoáng ngẩn người sau đó lập tức hành lễ, nàng ta chưa từng thấy Hoàng đế nào lại đột ngột đến chỗ tú nữ ở!

- Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế...

- Được rồi, lui xuống đi.

Không đợi cung nữ này lễ xong, Tuyết Dao không nhịn được cất lời, cung nữ hoảng sợ mặt tái nhợt.

Triệu Vũ Quốc trầm giọng nói:

- Ngươi lui xuống đi.

Cung nữ kia như lĩnh được đại xá, run rẩy thối lui ra khỏi phòng, đứng ở bên ngoài hành lang chờ, tưởng chừng còn không dám hít thở.

- Tức giận?

Tuyết Dao nhẹ quét mắt nhìn hần một cái khôn trả lời, nhưng trong mắt rõ ràng viết bốn chữ: “Đĩ nhiên tức giận”

Triệu Vũ Quốc nhẹ giọng thở dài:

- Nàng biết mà, chuyện này không có cách nào tránh khỏi.

Tuyệt Dao thở dài trong lòng, điều này là không thể tránh khỏi, chuyện của Triệu Vũ Quốc đã chạm phải gia quy của Tông thân hội, nếu hắn tiếp tục không thỏa hiệp, chỉ sợ gặp phiền toái lớn.

Nghĩ đến điểm này, nội tâm nàng bình tĩnh được phần nào, muốn làm đại sự cần phải bỏ qua nhiều chuyện, những thứ này nàng hiểu.

- Ta tức bởi trước huynh không nói trước với ta, nếu đã có những tú nữ tiến cung, tại sao còn để ta ở chỗ này.

Nghe những lời Tuyệt Dao nói, Triệu Vũ Quốc biết là nàng đã tha thứ cho hắn rồi, chẳng qua là vui tính giả vờ chất vấn hắn, vốn đang thấp thòm lo âu cuối cùng cũng thở phào, tiến lên ôm nàng vào lòng:

- Ta cũng không muốn để nàng ở nơi này, nhưng ta rất muốn nàng làm Hoàng hậu, vì vậy nên để nàng ở đây, ít hay nhiều nàng cũng sẽ học được một số ít quy tắc, để người Tông thân hội bớt điều tiếng.

Tuyệt Dao ngẩng đầu nhìn hắn, hồi lâu mới cười một tiếng nhẹ, nói nhỏ bên tai hắn:

- Thật ra thì, huynh muốn mượn thế lực Tông thân hội để diệt trừ đám người Trương Nham...

Hắn cười, nhẹ nhàng nhéo chóp mũi nàng, sủng nịch nói:

- Suyt, đừng nói...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Thủ đoạn

Mấy ngày qua là những ngày nhàm chán nhất kể từ khi Tuyệt Dao tiến cung. Một lần nữa nàng thêm tin tưởng lời Ngũ Nhi nói: “Nhiều nữ nhân, sẽ thêm nhiều phiền toái!”

Nơi nàng ở liên tục được các tú nữ “thăm viếng”, cửa phòng không chừng sắp được thay mới vì mở ra mở lại quá nhiều lần. Có người tới như muốn mượn hơi nàng, có kẻ lại muốn tới cảnh cáo, thậm chí có người còn tới “trình diễn” sự xinh đẹp của bản thân, những điều này bởi vì một lý do: Triệu Vũ Quốc hiện đang ở phòng của nàng.

- Haizzz.

Tuyệt Dao nhũn mày thở dài, những ngày qua để tránh phiền toái cho Triệu Vũ Quốc, nàng không dám một mình xuất cung, càng không có luyện công, cũng là đỡ cho hắn phải phiền não vì suy nghĩ.

- Cô nương sao lại thở dài vậy?

Tiểu cung nữ lo lắng tiến tới hỏi thăm nàng.

Tuyệt Dao nhân nhật quét nàng một cái, hỏi:

- Người ở trong cung bao lâu rồi?

Tiểu cung nữ vừa được điều tới, đây là lần đầu tiên nghe được Tuyệt Dao nói chuyện, mặc dù cảm thấy giọng nói kia lạnh như băng, nhưng thứ “băng” tron mịn ấy lại vô cùng hấp dẫn, giọng nói này thật đặc biệt, quyến rũ con người ta không tự chủ được.

- Thừa cô nương, năm tuổi nô tì tiến cung, hiện đã mười một ạ.

Tuyệt Dao ghé mắt nhìn cô bé:

- Nơi này có gì mà lại muốn tới đây?

Tiểu cung nữ ngẩn người, một giây sau đó mới mở miệng:

- Trong cung thật ra rất tốt, có ăn, có ở...

- Còn có mạng người như con kiến hôi...

Tuyệt Dao tiếp lời.

Thần sắc tiểu cung nữ nhất thời ảm đạm, cúi đầu không dám nói gì nữa.

Không thể luyện công, mấy ngày nay nàng có chút khó chịu, đổi lại bình thường chắc nàng không kiên nhẫn nói với ai một câu, nhưng giờ phút này đối diện là một tiểu cung nữ gầy gò nhưng linh động làm nàng nói nhiều gấp mấy lần ngày thường.

Tuyết Dao buông chén trà xuống, không để ý tới tiểu cung nữ nữa, đi ra phía cửa, tiểu cung nữ lập tức đi theo:

- Cô nương muốn đi đâu ạ?

- Làm sao? Ta không thể đi ra ngoài?

Tiểu cung nữ khua tay, vẻ mặt do dự:

- Không, không, chỉ cần không ra khỏi cung, cô nương đi đâu cũng được, chẳng qua là...

- Nói!

Tuyết Dao không muốn dài dòng.

Tiểu cung nữ vội tiến lên phía trước nói:

- Chẳng qua là... tính tình cô nương điềm tĩnh, sợ đi ra ngoài... nô tì sợ... sợ bị mấy tú nữ nọ khi dễ người...

- Ha ha, khi dễ ta?

Tuyết Dao cười lạnh.

Tiểu cung nữ càng khua tay mạnh:

- Không phải, là nô tì dùng từ sai, nô tì sợ người đi đường quấy nhiễu cô nương.

Tuyết Dao không để ý tiểu cung nữ kia, nàng bước ra ngoài, tiểu cung nữ vội đi theo. Tuyết Dao dừng bước:

- Không cần đi theo ta.

- Nô tì sẽ im lặng đi theo cô nương, không nói lời nào đâu, cô nương coi như nô tì không tồn tại là được mà.

Tiểu cung nữ nhút nhát nói.

Tuyết Dao quét nàng một cái, cũng không nữa để ý tới, tiếp tục đi ra ngoài.

Trong mắt tiểu cung nữ bỗng hiện lên tinh quang, hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi của cô bé.

Trong lòng Tuyết Dao hiểu rõ, tiểu cung nữ đi theo mình là để mình gặp gỡ người khác nhìn thấy cô bé sẽ không dám khi dễ, hoặc đắc tội với cô bé. Tiểu cung nữ không nói, nhưng Tuyết Dao cũng không vạch trần, nàng không quan tâm chuyện này.

Tuy nhiên lòng vẫn có chút phiền muộn thở dài, một tiểu cung nữ nhỏ tuổi như vậy đã bắt đầu mưu kế rồi, tỏ ra coi trọng Tuyết Dao nên được chọn, tận tâm phụng dưỡng với hi vọng sau này bản thân sẽ có một vị trí vững chắc trong cung, mạng nhỏ cũng vì thế mà được đảm bảo.

Tiểu cung nữ cho rằng mình không bị nhìn thấy, trong lòng vô cùng đắc ý, lại không nghĩ, một màn này không qua nổi mắt Tuyết Dao, tuy nhiên, Tuyết Dao vẫn im lặng coi như không ảnh hưởng gì tới mình, mặc kệ cho tiểu cung nữ đi theo.

Ngày hè, sau giờ Ngọ trời khá nóng bức, Tuyết Dao đi từ Tử Lý viện tới bên hồ tản bộ, gió lùa tới mang theo chút se se lạnh làm cho tâm tình nàng tốt hơn chút ít.

Đang tản bộ, thấy phía trước có một nữ nhân mặc xiêm y hồng phấn đi tới, nhìn rất phong tình, Tuyết Dao đoán đích thị là tú nữ, đang định vượt qua không tiếp xúc, tiểu cung nữ phía sau đã tiến lên nói:

- Đó là phòng phía Bắc Tử Lý viện, là phòng của cô nương Lý Xuyên Nhi, mẫu thân của nàng là muội muội của Trương Thượng Thư.

Tuyết Dao lãnh đạm nhìn tiểu cung nữ một cái:

- Nói cái này với ta cũng chi vô dụng.

- Dạ...?

Tiểu cung nữ cố hết sức để lấy lòng nàng, không ngờ lại như thế này, đành ngậm miệng lại, lòng thầm nói: “Đầu óc cô nương này thật cứng nhắc, ngay cả nịnh bợ cũng không biết làm, xem ra ta chọn nàng làm chủ tử không phải là điều sáng suốt, sống trong cung mà như nàng, chết lúc nào không hay.”

Bị tiểu cung nữ làm cước bộ bị gián đoạn, Lý Xuyên Nhi kia nhìn thấy nàng liền bước tới, mắt hiện rõ sự thù đoạn.

- Chậc chậc... Ta đang nói không biết người đẹp phía trước là ai, hóa ra là Tuyết Dao cô nương.

Tuyết Dao lạnh lùng liếc cô ta một cái, không nói gì, cứ vậy bước qua, hoàn toàn không để Lý Xuyên Nhi kia vào mắt, đằng sau lưng nàng, tiểu cung nữ đỏ mề hôi trợn: “Trời ạ, người này đầu gối sao, làm cái gì vậy, không thể đắc tội với người này... tuyệt đối không thể...”

Tiểu cung nữ vừa đi vừa hành lễ Lý Xuyên Nhi, sợ sau này bản thân gặp phải tai họa.

Lại nói Lý Xuyên Nhi, từ nhỏ sống sung sướng an nhàn trong nhà, sao có thể chịu được sự khi dễ này, bị Tuyết Dao lạnh lùng không coi ra gì, trong đầu nghĩ ra một kế sách vô cùng âm độc.

“Hừ, đầu người ngẩng cao như vậy, dĩ nhiên không thấy rõ đường...”

Đang khi Tuyết Dao thường thức gió lạnh vờn liễu rủ quanh hồ, đột nhiên nghe tiếng vang sau lưng, ngay sau đó thấy có gì đó chuyển động, Lý Xuyên Nhi kia đã rơi vào hồ nước.

- A.... a.... Cứu mạng...

Lý Xuyên Nhi hoảng sợ vùng vẫy kêu gào.

- Làm sao bây giờ, cô nương...

Tiểu cung nữ bị dọa cho kinh hãi.

- Mới vừa rồi là cô ta muốn đẩy ta xuống, ta không có khả năng đẩy cô ta.

Tuyết Dao nói xong hờ hững rời đi, để lại tiểu cung nữ sợ hãi nhìn theo nàng, một khắc sau mới thốt được tiếng gọi cứu ầm ỹ.

Tuyết Dao đi được mấy bước liền thấy Triệu Vũ Quốc cùng Trương Nham nghe thấy tiếng hô bên này nổi lên, thấy người sắp chết đuối trong hồ chính là Lý Xuyên Nhi, Trương Nham nhất thời giận dữ:

- Một đám ngu xuẩn, theo ta nhảy xuống cứu người.

Hồ nước tuy sâu nhưng may mắn cứu kịp thời, Lý Xuyên Nhi kia ngoài việc uống mấy ngụm nước hồ thì không sao cả, việc đầu tiên sau khi cô ta mở mắt ra là chỉ tay vào Tuyết Dao, khóc mếu với Trương Nham:

- Cậu, là cô ta, cô ta muốn cháu chết, đẩy cháu xuống hồ.

Trương Nham an ủi Lý Xuyên Nhi:

- Yên tâm, cậu nhất định trả lại công bằng cho cháu.

Triệu Vũ Quốc nhìn về phía Tuyết Dao, muốn tìm kiếm tin tức, thế nhưng Tuyết Dao chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

- Nô tì to gan, lòng dạ rắn rết, người đâu, đem tiện nhân...

- Trương đại nhân, nơi này là triều đình chứ không phải Trương phủ.

Triệu Vũ Quốc trầm giọng nói, mang theo khí thế uy nghiêm khiến Trương Nham chấn động, đột nhiên ý thức bản thân hơi quá, nơi này là hậu cung Hoàng đế, sao có thể tới phiên hắn lên tiếng, nghĩ thế bèn nhỏ giọng hòa hoãn:

- Xin Hoàng thượng trả lại công đạo cho cháu gái vi thần.

Triệu Vũ Quốc khẽ gật đầu, coi như đã giữ mặt mũi cho hắn, Trương Nham không phải người ngu, tự nhiên biết được không nên đã được một tấc lại đòi một thước, lập tức ngậm miệng đứng một bên.

- Nàng đẩy người xuống hồ sao?

Triệu Vũ Quốc hỏi Tuyết Dao.

Tuyết Dao híp mắt, hiển nhiên đã vô cùng tức giận, tuy nhiên kiềm chế lại mà đáp:

- Không có.

- Tuyết tỷ tỷ, sao tỷ lại dám ăn nói bịa đặt như vậy, ngặt đầu ba thước có thần linh, tỷ không sợ bị trời phạt sao?

Lý Xuyên Nhi vừa khóc vừa nỉ non, bộ dạng thật khiến người khác thương tâm.

Tuyết Dao hít một hơi thật sâu, lười biếng nhìn Lý Xuyên Nhi, nói với Triệu Vũ Quốc:

- Ta nhắc lại lần nữa, không có!

Triệu Vũ Quốc nhìn tiểu cung nữ một cái khiến tiểu cung nữ lạnh run:

- Nói, lúc đó xảy ra chuyện gì?

- Nô ti... Nô ti...

Tiểu cung nữ bề ngoài tỏ ra run rẩy nhưng trong lòng đang thầm tính toán, biết Tuyết Dao đắc tội Lý Xuyên Nhi, sau này khó mà sống an ổn trong cung, cho dù làm phi tử cũng khó mà duy trì được lâu, suy nghĩ giây lát liền quyết định.

- Nô ti vừa rồi nhìn thấy rõ ràng là Tuyết Dao cô nương đẩy Lý cô nương xuống...

Tuyết Dao lách mình tiến lên phía trước, giờ tay tặng cho tiểu cung nữ hai bạt tai, thấp giọng nói:

- Nếu là bình thường, ngươi sớm chết rồi.

Sau đó nàng lạnh lùng liếc Lý Xuyên Nhi, thấy mắt ả ta cười lộ rõ sự đắc ý, Tuyết Dao nheo mắt, bắn ra hàn quang lạnh lẽo khiến Lý Xuyên Nhi kia đang vui mừng bỗng nhiên chột dạ, ngăn người lui về sau.

Trương Nham cũng nheo mắt nhìn Tuyết Dao.

Giờ phút này, Tuyết Dao dồn chân khí vào lòng bàn tay, chỉ cần tiến lên một bước là lấy được mạng Lý Xuyên Nhi, nhưng nàng chợt nghĩ đến Trương Nham, lại nghĩ vị trí bây giờ của Triệu Vũ Quốc, lập tức thu công, liếc nhìn Triệu Vũ Quốc lạnh lùng nói:

- Hoàng thượng chớ trách phạt nhầm, mời cho ta một cái công đạo.

Dứt lời nàng quay gót trở về.

- Cậu, ... cô ta sao dám như vậy...

Lý Xuyên Nhi nép trong ngực Trương Nham ủy mị.

Triệu Vũ Quốc hít một hơi thật sâu, thật ra ngay từ đầu hắn đã nhìn ra chuyện gì, tiết mục này trong cung vốn không hề hiếm, vậy mà Lý Xuyên Nhi lại còn giờ trò nói Tuyết Dao đẩy cô ta xuống hồ.

Nếu như Tuyết Dao muốn cô ta chết sẽ không dùng hành động ngu xuẩn như vậy, nhất định là cô ta hãm hại Tuyết Dao. Nghĩ đến đây lòng Triệu Vũ Quốc chùng xuống, Tuyết Dao chịu ủy khuất vì mình khiến lòng hắn chán nản, tuy nhiên không biểu hiện ra ngoài, cố duy trì vẻ mặt lãnh đạm.

- Ám vệ đâu?

- Hoàng thượng, nô tài ở chỗ này.

Lời vừa dứt, một nam tử không biết từ đâu xông tới, chớp mắt hiện ra trước mặt ba người.

- Bẩm báo chi tiết tình huống khi nãy.

- Dạ!

Khi thấy ám vệ quý dị xuất hiện, mặt Lý Xuyên Nhi tái nhợt, lòng sợ hãi, tội khi quân không hề nhẹ!

Nghĩ đến đây, Lý Xuyên Nhi cả kinh, không dám nhìn ám vệ kia, run rẩy nắm tay Trương Nham thấp giọng cầu cứu:

- Cậu... Cứu cháu...

Trương Nham nghe được lời này, nhất thời hiểu được, thấy ám vệ kia nói khề với Triệu Vũ Quốc, bản thân không có cách nào, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Lý Xuyên Nhi một cái, nghĩ thầm "Trương Nham ta sao lại có đứa cháu gái ngu xuẩn như vậy!"

Ám vệ bẩm báo xong nhanh chóng biến mất, sắc mặt Triệu Vũ Quốc không chút biến đổi, quay lại nhìn Trương Nham và Lý Xuyên Nhi. Lòng Trương Nham giờ phút này ngàn vạn ý niệm, quyết định xong liền tiến lên nói trước:

- Nhóm tú nữ năm nay vào cung cũng không còn nhỏ tuổi, lão phu không hay chấp nhặt chuyện, về phần hôm nay, chỉ là chuyện ngoài ý muốn, không nên để Hoàng thượng hao tâm tổn sức.

- Làm khó Trương đại nhân suy nghĩ thay trăm.

Dứt lời không nhìn Lý Xuyên Nhi liền rời đi.

Trương Nham nhìn Lý Xuyên Nhi, cắn giận nói:

- An phận đi, giờ chỉ mới là một tú nữ nhỏ nhỏ thôi...

- Cậu...

Lý Xuyên Nhi cảm thấy ngứa ngứa lỗ mũi, nhất thời câu nùng nịu chưa nói xong liền hắt hơi một cái, xem ra là bị cảm lạnh, đúng là ăn trộm không thành còn bị ăn đòn!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Thủy tinh tái sinh

Triệu Vũ Quốc gọi ám vệ kia xuất hiện, thực ra hắn cũng không nói được lời gì, bởi vì chuyện phát sinh hắn đâu có biết gì, ám vệ chỉ chịu trách nhiệm bảo vệ an nguy của Hoàng thượng, làm sao có thể lưu ý an nguy mỗi người suốt cả ngày trong hậu cung? Huống chi người kia không có danh phận gì, thậm chí còn không phải tử nữ!

Bất quá ám vệ kia thường đi theo Triệu Vũ Quốc, tự nhiên hiểu được vị trí Tuyết Dao trong lòng Triệu Vũ Quốc, hơn nữa cũng biết võ công Tuyết Dao không phải thường, trong lòng dĩ nhiên hiểu muốn tặng một cái chết cho nàng tú nữ nhỏ nhỏ kia cần gì phải dùng thủ đoạn ngu xuẩn kia, cho nên khi Triệu Vũ Quốc gọi hắn đi ra ngoài, câu trả lời sớm đã được hắn chuẩn bị chu đáo.

Lý Xuyên Nhi kia có tật giật mình, thấy ám vệ đi ra thì tròn tròn mắt, không tự chủ được vội hướng cậu mình cầu cứu, Trương Nham không muốn trong thời điểm mấu chốt này mà cô cháu gái lại xảy ra chuyện không hay, bất kể ám vệ kia có trông thấy hay không, hắn liền giành lời trước, vừa vặn Triệu Vũ Quốc cũng lười biếng dính vào mấy chuyện rối rắm này, coi như cả hai bên đều ôn hòa.

Tuy nhiên xảy ra chuyện này cũng coi như cho Trương Nham được vài phần sĩ diện, cũng là thỏa mãn lòng hắn!

Trở lại cung, Tuyết Dao im lặng không nói một lời khiến tiểu cung nữ đi theo nàng run rẩy không thôi, nghĩ vừa bị Tuyết Dao cho hai cái tát, lúc này vẫn còn đang đau rát, liệu có làm gì khác nữa... nghĩ mãi không sao hiểu được, một cô nương nhu nhược như vậy lại có thể ra tay mạng như thế...

- Nhờ ai mang đến thì nhờ người đó mang người đi đi!

Tuyết Dao lạnh lùng nói.

- Cô nương... Mới vừa rồi... Ngài cũng biết mà, Lý cô nương kia là cháu ruột của Trương đại nhân, nô tì chỉ là một tiểu cung nữ, mạng như cỏ rác, không dám đắc tội...

Tiểu cung nữ bắt đầu khóc lóc.

- Cút!

Giương mặt Tuyết Dao lạnh lẽo khiến người khác kinh hãi, nàng ghét nhất chính là người không có khí khái, nha đầu này tìm đến đây vì muốn tìm cảnh cao để yên thân, phẩm tính không thuần lương khiến nàng chán ghét.

Không biết vì sao, giờ phút này nàng lại nhớ đến Ngũ Nhi, mặc dù Ngũ Nhi sợ chết, nhưng không giống loại tiểu cung nữ dám đổi trắng thay đen này, nếu như vừa rồi là Ngũ Nhi, có lẽ sẽ không nói gì, hoặc cùng lắm sẽ nói không thấy rõ...

Vừa rồi, tiểu cung nữ này còn định dùng tính mạng của nàng để nịnh nọt kẻ khác, điều này làm nàng tức giận, cho đã ra tay tặng một cái bạt tai.

Tiểu cung nữ nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tuyết Dao, lại nghe thấy nàng nói như vậy, trong lòng tất nhiên được như ý, nghĩ thầm "Cảm tạ trời đất, cuối cùng cũng được rời đi, đúng là ngu xuẩn..."

Cho nên tiểu cung nữ trong miệng liên tục nói không muốn rời đi nhưng chân không ngừng bước ra, nghĩ tới cái tát tai phải nhận, ắt có ngày trả lại, trong lòng thầm tính toán phải làm sao mới có thể gần Lý Xuyên Nhi.

Tiểu cung nữ rời đi không lâu, Triệu Vũ Quốc liền đi tới, thấy Tuyết Dao ngồi ngay ngắn ở ghế không nói lời nào liền ân cần hỏi:

- Tức giận?

- Huynh tin lời tiểu cung nữ nói?

Tuyết Dao không trả lời mà hỏi ngược lại hắn.

Triệu Vũ Quốc ngồi xổm đối diện nàng, sừng nịch nhéo mũi Tuyết Dao, mỉm cười nói:

- Nàng nói xem

- Hỏi huynh, huynh lại hỏi lại ta.

Tuyết Dao khẽ cười nhưng vẫn không buông tha hắn.

- Nếu không tin nàng, ta sẽ không gọi ám vệ kia tới diễn trò khiến lão Trương Nham ngậm miệng.

Hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào lồng ngực, ôn nhu nói.

- Diễn trò? Huynh diễn ư?

Tuyết Dao khó hiểu.

Nghe Triệu Vũ Quốc kể lại tình huống khí này hắn cùng ám vệ phối hợp diễn trò xong, sắc mặt Tuyết Dao thả lỏng đi không ít.

- Bất kể nàng có tin hay không, nhưng ta thề, dù có bất kỳ chuyện gì, người ta tin tưởng chỉ có mình nàng!

Triệu Vũ Quốc cầm tay nàng nghiêm túc nói.

Nhìn ánh mắt thâm thúy kia, Tuyết Dao có cảm giác mình như hòa tan trong đó, cũng có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp của hắn, cảm nhận được trái tim đang đập dưới lớp vải áo, giờ phút này, nàng cảm giác mình và người nam nhân này không còn khoảng cách nữa, sự ngăn cách vốn tồn tại trong lòng bấy lâu cũng đã tan biến.

Ánh mắt của hắn lấp lánh khiến Tuyết Dao hốt hoảng, không biết làm sao, điều này khiến nàng lúng túng.

- Khụ khụ khụ, Lý Xuyên Nhi kia sau này sẽ được chọn?

Triệu Vũ Quốc nhú mày:

- Nói vậy ư, thật là làm người khác đau đầu.

Tuyết Dao xoa xoa cằm:

- Không đúng sao, hôm nay Lý Xuyên Nhi kia bày trò ngã vào hồ, chẳng phải là tin chắc kết quả như thế sao?

Tuyết Dao chăm chọc.

- Nàng nha...

Triệu Vũ Quốc bắt đầu đi lắc đầu, ngay sau đó như nhớ ra điều gì lại hỏi: - Không phải là nàng dùng roi sao? Tại sao lại dùng thương rồi?

- Ủ, hiện tại cảm giác dùng thương thuận tay hơn.

- Nàng mới nhớ lại những điều gì?

Triệu Vũ Quốc hỏi.

Tuyết Dao lắc đầu, nhú mày nói:

- Cũng không có gì, thỉnh thoảng xuất hiện một đoạn ngắn trong mộng, nhưng lại đứt quãng không liên tiếp.

Đột nhiên, Triệu Vũ Quốc ôm chặt nàng vào lòng, nghiêm túc nhìn nàng nói:

- Nếu như nàng khôi phục trí nhớ, nàng có nguyện ý làm Hoàng hậu của ta không?

Tuyết Dao ngẩng đầu ngưng mắt nhìn hắn:

- Nếu như, ta là Hoàng hậu của huynh, cần cho huynh bao nhiêu năm, huynh mới giải tán hậu cung?

- Giải tán hậu cung?

- Ta cần một lời hứa!

Tuyết Dao cương nghị nhìn hấn.

Triệu Vũ Quốc trầm tư:

- Mười năm, cho ta mười năm!

Tuyết Dao cười rặng rờ:

- Tốt, ta đồng ý gả cho huynh.

Triệu Vũ Quốc ngẩn ra, ngay sau đó gương mặt lộ ra sự kích động, nhất thời không biết nên nói gì, hồi lâu mới thốt nên một câu:

- Nàng có thể nói lại lần nữa được không?

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của Triệu Vũ Quốc, Tuyết Dao không nhịn được cười nói:

- Ha ha, ta nói, muốn gả cho kẻ ngốc là huynh đó.

- Ha ha ha, nàng đồng ý, cuối cùng nàng cũng đồng ý.

Dứt lời, Triệu Vũ Quốc kích động ôm chầm lấy Tuyết Dao, hoàn toàn bỏ qua hình tượng lạnh lùng của mình.

- Ha ha, nàng đồng ý, Tuyết Dao nàng đồng ý gả cho ta...

Từ nhỏ đến giờ, Triệu Vũ Quốc chưa bao giờ hạnh phúc như lúc này, thậm chí kể cả lúc lên ngôi Hoàng đế hấn cũng không cao hứng như thế này.

- Được rồi mà, thả ta xuống, ai nhìn thấy lại cười huynh đấy.

- Mặc kệ, ta mặc kệ, ta muốn ôm nàng...

- Huynh xấu...

Chuyện hôm nay xảy ra với Lý Xuyên Nhi không làm Tuyết Dao phiền lòng bằng việc nàng đáp ứng làm Hoàng hậu của Triệu Vũ Quốc, nàng hiểu, một khi đồng ý bước lên ngôi vị Hoàng hậu, tương lai thống lĩnh lục cung sẽ gặp phải nhiều chuyện phiền lòng hơn nữa.

- Aizz. Nếu không đồng ý, huynh ấy sẽ đau lòng...

Không có cách nào ngủ được, Tuyết Dao định ngồi dậy để bình phục tâm tình.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy khó có thể ngủ lại, trời lại nóng, liền mở cửa sổ, ánh trăng như dòng nước nghiêng chảy vào nhà, chiếu trên chiếc giường hoa mỷ, lại chảy trên cả Dạ Mị đặt bên gối, phản chiếu lên Hắc thủy tinh tựa như mực...

Trăng thanh gió mát làm lòng người say mê, tâm tình Tuyết Dao dần dần lắng xuống, đầu từ từ trống rỗng, lúc này tốt nhất là ngồi xuống vận công, nàng không dám trễ nải, lập tức ngồi xếp bằng, lưu chuyển chân khí trong người.

Mà khi nàng ngồi xuống, một màn khó tin xảy ra, Hắc thủy tinh trên Dạ Mị hấp thụ ánh trăng bắt đầu biến hóa, từ khối thủy tinh đen như mực phóng ra một cỗ năng lượng, không bao lâu, cỗ năng lượng bé nhỏ hấp thụ được khí lực trời nên cường đại làm cho chân khí trong cơ thể Tuyết Dao tràn đầy. Tuyết Dao cảm thấy chân khí trong cơ thể không khổng chế được cũng hướng khối năng lượng kia lao tới, chân khí trong cơ thể tản ra lòng Tuyết Dao hoảng hốt, nàng khởi động nội lực, nhìn thấy chân khí toàn thân bị một màn nước xoáy màu đen hấp thụ đi...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Khôi phục trí nhớ

Màn nước xoáy màu đen kia không ngừng hấp thụ chân khí trong cơ thể Tuyết Dao. Lòng nàng lúc này vô cùng luống cuống nhưng không thể ra sức, giờ phút này, Tuyết Dao cảm thấy khí lực toàn thân như bị hút đi, muốn hô cầu cứu cũng khó khăn vô cùng. “Nếu như nước xoáy này rút sạch chân khí của ta, không chỉ đơn giản là mất hết võ công, nghiêm trọng hơn là ta sẽ thành một người tàn phế.” Cả đời chưa một phút sợ hãi, giờ phút này cuối cùng nàng

cũng cảm nhận được tư vị này.

Mồ hôi lạnh không ngừng rịn ra trên trán, Tuyết Dao cố gắng thu chân khí trở về, nhưng việc này như muối bỏ biển, không có chút thành công nào.

Đến khi trong người có cảm giác như chỉ còn một tia chân khí treo mạng cuối cùng thì một màn kỳ dị xảy ra, bỗng nhiên xoáy nước kia ngừng chuyển động tạo thành một hắc động vô cùng lớn, màu sắc càng lúc càng đậm, trong giây lát ngấn gối, hắc động nổ tung bắn ra vô số tia sáng chói mắt, những tia sáng này rõ ràng không có thật, thế nhưng Tuyết Dao cảm thấy những tia sáng này như ngàn vạn châm nhỏ cắm vào đầu óc mình.

“A...A...A...”

Nàng cảm thấy trong óc có ngàn vạn con côn trùng gặm nhấm, sau mỗi lần đau dữ dội lại có một lần dễ chịu, trong lúc nhất thời không thể nói ra là đang cảm thụ gì, tóm lại cực kỳ khó chịu.

“Ta muốn chết phải không?” Nội tâm nàng âm thầm hỏi.

Ngay sau đó, nàng dùng nội lực nhìn thấy hắc động kia ngừng bắn ra tia sáng, lại bắt đầu xoay tròn thành xoáy nước, có điều xoáy nước này xoay theo chiều ngược lại với lúc ban đầu.

Không thể lý giải được hết chuyện vừa xảy ra, mới vừa rồi, xoáy nước hấp thụ chân khí của Tuyết Dao chậm rãi đẩy chân khí lại vào cơ thể nàng, nhưng trải qua lần này, nàng cảm thấy chân khí tinh thuần hơn rất nhiều, sau khi trở lại cơ thể thì nhanh chóng lưu chuyển tới đan điền, chậm rãi động lại kết thành khí châu (ngọc kết bằng khí), khí châu kia chịu áp lực của nội lực từ bốn phía ép tới, rất nhanh sáng lên, tỏa ra quang mang màu lam, Tuyết Dao có thể cảm nhận được tia sáng kia lạnh như băng...

Cảm giác băng lạnh quen thuộc này làm tâm thần Tuyết Dao kích động: “Đây là băng phách khí châu của ta, sư phụ nói, cảnh giới tối cao nhất của ngân thương chính là có thể ngưng kết ra băng phách khí châu...”

Một vài hình ảnh hiện ra trong đầu nàng, rốt cuộc nàng cũng nhìn rõ chúng...

“Năm tuổi... Sư phụ truyền thụ ta cách sử dụng băng phách thương pháp, đồng thời dạy ta hàn quang của ngân thương.”

“Mười tuổi... Ta đích thân giết thích khách muốn ám sát mẫu hậu ta...”

“Đấu ngang tay với Triệu Vũ Quốc, đối với ta chính là sỉ nhục...”

“Đêm động phòng hoa chúc... Dương Hồng Xương cầu kết Hội Trường lão...”

“Bờ sông... Đuộc Triệu Vũ Quốc cứu lên...”

Lúc đầu, những hình ảnh còn đứt quãng, càng về sau càng rõ ràng, chuyện cũ phảng phất ở trước mắt.

Cả người nước đầm mồ hôi, Tuyết Dao chợt mở lớn hai mắt sáng như đuốc, lòng Triệu Vũ Quốc chấn động, khẽ hỏi nàng, giọng nói khàn khàn:

- Nàng... Khôi phục trí nhớ?

- Không có...

Tuyết Dao khẽ lắc đầu.

Triệu Vũ Quốc ân cần nắm chặt tay nàng nói:

- Nàng hôn mê một ngày một đêm rồi, Trương đại phu nói chân khí trong người nàng đang tự chữa trị những chỗ bị thương, nói lúc này đang thời điểm quan trọng, không thể quấy nhiễu nàng.

- Huynh ở đây trông chừng ta một ngày một đêm?

Nhìn thần sắc tiêu tụy của Triệu Vũ Quốc, không cần đoán cũng biết ngoài một ngày một đêm mệt mỏi về thân thể, đầu óc hẳn sớm đã căng lên vì lo lắng.

- Trương đại phu nói, nếu tình hình lần này tốt đẹp, nàng sẽ khôi phục trí nhớ hoàn toàn, nếu không tốt chỉ e sẽ nguy hại tới tính mạng...

- Cho nên huynh không ngủ nghỉ, ngày đêm ở đây...

- Cô nương đã tỉnh rồi, suốt một ngày một đêm Hoàng thượng ở bên cô nương, không chịu ăn chút đồ ăn gì cả.

Một thái giám bên cạnh nhìn không được nói.

- Làm huynh phải khổ sở rồi...

Lúc nói chuyện, mắt Tuyết Dao phảng phất hiện lên sự buồn bã.

- Cái gì mà tự làm khổ, đây là điều ta phải làm

Hắn sùng nịch nhéo mũi nàng.

Tuyết Dao khẽ tránh bàn tay ấm áp kia, nàng nhìn hắn, đưa tay lên vuốt ve chiếc cằm mọc râu lởm chởm:

- Huynh phải biết quý trọng bản thân, hiện tại huynh không thuộc về ta, thân thể của huynh thuộc về Điem Thương quốc...

Thấy Tuyết Dao tỉnh lại, Triệu Vũ Quốc vô cùng vui mừng, bất kể nàng có khôi phục trí nhớ hay không, chỉ cần tính mạng không bị đe dọa gì thì tốt rồi!

Hắn cầm tay nàng, khẽ cười, phảng phất như nắng sớm mùa xuân:

- Thuộc về nàng...

Ánh mắt lấp lánh của hắn khiến Tuyết Dao cảm thấy hoảng hốt, chỉ có thể cúi đầu trong lồng ngực hắn:

- Bất kể chuyện gì xảy ra, luôn phải yêu quý chính mình, được không?

- Xem ra nàng đã khôi phục trí nhớ.

Tuyết Dao ngẩn người, ngay sau đó khẽ cười hỏi:

- Sao lại nói vậy?

- Bình thường nàng đâu có nói nhiều vậy?

- Chỉ là muốn nói chuyện với huynh thôi mà!

Nép trong lồng ngực hắn, lắng nghe từng nhịp tim của hắn khiến nàng an tâm.

Đã trễ nải một ngày lâm triều, sau khi thấy Tuyết Dao tỉnh lại, Triệu Vũ Quốc không nghỉ ngơi mà ngay lập tức lâm triều.

Tuyết Dao tham luyến nhìn bóng lưng Triệu Vũ Quốc rồi đi tới độ ngây ngốc, nàng không muốn rời xa bóng lưng này, hoàn toàn không muốn...

Đột nhiên, bên cạnh truyền tới tiếng cung nữ cười:

- Ha ha, cô nương không nhớ rồi Hoàng thượng...

- À... Đúng vậy... Không nhớ...

Nàng thất thần thờ dài, ngay sau đó lập tức hồi phục tinh thần: – Khụ khụ, chuẩn bị nước nóng giúp ta, ta muốn tắm rửa!

- Vâng!

Khi cung nữ chuẩn bị xong nước, đang định thả cánh hoa Hồng vào bồn thì Tuyết Dao ngăn lại:

- Đừng dùng hoa này, đổi thành hoa Cúc đi.

Cung nữ có vẻ khó hiểu nhưng cũng không dám hỏi, theo ý nàng đổi thành hoa Cúc.

Cho cung nữ lui, Tuyết Dao nằm trong thùng tắm, lấy tay nâng hoa cúc trôi trên mặt nước, lẩm bẫm: “Mẫu hậu nói, hương Mân cô thì kiều diễm, còn hương Cúc thì cao nhã pha chút lạnh nhạt...”

Nhìn những cánh Cúc trôi lững lờ trên mặt nước, Tuyết Dao ngẩn người, hồi lâu, hai tròng mắt đã ươn ướt.

“Long Tuyết Dao, ta gọi Long Tuyết Dao! Hết thấy đều đã nhớ lại, không bỏ sót một chút gì, thậm chí là cả huynh, Triệu Vũ Quốc!”

Nước ấm bao bọc thân thể nàng, vỗ về lên cơ thể mệt mỏi, nhưng không cách nào sưởi ấm cõi lòng nàng.

“Quốc, tha thứ cho ta, ta phải rời đi!”

Lệ không kiềm được thi nhau tuôn rơi, tâm rất đau, nàng không có cách nào phủ nhận, rằng nàng là công chúa Phượng Diệu của Tấn Quốc!

Quyết định rồi nàng sẽ không do dự, từ thời khắc khôi phục trí nhớ, Tuyết Dao nhận định rõ sứ mạng của mình, nàng phải rời khỏi Điem Thương quốc, hơn nữa, không thể giải thích rõ ràng với hắn, chỉ có thể chọn cách lặng lẽ rời đi.

“Rời đi thực đơn giản, mình đau cũng không sao cả, nhưng còn Quốc đau lòng thì biết làm sao?” Đứng trên tường thành, Tuyết Dao lau nước mắt, hít một hơi thật sâu, lòng đau đóm: “Từ biệt rồi, Vũ Quốc!”

Một gã cầm vệ quên đang tuần tra dụi dụi mắt, vỗ vỗ tên bên cạnh nói:

- Mới vừa rời hình như có bóng người trên tường thành hay sao ấy?

- Vớ vẩn, giữa ban ngày, có ma quỷ gì, chả nhẽ một trong hai ta là ma?

Người nọ vò đầu:

- Ha ha, tôi qua thiếu ngủ, hôm nay hoa mắt quá...

- Tiểu tử thôi, ban đêm nằm với lão bà cẩn thận, nếu không còn không đi nổi kia.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Diễm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Quyết định

Nhìn vào nụ cười đầy tính toán trên khuôn mặt non nớt của Eliza, đôi mắt của Trần Duệ híp lại. Xem ra hắn còn xem thường thiếu nữ này, thì ra cảm giác "thân thuộc" như quen biết đã lâu không phải là giống Eliane, cũng không giống Alice, mà là... Celine.

Hiện nay, hắn cũng tính là chạm vào được một góc của Quang Minh giáo hội. Nó gần như là thống trị toàn bộ tín ngưỡng của loài người. Cơ cấu còn vượt lên trên vương quyền, to lớn mà phức tạp. Phái hệ nội bộ đấu tranh vô cùng kịch liệt. Quay đầu đi suy nghĩ, diệt nữ của hồng y giáo chủ, đệ tử của thánh nữ làm sao có thể là một thiếu nữ ngây thơ không hiểu sự đời?

Không phải ai cũng được như vị tiểu công chúa nào đó, được tỷ tỷ của mình bảo vệ. Cũng không phải mỗi một người tỷ tỷ đều giống nữ hoàng bệ hạ, nguyện ý biến mình thành một mái che, ngăn cản tất cả mưa gió ở bên ngoài.

Trần Duệ đột nhiên tỉnh ngộ. Lúc ban ngày, Eliza hỏi một loạt về "lại lịch" của hắn không phải là "hiếu kỳ" về chuyện xưa tâm linh chi ngữ mà nguyên nhân chân chính là để thám thính hắn.

Giết chết Eliza hay Paul không hề khó nhưng nơi này là thế giới nhân loại, một thế giới thần bí khó lường, tràn đầy những điều khó hiểu. Năm đó, Bạch Dạ đại đế cũng phải ôm hận mà chết. Hơn nữa, hiện tại quan trọng nhất là nhiệm vụ cứu Isabella. Trước khi tích góp đủ kết tinh tín ngưỡng và lấy được hoa tuyết đại lai thì hắn quyết không được hành động tùy tiện. Eliza là nhân vật trọng yếu trong Quang Minh giáo hội, loại kỹ năng khổng lồ chế mang lực lượng âm hộ của Phệ Thần mặt nạ chắc rằng sẽ khó vận dụng một cách chọn vẹn. Nhưng mà đối với Trần Duệ thì Eliza chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ bên lề mà thôi, kẻ cần "giao tiếp" chân chính là Paul cơ.

Paul đi thẳng về phòng ngủ của mình, trong lòng hắn vô cùng buồn bực. Eliza kỳ thực nói không hề sai, hắn theo đuổi Joanna phần nhiều là vì thế lực của gia tộc Philip nhưng từ trước tới giờ hắn cũng bỏ ra không ít tâm tư với Joanna. Hắn không dễ dàng mới có thể lợi dụng phụ thân Joanna kích Samuel so đấu, để hắn có thể đánh bại tình địch, ai mà ngờ Joanna vẫn cứ si tâm không đổi với Samuel. Nàng vẫn chẳng thêm đề ý đến người chiến thắng là hắn, lần này đến thành Garden không ngờ lại vì muốn bỏ trốn cùng Samuel! Eliza nói đúng, bất kể là trận quyết đấu thứ hai có kết quả gì thì hắn cũng vẫn là kẻ thua cuộc.

Vừa lúc đó, tiếng đập cửa vang lên.

Paul mở cửa. Thì ra là tên Quang Minh kỵ sĩ dự bị mới "Richard" kia.

"Richard? Đã trễ thế này rồi, có chuyện gì sao?"

"Richard" hơi chần chừ, sau đó mới dũng cảm nói: "Paul đại nhân, ta có một chuyện rất trọng yếu muốn nói với ngài, không biết ta có thể vào trong không?"

Paul gạt đầu rồi quay mình đi vào trong phòng. Trần Duệ nhìn chung quanh thấy không có người mới cẩn thận đi vào, thuận tay đóng cửa lại. Sau khi vào phòng, hắn hành lễ với Paul: "Paul đại nhân, chuyện này... đã khiến cho ta suy xét rất lâu nhưng rồi vẫn quyết định nói cho ngài biết."

"Người nói đi."

Trần Duệ cắn răng nói: "Xế chiều hôm nay, sau khi đại nhân rời khỏi thị trường ma thú, ta mang theo hai vị tiểu thư Eliza và Joanna tới khu phố thương nghiệp. Nhưng mà... Eliza tiểu thư ra lệnh cho ta đi một con đường khác. Ở trên con đường này, Joanna tiểu thư gặp mặt một nam nhân thần bí. Hai người hình như nói chuyện rất lâu. Eliza tiểu thư còn cảnh cáo ta không được nói lộ ra. Ta xem, quan hệ của Joanna tiểu thư với nam nhân kia hình như không hề bình thường..."

"Mệnh lệnh của Eliza?" Sắc mặt của Paul trầm xuống: "Nam nhân thần bí kia trông như thế nào?"

"Người đó mặc áo choàng nên không nhìn rõ mặt, chỉ thấy ánh mắt của hắn ta rất sắc bén. Về vóc người thì... thấp hơn so với đại nhân một ít, thân hình hơi gầy."

"Hừ!" Trong mắt Paul lướt qua sự lo lắng. Nếu như mật báo của "Richard" đến trước cuộc nói chuyện giữa hắn và Eliza thì Paul khẳng định sẽ vô cùng tức giận. Hiện tại, lần thứ hai nghe được tin tức này, hắn đã lãnh tĩnh hơn rất nhiều. Từ tình báo mà "Richard" cung cấp thì nam nhân kia chắc chắn chính là Samuel.

"Richard, người không phải nói là Eliza đã cảnh cáo người sao? Vì sao còn muốn báo tin này cho ta?"

Trần Duệ hít sâu một hơi: "Đại nhân còn nhớ rõ chuyện ban ngày không? Eliza tiểu thư muốn tiến cử ta tới phân bộ Quang Minh kỵ sĩ ở Dương Thiệu vương đô, ở bên người Quang Minh kỵ sĩ trưởng Ruman đại nhân để học tập. Nhưng ta đã cự tuyệt, ta không muốn suốt đời làm nhân viên thần chức mà là trở thành tùy tùng của một vị thần điện kỵ sĩ. Sau này, ta sẽ tự tay đoạt về tất cả những thứ thuộc về mình."

Ánh mắt của Paul nhìn thẳng vào Trần Duệ, hắn thần nhiên nói: "Ta cũng không phải là thần điện kỵ sĩ."

"Hiện tại tuy không phải nhưng rất nhanh sẽ phải! Ta tin tưởng vào tiềm lực của đại nhân, cũng tin tưởng vào ánh mắt của mình." Trần Duệ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Paul. "Vì thế, ta không tiếc bỏ ra tất cả để đặt cược. Cho dù có vì điều này mà đắc tội với Eliza tiểu thư, có nguy cơ bị diệt khẩu nhưng. Hiện tại, ta lớn mật hỏi đại nhân một câu, ta có phải đã nhìn lầm người hay không?"

Paul nhìn thấy sự tự tin cường liệt trong mắt Trần Duệ, loại tự tin này còn khiến hắn thoải mái hơn bất cứ lời nịnh hót nào. Buồn bực trong lòng cũng bị xua tan không hết, hắn chậm rãi gật đầu: "Người không nhìn lầm đâu. Richard, lần này người đặt cược đúng rồi. Người thật tinh mắt, có dũng khí, trong quyết đấu cũng dám liều mạng. Nhưng mà muốn trở thành tùy tùng của ta cũng không phải là chuyện dễ đâu, nhất là người lại có lai lịch bất minh..."

"Không giấu gì đại nhân, ta xuất thân từ một đại gia tộc của một vương quốc. Ta đã từng thề, trước khi đoạt được tất cả mọi thứ thuộc về ta, ta sẽ chỉ là một người bình thường lang bạt khắp nơi. Điều duy nhất ta có thể nói cho đại nhân là gia tộc của ta không chỉ có thế lực mà còn có tài lực. Lúc rời khỏi gia tộc, vì đề phòng chuyện chẳng may nên ta cũng có chút chuẩn bị..."

Trần Duệ nói đến đây liền lấy ra một cái túi, dùng hai tay dâng lên: "Ở đây có một túi thủy lam bảo thạch, tổng giá trị đại khái khoảng năm vạn hắc tinh tệ. Nó cũng chính là lễ vật ta phụng hiến cho đại nhân. Nếu như tương lai ta có thể đứng đầu gia tộc thì ta vẫn là tùy tùng của đại nhân. Ta nhận được sự che chở và chống đỡ của ngài còn ngài thì nhận được sự giúp đỡ tư nguyên từ ta. Đây là quan hệ đôi bên cùng có lợi."

Paul tiếp lấy cái túi, mở ra nhìn thấy bên trong có mười viên bảo thạch màu lam có độ thuần khá cao. Giá trị của đồng này tuyệt đối không ngừng ở năm vạn hắc tinh tệ. Đây xác thực là một phần tài phú không nhỏ. Tên Richard này quả là có lai lịch bất phàm.

Paul không hề khách khí thu hết bảo thạch vào: "Rất tốt! Richard, đây có lẽ cũng không phải tên thật của người nhưng tạm thời ta vẫn gọi người như vậy. Ta tôn trọng lời thề của người, hiện tại ta sẽ không hỏi lai lịch chân chính của người, Khi nào ta trở thành thần điện kỵ sĩ, ta sẽ giúp người đoạt về tất cả. Lúc đó, ta hy vọng quan hệ đôi bên cùng có lợi của chúng ta có thể vĩnh viễn được duy trì."

Câu nói này đã nói lên thái độ của Paul về "Richard", có năng lực, có dũng khí, giỏi nắm bắt kỳ ngộ lại còn có tài lực lớn nữa, yêu cầu về đôi bên cùng có lợi cũng khá hợp lý. Dạng tùy tùng như thế này mà còn muốn đuổi ra khỏi cửa thì thật đúng là kẻ ngốc.

Trần Duệ vui mừng, hành lễ thật sâu rồi nói về chuyện ký kết khế ước với Romana, xin Paul sau khi kết thúc khế ước mới ký kết khế ước chủ tớ. Thình cình này khiến cho Paul bỏ đi tia nghi ngờ cuối cùng. Sau khi Trần Duệ lấy Quang Minh thần phát lời thề độc, Paul còn khích lệ hắn mấy câu. Bạn Paul không hề biết rằng, lần mật báo này kỳ thật chỉ là tiết lộ "tin cũ", còn về lời thề trước Quang Minh thần, một giờ trước, tùy tùng đại nhân vẫn còn "găm nhâm", biến thân thành thuốc bỏ ấy chứ.

"Đại nhân, về Joanna tiểu thư..."

"Chuyện người trở thành tùy tùng của ta tạm thời đừng công khai ra bên ngoài. Joanna thì người tiếp tục coi chừng nhưng cũng đừng hành động gì khác. Có chuyện gì thì phải báo cho ta ngay." Paul suy nghĩ một chút rồi nói. "Còn nữa, phải cẩn thận với Eliza. Nàng còn khó đối phó hơn bề ngoài thể hiện ra nhiều."

"Eliza tiểu thư?" Trần Duệ cố ý tỏ ra vô cùng bất ngờ, rồi lại lập tức gật đầu. "Đã hiểu rồi! Đại nhân, ta không quấy rối ngài nghỉ ngơi nữa, xin cáo lui."

Sáng sớm ngày thứ hai, Joanna muốn rời thành Garden để trở về Long Hoàng đế quốc, thái độ vô cùng kiên quyết. Từ biểu tình của Joanna và Paul thì hai người dường như đã cãi nhau một trận.

Eliza không khuyên được, mà Joanna lại kiên trì không cần Paul hộ tống, chỉ mượn hai Quang Minh kỵ sĩ bảo hộ tới trấn Vegas rồi thông qua đường thủy trở về thành Xích Long của Long Hoàng đế quốc. Thành Xích Long là một thành phố cảng. Thành chủ Steven Philip là chú của Joanna.

Trần Duệ cũng không biết yêu cầu rời đi này của Joanna có liên quan gì đến kế hoạch ước định giữa nàng với Samuel hay không. Nhưng dù thế nào thì Joanna có thể rời khỏi "băng hữu" có tâm cơ thâm trầm như Eliza thì chung quy cũng là một chuyện tốt.

Lúc này, Paul lại trở thành người khó xử nhất. Hắn không còn tâm tư đi dạo phố với Trần Duệ và Eliza nữa, chỉ khóa mình ở trong phòng.

Eliza lúc đầu còn có chút buồn khi bằng hữu rời đi nhưng rất nhanh liền không tìm không vui đầu vào lạc thú. Có đôi khi, nàng còn đột phát ra mấy ý tưởng, hỏi Trần Duệ những vấn đề kỳ quái. Trần Duệ đã biết bộ mặt thật của thiếu nữ này, những vấn đề kia đại đa số đều là nói bóng gió dò xét. Hiển nhiên, Eliza đã sản sinh hứng thú (hay nói đúng hơn là hoài nghi) tên kỵ sĩ dự bị này.

Một ngày nháy mắt đã qua, Eliza mua không ít đồ. Phần lớn đều là do Trần Duệ trả tiền, khi trở về tất nhiên là có người thanh toán cho hắn.

Tin đồn của Quang Minh giáo hội đếm mãi không hết, tài phú tất nhiên là ùn ùn không ngừng. Ở quê Trần Duệ có câu, tam niên thanh tri phú, thập vạn tuyết hoa ngân (thành ngữ đại ý chỉ về công danh lợi lộc). Cho dù là ở cái nơi nhỏ bé như trấn Goudin thì, Romana mập cũng có thể trở thành một vị tài chủ giàu có, càng đừng nói đến Solan Dayton đã cắm rễ ở thành Garden nhiều năm. Hơn nữa, lần này là cấp trên xuống kiểm tra (thực chất là đi du lịch), có khoảng chi trả gì thì đều lấy từ công quỹ, căn bản không phải dùng đến tiền riêng.

Chạng vạng tối, Eliza và đám người Solan Dayton, Romana đi tới trang viên Phiêu Hương. Đêm nay, thành chủ mập Kraut mời Eliza và đám người giáo hội tới để xin lỗi về chuyện tuyển chọn kỵ sĩ dự bị lần trước.

Trần Duệ cũng được mời, chỉ có Paul tâm trạng không tốt là không đi.

Thành chủ mập mang theo đám người huân tước Wali tự thân nghênh đón ở cửa lớn, dẫn bọn Eliza tiến vào trang viên.

Trang viên Phiêu Hương là nơi ăn chơi tiêu tiền nổi tiếng ở thành Garden, chiếm diện tích khá lớn. Một trong những ông chủ đứng sau trang viên kỳ thực là thành chủ mập. Công việc làm ăn của nó vô cùng thịnh vượng, muốn vào một phòng trong đó thường phải đặt chỗ trước.

Ngay khi một hàng người đi qua hành lang, gian phòng phía trước đi ra một nhóm khách nhân say khướt, còn có mấy người diu dờ. Trần Duệ bỗng dưng nhũn mảy, không phải bởi vì trong đám khách này có hai kẻ đạt thực lực cấp B mà còn bởi vì trên người chúng có sát khí.

Bỗng dưng, dị biến phát sinh. Ánh đèn gần đó phụt tắt cùng một lúc. Một lúc sau, tiếng quát mắng, tiếng kinh hô, tiếng xé gió, tiếng rít gào đồng thời vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điềm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Bắt đầu phản kích

Tấn quốc, từ khi Long Đế dựng nước cho tới nay đã trải qua mười hai đời đế vương, hưng suy vinh nhục đời nào cũng có nhưng chưa bao giờ trải qua hiểm cảnh như lúc này. Không phải Long Tường Viêm là một vị vua bất tài, dưới thời của ngài, thực lực Tấn quốc tăng lên gấp bội, dân chúng ấm no, một yếu điểm duy nhất của ngài đó là, chỉ có duy nhất một thê tử, mà thê tử lại chỉ sinh một nữ nhi.

Con nối dõi chỉ có một, lại là nữ nhi, điều này không nghi ngờ gì nữa, hẳn là khiến triều thần không phục, bọn họ có thể thần phục Long gia, nhưng lại không chịu được khi phải ở dưới chân một nữ nhi.

Dĩ nhiên, những điều này, ngay từ khi biết thê tử chỉ sinh hạ được duy nhất Long Tuyết Dao thì Long Tường Viêm đã lường trước, cho nên ngài để cho nữ nhi của mình trưởng thành trong quân doanh, dần dần nắm binh quyền trong tay, đây có thể coi là một nước cờ hay cho Tuyết Dao đi tới ngôi vị Hoàng đế. Thế nhưng cuối cùng không ngờ ngài bại dưới thế lực của Hội trưởng lão trong triều, giương mắt nhìn thế cờ của mình bại trận.

Dương thị - mẫu thân Tuyết Dao là người ngài yêu thương nhất, người đời vẫn nói, yêu ai yêu cả tông chi họ hàng. Dương Hồng Xương kia là người họ hàng gần của Dương thị, đối với Dương Hồng Xương này, ngài cũng có vài phần cảnh giác, tuy nhiên khi ấy bệnh tật xâm nhập cơ thể, Long Tường Viêm tự biết mạng mình không còn bao lâu, không thể để nữ nhi mình bơ vơ được.

Ngài khẩn cấp tìm cách an bài tương lai tốt đẹp cho nữ nhi của mình, ngài lựa chọn Dương Hồng Xương làm quân cờ cho mình.

Dương Hồng Xương kia vốn là người tâm thương vô vị, chẳng có tài đức gì cả, chính vì điểm này mà Long Tường Viêm nhìn trúng hẳn làm phò mã.

Long Tuyết Dao thành hôn là bởi thỏa mãn điều kiện lên ngôi, Dương Hồng Xương chỉ cần giống như một gã “thê tử” sống an tĩnh ở hậu cung cho tốt. Nhưng lần này, Long Tường Viêm lại nhìn sai một nước cờ, quân cờ này mặc dù đầu óc ngu dân nhưng vẫn có si tâm vọng tưởng, bởi vậy nên bị người của Hội trưởng lão lợi dụng.

Khi Long Tường Viêm ý thức được điểm này thì nữ nhi của ngài đã gặp chuyện ngoài ý muốn, tâm trí ngài lại bị Hội trưởng lão khống chế, tuy nhiên, Dương Hồng Xương nghe tin Tuyết Dao còn sống nên nhất thời hoảng loạn...

- Bên Điem Thương quốc có tin gì không?

Đang hóng mát ở trong đình, Dương Hồng Xương thấp giọng hỏi người đang quỳ trên mặt đất.

Đây là trinh thám từ Điem Thương quốc mới trở về kinh thành bẩm báo tình hình.

Tên họ ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngờ ngác:

- Chủ công... Ngài không nhận được bỏ câu đưa tin từ Điểm Thương quốc?
- Các người dùng bỏ câu đưa tin?

Nhất thời cả người Dương Hồng Xương lạnh như băng, trán toát mồ hôi lạnh.

- Hai vị cao thủ Tây Vực đã liên lạc với các người chưa?

Về mặt trinh thám lại càng ngầy ra:

- Chủ công... Cao thủ Tây Vực nào....???

--- Àm!

Dương Hồng Xương cảm thấy da đầu tê dại, mặc dù đang yên vị trên ghế êm nhưng lại cảm thấy như thiên địa rung chuyển, cả người mất bình tĩnh run rẩy:

- Xong... Xong... Ta xong...

Từng giọt mồ hôi thi nhau tuôn trên gương mặt hấn, trinh thám quỳ trên mặt đất thảm buồn bực: “Đường Đường là Bạch Long Đô Úy lại đi sợ một nữ nhân.”

Những người này là thực khách mà Dương Hồng Xương nuôi, hấn vốn dĩ bụng dạ hẹp hòi hơn người, quý phủ đương nhiên cũng chẳng lộ ra tin gì đáng giá, nếu không, tên trinh thám đang quỳ trên mặt đất kia, nghe thấy tên của “nữ nhân” họ, e chừng cũng sợ hãi không kém Dương Hồng Xương...

Núi non khúc khuỷu, kéo dài ngàn dặm, từng dãy núi trùng trùng điệp điệp bao gọn phía Bắc Tấn quốc, không chỉ có tác dụng ngăn bảo cát cùng hàn khí, điều tiết khí hậu, còn như bức tường thành bảo vệ kinh thành Tấn quốc – An Á thành.

Tuyết Dao cười ngửa, đứng trên đỉnh núi, nhìn xa xa phía dưới, đô thành quen thuộc làm mất năng khê ướn, miệng khê thăm thẳm: “Ta đã trở về...”

- Xuống núi này, chính là An Á thành, con tính toán làm gì?

Cầm Nhân giục ngựa tiến lên hỏi Tuyết Dao.

Tuyết Dao hơi trầm ngâm:

- Vào thành trước, ta cần tìm một người.

Giờ phút này, ánh mắt Tuyết Dao không còn sầu não, thay vào đó là sự bình tĩnh, Cầm Nhân nhận ra điểm đó, lòng vui mừng: “Trước kia Dao Nhi là Mãnh Hồ, bây giờ như Long trong nhân tài kiệt xuất.”

Nghe Tuyết Dao nói vậy, Cầm Nhân biết nàng đã có kế hoạch trong lòng, bản thân cũng không nói gì nhiều, chỉ nhắc nhở Tuyết Dao:

- Cha con thỏa hiệp với Hội trưởng lão là vì muốn tìm cơ hội cho con, nhưng bên Hội trưởng lão chưa từng có ý niệm buông tha con khỏi cái chết, cho nên dù có tin đồn con đã chết, nhưng chưa tìm được thi thể, bọn họ tuyệt đối không bỏ qua...

- Nếu không phải thân xui quý khiến ta trôi tới Nam quốc, chỉ sợ bọn họ sớm đã hạ độc thủ.

Cầm Nhân gạt đầu, đáy mắt tản ra hàn quang, trong lòng mặc niệm: “Đụng đến đồ nhi Cầm Nhân ta, phải trả giá đắt đấy.”

- Lúc ở Điểm Thương quốc, có hai lần xuất hiện sát thủ muốn giết ta, những người này là người của Hội Trưởng lão sao?

Tuyết Dao suy đoán.

- Không phải, trinh thám Hội Trưởng lão phái đi đều bị ta giết sạch, hơn nữa còn cho mạng tin giả trở lại, hiện tại họ hoàn toàn không nắm được tin tức nào cả.

Cầm Nhân lạnh lùng nói, ánh mắt nho nhá ôn thuận biến mất, thay vào đó là ánh nhìn bén nhọn thấu xương.

Mặc dù dọc đường đi, Tuyết Dao cùng sư phụ không trò chuyện nhiều nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, trong quãng thời gian mình mất tích, sư phụ nhất định vì mình mà làm rất nhiều điều...

Trong lòng có chút ấm áp lan tỏa, Tuyết Dao cảm kích nhìn sư phụ:

- Người cực khổ...

Cầm Nhân không nói lời nào, chỉ nắm dây cương giục ngựa đi xuống chân núi, khước miệng mang theo nụ cười. Long Tuyết Dao là đồ đệ duy nhất hắn dốc hết tâm ý dạy dỗ, trong suy nghĩ hắn sớm đã xem Tuyết Dao như con gái của mình, nhìn nàng mỗi ngày một mạnh mẽ hắn cảm thấy vui mừng. Vì nữ nhi của mình làm những việc này, hắn không cảm thấy cực khổ, chỉ cần nàng bình an đã là an ủi lớn nhất đối với hắn.

U... u... u...

Trong rừng cây thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu của cú mèo, ánh trăng xuyên qua những tán cây chiếu vào trong rừng, hai thầy trò ở dưới một cây tùng bàn chuyện với nhau.

- Sư phụ, người có thể đi U Châu một chuyến không?

- Đi U Châu?

Nhất thời Cầm Nhân không hiểu, từ nơi này đến U Châu dù là thúc roi ngựa liên tục cũng mất ba ngày ba đêm, rồi kinh thành nơi gần nhất là sư cổ, nơi đó có Lương Vương, là hoàng đệ Long Tường Viêm, nếu như muốn trợ giúp thì Lương Vương kia chắc hẳn một lòng phò tá, nhưng Tuyết Dao lại muốn Cầm Nhân đi U Châu, điều này làm hắn không giải thích được.

Nhìn sắc mặt Cầm Nhân, Tuyết Dao cười nhạt:

- Sư phụ nghĩ không ra tại sao ta không đi tìm Lương Vương?

Cầm Nhân im lặng chờ Tuyết Dao nói ra đáp án.

- Thái úy Lý Mạo ở U Châu, mặc dù có binh quyền trong tay nhưng cũng chỉ là nước xa không cứu được lửa gần, nếu ta muốn đoạt cung thì không thể dùng binh lực của người này. Lại nói, Long gia Tấn quốc làm sao có thể chịu đựng được sự chấn động khi mượn sức người ngoài để chiếm cung?

- Con muốn dùng xảo thủ?

Tuyết Dao gật đầu, ngay sau đó ném một quả đại khô vào đồng lửa, quả khô gặp lửa phát ra tiếng vang xì xì, tỏa ra khói xanh, liền sau đó bị lửa thiêu rụi.

- Ban đầu, đám người kia dám dùng thủ đoạn với ta, bây giờ ta trở về, nếu không thắng chính là chết, tuyệt đối không thể thua nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Khái Dục

Tháng tám là mùa hoa quế tỏa hương, cũng là thời điểm đám cung nữ trong cung Tấn quốc bận rộn.

Trong cung Quảng Hàn, các cung nữ đều đang bận rộn hái hoa quế: Hồng quế, ngân quế, bạch quế... Tất cả các chủng loại hoa quế ở cung Quảng Hàn đều có đủ, hương thơm theo gió thấm vào tim gan, cả cung Long Diệu chìm trong hương quế.

- Ha ha, năm nay mưa nhiều, nhìn hoa quế nở thật đẹp!

- Đúng thế! Dùng để làm dầu thơm thật chẳng còn gì tốt hơn!

- Ngự thiện phòng nói, năm nay cần rất nhiều hoa quế, nghe nói là muốn làm hàng loạt các món ăn về hoa quế, nghĩ thôi đã chảy nước miếng rồi...

Những cung nữ hái hoa vừa cười vừa thoãn thoắt hái hoa quế, thỉnh thoảng còn có những trận cười truyền ra, thật ra, những cô gái này không còn có khái niệm thời gian, tuổi tác, mọi thứ tốt đẹp đều đã tiêu tan trôi theo dòng nước...

- Dục Nhi tỷ tỷ, tỷ nghĩ gì thế?

Một cung nữ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi hỏi.

- Không nghĩ gì cả...

Tiểu cung nữ kia chu miệng:

- Muội không tin đâu.

Sau đó nàng nhìn quanh bốn phía, cố tỏ vẻ thông minh mà thấp giọng thì thầm vào tai Khải Dục:

- Tỷ đang nghĩ đến công chúa đúng không...

Khải Dục thót tim, có chút thất thần:

- Làm gì có? Nàng ở đâu chứ?

Tiểu cung nữ thấy vẻ hoảng sợ của Khải Dục thì rất khó hiểu, lay lay nàng:

- Tỷ làm sao vậy? Muội nói là tỷ đang nghĩ đến công chúa mà!

Lấy lại tinh thần, trong mắt Khải Dục thoáng giận dữ:

- Vui lắm sao?

- Không, Dục Nhi tỷ tỷ, muội không đùa, muội chỉ nói là...

- Còn nói nữa, không biết nhìn xem đây là nơi nào sao?

Dứt lời, nàng thấp giọng, sao đó nhìn cung nữ kia bằng ánh mắt sắc bén, khê trách:

- Ngươi hồ đồ sao? Giờ làm gì có công chúa nào?

Nhất thời, tiểu cung nữ ý thức được mình lỡ lời có thể mang đến hậu quả nghiêm trọng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch:

- Tỷ tỷ nói đúng, đúng là muội hồ đồ rồi.

- Mang những hoa quế này cho Điện ma ma, ta nghỉ ở đây một lát.

- Tỷ tỷ... Khi này...

- Yên tâm, những lời này sẽ biến mất ở đây, về sau ngươi quên cho kỹ cái miệng của mình...

Tiểu cung nữ gật đầu như giả vờ:

- Vâng, nhớ rồi, lời tỷ tỷ nói, Dung Nhi sẽ nhớ kỹ!

Dung Nhi đi rồi, Khải Dục mới phát hiện, mồ hôi lạnh tẩm ướt cả áo trong, lòng thầm nghĩ:

- Công chúa ơi... Người có còn sống?

Đột nhiên, tiếng chim họa mi hấp dẫn sự chú ý của nàng, Khải Dục run người, lắng hoa trên tay rơi xuống đất. Nàng vội ngồi xuống nhặt lên, nhìn quanh thấy bốn phía không người, theo tiếng nhìn lại mới thấy là từ phía Đông hoàng cung truyền đến.

- Tiếng kêu này...

Về mặt Khải Dục rất bất ngờ:

- Đây là ám hiệu của ta và công chúa năm đó...

Nàng run rẩy, trí nhớ dâng lên.

- Tiểu Dục Nhi, ta về cung, sẽ học theo tiếng chim họa mi, kêu ba tiếng dài, hai tiếng ngắn và thêm một tiếng chim đỗ quyên, ngươi tới góc tường phía Tây của Tam Hợp viên rồi bê chậu hoa đó đi là ta có thể trở về...

Nghĩ tới đây, Khải Dục cẩn thận nghe lại tiếng hót khi này, quả nhiên như bình thường, thoáng có thể nghe được cả tiếng đỗ quyên.

Khải Dục cảm thấy cả người cũng run lên, tay cũng run run nhưng hai chân vẫn không thể không chế mà đi về phía Đông...

Tam Hợp viên thực ra là một biệt viện nhỏ, nghe nói từng là chỗ ở của một vị thái phi, sau đó thái phi qua đời, biệt viện bỏ hoang. Lại thêm Long Tường Viêm giải tán hậu cung, những cung phòng bỏ trống lại càng nhiều, sau này cũng chẳng có ai đến đây nữa.

Bên trong Tam Hợp viên vô cùng an tĩnh, thường ngày cũng ít người đến quét dọn, khắp nơi đều là vẻ tan hoang. Biệt viện ảm áp năm nào giờ đã hoang tàn không thể nhìn nổi.

Nàng vội vàng đi vào Tam Hợp viên, chạy đến góc tường phía Tây, ở đó quả nhiên có một chậu hoa, dù hoa không còn nhưng chậu vẫn còn đó. Nhìn chậu hoa kia, tay nàng run lên.

“Bê chậu hoa này đi là công chúa có thể vào!” Nàng tự lẩm bẩm trong lòng.

Thoáng chốc, một làn gió mát mơn man gò má nàng, Khải Dục chỉ cảm thấy hoa mắt, một bóng người xẹt qua trước mắt, ngay sau đó là một giọng nói quen thuộc.

- Bây giờ ta có thể đi qua chỗ này rồi!

Cả người Khải Dục cứng ngắc, nàng cố gắng khống chế bản thân không run lên, vất vả lắm mới xoay người lại được, cả kinh nhìn người trước mắt, nàng tròn tròn mắt, run run, lắp bắp gọi:

- Công... Công... chúa...

Trong phút chốc, nàng chỉ cảm thấy mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh...

Đúng lúc Khải Dục sắp ngã, Tuyết Dao phi thân lên đỡ lấy nàng, nắm nhân trung thì nàng kia mới tỉnh lại.

- Công chúa... Công chúa...

Nước mắt rơi xuống, nàng cố đè nén lại, khàn khàn nói:

- Công chúa, người còn sống!

- Ủ, ta còn sống!

Long Tuyết Dao cười nhẹ rồi lau nước mắt cho nàng.

...

Khải Dục là cung nữ theo hầu Long Tuyết Dao từ nhỏ, người đầu tiên khi trở về Tuyết Dao tới tìm chính là nàng.

Dần lấy lại tinh thần sau cơn khiếp sợ, sau đó nàng ôm Long Tuyết Dao mà khóc:

- Xin lỗi... Xin lỗi!

Long Tuyết Dao vỗ lưng nàng an ủi, khẽ nói:

- Làm cho người phải lo lắng rồi, ta mới phải là người xin lỗi người...

Còn chưa nói xong, Khải Dục lại càng khóc lớn, Tuyết Dao kéo tay nàng, vốn định an ủi nhưng phát hiện tay nàng lạnh băng một cách bất thường.

- Người đang sợ?

Tuyết Dao nheo mắt nhìn Khải Dục.

Khải Dục nước mắt mờ hồ nhất thời hơi cứng lại, lập tức ngừng khóc, thoáng ngậy người rồi mới nói:

- Người rồi cung... Bọn họ nói người đào hôn, nô tỳ biết rõ người sẽ không đào hôn nhưng không dám biện bạch thay người...

Tuyết Dao cười khổ, vuốt vuốt tóc nàng:

- Đồ ngốc, người chỉ là một cung nữ, nói ra ai sẽ tin...

- Người không trách nô tỳ sao?

Khải Dục sợ sệt hỏi.

- Sao ta phải trách người?

Khải Dục lau nước mắt, vẻ mặt như trút được gánh nặng:

- Người thực sự không trách nô tỳ?

- Được rồi, Dục Nhi ngốc như heo, ta không trách người, mau đứng dậy đi, ta đỡ người thể này mệt lắm.

Tuyết Dao đỡ nàng đứng lên.

Ngay lúc này, tiếng mái ngói vỡ truyền vào tai Tuyết Dao, đôi mắt vốn ấm áp trở nên lạnh băng chỉ trong chớp mắt.

- Ai?

Còn chưa dứt lớn, Tuyết Dao đã phi thân đến chỗ có tiếng động.

Khải Dục chỉ cảm thấy hoa mắt, nháy mắt lại đã thấy rõ, Tuyết Dao xách cổ một tiểu cung nữ từ trong bụi cỏ dại, mà cung nữ kia chính là Dung Nhi vừa đùa giỡn với Khải Dục khi nãy.

- Dung Nhi!

Khải Dục hoảng sợ gọi

- Các người biết nhau?

Tuyết Dao trầm giọng hỏi, giọng nói có áp lực khiến người ta khó thở.

- Đúng... Nàng là...

Còn chưa đợi Khải Dục nói hết, Dung Nhi kia đã ngã lăn xuống đất, mặt không giọt máu, hiển nhiên đã ngừng thở.

Khải Dục lại run lên, thậm chí nàng nghe được tiếng răng của mình va lập cập:

- Người... người... giết... nàng...

- Tung tích của ta không thể bị bại lộ!

Tuyết Dao như không có chuyện gì mà đi tới, chẳng để ý đến Khải Dục đã sợ tới mức hồn lìa khỏi xác.

...

Hồi lâu sau Khải Dục mới hoàn hồn, Tuyết Dao nhìn nàng rất nghiêm túc, ánh mắt sáng như đuốc, thẳng như có thể xuyên thấu lòng người. Ánh mắt Khải Dục có chút sợ hãi, nhìn thì thể ẩn hiện trong bụi cỏ kia, nàng rừng mình:

- Công chúa yên tâm, Dục Nhi quyết không tiết lộ tung tích của người.

- Dục Nhi, người nghĩ ta sẽ giết người?

- Ha ha, sao có thể được, công chúa đối tốt với Dục Nhi như với tỷ muội ruột thịt, sao có thể...

Nàng cười mà như sắp khóc.

Tuyết Dao hơi nhăn mày, giọng nói có chút nặng nề:

- Ta quay về là muốn đưa phụ hoàng rời đi...

- Vậy Dục Nhi phải giúp công chúa thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Lo lắng

Sắp lập thu, những cơn mưa rào cũng bớt dần, thay vào đó là những đợt mưa phùn liên miên, gió phiêu tán trong không trung hương hoa quế, phía Bắc hoàng cung Điểm Thương quốc có một nhóm xe ngựa cao sang đang tụ tập. Hàn Đông Tử cũng giống như những gia đình đang đứng ở đây – chờ chủ tử của mình tan triều, đi từ sáng sớm tinh mơ, giờ đã gần đến trưa, hần lấy tẩu thuốc ra đốt hút một hơi, vịn người thư giãn gân cốt, đoán chừng nửa nén hương nữa sẽ tan triều.

- Chung đại ca, nghe nói chị dâu mới sinh cho ca một tiểu tử mập mạp, chúc mừng nhé!

Hàn Tử Đông tán gẫu với một phu xe bên cạnh.

Phu xe kia nghe xong nhất thời vui vẻ, hai mắt híp lại:

- Ha ha, bản thân ta thì thích nữ nhi...

- Thôi đi, nếu chị dâu sinh cho ca khuê nữ, liệu mặt ca có còn sáng chói như bây giờ không?

Chung Tam vuốt vuốt chòm râu, cười đến híp mắt lại:

- Ha ha, nhìn lại người đi, cũng giống nhau thôi, ha ha...

Hàn Đông Tử liếc hẩn một cái:

- Cái gì giống nhau, người đừng tự dối mình vậy chứ, nam nhân ấy mà, đều thích con trai, ta đây thẳng thắn, nói luôn cho lão bà, muốn gì thì muốn cũng phải sinh được cho ta một hài nam...

- Người a, cần thân vợ người xé nát lỗ tai ra...

Hàn Đông Tử rút một hơi thuốc, lại tiếp tục cất lời:

- Đúng rồi, người sinh con trai, chủ tử mừng cho bao tiền?

Vốn đang cười ngoác mồm tận mang tai, gương mặt họ Chung bỗng xảm xuống như bánh đa nhúng nước:

- Haiz, mừng cái gì chứ, từ khi theo hầu chủ tử, toàn phải nhìn sắc mặt đoán tâm trạng, mấy nay sắc mặt tẻ lăm, không đem thịnh nỏ đồ lên đầu chúng ta đã là may lắm rồi, lấy đâu ra tiền mừng...

- Cái gì, sắc mặt chủ tử người không tốt?

Hàn Đông Tử có chút kinh ngạc?

- Sắc mặt chủ tử người cũng vậy sao?

Chung Tam hỏi.

Hàn Đông Tử gật đầu nói:

- Đúng vậy, mấy ngày nay lão gia nhà ta động chút là nổi giận, hại hạ nhân trong nhà như chúng ta...

- Hắc, không chỉ có chủ tử nhà các người sắc mặt không tốt, chủ tử nhà chúng ta cũng vậy...

Mấy phu xe bên cạnh phụ họa theo.

- A, chủ tử nhà các người cũng thế...

- Còn không phải sao... Hóa khí lớn...

Mọi người không hẹn cùng gật đầu.

- Haiz, ai ai đều như thế, đoán không chừng là vị trên cùng kia...

Đang nói, trong cửa truyền đến giọng thái giám tuyên bãi triều, đám phu xe nhanh chóng kết thúc cuộc tán gẫu tới bên xe riêng của mình đợi lão gia nhà mình ra ngoài...

Không sai, mấy ngày gần đây, sắc mặt Triệu Vũ Quốc chỉ có thể dùng mây đen để hình dung. Nếu là trước kia, đại thần trong triều không lo sợ bị hỉ nộ ái ố của Triệu Vũ Quốc ảnh hưởng, dù sao mới lên ngôi chưa lập uy, cộng thêm địa vị Trương Nham trong triều, đại thần căn bản không đem Triệu Vũ Quốc để vào trong mắt.

Nhưng nhân tính không bằng thiên tính, ai biết Trương Nham kia đột nhiên đổi tính, thế cục trong triều đột ngột thay đổi.

Uy viễn Đại Tướng quân Mục Thanh, vốn là môn sinh của Trương Nham, công trận hiển hách, tay nắm trọng binh quyền, tất cả mọi người đều cho rằng, để mới lên ngôi, hẩn tất nhiên đứng về phía Trương Nham, làm chỗ dựa cho Trương Nham, ai có thể biết, Triệu Vũ Quốc với Mục Thanh, thoạt nhìn như người lạ, thực tế, Triệu Vũ Quốc lại là ân nhân cứu mạng Mục Thanh.

Mười một năm trước, – năm Tân Sửu, tháng ba, Điểm Thương quốc giao tranh với người Hồ, Mục Thanh khi đó mới chỉ là Tiểu Đô Úy, còn Triệu Vũ Quốc vì mạng họa cũng rời cung xuất chinh.

Một lần phá vòng vây, Mục Thanh bị địch bắt được, Triệu Vũ Quốc dùng hết kỳ tài, ngày đó, nửa đêm một người một ngựa lên vào doanh trại địch liều chết cứu về. Sau này, Mục Thanh mang binh đi đánh ở phía Tây, lập nhiều chiến công hiển hách, đoạn chuyện cũ với Triệu Vũ Quốc kia tự nhiên không

còn ai nói tới, dù sao, một Đại Tướng quân từng bị bắt làm tù binh, chuyện không nên truyền ra nhiều. . .

Đang lúc mọi người cho rằng Mục Thanh là quân bài chủ của Trương Nham, hần lại quỳ gối trước mặt Triệu Vũ Quốc, đưa Hồ Phù của mình dâng lên để chứng minh lòng trung thành, đồng ý bảo đảm an nguy cho Hoàng thượng, thật ra là hướng chúng đại thần trong triều biểu lộ thái độ của mình. Điều này khiến Trương Nham bị đá kích không nhẹ, nhưng ngay sau đó liền thu liễm lại vẻ kiêu ngạo, ngay cả áp lực muốn Triệu Vũ Quốc phong Lý Xuyên Nhi làm hậu cũng biến mất, hần rốt cuộc rõ ràng, người này tuổi trẻ tài cao, tuyệt đối không dễ đối phó như cha hần!

Quyền trượng đã nghiêng về bên Triệu Vũ Quốc, cộng thêm mấy ngày trước, một số bộ hạ của hần thắng giặc ngoại xâm trở về, qua một phen ban thưởng, tay nắm binh quyền, xem chừng đã về dưới trướng Triệu Vũ Quốc cả rồi.

Hôm nay Trương Nham mất đi vẻ hung hăng thường ngày, liền nhìn Triệu Vũ Quốc với ánh mắt cung kính, trước đây hần vốn coi Triệu Vũ Quốc chỉ là cái lông mao, lúc này cảm thấy e ngại, người kia bẩm sinh đã có khí thế vương giả, vậy mà bản thân không nhận ra, lại còn từng ủng hộ Nhị Hoàng từ đã qua đời. . . Ý niệm cố hữu trong đầu hần đã bắt đầu dịch chuyển.

Tuyết Dao rời khỏi hoàng cung đã một tháng, một tháng này khiến Triệu Vũ Quốc có cảm giác mình đã điên rồi, hần nghĩ mãi không ra, vì sao Tuyết Dao lại đột ngột rời bỏ hần mà đi, hơn nữa lại không có chút tin tức nào. Ngay cả những thám tử tinh nhuệ nhất hần phái đi cũng không thăm dò được bất cứ tin tức nào của nàng.

Triệu Vũ Quốc chau mày, trong tay nắm mảnh giấy điều trần quý: “Dao Nhi, rốt cuộc là nàng đi nơi nào?”. Giọng nói của hần trầm thấp khàn khàn, những ngày qua, vì Tuyết Dao mất tích mà hần không có một giấc ngủ trọn vẹn, hần từng hoài nghi là mưu kế của Trương Nham, nhưng mật thám ẩn núp trong phủ Trương Nham hồi báo là không thấy bóng dáng Tuyết Dao.

Hần thậm chí hoài nghi là Triệu Cảnh đem Tuyết Dao giấu đi, nhưng sự thanh tỉnh trong lòng nói cho hần biết, phụ hoàng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. . .

Thịch – Triệu Vũ Quốc buồn bực nắm một quyền trên trụ đá cẩm thạch, mu bàn tay xuất hiện vết rách, máu nhuộm đỏ vết nắm trên cẩm thạch trắng như phấn.

- Hoàng thượng bớt giận!

Thái giám cung nữ trong phòng bị dọa cho mất mật, mặt tái dại, rồi rít quỳ xuống dập đầu.

Nhìn chúng nô tài bị dọa cho thần hồn nát thần tính, Triệu Vũ Quốc lại càng tức giận, hít một hơi thật sâu trầm giọng nói:

- Tất cả lui ra.

- Khởi bẩm. . . Khởi bẩm. . . Hoàng thượng. . .

Thái giám bị hù tới mức giọng run rẩy.

- Chuyện gì?

Triệu Vũ Quốc cau mày hỏi.

- Trương công công dẫn Nhĩ trắng sứ tới cầu kiến.

- Mau mời!

Nghe nói là Nhĩ Đóa tới, trong lòng Triệu Vũ Quốc dấy lên hi vọng.

Khi Triệu Vũ Quốc tiến hành phong thưởng, sáu người mềm mỏng cự tuyệt, giải thích với hần: “Trong lòng sáu người muốn cùng lão Đại có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, lão Đại không trở lại, tuyệt đối sẽ không tiếp nhận phong thưởng.” Bởi vậy hiện tại thái giám gọi Nhĩ Đóa là Nhĩ trắng sứ.

Nhĩ Đóa vừa tiến vào, Triệu Vũ Quốc liền ra hiệu cho đám nô tài lui ra.

- Thế nào rồi, có tin tức của nàng không?

- Đã tra ra tin tức lão Đại. . .

Sắc mặt Nhĩ Đóa mỗi lúc một trầm trọng, điều này khiến lòng Triệu Vũ Quốc căng thẳng.

- Làm sao?

Triệu Vũ Quốc trừng mắt, lòng nhảy lên vì lo lắng, sợ hãi.

- Lão Đại. . . Lão Đại. . . Nàng. . .

Chương 133: Chôn sâu tương tư

Nhìn thấy sắc mặt Nhĩ Đóa ngưng trọng, tâm Triệu Vũ Quốc trầm xuống, trong nháy mắt, sợ hãi khuếch tán toàn thân, hần cơ hồ dùng giọng nói run rẩy muốn ngăn Nhĩ Đóa nói tiếp, hần không có cách nào tưởng tượng, thế giới không có Tuyết Dao sẽ như thế nào. Hần sợ, kẻ từng chạm trán vô số lần ranh giới sự sống cái chết vẫn vững như đá bỗng cảm thấy sợ, nghe tới Nhĩ Đóa nói Tuyết Dao không gặp nguy hiểm, giây phút kia, hần đột nhiên ý thức được, sức nặng của cả giang sơn không bằng một góc Tuyết Dao...

- Mau nói.

Lòng Triệu Vũ Quốc vội vã không còn giữ được bình tĩnh, hần phải biết an nguy của Tuyết Dao.

- Lão Đại không gặp nguy hiểm gì, nhưng nàng sẽ không quay trở về nữa.

- Người mau nói rõ ràng, cái gì gọi là không thể trở lại nữa? Nàng bị bắt?

Triệu Vũ Quốc kích động lay người Nhĩ Đóa khiến hần hoa mắt...

- A, a... Xin đừng rung nữa, không phải lão Đại gặp nguy hiểm, mà nàng đã khôi phục thân phận trước đây.

Sự kích động của Triệu Vũ Quốc dừng lại, trong đầu lập tức hồi tưởng lại lần đầu gặp nàng, nàng mặc áo cưới...

- Chẳng lẽ nàng, ... nàng...

- Không có chẳng lẽ, thân phận của lão Đại chính là công chúa Tấn quốc. Phượng Diệu công chúa.

- Công chúa, nàng là công chúa Tấn quốc, là công chúa kế thừa ngôi vị Hoàng đế.

Lời Nhĩ Đóa nói làm hần kinh hãi, nhưng ngay sau đó hần cảm thấy có điểm không đúng, xác định Tuyết Dao không gặp nguy hiểm, Vũ Quốc khôi phục về trầm lãnh vốn có:

- Làm sao người biết?

Nếu như Tuyết Dao là công chúa Tấn quốc, sự kiện nàng trở về, làm sao Tấn quốc lại không có động tĩnh, thám tử Điểm Thương quốc nhất định sẽ báo cáo động tĩnh bên Tấn quốc, nhưng là thám tử bên Tấn quốc vẫn im lặng không có động tĩnh, hần chỉ biết có một điều, không lâu trước, người được chỉ định thừa kế ngôi vị Hoàng đế Tấn quốc chính là Phượng Diệu công chúa, mà theo thám tử báo tới, vị công chúa nọ đã mất tích hơn nửa năm trước...

Hần từng suy nghĩ, nếu như có thể tìm được cô công chúa mất tích kia, sẽ dùng điểm này để uy hiếp Tấn quốc ký kết hiệp nghị ngừng chiến. Hần không ngờ rằng, công chúa Tấn quốc chính là Tuyết Dao, trong lòng khê thờ dài, lão Thiên đã an bài chuyện gì, không ai có thể trốn thoát!

Không nhận được tin gì từ phía thám tử về cô công chúa kia, đột ngột lúc này nghe Nhĩ Đóa nói như vậy, hần không tin, không thể tin được Tuyết Dao chính là công chúa Tấn quốc.

Nhĩ Đóa thấy ánh mắt lạnh lẽo kia của Triệu Vũ Quốc, hần thăm thở dài: “Người này và lão Đại đúng là một đôi trời sinh!”

- Khi Hoàng thượng đăng cơ, lão Đại có nói chuyện bị đuổi giết với chúng tôi, theo chúng tôi suy đoán, những kẻ đó đến từ Tấn quốc, mà lão Đại cũng từng nói, nếu nàng muốn tìm được trí nhớ thì nhất định phải đi Tấn quốc.

- Cho nên, các người đi Tấn quốc tìm nàng?

Triệu Vũ Quốc không nhìn được vịn chặt tay ghế rồng, hần không hi vọng vị công chúa kia là Tuyết Dao, nếu như là thật... tình cảm bọn họ phải làm sao, hần thật sự không biết phải xử trí như thế nào.

Nhĩ Đóa gật đầu nói:

- Đúng vậy, huynh đệ chúng tôi liền hướng Tấn quốc đi dò la, đến Tấn quốc cũng không dám làm ầm lên, chỉ âm thầm tuần tra nhưng cho tới nay vẫn không có chút manh mối nào, đang lúc quyết định thay đổi phương hướng đi Nam quốc thì vô tình đụng phải một người.

- Người nào?

- Là lần chúng tôi tới phủ tìm lão Đại, người nọ thấy chúng tôi liền dẫn đi gặp lão Đại, lão Đại sợ liên lụy tới chúng tôi, liền nói thân phận công chúa cho chúng tôi, lại nói qua một đoạn năng bị mất trí nhớ...

Nói tới đây, hai mắt Nhĩ Đóa đỏ ngầu, nghiêm nhiên là đang tức giận cực độ, hai tay vô thức nắm thành nắm đấm, những điều này không lọt qua mắt Triệu Vũ Quốc, hẳn có chút khó hiểu hỏi Nhĩ Đóa:

- Vì sao tức giận như vậy?

- Hừ, Hội trường lão Tấn quốc quả nhiên không phải một vật trưng bày...

Qua nửa nén hương, Nhĩ Đóa nói tron chân tướng sự việc cho Triệu Vũ Quốc. Nhĩ Đóa vốn cho rằng người đối diện kia hoặc là tỏ ra phần nộ, hoặc là tỏ ra sắc mặt ngưng trọng vạn phần, không nghĩ tới, ánh mắt hắn tối sầm lại, giọng nói tới mức nhỏ nhất:

- Những điều ngươi nói, đảm bảo là không kẻ nào được biết nữa!

Nhĩ Đóa lập tức đứng nghiêm theo nghi thức nhà binh “Dạ!” một tiếng lớn, hẳn hiểu, chỉ cần lộ ra tin tức này sẽ mang tới kết quả dạng gì.

Nói trắng ra, những nước man di mấy năm nay sờ dĩ an phận bởi vì cái danh Long Tuyết Dao uy hiếp, ngoài ra còn kiềm chế được Điểm Thương quốc, Nam quốc cũng là nhờ cái danh Long Tuyết Dao cùng Tuyết Hồn tướng quân thần bí kia, nghe thiên hạ đồn Tuyết Hồn tướng quân kia vô cùng thần bí, đặc biệt hơn là chỉ nghe lệnh một người – Phụng Diệu công chúa, tài năng quân sự của Tuyết Hồn tướng quân không hề thua kém Triệu Vũ Quốc là mấy.

Hiện tại Phụng Diệu công chúa mất tích, nếu tin tức này lộ ra, những quốc gia từng chịu uy hiếp của danh Long Tuyết Dao ắt có hành động, như vậy, Tấn quốc nhất định đại loạn, khiến Tuyết Dao gặp nguy hiểm, Triệu Vũ Quốc nhắc nhở hắn là muốn Tuyết Dao được an bình, Nhĩ Đóa sao không hiểu điểm này?

- Nhĩ Đóa. Ngươi về sắp xếp, ngay lập tức đi Tấn quốc liên hệ với Tuyết Dao, bất kể thế nào cũng phải đảm bảo an toàn cho nàng.

- Hoàng thượng, điểm này không cần ngài nói, tiểu nhân cũng đã nghĩ như vậy, lần này tới là muốn bẩm báo tin tức lão Đại cho ngài, đồng thời cũng là xin từ biệt ngài, từ nay về sau, Lục Hồ chúng tôi sẽ chết theo lão Đại!

Triệu Vũ Quốc có chút kinh ngạc, ngay sau đó ánh mắt lại trở nên thâm trầm khiến Nhĩ Đóa có chút không hiểu, hồi lâu, hắn thở dài chậm rãi nói:

- Tốt, tốt, Tuyết Dao không có nhìn lầm người!

Nhĩ Đóa chưa từng thấy Triệu Vũ Quốc như vậy, ánh mắt mang theo sự bất đắc dĩ kia mặc dù hắn không hiểu hết, nhưng hắn lờ mờ nhận ra, trong lòng Triệu Vũ Quốc là nỗi nhớ thương vô hạn với Tuyết Dao.

Hắn quỳ xuống trước Triệu Vũ Quốc, cao giọng nói:

- Nhĩ Đóa cùng Lục Hồ khấu đầu trước chủ công, từ nay về sau Điểm Thương quốc sẽ không còn Lục Hồ nữa, đoàn người của Nhĩ Đóa sẽ chỉ nghe theo lệnh của Tuyết Dao!

Một người vốn kiêu ngạo, nghe những lời Nhĩ Đóa vừa nói xong lại phát ra sự hâm mộ. Hắn đứng trên vạn người, nhưng có mấy ai thực sự trung thành hết lòng như vậy đối với hắn?

Hiện tại, Nhĩ Đóa nói một câu, hành lễ một cái, tình chủ tớ giữa bọn họ đã kết thúc, nhưng hắn biết phải làm gì? Nữ nhân mình yêu thương lúc này đang trong cơn nước sôi lửa bỏng, bản thân không thể đi tới tương trợ, loại thống khổ này như trùng độc cứ vậy ngấm sâu vào cơ thể hắn, dày vò hắn, hận không thể đến bên nàng lúc này khiến hắn sống không bằng chết.

Bóng đêm mỗi lúc một dày, Triệu Vũ Quốc lại mất ngủ, hắn ngẩng đầu ngắm ánh trăng, trong đầu hiện lên hình ảnh nụ cười, cái nhìn mặt của Tuyết Dao, lại nghĩ tới thế cục, vị trí bây giờ của mình, hắn vốn tưởng rằng có thể đem hoàng quyền để bảo vệ nữ nhân mình yêu thương, nhưng sự đời không thuận lòng hắn, vô tình lại đẩy người hắn thương đi xa hơn.

Điểm, Tấn – hai nước xưa nay bình đao liên miên không ngừng, bởi vì nơi biên giới không thể xác định được rõ ranh giới nên chiến tranh không dứt. Từ khi hai nước giao chiến, từ thương vô số, dân chúng hai nước sớm chết chứa oán thù sâu nặng với nhau, hiện giờ, hắn lại yêu công chúa của Tấn quốc, tương lai là Hoàng đế Tấn quốc... Bọn họ phải làm gì, phải đi đâu mới có thể được yên bình, mới có thể thoát khỏi phi bang của nhân thế...

“Dao nhi, nếu như là nàng, nàng sẽ làm sao?”

Ngoài xa ngàn dặm, Long Tuyết Dao cũng đang ngẩng đầu nhìn ánh trăng trong vắt trên cao, nhưng là trong lòng đang tính toán cứu phụ hoàng thế nào, nàng không thể nghĩ nhiều, chỉ có thể từng bước từng bước mà tiến...

“Ngày mai, đại sư phụ trở về, quyết chiến sẽ bắt đầu.” Tuyết Dao nắm chặt Dạ Mị trong tay, đột nhiên nhớ tới hôm đó, hắn trúng một roi này của nàng.

Nghĩ tới những thứ này, nàng có chút tự giễu cười: “Không nghĩ tới, người đưa một phần lễ vật đã làm ta khôi phục trí nhớ, nếu như có thể lựa chọn lại, người liệu còn làm như vậy?”

- Lão Đại, gần đây thám tử ở Nam quốc phát hiện chút tung tích.

Vương Thạch cầm mật báo Ngô Vệ đưa tới nói với Tuyết Dao.

Tuyết Dao khẽ nhún mày suy tư:

- Thám tử ở Nam quốc không ở kinh thành sao? Đến nơi này làm gì?

- Dạ, hơn nữa, mấy ngày qua nô tài điều tra được, mấy người này tựa hồ đang tìm người.

- Tìm người?

Tuyết Dao nhảy cảm nhìn ra được cái gì, nhưng ngay sau đó trên mặt khôi phục bình tĩnh, thả mật thư trong tay ra, lại nói với Vương Thạch:

- Lần này sinh tử ta không biết thế nào, sao các người lại theo ta, tự mang khổ vào thân?

Vương Thạch bất mãn khoát tay áo nói:

- Lão Đại, người nói vậy là sao, làm huynh đệ sao có thể không tới, phải cùng nhau có phúc cùng hưởng có họa cùng nhiều, người đừng nói điều vô nghĩa như vậy!

Tuyết Dao cười khỏ, sau đó âm thầm lắc đầu, khi trước nàng rời Điem Thương quốc không báo cho Lục Hồ biết, chính là vì không muốn cuốn họ vào những phiền toái này, nhưng sáu người này hết lần này tới lần khác tới tìm nàng, hơn nữa lại quỳ thẳng một ngày một đêm, nói muốn cùng nàng đồng sanh cộng tử khiến nàng không có cách nào từ chối!

Lời Vương Thạch nói làm nàng có cảm giác ám áp bội phần, thế nhưng điểm này lại không lộ ra trên gương mặt lạnh như băng kia, tuy nhiên Vương Thạch nhìn qua đã hiểu, đó chính là linh cảm giữa những người huynh đệ, sự ăn ý giữa những chiến hữu.

- Lão Đại, đừng, ta chịu không được ánh mắt này của người, làm cho người ta bối rối tê dại, người không có chuyện gì lại ban cho ta ánh mắt tàn nhẫn đó là sao.

- Ha ha ha, Vương đại ca, ta đồng ý lời này của huynh, lão Đại chúng ta... tuy là mỹ nữ, nhưng xem qua bộ dạng lúc nàng giết địch, sợ rằng trừ Triệu chủ công còn coi nàng là mỹ nữ, e rằng không còn ai dám động tâm với nàng, cho nên lão Đại trong mắt chúng ta hình như là không có giới tính, ánh mắt quá ôn hòa là chúng ta chịu không nổi... Ha ha ha...

Tuyết Dao tức giận tròn mắt nhìn Nhĩ Đóa một cái, cất giọng hỏi:

- Nhanh như vậy đã trở về rồi.

- Dạ.

Nhĩ Đóa đáp, sắc mặt có chút âm trầm.

- Tại sao?

- Lần này, ta thay mặt Lục Hồ nói lời từ biệt với Triệu chủ công rồi!

- Nói lời từ biệt... Các người nói lời biệt với huynh ấy...

Lòng Tuyết Dao đột nhiên đau nhói, lời Nhĩ Đóa nói... khiến nàng phải đối mặt với một vấn đề, nàng với Triệu Vũ Quốc sẽ thế nào, tương lai sẽ là cảnh tượng gì? Quốc thù, hai chữ này quả thật trầm trọng...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điem Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Ngũ Nhi ra mặt

Nửa tháng trôi qua rất nhanh, thám tử Nam quốc tuy hoạt động rất kín kẽ nhưng vẫn khiến Tuyết Dao chú ý, không chỉ vậy mà còn khiến cho triều đình Tấn quốc cũng đề ý. Nhất thời, cả triều đình Tấn quốc rất lo lắng, bọn họ đều lo lúc này Nam quốc sẽ có động thái gì đó, nhất là bộ binh. Ai cũng đều lo ngại, chỉ cần là người tinh táo thì đều biết, nguy cơ lần này của nước Tấn gặp phải chỉ có một người có thể hóa giải – chính là công chúa Long Tuyết Dao, chỉ tiếc là vị công chúa này đã mất tích, trải qua thời gian dài, Hoàng thượng đã bị bệnh liệt giường. Tiền đồ Tấn quốc vô cùng mong manh... - Lão Đại,

người ngài muốn đã đưa tới rồi.

Lưu Phi giờ lên một người gầy gầy, tướng mạo bình thường.

Từ dạo đó tới nay, Tuyết Dao cùng Lục Hồ vẫn ngụ trong một sơn động ven ngoài kinh đô Tấn quốc, thám tử kia bị Lưu Phi bắt về, lại thấy đưa vào sơn động, nhất thời sợ hãi thấp thỏm: “Nghĩ hình không tra khảo được, có khi nào dùng dã thú?”

Nhưng ngay khi nhìn thấy Tuyết Dao, trông mặt đột nhiên lóe sáng, không đợi Tuyết Dao hấn liền mở miệng thao thao:

- Tiểu nhân là người của Nam quốc, chỉ nghe lệnh của một người – là đương kim Hoàng thượng, đến Tấn quốc tìm một người.

- Người tới tìm ta?

Tuyết Dao nheo mắt đánh giá tướng mạo bình thường của nam tử này.

Nam tử kia kính cẩn hành lễ với Tuyết Dao:

- Cô nương cứ gọi tiểu nhân Thập Nhất là được, tiểu nhân nhận ra cô nương qua bức họa.

- Người nào cho người xem?

Thập Nhất vốn dĩ khăn trương đã thả lỏng đi đôi phần, hấn thấy trong mắt Tuyết Dao không lộ ra sát khí, lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, càng thêm xác định người trước mắt chính là người bọn họ tìm kiếm nhiều ngày: Thủy cô nương.

- Chủ nhân đã phân phó, nếu nhìn thấy Thủy cô nương, liền dẫn cô nương đi gặp Ngũ Nhi cô nương. Thủy cô nương sẽ hiểu hết thảy.

- Ngũ Nhi cũng tới?

Giọng nói bình thản của Tuyết Dao rốt cuộc có chút chấn động.

Rất nhanh, nàng tỉnh táo kiểm chế niềm vui này:

- Tại sao lại nghĩ ta sẽ tin người?

Nàng liếc nhìn Thập Nhất một lần nữa, đánh giá qua hấn, ánh mắt kia như xuyên thấu qua người, Thập Nhất cảm giác như cả cơ thể bị đông cứng, sau đó có một loại dự cảm lo lắng trời dậy.

Thần kinh Thập Nhất căng lên, nhận ra bốn phía cảm giác bức bách, hô hấp bế tắc, trong lòng âm thầm sợ hãi than nội lực thâm hậu của Tuyết Dao, hấn miễn cưỡng nói:

- Chủ nhân của tiểu nhân biết ngài sẽ hỏi như vậy, ngài ấy chỉ nói muốn giúp ngài, đây là ngài ấy thiếu ngài. Ngài sẽ hiểu!

- Hấn thiếu nợ ta...

Tuyết Dao nhắc lại những lời kia, trong lòng đột nhiên minh bạch “Hấn sớm đã biết thân phận của ta nhưng không có động thái gì với Tấn quốc...”

Nghĩ tới đây, Tuyết Dao đột nhiên cảm giác mình thiếu nợ Hạ Ngải rất nhiều, mặc dù, là nàng cứu hấn, nhưng lần đó là bởi hiệp nghị giữa hai người, hiện tại, điều Hạ Ngải làm khiến nàng bất ngờ.

Thập Nhất nói tới những lời này rồi, nàng cũng không bận tâm gì nữa, nếu Hạ Ngải muốn uy hiếp Tấn quốc, sợ rằng sớm đã động thủ chứ không chờ tới lúc này.

- Dẫn ta đi gặp Ngũ Nhi.

Tuyết Dao bình tĩnh nói với Thập Nhất.

Thập Nhất thoáng ngần người, ngay sau đó mừng rỡ:

- Vâng, cô nương, mời ngài đi...

- Lão Đại...

Lưu Phi chắn phía trước Tuyết Dao.

Tuyết Dao khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Ta biết, không cần lo lắng...

- Nhưng...

- Lão Đại, bất kể như thế nào, ta và Luru Phi cũng muốn đi theo ngài.

Nhĩ Đóa cũng lên trước Tuyết Dao cất lời.

Tuyết Dao khẽ thờ dài, quay đầu hỏi Thập Nhất:

- Bọn họ có thể đi không?

- Là...

Thập Nhất ngăn người, ngay sau đó cảm thấy như thế cũng không có gì đáng ngại, gật đầu nói:

- Có thể, nhưng chúng ta phải cẩn thận, chủ nhân phân phó, không được làm kinh động triều đình Tấn quốc...

- Sao mà giống đàn bà vậy, nói nhảm ít thôi, đi nhanh lên đi.

Nhĩ Đóa bất mãn thúc giục.

Từ kinh đô trấn nhỏ này không xa, nơi này tuy nhỏ nhưng lại rất nổi danh, không phải vì nó gần kinh đô mà vì trấn nhỏ này có thuyền hoa cũng kỳ nổi tiếng, thuyền hoa nổi tiếng vì có hoa khôi xinh đẹp, có thể nói, danh hoa khôi Tấn quốc – cứ mười năm sẽ có tám năm lọt vào tay mỹ nhân của trấn.

Xung quanh trấn có một dòng sông chảy qua, gọi là sông hoa khôi, san sát hai bên bờ sông là những tửu lâu, quán trà, không thấy một thanh lâu nào, Nhĩ Đóa cùng Luru Phi vô cùng lưu ý điểm này.

- Lão Đại, nơi này không phải là đất hoa khôi sao? Tại sao không thấy kỹ viện nhỉ?

Nhĩ Đóa nhìn không được cất tiếng hỏi.

Tuyết Dao lạnh lùng liếc hẳn một cái, nếu là đổi lại những người khác, nàng sẽ không để ý, nhưng Nhĩ Đóa không phải là người khác, nàng thân nhiên nói:

- Kỹ viện nơi này ở trên thuyền.

- Đồ ngốc, không phải là thấy những chiếc thuyền hoa trên sông sao...

Luru Phi ở một bên trầm giọng mắng.

Nhĩ Đóa vò đầu:

- Đây đây... Thật là...

Tuyết Dao hít một hơi thật sâu, lẳng lặng đi theo Thập Nhất, Luru Phi hung hăng trừng mắt liếc hẳn:

- Năm trăm nữa vẫn là một tiểu hài tử!

Trấn nhỏ ban ngày yên lặng, chỉ có ban đêm mới phát ra những tiếng động rầm rĩ, phàm là người có quyền thế, hầu như đều chọn nơi này làm chỗ tiêu khiển, tuy xa một chút nhưng bớt đi được rất nhiều phiền toái.

Mấy người theo Thập Nhất lên một chiếc thuyền mộc nhỏ, người chèo thuyền nhanh chóng đưa bọn họ đến bên kia bờ sông, tới một thuyền hoa tinh mỹ.

- Sao Ngũ Nhi lại có mặt ở đây?

Thấy thuyền hoa kia, Tuyết Dao không khỏi nhú mày.

Thập Nhất cười miễn cưỡng:

- Gần đây ám vệ Tấn quốc tra xét gắt gao, nơi này rỗng rần lẫn lộn, là chỗ tốt nhất để ẩn thân.

Tuyết Dao không nói thêm gì, lẳng lặng lên thuyền hoa, đẩy cửa khoang ra, người đang ngồi kia không phải Ngũ Nhi thì là ai?

Nhìn thấy Tuyết Dao, Ngũ Nhi thoáng khiếp sợ, ngay sau đó đồ ập người xuống nói một câu:

- Tỷ đã chạy đi đâu vậy...

- Ngũ Nhi...

Trong lòng Tuyết Dao run lên, không thể cất rõ tiếng, Ngũ Nhi nhào tới, ôm chặt lấy nàng:

- Nhan tỷ tỷ... Muội rất nhớ tỷ...

Đối với Tuyết Dao, Ngũ Nhi là người nàng vô cùng tin cậy, tuy rằng những lời Ngũ Nhi nói ngây ngây ngô ngô nhưng nàng không coi thường cô bé, không so đo chuyện thân phận. Từ những lời mơ hồ của Ngũ Nhi nàng lại ngộ ra nhiều điều, thậm chí, còn biết tới những thứ chưa từng xuất hiện từ trước khi mình bị mất trí nhớ.

Bên Ngũ Nhi, nàng cảm nhận được cuộc sống sinh hoạt dân dã, hiểu được tình thân, chỉ cần bình an sống qua ngày là đủ, có thể nói, từ Ngũ Nhi, nàng được thể nghiệm một cuộc sống vô cùng mới mẻ.

Kích động rồi cuộc qua đi, đầu óc thanh tỉnh khiến Tuyết Dao bình tĩnh rất nhanh, tuy nhiên nàng vẫn nắm tay Ngũ Nhi không buông, nàng ra hiệu cho mọi người lui ra, nhẹ giọng hỏi Ngũ Nhi:

- Lần này Hạ Ngải phái muội tới, không phải chỉ là tiêu trừ lòng nghi ngờ của ta.

Mắt Ngũ Nhi lộ ra vẻ kinh ngạc, kiểu như “Làm sao tỷ đoán được ánh mắt muội”.

Tuyết Dao khẽ mỉm cười, nhẹ xoa đầu nàng ta nói:

- Ta còn biết, người đã đến rồi, sẽ không có ý trở về.

- Hả, tỷ cũng biết à?

Ngũ Nhi lại càng ngạc nhiên.

- Còn hỏi vô nghĩa, muội thích Thạch Đông Thăng không phải chuyện ngày một ngày hai, bây giờ muội rời Nam quốc, không đi tìm hắn, sao trở về được?

Giương mặt Ngũ Nhi nhát thời đỏ bừng:

- Ha ha, nói cái đó...

Nhìn thấy bộ dạng này của cô bé, lòng Tuyết Dao rất cao hứng, chẳng qua tình huống cấp bách, không thể ôn chuyện tỷ muội nữa, nàng thúc giục Ngũ Nhi:

- Sau này hãy nói chuyện của muội và Thạch Đông Thăng, mau nói tính toán của Hạ Ngải cho ta.

- Dạ, muội nói.

Giương mặt hồng nhuận của Ngũ Nhi ngưng trọng, nàng giảm thấp âm lượng:

- Hoàng thượng cho muội đi để nhắn cho tỷ biết, ngài thiếu tỷ một lời hứa, nhất định dùng mọi cách báo đáp.

- Hồi báo như thế nào?

- Hoàng thượng nói, chuyện của tỷ cứ yên tâm, ngài sẽ cố tri hoãn Hội trường lão, như vậy Nam quốc cùng Tấn quốc sẽ bình an vô sự, nếu sự không thành, ngài không lưu tình nữa...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điềm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Hiên Viên lệnh

Lời Ngũ Nhi nói khiến lòng Tuyết Dao nổi lên sóng gió động trời, tay nàng không khỏi gia tăng thêm lực đạo, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ. - Đau quá... Nhan tỷ...

Người không có nửa phần võ công như Ngũ Nhi bị Tuyết Dao nắm chặt tay như vậy rất đau, chỉ có thể cắn răng, Tuyết Dao vội buông lỏng tay, hồi lâu mới mở miệng cảm giận mắng:

- Hạ Ngải, người là giúp ta hay uy hiếp ta?

Cổ tay được thả lỏng, Ngũ Nhi mơ mơ hồ hồ nghĩ, nàng chỉ là dẫn lại lời nói, mà tại sao Tuyết Dao lại sinh khí. Nàng vốn cho rằng mình hiểu rõ Tuyết Dao nhưng lúc này, nhìn kĩ người tỷ muội đã tìm được trí nhớ này, hình như đã thâm trầm đi rất nhiều...

- Hoàng thượng uy hiếp tỷ?

Ngũ Nhi không hiểu hỏi.

Hít một hơi thật sâu, Tuyết Dao không trả lời câu hỏi kia, chỉ áy náy nói:

- Làm muội đau...

Ngũ Nhi lắc đầu:

- Không sao mà, nhưng mà, còn có câu này, Hoàng thượng bảo đợi sau khi tỷ tức giận rồi mới nói.

Ánh mắt Tuyết Dao trầm xuống:

- Cái này... Hạ Ngải...

- Hoàng thượng nói, hai mươi ba tháng này, Hội trường lão không rảnh bận tâm chuyện tỷ...

Tuyết Dao trầm nghĩ trong lòng: “Hạ Ngải a, người là giúp ta? Cho bình nhiễu loạn biên giới Tấn quốc, làm Hội trường lão không rảnh bận tâm ta, nếu ta thành công, người chính là ân nhân của ta, Tấn quốc nhất định sẽ liên minh với Nam quốc, còn nếu ta thất bại, người liền mượn danh báo thù cho bạn tốt, tuyên chiến cùng Tấn quốc, thậm chí có thể bắt tay cùng Quốc...”

Đương nhiên, đây là một phương diện mà Tuyết Dao phân tích, thế nhưng xét từ phương diện khác thì Hạ Ngải thật ra đã nhượng bộ rất nhiều rồi. Cho dù hẳn không đành lòng, không muốn xâm chiếm Tấn Quốc, thế nhưng tất cả mọi người của Nam quốc thì sao? Những người này đâu có ai là đèn cạn dầu? Biết có lợi mà không đến thì chắc chắn sẽ mắng Hạ Ngải là hôn quân.

Hiện giờ, điều làm Hạ Ngải đau đầu không phải là an nguy Tấn quốc mà là lần này Tuyết Dao có thành công hay không?

Rời trần nhỏ, Ngũ Nhi sống chết muốn đi theo Tuyết Dao, rõ ràng biết là nguy hiểm chờ đợi nhưng cô nương này vẫn kiên trì dị thường khiến cho Tuyết Dao không có cách nào khác là để cho Ngũ Nhi đi cùng.

Trên đường, nhìn sắc mặt trầm lãnh của Tuyết Dao, Nhĩ Đóa không sợ chết cắt lời:

- Lão Đại, ta biết lòng ngài muốn nói gì.

Tuyết Dao không để ý nhưng Nhĩ Đóa vẫn cố nói thêm:

- Trong lòng ngài nhất định muốn nói, nữ nhân thật là phiền toái!

“...” Tuyết Dao không nói gì nhìn Nhĩ Đóa một cái, sắc mặt so mới vừa rồi đã khá hơn, nàng lắc đầu, liếc nhìn Ngũ Nhi nói:

- Không phải ta sợ phiền toái.

Dứt lời vung roi cho ngựa chạy lên trước.

Về mặt Ngũ Nhi hiện lên sự cô đơn:

- Ta đúng là mới phiền toái mà, nhưng nếu không đi theo Nhan tỷ tỷ thì khi nào mới có thể nhìn thấy huynh ấy?

- Aiiii... Thật hâm mộ Thạch đại ca, có một cô nương không màng sinh tử để ý huynh ấy thế này...

Nhĩ Đóa hâm mộ cảm thán.

- Đáng tiếc, ta cũng rất ích kỉ, vì huynh ấy mà mang phiền toái cho Nhan tỷ tỷ.

Ngũ Nhi nắm dây cương cúi đầu nói, thần sắc có phần âm trầm.

Nhĩ Đóa ý nhị nhìn phía Tuyết Dao, lắc đầu nói với Ngũ Nhi:

- Không phải ngài sợ cô làm phiền, mà là sợ cô gặp phải nguy hiểm, ngài không nắm chắc trong tay, không biết trước...

- Hà, cái gì là không nắm chắc, không biết trước?

Sắc mặt Nhĩ Đóa vốn ngưng trọng đột nhiên lóe ra nụ cười, khoe hàm răng trắng bóng:

- Ha ha, lão Đại nói cô thèm ăn nhưng ngài lại không có bao nhiêu của cải cho cô ăn!

Nói xong, vung roi đuổi theo hướng Tuyết Dao.

Đối với mong muốn của Ngũ Nhi, Tuyết Dao đương nhiên hiểu, Ngũ Nhi cho rằng nàng cùng Triệu Vũ Quốc có quan hệ, chắc là hai người sẽ gặp lại, như vậy bản thân cũng sẽ được gặp mặt Thạch Đông Thắng, nhưng Ngũ Nhi chưa bao giờ nghĩ tới thân phận Tuyết Dao nên mới nghĩ đơn giản như vậy. Ngũ Nhi vẫn cho là Tuyết Dao ở Tấn quốc vì muốn tìm thân phận của mình cùng gia quyến, lại càng không nghĩ tới, Thạch Đông Thắng trước kia chỉ là một quân gia, hôm nay sắp là Thừa tướng của Điem Thương quốc. Tuyết Dao không đành lòng nói, hiện tại Ngũ Nhi biết càng ít, tương lai càng dễ xử trí, tạo áp lực cho nàng là điều không nên làm.

Trước kia, nàng chỉ là trải qua vài trận đánh tranh đoạt này kia, còn hiện tại, nếu thất bại, Tấn quốc coi như xong, cơ nghiệp thiên thu của Long gia bị hủy trong tay nàng. Từ trần nhỏ trở về, Long Tuyết Dao lại càng cảm nhận rõ gánh nặng mình mang trên vai.

Cầm Nhân cuối cùng cũng từ U Châu trở về, mang theo tin tức khiến chân mày ủ dột của Long Tuyết Dao giãn ra.

- Không thể không nói, năm đó mẫu hậu con vì Tấn quốc đã làm rất nhiều điều.

Cầm Nhân mệt mỏi cảm khái nói.

Ánh mắt lạnh như băng của Tuyết Dao dịu đi vài phần:

- Đúng vậy, khi trước mẫu hậu từng ly từng tý tạo nên Ngự Lâm Quân cũng vì tương lai giúp ta thượng vị, không nghĩ tới giờ khắc này, ta lại dựa vào sự che chở ấy.

Thì ra, Tuyết Dao để Cầm Nhân đi U Châu chính là để tìm thông lĩnh Ngự Lâm Quân – Vũ Liệt, người cầm Hiến Viên lệnh bài, lệnh bài này cũng như lời nói của người đứng đầu, lệnh bài vừa ra, tất cả Ngự Lâm Quân đều nghe lời, nếu chống lại, ám vệ đuổi giết đến chết, tuyệt đối không buông tha!

Năm Long Tường Viêm lên ngôi, trong cung phát sinh một cuộc phản loạn. Đại hoàng tử vì không phục chuyện Long Tường Viêm lên ngôi liền cầu kết với Vũ Vệ Quân trong kinh thành, vọng tưởng đoạt vị. May là lúc ấy, mẫu hậu Tuyết Dao không nê hà an nguy bản thân, cải trang thành nông phụ ra khỏi kinh thành, bắt liên lạc Lương Vương, sau đó lật ngược tình thế. Lần đó, chuyện đột nhiên khiến trong Hoàng tộc có nhiều lời gièm pha, dân gian rất ít người biết, dân chúng trong kinh thành trong đêm đấy cũng cho là Vũ Vệ Quân đang luyện binh trong kinh thành.

Sau khi chuyện phát sinh, Long Tường Viêm cảm giác sâu sắc an nguy hoàng cung không có chỗ dựa vào, nhưng nhất thời cũng không có đối sách, ngay tại giờ phút này mẫu hậu Tuyết Dao lại đưa ra trong cung cần phải có quân đội chuyên môn phụ trách an toàn hoàng cung, tức Ngự Lâm Quân, ban đầu đội có một trăm người.

Một trăm người này được Hiến Viên hoàng hậu lựa chọn trong số vô vàn cô nhi khắp nơi trong Tấn quốc, không chỉ dưỡng dục mà còn bồi dưỡng chúng những kinh nghiệm chiến đấu. Những cô nhi này lớn lên cực kỳ trung thành với Hiến Viên hoàng hậu, người được chọn làm thủ lĩnh Ngự Lâm Quân là người được chọn lựa kĩ càng nhất.

Khi thành lập Ngự Lâm Quân, Hiến Viên hoàng hậu cũng lập ra Hiến Viên lệnh, bí mật giao lệnh bài cho tướng quân thân tín nhất kết nghĩa với người – Vũ Liệt, thấy lệnh bài như thấy Hiến Viên hoàng hậu. Dù thấy địa vị Hiến Viên hoàng hậu trong lòng Ngự Lâm Quân lớn thế nào, về sau, thêm nhiều người của Ngự Lâm Quân cũng là tự tay Hiến Viên hoàng hậu lựa chọn tiếp, người có thể nghĩ tới chuyện uy hiếp ngược lại những kẻ làm phản.

Năm đó, Hiến Viên hoàng hậu làm lệnh bài kia không phải vì tính toán cho bản thân mà là làm cho con gái mình, nàng biết mạng mình không lâu, vì yêu thương nữ nhi nên làm ra điều này.

Tuyết Dao nắm chặt Hiến Viên lệnh bài trong tay, chất gỗ mịn mát lâu ngày trở nên bóng bẩy, có khắc hoa văn phượng rồng khiến người nhìn như thể bị vọng này hút vào, nội tâm trong nàng dâng lên cuộn cuộn: “Mẫu hậu, năm đó người vì hài nhi mà làm nhiều điều như vậy, hài nhi tuyệt không làm người thất vọng!”

“Vũ Liệt đại nhân nhìn thấy ta cầm Dạ Mị roi, không hỏi gì đã trao lệnh bài cho ta, dù thấy được địa vị Hiến Viên hoàng hậu trong lòng họ lớn như thế nào, nói vậy, lần này có thể lợi dụng lệnh bài này làm được nhiều điều công hiệu!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điem Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Tuyết Dao tính toán

Nhìn gương mặt không chút biểu tình của Tuyết Dao, Cầm Nhân khẽ thở dài trong lòng, đồ đệ này hần hiểu rất rõ, từ hồi nhỏ theo hần học đã bắt đầu không chế tâm tình của bản thân, tới khi nàng mười tuổi thì hần không cách nào đoán được suy nghĩ của nàng. Giờ phút này Tuyết Dao bình tĩnh như mặt

hồ không gợn sóng, ánh mắt trầm ngâm giống như màn đêm.

- Dao Nhi, trong lòng con nắm chắc bao nhiêu phần?

Cầm Nhân rút cuộc hỏi tới vấn đề này.

- Ý sư phụ muốn nói, mặc dù có lệnh bài kia, nhưng không có gì đảm bảo chắc chắn sẽ đoạt lại được đồ đã mất.

Cầm Nhân gật đầu, không nói gì, chờ đợi đáp án của nàng.

Tuyết Dao mở bàn tay, nhìn tấm lệnh bài kia, chậm rãi nói:

- Ta không có nắm chắc mười phần thắng, nhưng là, sư phụ à, đồ nhi – không sợ!

Hai mắt Cầm Nhân sáng ngời, nụ cười rạng rỡ bùng sáng trên gương mặt:

- Tốt, không hổ là đệ tử của Cầm Nhân ta, có lời này của con, sư phụ nguyện đem hết toàn lực bảo vệ tánh mạng cha con.

Một tiếng thạch vang lên trong tim, Tuyết Dao quỳ trên mặt đất, mắt lóe sáng, cổ họng nghẹn ngào, tuy nhiên vẫn là nói ra những lời kiên định:

- Có những lời này của sư phụ, Dao Nhi dám buông tay đánh cược một lần!

- Kế hoạch của Dao Nhi thế nào?

Tuyết Dao đứng dậy, quan sát bốn phía, xác định bốn bề vắng lặng liền khẽ nói kế hoạch của mình với Cầm Nhân. . .

Nghe xong kế hoạch của Tuyết Dao, đôi mắt Cầm Nhân sáng ngời, tuy nhiên lập tức chuyển sang màu lo lắng, hần suy tư giây lát, trong đầu không nghĩ ra phương pháp nào tốt hơn, hồi lâu, hần chậm rãi nói:

- Dao Nhi, kế hoạch. . . Rất tốt!

Lần này, Tuyết Dao khẽ cười nhàn nhạt, ánh mắt vô cùng kiên định.

.....

Tuyết Dao đi tới nơi hẹn với Khải Dục, muốn thông qua nàng biết thêm chút tin tức về phụ hoàng.

“Cô cô...”

Trong rừng cây phát ra tiếng chim Quốc nhỏ, đây là tín hiệu của Khải Dục, Tuyết Dao lập tức từ trong rừng đi ra.

Thấy nàng xuất hiện, Khải Dục thoáng cả kinh, ngay sau đó lo lắng nói:

- Công chúa một mình ở trong rừng sâu, vạn nhất gặp thú dữ hay thứ gì đó nguy hiểm thì làm sao?

- Không phải người cũng tới một mình?

Tuyết Dao hỏi ngược lại.

- Ách...

Khải Dục ngẩn ra, ngay sau đó cười ngượng ngùng:

- Ha ha, đúng vậy, vì nô tì lo cho ngài quá.

Tuyết Dao đi thẳng vào vấn đề:

- Thôi không vòng vo, người đi ra ngoài hần rất vất vả, mau nói tin tức phụ hoàng cho ta biết.

Đuôi lông mày Khải Dục khẽ nhíu:

- Hoàng thượng. . .

Nàng do dự không nói tiếp.

- Phụ hoàng làm sao?

Nhất thời Khải Dục quỳ sụp trên mặt đất, sau đó nức nở:

- Công chúa, van xin người, van xin người cứu Hoàng thượng...

Tuyết Dao cau mày, tuy rất nóng lòng nhưng cố tỏ ra bình tĩnh, nâng Khai Dục lên hỏi:

- Khai Dục mau nói, phụ hoàng ta làm sao?

- Hoàng thượng đang bị nhốt ở lãnh cung, hằng ngày chịu đựng cuộc sống khổ cực hơn cả nô tì, mỗi ngày vô hồn lâm triều, hạ triều thì..."

Nói tới đây Khai Dục khóc lớn:

- Đáng hận, nô tì sức hèn lực yếu chỉ có thể giương mắt đứng nhìn chứ không thể làm gì.

- Người nói phụ hoàng ta bị giam ở lãnh cung, hằng ngày trải qua cuộc sống vô hồn tui nhục!!!

Tuyết Dao giận dữ.

Tâm Khai Dục run lên, sự giận dữ của Tuyết Dao nhưng mang theo ngàn vạn băng hàn khiến nàng không nhận được mà run rẩy, Khai Dục cố đè nén sợ hãi, miễn cưỡng gạt gầu, nắm lấy cánh tay Tuyết Dao, run run nói:

- Công chúa, ngài phải cứu Hoàng thượng...

Cả người Tuyết Dao run lên vì giận dữ, nàng nghiêng răng nói:

- Tô Thiên Sơn, ta muốn người chết!

Khai Dục lau nước mắt, lo lắng nói:

- Công chúa, người không nên kích động, hiện tại trong cung canh phòng nghiêm ngặt, người không thể một thân liều mình xông vào.

Tuyết Dao hít sâu một hơi, vỗ bả vai nàng:

- Đừng lo, ba ngày sau, giờ Tý, chỉ cần người tiếp ứng tốt cho ta...

Khai Dục lập tức gạt đầu, vẻ mặt nghiêm nghị:

- Lần này Khai Dục có phải đánh cược tính mạng cũng sẽ giúp công chúa cứu Hoàng thượng ra.

Tuyết Dao gạt đầu, cầm chặt cánh tay lạnh như băng của Khai Dục.

Nhìn bóng lưng Khai Dục xa dần, Tuyết Dao khẽ thở dài một tiếng, Cẩm Nhân chậm rãi đi từ trong bóng tối ra, hần thân nhiên nói:

- Con đoán không sai, cô ta không đến một mình, vừa rồi trong rừng có hơn mười người mai phục.

Tuyết Dao bất động, hồi lâu nói với Cẩm Nhân:

- Cực khổ cho sự phụ rồi.

Đoạn xoay người hướng đi rừng cây.

- Sao con lại đoán ra?

Tuyết Dao cười lạnh:

- Cô ta là cung nữ của con, con gặp chuyện như vậy, liệu còn có thể an bình?

Cẩm Nhân gạt đầu, không đợi hần lên tiếng, Tuyết Dao nói tiếp:

- Mới vừa rồi con hỏi cô ta tình hình phụ hoàng, sao cô ta lại biết rõ vậy, rõ ràng chỉ là một cung nữ nhỏ bé, Hội trưởng lão sẽ cho một nô tì bé nhỏ biết những chuyện này sao?

Cẩm Nhân vuốt cằm:

- Mới vừa rồi cô ta không chỉ một lần nhấn mạnh rằng sao con tới đây một mình, xem ra không phải lo lắng gì mà là thăm dò đồng đảng của con, nha đầu này đích thị là người của Hội trưởng lão.

Tuyết Dao ngẩng đầu nhìn trời, khẽ lẩm bẩm:

- Đúng vậy, phe cánh của chúng ta quá yếu khiến cho người bên cạnh vì cần mạng sống mà bán mình cho Hội trưởng lão. Mà trong Tân quốc ta, những thứ quyền lợi này chứa quá nhiều vấn đề, nếu Long Tuyết Dao ta đoạt cung xong, nhất định sẽ không để chuyện tương tự phát sinh.

Trong lòng Cẩm Nhân không khỏi nhảy dựng, lời Tuyết Dao nói nhẹ như gió, bình thản nhưng hẳn nghe như một màn biến hóa nghiêng trời lệch đất của Tân quốc...

Nắng gắt khiến người ta hoa mắt không ngăn cản được cước bộ lúc này của Dương Hồng Xương, mấy ngày nay hẳn đứng ngồi không yên, nhất là con ác mộng tối qua khiến hẳn như phải bỏng, vội vã hướng phủ đại trưởng lão Tô Thiên Sơn chạy tới.

Dương Hồng Xương lo lắng theo hạ nhân tới hậu hoa viên của Tô Thiên Sơn, thấy hẳn đang đánh cờ cùng phu nhân, trong lòng Dương Hồng Xương nổi trận lôi đình, nhưng nghĩ tới tương lai phải dựa vào người này, đành để hòa khí kia xuống mà bước tới.

- Đại trưởng lão ơi là đại trưởng lão... Người không vội sao?

Tô Thiên Sơn định thần, liếc hẳn một cái, sau đó lại chăm chú vào bàn cờ, vừa đi cờ vừa nói:

- Có chuyện gì gấp gáp hay sao?

Về mặt Dương Hồng Xương vô cùng lo lắng:

- Không vội? Long Tuyết Dao không chết, lại đã quay trở lại, người nói ta có vội hay không?

- Ngươi sợ nàng ta?

Tô Thiên Sơn buông quân cờ trong tay xuống, hướng phía thê tử hẳn cười nói.

- Há... Người nào... Người nào sợ nàng...

Nói lời này, Dương Hồng Xương cảm thấy chột dạ, ánh mắt lạnh như băng thấu xương kia hiện trong đầu khiến hẳn mất tự chủ rung mình một cái.

- Ha ha, lão phu lại thấy là ngươi sợ nàng!

Tô Thiên Sơn khinh thường hẳn.

- Là...

Dương Hồng Xương muốn phản bác nhưng lại không biết nên nói gì, Long Tuyết Dao trong giấc mộng đêm qua đuổi giết hẳn khiến hẳn sợ hãi vô cùng.

- Long Tuyết Dao không phải vị công chúa đơn giản bình thường, hơn nữa sau khi nàng trở về, chắc chắn sẽ công bố cho người trong thiên hạ biết Hội trưởng lão bịa đặt sự việc, ngài không sợ?

- Hừ, sợ? Lão phu nếu sợ nàng thì ngay từ đầu đã không kêu ngươi làm như vậy!

Tô Thiên Sơn nheo mắt, sự âm lãnh toát ra khiến người ta liên tưởng tới loài rắn hiểm độc máu lạnh.

Dương Hồng Xương vô cùng sợ hãi, thế nhưng cũng không muốn nhiều lời với Tô Thiên Sơn, đành lặng lẽ bẩm báo những lời thám tử nói cho mình với Tô Thiên Sơn.

Dương Hồng Xương tin tưởng khi vừa nghe xong những lời kia, về mặt Tô Thiên Sơn nhất thời có tia sợ hãi, nhưng có lẽ hẳn nhìn lầm, hình như lão già vẫn bình thường, lại nhặt quân cờ lên tiếp tục chơi cờ cùng phu nhân hẳn.

Dương Hồng Xương không phải là heo, thấy phản ứng này của Tô Thiên Sơn nhất thời tỉnh ngộ:

- Người sớm biết Long Tuyết Dao sẽ trở lại?

- Hừ, chỉ là một nha đầu, lão phu sợ sao?

- Há? Chẳng lẽ trưởng lão đã có đối sách?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Chột dạ

Quân cờ trong tay TôThiên Sơn phút chốc nát vụn, thứ bột trắng như phấn theo kẽ tay chảy xuống, mắt hắn bắn ra âm quang:

-Bây giờ chờ cô tạt chui đầu vào rọ. Thân sắc Dương Hồng Xương vốn đang ngây ngô, nghe xong lời này của TôThiên Sơn như hồi phục tám chín phần, haimắt mở to:

-Đại trưởng lão đã an bài thỏa đáng?

Ngay khi nói ra lời này, hắn lập tức hối hận, thấy TôThiên Sơn nhíu mày, hiển nhiên không vui đối với sự chất vấn này của hắn.

-Trưởng lão đừng hiểu lầm, không phải tào quái nghi năng lực của ngài, chẳng quacảm thấy phản ứng của ngài quá nhanh khiến tacảm thấy như đang trong mộng.

Dương Hồng Xương vừa cười vừa nịnh bợ.

-Hừ, chưa giết sợ chết, saotrước kia lại đáp ứng hợp tác với lão phu, nếu không tintưởng lão phuthì tự mình giải quyết chotốt đi.

TôThiên Sơn buông quân cờ trong tay ra, giọng nói không vui, lạnh giọng nói, hắn kiêu ngạo tự phụ chất vấn lại Dương Hồng Xương.

Trong lòng Dương Hồng Xương thực sự nổi hỏa khí với lão già kia, nhưng lại ngại bản thân không cóthực lực, hết thấy những gimuốn đều dựa vào lão nhân già này, đành nuốt cục giận xuống, ngoài mặt tỏ ravuốt đuôi lão nhưng thực sự hận tới mức không thể digót giày lên mặt lão.

-Đúng đúng, đại trưởng lão nói rất đúng, lần này doHồng Xương ăn nói vụng về, từ nay về sausẽ không xảy rachuyện này nữa. Mong lão nhân giadại lượng đừng để bụng, những lời này của tathực nguxuân, nói nhầm rồi. . .

Thấy bộ dạng này của Dương Hồng Xương, TôThiên Sơn vô cùng đắc ý, nói thầm trong lòng: “Hừ, Dương Dục Hoàn không phải vẫn luôn xem mình làsiêu phẩm sao? Nhìn xemcháu ngươi hôm naykhông phải như conchó bên chân ta?”

-Được rồi, đừng nói những lời này nữa, ngươi hãy về phủ đi, làm tốt vaiPhò mãcủa mình, tương laisẽ cóchỗ tốt của ngươi.

TôThiên Sơn khoát tay áonói với hắn.

Dương Hồng Xương cúi đầu, kính cẩn nói:

-Đại trưởng lão khổ cực rồi!

Nói tới đây mắt hắn lộ ra oán độc, thầm nói trong bụng: “Tô Thiên Sơn, hiện giờ tađể ngươi lớn lối, tương laimeo taấy được quyền thế, nhất định chongươi ném mùi ngũ mậphanh thầy, đến lại nổi nhục hôm nay taphải chịu.”

Đợi Dương Hồng Xương rồi đi, Tô phunhân mới lên tiếng:

-Lão già, ngài định nâng đỡ kẻ bất lực này kể vị?

-Hừ, kể vị? Bản thân tarất muốn nhìn hắn sau khithình mộng dậy cóbộ dạng gì.

Tô phunhân ngăn người, ngay saudó gật đầu:

- Suy nghĩ của lão già, thiếp thân đoán không được.

- Ha ha ha,tốt, tốt lắm, làm nữ nhân của TôThiên Sơn ta,cái gìnên hiểu, cái gìkhông nên hiểu, thế làtốt. Tương laithống lĩnh tamcung lục viện, sợ không còn aihon năng.

Nữ nhân kia ôn nhuật đầu nói:

-Tiểu Nhukhông cần, chỉ cần lão giabình ankhỏe mạnh.

Ánh mắt nữ nhân dịu dàng, bờ môi mềm mại như anhdào khiến người tayêu thích, TôThiên Sơn cảm thấy một cỗ khí nóng từ bụng dưới nổi lên, ngay saudó ômnữ nhân kiavào ngực, khẽ nói:

-Cùng nàng thành thân nhiều năm như vậy, saodễ nàng chịu ủy khuất. . .

-Lão già. . .

Nữ nhân then thùng vô hạn, đường làm quan của TôThiên Sơn thuận lợi rộng mở!

Bên này, Dương Hồng Xương rời khỏi phủ TôThiên Sơn đi, nghĩ tới câu nói kiacủa TôThiên Sơn, vững dạ hơn rất nhiều, nhưng nghĩ tới bộ dạng uất ức kiacủa mình, lửa giận không tự chủ dâng lên, trở lại quý phủ định uống rượu giải sầu một chút, ai dèchen này tiếp chén kia, thoáng chốc đã uống tới khimặt trời ngả về tây. . .

Rượu trôi xuống cổ khó tránh tinh thần người tabị đã thương, Dương Hồng Xương hiện tại đang bị như thế.

Một bình rượu lâu năm trôi quacổ xuống bụng khiến Dương Hồng Xương chóng mặt, não bộ không khỏi hồi tưởng một màn TôThiên Sơn cùng mỹ nhân của hân nhân nhấ đánh cò, lại nghĩ tới bộ dạng khúm núm như loài chó của mình khiến lòng hân vôcùng khó chịu.

“Cô cô, nếu người còn sống, Dương gia háphải chịu nỗi nhục này?” Tayhân giờ caobầu rượu, hồi tưởng lại khicòn nhỏ, nhờ Hiên Viên hoàng hậu màDương giadanh vọng như thế nào, trong lòng không khỏi hoài niệm cô côcủa mình.

Khihân còn bé, cô côrất thương hân, cóđồ giót đều banthường choDương gia, Hoàng thượng lại đối xử vôcùng tốt với chacủa hân, khiđó, cóthể nói Dương gia là giatộc danh tiếng ởTấn quốc, không nghĩ tới, từ sau khi cô cô quadoi, những thứ này trở nên vôduyên với Dương gia, địa vị trong triều của Dương giamỗi lúc một lụn bại.

Dương Hồng Xương hồi tưởng một màn huyhoàng của Dương gia hân xưa kia, rồi lại nghĩ tới cảnh lụn bại, cóđiều, hân không biết rởtại saobởi khiấy còn quá nhỏ.

Chacủa hân –Dương Thử, vốn là ca cacủa Hiên Viên hoàng hậu, khiLong Tường Viêm kế nghiệp, Dương Thử chính làtrợ thủ đắc lực, nhiều lần lập công, tài năng quân sự lại hơn người, thử hỏi, một người như vậy saokhông trở thành cánh tayđắc lực của Hoàng đế đây?

Tiếc thay, Dương Thử cóthể vượt quamuôn vàn khó khăn, liều mạng phò táLong Tường Viêm đăng cơ, nhưng không cách nào ngăn cản lòng tham đối với cuộc sống an hân, hân bị hấp dẫn, rồi bị người talại dụng, làm rachuyện khiến Long Tường Viêm không thể nào thathứ –tham ôngân lượng trong quốc khố, tham ôtiền cứu dân bị thiên tai. Không chỉ cóthế, hân ởtrong triều dùng vũlực, trấn ápnhững người đối đầu, hãm hại trung thần. Hành vi của Dương Thử mỗi lúc một ngang ngược, một đêm khuya nọ, nhất thời hân bị đánh bại..

Sauđó, Dương Thử từ quan, không lâu sauliền xuất gia, Hiên Viên hoàng hậu quadoi, Dương Thử thần bứt đó mất tích không rởtung tích.

“Cha, đêm đó, rốt cuộc cô cônói gìvới người màngười cóthể vứt bỏ mẹ cùng hài nhi.”

Dương Hồng Xương uống rượu say, hân quên mất thân phận hiện tại của mình, trong đầu không ngừng hiện lên những màn trong quá khứ.

“Xương Nhi, con cómột muội muội, hiện tại con béđang theo chân sưphụ nó đi tuluận, tương lai conphải bảo vệ tiểu muội nhé!” Hiên Viên hoàng hậu xinh đẹp nở nụ cười ấm ápvới hân, đầu ngón taynát lạnh xoa xoa trong mái tóc hân.

Khihân còn bé, thích nhất là đi tìm cô cô, thích nhất được cô côvuốt vetóc để hân tiến vào những giấc mộng đẹp.

“Bảo vệ chomuội muội... Nàng sao cóthể cần tabảo vệ?” Dương Hồng Xương giờ bầu rượu lên uống một ngụm lớn, đầu hiện ragrong mặt lạnh lùng của Long Tuyết Dao, một lần nhìn thấy nàng, hân liên động tâm, thì racảm giác hít thở không thông khithấy một nữ nhân xinh đẹp lảnh như vậy. Nhưng ánh mắt lạnh như băng kèm với khí thế vương giả của nàng khiến hân xấu hổ, cảm thấy bản thân vôcùng nhỏ bé. Tuythế, hân không camlòng!

Phút chốc cảnh tượng chuyển đổi, trong đầu hiện lên một màn mười năm trước: “Hừ, chàngươi thì mất tích, cô côngươi đã chết, hôm nay aicon sợ người? Người muốn tìm chỗ dựa ư,tìm Hoàng thượng sao? Hoàng thượng sớm đã tính toán với chàngươi kể từ khihân tham ôrồi.”

Dương Hồng Xương vĩnh viễn không baogiờ quên màn nhục nhã kia, lần đó, một Vương tử tới kinh thành, vìnột cô ả thanh lâu mànhục nhã hân, lúc đó, hân không cóbiện pháp nào chống trả lại Vương tử kia, luận về võthì không thể đánh lại được, bàn về giacảnh, tuybản thân là bà con của Hoàng đế, nhưng tên Vương tử kialại mang họ Long. Giây phút đó hân tỉnh ngộ, Dương giasớm đã không còn huyhoàng năm xưa, chính lúc đó, hân quyết định, nhất định phải chấn hưng Dương gia!

~Râm~

Hân lật đổ một bàn rượu vàthức ăn, sắc mặt thống khổ mang theo sự điên cuồng, uống xong một ngụm rượu liền hướng về trời đêm màrống lớn: “Người không thể trách ta, aikêu người chết sớm, không chechở choDương gia, talại không thể sống dưới váy congái người tạm bợ quangày, ta là nam từ hân đầu đội trời, chân đạp đất!”

-Người cũng được coi là nam nhân à?

Giọng nói lạnh lùng trong trẻo vang lên phía sau Dương Hồng Xương, lời vừa nói rakhiến đầu óchấn nhũn như chíchì:

- Là ai, aivừa nói!

Hân mãnh liệt xoay người nhưng trước saukhông thấy một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điềm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Mất mạng

Mặc dù không nhìn thấy bóng người nhưng lúc này Dương Hồng Xương sớm đã tỉnh rượu gần hết, thân toát mồ hôi lạnh. “Tai tang thế nào?” Hắn ân thâm hỏi bản thân, không yên tâm lại xem xét bốn phía một lần, vẫn không nhìn thấy một bóng người.

-Phú Quý, Phú Quý...

Dương Hồng Xương chợt dạ kêu tên quản gia của hắn.

Nếu là bình thường, chỉ cần hắn cất tiếng gọi, quản gia nhất định có mặt, thế nhưng giờ phút này hắn kêu liên tục mấy tiếng cũng không thấy bóng dáng quản gia đâu, tâm hoảng loạn dựng ngược lên, hắn chợt nhận ra, bốn xung quanh không nhìn thấy bóng dáng một đứa nhai nào.

“Không xong rồi!” Hắn ý thức được bản thân gặp nguy hiểm, vừa đứng dậy liền cảm thấy trên đỉnh đầu có tiếng gió, một khắc sau thấy hoa mắt, có một người đứng trước mặt hắn.

-Công chúa!

Hắn hoảng sợ nhìn người trước mắt, chỉ hi vọng giờ phút này đang nằm mơ.

Mới vừa rồi Long Tuyết Dao ở chòi nghỉ mát phía xa, thấy hắn quan sát bốn phía, dĩ nhiên là không thấy nàng. Tuyết Dao nhanh như điều hâu săn mồi, lao tới phía hắn, nhìn thấy dáng vẻ say rượu cùng những lời cuồng loạn của Dương Hồng Xương lập tức nổi giận, sát ý trở nên nồng đậm hơn lúc nào hết.

-Người đang mong là được gặp mộng phải không?

Tuyết Dao cười lạnh hỏi hắn, sát khí tỏa ra bốn phía, thế nhưng lại không xông lên giết hắn, chết chẳng phải quá tiện nghi cho hắn sao, đáng sợ nhất, là quá trình chờ đợi cái chết kia!

Dương Hồng Xương cảm thấy tiếng nói như bị rút mất, rõ ràng muốn nói nhưng há miệng lại không có thanh âm nào phát ra, chỉ có thể nghe thấy tiếng quái dị khô khốc phát ra từ cổ họng bản thân, tay chân như rụng rời hết cả.

Tuyết Dao nhìn thường hắn, đối với loại nam nhân gan chuột này, nàng vô cùng chán ghét.

-Năm đó chàng trai ngạo thế đại cục, rút lui để bảo toàn huyết mạch Dương gia, không ngờ lại là bảo vệ kẻ bắt nạt như ngươi!

Vừa nói, Tuyết Dao vừa rút Dạ Mị ra, ánh sáng âm u từ Hắc thủy tinh tản ra xung quanh cắn nuốt mọi vật xung quanh.

~Bang!

Cả người Dương Hồng Xương như bị rút hết khí huyết, vô lực quỳ gối trước mặt Tuyết Dao, cơ thể dùng hết sức lực rống lên mới có thể phát ra âm thanh từ cổ họng đã khô khàng:

-Biểu muội... Ca ca cũng là bị ép buộc... A...

Không đợi Dương Hồng Xương nói hết, Dạ Mị trong tay Tuyết Dao đã quất tới, dưới ánh trăng Dạ Mị uốn một vòng cung đẹp mắt, tàn ảnh vừa chạm vào kẻ quỳ gối dưới đất kia, miệng hắn lập tức rùng rùng máu tươi.

-Trước mặt ta, ngươi cảm thấy cái gọi là cầu tình sẽ hữu dụng sao?

Tuyết Dao lạnh giọng mỉa mai.

-Đừng...

Dương Hồng Xương vô vọng cầu xin, trong mắt toàn ảo não độc.

Lại nữa!

Tuyết Dao thẳng tay vung lên, Dạ Mị như cánh chuồn chuồn hơi hốt xẹt qua mắt trái Dương Hồng Xương, một khắc liền nghe thấy tiếng kêu thê lương thảm thiết.

-A... Ta... Mất ta...

Lời không cách nào thoát thành câu, bàn tay chèn ép của hắn cảm nhận được thứ gì đó mềm nhũn ướt nhẹp, đó chính là con mắt của hắn. Khi thấy trên tay là mắt của bản thân, Dương Hồng Xương chỉ kịp nghĩ tới—nữ nhân xinh đẹp như thiên nữ giáng trần trước mặt mình chính là ác ma từ Địa ngục!

Trốn, giờ phút này hắn không nghĩ ra được điều gì ngoài một chữ này, chỉ muốn bỏ chạy, rời khỏi ác ma này, nhưng vừa mới đi được hai bước, cơn đau nhức lập tức truyền tới hai mắt cách chân, hắn ngã nhào trên mặt đất, cả người co quắp run rẩy, không dám nhìn vết thương nhưng hắn cảm giác gân chân đã bị cắt đứt, hai chân co như bị phế.

Hận, hận nghĩ hận nàng, nhưng càng nghĩ lại chỉ càng thấy sợ hãi tởa ra. “Chết là hết sao?” giờ phút này hắn thực muốn chết ngay lập tức, nhưng khóe miệng cười lạnh của Tuyết Dao đã không cho hắn được như nguyện ý.

Nàng chậm rãi bước tới phía hắn, lấy bình sứ trong lồng ngực ra, từ từ mở nắp bình rồi cất lời:

- Khi ngươi lựa chọn phản bội, ngươi nên nghĩ đến kết cục của bản thân chứ, tại sao lại cho ngươi một con mắt chính là muốn cho ngươi nhìn thấy người chết dần chết mòn như thế nào. Thuốc này cũng là vì ngươi mà chuẩn bị riêng, ngươi thích dùng Mông Hãn Dược [1] phải không, tại sao cho ngươi thỏa nguyện, nhưng tại sao không hèn hạ mà dùng Mông Hãn Dược đâu, tại sao dùng độc dược...

- Đừng... đừng...

Trong cổ họng Dương Hồng Xương phát ra thanh âm quái dị, sợ hãi bao phủ con mắt còn lại của hắn, hắn cực lực lắc đầu, muốn tránh xa binh sứ đang tới gần, nhưng Tuyết Dao chỉ nhẹ điểm huyệt, hắn không thể nào nhúc nhích được nữa.

- Đây là Hủ thảo lộ mà Hoa Tượng môn thích dùng, cò đại hoa viên gặp thuốc này, nửa ngày sẽ héo rũ, bằng ngày sau sẽ hoàn toàn hư thối...

Giờ phút này, Dương Hồng Xương chỉ có một nguyện vọng duy nhất – có thể chết, nhưng đã không thể rồi. Hắn chỉ có thể trở mặt nhìn Tuyết Dao đổ Hủ Thảo lộ vào miệng mình, mùi vị mặn chát rất bồng theo cổ họng trôi tuột xuống, một luồng liệt hỏa như thiêu đốt cả người hắn dâng lên, ngay sau đó, lan trong lục phủ ngũ tạng của hắn, cứ thế mà thiêu đốt tới độ thối rữa...

Hắn nghĩ sẽ tự thân kết thúc sự hành hạ này, nhưng Tuyết Dao không cho hắn cơ hội, nàng chặt đứt gân tay của hắn, Dương Hồng Xương hoảng sợ nhìn nàng, hắn nhìn nàng, trong đầu hồi tưởng lại lời cô nói năm đó, lại hồi tưởng lại lời dụ dỗ hắn – Hoàng thượng nói trước khi kết hôn với Tuyết Dao, hắn thăm thía, giấy lát hiệu ra, thật rồi thì dượng cũng quan tâm hắn không hề kém cô cô, là do hắn tham vọng quá nhiều, vượt quá phạm vi thân phận mình.

Hắn hiểu Hủ Thảo lộ kia, độc tính không mạnh nhưng tính ăn mòn vô cùng cao, uống vào không có cách nào cứu trị, chỉ có thể chờ đợi cho thể bị ăn mòn tới khi mục rỗng, lúc đó mới chết, nhanh nhất cũng phải bằng ngày...

Hắn hỏi hận, biểu muội của hắn lại đối xử với hắn như thế này, thật ra, ngay từ khi bắt đầu hắn đã nghĩ tới, chỉ có điều không suy nghĩ thật kỹ, giờ phút này, hết thảy đã muộn...

Nhìn bóng lưng Tuyết Dao rời đi, Dương Hồng Xương thống khổ, thân xác đau đớn, tinh thần cũng đau đớn vô phần, đời này, hắn mang tội lớn với cô cô...

Từ phủ Dương Hồng Xương đi ra, trăng non đã treo trên ngọn liễu, Lục Hồ thấy nàng đi rang ngoài, khẽ tươi cười:

- Xong rồi hả Lão Đại?

Tuyết Dao khẽ gật đầu.

- Lão Đại, những người trong Dương phủ...

Nhĩ Đóa tuý sống trên sinh mạng kẻ khác nhưng cũng không phải là người làm sát kẻ vô tội.

- Tạm thời để hôn mê.

Tuyết Dao nói ngắn gọn.

Nhĩ Đóa vô đầu cười:

- Ha ha, thuốc này lợi hại ghê, nơi lớn như này mà cũng bị hôn mê hết cả.

Lưu Phi Liếc Nhĩ Đóa một cái:

- Trúc Cầm tiên sinh là người như thế nào chứ?

Tuyết Dao không lên tiếng, nàng phất thân lên ngựa, mắt nhìn về phía trước, trong mắt lộ ra sự ngưng trọng, ngay sau đó quay sang hỏi sáu người ở bên:

- Hỏi lại lần nữa, các người suy nghĩ kỹ chưa?

Sáu người ngần ngừ, ngay sau đó cùng cười ha ha:

- Lão Đại, người có phải bị đăng trí không vậy, đi theo người giết người thôi chứ gì.

Sáu người một lời, tuy lời lẽ không ta nhã nhưng khiến Tuyết Dao sục sôi nhiệt huyết, nàng cất cao giọng:

- Hảo, không hổ là huynh đệ tốt của Long Tuyết Dao ta!

Dưới ánh trăng, khuôn viên hoàng cung lộ rõ ra, Long Tuyết Dao cùng Lục Hồ cười khoái mã hưởng tới không chút do dự!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Cứu cha

Hoàng cung sừng sững dưới bầu trời đêm yên tĩnh, ngự hoaviên ngập tràn hơi nước. Khi còn nhỏ, Long Tuyết Dao rất thích một mình ngồi trên mái ngói, lẳng lặng nhìn phong cảnh giang sơn của nàng. Trong im lặng, những đạo tàn ảnh lướt qua tường thành, mắt thường không thể nhìn rõ đó là gì. Đi theo phía sau Tuyết Dao là Lục Hồ, bọn họ đều thu liễm khí tức, không gây một tiếng động nào, nhẹ nhàng tiến vào bên trong hoàng cung.

Đây là nơi Tuyết Dao sống hồi nhỏ thì nàng há có thể không quen thuộc được địa hình?

Khi còn nhỏ, mỗi lần phải đợi phụ thân vào nơi nào đó, nàng sẽ không chịu nổi, thế là lại thừa dịp trời tối lửa lừa lừa chuồn đi chơi. Đối với hoàng cung, nơi nào có mật thất, nơi nào có trạm canh gác nàng biết rất rõ ràng. Nói khoa trương thì nàng chỉ cần nhắm mắt cũng có thể đi được đường trong cung.

Đến điểm hẹn với Khai Dục, mấy người ngừng lại, Lục Hồ nhìn vào màn đêm đen tối, trực giác căng lên hết cỡ như loài báo săn, chỉ nghe thấy tiếng Tuyết Dao giả tiếng 'xi xi' của côn trùng. Trong rừng trúc có một người tiến ra.

Không cần phải nói thì cũng biết được người này chính là Khai Dục. Không nói thừa câu nào, nàng trực tiếp vào chủ đề chính luôn:

-Đưa ta đến nơi phụ hoàng bị giam lỏng.

Đáy mắt Khai Dục hiện lên một tia trốn tránh, không dám nhìn thẳng, để để người taphát giác ra chuyện đó:

-Công chúa.... Người cũng phải cẩn thận!

Tuyết Dao gật đầu nhưng ngay sau đó dùng giọng mềm mòng nói:

-Người cũng thế.

Đột nhiên Khai Dục thấy ngực mình nhói một cái, thấp thòm hỏi:

-Công chúa chỉ mang theo mấy người bọn họ?

Lúc Hồ chỉ nhàn nhạt nhìn nàng một cái, không nói gì. Tuyết Dao cũng chỉ khẽ gật đầu và không nói gì thêm. Khai Dục hít một hơi thật dài rồi thở ra, nói sự thật với Tuyết Dao:

-Hoàng Thượng bị giam ở Trường Lão Các.

Trường Lão Các ba năm qua là nơi để các trưởng lão nghị sự, cũng là nơi ở của các trưởng lão, vừa là ngoại viện, vừa là nội viện.

- Tabiết rồi, vậy người về đi.

Tuyết Dao nhanh tay hái lá cây vương trên đầu Khai Dục xuống:

- Quatối nay, người sẽ không bao giờ bị người khác khidễ nữa.

Mặc dù giọng nói rất nhỏ nhưng lại mang theo một sự kiên định, khiến Khai Dục chấn động ở trong lòng, vội vàng gật đầu:

-Vâng, Khai Dục tincông chúa.

Tuyết Dao mặt không biến sắc, miệng không nói câu nào nữa, ra hiệu cho đám người Lục Hồ rời đi. Thoáng cái họ đã hóa thành bóng đen biến mất ở nội viện hoàng cung.

Trường Lão Các có diện tích cỡ như là lớn, thay vì là nơi để các trưởng lão nghị sự thì nó đã là một biệt viện của các trưởng lão rồi. Đi qua đình nhỏ ở trước cửa là phòng nghị sự, căn phòng này không lớn bằng cung của hoàng đế, bất quá nó rất xahoà. Không cần nói đến tổng thể nơi đây ra sao, chỉ riêng nhưng thứ được bày biện trong này cũng đủ cho người khác thấy người của Hội Trường Lão không bao giờ thiếu tiền. Mà nội viện của Trường Lão Các thì đẹp không chê vào đâu được, vườn tược có đầy đủ kỳ hoa dị thảo, không khác gì một Ngự Hoa Viên thu nhỏ. Còn gian phòng của tam đại trưởng lão thì chả hề kém cạnh so với các tâm cung của hoàng cung. Khó trách tại sao tam đại trưởng lão thường hội tụ ở đây như vậy, hóa ra là để hưởng thụ.

Trong cung baonăm qua có quyđịnh, phẩm langười trong hoàng cung, trừ hoàng đế ra,không aịđược bước vào nửa bước. Thế nên người của Trương Lão Hội cũng không thể tiến được vào nội viện của hoàng cung, viện chính hiện lảnhà của hoàng đế, há cóthể để người khác đivào. Tuyết Daođã biết được chuyện này từ khinói chuyện với mẫu thân nàng.

“Dao nhi, nơi đó làmột thế lực khác của Tấn quốc, chúng takhông thể đivào được...”

Nhìn hình dáng của Trương Lão Các, Tuyết Daokhông tự chủ nhớ laicuộc đối thoại với mẫu hậu.

“Thiên hạ làcủa Long gia, chúng ta saophải sợ những người này?” Tuyết Daonghe lời cảnh cáo của mẫu hậu xong, nàng không gặt đầu đáp ứng mà vôcùng tức giận.

Hiên Viên hoàng hậu nghe những lời này từ nữ nhicủa mình, đầu tiên sững sốt nhưng ngay sauđó sắc mặt âm đạm đirất nhiều, khề thờ dài rồi mới nói: “Phụ hoàng concùng nói ynhư convừa nói, cóđiều phụ hoàng concòn phải đối mặt với rất nhiều vấn đề...”

“Không phải còn cómẫu hậu phụ giúp phụ hoàng sao?”

Hoàng hậu Hiên Viên ôn nhunhìn Tuyết Dao, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, nhưng không nói chuyện tiếp nữa. Cái chính làtừ sauchuyện này, thân thể nàng ngày càng yếu, cuối cùng theo mang theo sự đau đầu lo lắng cho namnhân mình yêu thương cùng nữ nhicủa mình màrời khỏi nhân thế...

“Mẫu thân, tâm nguyện vẫn chưa thành của người, nữ nhinhất định sẽ hoàn thành.”

Chưa baogiờ vào Trương Lão Các, hiện tại tiến vào, nhìn quămột lượt, nàng rớt cuộc mới hiểu tại saunẫu thân năm đó lại trầm mặc.

LàHội Trương lão, cóngiã làphải giống như một cái gương, tùy thời nhắc nhở quân vương, để quân vương làmột hoàng đế tốt, đối xử tử tế với dân, chứ không phải làmột hôn quân. Thế nhưng hôm nay, cái thiết lập bandầu của hoàng đế năm đó đã không còn nữa.

Nhĩ Đóa đang ởphía sauTuyết Dao, thấy Trương Lão Các hoalệ cũng không khỏi sững sờ. Nơi này vốn được xây dựng ởbên trong hoàng cung thế mà nókhông khác gìmột hoàng cung thunhỏ.

Mấy người vẫn đang ởtrong bóng tối, Tuyết Daotừ từ hướng tới một khunhà nhỏ ởphía Tây, đồng thời trao đổi ánh mắt với Nhĩ Đóa. Sáu người lập tức hiểu được đó lànơi giam cầm Long Tường Viêm, không cần Tuyết Daophân phó, mấy người liền tìm lấy vị trí cóthể chechờ choTuyết Dao.

Nơi này chính làTrương Lão Các, lực lượng đương nhiên không hề yếu kém, chonên Tuyết Daoquyết định dùng bộ pháp quỷ dị điđến căn phòng phía Tây một cách nhanh nhất.

Tất cả mọi hành động đều không cómột âmthanh nào, chỉ thấy Tuyết Daobước đikhông tiếng động, phút chốc đã lên được nóc nhà. Nàng nhắc một viên ngói lên, nhìn vào bên trong nhà, chỉ thấy bên trong đó tối thui. Cố gắng vận mấy phần công lực lên cũng chỉ giúp nàng nhìn thêm được tầm năm thước, hiển nhiên căn phòng này đã được xây dựng đặc thù, phía ngoài căn bản khó cóthể nhìn trộm.

Conngươi Tuyết Daohiện lên sát khí nồng đậm. Đem phụ vương nàng nhốt ởmột nơi nội bất xuất ngoại bất nhập như thế này, hơn nữa lại làmột người đã mất điâm trí thì quả thực chỉ cómột tươi mới cóthể giúp nàng bình tĩnh được.

Mặc dùkhông nhìn thấy ginhưng quămột tiakhí tức quen thuộc nàng đã xác định được phụ hoàng mình đang ởđâu. Nàng không suyngĩ nhiều nữa, lập tức từ nóc nhà laovào phòng.

Cótiếng hít thở từ góc nhà truyền đến, Tuyết Daoliền điđến nơi mànàng đoán rằng phụ hoàng đang ởđó.

Khinàng tới góc tường, mũi chân vavào một thân thể, nàng lập tức đoán đó làphụ hoàng mình, trong lòng nhất thời nổi lên trăm niềm cảm xúc ngổn ngang nhưng gương mặt lại bình tĩnh dị thường. Nàng biết tìm được phụ vương vẫn chỉ làkhởi đầu.

-Phụ hoàng, nhithần dẫn người đi.

Thân thể kiađang uể oải nằm dưới mặt đất bỗng cứng đờ lại sauđó bắt đầu runrẩy. Tuyết Dao cảm giác như cóđôi cành cây khô nắm chặt lấy cánh taymình.

-Dao... Dao... là Dao Nhicủa ta.

Một giọng nói khô khốc khề vang lên.

-Phụ hoàng?

Trong lòng Tuyết Daochấn động: “Không phải phụ hoàng đã mất đi ýthức rồi sao?”. Mặc dùrất bất ngờ nhưng nàng cóthể xác định được người này làLong Tường Viêm, chỉ làchỗ này không phải nơi thích hợp để nói chuyện. Nàng trầm giọng nói:

-Đi!

Long Tường Viêm chần chừ, lập tức buông cánh taynàng ra,khó khăn nói:

-Đi... khỏi đây... có... có bấy...

Tuyết Dao nắm chặt cánh tay của ngài không buông:

- Nhì thần biết.

Trong căn phòng tối thui, phát ra những tiếng thở nặng nề của Long Tường Viêm:

- Dao Nhi, mặc kệ phụ hoàng...

Lần này nói chuyện có đỡ hơn một chút, có thể thấy được thời gian qua Long Tường Viêm sống như thế nào.

Không nói, bất động, rõ ràng không mất đi tâm trí nhưng vẫn phải giả dạng như vậy để được sống...

Tiếng cách cửa mở ra, cả người nhất thời căng cứng, bàn tay Long Tường Viêm như cây khô bám lấy người Tuyết Dao. Nhưng Tuyết Dao bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa, mượn ánh sáng bên ngoài kia, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, đó chính là Vương Thạch.

- Lão Đại, toàn bộ số người ở bên ngoài đã bị giải quyết hết.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh. Có thể thấy được Lục Hồ hành động cực nhanh, phối hợp vô cùng chuẩn xác với Tuyết Dao.

-Đi!

Tuyết Dao không chút do dự, kéo Long Tường Viêm đi.

- Công chúa điện hạ nếu đã tới, sao không ngồi xuống uống chén trà!

Một tiếng nói vang lên ở hậu viện, phía Tây điện bỗng sáng trưng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Tỷ thí

- Các người đi đi, không cần lo lắng cho ta! Long Tường Viêm dùng sức đẩy Tuyết Dao ra, kêu bọn họ rời đi.

Gương mặt Tuyết Dao vẫn hết sức bình tĩnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay khô gầy của Long Tường Viêm, thấp giọng nói:

- Phụ hoàng không cần lo lắng.

- Dao nhi, con...

Long Tường Viêm có chút kinh ngạc nhìn nàng. Đúng lúc ấy thì phía sau đã bị chặn lại, Tuyết Dao đoán ước chừng chỗ này khoảng hơn một trăm người, dĩ nhiên đây chỉ là số người nhìn qua, còn cả trong Tây viện này thì phải hơn ngàn người.

Đối mặt với nhiều địch nhân như vậy, trên mặt Lục Hồ không có vẻ gì là sợ hãi, ngược lại trong mắt còn lóe lên sự hưng phấn, thật giống như hổ dữ nhìn đối lâu năm, rốt cuộc đã có thể đánh một trận hoành tráng.

Trong niệm Nhị Đóa phát ra tiếng 'hừ' khinh thường, thuận tiện nói với Tuyết Dao:

- Lão Đại, không bằng hôm nay chúng ta san bằng nơi này đi cho thống khoái... haha..

Năm người còn lại nghe Nhị Đóa nói thế, ánh mắt tất cả đều trở nên khinh thường:

- Ngươi à? Mơ à?

Khóe mắt Tuyết Dao chỉ hơi giật giật, việc Nhị Đóa nói thế làm nàng muốn cười nhưng vẫn cố nhịn.

Ngay lúc này, vô số người lao vào trong, trên mặt Tô Thiên Sơn đầy vẻ đắc ý đi ra.

- Ha ha ha ha, lão phu đoán không sai, có Long Tường Viêm ở đây thì Long Tuyết Dao nhất định sẽ trở lại!

- Tô Thiên Sơn, ngươi lén lút hèn hạ vô sỉ.

Long Tường Viêm dùng âm thanh khàn khàn giận dữ mắng.

- Hừ, lão già này sống dai như đũa, còn giả bộ ngungor, ăn cả thức ăn chó để che giấu nữa.

Phút chốc một ánh mắt sắc nhọn nhìn về phía Tô Thiên Sơn, làm Tô Thiên Sơn cảm thấy lạnh lẽo như có một chiếc dao xẹt qua cổ hắn.

Đó chính là ánh mắt của Long Tuyết Dao, khi nàng nghe được Long Tường Viêm phải chịu nhục thì không thể nhịn nổi nữa, sát ý tỏa ra nồng đậm.

- Chết, tất cả chết hết cho ta.

Chỉ có máu tươi mới dập tắt được ngọn lửa trong lòng nàng. Còn Lục Hồ khinh bỉ nàng giận dữ thét lên thì trong lòng chấn động. Từ khi biết lão Đại đến nay, bọn họ chưa bao giờ thấy qua Tuyết Dao thịnh nộ như thế. Mà hôm nay bọn họ đã thấy Tuyết Dao thịnh nộ là như thế nào.

Nghe Tuyết Dao thét lên, Tô Thiên Sơn đầu tiên thấy khí thế của những người kia mà kinh sợ, tuy nhiên sau một khắc hắn lại cười như điên:

- Chỉ bằng sáu người các ngươi mà đòi giết chúng ta?

- Nằm mơ!

- Câu này phải để bọn ta nói mới đúng!

Giờ phút này, sáu người đứng đầu Trường Lão hội đều có mặt ở đây, đều cảm thấy buồn cười với lời nói của Tuyết Dao.

Long Tuyết Dao vận chuyển chân khí trong cơ thể rót vào trong Dạ Mị roi ở trong tay, rồi bất ngờ xuất thủ, mang theo tiếng rống ngâm nhẹ, sức mạnh như muốn xé rách cả không khí. “Phốc”.

Chỉ thấy bang người gần Tuyết Dao bị gãy đứt lưng mà chết, máu tươi phun thẳng vào mặt đám người Tô Thiên Sơn. Bọn họ tràn đầy sợ hãi truy hô:

- Bảo vệ trưởng lão...

- Lục Hồ, còn chờ cái gì nữa, giết hết bọn chúng xả giận cho lão Đại!

Lời Lưu Phỉ vừa dứt, bộ dáng giống như sát thần, lập tức chém một thị vệ ở trước mặt, lực vát tốc độ thật kinh người, đầu tên thị vệ xấu số kia liền nổ hoa.

Chỉ một thoáng, ở trong Tây viện, huyết nhục văng tứ tung. Tô Thiên Sơn sợ hãi rút cổ vào, hấp tấp phân phó người bảo vệ. Mắt nhìn mấy trăm người vây quanh Tuyết Dao giờ chẳng còn mấy, đủ khiến người ta kinh sợ.

- Mau, mau, cho Ngự Lâm Quân vào.

Thềm cửa Tây viện nhất thời bị phá, Ngự Lâm Quân lập tức vây thành b vòng quanh đám người Tuyết Dao và b vòng khác ở bên ngoài.

- Hiến Viên lệnh ở đây, Ngự Lâm Quân nghe lệnh!

Giọng nói lạnh lùng trong trẻo của Tuyết Dao vang lên, truyền rờ ràng vào lỗ tai mỗi người.

Sắc mặt Tô Thiên Sơn nhất thời biến đổi:

- À ta có Hiến Viên lệnh...

Nhưng ngay sau đó sắc mặt tái nhợt trở nên trấn định:

- Bắt hai cha con này lại!

Nghe nói tới Hiến Viên lệnh, đám Ngự Lâm Quân đang xông tới bắt đầu hơi chần chừ.

- Hiến Viên lệnh!

- Đúng là Hiến Viên lệnh!

- Là mệnh lệnh của Hiến Viên hoàng hậu!

Những người được chọn làm Ngự Lâm Quân đều phải tuyên thệ rằng: Phàm là người Ngự Lâm Quân tức là người của Hiến Viên hoàng hậu, tuyệt đối phục tùng Hiến Viên lệnh, kẻ vi phạm bị trời tru đất diệt, bị coi là phản đồ của Ngự Lâm Quân, chịu Âm Vệ đuổi giết đến chết!

- Có Hiền Viên lệnh ở đây, sao các người không quỳ xuống?

Tuyết Dao lạnh lùng nói!

-Đừng tin, nó là giả đó!

Tô Thiên Sơn rống lớn nói.

- Nó từ trong tay lão phu ra, chẳng nhẽ là giả?

Một hắc ảnh nhảy xuống từ mái nhà, đó là Vũ Liệt.

Những Ngự Lâm Quân có thâm niệm một chút thì lập tức nhận ra đây là Vũ Liệt đại nhân, huynh đệ kết nghĩa của Hiền Viên hoàng hậu, mọi người nhất thời hiểu ra lệnh bài kia là thật.

-Đúng là Vũ Liệt đại nhân!

-Đại nhân, mời rạch thị cho Ngự Lâm Quân!

Vóc người Vũ Liệt cường tráng khôi ngô, không giận mà uy, cả người tỏa thứ sát khí phải quanh năm rong ruổi nơi sa trường tanh máu mới có được. Mặc dù tuổi đã cao nhưng ánh mắt chỉ cần quét qua một cái là đã làm chúng Ngự Lâm quân đều phải run lên trong lòng.

-Hừ, Hoàng thượng và công chúa ở chỗ này, lại còn cả Hiền Viên lệnh nữa, vậy các người nghĩ nên làm thế nào?

Thống lĩnh Ngự Lâm Quân nghe lời Vũ Liệt khẽ chần chờ, sau đó quay về phía sau quát Ngự Lâm Quân:

-Đại trưởng lão đang nói láo, không phải Hoàng thượng bị cường ép mà là công chúa đang bảo vệ Hoàng thượng. . .

Thống lĩnh kia còn chưa kịp hô xong đã thấy một mũi đao đâm xuyên qua ngực, có kẻ đánh lên. Thống lĩnh ngã xuống mặt đất, mang theo vẻ không cam lòng lẫn tức giận.

-Muốn chết!

Vũ Liệt gầm lên giận dữ, một chương đánh chết kẻ đánh lên này.

Tuyết Dao luôn cảm kích Vũ Liệt, nhưng hiện tại nói những lời này là lãng phí, giết địch mới là trọng yếu. Khi thấy người thống lĩnh kia bị giết chết, trong lòng Tuyết Dao thầm kêu không ổn, quả thực mọi chuyện giống như dự liệu của nàng. Ngự Lâm Quân cũng bị Hội Trượng Lão cài người.

- Có phản đồ!

Một vị Ngự Lâm Quân lớn tiếng hét lên, cho đến bây giờ bọn họ được coi là những người trung thành mà lại xuất hiện phản đồ, có thể tưởng tượng được trong Ngự Lâm Quân lúc này tức giận đến nhường nào. Kiểm vốn chĩa vào Tuyết Dao lập tức chuyển quách chỗ khác.

-Giết phản đồ. . .

-Bảo vệ Hoàng thượng và công chúa!

-Giết, hôm nay ai giết được cha con kia ta phong quốc công thần, phong đất, được hưởng vinh hoa. . .

Tô Thiên Sơn hiện tại không cần phải che giấu nữa, được làm vua, thua làm giặc.

Tô Thiên Sơn hét lên như vậy khiến không ít Ngự Lâm Quân bị lung lay từ đội, bọn họ nhất thời tháo huy hiệu Ngự Lâm Quân xuống, hét lên điên cuồng:

-Giết, giết thì được hưởng vinh hoa phú quý!

Khung cảnh trở nên hỗn loạn dị thường, đao quang kiếm ảnh, huyết nhục văng tứ tung, vốn nhân số nghiêng về phía Tô Thiên Sơn thì chỉ cần Hiền Viên lệnh đã khiến hấn rơi vào hạ phong, nhưng theo sau lời dụ dỗ của hắn, đám Ngự Lâm Quân kia cũng có quá nửa quay kiểm lại, đây quả là một chuyện bất lợi đối với Tuyết Dao.

-Công chúa, người hãy bảo vệ cho Hoàng thượng, để cho cự thần đi giết bọn loạn thần tặc tử này!

Haimát Vũ Liệt đỏ lên, hiện rõ sự phẫn nộ trong lòng, phản bội là chuyện hắn không thể dễ dàng tha thứ.

Dạ Mị ở trong tay Tuyết Dao đã phát huy đến cực hạn, phạm là những người gần Tuyết Dao bốn năm bước, không ai là có thể sống sót. Còn Long Tường Viêm đứng ở phía sau cũng tận lực để mình không phải là một gánh nặng.

Đám người Tô Thiên Sơn thối lui đến khu vực an toàn lại càng tức giận không thôi, bọn họ không ngờ rằng Long Tuyết Dao lại có năng lực lớn như vậy, có thể khiến bọn chúng chật vật. Đúng lúc này có một gã thám tử lo lắng chạy đến.

-Trưởng lão, không xong... không xong...

Tô Thiên Sơn đang nổi nóng, nghe thấy câu này nhất thời tát cho tên thám tử này một phát:

-Người vội vã cái gì, nói cẩn thận cho ta nghe.

Thám tử bị tát cho một phát đầu óc choáng váng, ngo ngoặc, lấy từ trong ngực ra một phong thư đưa cho Tô Thiên Sơn, không đợi Tô Thiên Sơn đọc, hắn đã nói tiếp:

-Năm vị trưởng lão khác cũng phải đọc...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Uy hiếp

-Những vị trưởng lão khác cũng đọc?

Nhất thời trong lòng Tô Thiên Sơn nổi lên dự cảm bất thường, hắn vội bóc phong thư ra, nội dung thư không dài nhưng lại làm cho các vị trưởng lão hoảng loạn. -Đại ca, không phải ngài nói gia quyến chúng ta đều đang ở chỗ rất an toàn sao? Tại sao bây giờ lại bị bắt?

Thì ra sáu người đồng thời nhận được một tin, nói là: gia quyến sáu vị trưởng lão đều đã bị bắt, hơn nữa địa điểm bắt giữ cũng được nói rõ.

Nếu như trên thư chỉ nói là: đã bắt được gia quyến của sáu vị trưởng lão, Tô Thiên Sơn ngàn lần vạn lần sẽ không tin, nhưng lại nói rõ chỗ ẩn nấp của cả sáu gia quyến thì hắn không thể không tin.

Không nói những trưởng lão khác gia quyến có bao nhiêu, riêng Tô Thiên Sơn, một nhà có từ mẫu thân năm nay tám mươi tuổi tới chất trai mới bước, cả nhà hơn hai trăm năm mươi miệng ăn, không những thế, “Kim ốc tàng kiều” cùng với số nữ nhân sinh hai tử cho hắn cũng đã bị bắt, điều này đủ uy hiếp Tô Thiên Sơn làm bất cứ chuyện gì, mà trong thư yêu cầu sáu trưởng lão lập tức lui binh, đảm bảo cho gia quyến bọn họ an toàn.

-Long Tuyết Dao, lão phu đã xem thường người.

Tô Thiên Sơn giận dữ cắn răng gầm nhẹ.

Đã đến nước này, thắng làm vua, thua làm giặc, nếu bây giờ thui binh, chính là bại, bại hắn lãnh lấy cái chết. Đây là đạo lý hằng cổ không thể thay đổi, trong thư lại nói, nếu hắn đầu hàng, sẽ giữ được tánh mạng gia quyến, nhưng hắn tin được sao?

Lúc này Long Tuyết Dao có thêm Ngự Lâm Quân mới tạm thời cân bằng lực lượng với Hội Trưởng lão, bởi vì muốn bảo vệ Long Tường Viêm nên nàng phân phó Lục Hồ cùng Ngự Lâm Quân bao bọc xung quanh ngài, tính toán thế cục có vẻ không lạc quan, ngay lúc này, Nhĩ Đóa dẫn một người đi vào.

-Lão Đại, Thạch đại ca tới.

-Thạch Đông Thăng!

Long Tuyết Dao kinh hãi, tại sao Thạch Đông Thăng lại hùng dũng bước vào “chảo nóng” trong Hoàng cung lúc này.

-Bái kiến công nương!

Về mặt Thạch Đông Thăng thông dong, có vẻ như sự biến trước mắt không ảnh hưởng tới hắn.

-Sao người lại đến đây?

Tuyết Dao trầm giọng hỏi.

-Phàm là nơi Thạch Đông Thăng tam tử đồng sinh, có người nào dám ngăn cản!

Thạch Đông Thăng thông dong bình tĩnh, xem ra Tuyết Dao xem thường hắn lâu quá rồi.

-Hắc hắc, biết người bản lĩnh rồi, đứng ở bên cạnh Triệu chủ công sao có thể yếu ớt đây?

Nhĩ Đóa phatrò.

- Saongươi lại tới đây?

-Hoàng thượng nói, cônưong không gả chongài, làbởi vìsính lễ của ngài không đủ thành ý, chonên trước tiên đưa tới cái này coinhư lễ vật cầu hôn!

Dứt lời, Thạch Đồng Thăng rút phong thư trong tay áotrao choLong Tuyết Dao.

- Haha...

Lời vừa dứt khiến Nhĩ Đóa không nhin được màcười thành tiếng, gương mặt Tuyết Daomặc dùkhông chút thay đổi nhưng hai gò màsóm đã nhiễm hồng.

Cầm mật hàm, taynàng cóchút runrẩy, tâm cũng nổi sóng, hấn luôn chọn đúng thời điểm máu chót nhất cứu nàng, khiến nàng hết lần này tới lần khác thiếu nợ nhân tình của hấn, lần này, phần nhân tình sâu nặng này, nàng vĩnh viễn không thể trả lại hấn.

Nguyên lai, kể từ lúc biết được tung tích của Tuyết Dao, Triệu VũQuốc ânthâm phái một nhóm thủ hạ tinh anhđến Tấn quốc, đồng thời không tiếc bất cứ giá nào tiếp nhận một tổ chức sát thủ lớn nhất Tấn quốc. Không chỉ cóthể, lại phái người trong khoảng thời gian ngắn trà trộn trong phủ TôThiên Sơn, TôThiên Sơn biết Tuyết Daomuốn vào cung cứu Long Tường Viêm, đề phòng Long Tuyết Daođây họa chongười nhà của hấn nên vài ngày trước đã bí mật didoì giaquyển tới một nơi an toàn, mặt khác, cũng đem theo giaquyển của năm vị trưởng lão khác. Rakhỏi thành, hấn giết hết phu xedễ giữ bí mật, lại không nghĩ tới, cẩn thận cũng cólúc sosót, một trong những phu xe kia làngười của Triệu VũQuốc phái tới, người nọ giả chết vượt quakiềm tracủa TôThiên Sơn, tintức được báo về, Triệu VũQuốc lập tức phái người đi bắt toàn bộ giaquyển sáu vị trưởng lão này. TôThiên Sơn tính toán tường tận ngày đêm, không nghĩ cóHoàng Tước phía sauphía sạch.

Nhìn đến đây, Long Tuyết Dao cảm nhận sâu sắc được, trong lòng Triệu VũQuốc, nàng quan trọng đến cỡ nào, đối với việc mình ra đi không lời từ biệt kianàng thật có lỗi, nhất thời trong lòng dâng lên cảm giác áynáy.

-Huynh ấy... Huynh ấy còn nhắn gì cho takhông?

Tuyết Dao vội vãhỏi Thạch Đồng Thăng.

Thạch Đồng Thăng cười gật đầu:

-Hoàng thượng nói, ngài hiện giờ không cóhậu cung, cônưong mau maunghĩ cách đi, để lâu, truyền ranoài, ngoại nhân sẽ chê cười ngài.

Trong lòng Tuyết Daođang lên cổ đau xót, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa baogiờ cóthứ cảm xúc này, cảm thấy cổ họng nghẹn ứ, muốn nói lại không thể cất thành lời, sợ thanh âm của mình mang theo nước mắt xuôi xuống.

- DaoNhi, làngười nào vậy?

Long Tường Viêm không hiểu gìlên tiếng hỏi.

-Phụ hoàng... Đừng hỏi nữa.

Giờ khắc này, nàng còn lòng dạ nào nghĩ tới việc trả lời, chỉ cóthể nhin sâu xuống trong tim, không được xaolòng, trước tiên xử lýxong nơi này rồi nói tiếp.

Sáu vị trưởng lão cũng chấn kinh trong lòng, nhưng khác với cảm giác của Tuyết Dao, bọn họ chỉ cảm nhận được thất kinh, tinh thần vôcùng hoảng loạn. Sáu người này cóthể nói làlòng dạ độc ác, nhưng hồ dữ không ănthịt con, hơn nữa, tuổi cũng đã ngoài lục tuần, nếu phải chết, rồi tôn tử đều chết thì còn hivong gì? Nói trắng ra, bọn hấn làm những chuyện như bây giờ đều là vìnhững tính toán tương lai cho giatộc.

-Đại ca, người nói phải làm sao, chất của tacòn chưa đầy tháng...

Một trưởng lão họ Nguyễn thăm dò TôThiên Sơn.

Haimắt TôThiên Sơn đỏ ngầu, tay nắm chặt phong thư, hấn cónên liều mạng một phen?

Tiếp tục kiên trì, không màng sống chết giaquyển?

Tháng trước, hấn mới long trọng tổ chức đại thọ tám mươi chomẫu thân của hấn, người mẹ đã trải qua baodáng caynuôi hấn lớn lên. Con trai trưởng từ nhỏ hiếu thuận, luôn vắn phan tru giải nạn, con trai thứ tùy thời bắt hảo nhưng cũng hiếu hiếu đạo, mấy đứa cháu nội mỗi lần thấy gia gia caumày sẽ tranh nhau tới đầm chân...

Không, vôluyện thế nào đinữa, hấn không thể để mất Tôgia, TôThiên Sơn phát run, năm người ôbên im lặng đợi quyết định của hấn.

-Lui, lui... Chúng talui!

TôThiên Sơn rống lớn mấy chữ, máu tươi trong miệng phún ra...

Long Tuyết Daonhận được mật hàm của Triệu VũQuốc, lại dừng mảnh chiến đấu cùng Lục Hồ, Dạ Mị trong taynàng vung đánh xuất thần nhập hóa, trong vòng bathước quanh nàng, không aidám tới gần, vũđộng Dạ Mị trong tayTuyết Daothoạt nhìn như tu latới từ địa ngục, lãnh khốc, vôtình, thị huyết, trên mặt đất lăn lóc những phần thithê, chân taybị cắt, mảnh da,mớ tóc... cả hoàng cung lấy vị trí Hội trưởng lão làm tâm điểm, Ngự Lâm Quân cùng quân phản loạn quyết đấu, tiếng kêu rung trời, máu tươi nồng đậm tỏa trong không khí kích thích thần kinh mỗi người, trong mắt nhất thời hiện lên chữ: Sát. Đột nhiên Hội trưởng lão thống nhất rút lui!

-Lão Đại, tamang người đuổi theo đám phản tặc.

Nhĩ Đóa toàn thân làmáu hướng Tuyết Daochờ lệnh.

Nhìn Hội Trưởng lão chặt vật rút lui, Long Tuyết Daonheo mắt, lạnh lùng nói:

-Hiện tại không cần đuổi theo.

-Nhưng... Lão Đại...

-Bây giờ không phải lúc!

Ánh mắt Tuyết Daolạnh lẽo, nàng sao cóthể dễ dàng bỏ qua chođám người TôThiên Sơn kia?

Lúc này, Cầm Nhân cùng VũLiệt cười ngửa tới vậy Hội Trưởng lão đã chạy tới bên Long Tuyết Dao.

- DaoNhi, chúc mừng con.

Một thân áobào trắng của Cầm Nhân cũng thấm máu, cóthể thấy vừa rồi ởphía ngoài cũng chiến đấu kịch liệt như thế nào.

-Lần này Dao Nhilại khiến surplus vật vả rồi,

Tuyết Dao áynáy nhìn surplus của nàng, vẻ mặt trước đây chưa baogì xuất hiện.

- Ha ha,Long Tường Viêm, ngài thấy sao, con gái của ngài rốt cuộc trở lại.

Một câu hainghĩa, thật thâm thúy.

Long Tường Viêm cực độ suyếu không cảm được nước mắt gât đầu:

-Đã nhiều năm như vậy, nữ nhicủa tađã thực sự trở về...

Năm đó, Long Tuyết Dao đitheo Cầm Nhân luyện võ, từ nhỏ đã biết bản thân phải gánh vác trách nhiệm nặng nề nên không dám cóchút trễ nải. Người thường không thể nào tưởng tượng racuộc sống của nàng như thế nào, thế giới của nàng ngoài luyện công chính làđọc sách, màsách làbình thư, để vương thuật, khác với những thiếu niên khác, nàng luôn tỉnh táo, bình tĩnh.

Long Tường Viêm biết mình làm như vậy rất ích kỷ, nhưng sau khiHiên Viên hoàng hậu quađời hẳn không muốn mở lòng với bất kỳ nữ nhân nào khác, vithê, con nôi dôi chi cóminh Long Tuyết Dao, gánh nặng cả quốc giađương nhiên đặt trên vainàng.

Năm tuổi, Long Tuyết Dao buộc phải giết conthỏ trắng nàng yêu thương, mười tuổi đích thân giết một gấtham quan, lạnh lùng, lý trí, thông tuệ –thứ này tồn tại từ khinhàng năm tuổi chotới về sau.

Quanhiều năm như vậy, trong mắt Cầm Nhân vàLong Tường Viêm, Tuyết Daoluôn lạnh lùng trầm âmkiến bọn họ đau lòng, giờ khắc này, nhìn thấy ánh mắt áynáy cùng với giọng nói mềm mại kiakhiến bọn họ không khỏi vui mừng, nữ nhi, rốt cuộc đã trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Long Tường Viêm từ trần

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên quatừng tán láhồ gaixanh mướt, dưới những tán cây mon morn, một nữ tử nằm nghỉ ngơi trên giường đá trắng mịn, nàng nheo mắt nhìn những cánh hoahồ theo gió lướt xuống, gương mặt tuyệt mĩkhẽ nở nụ cười. ... “Bởi vì tatới nên nàng caohúng sao?” giọng nói trầm thấp namtính truyền tới bên tainữ tử.

“Ha ha...” Nàng không nói, nhìn hẳn, cười nhẹ một tiếng.

Namtử tiến lên, ôn nhu phũ một cánh hoa hờ dậu trên áo nữ tử, thân hình cao lớn che ánh mặt trời chiếu xuống, mắt nhìn chăm chú côn trùng trên giường, mắt nam tử ôn nhu như nước: “Có thể gả cho ta không?”

Vốn đang nằm nghỉ, cô gái đột nhiên mở lớn hai mắt, giống như sợ hãi cực độ, miệng lắp bắp: “Ta đang làm gì đây?”

Phút chốc, ánh mặt trời không thấy, cây hòe không thấy, thân hình nam tử cùng nụ cười cũng dần dần biến mất trước mắt nàng, một màn đêm đen vây quanh người nữ tử.

Đêm tối, lạnh như băng, tĩnh mịch, đây mới là thứ quen thuộc với nàng, đối diện với những thứ này, nàng không hoảng hốt. Miệng khẽ nói: “Không, ta không muốn trở lại trước kia.”

“A———” một tiếng hô thấp vụt rakhỏi cổ họng, Tuyết Dao tỉnh mộng, thì ra vừa rồi hết thấy chỉ là mộng, trong mộng, cô gái là nàng, nam tử chính là Triệu Vũ Quốc, màn đêm hắc ám khiến nàng tỉnh giấc.

Tỉnh lại, Tuyết Dao nhìn quanh bốn phía, chợt nhớ mình đã trở lại hoàng cung, hiện tại đang trong tấm cung của mình.

Mười mấy năm qua, nơi này vẫn như cũ, như lúc nàng theo sư phụ lên núi học võ, không phải là các cung nữ lười biếng dọn dẹp mà là nàng yêu cầu người trong cung không được dịch chuyển bất cứ thứ gì trong phòng.

Cầm cung, sau khi sinh Tuyết Dao, Hiến Viên hoàng hậu ở lại nơi này, ở đây, bất kể là vật gì cũng do Dương Dục Hoàn năm đó lựa chọn tỉ mỉ, bởi vậy... chọn Long Tuyết Dao chưa bao giờ phép người nào trong cung động vào nơi này. (Dương Dục Hoàn là em ruột của Hiến Viên hoàng hậu)

Ngày hôm đó, dưới sự uy hiếp của Triệu Vũ Quốc, đám người Tô Thiên Sơn bị buộc thôi lui khỏi hoàng cung, nàng rốt cuộc cứu được phụ hoàng, đoạt lại hoàng quyền Tấn quốc, dĩ nhiên là không thể không kể đến sự giúp sức của Vũ Liệt đại nhân và hoàng thúc của nàng.

Trải qua lần này, đám người theo bệ hạ hoàng thúc còn lại trước đây luôn kiên trì phản đối chuyện Tuyết Dao kế thừa ngôi vị hoàng đế đã có cái nhìn khác, sau việc nàng đoạt cung thành công, bệ hạ hoàng thúc kia đành chấp thuận, trao binh quyền cho Long Tường Viêm. Cũng định đầu tháng tám năm sau là ngày Long Tuyết Dao lên ngôi.

Bởi vậy kiện lần này của Hội Trưởng lão, đại thần trong triều nhất thời cũng sợ bóng sợ gió, sợ bản thân bị quy vào tội phản nghịch, trong triều trước kia chia thành hai phe lực đại thần, hôm nay rối loạn, Long Tường Viêm muốn nhanh chóng mượn cớ hội lần này củng cố hoàng quyền, thế nhưng, ngài như đèn cạn dầu, không thể tiếp tục tâm lực.

Sau khi Long Tuyết Dao đoạt cung thành công, Cầm Nhân liền hiểu được sự việc Long Tường Viêm trúng độc rã rạc. Nghị lực của Long Tường Viêm khiến người ta bội phục, hẳn mặc dù ăn phải độc được làm mất đi tâm trí nhưng hẳn dùng tất cả nghị lực cùng được lý đối kháng lại, cuối cùng giữ được tâm trí thanh tỉnh, tuy nhiên, do thân thể có bệnh nên đã bị tiêu tụy đi rất nhiều.

Bangay trước, Long Tường Viêm hôn mê, Cầm Nhân dùng toàn lực ứng cứu, Long Tuyết Dao bangay ba đêm không ngủ túc trực bên phụ hoàng, thế nhưng ngài vẫn không tỉnh lại.

Giờ phút này, Long Tuyết Dao bởi vì mệt mỏi vô lực nên thiếp đi, gặp phải giấc mộng kỳ quái gì, choáng tỉnh, mồ hôi lạnh thấm ướt xiêm y, nàng vội vàng lật chăn xuống giường hướng tầm cung Long Tường Viêm chạy đi.

Trên đường, trong đầu Long Tuyết Dao hiện lên hình ảnh đôi mắt ôn nhu của Triệu Vũ Quốc, còn có giọng nói sùng nịch, chỉ duy nhất có nàng được sở hữu sự ôn nhu đó.

Lắc đầu, nước mắt theo gió bay đi, không thể suy nghĩ được, bởi vì, sau khi nàng lên ngôi, thật không biết đối mặt với thứ tình cảm này giữa hai người như thế nào.

“Vũ Quốc, nếu như huynh là ta, huynh sẽ làm thế nào?” Mang theo nghi vấn này, Long Tuyết Dao đã đi đến bên ngoài tầm cung Long Tường Viêm.

- Tham kiến công chúa!

Nhóm thái y đứng bên cửa hành lễ với nàng.

- Sư phụ tạ đầu?

- Trúc Cầm tiên sinh đang ở bên trong chăm sóc cho Hoàng thượng.

Một vị thái y hồi đáp.

Long Tuyết Dao nhíu mày:

- Thân thể phụ hoàng hôm nay suy yếu đến thế, phải không?

Chung thái y liếc nhìn quanh, người nhìn ta, ta nhìn người, không ai dám mở miệng, chỉ khúm núm quỳ xuống.

Long Tuyết Dao không để ý, bước vào trong tấm cung, chúng thái y quỳ trên mặt đất thờ phào nhẹ nhõm, rồi rút laumò hơi lạnh trên trán:

- May quá, công chúa không có hoi già, nếu không, chúng ta biết trả lời thế nào a...

Lúc Long Tuyết Dao tiếp đi, Long Tường Viêm tỉnh lại, kêu một tiếng “Tuyết Dao” rồi lại hôn mê bất tỉnh, nhóm thái y bắt mạch hiểu được đại nạn của Hoàng thượng đã đến, thế nhưng, nói Hoàng thượng sắp qua đời, ai dám cất lời? Vì vậy vừa rồi chỉ dám quỳ sụp vạy hãi.

- Công chúa chúng ta mặc dù thoát nhìn lạnh lùng nhưng không phải lạnh hân tâm, Khải Dục kiamặc dù bị Tô Thiên Sơn mua chuộc nhưng công chúa không trấtân cô ta, chỉ một kiếm kết thúc mạng sống, cũng không ban “cái chết” cho cả nhà cô ta, coi như đã nhân từ rồi... Nếu đổi lại là Tô Thiên Sơn, chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn...

- Công chúa chính là phúc lớn cho Tấn quốc ta!

Một vị thái y cao tuổi cảm thán nói.

Nhìn Long Tường Viêm nằm trên long sàng, hốc mắt Long Tuyết Dao nóng lên, chotới giờ phút này nàng vẫn cố kiên trì, vậy mà nước mắt không nghe theo điều khiển của lý trí, thỉnh thoảng tuôn trên gò má nàng, từng giọt từng giọt rơi xuống, nàng hỏi Cẩm Nhân:

- Phụ hoàng còn có thể chống chọi được bao lâu?

Cẩm Nhân thở dài, khẽ nói:

- Ngài bây giờ, sống còn đau đớn hơn chết!

Lòng ngực Tuyết Dao như bị một đao chém vào, một khắc kia tim như ngừng đập, nàng nhìn Cẩm Nhân, cổ họng nghẹn ứ, ánh mắt nhìn surplus mình mang theo cầu khẩn.

Cẩm Nhân vỗ nhẹ vai nàng:

- Ngài ép bản thân tỉnh dậy là vì muốn nhìn mặt con một lần, con quadi.

- Surphụ...

Chưa bao giờ rơi lệ trước mặt Cẩm Nhân nhưng giờ phút này nàng lại nhào tới khóc nức nở trong lòng Cẩm Nhân, tiếng khóc tức tưởi kìm nén bao lâu cuối cùng bật ra, mang theo bao đau thương, khổ sở.

- Đồ nhingoan, cha con có một nữ nhi như con hân là rất hạnh diện.

Cẩm Nhân nhẹ nhàng đỡ dành Tuyết Dao, giờ phút này, nàng như trở về là bé gái năm tuổi ngày nào lên núi tập võ cùng hân.

- Daonhi, con đến rồi sao?

Tuyết Dao bước tới, cố nén nước mắt, nàng miễn cười nở nụ cười:

- Phụ hoàng...

Ánh mắt Long Tường Viêm có chút mờ hồ, nghe thấy giọng nói Tuyết Dao đột nhiên sáng lên, giống như đèn sắp cạn kíc lên ánh sáng lần cuối...

- Congái của cha, đừng quá đau thương, phụ hoàng có thể tận mắt thấy được contrở về cứu Long gia thì đã thỏa mãn lắm rồi, lão Thiên quả thực đã chiếu cố tanhiều, đáng tiếc... phụ hoàng... không được nhìn thấy Dao nhilen ngôi rồi...

Tuyết Dao nắm chặt bàn tay gầy khô của Long Tường Viêm, gắng kìm lại dòng nước mắt hấp hay trên khóe mắt, nàng khẽ mỉm cười:

- Phụ hoàng nói cái gì chứ, gì mà không nhìn thấy con lên ngôi hay cái gì...

Lời chưa dứt, nàng không nén được phải đưa tay gạt lệ.

Long Tường Viêm vỗ nhẹ lên tay nàng, ngài khó khăn thốt ra lời:

- Dao Nhi đừng buồn... Phụ hoàng muốn đoàn tụ với mẫu hậu con, nàng... chờ ta quá lâu rồi.

- Phụ hoàng, con gái còn muốn cùng người đánh cờ, còn muốn nghe người nói đạo trị quốc...

- Dao Nhi... Phụ hoàng không thể tiếp tục đi quãng đường sắp tới cùng con, giang sơn Long gia sa này nhờ cậy con...

Long Tuyết Dao lắc đầu, nước mắt không kìm nén được lại tuôn rơi, nàng rất muốn nói, phụ hoàng, người đừng đi, nàng không muốn người đi, nàng không muốn, không muốn đón nhận giang sơn này, nhưng lại nghĩ tới lời surplus vừa nói: “Ngài bây giờ, sống còn đau đớn hơn chết!”, nàng lại cắn chặt môi, vị mặn tanh lan trong khoang miệng.

- Dao Nhi sẽ không làm người thất vọng.

Long Tường Viêm khẽ gật đầu, hô hấp trở nên dồn dập, haimắt ngài mờ dần đi, trông mắt chăm chú nhìn Tuyết Dao, trong đó chứa đựng tình yêu thương vô hạn, ngài nắm chặt tay nàng, dùng hết tất cả khí lực của một người sắp ra đời:

- Hứa với cha, cho dù làm Hoàng đế cũng phải làm cho bản thân hạnh phúc!

Nước mắt tràn mi, Tuyết Dao cố gắng lắm mới có thể gật đầu, làm Hoàng đế, nàng còn có thể lựa chọn hạnh phúc sao?

- Dao Nhi...

Giọng nói của Long Tường Viêm mỗi lúc một nhỏ đi, nàng cúi người hết sức lắng nghe.

- Hân... rất tốt... cho dù là vua một nước, Dao Nhi... chớ buông tay...

Nói xong lời cuối cùng, Long Tường Viêm thờ ắt một cái, bàn tay nắm chặt tay Tuyết Dao chậm rãi buông ra, Tuyết Dao kinh hoàng lay tay Long Tường Viêm, thấp giọng hô:

- Phụ hoàng...

Nàng đưa haimắt cầu cứu Cẩm Nhân, đôi lại, là cái lắc đầu đau đớn của sự phụ mình.

Long Tường Viêm mang theo nụ cười, haimắt nhắm lại bình thân, cuối cùng có thể tìm thấy bình an trong phút cuối cuộc đời.

Hương hoa hờn quện với mùi thuốc bắc lan tỏa trong tấm điện, cả người Long Tuyết Dao run rẩy, cô tịch cùng bi thương vô tận vây quanh nàng. Nàng nắm chặt đôi bàn tay lạnh như băng của Long Tường Viêm, thật lâu, thật lâu vẫn không nói một câu, mặc sự phụ khuyên lơn, rồi lalên, nàng vẫn hờ hững. Quahồi lâu, Tuyết Dao loạng choạng nâng cánh tay khô gầy của Long Tường Viêm lên áp vào má nàng, xoa xoa lúm đồng tiền của nàng, lại xoa lên trán nàng, hồn nhiên như một đứa trẻ, nàng thm thì: “Phụ hoàng, Dao Nhi thích hoa đào, có thể làm hoa đào bay trong gió thì tốt nh?”

“Mẫu hậu, trong lòng Dao Nhi rất đau...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Lựa chọn

Tang lễ Long Tường Viêm, Long Tuyết Dao một thân tang phục trắng, Dạ Mị trong tay lạnh lẽo như chủ nhân của nó. Về mặt nàng bình tĩnh, không giận mà uy, trình diện trước vương tôn hậu duệ quý tộc, và đám đại thần trong triều. Cả đám người nhất thời cảm giác bị trấn áp, ngay cả thờ ạnh cũng không dám, trong lòng ai cũng kiêng dè vị Hoàng đế mới lên ngôi này, ngày sau, nhất định phải cẩn thận lời nói. Điều vẫn dài dòng cùng nhiều nghi thức rườm rà được bỏ bớt, từ đầu tới cuối Long Tuyết Dao vẫn luôn đứng thẳng lưng. Cẩm Nhân một bên nhìn sự kiên cường của nàng mà lòng đau như cắt, nhưng ngoại trừ thờ dài hân không còn biện pháp nào, tâm Tuyết Dao, từ nhiều năm trước hân đã không nhìn thấu.

Cổ quan tài hạ dần xuống, phiến đá khảm rồng từ từ kéo qua che khuất, Long Tuyết Dao liếc nhìn thật lâu, quahồi lâu, nàng hít một hơi thật sâu, dứt khoát xoay người, không lưu luyến nửa phần.

Haimắt nàng nhắm chặt, nghe thấy tiếng “cạch” vang lên khi phiến đá khép lại, một giọt lệ trong hốc mắt tràn ra, nàng cố nuốt lại vào tim, Tuyết Dao hiểu, con đường bản thân đi từ nay về sau, mềm yếu sẽ chỉ khiến nàng lâm vào tình cảnh tồi tệ.

Đi tới cuối đường, có một thái giám đi tới ý đồ nàng, Tuyết Dao khoát tay ra hiệu cho hân lui, đang lúc mọi người không rõ nàng muốn làm gì, nàng nhẹ giọng nói với Vũ Liệt:

- Vũ thúc thúc, có thể cho tam vị nư của ngài không?

Vũ Liệt ngẩn ra, nhưng nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Tuyết Dao, hân không nói gì, đưa dây cương trong tay cho Tuyết Dao.

“Truy” một tiếng thét lên, Tuyết Dao giục ngựa đi, lưu lại chúng đại thần sững sờ sa mản bụi đất.

- Công chúa đây là...

Mọi người không ai hiểu vì sao Tuyết Dao bỗng nhiên rời đi.

- Công chúa có lệnh, chúng ái khanh rời đi trước, năm ngày sau, khi lên ngôi sẽ có phong thưởng.

Nhĩ Đóa thông minh lưu lại thay Tuyết Dao giải quyết cục diện rối rắm, lòng lại không tránh khỏi mản mễ hơi lạnh: “Lão Đại ơi, đây là thế nào vậy, người toàn làm khó ta...”

Long Tuyết Dao cắn bản không có tính toán dừng lại chỗ nào, trên lưng ngựa nàng chỉ có thể nghe tiếng gió cùng tiếng nấc nghẹn ngào của bản thân: “Vũ Quốc, thật là khó sở, thật khó sở...” Lòng nàng quặn đau, một lần lại một lần hô tên Triệu Vũ Quốc.

Một bên giục ngựa, một bên bỏ tang phục đi, lộ ra áo choàng màu đen, hiển nhiên, nàng vừa đổi thành một thân nam trang.

Mất nàng tập trung về một hướng, chính là Điểm Thương quốc, chỉ cần nàng giục ngựa chạy như điên, bang ngày sau có thể tới sông Mịch La, vượt qua sông chính là Điểm Thương quốc, nơi có nam nhân nàng yêu thương nhất, nơi có nam nhân có thể để nàng không kiêng sợ mà bộc lộ tất cả đau khổ của bản thân cho hắn.

Gió nhẹ đưa mây lững lờ trên trời cao, mặt trời dần khuất sau những rặng núi cao, bóng đêm từ từ xâm chiếm cả bầu trời, hơi nước dịu dịu thấm vào hoa cỏ trong sơn cốc lan mùi hương dịu dịu. Tuyết Dao nắm chặt dây cương, kiên định nhìn về phía trước, hết như không có gì có thể quấy nhiễu được quyết tâm nàng đi gặp Triệu Vũ Quốc, nhưng ngay khi mùi hoa cỏ xuyên vào ý nghĩ của nàng, cả người liền chấn động, đột nhiên ghim chặt dây cương xuống.

“Gaooooo...” Ngựa đang chạy vui vẻ phát ra tiếng bắt mắt với cách làm lúc này của chủ nhân.

Tuyết Dao lạnh lùng quan sát dòng sông phía xa, cách trở giữa nàng và Triệu Vũ Quốc, phải chăng chỉ là con sông kia? Nàng hít một hơi thật dài, đôi mắt lấp lánh nước, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi, ta vẫn không thể...”

Nói xong, nàng quay đầu ngựa, hướng kinh thành giục ngựa phi, bóng lưng trải dài mỗi lúc một cô đơn...

Khi Tuyết Dao trở lại cung, Cầm Nhân đang ngồi đánh đàn, tiếng đàn thanh nhã bao bọc quanh người hắn, hắn không nhìn Tuyết Dao nhưng Tuyết Dao có thể cảm nhận được sự chú ý của hắn.

- Surphu, ta...

- Không cần nói gì, trở về là tốt rồi.

Cầm Nhân bình tĩnh nói một câu, vẻ mặt vẫn điềm đạm nhưng người tại cảm giác trong lời này chứa đựng sự nhẹ nhõm, từ khi Tuyết Dao rời khỏi hoàng cung tới giờ, hai ngày hai đêm, hắn vẫn đánh đàn chờ đợi.

Tuyết Dao khẽ gật đầu, giữa hai thầy trò họ, không cần phải giải thích thêm, nàng trở lại, chuyện này quan trọng thế nào, lòng nàng rõ ràng, rồi hoàng lăng, surphu biết nhưng không lên tiếng để nàng chọn lựa, cuối cùng, nàng chọn giang sơn, bỏ qua tình yêu của bản thân.

Mất đi phụ hoàng, nàng cảm thấy tâm bị rách một hố sâu, mà khi nàng phân vân dither giữa một bên là giang sơn, một bên là Triệu Vũ Quốc thì lại không cảm thấy thống khổ. Trái tim kiên như một khoảng không, không thể suy nghĩ được gì, cũng không còn giận, vậy thì, sao có thể thống khổ?

Nhưng, nếu không có thống khổ, lúc ngồi bên cửa sổ, ngược nhìn trăng sáng, vì sao lại không ngừng tuôn ướt đầm gương mặt nàng?

“Vũ Quốc, bang ngày về sau, ta chính là Hoàng đế Tân quốc, bang ngày sau, sẽ không có Thủy Nhan, không có Tuyết Dao, có chăng là Tân Hoàng đế Tân quốc... Huynh có hận không?”

Thầm thì với ánh trăng, khi thốt nên câu cuối cùng, Tuyết Dao cảm thấy chột dạ, phảng phất như Triệu Vũ Quốc đang đứng trước mặt, đôi mắt sâu thẳm đen láy chăm chú nhìn nàng, không nói một lời, cũng không để nàng tránh né.

“Đây là số mệnh chung của hai ta!” Nàng thở dài, lau đi dòng lệ hai bên má.

- Nhưng ta không tin số mệnh!

Giọng nói trầm lãnh vang lên sau lưng nàng, đột nhiên Long Tuyết Dao cảm thấy không khí bốn phía như bị nuốt hết, nàng thấy khó thở, cả người phát run, cố gắng mãi mới xoay người lại được, muốn nhìn xem là ai đang nói chuyện với mình.

Thân ảnh cao lớn bao phủ trước mặt nàng, ánh trăng vàng non rơi trên thân áo choàng đen nhánh, trên gương mặt kiêu ngạo phát nổi đau vô hạn, không để Tuyết Dao cất lời, hắn tiến lên ôm chặt nàng vào lòng.

- Không nên để ta thấy nàng rơi lệ nữa được không, đau lắm, ta không chịu được.

Triệu Vũ Quốc hít sâu hương thơm chỉ thuộc về Long Tuyết Dao, trong lời nói mang theo sự khẩn cầu.

- Ta đang nằm mơ sao? Nếu là mơ, ngàn lần vạn lần xin đừng tỉnh lại.

Long Tuyết Dao như gặp mộng, nàng ngơ ngác để hắn xiết chặt trong lòng, mắt đại diện nhìn người phía trước mình.

Lâu sau, hẳn là do thấy sự lơ đãng của Triệu Vũ Quốc, nàng mới run rẩy đưa tay vuốt ve gương mặt đối diện mình, từ đôi lông mày, cặp mắt, sống mũi tới đôi môi...

- Là huynh... huynh thật sao?

Triệu Vũ Quốc chăm chú nhìn nàng, trong mắt hiện lên sự yêu thương vô hạn, hẳn cất giọng khàn khàn:

- Cõi đời này, trừ Triệu Vũ Quốc ta, không người nào có thể cách ôm nàng vào lòng!

Đột nhiên, Long Tuyết Dao cảm thấy thời gian, không gian như ngừng lại, thậm chí cả hô hấp cũng vậy, cả thế giới dừng lại, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập của nàng và Quốc.

Tâm thần bị nước mắt làm nhòe đi, nàng cố nén, bởi viên đá đã nói, nàng khóc, làm hắn đau, đau chịu không nổi, nàng cắn chặt môi, không nói một câu, tay không ngừng lau nước mắt.

- Tuyết Dao!

Hắn gần nhẹ một tiếng, càng xiết chặt nàng trong lòng ngực hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điềm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Đại kết cục

Ánh trăng như nước, ôn nhuận khắp hoàng cung tĩnh mịch. Ánh nến dần lụi trong đêm, thế nhưng hai người ngồi trước cửa sổ không hề quan tâm, mượn ánh trăng, bọn họ chăm chú nhìn đối phương, hi vọng thời khắc này có thể dừng lại. - Thật hi vọng đây không phải mộng.

Tuyết Dao thở dài bên Triệu Vũ Quốc.

- Bỏ lại cả quốc gia, một mình radi, thay sáu lần ngựa, vừa uy bức vừa dụ dỗ Nhĩ Đồa, giờ phút này mới có thể ở bên cạnh nàng, nàng nghĩ là mơ ư!

Triệu Vũ Quốc ôn nhu nhìn nàng, sâu trọng giọng nói có chút trách cứ.

Nghe hắn nói, Tuyết Dao không biết nên dùng từ gì để hình dung cảm thụ trong lòng, thiên ngôn vạn ngữ loạn trong đầu nhưng lại không kết nên lời, chỉ có thể thở dài:

- Huynh sao lại tùy hứng... tại sao có thể buông...

- Từ khi tahiểu chuyện tới nay, bất cứ lúc nào ta cũng thận trọng, thế nhưng, kể từ lúc gặp nàng, nàng lại có khả năng làm nhiễu loạn mọi kế hoạch của ta, khiến đôi chân ta đôi khi chùn bước. Nàng rời đi, lòng ta đau đớn nhưng không còn cách nào đành phải tùy ý nàng, nhưng nàng có biết, kể từ ngày nàng rời khỏi cuộc sống của ta, taphát hiện, sống không lý trí, không có nàng còn có ý nghĩa gì?

- Quốc... ta...

Nghe hắn nói một phen, Tuyết Dao đột nhiên cảm giác bản thân rất ích kỷ, cảm giác tình yêu mình dành cho hắn vẫn là không đủ.

Hắn khẽ lấy ngón tay xoa nhẹ làn môi nàng, nhàn nhạt mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Đừng vì ta mà tự trách bản thân.

Tuyết Dao cảm thấy lồng ngực căng thẳng, lục phủ ngũ tạng khác sâu đau đớn, lời của hắn làm nàng hiểu được, yêu một người, rốt cuộc là thế nào.

Triệu Vũ Quốc nắm chặt tay nàng, tiếp tục nói:

- Ta từng nghĩ tới, đặt nàng ở chỗ sâu nhất trong tim, từ nay làm một vị vua tốt, sau đó nạp hậu cung bang an mĩ nữ, rồi sinh ra những đứa bé dễ thương để giang sơn Triệu gia được phồn thịnh lâu dài, nhưng, khi nghe thấy nàng gặp cảnh hiểm nguy, biết được phụ hoàng nàng rời bỏ nhân thế, ta mới phát hiện, ta không cách nào quên được bất kỳ tin tức nào của nàng. Hằng ngày vẫn ngóng trông tin của nàng làm ta đau đớn. Không muốn tưởng tượng nàng một mình tác chiến, ngày ngày, lòng ta không yên...

Lệ rơi đầm gương mặt Tuyết Dao, hẳn nói những lời này, không phải cũng chính là suy nghĩ của nàng sao? Chỉ là do tâm mình quá cứng rắn, cứng rắn biết

rõ không thể nào bỏ hết được nhưng vẫn cần răng chịu đựng.

- Khi thấy Ngũ Nại vượt qua mọi gian khổ từ Nam quốc đi tìm Thạch Động Thăng, tam mới bỗng nhiên ý thức, mình là kẻ nhát chết, ngay cả một nữ nhân yếu đuối còn dám vượt qua hiểm nguy tìm đến bên người nàng tayêu mến, vậy còn ta, ta đã làm được gì? Lại nghe tin đồn, sau khi nàng đã đi rồi, ta không có cách nào tự thuyết phục bản thân thờ ơ, coi như không biết gì về nàng được. Triệu Vũ Quốc ta, có thể đánh mất giang sơn chứ không thể đánh mất tình yêu!

Tuyết Dao cố gắng điều chỉnh hô hấp của bản thân, cho tới giờ, chưa khi nào nàng nhìn thấy Triệu Vũ Quốc nói một lúc nhiều điều thế này, mặc dù không phải lời hoa mĩ nhưng vẫn khiến nàng cảm động. Cố gắng hô hấp nàng mới ý thức là bản thân đang tồn tại.

Triệu Vũ Quốc có thể nói rằng những lời này, là đã bắt chấp hết thảy, quên đi mình là ai, quên đi vị trí mình đang đứng, là vua một nước, trên cả vạn người, nhưng trước mắt hân, là nữ nhân mà hân yêu hơn cả mạng sống của mình, có thể gặp nàng, nói những lời này với nàng dù phải đánh đổi thế nào hân cũng nguyện ý.

- Một mình huynh... Rất nguy hiểm, không biết sao?

Hồi lâu, Tuyết Dao mới thoát khỏi những lời này, tuy trách cứ nhưng lại mang theo sự dịu dàng.

Hân cúi đầu nhìn nàng:

- Không được thấy nàng, sống giống như giếng cạn nước.

Phút chốc, cả người Tuyết Dao run lên, kinh ngạc nhìn hân, mặt đối mặt, mắt nhìn mắt, thấy trong mắt đối phương là hình bóng mình, hân nhìn nàng, một tác một tác, chậm rãi tới gần.

Hơi nóng phủ trùm mắt Tuyết Dao, nàng cảm thấy hô hấp trở nên nóng rực, cổ họng bắt đầu có phản ứng, nàng có rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói với hân nhưng lại run rẩy không cách nào cất nên lời, chỉ cảm thấy hơi thở của hân bao phủ mạnh mẽ quanh mình, cả người nhất thời mềm yếu chỉ muốn dựa trong ngực hân.

Hân nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng. Ánh mắt ôn nhu khẽ lóe lên, chờ đợi, chờ đợi sự ưng thuận!

Lông mi Tuyết Dao lay động biểu hiện nội tâm khẩn trương, nàng không kháng cự hân tiến gần, hai mắt khẽ khép lại.

Đột nhiên tiềm thức nàng như nhảy lên, muốn nhắc nhở giờ phút này giữa hai bọn họ có vấn đề, phải dừng lại, nhưng khi môi hân chạm tới môi nàng, Tuyết Dao cảm thấy thiên toàn địa chuyển, đại não lập tức ngưng suy nghĩ, phút chốc rơi vào trầm luân.

- Là nữ nhân của ta...

Hân không còn kiên nhẫn đợi đáp án của nàng, ôn nhu dùng mãnh liệt công phá thành trì của nàng, sau đó là sở hữu, đêm thanh vắng lặng, chỉ còn hai người quấn lấy nhau, sau đó cùng nhau thăng hoa tận trời xanh, hóa thành vạn ánh sáng ngọc...

Luồng sáng ban mai làm Tuyết Dao tỉnh mộng đẹp, nhìn gương mặt đang ngủ say bên cạnh, nhớ tới đêm qua tràn miên, nàng không khỏi ngượng ngùng kéo chăn che mặt sớm đã nhiễm đỏ.

Nhìn Triệu Vũ Quốc đang chìm trong mộng đẹp, khóe miệng còn khẽ nhếch lên kia, nhớ tới hân bỏ lại giang sơn vì nàng, không ngại xaxôi vạn dặm đem một thân tới bên nàng, chỉ vì muốn được yêu thương nàng, trong lòng nhất thời cảm giác được an ủi vô hạn, ngay cả nỗi đau mất phụ hoàng cũng nhờ đó giảm đi rất nhiều, cho dù hân chưa nói ra một câu an ủi nàng, nhưng Tuyết Dao hiểu được, nguyên nhân thúc đẩy hân không chút do dự tới bên mình, là việc phụ hoàng qua đời.

Hân, làm sao hân tâm nhìn nàng sống khổ đau?

Hân yêu nàng, điều ấy là thật, nhưng kể tiếp bọn họ phải đối mặt với thực tại.

- Hứa với nàng giang sơn này sẽ là vĩnh viễn?

Giọng nói trầm ấm khiến Tuyết Dao đang ngẩn người suy nghĩ giật mình:

- Há, huynh nói gì?

Nàng trầm nghĩ bản thân vừa nghe nhầm.

Triệu Vũ Quốc khẽ nhếch mũi nàng, cười nói:

- Tan ôi, muốn cưới nàng, sinh tử chính là Điểm Thương quốc.

Tuyết Dao tức giận liếc hân:

- Nói bậy.

Triệu VũQuốc ngồi dậy, ôm Tuyết Dao vào lòng, lại trình trọng một lần nữa:

- Ta không nói giỡn, là thật.

- Cái gì?

Tuyết Dao căng thẳng, nhất thời không tiếp nhận nổi thông tin này, có một chút hạnh phúc len lỏi như trong tim nàng.

Triệu VũQuốc nhẹ vỗ về nàng, ý bảo nàng không cần khẩn trương, chậm rãi nói:

- Lúc trước chúng ta gặp nhau quá, tại sao không thể thành thân, tại sao không thể làm một trong hai người làm Hoàng đế?

Tuyết Dao nhủ thầm, chờ đợi Triệu VũQuốc giải thích.

- Chúng ta liên kết hai nước lại mà nói, không phải chuyện không tốt, chiến loạn nhiều năm, chịu đau khổ nhất là dân chúng, nếu chúng ta thành thân, Điểm Thương quốc và Tấn quốc không gặp rắc rối trở giữa, mà ta cùng nàng cùng trị vì hai nước, không phải chuyện tốt sao?

Quyết định này làm Tuyết Dao chấn động, nhất thời không nghĩ được gì, trải qua khoảng thời gian tự vấn, nàng cảm thấy biện pháp này khả thi, nhưng trước mắt, triều đình hai phe có đồng ý với hành động này của hai vị Hoàng đế?

Đối với nghi vấn của Tuyết Dao, Triệu VũQuốc đã sớm nghĩ đến, hắn cúi đầu khẽ hôn trán nàng, trong đôi mắt sâu thẳm lộ ra sự kiên định:

- Cần tám tháng, tang lễ như vậy là đủ, tám tháng này ta sẽ sắp xếp tất cả mọi điều ở Điểm Thương quốc, đến lúc đó không thể lực nào có thể ngăn cản ta.

- Huynh có tin chắc không?

Tuyết Dao không thích làm chuyện không chắc chắn.

- Những năm này, ngoài chinh chiến để phụ hoàng cùng chúng thần khen ngợi còn bồi dưỡng thể lực của mình.

- Thể lực của huynh?

Trong tiềm thức Tuyết Dao cảm thấy thể lực Triệu VũQuốc nói không phải là binh lực.

- Ủ, tadùng mười lăm năm bồi dưỡng tổ chức sát thủ, ta có thể dễ dàng nắm tổ chức sát thủ lớn nhất Tấn quốc trong tay, nàng không cảm thấy kỳ quái sao?

- Tổ chức kia là của huynh?

Tuyết Dao kinh hãi, không nghĩ tới, Triệu VũQuốc sớm đem thể lực của hắn vụn ra Tấn quốc, bản thân nàng không hề hay biết gì.

Thấy Tuyết Dao kinh ngạc, Triệu VũQuốc cười lớn:

- Nàng lo lắng cái gì, ta dù cho lợi hại có tổ chức sát thủ khắp ba nước nhưng vẫn là tù binh của nàng đó thôi.

- Hừ, đẹp mặt nhỉ.

Tuyết Dao trừng mắt với hắn, trong lòng sớm tràn đầy ngọt ngào.

- Chonên, sắp tới, huynh có thể gạt bỏ mọi trở ngại ở Điểm Thương quốc?

Tuyết Dao to gan tự xưng tượng.

Triệu VũQuốc không nói gì, chỉ gật đầu.

Biết được quân bài chủ này của Triệu VũQuốc, Tuyết Dao khẽ thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy những băn khoăn giữa hai người được giải quyết đi không hề ít, khiến nàng tràn đầy lòng tin.

Nhìn Tuyết Dao vui vẻ, Triệu VũQuốc cười gian tà:

- Nhìn tướng công của nàng và nàng mà có gắng như vậy, hẳn là nàng nên thương thật hậu hĩnh a...

Tuyết Dao đỏ rần mặt, tức giận nói:

- Trời đã sáng, tanhên...

- Nên cái gì thế, hai ngày sau, nàng mới lên ngôi, bây giờ không chonghĩ đến những thứ khác.

-Đừng... A... A...

Tuyết Daođẩy Triệu VũQuốc đang hôn nàng ra:

-Huynh nói, saunày chúng ta làHoàng đế, không phân biệt tôn ti,nhưng saolại muốn đặt sinh lễ?

-Ách, ta là namnhân, không phải tađặt sinh lễ, chẳng lẽ lànàng?

- Ha ha,đúng, là ta, tahứta giang sơn, huynh gả cho ta!

Triệu VũQuốc nheo mắt:

- Tagà?

Không đợi hấn nói xong, Tuyết Daolàm mặt lạnh muốn rời ngực Triệu VũQuốc.

-Ách... Đừng như vậy, tatới nơi này không dễ dàng gì...

-Rốt cuộc người nào gả?

-Híc... Cho ta suyngĩ đã...

Ngoài cửa sổ, mây hững hờ trôi, chim kêu ríu rít, trong phòng cảnh xuân triền miên...

-Nhĩ tướng quân, sáng sớm, saongài lại ởngoài tẩm cung công chúa?

Cung nữ Dung Nhikhẽ cười hỏi Nhĩ Đóa đứng đã một đêm ngoài tẩm cung.

-À... cái này... Công chúa nói... Nói... Đạo gần đây ngài gặp ác mộng... gọi tađứng ởcửa...

Nhĩ Đóa đột nhiên nghĩ đến, nói như vậy chẳng khác gịnặt mình khó coi, thừa tước cách canh cửa, quý thấy mình cũng phải sợ.

Dung Nhithấy Nhĩ Đóa áp ứng, nhất thời cảm thấy thú vị, cười nói:

-Tướng quân muốn nói, đứng chỗ này làm thần giữ cửa chocông chúa?

-Hả...

Bình thường Nhĩ Đóa mồm miệng nhanh nhẹn, từ sau khiTuyết Daođưa Dung Nhivào cung, muốn hấn chiếu cố một thời gian, hấn lại không cóbiện pháp, vừa rồi, chẳng phải hấn vừa: bị coithường sao!

-Công chúa phân phó Tướng quân ởchỗ này, bởi vìkhông muốn cóngười quấy rầy ạ?

Dung Nhighé mắt hỏi.

Nhĩ Đóa thuliểm lúng túng, háng giọng một cái:

-Ừ, trước khiên ngôi, công chúa nói... muốn tuluyện.

Dung Nhi vôcùng kinh ngạc:

- Vôcông của công chúa caonhư vậy rồi, còn tuluyện...

- Ha ha, côkhông hiểu đâu.

-Tướng quân, saunày cóthể dạy Dung Nhikhông?

-Hả... Ừ, cóthể.

Nhĩ Đóa đỏ mặt cười vôcùng đắc ý.

Haimười lăm năm sau.

Hoàng đế Tần quốc vàHoàng đế Điểm Thương quốc nên duyên vợ chồng, thật sự, lúc ấy, nhiều người không cócách nào tiếp nhận được chuyện này, lập tức xuất hiện rất nhiều lực cản, cuối cùng không giải thích được tại saolại biến mất. Hoàng đế Long Tuyết Daocủa Tần quốc cùng Hoàng đế Triệu VũQuốc của Điểm Thương quốc thành thân, hainước tự nhiên nhập làm một nước, haingười cùng trị vì. Tần quốc cùng Điểm Thương quốc bổ sung những chỗ thiếu hụt chonhau, dân chúng ngày hôm naycũng được hưởng cuộc sống cơm áo no ấm, trọng điểm hơn là hainước tiến vào thời kỳ hòa bình,

thực lực vô cùng cường đại, một vài nước nhỏ chủ động hướng lại xưng thần, bất luận là Tấn quốc hay Địch quốc đều phát triển đến cực thịnh.

Một ngày, trong hoàng cung mới, chỗ giao hội giữa Tấn quốc cùng Địch quốc, một nhà Triệu Vũ quốc đang hằng hải bùng bùng khí thế ngấm hoả luyện võ, Tuyết Dao tay cầm ngân thương, phong thái của Tuyết Hồn Tướng Quân năm đó vẫn còn nguyên vẹn, lại càng thêm vẻ mặn mà, ánh mắt cũng không còn quá lạnh lùng nữa, năm tháng tựa hồ không để lại dấu vết gì đối với nàng, tầm mắt Triệu Vũ quốc vì nàng vĩnh viễn dừng lại.

- Nhan Nhi, con nhớ kỹ những chiêu thức vừa rồi chưa?

Một thiếu nữ tầm mười sáu, mười bảy tuổi cười tươi đón lấy ngân thương Tuyết Dao đưa, tràn đầy tự tin gật đầu:

- Một chiêu không lọt, mười ngày sau, nhất định không để mẫu thân thất vọng.

- Ha ha, Nhan Nhi mười sáu, cũng đến tuổi lập gia đình rồi đấy nhỉ? Luyện võ chăm chỉ như vậy, có phải đang tính toán sau này dạy dỗ phu quân không?

Bên cạnh, một nam tử chừng hai mươi tuổi cất lời với Nhan Nhi, hắn y như bản sao của Triệu Vũ quốc, có điều nụ cười trên mặt vô cùng rạng rỡ.

Hai người này chính là bảo bối của Triệu Vũ quốc cùng Long Tuyết Dao, như Triệu Vũ năm nay hai mươi bốn tuổi, sau khi thành thân sẽ lên ngôi, nữ nhi Long Nhan Nhi mười sáu tuổi, trước đã có hôn ước với Đại Hoàng tử Nam quốc, có điều, cô bé hình như vô cùng bất mãn với kiểu hôn sự định sẵn như thế này.

Một ngày nọ, góc trồng hoa Hải Đường ở phía tây hoàng cung vang lên tiếng động, mấy chậu hoa đột nhiên bị đổ, ngay sau đó một người phi thân qua tường thành, tinh tế nhìn kĩ thì rõ ràng là Long Nhan Nhi.

"Hừ, muốn gả ta cho một người chưa từng thấy mặt, ta đâu có bắt tài như vậy, mẫu thân năm đó cũng tự bản thân lựa chọn phu quân, Long Nhan Nhi ta cũng muốn tự thân chọn!"

Bảy ngày sau, bên sông Mịch La, phía trong một túp lều, một vị công tử áo lam nhạt ngồi thưởng ngoạn cảnh sông nước. Tướng mạo tuấn tú, bộ dáng thanh tao, bất kỳ cơn mưa nào lướt qua túp lều cũng không ngừng được mải mê ngắm nhìn, dừng chân lại chốc lát, thế nhưng vị công tử kia tựa hồ như rất phiền lòng, phe phẩy phiến quạt trong tay không để ý.

- Phụ hoàng thật phiền toái, nghe nói Hoàng đế Tấn quốc rất ghê gớm, ngay cả lời trượng phu nói còn không nghe, sao người lại muốn cưới nữ nhi của họ chứ, chẳng lẽ nàng ta còn khủng khiếp hơn từ Hà Đông?

- Ai da, tướng mạo thật đáng yêu nha, thật khiến cho lòng người phát run, tiểu công tử đi theo tỷ tỷ nha, chớ ngại hưởng vinh hoa phú quý vô tội a?

Hạ Vân Thiên vô cùng phiền lòng, thế nào mà một phụ nhân mặt bụi son phản lại có ý định quyến rũ hắn chứ.

Mặc dù lòng Hạ Vân Thiên vô cùng tức giận nhưng hắn lại nhấc cất lời với phụ nhân kia, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, dời tầm mắt đi nơi khác, thế nhưng phụ nhân kia lại cười phớt phớt, cặp môi đầy cặp son đỏ cười tới phát run.

- Ha ha ha, hảo hảo, có chí khí, thật thích.

- Hắc, nhìn lại bộ dạng người đi, béo như heo còn đòi quyến rũ ai? Mau mau về gọt bớt thịt mỡ rồi lại đến.

Bị mắng như vậy, phụ nhân nhất thời nổi trận lôi đình, thế nhưng quay đầu nhìn lại, gương mặt lập tức cười tươi như hoa, người vừa cất tiếng kia sovới Hạ Vân Thiên còn tuấn tú hơn vài phần, tuy có chút khí chất nữ nhi nhưng cũng lực lưỡng lắm rồi, áy vâng vâng vâng cánh tay béo mập muốn vuốt ve gương mặt khá áy nọ.

- Đồ khôn, cút cho ta!

Nói xong, công tử liếc mắt một cái đạp lên phụ nhân xuống túp lều.

Trong lòng Hạ Vân Thiên như được hả giận, bước lên nói lời cảm ơn với vị công tử kia:

- Thật là làm phiền công tử rồi, tại hạ là Hạ Vân, không biết công tử là...

- Ha ha, gọi ta Nhan Nhi là được.

Long Nhan Nhi vuốt vuốt mặt cổ nặn ra giọng nói dễ nghe nhất.

Hai người đang định ngồi xuống uống một chén, không nghĩ phụ nhân kia đã mang theo rất nhiều người hướng tới túp lều, Long Nhan Nhi túm tay Hạ Vân Thiên, nhủ thầm nói:

- Tadẫn huynh bay khỏi chỗ này được không?

- Ha ha, hảo, hết thảy nghe theo Nhan huynh an bài...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Điểm Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.